

VELKÉ EVANGELIUM JANOVO

VNITŘNÍM SLOVEM OD OTCE SVĚTLA OBDRŽEL A NAPSAL

JAKOB LORBER

DÍL TŘETÍ

PŘEKLAD Z NĚMČINY PODLE ČTVRTÉHO VYDÁNÍ Z ROKU 1923
ZE SBÍRKY SPISŮ VYDANÝCH NOVOSALEMSKOU SPOLEČNOSTÍ
BIETIGHEIM - WURTTENBERG

TRIGON

PRVÉ VYDÁNÍ - TISÍC VÝTISKŮ

08 - 1996

PŘIPRAVUJE KRUH PŘÁTEL NOVOSALEMSKÉHO SVĚTLA. BRNO

@ TRIGON 1996
PŘEKLAD: KRUH PŘÁTEL
NOVOSALEMSKÉHO SVĚTLA
ISBN 80-85320 -75 - 4.

- * VYDAVATEL, PŘÁTELÉ A CTITELÉ NOVOSALEMSKÉHO SVĚTLA DĚKUJÍ PANU ING. FRIEDRICHOWI ZLUHANOWI, ŘEDITELI NAKLADATELSTVÍ LORBER VERLAG, V BIETIGHEIMU ZA VEŠKEROU POMOC PŘI PŘÍPRAVĚ A VYDÁNÍ TOHOTO DÍLA.
- * VDĚČÍ OBĚTAVÉMU A VE VÍŘE A LÁSCE PÁNU JEŽÍŠI ODDANÉMU PŘEKLADATELI A BRATRU PROF. ING. VINCENCI KROUŽILOVI ZA NEZIŠTNÉ POSKYTNUTÍ JIM PŘELOŽENÝCH LORBEROVÝCH SPISŮ Z JAZYKA NĚMECKÉHO DO JAZYKA ČESKÉHO.
- * TAKÉ DĚKUJÍ VŠEM ZA NEZIŠTNOU SPOLUPRÁCI NA KOREKČÍCH PŘEKLADU V ČELE S BRATREM JUDR. MIROSLAVEM ŠTEFÁNKEM, JAKOŽ I VŠEM TĚM, KTEŘÍ OPISOVALI VŠECHNY DO ČEŠTINY PŘELOŽENÉ LORBEROVY SPISY.
- * KONEČNÝ ČISTOPIS, GRAFICKÁ ÚPRAVA A OBÁLKA TOHOTO POPRVE KNIŽNĚ VYDÁVANÉHO TŘETÍHO DÍLU VELKÉHO EVANGELIA JANOVA - ING. ARCH. ZDENĚK KŘÍŽ.

JEŽÍŠ V KRAJINĚ CESAREJE FILIPPI
MATOUŠ - KAPITOLA 16. (POKRAČOVÁNÍ)

1. ORAKULUM DELFSKÉ (VĚŠTÍRNA).

1) (**JULIUS** :) „U Řeků a Římanů byli v každé době mužové, kteří, i když to nebyli Židé a nebyli v jejich prorockých školách vzděláni, měli nicméně božskou inspiraci (vnuknutí) a jako takovou ji také uznali.

2) Když kdysi Krésus, král Lydie, chtěl vést válku proti Peršanům, záleželo mu jistě velice na tom, aby se předem dověděl, zda válka dopadne pro něho příznivě či nepříznivě. Kdo mu to měl však sdělit? Proto si u sebe pomyslel a pravil: „Vždyť je mnoho věštíren, jedna z nich bude snad moci říci pravdu! Avšak kdo mi potom bude moci určitě říci, která věštírna mi řekla pravdu?“ Ha, pomyslel si dále a pravil: „Napřed budu věštírny zkoumat a pak se již ukáže, kterou věštírnu použít!“

3) Poté vzal jehně a želvu, rozřezal je na malé kusy, dal je do měděného hrnce, přikryl měděnou poklicí a dal tuto směs na oheň, aby se vařila. Předtím však vyslal badatele do Delf, do Abä v zemi Fokejanů, do staré Dodony, tedy také k (Amfiaraovi a Trofoniovi *¹), aby se stého dne po odcestování ze Sard zeptali věštíren, čím je v tom okamžiku zaměstnán; neboť v této době vařil právě zmíněným způsobem své jehně a želvu.

4) Většina věštíren dala tak zmatené odpovědi, že z toho nikdo nezmoudřel; ale věštírna v Delfách pravila, jako obvykle v hexametrech (v šestistopých verších; vyd.):

5) „Hle, písek počítám, mořské dálavy znám,
i němého slyším a mlčícímu rozumím!
Pach nyní do smyslů mi vniká, jako když právě
s jehněčím masem smíchaná v mědi želva se vaří;
podkladem je měď, měděnou poklicí zakryta.“

6) Po této zkoušce se tázal věštírny delfské, zda má táhnout proti Peršanům, dostal však známou odpověď, že půjde-li přes Halydu, bude velká říše zničena! I otázel se věštírny potřetí, zda potrvá dlouho jeho panství. A Pythia odpověděla:

7) „Bude-li Medovi vládnout jednou jako král mezek,
pak Lyde útlonohý prchni ke kamennému Hermovi!
Neváhej, ani se neboj hany bázlivého spěchu!“

8) Podle vlastního výkladu věštírny, který dala po zjetí Kresově, bylo mezkem rozumět Cyra, jeho vítěze, protože byl zplozen vznešenou Medkou, dcerou Astyágovou a perským otcem, který jí byl poddán.

9) Právě tento Kresus se tázal kdysi také věštírny, zda jeho syn, jenž byl němý, nemůže být uzdraven a dostal za odpověď:

10) „Lyďane, ač mocný kníže jsi, však srdce pošetilého,
nechtěj slyšet v paláci svém vyžadoněný
hlas syna mluvícího! To ti věru lépe prospěje!
Věz, promluví poprvé v den nejnešťastnější!“

11) A hleďte! Týž den, kdy bylo dobyt Sard, vyřítil se zuřivý Peršan na Kresa, aby ho srazil k zemi. Vtom bázeň a úzkost rozvázaly synovi jazyk a pravil: „Člověče, nezabíjej Kresa!“ To bylo prvé slovo němého syna a budoucně mohl již po celý život mluvit.

12) Hleďte, tato věštírna nebyla nikterak, jak bylo již dříve poznamenáno, žádným chrámem moudrosti ze židovské školy proroků! Kdo by jí však mohl po uvedených opravdových příkladech upírat božskou inspiraci!?”

¹ Věštcí starověku; vyd.

2. O ZJEVOVÁNÍ VYŠŠÍCH BYTOSTÍ.

1) (**JULIUS:**) „Rovněž jsou nám Římanům dosti známá dějepisná podání, že například Sokrates, Plato, Aristides a ještě mnoho jiných mudrců měli stále u sebe jakéhosi genia, který je poučoval a podle způsobilosti jejich srdce jim vždy uděloval moudré poučky a v čas potřeby i jistou radu; a kdo z nich nenásledoval tuto radu, ten také mohl očekávat jistě zlé toho následky.

2) Nuže, víme-li toto dílem z dějin a dílem z nevyšší vlastní zkušenosti, pak se přece nemůže zdát zjev, s jakým jste se, zde setkali, tak zcela nemístný. Zkrátka, z rozmanitých podání a ze zkušenosti přítomnosti víme, že vyšší bytosti přicházejí a to ne tak zřídka, jak se mnozí domnívají, k nám lidem, rozmanitým způsobem se nám oznamují a hned o tom a hned o onom nám podávají nějakou zprávu; je-li však tomu tak, pak náš anděl jistě není nějaký tak zcela neobyčejný zjev, za který bychom ho považovali v prvním okamžiku!

3) Že však takový dokonalý duch má pro náš rozum nepochopitelnou sílu a může tudíž také konat pro nás velmi vzácné divy, v tom neshledávám nic zvláštního.

4) Jednou jsem měl příležitost vidět lidi ze zadního Egypta a pomocí tlumočnicka s nimi mluvit. Byli zcela nazí a nepokrývali ani své přirození.

Nás Římany považovali za vyšší nebeské bytosti a v nejvyšší míře se divili velkým a přehrádným budovám Říma, krásným rouchům a naší skvoucí nádheře; vše, co viděli lidskýma rukama uděláno, měli za díla bohů, za které nás považovali a tázali se mne, zda také. stále vládeme nad Sluncem a hvězdami, jakož i Měsícem a vše to řídíme podle své libosti anebo zda jsou pro to ještě jiní bohové.

5) My jsme je ovšem poučovali a nežli se rok s rokem sešel, věděli již zcela dobře, že i my jsme jenom lidé a naučili se od nás velmi mnohým věcem, nakonec se (také) odívali a měli velkou radost z toho, že se sami naučili dělat látky na oděv a zhotovovat z nich všelike oděvy jak mužské tak i ženské. Po několika málo letech se vrátili do své vlasti vyzbrojeni všemi možnými znalostmi a zřídili tam jistě školy a tak přinesli do své přirozené divokosti trochu světla.

6) Nuže, vidíme-li tu v naší ještě velmi velké duchovní nevzdělanosti působit dokonalého ducha, musíme se ovšem ve vysoké míře podívat, jak je něco takového možné; ale až bude náš duch rovněž tak dokonalý, pak budeme jistě také i my s to konat něco vyššího a nebudeme se pak jistě tak jako teď divit, jestliže nějaký duch rozloží známou nám silou kámen v jeho praprvky.

7) Že však v naší duchovní části jsme schopni neustálého zdokonalování, to nám dokazují tisíce příkladů; a u tohoto stolu sedí lidé, kteří jsou již asi dosti blízcí tomuto andělu a jeden dokonce již asi velmi značně předstihuje tohoto anděla, jak jste to také předtím slyšeli od lékaře z Nazaretu.

8) Pusťte se tedy od nynějška hlavně do možného největšího výcviku vašeho ducha a potom budete moci také rozložit nejen nějaký kámen, nýbrž celou horu v praprvky!"

9) Poté se Julius obrátil k andělovi a pravil: „A ty Rafaeli řekni zda jsem tu nyní vyslovil v mé poněkud rozvláčné řeči i jen jedno falešné anebo nepravdivé slovo!?"

3. O URČENÍ A VÝVOJI ČLOVĚKA.

1) Praví **anděl:** „Naprostě ne, vše se má tak, jak jsi to nyní velmi nádherně osvětlil. Proto nechť jen oněch třicet bratří horlivě žije podle toho, co nejdříve uslyší od těchto našich bratří, pak se také oni brzy stanou ve všem našimi bratry.

2) Bůh nedává žádnému andělu a žádnému člověku, jenž je v podstatě také nastávajícím andělem, více nežli dokonalý vlastní život a v tomto životě schopnosti, aby jej přivedl ze sebe sama co možno k největší bohopodobnosti. Jsou-li však novostvořenému andělu jakož i člověku známy jisté cesty, na nichž může vždy dospět k úplné bohopodobnosti, ale nechce po nich kráčet, pak si musí nakonec jen sám sobě přičíst, zůstane-li stále ve smrtelně slabé bohopodobnosti.

3) Ovšem ani sebedokonalejší duch nemůže Boha v celé věčnosti nikdy dosáhnout v překonečné plnosti; avšak to mu také nevadí; neboť proto přece jen může každý uskutečnit - ovšem vždy v řádu Bohem stanoveném vše, cokoli jen chce. Může také ze sebe jako Bůh vyvolat nakonec samostatné bytosti a dáti jim věčné svobodné bytí a může pak s takovými bytostmi

požívat velkou radost a blaženost, jako již pozemsky požívá otec se svými zdárnými dětmi, - a to je bohopodobnost více než dostatečná!

4) Já sám jsem již stvořil několik Světů s malými slunci a všechny jsem je ze sebe úplně zalidnil. A všechny tyto světy jsou vybaveny vším často lépe nežli tato vaše Země. Vše se tam rozmnožuje dále tak jako zde a duchové jsou tam schopni vysoké dokonalosti jako zde. A proč by také neměli být? Vždyť konec konců je každý duch z Boha, tak jako byly zárodky budoucích rostlin nyní již několik miliard krát reprodukovány (opět vytvářeny) ze semenných zárodků předchozích.

5) A ježto vy jako potomci satana nosíte v sobě ještě Ducha Božího, oč mnohem více teprve potomci naší bohopodobné tvůrčí síly!

6) A hledte, toho všeho můžete docílit i vy, budete-li kráčet po těch cestách, které jsou vám ukazovány! Kdo však z vás nebude chtít po nich kráčet, ten si pak bude muset nakonec přičíst sám sobě, zůstane-li po nepředstavitelně dlouhá údobí ve své smrtelně slabé bohopodobnosti.

7) Proto ať nikdo z vás nemiluje svět a své tělo více nežli svého ducha! Každý se starej především jen o to, co tu je ducha, tak také co nejdříve obdrží co tu je ducha, totiž úplnou bohopodobnost!

8) Kdo se však stále více stará o to co je světa a těla, ten si pak také musí zcela sám sobě přičíst, že zůstává ve stejné noční oblasti smrti.

9) Veškeren život může neustále přecházet v život stále a stále dokonalejší, neobtěžuje-li se pokračovat na dráze stanoveného řádu Božího. Zůstane-li však život stát na jednom bodě, zejména na počátku velké životní dráhy, nuže, pak také nepřijde zcela přirozeně dále, nýbrž ustrne a nakonec zakrní jako stéblo v zimě, když se již podle řádu Božího zhostilo svého životního plodu.

10) Proto buďte činni a převelice činni pro ducha! Žádného kroku kupředu nelitujte! Neboť zde je každý skutek a každý krok provázen vždy nejvyšším požehnáním Božím.

11) Nemyslete, že já jako anděl jsem již tak dokonalý, že bych se nyní mohl oddat úplné nečinnosti! Touto přítomností zde získávám nyní nesmírně mnoho a budu moci napříště pro své nejvyšší vlastní tvorby opět dokonaleji působit. Mohu-li zde tedy jako čistý a dokonalý duch ještě tak neocenitelně mnoho získat, oč mnohem více vy, kteří jste v dokonalosti ještě tak daleko za mnou!

12) Děkujte tedy Pánu Bohu, že vám poskytl svatou velikou milostí tuto přebohatou příležitost, v níž můžete za hodinu pro svého ducha přijít dále nežli jinak podle způsobu vašich světských nauk za deset tisíc let!

13) Hledte, takové velké milostivé příležitosti bývají Bohem jen nanejvýš zřídka Světu poskytovány; proto každý, kdo má to velké štěstí být účastníkem takové příležitosti, nechť ji podle všech svých sil použije pro svého ducha.

14) Vyšle-li anebo probudí-li Bůh někde proroka, měli by se všichni kolem něho tlačit a slyšet od něho ke svému nejvyššímu blahu svaté Boží slovo; neboť Bůh probouzí podobné muže jen jednou za sto let ve velké hloubce pravé nebeské moudrosti.

15) Velmi velcí proroci pak, jimiž Bůh oznamuje lidem na Zemi velmi mnohé a velké věci, bývají posíláni k lidem této Země nejvýš každých tisíc až dva tisíce let, aby jim ve velké a nejrozsáhlejší míře ukázali jednak další nové Boží cesty k ještě k vyššímu zdokonalení a jednak aby je odvrátili od mnohých bludných cest, které si udělali sami a přivedli je na pravou cestu.

16) Neboť hledte, ve velkém Božím stvoření se pohybuje vše neustále kupředu jako čas na Zemi, který se také nikdy nezastaví! Duchové činí zřejmě vždy velké pokroky. Protože se tedy v říši čistých duchů dějí neustále tak velké pokroky, nesmí nesmrtelní tvorové na světových těleších zůstat pozadu, aby se příliš nevzdálili od říše duchů.

17) Po objevení se takových velkých proroků jde to pak opět také u lidí co do vlastní činnosti dobře, i když ne u všech, tedy aspoň u jednotlivců. Ale jakmile je potom učiněn v duchovním světě zase velký náskok, pak to již nejde se stále poněkud zahaleným světlem dřívějšího velkého proroka; bývá probuzen a poslán prorok nový a lidstvo pak zase postupuje, byť z počátku také jen v jednotlivcích, za velkým náskokem duchovního světa.

18) Poté se stává lidstvo v několika stoletích vynalézavější a konečně objevuje věci, o nichž se starším generacím ani nezdálo.

19) Když však lidstvo dostoupilo takto as po dvanácti až patnácti stoletích určitého vrcholu, stává se pak ze sebe líné a ustrne, jak je to také na této Zemi Bohem dopuštěno, aby se na ní nacházely vždy všemožné stavy vzdělanosti, z nichž by se probudilejší lidé učili, že lidstvo bez zjevení čas od času se objevujících, zůstává ze sebe celá tisíciletí stát na témže místě a nepokračuje ani o vlas kupředu, jak se to můžete všichni ze zkušeností dovědět u dnešních Indů a obyvatelů zadní Indie.

20) Pán toto dopouští, aby se mohli lidé, kteří tam snad přijdou, sami přesvědčit, že je tomu navlas tak, jak jsem vám to předpověděl. Avšak ony lidi dostanete konečně vy sami ve svých potomcích k další výchově; neboť pro národy, které stojí na nízkém stupni vzdělání jejich ducha, neprobouzí Pán nikdy nějakého zvláště velkého proroka, nýbrž nechává ony nevzdělané národy jaksi dodatečně vychovávat hlavními, vlastně jen zjeveními napřed vzdělanými národy této Země, k čemuž má Pán Svě nesmírně přemoudré důvody.

21) Ale lidé na prvním stupni před Bohem na nějakém světovém tělese mají takovéto nejvyšší povolání zajisté také vždy co nejhluběji a co nejvděčněji poznávat a co nejhorlivěji podle toho jednat; jinak je pak jejich vlastní vinou, klesnou-li ve svých potomcích posléze hluboko pod obyvatele Zadní Indie, které pojmenujeme Číňany a nakonec budou úplně hloupí jako zvířata! - Řekněte mi nyní, vás třicet bratrů, zda jste to vše zcela jasně pochopili!"

4. NAŘÍZENÍ PÁNA VE VĚCECH LUPIČŮ.

1) Praví **mladý farizeus**: „Vysoký, vznešený mocný duchu! Mnohé věci ano, ale všechno ještě dávno ne! Ale všichni ti za to co nejvřeleji děkujeme; neboť jsi věru otevřel velkým nebeským klíčem tajemství, o nichž jsme dříve neměli ani nejmenší potuchy. Od nynějška se také všichni všemožně vynasnažíme, abychom pokračovali na správné dráze životní; jen bychom ji chtěli poznat ještě důkladněji! Pro dnešek však máme toho již více než dost; neboť potřebujeme nějakou dobu, aby to náš duševní žaludek strávil. Zítra budeme již pro něco vyššího a hlubšího vnímavější nežli jak tomu mohlo být dnes.

2) Teď však bychom jen ještě rádi slyšeli vyslovit několik slov moudrosti onoho, jak se zdá nejvyšší moudrého muže, jenž odpočívá po boku vznešeného místodržitele a zcela potají s ním rozmlouvá; neboť zdá se, že vás všechny daleko předstihuje, třebaže to není žádný anděl! Jeho vzezení a jaksi stoický klid za tvé andělské řeči prozrazuje cosi nejhlubšího a největšího!"

3) Praví **JULIUS**: „Máte pravdu; ale tohoto Muže nelze zrovna tak snadno, jak se domníváte, přimět k řeči. Když zrovna chce, tu mluví často mnoho a pak je každé slovo jako celé stvoření plné moudrosti; nechce-li však zrovna mluvit, pak Ho nemůže nikdo snadno k tomu přimět. Zkuste to však sami, oslovte Ho a On vám již nějakou odpověď dá!“

4) Praví **mladý farizeus**: „Ne, k tomu nemám odvahy; neboť mohl by dát našinci odpověď, že by toho měl člověk na celý život dost! Proto také dnes zanecháme velmi rádi své jistě velmi nevčasné všetečnosti!“

5) Praví **JULIUS**: „To učiníte věru velmi dobře! Zítra bude také ještě den; pak se snad spíše a snáze nežli dnes naskytne příležitost, abyste se s Ním dostali ke slovu. Snad uspořádá ještě dnes něco a tu Ho budete moci zcela snadno a nenuceně slyšet.“

6) S tím se naši mladí farizeové spokojí a čekají na příležitost, aby Mne slyšeli.

7) Hned poté sem přichází **strážmistr** od moře, kde byli známí zločinci drženi v zajetí a praví Juliovi: „Pane a veliteli! S oněmi pěti vrahy a lupiči nelze to již vydržet; mluví tak strašnou řečí a tváří se přitom tak hrozně, že se toho všichni vojáci hrozí a některé z nich pro nanejvýš hrozná a drzá rouhání sotva lze již udržet na uzdě, aby se nepustili náhle do těchto zločinců. Neboť říkají: „Raději zemřeme, než abychom déle trpělivě poslouchali tak nanejvýš zlomyslná drzá rouhání!“

8) **JULIUS** se Mne táže řka: „Pane, co si tu počneme?“

9) Pravím **JÁ**: „Do rána je ještě pět hodin a po tuto dobu to musí oněch hlavních pět zločinců vydržet! Tu jim nemůže a nesmí být prominut ani okamžik! Nemůže-li však stráž snést rouhání, ať odejde, aby je neslyšela; neboť proto neuteče ani jeden zločinec a neuvolní svá pevná pouta. Za to ručím! Těm sedmi politickým zločincům však beztoho není tak zle a jsou klidni; ti mohou být přivedeni stráž dále dovnitř a zítra se to s nimi snadno spraví. Avšak s loupežnými vrahy budeme mít všichni ještě dosti co dělat. Tak se staň; neboť jen velkou trýzní může být

duše zlých loupežných vrahů poněnáhu osvobozena od svého satanského těla a jeho velmi zlých duchů, bez kteréhož osvobození nelze naprosto pomýšlet na jakékoli uzdravení!"

10) Po těchto Mých slovech strážmistr odejde a ihned uskuteční Mou radu.

5. OHROŽOVÁNÍ FARISEŮ JULIEM.

1) Avšak **mladý farizeus** zaslechl při této příležitosti něco o uzdravení těch pěti loupežných vrahů, což mu bylo velmi nápadné, i tázal se ihned nato zcela rozpačitě setníka řka: „Vysoký veliteli! Je to nakonec snad pověstný Spasitel z Nazaretu, či jeho prvý vyslanec? Slyšeli jsme totiž, že přijímá učedníky a potom to jest když něčemu rozumějí, vysílá na všechna místa vyslance, aby mu probouzeli zájemce pro jeho novou nauku, což se jim prý také většinou daří. Kdyby to byl Spasitel z Nazaretu, tu bychom byli v pěkné bryndě!"

2) Praví **JULIUS**, tváří se poněkud vážně a mladému farizeovi ostře se dívajíc do očí: „Jak to? Proč byste měli být v bryndě, kdyby snad onen Muž byl Sám pověstný Spasitel z Nazaretu? Věru, tato otázka mně připadá s vaší strany poněkud podezřelá! Dejte mi nyní řádné vysvětlení o této vaší rozpačitosti, jinak se vám nepovede zrovna nejlépe!"

3) Tato poněkud ostrá Juliova protiotázka naplnila mladé lidi silnou dávkou bázně a také mladý, jinak mluvný farizeus byl nyní ve velkých rozpacích a nevěděl, co by hned odpověděl Juliovi, který se stal poněkud ostrý.

4) **JULIUS** však pravil: „Můžeš-li a chceš-li mi doznat pravdu, pak nemusíš vůbec přemýšlet jak a co máš mluvit. Chceš-li mne však uchlácholit pouze zdánlivě pravdivými frázemi, pak se ve mně velice mýlíš; neboť znám až příliš dobře lišácky lichotnou smyšlenku o čisté pravdě. Já vám však nyní něco řeknu: Hledte, abych vás neprohlédl! Mně to potají připadá stále vždy tak, že by se vám dávno ještě nemělo úplně důvěřovat; neboť zdá se mi, že vy sami jste již jednou provždy mazaní všemi satanskými mastmi. Kdo důvěřuje vašim slovům, činí snadno notného zrádce na sobě samém. Vše, co jste zde mluvili, nemůže být vzhledem k vašemu špatnému srdci nic jiného než pouhá maska. Avšak potom běda vám; neboť o útěku nebude již ani řeči tam, kde konám nejpřísnější stráž já sám! Mluv proto nyní nejúplnější pravdu nebo se vám povede hůře, nežli oněm pěti loupežným vrahům, kteří jsou venku na břehu mořském uvázáni k silným kolum! Proto beze všeho váhání ven s nejúplnější pravdou!"

5) Na tuto Juliovu výzvu k odpovědi zbledne všech třicet a chvějí se strachy; neboť ačkoliv měli v podstatě zcela vážný úmysl uvolnit se od chrámu, přece jen pamatovali přítom na to, aby se také mohli, bylo-li by třeba, v chrámu do běla omýt. Neboť mladí farizeové se znamenitě vyznali v tom, aby se v čas potřeby učinili všude bílymi. Když se dostali někde do úzkých proto, že přináleželi k chrámu, pak byli největšími pomlouvači chrámu. Když se pak opět vrátili do chrámu a vytýkalo se jim, že napadali chrám, pak měli v nejúplnější pohotovosti množství nejpádnejších důvodů, proč jen na oko napadali chrám.

6) Proto jsem také hned z počátku říkal, aby se jim příliš nedůvěřovalo; neboť takové lidské duše se podobají vždy zkroceným divokým zvířatům, jimž se také nikdy nesmí úplně důvěřovat, protože se divokost, jakmile se naskytne příležitost, ráda opět vrací.

7) Když se po chvílce úzkostlivého mlčení začal Julius stávat ve svém požadavku usilovnějším, řekl jsem mu **JÁ** : „Příteli, nech je, aby se vzchopili a pak mluvili! Neboť lhaním nás přece nemohou odbýt, i kdyby snad měli k tomu také vůli. Neboť předně jsem tu Já, Kterého obelhat nelze a za druhé je tu také Rafael, kterého též nelze obelhat. Co by tedy oněm třiceti znepokojeným prospěla nějaká lež vůči nám, kteří předně nemůžeme být obelháni a kteří zadruhé nosíme všechnu sílu a moc ve svých rukou?!"

8) Praví **JULIUS**: „Já již vidím, že Ty, ó, Pane, máš jako vždy tak i tentokráte úplně pravdu a tak tedy budu také se vši trpělivostí očekávat od těchto třiceti odpověď. Jen dodávám, že kdyby odpověď příliš dlouho nepřicházela, věděl bych nakonec co učinit!"

9) Hned poté otevírá **mladý farizeus** s jistou dávkou odvahy opět ústa a praví: „Tvrdošijně až k zoufání jsi žádal od nás odpověď na svou otázku. My však jsme se tě předtím co nejlídněji, ač poněkud rozčileně tázali na vznešeného muže tamto, kdo je, zda to není dokonce Spasitel z Nazaretu a řekli jsme, že kdyby jím byl, že by nás to přivedlo do pěkné bryndy. To ti bylo nápadné; pojal jsi k nám ihned nedůvěru a chtěl jsi se ihned, co nevážněji nám vyhrožuje, dovědět od nás důvod. Že jsme byli poté plni obav je snadno pochopitelné, neboť tvou přísnost jsme již okusili.

10. Avšak nyní, ježto jsme v onom vzácném muži - kterého jsme se vlastně potají co nejvíce obávali, protože se v nás stále vynořovala myšlenka, není-li to Spasitel z Nazaretu - našli obhájce naší rozpačitosti, snadno se nám také mluví; neboť nyní již nemáme strach a můžeme mluvit svobodně a zcela otevřeně.

11) Že jsme před Spasitelem z Nazaretu museli mít odůvodněný strach, spočívá přece zcela prostě v tom, že tu vlastně stojíme jako jeho zřejmí chrámoví pronásledovatelé, ačkoli ve svých srdcích jsme jimi vlastně nikdy nebyli; také jsme museli před světem činit proti němu na oko leckterá opatření, která mu nemohla být nikterak příjemná, třebaže mu nebyla sto přímo doposud způsobit také žádnou další škodu.

12) Avšak nyní jsme zde již zažili leckterou zkoušku a zpozorovali, že by se tu pronásledovateli tohoto Spasitele zrovna nejlépe asi nedařilo. A tak jsme se tě tedy také tázali, když jsme slyšeli něco o zítřejším uzdravení těch pěti loupežných vrahů, zda není snad nakonec od sám onen pověstný Spasitel z Nazaretu.

13) Kdyby jím zcela určitě byl, pak by nám nezbylo nakonec jistě nic jiného, nežli vrhnout se před ním do prachu a prosit ho za odpuštění všeho toho, co jsme snad již museli, chrámem přinuceni, proti němu podniknout. A hle, to je právě ta brynda, v níž bychom se octli, kdyby to byl skutečně Spasitel z Nazaretu! Jelikož jsme však nyní viděli

nejušlechtlejší srdce tohoto muže, může to tedy být Spasitel z Nazaret a jím se jistě již do bryndy nedostaneme! - Zde máš nyní zcela pravdivou odpověď, kterou jsi požadoval od nás tak hrozivě; proto dej nám tedy také ty nyní správnou odpověď na naši otázku!"

14) Praví **JULIUS**: „Nuže, vězte tedy, že On to je, Jemuž je podrobena veškerá příroda a všechny mocnosti nebes - On je Ten pověstný Spasitel z Nazaretu! Svědčilo o Něm napřed děvčátko a Jeho pokynu uposlechl anděl, když vám ukazoval malou zkoušku své. moci; jelikož však nyní víte to, řekněte mně, co nyní chcete a budete dělat!"

6. VÝMĚNA NÁZORŮ MEZI FARIZEJI A JULIEM O JEŽÍŠOVI.

1) Praví **mladý farizeus** a s ním také všichni ostatní: „Pochválen buď Bůh na výsostech za to, že dal člověku tuto moc, která může, přispět slabému smrtelníku jen ke spáse! Je sice psáno v prorocích, že Bůh pošle jednou národu izraelskému Mesiáše. Nuže, co kdybychom ho za takového přijali? Mesiáš podle zaslíbení nemá být sice narozem v Galileji a pocházet odtamtud; ale je to také řeč prorocká, které se vlastně duchovně úplně nerozumí! My jsme sice nikdy náležitě nepochopili, proč nemá pocházet žádný prorok anebo jinak velký muž z Galileje, když přece Galilejci nemohou za to, že jsou Galilejci. Avšak psáno to jednou jest! Kdo tomu chce věřit, ten tomu věří; kdo však tomu nechce věřit, ten toho nechá - a k těm jsme asi patřili téměř všichni! Proto nás také vůbec nepřivádí do rozpaků přijmout tohoto Spasitele z Nazaretu zcela správně za Mesiáše.

2) Je však jaksi něco neobyčejně zvláštního a velkou otázkou to, jak tento člověk přišel k takovým mimořádně nejvyšším bohopodobným vlastnostem! Neboť pokud jsme vyvzdělali z našich bádání o něm a jeho původu, je to tesařův syn, který zůstával až asi do svého třicátého roku stále doma a tesařil se svým otcem a případně s ostatními bratry, hned tu, hned tam a nikdo tu neobjevil na něm nikdy nic mimořádného; také ho neviděli nikdy číst, psát a počítat, také ve styku s lidmi byl prý na řeč velmi skoupý a rozhodně nebyl nějak duchaplný!

3) Ano, vypravovalo se nám v Nazaretu samém, že se s ním jeho otec a matka velmi často vadili proto, že ho předně nebylo možno snadno dostat do synagogy, zadruhé nechtěl si nikdy dát předčítat Písmo a pramálo dbal soboty. Nejmilejší by mu bývala byla příroda a němé pozorování věcí Země.

4) Také prý rybolov patřil k jeho zamilovanému zaměstnání a lovil vždy s dobrým výsledkem, proto ho také rybáři měli rádi u sebe.

5) Zkrátka, cokoliv jsme se mohli o něm nějak dovědět, svědčilo jistě o tom, že předně nechodil nikde do školy a zadruhé, že byl vždy zcela dobře znám jako člověk, u něhož vycházel najevo jen velmi nepatrný stupeň nějakého vzdělání.

6) Avšak pojednou se prý probudil a nabyl takové moudrosti, že se může s největším přesvědčením říci, že svět dosud nikdy nenesl moudřejšího člověka!

7) Nuže, to a ještě mnohé jiné jsme se o něm jistě co nejspolehlivěji a pravdivě dovědli;

nyní ho zde nacházíme a přesvědčujeme se, že je to neobyčejně mimořádný muž; a nemůže se nám tudíž nikterak zazlívát. tážeme-li se: „Jak přišel k těmto nikdy neslýchaným vlastnostem, které nikdo před ním neměl a jistě budoucně nikdo již mít nebude?“

8) Práví **JULIUS**: „Kdo však také ví do jaké míry se chce Duch Boží uvést v účinné spojení s duchem člověka?! Nemůže se stát, že Se všemohoucí Duch Boží spojí ve vsí své plnosti moci s duchem lidským a pak jedná a působí tak, jak zcela přirozeně nemůže nikdy jednat a působit pouhý člověk, protože není Bůh?!“

9) Kde však mluví, jedná a působí Bůh Sám neskonale posíleným duchem nějakého člověka, jistě k tomu nejvyšší zřídka způsobilého, tam se musí pro nás slabé smrtelníky objevovat ovšem jen zázrak na zázrak. Slovo a skutek jsou jedno - my nejsme s to napodobit ani to ani ono; neboť tělem a omezeným duchem jsme jen lidé. On je však člověk jako my jen tělem; Duchem je to v nejvyšší míře Bůh a ovládá celou nekonečnost!

10) Jelikož však podle našich římsko-theosofických pojmů třeba nejvyšší uctívát a velebit poznáné čistě božské, kdekoli a jakkoli se projevuje, je také zde jasné, že s člověkem, jímž viditelně a patrně působí úplnost všemohoucího Božího Ducha, musíme také jednat zcela jinak, nežli jednáme mezi sebou; to vám bude jistě velmi zřejmé!?

11) A z toho můžete pak vyrozumět, proč my vysoce postavení Římané prokazujeme Mu ze vsí hlubiny svého srdce nejvyšší možnou úctu, lásku a vážnost a proč Ho úplně uznáváme a vysoce velebíme jako Pána všeho světa. - Řekněte mi, zda se vám to nezdá být nutné a zcela jasné!“

12) Práví **mladý farizeus** : „Ó, ano, naprosto; neboť v mnohých věcech se nám vaše theosofie nadmíru líbí a za těch okolností je také zde úplně na pravém místě. Jenže by to ovšem nebylo podle vlastní nauky Mojžíšovy zcela dobře a bezpečně přijatelné; neboť tam se zcela přesně a výslovně praví: „Já jedině jsem Pán a vedle Mne nebudeš mít cizích bohů!“

13) Práví **JULIUS**: „Zcela správně; ale také Mojžíšovi se nesmí rozumět jen podle doslovného znění, nýbrž spíše podle pravého ducha a pak se také brzy a snadno shledá, že Mojžíš se svou přísnou naukou nemůže zde vlastně nalézat vůbec nic protichůdného, stanovím-li zásadu, že člověk má ten či onen projev - stále však jednoho a téhož Božího Ducha, Který mluvil Mojžíšem - také vždy jako takový poznávat a nanejvyšší ctít, pročez Egypťané, Řekové a my Římané prokazovali božské uctívání všem lidem a tvorům, u nichž objevili nějakou zvláštní neobyčejnou sílu a působnost, ačkoliv se nakonec jakousi slepou pověrou zašlo poněkud daleko.

14) Tu jsme nyní pomysleli: Čistému je nakonec přece vše čisté! Nezvrhne-li se poněkud pověřivé lidstvo při svém uctívání božského pod všelijakými formami v něco zlého - k čemuž je bohužel téměř vždy sváděno hladem a stále vzrůstající (vládychtivostí a hrabivostí kněží, - tím, že by uchlácholovalo rozhněvané bohy krutými lidskými oběťmi, pak nelze mu přičíst jaksi zbožnou pověru ani k příliš hrubé duchovní vadě; neboť podle mého názoru je nakonec přece vždy lépe, věří-li člověk v něco, co má nějaký dobrý základ, nežli nevěří-li ve zcela nic a tak se sám snižuje ke zvířeti, které nemůže mít ani pravou víru, ani nějakou pověru.

15) Člověk, který nechce a nemůže přijmout vůbec žádnou víru, nemůže také nikdy dospět k pravému vzdělání svého rozumu. Neboť kdo chce stavět dům, musí se napřed poohlédnout po nutném stavivu. Jak by však mohl někdo postavit i jen nejprostší rybářskou chatrč beze všeho materiálu? Není-li však v hrubém materiálu z počátku ještě pořádek, dá se nicméně brzy udělat, jen když je tu nějaký materiál; kde však chybí veškeren materiál, tam samo sebou odpadá jakékoli jeho uspořádání.

16) Proto říkám, že člověku nakonec vždy ještě spíše prospěje pověra nežli žádná víra; neboť nakonec je i sláma lepší nežli zcela nic! Ze slámy se může ještě něco udělat; ale z ničeho se nemůže věčně nic jiného udělat nežli opět nic. Z toho důvodu trpí Římané také často nejtemnější pověru vašeho národa protože v ní spatřujeme vždy ještě nějaký prospěch pro lidstvo.

17) Ale templáři sami jsou nám ohavností, protože víme zcela určitě, že nevěří naprosto ničemu a proto předkládají lidu k víře místo pravdy ty nejnesmyslnější věci jako nejvyšší božské a ukládají dokonce nejnesnesitelnější tresty lidem, kteří podle své přirozené probudilosti nemohou nakonec při všem mravním donucování přece jen uvěřit, že krása je ošklivost, že Slunce svítí černě místo bíle a že v potoku Kidronu teče krev! To považuji za nejhanebnější zlomyslnost, ale nějakou pověru člověka o sobě naprosto ne!

18) Ano, má-li pak někdo nějakou možnost a dobrou příležitost dát slepým lidem světlo, má to ovšem neocenitelnou hodnotu; avšak dokud to člověk není sto, ať ponechá lidu jeho zbožné mínění! Neboť nelze-li za to dát lidu nic lepšího, ať se mu ponechá aspoň to co má!"

7. DOZNÁNÍ FARIZEOVO O VNUCOVÁNÍ VÍRY CHRÁMEM.

1) Práví **farizeus**: „Vše co mluvíš, vysoký veliteli, je také tak zřejmě dobré a pravdivé, že nemůžeme říci nic jiného, nežli že každý člověk, má-li jen trochu ducha, získá za hodinu styku s tebou pro svou hlavu a pro své srdce zřejmě více, nežli kdyby naslouchal sto plných let hloupostem chrámu, na nichž není nic jiného nežli prázdný zvuk.

2) Mnoho se v nich sice žvaní a ještě více vřeští; ale to vše je tolik, jako kdyby někdo někomu řekl: „Příteli, umyj mně ruce a nohy; ale jen dej přitom hezky pozor, abys mi je ani v nejmenším nějak nezamočil!“ - A u našeho učení, které se koná v chrámě, se výslovně žádá, aby se poslouchalo s veškerou zbožností a konalo, co se tu požaduje. Ale proč a jaké porozumění spočívá v přednášené nauce, o to se nesmí nikdo starat, - neboť to jsou tajemství Boží, o kterých nesmí nikdo nic podrobnějšího vědět nežli jedině velekněz, ale pod nejpřísnější pečeti mlčenlivosti.

3) Co prospěje člověku nauka, jejíž doslovné znění snad může, ano dokonce musí vypo-slechnout, ale nesmí z ní také nikdy ani jedině slabice rozumět?! Tu by to bylo zřejmě právě takové, jako neslyšet z takové nauky nikdy ani slovo!

4) Bože, zkoumáme-li věc Boží nauky mezi lidmi za náležitého světla, přijdeme přitom často na věci, při nichž by se musel každý pštrosí žaludek obrátit! Neboť nejsou-li většinou lidé ve svém ostatním chování zrovna tak velice hloupí a temní jako bezměsíčná temná mračná podzimní noc, pak jsou jistě stonásobně takovými ve svých Božích naukách! Buď věří často v nesmysl za nesmyslem - takže se z toho musí udělat již psovi špatně, neřku-li poctivému člověku - anebo nevěří zcela ničemu.

5) Ó Pane a veliteli, nedovedeš si představit, jak mně často bylo u srdce, když jsem musel lidem kázat, že je dobré a pravdivé něco, o čem jsem byl již předem naskrz přesvědčen, že je to nejúplnější lež. To bych se byl často samou zlostí přímo ukousal. Ale co to bylo platné? Vězí-li vůl jednou v jařmu, musí táhnout - ať to jde lehce nebo těžce - jinak je ran až běda! Často jsem si při kázání myslel a sebe sama se tázal: „Kdo je politováníhodnější vůl; já kazatel, či ten, komu jsem kázal?“ A nemohl jsem se nikdy ubránit myšlence, podle níž jsem byl já sám vždy ten větší a vlastně z přinucení hloupější vůl! Neboť můj posluchač, byl-li to chytrý člověk, mohl se mi potom dosyta vysmát a u svých přátel si tropit ze mě žerty; avšak já jsem to pod trestem prokleté vody nesměl učinit aspoň ne v chrámu.

6) Proto, vysoký veliteli, pravím: Pryč nyní od nás všech, co je tu v nejúplnější vážnosti do-čista ďáblovlo! Od nynějška budeme opravdu moudrymi lidmi a nebudeme již navěky sluhou žád-né lidské hlouposti, neboť je něco strašného být sluhou hlouposti lidí! Od nynějška zbraně a čistý rozum! Vše ostatní patří mezi parohy starého obětního kozla na smíření za hříchy, který se musí zahubit a ohněm spravedlivého hněvu spálit. - Nyní však o něčem jiném!

7) Nevíš, vysoký veliteli, co by asi žádal tento dobrý bohočlověk, kdyby nás jen na zcela krátkou dobu několika dnů přijal za své učedníky? Od něho by se muselo v nejkratší době na-nejvýš mnoho získat! Nemyslíš, že bychom se ho mohli na to zcela klidně zeptat?"

8) Práví **JULIUS**: „Ovšem, ale vím také zcela určitě, že On nikde nepřijímá odměny hmot-né, nýbrž vždy jen čistě duchovní! Ó, také nemá nikdy ani halěř u Sebe a přece nezůstává ni-kdy nikomu nic dlužen! Kdo Mu udělá někdy něco kvůli, tomu to splatí na jiný způsob tisícero-násobně; neboť jeho Slovo a jeho Vůle mají větší cenu nežli celý svět. Více nepotřebujete vědět a můžete nyní dělat co chcete!"

9) Práví **mladý farizeus** : „Zcela dobře a tisícere díky tobě, vysoký veliteli, za toto vyjasnění naší mysli; neboť nyní již zcela dobře vím, co budeme všichni dělat a jaksi budeme muset dělat! Nyní teprve se na něho všichni zcela vážně obrátíme; a co řekne, to také učiníme!"

8. PODMÍNKY PÁNĚ PŘI PŘIJÍMÁNÍ UČEDNÍKŮ.

1) Po těchto slovech se **mladý farizeus** zvedne, přistoupí ke Mně a praví: „Pane, Mistře a Spasiteli nemající Sobě rovného! Kdo jsem já a mých 29 bratrů, to víš zcela určitě a jistě a kdo Ty vlastně jsi, to jsme slyšeli od vysokého velitele Julia; tu tedy nebude třeba mnoho dotazování. Jelikož jsme však slyšeli, že časem přijímáš také učedníky, rádi bychom byli i my - aspoň na krátkou dobu, kdyby to snad nemohlo být na delší dobu - tvými učedníky.

2) Pravím **JÁ** : „Bylo by vše dobré; ale hleďte; Ptáci mají svá hnízda a lišky svá doupata; ale já nemám, kam bych hlavu položil!

3) Kdo chce být anebo se stát Mým učedníkem, musí vzít těžké břímě na záda a takto Mne následovat! Pozemských výhod u Mých učedníků naprosto není, naopak pro Mé jméno a pro Mou lásku musí pozemské výhody a pozemské majetky, které již měli, nejen na určitou dobu, nýbrž navždy opustit; dokonce ani ženy a děti jim v tom nesmějí překážet, chtějí -li být zcela pravými učedníky Království Božího.

4) Peníze anebo jiné světské poklady mít nesmí, také ne dva kabáty, bez potřeby boty, kapsy na zastrkávání, ani jakoukoli hůl anebo cestovní hůl, aby se mohli bránit proti případnému nepříteli.

5) Na Zemi nesmí mít nic jiného nežli jen skryté tajemství Království Božího. Můžete-li k tomu svolit, pak můžete být Mými učedníky!

6) Také musí být každý Můj učedník jako Já vůči každému pln lásky, mírnosti a trpělivosti. Svému nejhoršímu nepříteli musí právě tak žehnat, jako svému nejlepšímu příteli a musí, naskytne-li se k tomu příležitost, učinit dobro tomu, kdo mu dříve ublížil a modlit se za toho, kdo ho pronásleduje.

7) Hněv a pomsta musí být vzdáleny srdci každého, kdo chce být Mým učedníkem; na trpké události na této Zemi nesmí naříkat anebo na ně dokonce zlostně reptat.

8) Veškerému rozkošnickému smyslovému životu se musí vyhýbat jako moru, zato však musí vynaložit vše na to, aby si stvořil Mým živým slovem ve vlastním srdci zřejmě nového ducha a aby konečně úplně v tomto duchu v hojnosti veškeré duchovní síly žil navěky dále.

9) Proto uvažte tyto podmínky a řekněte Mně, zda jste s nimi srozuměni a zda se také chcete všemu tomu úplně podrobit!"

10) Po tomto mém výkladu jali se mladí farizeové jaksi za ušima velmi škrabat a žádný nevěděl, co má na to zcela vhodného říci. **Mladý farizeus**, obyčejně s Juliem obcující, ale nyní dosud u Mne stojící, praví však nicméně po chvíli, tak zpola žertovně: „Milý, dobrý a nepředstížitelný Mistře! Podmínky nám stanovené mohou být o sobě zcela dobré vzhledem k dosažení i jen některých tvých mimořádných, bohopodobných vlastností; ale jen málokterí je uznají a jim se podvolí! Všeobecně však nemůže mít taková žádost beztoho nikdy nějakou cenu; neboť kdyby chtěli nakonec přistoupit všichni lidé na Tvé podmínky pro učedníky, vypadala by Země brzy tak, jako vypadala podle Mojžíše druhého anebo třetího dne stvoření, totiž pustá a prázdná. Víš, proselytů (novověrců; vyd.orig.) budeš mít na této cestě velmi málo. Přivol sice k tomu několik málo těch, kteří se podrobují tak zvanému životu rozjímavému a chtějí již jaksi na této Zemi dosáhnout toho, čeho mají dosáhnout teprve na onom světě; ale všichni lidé!? Ó, Bože, kam se světem!?

11) Tu pak je a zůstává stará nauka Mojžíšova pro fyzickou a mravní sféru každého člověka přece jen vždy tím nejúplnějším a v každém ohledu veškerému stvoření nejprůhodnějším! Tu lze být před Bohem a před světem jako takový David se přesvědčíš, kam přijde lidstvo již v nejbližší době! Něco málo by mělo být v držení tajemství Království Božího na Zemi; ale pro všechny lidi by se to hodilo právě tak, jako kdyby byli u vojska buď samí vojevůdci stejné hodnosti anebo však také samí obyčejní hrubí bojovníci bez veškeré znalosti o válčení, tedy bez vojevůdce. Věru, s takovým vojskem by mohlo nakonec vejít v zápas také několik jen poněkud dobře vedených zástupů stařen!

12) Já sám se chci ovšem velmi rád státi tvým učedníkem, i kdybys mi stanovil sebetěžší podmínky; ale zda se k tomu podvolí všichni moji druhové, to je ovšem zcela jiná otázka! Neboť hled, chrám žádá sice opravdu velmi mnoho; ale ty žádáš ihned vše, - a na to, příteli, na to přistoupí jen málokterí!"

9. VÝHODY SEBEZAPÍRÁNÍ.

1) Pravím **JÁ** : „To však také nic nedělá; Já přece nikoho nenutím! Kdo Mne chce následovat, ať následuje; kdo však nechce a nemůže, ať zůstane doma!

2) Avšak v těchto dnech dovoluje Království Boží násilí; a kteří je nestrhnou na sebe násilím, ti je mít nebudou.

3) Já pak soudím o Mých vám stanovených, ovšem poněkud těžkých podmínkách takto: Máš-li nějaký starý a již velmi rozedraný kabát, takže je již naprostou hanbou jít s ním mezi lidi a přijde-li nějaký člověk k tobě s novým dobrým kabátem a řekne ti: „Příteli, svlékni svůj starý kabát a znič jej úplně, protože ho nelze pro další budoucnost vůbec potřebovat a já ti zde dám za něj kabát nový, který se bude hodit pro všechny časy, protože je utkán z látky, které bouře času nebudou moci uškodit!“, - budeš při takové nabídce ještě snad bláznem a podržíš starý zpuchřelý rozedraný kabát?

4) Dále víš, jak tvoji druhové, že tento pozemský školní a zkušební život trvá jen nejvýš krátkou dobu a že za ním začíná hned nekonečná věčnost. Víš snad, jak a zda budeš mít po smrti těla ještě nějaký další život? - Já však jsem nyní jedině s to, dáti tobě jakož i každému za tento krátký a ubohý život s největší určitostí věčný nejdokonalejší život anděla.

5) Budeš také tu ještě snad v pochybnosti o přijetí Mé nabídky, zvláště když já jsem jediný, Který ti může připravit a zcela do vlastnictví dát věčný život? Věřu, já žádám jen něco velmi nepatrného - a dávám však za to nadmíru mnoho!

6) Cožpak ty myslíš, že by se Země stala pustá a prázdná, kdyby časem, jak se také jednou stane, všichni lidé vyhověli požadavkům Mé nauky? O, krátkozraký farizeji!

7) Pohleď na tohoto Mého anděla! On sám má tolik moci a síly ze Mne, že by mohl, kdybych tomu chtěl já, tuto celou Zemi, toto velké Slunce, Měsíc a všechny ostatní tobě viditelné hvězdy, vůči jejichž světové velikosti lze tuto celou Zemi nazvat sotva nejmenším zrnkem písku, v jediném okamžiku rovněž tak rychle zničit, jako předtím zničil kámen. Myslíš-li pak, že kultura půdy zemské závisí jen na lidech, pak se silně mýlíš!

8) Dám-li ti kus pole, na které však uvalím napřed kletbu, pak budeš moci na něm pracovat jak budeš chtít a neponese ti ani trny a bodláčí k žrádlu tvých červů! Rozsévač klade sice zrno do brázděné země; ale při výsevu musí také Moji andělé spolupracovat a tedy roli žehnat, jinak ti věčně plody neponese! - Rozumíš tomu?

9) Jsou-li však hlavními obdávatelé půdy zemské k přinášení nějakého živného plodu stále Moji andělé, pak by mohli ve vhodný čas potřeby vzít na sebe ještě také rozsévání, jak to také činí na oněch místech této Země, na která dosud nevstoupila noha člověka.

10) jelikož však lidé trpí ve staré kletbě a chtějí i pro své tělo vší mocí pracovat, - nuže, pak mohou přitom Moji andělé zachovávat stále pěkně stejný starý den odpočinku!"

10. POTŘEBY A JEJICH ZLO.

1) (**PÁN:**) „Nečetli jste o někdejším ráji na Zemi, kde byl stvořen prvý člověk? Tento ráj byla velká zahrada co nejlépe opatřená nejlepšími plodinami celé Země; a přece ji nemohla předtím obdělávat ruka nějakého člověka! První lidé neměli tedy domy a města; měli jen nanejvýš málo potřeb, které bylo možno snadno uspokojit, přitom však zůstávali zdraví, dosahovali vždy velmi vysokého věku a proto měli velmi mnoho času, aby se oddávali vnitřnímu vzdělávání duše a byli téměř napořád ve viditelném spojení s mocnostmi nebeskými.

2) Kain však vystavěl vnuknutím satanovým svému synu Hanochovi město téhož jména; a tím položil základní kámen ke všem zlům Země.

3) Pravím vám: Člověk nepotřebuje k životu na této Zemi příliš mnoho; ale zpupnost člověka, jeho lenost, pýcha, sobectví a vládčtivost potřebují nepopsatelně mnoho a přece je nelze nikdy uspokojit!

4) Zato je většinou živena starost lidí a lidé nemají pak zcela přirozeně kdy se obírat tím, čím by se vlastně měli obírat a pro co jen byli Bohem postaveni na tento svět.

5) Od Adama až k Noemovi děti hor nikdy neválčily protože měly jen velmi skrovné potřeby a žádný nechtěl být více nežli byl jeho bratr a rodiče pak uchovávali svou vážnost vůči svým

dětem vždy způsobem co nejvážnějším, protože zůstávali stále moudřími vůdci a učitelé a rádci svých dětí.

6) V nížině však, kde lidé rozumem a srdcem slepí začali své vůdce, učitele a rádce velmi nádherně krášlit, jejich hlavy pomazávali, korunami zdobili a pro větší vážnost jim propůjčovali také všelickou moc a nadvládu, bylo veta po životě za snadných a malých potřeb!

7) Nádhera má velký žaludek, který nelze nikdy nasytit. Země nemohla na těsné rozložení dávat již dostatek potravy z půdy a lidé nádhery, které bylo těžko nasytit, začali se rozpínat dál a dále, obsazenou půdu nazvali hned svým úplným vlastnictvím, starali se poté ihned o nádheru a tím probudili závist a žárlivost a tím také brzy nepřítel, sváry, hádku a válku a silnější obdržel nakonec právo a stal se vládcem nad slabšími a nutil je, aby pro něho pracovali a byli mu ve všem poddáni. Odbojníci byli pak trestáni a dokonce smrtí dohnáni k bezpodmínečné poslušnosti!

8) A hledte, to vše byl následek vnější kultury Země, nádhery milovnosti a z ní vznikající pýchy!

9) Když však vás nyní chci, přicházejte ve Svém Duchu z nebes uvést zpět do šťastného původního stavu prvých lidí a ukazují vám dávno zcela ztracené cesty do Království Božího, jak tu můžete říci, že podmínky, které stanovím pro Svě učeďníky, jsou příliš tvrdé a všeobecně téměř neproveditelné!

10) Pravím vám: Jho, které kladu na vaše šíje, je mírné a břímě, které vám přikazuji nést, je jako pírkó lehké proti tomu, co nyní den za dnem nosíte.

11) Jak daleko do veškerého světa jsou namířeny vaše starosti! Ve dne v noci nemáte klid ani odpočinek; a to jedině pro svět a abyste nebyli snad někde zkráceni ve své domýšlivé okázalosti a ve svém blahožití na účet často krvavého potu vašich slabých bratří a sester!

12) Jak má mít duše při takové starosti ještě trochu času, aby také ještě něco učinila pro probuzení Božího Ducha v sobě?!

13) Ano, vaše duše a duše milionů nevědí již ani, že jsou nositeli Ducha Božího, neřku-li, aby při svých do nekonečna jdoucích světských starostech mohly a chtěly učinit něco prospěšného k jeho osvobození a osamostatnění. Pro vaši lásku k nádherě a blahožití poháníte až příliš ubohé a slabé lidstvo ke krvavě otročké práci a proto také nemůže nic učinit pro osvobození a osamostatnění svého ducha a tak jste i s vašimi poddanými mrtví a jste opravdu dětmi satana a nemůžete slyšet Mé slovo, které vás vede vážně a opravdově k životu, nýbrž hájíte slovo své, z něhož musí nutně následovat pro vás a všechny vaše poddané věčná smrt!"

11. PŘÍČINA POTOPY.

1) (PÁN :) „Člověk obviňuje ještě Boha a říká: „Jak mohl Bůh nechat přijít na půdu zemskou potopu dusící všechny život a zničit Sodomity a Gomority?“ O, nic vysvětlitelnějšího nad to! Neboť proč by nechával na půdě Země ještě déle se rýpat oživené a ozdobené chuchvalce masa, jejichž duše se daleko vzdálily od starého Božího řádu, takže v nich pro samou starost o tělo vymizela i poslední stopa dokonce vědomí jich samých?

2) Může být ještě hutnější inkarnace (vtělení) lidské duše nežli inkarnace, v níž duše nejenže nemá tušení o božském duchu v sobě, nýbrž nakonec se i sama tak ztrácí, že začíná ve vši vážnosti popírat svou vlastní existenci a nelze ji již přesvědčit, že jest!?

3) Ano, dostaví-li se u lidstva tohoto světa jednou tento stav, tu pak také člověk úplně přestal být člověkem; potom je už jen instinktivně rozumové zvíře a pro každé další vzdělávání duše a ducha je zatím úplně nezpůsobitý. Proto musí být takové tělo usmrceno a shnít i s příliš intenzivně inkarnovanou duší, aby snad po mnoha tisíciletích mohla duše, vši inkarnace zbavená, nastoupit opět cestu svého sebevzdělávání a osamostatňování, buď ještě na této anebo jiné Zemi.

4) Že se však nyní již opět velmi často vyskytují lidé, kteří pro samé velké starosti o svět a o své tělo již nevědí nic o své vlastní duši, to můžete pozorovat dílem na sobě samých, dílem na Saducejích a většinou na všech lidech; neboť nikdo si již neví rady, kdo a co je duše! Vyslovují ji sice říkajíce: „Na mou duši“ a „v mé duši“; zeptá-li se však potom někdo a řekne: „Příteli, kdo a copak je to asi tedy ta duše?“, je pak tázaný ihned v úzkých a neví kudy kam!

5) Když však jednou duše již nepoznává samu sebe a nakonec i zcela zapomíná že jest, co

a jaká jest, pak je všemu konec! A Bohu zde nezbyvá nic jiného, než aby znovu dopustil na Zemi starý manévr hubení lidských těl, hned ve větší a hned v menší míře, podle toho, jak dalece lidé ještě něco vědí či vůbec již nic o svém duchu a duši.

6) Tací úplně světší a tělesní lidé se stávají sice podle zevnějšku často velmi krásní a bujní, zejména ženské pohlaví; lehce pochopitelný důvod spočívá ve stále větším sjednocování duše s jejím tělem. Avšak tací lidé se tím stávají také slabí a pro všechny špatné fyzické dojmy velmi vnímaví. Taková těla snadno onemocní a nejslabší morový dech jim přináší nevyhnutelnou smrt, zatím co lidé, kteří mají svobodnou duši a v ní svobodného ducha, mohou nechat působit na sebe všechny jedy Země a ani dost málo jim to neuškodí; neboť svobodná duše a nejvyšší svobodný duch v ní mají nadbytek síly a prostředků, aby co neúčinněji čelili každému bezmocnému nepříteli, kdežto duše svým prokletým tělem ke všem životním místům a koncům co nejsilněji přivázaná se podobá pevně spoutanému obru, který se nakonec nemůže ubránit ani obtěžující jej mouše a musí si dát líbit, když mu bezmocný trpaslík odděluje nožem hezky pomalu, ale zato tím bolestněji hlavu od trupu.

12. POKYNY MISIJNÍ.

1) (**PÁN** :) „Zapamatujte si! Přejdete-li na místo, kde jsou velmi pěkně urostlí a vyšňoření lidé obého pohlaví, pak jděte co nejdříve dále; neboť zde se pro Království Boží nedá nic dělat, protože tu je hotová aspoň poloviční Sodoma a Gomora! Od takového místa není také nikdy daleko trestní soud Boží; neboť takové ztělesněné duše, které z větší části svého nanejvýš vlastního bytí položily téměř veškeré vědomí do hrobu svého těla, jsou až příliš skrz naskrz svázané. A příkladou-li se jen zcela potichu k jejich krásnému tělu zlí, hrubí a ještě nejvyšší neušlechtilí přírodní duchové vzduchu, nemohou se také svázané duše postavit na odpor a podléhají pak co nejdříve i se svým tělem, které byvši příliš promíšeno duší, je mnohem přístupnější a citlivější nežli masité tělo duše svobodné.

2) Jděte a uchopte velmi jemnou městskou dívku hezky pevně za ruku anebo na jiné části těla a bude křičet bolestí; jděte však na venkov k pracujícímu rolníku, který vedle své práce má však také ještě náležitou starost o duši svou a svých dětí, tu můžete ruce rolníka a jeho dětí sebe pevněji uchopit a jimi potřást a oni se nedají do křiku příliš velkou bolestí a úzkostí.

3) Vy si asi pomyslíte, že taková necitlivost pochází od těžké práce a tím způsobené otužilo-
losti?! Ó, nikoli, pravím vám; ta větší necitlivost je jen následek jejich všelikým sebezapíráním uvolněnější duše od těla, čímž se pak také uskutečňuje náležitá otužilosť těla.

4) Kde se však veškerá péče vynakládá ke zjemnění těla a jsou i zvláštní školy, v nichž se tělo všelikou gymnastikou činí co možno rovnoměrné a nakonec všelikými mastmi a oleji co možno jemné, tam již není svobodné a silné duše; a přijde-li pak na taková ošklivě slabá těla jen lehký jedovatý dech, pak slaví smrt snadno své nejbohatší obžínky.

5) Tu se pak opět běduje a nařiká a jeden polověřící člověk za druhým otvírá ústa a říká: „Ale jaké potěšení může mít Bůh, navštěvuje-li neustále lidi všelijakým soužením!“ To vypadá tak, jakoby buď Boha vůbec nebylo, anebo že je příliš vznešený a nestará se nikdy o červy nějaké Země, anebo že se stal lačný obětí a chtivý kadidla a musí být opět usmířen bohatými oběťmi, magickými výroky a kadidlem. Anebo se Bůh rozhněval a mstí se nyní na pokojném slabém lidstvu a musí se činit pokání v žíní a popeli a vhodit do Jordánu aspoň dvanáct obět-
ních beránků na smíření za hříchy.

6) Ale nikdo nepomyslí na to, že všechno utrpení, všechny války, všechna drahota, hlad a mor pocházejí jen že lidé místo aby konali podle Božího řádu vše pro svou duši ducha, činí vše jen pro své tělo!

7) Káže se sice mrtvým duším bázeň před Bohem, v Něhož však duševně mrtvý kazatel sám již dávno nevěří, nýbrž jen v to, co dostane za kázání a k jaké cti a vážnosti by ho mohl přivést dobře nastudovaný kazatelský talent. A tak vede slepec slepce a tak chce mrtvý oživit mrtvého. Prvý káže pro své tělo a druhý poslouchá kázání kvůli svému tělu. Jaký prospěch lze tu myslet a mít pro nějakou v nejvyšším stupni nemocnou duši?

8) Já jsem Spasitel; jak Mi může být, ptají se mrtví a tudíž úplně slepí, něco takového možné? A tu pravím vám, že Já neléčím tělo člověka, nýbrž kde nějaká duše není ještě příliš silně smíšena s tělem, uvolňuji jen duši a probouzím, pokud lze, v duši pohřbeného ducha. Tento

duch posílí pak ihned duši, která se uvolní a pak je jí snadné uvést do normálního řádu okamžitě všechny neduhy těla.

9) To se pak nazývá zázračným léčením, zatím co je to však to nejspřádanější a nejpřirozenější léčení těla! Co někdo má, to také může dát; co však nemá, to také dát nemůže!

10) Kdo má podle Božího řádu živou duši a v ní svobodného ducha, ten může také uvolnit duši svého bratra, není-li ještě příliš inkarnovaná a tato duše pak zcela snadno pomáhá svému nemocnému masitému tělu. Má-li však duševní lékař sám nadměru nemocnou duši, která je mnohem více mrtvá nežli živá, jak by potom mohl dáti druhé duši, co zcela chybí jemu samému?! Proto o tom přemýšlejte!

11) Podmínky k tomu, abyste se stali Mými učedníky, jsem vám nyní oznámil, i zla světa až do jejich nejoprávdovějšího a nejhlubšího základu. Čiňte nyní co chcete! Já vás za Své učedníky ani nepřijímám, ani vám nebráním jimi se stát. Chcete-li se však již stát Mými učedníky, pak musíte také především osvobodit a posílit své duše, jinak by vám nic neprospělo být učedníky Mé nauky!"

13. NOE A ARCHA.

1) Po této řeči všichni otvírají oči a potichu praví: „Má vina!“ A mladý farizeus poté neví, co by Mně odpověděl. Také Cyrenius a Julius se zde poněkud povážlivě tváří a také Ebahl i sama Jara, jejíž ženská krása začíná být povážlivou!

2) A **CYRENIUS** po chvíli hlubokého přemýšlení praví: „Pane a Mistře, já jsem s Tebou již sem tam strávil několik dní a nocí, viděl jsem vykonat Tebou mnoho zázračného a také jsem Tě slyšel velmi přísně mluvit, ale jako tato Tvá řeč ještě mě nikdy nic tolik životně neuchvátilo! Neboť podle tohoto Tvého nynějšího projevu nejsme na tom nijak o mnoho lépe nežli za dob Abrahamových Sodoma a Gomora. A veškeré naše starání, konání a jednání je zcela *in optima forma*(v nejlepší formě; vyd.) satanské. Příteli, to je velmi tvrdá nauka! Bohužel, nelze si za žádnou cenu světa zastírat, že jsi nám tu předložil nejvyšš holou pravdu; ale jak se nyní postavit na stanovisko, s něhož by bylo možno jistě se co nejochotněji obrátit ke všemu světu zády a potom věnovat všechny čas kultuře duše a ducha?“

3) Pravím **JÁ** : „Příteli, nic snadnějšího nežli to! Zůstaneš co a kdo jsi a budeš zastávat to, k čemu jsi ustanoven; avšak ne ke své vážnosti, nýbrž k mnohostrannému prospěchu lidí!“

4) Neboť hled, když za doby Noémovy přišla potopa na půdu zemskou, kterou obývalo v základu životně nanejvyš zkažené lidstvo, usmrtila až na Noema a jeho malou rodinu a zvířata, která mohl Noe vzít do korábu, v širém kraji světa vše, jen ne ovšem ryby ve vodě.

5) Jak ale uchoval Noe sobě a své rodině život vysoko nade vším smrtonosným vlněním této velké povodně? Hle, byl ve svém pevném korábu, který zuřivá povodeň musela co nejpošlušněji nést na svém hřbetě a nemohla nikde vniknout do nitra korábu, kde by se byla také mohla stát nebezpečnou životu Noemově!

6) Tato smrtelná povodeň Noémova se však udržuje duchovně stále ještě nad půdou této Země; a říkám ti, že tato duchovní a stálá potopa Noémova není životu světských lidí ani v nejmenším méně nebezpečna nežli někdejší přirozená potopa za časů Noemových.

7) Jak se však možno uchránit před smrtelným utopením v duchovní potopě? Pravím tobě: Co učinil Noe tělesně, ať se nyní učiní duchovně a pak bude člověk navždy uchráněn před smrtelným utopením ve velké a stálé duchovní potopě!

8. Jinými slovy řečeno: Dávejte podle řádu Božího sice také světu, co je světa, - avšak především Bohu, co je Boha!

9) „Archa Noemova“ je člověková opravdová pokora, láska k bližnímu a láska k Bohu!

10) Kdo je opravdu pokorný a pln čisté nezištné lásky k Bohu Otci a ke všem lidem a má vždy živou snahu sloužit v řádu Božím pokud možno všem lidem, ten přepluje zcela v dobrém stavu a. co nejlépe uchován velmi snadno smrtonosné vlny všech hříchů světa; a na konci této své pozemské dráhy životní, až pro něho povodeň opadne a zaběhne do svých temných hlubin, tehdy jeho archa dojde dobře zabezpečeného klidu na velkém Araratu nejvyš živého Království Božího a stane se tomu, kterého nesla, věčným obydlím.

14. JAK O POZEMSKÝCH POKLADECH UVAŽOVAT A JE ZUŽITKOVÁVÁT.

1) (**PÁN** :) „Pohlédni na Mne! Zda Se nemusím nyní stýkat se světem? Jím a piji a svět Mi slouží, jako kdysi korábu Noemovu sloužila povodeň! Zuří sice velmi mocně pod pevnými stěnami Mého korábu, - ale pohlit jej věčně nikdy nemůže!

2) Ty za to nemůžeš, že tu vznikla kdysi říše římská. Nyní je jednou tady a ty ji nemůžeš zničit! Tato říše má však nicméně dobré zákony, které velmi dobře slouží k udržování pořádku a k pokořování lidí. Domníváš-li se být pánem, jenž stojí nad zákonem a proto může nosit korunu, pak jsi pro sebe na falešné cestě, jakkoli ne vůči lidem, kteří tak jako tak musí snášet zákon jednou platný se všemi jeho výhodami a nevýhodami. Postavíš-li se však pod zákon a považuješ-li se pouze za státem a nutností ustanoveného správce a vydavatele zákona, pak stojíš na pravém stanovisku a roubíš si z duchovního materiálu zákona archu, která tě musí přenést přes všechnu sebe bouřlivější povodeň světských hříchů!

3) Zachováš-li mimo to však ještě v každém skutku snadné zásady Mé nauky, kterou lze zcela dobře spojit s vašimi zákony, pak učiníš také ty podle možnosti zadost své duši a svému duchu. Jestliže však já ti to prohlašuji za dostatečné, jmenuj Mi ještě někoho, kdo by ti to mohl označit za nedostatečné!"

4) Praví **CYRENIUS** : „Ale považ, ó, Pane, okázalost a přepych, v němž musím kvůli státu žít a považ, co jsi právě předtím říkal o okázalosti a přepychu světa!"

5) Pravím **JÁ** : „Cožpak ty miluješ okázalost a přepych světa ve svém srdci?!"

6) Odpovídá **CYRENIUS** : Ó, ani dost málo; mně jsou to vše pravá muka!"

7) Pravím **JÁ** : „Nuže, pročpak tě tedy mate nucená nádhera a nucený přepych? Žádný lesk a žádná ozdoba nemůže být na újmu duši a duchu bez lásky tvého srdce k tomu! Jestliže však tvé srdce ulpívá na něčem hmotném, byť o sobě sebenicotnějším, pak to může být duši a duchu právě tak škodlivé jako nejtěžší koruna z nečistšího zlata a z nejvzácnějších drahokamů.

8) Proto vše tu záleží jen na stavu srdce; neboť jinak by se musely nanejvýš směšně přičítat lidem této Země za hříchy také Slunce a Měsíc: a všechny hvězdy, protože velmi skvěle svítí a se lesknou a protože člověk z nich má přece jistě opravdovou radost. Proto můžeš také ty, Můj milý Cyrenie, mít pravou radost ze svého lesku před lidmi, ale jen ne žádnou radost marnivou a proto hloupou; neboť tou se hubí a nakonec usmrcuje duše!

9) Vždyť Šalomounovi bylo přece dovoleno i poručeno, aby se přioděl nádherou, jakou neměl žádný král před ním a nebude také již nikdy mít žádný král po něm. Dokud k ní nepřipojoval hloupé marnivé radosti, nýbrž měl opravdovou, v moudrosti založenou radost, byla tato radost pro jeho duši a ducha povznášející. Když se však následkem velkého lesku stal ješitný a zmocnila se ho pýcha, tu také klesal ihned ve všem před Bohem a přede všemi lepšími lidmi a upadal do všelikých hříchů bujného světa a jeho díla a skutky se staly před lepšími lidmi pošestlostmi a před tváří Boží pravými ošklivostmi.

10) Pravím tobě a také všem ostatním, že člověku je dokonce dobré a užitečné, jestliže, se stal na duši a na duchu úplně zralým, napodobí již na této Zemi nádheru. nebes a náležitě na ní obveseluje svou mysl; neboť chvalitebnější je stavět nežli bořit. Avšak jen lidé na duši a na duchu úplně zralí měli by dělat něco takového, aby nezralí viděli, co vše dovede zralý.

11) Kdo si však staví palác pro svou čest a slávu, a nakonec miluje ve své nádheře sama sebe, ten se dopouští velkého hříchu proti své vlastní duši a proti božskému duchu v sobě a kazí sebe a všechny své potomky, kteří se pak již od narození považují za mnohem lepší nežli ostatní lidé.

12. Kazí-li se však nádherou paláců srdce jejich obyvatel a přitom se naplňují pýchou a pohrdáním lidmi, kteří nemohou bydlet v palácích, pak je opět lépe proměnit paláce ihned v sutiny.

13) Proto také není naprosto proti božskému řádu postavit si město, v němž lidé v míru a svornosti pospolu jako jedna rodina v domě žijí, působí a jednají a ve všech věcech se mohou vzájemně snáze podporovat nežli kdyby bydleli na hodiny daleko od sebe. Vzmáhá-li se však ve městě pýcha, přepych, dychtivost po nádheře, závist, nenávisť, pronásledování a dokonce zabíjení, hýření, smilstvo a lenost, pak jen budiž takové město ihned opět proměněno v hromadu sutin a zetlelin, jinak se stane semenišťem všelikého arcizla, které by časem zamořilo skrz naskrz celou Zemi jako předpotopní Hanoš a popotopní Babylon a velké město Ninive! jak velká byla kdysi tato města a nyní na jejich místě stojí několik málo zcela nuzných chatrčí! A tam, kde stál kdysi Hanoš, je nyní moře tak jako na místě staré Sodomy a Gomory a deseti

menších měst v okolí těchto dvou velkých měst, z nichž každé bylo větší nežli dnešní Jerusalelem, který také již není úplně tak velký jako byl za dob Davidových.

14. Co se však stalo s oněmi městy, stane se také s Jerusalemem a jsou zde někteří, kteří uvidí a zažijí hrůzu a zpusťování! Neboť jak bylo řečeno, je lépe žádná taková města a zato tím více úplně živých duší nežli město, v němž jsou lidské duše pro čas a věčnost přiváděny do záhuby!

15) Můžeš tedy, milý Cyrenie, mít vše, cokoli jen chová Země na své rozsáhlé půdě skvostného a podivuhodně krásného a můžeš se z toho chvále a velebě Boha těšit. Avšak nechť na tom tvé srdce nikdy neulpí; neboť všechna tato pozemská nádhera musí jednou o sobě a pro tebe zaniknout, až jednou zaměníš časné s věčným! Neboť všechna hmota není vlastně nic nežli jedině to, co jsem jasně vyložil v jedné z dřívějších řečí. - Řekni, jsi s tím spokojen a rozuměl jsi tomu dobře tak, jak se tomu musí před Bohem a veškerým světem rozumět? !"

15. O SPRÁVNÉ CESTĚ K CÍLI ZDOKONALENÍ LIDÍ.

1) Praví **CYRENIUS** : „Ano, nyní mám již zase zcela jasno; to jednou provždy nic neprospívá. jako je pro každé travné stéblo určitý zákon, za a podle kterého se může vyvíjet, tak je také jen jeden celé bytosti člověka přizpůsobený psychomorální (duševnomorvní) zákon, za kterého si může člověk ze sebe sama vydobýt svou úplně nevázanou nanejvýš svobodnou samostatnost, aneb je jen vždy jedna a neměnitelně stále táž cesta, na které lze dosáhnout pravého a věčného určení; na každé jiné z nescísně mnohých cest svobody, po nichž mohou lidé mravně sice také kráčet, je nemožno kdy dosáhnout onoho velkého, jedině pravého a Bohem určeného cíle!

2) Že však ostatně Tebou, ó, Pane, nám ukazovaná cesta je jedině správná a pravá, to nyní však poznávám také tak jasně a čistě, jak jasně za nejjasnějšího poledne svítí slunce. Také poznávám, že každý člověk, vysoce či nízce postavený může zcela bez rozpaků kráčet po pravé cestě dále, má-li jen vážnou vůli; také ovšem poznávám, že žádný člověk by nebyl nikdy s to ze sebe sama nalézt tuto cestu v plnosti pravdy a všem životním poměrům tak dokonale přiměřenou. Něco takového musí být zjeveno lidem, kteří mají pravé porozumění bezprostředně Duchem Božím!

3) Avšak ačkoliv je tato cesta nyní velmi jasně vyznačena, bude podle mého názoru nicméně zřídka dokonale nastoupena; neboť příliš hmotná zřízení světa položila až příliš silnou závoru přes tuto jedině pravou a správnou cestu a mnozí, kteří tuto cestu nastoupí se v ní zklamou a na poloviční cestě se obrátí, zejména, nebudou-li zakrátko pozorovat nějaký obdivuhodný výsledek své námahy na sobě, což právě u lidí, kteří předtím byli již silně spjati s vnějším světem, nepůjde tak rychle, jak si snadno někdo v prvním okamžiku myslí.

4) Já doufám, že dosáhnu Tvou zvláštní milostí tohoto svatého velkého cíle; ale jsem jen jediný a velký římský stát čítá nyní mnoho milionů. Jak a kdy se však tito všichni, kteří jsou přece také tak dobře lidé jako my, dostanou na tuto cestu?!"

5) Praví k tomu **mladý farizeus** : „Nejvyšší velitelí! - To byla právě také má myšlenka! My můžeme nyní již zcela klidně a vesele nastoupit tuto cestu vsí spásy; avšak jak ty mnohé miliony lidí, kteří nemají příležitost čerpat u pramene a sami si pohovořit o každé pochybnosti s velkým Mistrem Života?"

6) Pravím **JÁ** : „Také o to je postaráno! Neboť po Mně zůstane brána nebes stále otevřena a to, o čem zde pojednáváme nyní, bude moci být po více než tisíci letech rovněž slovo za - slovem slyšeno a zaznamenáno, jakoby se to vše dělo před očima těch, kteří téměř za 2000 let po nás vstoupí na Zemi; a v čem kdo bude mít budoucně nějakou pochybnost, v tom si také bude moci jít pro nejjasnější radu z nebes. Neboť budoucně bude muset dokonce každý být poučován Bohem a kdo nebude poučován Bohem, ten do nejsvětější Říše Pravdy nevejde."

16. O POVÝŠENÍ JEŽÍŠE.

1) (**PÁN**) : „Já však pravím vám, že nicméně bude vždy těžko zůstat pouze při nejčistší holé pravdě; neboť světský rozum, jenž přijde na různých místech také k velké bystrosti, nepozná,

jak mohu být co do Ducha právě Ten, Který jsem dal kdysi na Sinaji za blesku a hromu Mojžíšovi zákony a diktoval mu pět knih a Který Svou moudrostí, mocí a silou udržuje a ovládá celou nekonečnost! Ba dokonce také někteří z vás, kteří jste přece úplnými svědky všeho toho co se děje zde a také co se událo na jiném místě, ještě zcela nepřístupují na to, že Já jsem úplně jedno s Otcem v nebi. Co tomu teprve řeknou velcí mudrci světa, až se toto svědectví dostane z tisícerych úst k jejich uším? !

2) Proto to také bude zvěstováno jen prostým a ne moudrým světa; neboť co je před světem velké, je před Bohem ošklivostí!

3) Jednoduchý prostý člověk, který je ještě snad čistého srdce, má zřejmě také volnější duši a v duši volnějšího ducha a proto brzy a snadno chápe co je ducha; ale světský mudrc, jehož duše je zabeďněna samými hmotnými poměry a o nějakém božském duchu v ní nemá již vůbec ani tušení, ovšem nepojme a nepochopí, co vy většinou již nyní snadno chápete a v pravé hloubce dosti pojmáte. Ale nicméně také vy nyní mnohé věci ještě nechápete; ale po Mém povýšení to pochopíte úplně!"

4) Zde se táže ihned **CYRENIUS** : „Jaképak to povýšení míníš? Budeš snad povýšen a korunován na Zemi za Krále všech králů?"

5) Pravím **JA** : „Zajisté, avšak za žádného krále světa a také žádnou zlatou korunou! Cožpak bych neměl moc vzítí Si království Země, které by sahalo ještě daleko přes všechny končiny této Země.? Kdo by Mi v tom mohl bránit?"

6) Není jsoucnost všech věcí v rukou Mého Otce, jenž je ve Mně jako já v NĚm a rovněž život všech lidí? Kolik dechů bys mohl učinit bez vůle Mého Ducha, Který jediný vše oživuje a udržuje?!

7) Co prospěla lidem za doby Noemovy všechna jejich moc a znamenité válečné umění?! Hle, Můj Duch seslal potopu na všechny krále a jejich národy a všichni byli pohřbeni!

8) Co prospělo mocnému faraónovi všechno jeho velké vojsko? Můj Duch nechal Izraelity suchou nohou projít Rudé moře a vojsko faraónovo je pronásledující utopit!

9) Kdybych tedy chtěl být králem této Země, jaká moc by Mi v tom mohla zabránit?

10) Avšak to budiž daleko ode Mne a ode všech, kteří chtějí být vpravdě Mými následovníky; Mne očekává zcela jiné povýšení a korunování, o kterém se dovíš podrobněji teprve tehdy, až se uskuteční. Několik pokynů jsem ti však beztoho již dal hned na počátku tohoto našeho sezení; vzpomeneš-li si na ně, budeš si moci sám od sebe domyslet to další!"

11) Praví **CYRENIUS** : „Ale Pane, já vím nyní zcela jistě Kdo a Co jsi a co vše zmůžeš, - a proto stále ještě náležitě nechápu, proč jak známo při vší Svě všemohoucnosti nicméně prcháš jak před úklady Herodesovými, tak i chrámovými!"

12) Pravím **JÁ** : „Příteli, tuto otázku jsi si mohl nyní zcela dobře ušetřit! Předně proto, že jsem ti ji už v Nazaretu více než dostatečně objasnil a za druhé měl bys už konečně ze všech Mých řečí vyrozumět, že jsem nepřišel do tohoto světa proto, abych učinil mrtvé ještě mrtvějšími nežli už beztoho jsou, nýbrž abych je všude jen znovu opět oživil; proto Já nebudu nad nikým konat soud. Neboť nyní jsem tu, abych vzal veškeren soud, který byl ustanoven nad touto Zemí na Sebe a tímto soudem, který jsem vzal na Sebe mají dojít všichni lidé úplného vykoupení od věčné smrti.

13) Nejsem tu nyní tedy k tomu, abych do toho bil, nýbrž jen proto, abych léčil všechny možné rány na lidstvu postiženém tisícerymi zly a ne abych mu dával rány ještě hlubší a horší.

14) Copak ty myslíš, že Já snad prchám z bázně před Svými pronásledovateli? Ó, kdyby to byla tvá víra, pak bys byl na velikém a hrubém omylu! Pohleď na těch několik nejtěžších zločinců! Věru, podle zákona Mojžíšova a podle zákona vašeho si zasloužili stonásobnou smrt; a Já nicméně nyní nedopustím, aby byli usmrceni, nýbrž také jim se má dostat milosti nebes. Využijí-li této milosti, budou také oni mít podíl na Mém Království; padnou-li však časem opět, budou si muset sami sobě přičíst, jestliže je kletba a přísnost zákona usmrtí! Neboť hle, zákon trvá vždycky, milost však jen čas od času přichází na pomoc stísněnému; jestliže však člověk milost nerespektuje, musí si potom opět dát líbit zákon.“

17. MOC VŮLE PÁNĚ A SVOBODA DUŠE LIDSKÉ.

1) (**PÁN** :) „Hle, ty jsi nositelem všeho zákona, vší moci a vší síly Říma nad celou Asií a částí Afriky a přece zde záleží na Mé vůli odsoudit či osvobodit zločince a ty nemůžeš nic podniknout proti Mé vůli.

2) Tak bych mohl také všechny lidi světa Svou Vůli nutit k dobrým skutkům; ale to by byl také soud, který by učinil svobodného člověka strojem.

3) Ale ty přece nejsi stroj, protože poznáváš, že to co činiš podle Mého Slova, je podle řádu Božího jediné zcela správné; a když někdy něčemu ještě nerozumíš, zeptáš se a pak jednáš ze svého poznání a to pak není žádné nucení zvenčí, nýbrž z nitra, což je úplně v řádu svobodného života.

4) Neboť nutí-li tě Má vůle, pak jsi svázaný otrok, nutí-li tě však tvá vlastní vůle, pak jsi svoboden; neboť teď chce tvá vůle to co uznává tvůj rozum, jakožto zrak tvé duše, za jediné pravdivé a správné! Avšak se světem by to bylo jinak, kdyby byl nucen jednat podle Mé vůle; nepoznal by napřed, co je tu jediné dobré a pravdivé a jeho jednání by pak bylo jako jednání zvířete a vlastně ještě horší. Neboť zvíře stojí na takovém stupni, že nutkání, které je vštípeno jeho přirozenosti, nemůže jeho duši způsobit žádnou další mravní škodu, protože duše zvířecí dávno ještě nemůže mít co dělat s nějakým svobodným mravním zákonem; ale duše svobodného člověka by utrpěla vnitřním mechanickým nucením tu největší škodu na své existenci, protože to souzené zvířecí by se zcela přičilo její svobodné mravní přirozenosti.

5) Z toho tedy můžeš, milý Cyrenie, nyní nepochybně více než jasně poznat, proč Se chová před těmi, kteří Mne pronásledují, vždy jako uprchlík a jdu jim jak jen mohu vždy z cesty nikoli abych Se snad chránil před jejich bezmocnou zuřivostí, nýbrž abych je uchoval jako rovněž Mé slepé a pošetilé děti před věčnou záhubou.

6) Vidím-li však, že někdy lidé, kteří Mne pronásledují, jsou o sobě přece jen lepší povahy a při správném duchovním světle budou moci poznat pravdu a čisté dobro, neprchám před nimi, nýbrž nechávám je přijít k Sobě, načež jsou pak poučeni, aby poznali svou noc a svůj soud a konečně se stali lidmi podle řádu Božího. Živoucí příklad toho máš právě na oněch třiceti mladých, avšak tělesně silných pronásledovatelích Mé obávané osoby. jistě bych je sem byl nikdy nedal přivést, kdybych neshledal jejich srdce způsobilé pro Mne, když ještě byli daleko odtud vzdáleni.

7) Síly přirozenosti byly ovšem Mou vůlí přinuceny k tomu, aby je sem přivedly; ale tím nebylo jejich duši učiněno násilí. Nyní však jsou zde, budou poučeni, jejich rozum bude obohacen světlem a pak jistě svobodně zvolí to, co prospívá jejich duši.

8) Hle, nyní již se blíží doba, kdy Slunce začne brzy vysílat paprsky nad obzor a ještě nikomu z vás nenapadlo vyslovit nahlas nějakou potřebu nočního odpočinku pro tělo! A proč ne? Hle, protože já to chci dnes tak mít! Ale to zase není žádný nátlak na duši, nýbrž jen na hmotu, která musí nyní prokazovat službu duši déle než obyčejně. Tento nátlak jsem pak učinil právě také hlavně kvůli těmto třiceti na vás a na Sobě Samém a nikdo z vás nebude moci o sobě říci že je ospalý a unavený. Za naše bdění jsme však oněch třicet bratrů zachránili dvojnásobně: tělesně a duchovně. Proto naše námaha a naše bdění jsou mnohonásobně odměněny a budoucně budou odměněny ještě více; tu tedy vnější nátlak není jistě nějaké duši na škodu. Kdybych však vnutil duše do správného světla násilně, stály by tu nyní jako pouhé stroje a žádné z jejich jednání by pro ně nemělo více cenu nežli je vnitřní vlastní užitková hodnota nějakého stroje anebo nástroje.

9) Co prospívá například sekeře, že dobře seká a pile, že dobře řeže? Vše to prospívá jen člověku, jenž má svobodné a znalostmi bohaté vědomí a dovede rozeznávat co je prospěšné, dobré a užitečné. Anebo co prospívá slepému světlo a co chromému závoďišť? Něco prospívá jen tomu, kdo je jednou v pravém vědomí sama sebe, dále dostatku potřeby užívání a z toho plynoucího výtěžku.

10) Tak je tomu také s duchovním světlem. Nemůže a nesmí být kvůli svaté svobodě vůle lidí nikomu nějak potají násilně vléváno, nýbrž světlo se postaví volně na nějaké místo, kde je může každý zpozorovat. Kdo ho chce použít, může ho bez překážek použít; kdo ho však nechce použít, může ho zcela nerušen ve své svobodné vůli nechat tak, jako je tomu také již se světlem Slunce, které označuje den. Kdo ho chce použít, používá ho k jakékoli práci; kdo chce však být při veškerém jasném denním světle Slunce zahálčivý, budiž jim a světu to nebude

nikterak ke zvláštní škodě. Neboť světlo nenutí žádnou svobodnou vůlí nadanou duši k nějakému činu.

11) Já mám dosti moci, abych přeladil vaše poznatky a z vaší svobodné vůle učinil ve všech směrech spoutaného soumara a soumar bude zcela pokorně kráčet podle řízení opratí Mé všemohoucnosti; avšak o sobě samém bude mrtvý. Když vás však poučuji Já a ukazuji a dávám vám správné světlo, jste přitom svobodni a můžete to světlo přijmout anebo se mu vyhnout! - Rozumíš tomu, Můj milý Cyrenie?"

12. Praví **CYRENIUS** : „Ano, nyní rozumím také tomu a myslím, že zcela poznávám důvod, proč jsi, ó, Pane, zvolil stav poníženosti, abys poučoval všechny lidi o jejich jedině pravém určení a jak ho mohou dosáhnout. Aby se však vedle toho a vlastně pro tyto věci nabylo tím intenzivnější víry a jasnějšího náhledu a přesvědčení, konáš mimoto ještě jedině Tobě možné skutky, které zjednávají Tvým slovům ještě více váhy a intenzivnějšího světla. A tak se děje Tebou k pravému posvěcení života lidí vše v nejlepším pořádku a Tvé chování a počínání mně připadá právě tak, jako bys to již takto předvídal od věčnosti. V této příčině se snad mohu také mylit, co bych si však těžko mohl myslet.“

13) Pravím **JÁ** : „Ne, ne, ani v nejmenším se nemýlíš; neboť Boží řád musí být věčný! Kdyby nebyl věčný, nebylo by také žádného řádu a žádné pravdy; neboť pravda musí být a zůstávat věčně pravdou a musí tudíž také být od věčnosti předvídána. - Ale nyní o něčem zcela jiném!“

18. ZAZNAMENÁVÁNÍ ŘEČÍ PÁNĚ.

1. (**PÁN** :) „Hleď, Marku, abychom nyní, kdy ranní červánky začínají už zabarvovat vrcholy hor, dostali nějakou snídani; neboť s lačným žaludkem se nebudeme přibližovat k těm pěti zločincům! Budeme s nimi mít tuhou práci, nežli budou uzdraveni! Když budou však uzdraveni, musí být na jejich posilu pohotově. sůl, chléb a víno; neboť po uzdravení budou velmi slabí. Ale sůl, chléb a víno jim dají brzy náležitou sílu!“

2) Praví **MAREK**: „Pane, o to vše bude ihned postaráno!“ - Poté poručí ihned své ženě a dětem, aby se co nejhornivěji poohlédli v kuchyni, by bylo vše v pravý čas úplně pohotově. Ihned spěchá žena, dva synové a čtyři dcery do kuchyně a vyvinou velkou činnost; také několik Mých učedníků nabídne jim služby, pomáhají čistit ryby, čemuž jako rybáři dobře rozumějí.

3. Matouš a Jan pak předčítají, co vše zapsali z Mých řečí konaných této noci, přitom však činí mrzutou zkušenost, že ve svých jinak velmi pilných záznamech přece jen nechali velké mezery.

4) Proto Mne Jan prosí, abych jim oznámil co je vynecháno. Ale na Můj pokyn nabídne se k tomu Rafael a doplní v okamžiku vše, co bylo vynecháno. A když oba potom projdou ještě jednou záznamy, neshledávají již mezery a vše je v nejlepším pořádku.

5) Také Simon Juda prohlíží zápisky a shledává, že podle jeho paměti nechybí nic ze všech řečí a nauk, které byly této noci tak hojně jako sotva kdy jindy střídavě vedeny. Také zachránění oněch třiceti je podrobně zaznamenáno a učedníci mají z toho velkou radost. .

6) Cyrenius pak projevuje také přání, aby dostal opis toho za dobrý honorář tomu, kdo to pro něho opíše!

7) Tu je ihned po ruce Jidáš Iškariotský a nabízí Cyreniovi své služby.

8) **JÁ** však zakazují Jidášovi takovou sobeckou špinavost a pravím Cyreniovi: „Pohleď tamto na Rafaela; dej mu jen trochu psacích potřeb a on s tím bude co nejdříve hotov!“

9) Cyrenius zavolá ihned své služebnictvo, pošle ihned pro náležité množství nepopsaných pergamenových svitků a odevzdá je za zmíněným účelem Rafaelovi a **RAFAEL** sotva se řádně dotknul svitků, praví poté Cyreniovi vraceje mu svitky: „Tvé přání je již splněno; můžeš však nyní dát porovnat svitky se svitky zápisů obou učedníků, zda na nich něco chybí!“

10) Cyrenius prohlíží svitky, shledává, že zápisy jsou skutečně zcela úplné a diví se ovšem, neboť jinak při vši své moudrosti nemůže pochopit takovou rychlost.

11) Nyní však prohlíží svitky také oněch třicet farizeů a levitů a jistý řečník, jménem **HEBRAM**, praví: „Ano, co jsem nyní současně viděl a četl, je doslova přesné co a jak se zde mluvilo; ale jak je andělu možné v jediném okamžiku velmi správně a dobře čitelně úplně napsat několik svitků, do toho nám naprosto nic není a nerad bych o tom ztrácel jedinou marnou

myšlenku, protože jsem. už předem přesvědčen, že z toho nikdy nic nebude. Neboť my smrtelníci pochopíme nesmrtelnost úplně teprve tehdy, až se staneme jednou úplně nesmrtelnými a rovněž tak budeme chápat výkony duchů také teprve tehdy, až se staneme jednou sami zcela čistými duchy; v našem těle nebudeme to však nikdy úplně s to.

12) Proto je lépe o takovém zjevu vůbec dále nepřemýšlet! Jsou zajisté v přirozeném světě věci a zjevy, které smrtelník nikdy úplně nepochopí. A kdyby on, pošetilý člověk, začal o tom přemýšlet, musel by se v krátké době zbláznit! Duchům nebes bude to jistě velmi jasné a nám se to může stát časem také jasnější nežli teď; kdybychom to však chtěli hned nyní přivést k jasnému názoru, museli bychom se zřejmě pomást na smyslech! Proto se velmi rád dívám na zážrak; ale nijak mne to nepodněcuje, abych o něm dále přemýšlel. A kdybychom z něho také skutečně něčemu rozuměli, nemohli bychom jej přece napodobit; a nelze-li to, pak poloviční názor prospívá člověku pramálo!"

13) Praví **CYRENIUS** : „Po jisté hmotné stránce máš zajisté pravdu; ale nezáleží, aspoň mně ne, snad na napodobení, zato však na tom, abych mohl, jelikož ve mně přebývá přece také nesmrtelný duch, nazírat také na duchovní věci, právě vzhledem k tomuto mému duchu, trochu více než úplně se zavázanýma očima a nud mne to nyní na všech koncích a místech mého bytí, abych se z úst někoho moudrého mezi námi aspoň něco dověděl, co je na tomto andělském rychlopsaní! Proto se poohlédnu, abych uvedl do pohybu ústa někoho moudrého; neboť naše mluvení o tom není nic jiného nežli mlácení prázdné slámy. My tu jistě nepřijdeme na nic moudrého, kdežto ústa moudrého nás o tom ihned uvedou v údiv!"

14) Praví **HEBRAM** poněkud vesele: „To jistě, avšak náš údiv skončí nakonec hlavně tím, že řeč moudrého o tom pochopíme právě tak málo jako tento zázrak o sobě bez osvětlující řeči moudrých úst! Neboť k pochopení moudrosti musí být člověk sám více méně moudrý. Pouhým sebezdravějším rozumem dávno ještě nepochopí moudrost v její hloubce; bude mít sice jakési ponětí, ale mnoho dalšího nikoli. Velepíseň Šalomouna, jenž byl mudrc, je zdravému lidskému rozumu takřka ještě nejbližší. Když ji člověk čte, domnívá se, že jí také rozumí; začne-li však potom řádně o ní přemýšlet, přijde brzy k nemilému přesvědčení, že vlastně přece nerozuměl ničemu! Malá zkouška ospravedlní mé přesvědčení o tom!"

19. VELEPÍSEŇ ŠALOMOUNOVA.

1) (**HEBRAM** :) „Ve čtvrté kapitole praví Šalomoun: „Aj, jak jsi krásná, přítelkyně má, aj, jak jsi krásná! Oči tvé jsou jako holubičí mezi kadeři tvými. Vlasy tvé jsou jako stáda koz, kteréž vídati na hoře Gilead. Tvé zuby jsou jako stáda jednostejných ovcí, když vycházejí z brodu, z nichž každá mívá dvojčata a žádná z nich není neplodná. Tvé rty jsou jako šňůrka barvy rozinkové a tvá mluva líbezná. Tvé líce jsou jako rýha na granátovém jablku mezi kadeři tvými. Tvůj krk je jako věž Davidova stavěná jako zbrojnice, na níž visí tisíc štítů s všelikými zbraněmi udatných. Oba tvé prsy jsou jako dva mladí smčiči blíženci, kteří se pasou mezi růžemi nežli den ochladne a zmizí stíny. Půjdu k hoře myrhové a k pahrbku kadidlovému. Všecka jsi krásná, přítelkyně má a poskvny na tobě není. Se mnou pojd', nevěsto má, z Libanonu, se mnou z Libanonu pojd'! Vejdí, sestup s výšiny Amana, s výšiny Senira Hermon, z doupat lvových, s hor leopardových! Jala jsi srdce mé, sestro má, nevěsto milá, jala jsi srdce mé jedním pohledem očí svých a jedním řetízkem s hrdla tvého. Jak krásná jsou prsa tvá, sestro má, nevěsto milá! Tvá prsa jsou lahodnější vína a vůně mastí tvých předstihuje všeliká koření! Med se roní, nevěsto má, ze rtů tvých, med a mléko je pod jazykem tvým a vůně roucha tvého jako vůně Libanonu. Sestro má, nevěsto milá, ty jsi uzavřená zahrada, uzavřený pramen, zapečetěná studnice. Tvé rostlinstvo je jako sad granátových jablek s ušlechtilými plody, pln cypru a nardu, safránu, puškvorce a skořice, všelikých stromů kadidlových, myrhy, aloe všeho nejjemnějšího koření; je jako zahradní kašna, jako studnice živých vod, které tekou s Libanonu. Zvedni se, větre severní a přijď větre jižní, věj zahradou mou, ať se rozleje vůně její!"

2) Hled' vznešený Cyrenie, takto asi doslova zní čtvrtá kapitola, jak se zdá, nejsnáze pochopitelné velepísně Šalomouna, jenž byl mudrcem; a já ti dám všechny poklady světa, budeš-li s to svým sebezdravějším lidským rozumem rozluštit z ní i jen jedinou větu!

3) Kdo je ona stále se tu vyskytující sestra, milá nevěsta, která vypadá-li tak, jak ji co nejchvalněji popisuje Šalomoun, byla by všem lidem odstrašujícím obrazem, proti níž by musela

být pohanská Medusa ještě Venuší?! Zkrátka pro lidský rozum je to nesmysl všeho nesmyslu; jaký však je v ní příslušný smysl, to nevystihne žádný lidský rozum, nýbrž jen zase moudrost! Kdo tedy má moudrost, ten také něco takového pochopí, kdo ji však nemá, ať to nečte a četl-li to, ať o tom dále nepřemýšlí; neboť čím více o tom přemýšlí, tím méně tomu bude rozumět. Já jsem se celou velepíseň Šalomounovu naučil dokonce úplně nazpaměť, abych ji snad tím přiblížil svému rozumu. Avšak nadarmo; teprve ponenáhlu jsem vždy jasněji poznával, že jsem byl vůl u hory.

4) Dovolávej se proto raději jasného rozumu našich druhů, nežli jejich jistě velké moudrosti! Neboť vysvětlí-li ti rychlopsaní našeho anděla ze své moudrosti, budeš z toho právě tolik rozumět, kolik rozumíš ze čtvrté kapitoly velepísně Šalomounovy; vysvětlí-li ti to však někdo ze zdravého rozumu za předpokladu, že něco takového je možné, nuže, pak pochopíš z toho právě tolik, kolik lze vůbec něco čistě duchovního pochopit hmotně. Podle mého mínění neučiní se s tím asi také žádné zvláštní velké skoky!"

5) Praví **CYRENIUS** : „Vidím již, že nejsi nikterak hloupý člověk; neboť znamená mnoho doslova si zapamatovat takový šalomounský - hmotně vzato - největší nesmysl všeho nesmyslu. Neboť má to toho nejotřepanějšího nesmyslu snad tolik, že se mi něco podobného nedostalo ještě nikdy k uším! Ale přesto všechno začíná mne nyní tento naprostý nesmysl více znepokojovat nežli dřívější rychlopsaní anděla. Co tím asi chtěl tento známý Krösus Židů říci? Bylo to skutečně snad vyznání lásky nějakému krásnému židovskému děvčeti, které podle jeho porovnávání muselo opravdu vypadat zcela zvláště? Anebo se tím rozumí zcela něco jiného? Co však, to je jiná otázka! Je k tomu nějaký klíč? Je-li takový klíč, pak to bude náš Pán a Mistr jistě nejspíše vědět! Proto tedy ihned raději ke kováři nežli ke kovářičkovi!"

6) Praví **HEBRAM** : „Toho mínění jsem také já a tak to učiň! Byl bych na to sám zvědavější nežli na svůj příští život v záhrobí!"

7) Poté se obrátí **CYRENIUS** ke Mně a praví: „Pane, slyšel jsi známou čtvrtou kapitolu velepísně Šalomounovy? Řekni mi, je v ní trochu zdravého smyslu nebo je tím čím se zdá být, totiž největším nesmyslem?"

8) Pravím **JA** : „Milý příteli; je v ní velmi dobrý, jakkoli velmi hluboký smysl! Šalomoun ji napsal jak mu byla diktována duchem; ale on sám jí v podstatě také o mnoho lépe nerozuměl nežli nyní ty. Neboť bylo mu sice dáno to slovo moudrosti, ale ne také zároveň úplné porozumění. Také jemu mnohé připadalo být skythské; neboť co psal, to bylo řečeno pro tuto dobu v přiměřených obrazech.

9) Řešení a klíč k ní je však Ten, Který mluví nyní s tebou; to slovo však, slovo věčné lásky od věčnosti, tedy nejčistší Boží láska k vám lidem je ona krásná nevěsta, pravá sestra člověka a jeho milá přítelkyně! Čti s tímto klíčem tuto velepíseň a pochopíš ji a najdeš v ní nejčistší smysl! Vnímáš, chápeš nyní něco ze šalomounské moudrosti? !"

10) Praví **CYRENIUS** pohlížeje na Hebrama: „Cítíš, mladý šalomounisto, odkud začíná váti vítr? To jsou zcela jiné zvuky, nežli které se zpívají v chrámu jeruzalémském! Zkrátka, jelikož mám nyní klíč, bude doma Šalomoun studován slovo za slovem!"

11) Praví **HEBRAM** : „Klíč zdá se být pravdivý a úplně správný; ale vše se jím nedá ještě otevřít! Vidíme také hvězdy a předtím nám Mistr také leccos klíčového příležitostně nadhodil ve svých řečech, - také anděl učinil o tom velmi významnou zmínku; ale co dalšího víme nyní o tom? Vysvětlí mi nyní, co je asi o sobě ta krásná jitřenka, která dnes zrána tak jasně svítila! A hled', jako nejsi s to dostatečně mi vysvětlit andělovým klíčem jitřenku, právě tak nepřijdeš s klíčem nejtajepnějšího Mistra na veškerou moudrost Šalomouna! jsou tam také leckteré velmi mnohé obrazy, k nimž nosí jen duch v sobě pravý klíč; že však klíč, který ti dal Mistr, je obecně ten pravý, o tom tímto okamžikem ani dost málo nepochybují a já sám se jím pokusím rozluštit některé věci."

12) Poté se Mne **CYRENIUS** opět táže řka: „Pane, co mám soudit o řeči Hebrama?"

13) Pravím **JÁ** : „Mluví dobře a pravdivě; a je-li tomu tak, pak podle toho již víš co o tom soudit. Ale nyní toho nechme; neboť hle, snídaně je hotova! Naše údy potřebují posilu a proto se napřed posílíme a pak se odebereme ven ke zločincům; neboť nyní budou brzy zralí pro uzdravení!" - Poté bylo již přineseno na stůl mnoho ryba a chléb a víno.

20. O JÍDLE HOSTŮ PŘI SNÍDANI.

1) Když mladí farizeové a levité uvidí stoly hojně pokryté nejlépe připravenými rybami, chlebem a vínem, praví **HEBRAM** : „No, ti učedníci Mistra z Nazaretu nežijí nikterak tak chudě! Nyní není naprosto žádný důvod, který by nás ještě déle zdržoval, abychom nebyli nejprve římskými vojáky a pak zároveň tělem a duší jeho učedníky! Jak často jsme se museli v chrámu postit k větší poctě Jehovově a zde se nikdo nepostí, ačkoliv dnes jakožto v předsobotí jsou u Židů přikázány přísné posty. A přece se tím Bohu jistě žádná neúcta nečiní, jinak by toto nenařídila ústa nyní také našeho Pána a Mistra z jeho Božího Ducha! Zkrátka, co On nyní říká a chce, to budeme i my vždy činit, ať se nám to zdá být sladké anebo kyselé! Neboť Duch, Který nechává vycházet Svě slunce v sobotu právě tak dobře jako ve všední den a jenž se Svými větry nezachováva žádný svátek, stojí jistě výše nežli hloupý duch našeho chrámu, jenž jednou nařídil k opravdovému svěcení soboty tři dny předsváteční a tři dny posváteční. Ježto však týden čítá se sobotou jen sedm dní, vznikla pak otázka, kdy se tedy má za takových okolností pracovat! Slepý zákonodárce uznal svůj nesmysl a pak se s ním dalo znamenitě jednat! Pokoj jeho popelí!

2) Zkrátka, z našeho nového Mistra a Pána vyzírá po všech stránkách pravý Duch Boží a proto se chceme stát a také se staneme na život a na smrt jeho učedníky; ale ke chrámu se obrátíme na věčné časy zády! Amen. Tak budiž a tak se stane! Už jsme se dost postili a ničeho jsme tím nedosáhli; 'na svých cestách jsme však hloupého přehnaného postění nedbali a jedli a pili jsme také v předsobotí a ve dnech nového Měsíce a tímto novým, lidsky rozumným způsobem jsme dosáhli nyní toho nejvyššího, čeho může kdy člověk dosáhnout. Proto tedy vesele a s dobrou myslí! My již zaslíbeného Mesiáše máme a chrám Ho za nynějšího stavu asi ještě hezky dlouho neuvidí; i když Ho uvidí, jistě Ho nepozná. My Ho však máme a poznáváme; a proto jásejme a říkejme: Hosana nyní Tomu, Kterého jsme našli! Jemu Jedinému budiž všechna naše úcta a láska!"

3) Praví **JULIUS**: „Tak je to správné, tu také já souhlasím a ještě dokládám: Sláva a požehnaní všem lidem dobré vůle!"

4) Praví **CYRENIUS** : „Ano, sláva všemu světu a milost shora a vysoko budiž velebeno jméno našeho Spasitele jménem Ježíš! Před tímto jménem budou klekat v budoucnosti všichni národové Země, všichni andělé nebes a všichni duchové pod a nad Zemí!"

5) A anděl, Jara, Josoe, Ebahl a všichni učedníci vysloví hlasitě „ Amen!"

6) Po tomto Amen pravím pak **JÁ** : „Nyní, Moji přátelé a bratři, budeme jíst a pít; neboť čas k uzdravení oněch pěti těžkých zločinců se blíží" - Poté se všichni statečně pustili do ryb, chleba a nakonec do vína.

7) A tak se v krátké době posnídalo a to zřejmě s největší chutí; neboť ryby byly připraveny tak chutně, že dobrá chuť podněcovala k jídlu více než obyčejně. Také Má Jara se chápala statně jídla a neméně její Rafael, což bylo několika mladým levitům a farizeům tak velice nápadné, že se začali navzájem dotazovat, jak to přijde, že anděl, který je přece nejčistší duch, požívá s jakousi velikou lačností ryby a chleba a víno a také zřejmě dokonce přidržuje k jídlu svou milou učednici, která se také nikterak neostýchá náležitě se vyrovnat svému nebeskému mistru.

8) **HEBRAM** však praví k svým druhům: „Jak se můžete divit něčemu takovému? Dobrý anděl, který byl předtím s tak nesmírnou lehkostí hotov mezi svými přeněžnými prsty s kamelem as 30 liber těžkým, bude zajisté tím snáze hotov s měkkými rybami, chlebem a vínem! Že se mu však jeho milá učednice také tak dosti přibližuje v hojném jídle, to spočívá v jejím silném vzrůstu; neboť toto děvče nemá, jak se podle zevnějšku zdá, ještě ani patnáct let a je přitom již tak silná jako jinak děvče dvacetileté a to pochází od dobré výživy. Cyreniův chovanec sedící mezi tímto ženským jedlíkem a ještě větším jedlíkem andělem, má sice také hodně chuti k jídlu; leč děvče a anděl ho silně zahanbují! Ale pro děvče je škoda, že je to tak silný jedlík! Jinak je postavou velice krásná a mluví s velmi velkým nadšením; leč to jedlictví jí ubírá velmi mnoho z jejího půvabu. - Také náš Mistr jí a pije se značnou hbitostí. Toto však ostatně není nějaký neobyčejný zjev u velkých duchů; všichni, které jsem dosud poznal, byli vždy více nežli méně silní jedlíci a také pijáci! Ostatně není toho zrovna příliš mnoho co se zde jí a pije až na anděla, jenž požil bezpochyby již tolik jako my všichni dohromady! Obdivuhodné je přitom to, že nejčistší duch polyká také hmotná jídla jako našinec! Rád bych však vlastně věděl, zda poté to požitě

také přirozeným způsobem ze sebe odstraňuje tak zvanou stolicí, anebo zda vše co požije přijímá do své bytosti?"

9) Praví poblíž Hebrama sedící **JULIUS**, jemuž neunikly tyto rozhovory: „Ale jaképak to nyní zase mezi sebou mluvíte nesmysly, když neznáte povahu věcí! Hledte, Rafael je duch, kterého byste nemohli v jeho prvotním stavu vidět a s ním mluvit; aby se však mohl podle mimořádného dopuštění Pána ukázat mezi námi lidmi jako spolučlověk, musí obložit svou čistě duchovní podstatu jakousi lehkou hmotnou schránou a k tomu potřebuje jako jeden z nejmocnějších arciduchů vždy mnoho lehčí hmoty, kterou obrací ihned ve svou podstatu, aby mohl mezi námi viditelně trvat. O nějakém vyměšování požitého jídla v jeho případných vnitřnostech není ani řeči, protože vše co požije, obrací jen ve svou podstatu a to již v ústech. A hledte, tak se má ta věc! Proto nemluvte mezi sebou takové hlouposti!

10) Že však nejmilejší Jara, velmi moudrá dcera hostinského Ebahla v Genezaretu, jenž právě sedí těsně nad andělem, jí dnes ráno něco více nežli jindy, pochází odtud, že jí to Pán jistě zcela tajně poradil kvůli uzdravení oněch pěti hlavních zločinců, které bude jistě velmi paměťihodné, protože On, Který přece probudil již mrtvé, Sám se na to zcela řádně připravil, což pokud vím jinak ještě nikdy neučinil a již včera nás upozornil, že to bude těžké léčení a to musí být pro jeho zdar zcela dovedně a účelně připraveno! Proto nejspíše také On dnes ráno jí více nežli jiného dne. - Je vám to nyní opět jasné?"

11) Praví **HEBRAM** : „Bohudík ano, milý vznešený příteli a příznivče! Jen světlo ve zjevu a nad zjevem a ono zázračné na něm stane se nakonec něčím zcela přirozeným! Proto, kdybychom se příště ještě snad zase příliš divili nějaké zázračné události, budiž tento obdiv připočten naší neblahé hlouposti! Neboť jen hloupost se může podívat něčemu, čemu nemůže rozumět; pravé moudrosti nemůže však napadnout jakýkoli obdiv ani ve snu, protože jí je celý průběh věci plně znám. Nás třicet však vězí ještě silně ve vši hlupotě a proto bude asi ještě mnoho na obdivování po boku našeho velkého Mistra, Spasitele a vším právem našeho zaslíbeného Mesiáše! - Avšak nyní Mistr hodlá vstát a jít a proto také my se připravíme!"

12) Pravím **JÁ**: „Ano, nyní je na čase vyjít; vstaňme a odeberme se všichni na pobřeží, kde je pro nás oněch pět ponecháno!"

13) Když toto vyslovím, vstávají všichni s dlouho obsazených sedadel a spěchají se Mnou na pobřeží.

21. UZDRAVENÍ PĚTI POSEDLÝCH VRAHŮ A LUPÍČŮ.

1) Když přicházíme k oněm pěti, spustí děsný křik a řev a začnou proklínat, vše, co se přibližuje k nim.

2) **JA** však nechám konečně vojáky, Julia a Cyrenia poněkud více ustoupit a pravím k několika vojákům: „Odvažte je nyní; neboť v takovém stavu nelze s nimi nic začínat!"

3) Vojáci však poznamenávají, že by to zde nebylo bezpečné, ježto těchto pět by se mohlo příliš rozzuřit; jejich propuštěním bylo by se obávat něčeho horšího, nežli kdyby se pustilo mezi lidi dvacet tygrů!

4) Pravím **JÁ** nyní nařizuje: „Nařizuji vám, abyste rychle učinili co vám poroučím; nesplněním Mé žádosti byste mohli být co nejdříve uvrženi do největšího neštěstí!"

5) Po této Mé pohružce učiní vojáci konečně, ale s velkou opatrností, co jsem jim pro ten okamžik nařídil.

6) Když je **oněch pět** osvobozeno, vrhnou se přede Mne, padnou na tváře a volají: „á, všemohoucí Synu Davidův, když už jsi nás tak dalece zachránil, ó, zachraň nás zcela od věčné záhuby! Smrti těla se nebojíme, zato však věčné záhuby! Neboť této noci jsme měli při všem našem strašném utrpení tělesném také ještě vidění muk odsouzených duchů v pekle! A proto Tě prosíme, abys nás trápil za naše zločiny všelikými možnými zly celých sto let na této Zemi v našich zlých tělech - jen nás ušetří příliš strašných věčných muk a trýzní pekla, které jsou nepopsatelně strašné!"

7) To byla řeč skutečných duší těchto pěti v okamžiku klidu ďáblů ovládajících jejich těla, kteří jim také museli ukázat své peklo v jeho nejhnusnější nahotě; avšak ihned poté tito **ďáblové** v tělech pěti vyvstanou a mluví jako tisícerými hlasy z úst těchto pěti: „Co tu chceš, bídný krotiteli komárů! Chceš se snad pustit dokonce v boj s námi všemohoucími bohy? Jen se pokus

a budeš asi naposled bojovat! Ustup, bídniče, jinak tě roztrháme na nejmenší částičky prachu a vydáme všem větrům na pospas!"

8) Pravím na to **JÁ** : „Jakým právem trápíte již po několik let oněch pět lidí? Kdo vám k tomu dal svolení? Vězte, že nyní uplynula vaše poslední hodina! Krotitel komárů vám však nyní přikazuje, abyste okamžitě navždy opustili těchto pět lidí a ihned se odebrali do nejhlubšího z vašich pekel!"

9) **Dáblové** však řvou a za nejhroznějšího řevu praví: „Může-li nás tvá moc přinutit, pak nás nech vejít raději do bílých mravenců v Africe; neboť lépe je být mezi nimi nežli v našem pekle!"

10) „Nikolí", pravím **JÁ**, "pro vás a vám rovné nemám v srdci slitování, protože jste neměli slitování s těmi, které jste přes jejich nejvřelejší prosby přivedli nejvyšš mučivě o život; proto nyní beze vši milosti a slitování ven s vámi!"

11) Po tomto Mém mocném rozkazu se zlí duchové vyřítí a strhnou oněch pět strašně k zemi.

12) **JA** však pravím: „Ustupte bídniči! Dolů do pekla s vámi a ať se vám tam stane odvetné stržení!"

13) Duchové však ještě setrvávají a prosí o milost a slitování; neboť bylo to v nich, že byli tak zlí.

14) **JÁ** pravím: „Ale je také ve vás, abyste byli dobří, neboť máte poznání dobra i zla; ale vaše hrdá vůle je zlá a nezkrtná a proto se vám nemůže dostat milosti a slitování! Vy sami chcete trpět a chcete být trýzněni, proto trpte a buďte podle své vůle věčně trýzněni! Neboť Můj řád trvá věčně a je neměnný, to dobře víte. Také však víte, co máte dělat, abyste obrátili věčný řád ve svůj prospěch; protože jej však obracíte ve svou škodu, požívejte tedy také škodu a proto pryč s vámi s Mých očí!"

15) Tu nastane mocná rána, kouř a oheň vyrazí ze země a rychle vzniknuvší rozsedinla pohltí bídnu havěť. Neboť vypuzení duchové se ukázali přítomným jako hadi černí jako uhel, kteří byli nyní vesměs pohlceni plamennou rozsedinou země, čímž se všichni přítomní tak poděsili, že se začali horečně chvět.

16) **JÁ** jsem Se však obrátil nyní na Marka, jenž stál již pohotově s chlebem, vínem a solí a řekl jsem jemu: „Podej nyní oněm pěti rychle trochu vína, pak něco chleba se solí!"

17) A synové Markovi pozvedli oněch pět na zemi ležících a nalili jim trochu vína do otevřených úst. Poté přišli rychle k sobě a nevěděli co se tu s nimi stalo.

18) **JÁ** však jsem jim řekl: „Vezměte jen trochu chleba se solí a pak opět trochu vína a tím přijdete opět k síle a k úplnému vědomí!"

19) Poté berou chléb a sůl a jak bylo poručeno, za chvíli opět trochu vína a za několik okamžiků poté úplně povstávají, jenže vypadají ovšem ještě velmi špatně, jsou bledí a hubení.

20) A Cyrenius se Mne zcela nesměle táže, co bude nyní s oněmi pěti dále, zda mají být úplně propuštěni anebo odevzdáni do nějaké veřejné opatrovny.

21. Pravím **JÁ** : „Zanech pro dnešek této starosti; zítra se však již ukáže, co bude s nimi do budoucna! Budou-li dnes u nás řádně ošetřeni, budou také co nejdříve vypadat lépe. Avšak nyní je zde musíme nechat na krátkou dobu odpočinout a ty, Marku, pošli ještě pro trochu oleje! Pevně uvázané řetězy a provazy pokryly jejich kůži ranami a boulemi, které se natřou olejem a vínem, aby se zakrátko vyléčili!"

22. Marek opatří nyní také ihned olej a jeho synové vtírají toto mazání do ran, což dělá oněm pěti velice dobře neboť po tomto ošetření dozrávají, že jim velmi prospělo a potom se pokouší jeden po druhém postavit se na nohy, což je z počátku spojeno ještě s mnohým úsilím, ale poněmáhle se to stále lepší.

23) Když je za malou hodinu oněm pěti zachráněným již celkem lépe, začínají se nejprve ptát kde jsou a co se tu s nimi událo.

24) A **MAREK**, jenž je ovšem nyní se svými syny nejbliže oněm pěti uzdraveným, praví jim: „Byli jste velmi nemocní a jako takoví jste sem byli včera odpoledne dopraveni zde je však právě proslulý Spasitel z Nazaretu, Jenž přináší a dává všem lidem jakoukoliv nemocí stíženým nejjistější pomoc a tento Spasitel pomohl zde nyní také vám. Později se s Ním seznámíte již důkladněji."

22. ZOUFALÉ ŘEČI POSEDLÝCH.

1) Praví jeden z pěti: „Ano, ano, nyní mi začíná vzházet světlo! Zdá se mi, jako bych měl zlý sen a z tohoto snu se mi vybavuje v paměti, že jsem byl kdysi ještě se čtyřmi jinými chycen jakousi loupežnickou bandou. Byli jsme přivedeni do temné jeskyně a tam odevzdání ďáblům. Tito nás zpracovávali nejprve vnějšně, aby z nás udělali též sobě rovné loupežné vrahy. Jelikož jsme se tomu však velice bránili, zmocnili se ďáblové našich těl. Tu jsme téměř zcela pozbyli vlastní vědomí a našich srdcí se zmocnila ďábelská touha a puzení a byli jsme jako sami sobě úplně ztraceni. Co vše jsme pak v takovém strašném stavu snad dělali a učinili, je nám úplně cizí; jen na to se však mohu aspoň trochu upamatovat, že jsme byli římskými bojovníky chyceni teprve před krátkou dobou. Co vše se však potom s námi asi stalo, je aspoň mně úplně cizí a naprosto nevím, jak jsme přišli vlastně sem a proč ještě k tomu tak zcela zvláštně! Jistě se s námi velmi špatně nakládalo, neboť jsme ještě plni ran a boulí, které nás však, aspoň podle mého pocitu, zrovna již nebolí. Ach Bože, jistě se nám asi velmi špatně vedlo?”

2) Praví druhý: „Víš, co jsme vlastně původně byli? Hled', patřili jsme vlastně chrámu a byli jsme jako apoštolovy vysláni k Samaritánům, abychom je obrátili opět pro Jerusalema. Byli jsme však u Samaritánů poučeni o lepším, vrátili jsme se pak a chtěli jsme dělat v Judeji proselyty (novověrce) pro Gorazim; tu teprve jsme byli na hranici zajmutí jistými ďábly, kteří nás začarovali, takže jsme pak už nevěděli co a kdo jsme a co se z nás vlastně stalo. Ale jak jsme sem beze všech okolů přišli, o tom nic nevím! Ano, ano, za to vše, co se tu z nás stalo, máme co děkovat chrámu! Ten dovede učinit lidi co nejnešťastnější; ale pokud víme, není znám příklad, že by chrám učinil někoho šťastným! Jedině představení a vysocí farizeové a starší znalců Písma jsou těmi šťastnými v chrámu, všichni ostatní však jsou nejubožejšími otroky a hladovými nádeníky chrámu!”

3) Praví třetí: „Ano, teď se mohu také upamatovat na to, kterak jsme byli v chrámu mořeni posty a všelijakými jinými kajícími skutky! Ó, Bože, za všechno naše neštěstí máme co děkovat našim rodičům! V zákoně Mojžíšově je psáno: „Cti otce svého i matku svou, abys byl dlouho živ a dobře se ti vedlo na Zemi!” My jsme přece ctili vždy své rodiče přesným následováním všeho toho, co od nás žádali; stali jsme se podle jejich vůle templáři, ačkoliv jsme rodem nikdy nenáleželi kmeni Levi! Avšak to nic nevadilo, neboť za peníze se může nyní člověk stát čímkoli chce; ale hodně peněz je k tomu třeba! Tím však, že jsme se stali templáři, stávali jsme se také den ze dne nešťastnější všelikými cvičeními a zkouškami, až jsme byli posláni jako apoštolové do Samaří a tam jsme byli všichni zlími kouzelníky začarováni! Co se však od té doby až do nynějška s námi událo, co jsme činili a udělali a kdo nás tak zle zřídil, o tom nevím, aspoň já ne, vůbec nic. Jen se mohu zcela temně upamatovat, že když jsme se nechtěli stát loupežnými vrahy, byli jsme odevzdáni zlími kouzelníky nějaké velmi zlé a temné společnosti, jejímž zacházením jsme pozbyli v krátké době vědomí a do této chvíle znovu nenabývali! A však nyní se bohudíky zase navrátilo! Nyní opět víme, že jsme a kdo jsme! Ale co nyní s námi? Máme se vrátit do chrámu anebo začít něco jiného? Mně by bylo nyní nejmilejší zemřít; neboť tento zlý svět pozbyl pro mne vše, co by mi mohlo na jeho půdě učinit další život nějak cenným! Kdo může ručit za to, že se snadno zase nedostaneme někdy do rukou takových ďáblů jako nedávno?! Kdo nás potom z jejich drápů zachrání?”

4) Praví čtvrtý a pátý: „V tom jsme s tebou zcela srozuměni! Jen dobrou rychlou smrt a pak věčně již žádný život! Ó, jak dobré je nebytí naproti bytí, jak my jsme ho zažili! Krátce, jen přestat být! Ale ovšem zcela přestat! Neboť naše zkušenost nám učinila jsoucnost navěky nesnesitelnou! Pročpak musíme vůbec být? Vždyť jsme v našem nebytí před zrozením nemohli přece nikdy projevit přání k bytí! Či může nějaký moudrý Tvůrce mít kdy potěšení z toho, když vidí tak strašně nešťastné bytosti kráčet pod svou jistě přebílenou všemohoucností? Ale co můžeme my bezmocní červi?”

5) Každé zvíře je na tom lépe nežli člověk, domnívající se být pánem stvoření! Vy Římané můžete sice svými ostrými meči přemoci zlobu lva a tygří, leopardi a hyeny musí prchat před zvučným řinčením vašich štítů a kopí; ale budete-li přepadeni někde zlími démony, s jakými zbraněmi se postavíte proti těmto neviditelným nepřítelům? Vy sice dovedete o tom snad trochu vyprávět, ačkoliv delfský výrok měl často více moci nežli celá armáda vojska! Ale my jsme takové tajné síly a moci zažili a neměli jsme zbraně, abychom se jí postavili na odpor! Měli jsme se stát ďábly a poněvadž jsme něco takového nechtěli, vzali nám zlí démoni všechno naše vě-

domí, s tělem obdrželi strojový život a tohoto stroje pak používali Bůh ví k čemu! Že ho nebylo použito jistě k ničemu dobrému, o tom svědčí nejmýš bídne vzezření naší kůže! Proto jen smrt sem; ale dokonalá smrt! Žádný jakýkoli záhrobní život více!"

6) Pravý opět **prv**ý : „Ano, kdyby to bylo možné, prokázal by nám nesmírně velké dobrodiní ten, kdo by nám mohl dát a dal se vši určitostí takovou smrt! Neboť proč se máme nechat na tomto přebídném světě ještě více týrat! Dábly ještě k většímu soužení lidí naprosto být nechceme! Kdo však to nyní tak či onak nechce být, ten má vždy zatraceně bídne bytí na tomto opravdu hanebném světě! Proto na tomto světě se nedá nic dělat! Aby se každý skrýval před lidmi, kteří jsou nyní pouhými otroky satana! Co však to člověku pomůže?! Dábové schovaného brzo najdou a nemůže se jim postavit na odpor. Následuje-li jejich žádosti, pak je beztoho dáblův; nenásleduje-li však ochotně dábly, pak se na něm dopouští nejstrašnějších násilností a potom je ještě více dáblův!"

7) Jděte a klidte se s takovým prokletým světem a takovým prokletým přebídným životem! Ten je i pro nejhorší dábly příliš špatný, neřku-li pro klidnou nevinnou lidskou duši! Bůh nade všemi hvězdami se může ovšem smát; ale ubohý, bezmocně stvořený člověk musí trpět, plakat, klnout a si zoufat! Kdepak je ten Spasitel, který nám vrátil toto bídne vědomí, že jsme svobodnými lidmi? Věru, s naší vděčností za to ať nikdy nepočítá; neboť tím nás vydal jen na pospas nové bídě! A za takové dobrodiní mu nebudeme věčně nikdy vděční, kdybychom snad měli takový prokletý život požívat věčně! Může-li nám však s určitostí dát věčnou úplnou smrt, budeme mu předem v nejvyšší míře vděční!

8) Kdo jste vy, skvělí Římané? Vám se na tomto světě asi jistě lépe daří nežli nám! Vypadáte velmi dobře! Ano, ano, kdo dovede tak dobře v lesku a všeliké jiné nádheře sloužit satanovi, tomu se daří na světě dobře! Kdo nechce být soužen dábly, ať se stane sám dáblem a pak má od dáblů pokoj! Bytí Božím sluhou, ó, to je nejnesmyslnější ze všech směšností! Boží pomoc si máme žádat a Boha ze všech sil milovat! Ó krásná slova a přece v nich není jiskra pravdy! My jsme přece byli tělem a duší sluhy Božími a křičeli jsme jako ptáci již od dětství: „Pane Bože, Cebaote, pomoz nám a všem lidem dobré vůle!“ A podívejte se na nás, jak nám ten milý Pán Bůh Cebaot pomohl! Vy máte sice také moc a to moc dáblů ve svých rukou a můžete nyní s námi dělat co chcete; ale o to vás prosíme, zacházejte s námi trochu lidštěji nežli ti předchozí dábové, kteří nás neustále soužili! Chcete-li také vy nás učinit opět dábly, pak udělejte z nás jen hned raději celé dábly místo polovičnick! Potom uvidíme, zda jako dábové celí obстоjíme lépe nežli jako nucení polovičnick!"

23. ZVLÁŠTNÍ DUŠEVNÍ STAV UZDRAVENÝCH POSEDLÝCH.

1) Práví **CYRENIUS** : „Pane, to je řeč, jakou jsem ještě nikdy neslyšel! Je zlá a bohužel přece v mnohých úryvcích pravdivá. Co nyní s těmito lidmi dělat? Vpravdě, všichni žasnou; dokonce ani Jara, jak se zdá, dobře neví, co má vlastně o tom soudit a anděla jsem viděl několi-krát zaplakat! To mně nyní skutečně připadá nanejvýš zvláštní! Řekni tedy co s nimi mám nyní začít?"

2) Pravím **JA** : „Hle, Já jsem ti přece dříve řekl, že vám způsobí pobouření. Ale to nyní nic nedělá, v jejich srdcích zůstalo z vyhnaných zlých démonů ještě něco jakoby večerní soumrak a oni se musí všeho toho zhostit docela potom teprve se jim může úplně pomoci, ale dříve ani o okamžik ne. Také je zde musíme nechat ještě nějaký čas odpočinout a časem jasný den poněkud harmonicky naladí jejich duše. Uslyšíš ještě leccos a to v podstatě neuškodí ani tobě, aniž komu jinému. Neboť jejich duše nejsou obyčejné duše, ale náleží lepším světům; proto jim musíme prokazovat mnoho trpělivosti! Až přijdou více k sobě, pak se teprve těš na řádné láteření! Nyní jim však dejte více chleba a vína; neboť nyní teprve budou řádně hladoví a žízniví!"

3) **MAREK** jim podává se vši laskavostí chléb a víno a praví: „Pijte bratři a jezte tento dobrý chléb do sytosti! Neboť od nynějška se vám nepovede na této Zemi nikdy špatně, ač to věru není žádný ráj!"

4) Práví oněch pět: Ty se zdáš být dobrý dábel; neboť jinak bys nám, kteří v podstatě přece jen nejsme tvé povahy, jistě nepodal v takovém množství tak znamenitého nejlepšího vína a nadmíru chutného chleba! Nahradit ti to nemůžeme, ale nevděk za to také mít nebudeš! Hleď, dobrý dáble, s tebou se dá, jak se nám zdá, promluvit dobré slovíčko! Kdyby na této Zemi byd-

Ieli samí lidé, nebylo by na této půdě dokonce tak zle žít ale zde připadá vždy na každých pět lidí tisíc ďáblů a tu se musí časem přece jen vše stát čistě ďáblovým! Oněch málo lidí je až příliš mocně ovládáno ďábly a proto nemohou nikdy svobodně vydechnout!

5) Hle, veškerá vláda vychází dosud od ďábla ďáblů a jeho příbytkem je prolitá lidská krev, smíšená s krví ubohých a dobrých ďáblů, jakým jsi ty, - a to se zde nazývá Boží vláda?! Ano, také Boží vláda ale ne vládá Jeho lásky, nýbrž Jeho hněvu! Proč je však Bůh hněvivý, - to neví žádný tvor! Mnohá zvířata jsou jediní šťastní tvorové této Země, ale ten vlastně vzácný člověk je soumarem všeho zla na tomto hanebném světě! Nemůže dost rychle běžet, aby se mohl dát na útěk před všemi zly jako gazela! Jeho ruce jsou měkké jako vosk, je nahý a nemá od přírody ani tolik zbraní jako včela anebo mravenec, aby se s nimi postavil na obranu proti nepříteli. Vidíš-li stádo tygrů, je mezi nimi každý dokonalým tygrem a vidíš-li stádo lvů, je mezi nimi každý lvem, tedy zcela stejné přirozenosti a tyto šelmy žijí zcela dobře pospolu j vidíš-li však zástup lidí, není tu vše člověk co se podobá člověku, nýbrž většinou ďábel! A proto je mezi nimi stále svár, hádka a válka! V ďáblech je všechno zlé a v lidech jen vloha k dobrému, která mezi tak mnoha ďábly může být velmi zkažena a z člověka se pak stává přinejmenším poloděbel anebo musí snášeti to, co jsme snášeli my! Avšak mezi ďábly tohoto hanebného světa jsou různé ďáblové, velcí i malí; ale všechny lze snadno poznat v tom, že chtějí žít stále bez práce a bez námahy svých sil co možno dobře a pohodlně. Chtějí být také všude první a velmi ctěni a váženi; doveďou se všude uvést do vlastnictví pozemských statků, nádherně se odívají a pronásledují toho, kdo by je vždy co nejpokorněji nepozdravil!

6) Krátce, říkej, dobrý ďáble, co chceš, jen tobě rovné má panství nad světem a nemnozí lidé vězí v nehlubším otroctví a nemohou si vůbec pomoci; a to mají být podle Písma „děti Boží“?! Věru, jestliže se Bůh stará o své děti tak, jako se na příklad staralo nás pět lidí a má-li být osud ubohých dětí Božích vždy jen v tom, aby sloužily v nehlubší poníženosti ďáblům, pak se za takové Boží dětství poděkujeme!"

7) Praví **MAREK**, jemuž se titul „dobrý ďábel“ přece jen nechtěl náležitě zamlouvat: "Je sice pravda, že děti Boží na tomto světě musí mnoho zakusit; ale co je očekává jednou za hrobem? Jaká nespočitatelná hojnost stále rostoucích a neustále se množících blažeností! Když to dítě Boží náležitě uváží, pak si tedy může dát v tomto krátkém životě líbit nějakou tu malou zkoušku pokory."

8) Praví opět mluvčí oněch pěti: „Kdopak se ti za to zaručí? Myslíš snad Písmo? Jdi mi s touto zárukou! Pohleď a řekni, kdo jsou ti, kteří hlásají lidem krásné Písmo a nechávají se jako sluhové Boží nanejvýš uctívat! Hleď, to právě jsou teprve ti nejhorší ďáblové!

9) Ať Bůh sám sestoupí v lidské podobě a vytkne jim všechny jejich nevýslovné hanebnosti a napomene je ku pokání. Věru, nepostaví-li se proti nim Svou všemohoucností, bude se Mu dařit mnohem hůře, nežli se dařilo v Sodomě oněm dvěma andělům, kteří přinesli Lotovi vyzvání, aby se vzdálil se svou rodinou daleko z těchto míst, protože budou souzena!

10) Jestliže však udělovatelé zaslíbení Božích jsou až příliš snadno poznatelně nejhorší ďáblové a to nepopíratelně, řekni nám pak, dobrý starý, avšak poněkud slepý ďáble, co může člověk aneb vlastně nastávající dítě Boží nakonec očekávat od takových zaslíbení! Já ti pravím podle našich mnohostranných zkušeností, které jsme již museli dosti smutně zažít: Nic, zcela nic!

11) Buď není Bůh a vše co je tu, je dílem hrubé slepé síly přírodní, která způsobila všechno to, co je tu po věky, anebo existuje nějaká nejvyšší božská Bytost, která tu pořádá velkou Zemi, Slunce, Měsíc a hvězdy, avšak o sobě je příliš veliká a příliš vznešená, než aby se obírala námi ztuchlými a zetlelými vešmi této Země. Celé Písmo pochází tedy jen od lidí a je v něm vlastně také více špatného než dobrého. A co je v něm ještě dobré, toho žádný ďábel a žádný člověk nedbá; jen to špatné bývá z toho ďábly strčeno na široká záda lidí!

12) „Nezabiješ“, pravil Bůh Mojžíšovi; ale Davidovi týž Bůh přikázal táhnout proti Filištinským a Amonitům a všechny je do posledního vyhubit! Krásný to život a důslednost nemající sobě podobné! Cožpak neměl všemohoucí Bůh dosti prostředků, aby jimi vyhladil s půdy zemské nenáviděné národy? Pročpak musel být vyzván proti přikázání danému Mojžíšovi pro všechny lidi jeden člověk s mnoha tisíci svých žoldněřů, aby vytáhl a usmrtil nejen jednoho člověka, nýbrž mnoho set tisíc lidí pouze proto, že se podle výpovědi jednoho věštce nechovali slušně k Bohu; jak je to s těmi věstci a s těmi králi, které Bůh povolal, aby vyhubili se Země dočista celé národy, to bude asi nejlépe vědět On a u sebe potají snad asi také věstci a králové!

13) Já jsem ovšem toho mínění, že Bůh lásky nemá nikdy lidi, které chce mít vychovány pro lásku, štvátí proti lidem jako nejvyšší zlé psy, když přece má sám ve své moci dosti prostředků, aby zkontroloval jemu obtížné a od Něho odpadlé ďábly v podobě lidské! Opravdu zvláštní to Bůh! Na jedné straně přikazuje lásku, trpělivost a pokoru, na druhé straně však nenávisť, pronásledování, válku a ničení! Věru, kdo se v takovémto hospodářství vyzná, ten musí mít více smyslů nežli obyčejný člověk!

24. O ROZDÍLU DUŠÍ PRO JASNOVIDNÉ.

1) Práví opět náš **MAREK**, jemuž začíná již docházet trpělivost: „Já opravdu nevím, co si s vámi počít. Nemohu vám sice zrovna mnoho namítat, ale za pravdu vám také úplně dát nemohu. Na vaši žalobě něco sice je, ale přitom jak se zdá vidíte věc nyní ve svém nešťastném rozčlenění černější, nežli skutečně o sobě je. Považuješ-li však i mne za ďábla, pak mi řekni, zda se tedy nakonec tato celá společnost neskládá snad ze samých ďáblů!“

2) Práví **řečník** z oněch pěti: „Ó, nikoli! Pohled na muže (ukazuje na Mne) vedle tebe; to je velmi dokonalý člověk, pravý Syn Boží! Nebude však vůbec dlouho trvat a ďáblové ho zahubí! Dále vzadu stojí ještě dva jinoši a děvčátko, kteří jsou také shora, budou však také až běda pronásledováni, nebudou-li se chtít státi ďábly. Potom však vidím ještě několik chudých lidí, kteří se zdají být rybáři; všichni ostatní i s tebou a s tvým celým domem jsou však dosti dobří ďáblové na cestě státi se lidmi, což jim však ještě dá leckterou námahu a starost! Víš nyní, jak jsi na tom?“

3) Práví **MAREK**: „Ale řekni mi, když už jednou jsi v řeči, odkud můžeš to vše tak přesně vědět; neboť hle, já vidím kolem sebe jen lidi menší, vyšší a nejvyšší dokonalosti; ale ďábly mezi nimi nevidím. Na čem tedy zakládáš své tvrzení, na němž se zdá něco být?“

4) Práví onen **řečník** z pěti: „Na tom, co vidím; těla jsou sice stejná, avšak duše jsou velmi rozdané! Rozdíl pak je v barvě a podobě; duše mnou tobě označené jsou bílé jako čerstvě napadlý sníh na vysokých horách a mají přelíbou podobu, která vypadá mnohem čistě lidštější nežli jejich vnější podoba těla; vaše duše mají však temnější barvu nežli vaše tělo a nevypadají daleko tak lidsky jako vaše tělo, nýbrž na vašich duších lze ještě pozorovat zcela zřetelné stopy nějaké zvířecí podoby!“

5) Avšak ve vašich zvířecích duších objevuji velmi malou světlou postavu, která má také dokonalou lidskou podobu; snad když ve vás poroste, rozšíří vaši zvířecí duši přes sebe jako kůži také v čistě lidskou podobu! To ti však nedovedu podrobněji popsat a můžeš se o tom náležitě poradit u lidí dokonalých!“

6) Práví **MAREK** dále: „Ale řekni mi ještě, jak to přijde, že ty to vše takto můžeš vidět a já ne!“

7) Práví **tázaný** : „V mých velkých utrpeních, při nichž tělo velmi často ztrácelo sluch a zrak, se otevřel zrak mé duše a jím mohu nyní vidět také duše jiných lidí a nanejvýš jasně rozpoznávat velký rozdíl mezi lidmi a lidmi, mezi dětmi Božími a dětmi světa, aneb což je totéž, mezi anděly a ďábly!“

8) Avšak ze světských ďáblů se mohou stát také andělé, - leč stojí je to mnoho námahy a sebezapírání; ale také z andělů se mohou státi ďáblové. To však stojí ještě větší námahu a je to téměř nemožné, protože v andělských duších je příliš mocná síla samostatnosti. O nás pět se pokusilo peklo, zda by nás nebylo lze získat. Dosud všechny jeho nejhorší pokusy na nás ztroskotaly; ale jak se nám ještě budoucně povede, to nevíme, nýbrž jen Bůh, Který nás povolal k žití a bytí, ale nyní Se nadále pramálo o nás stará, takže jsme proto již všichni přišli na myšlenku, že buď vůbec Boha není, anebo že příliš vznešený Bůh Se nemůže a nechce o nás starat!“

25. MATHAELOVA PŘÍRODNÍ FILOSOFIE.

1) (**Věštec** :) „Na Zemi je zajisté řád a nějaká rovnoměrnost, z níž možno co nejspíše nabýt přesvědčení, že musí být nejvyšší moudrý Bůh, jenž kdysi stvořil všechny věci tak, jak je lze nyní ještě stále spatřovat a chápat; na druhé straně lze však pozorovat opět často bezmezný nepo-

řádek a naprosto nikdy nezměřitelnou libovůli mezi věcmi, takže si nakonec musí člověk říci: Ano, z toho tedy přece zase žádný Pánbůh nevyzírá!

2) Vezměme jen nestálost počasí! Kde tu lze objevit nějaký řád anebo nějakou rovnoměrnost? Pozorujme bez ladu a skladu rozmanité stromy v lese, anebo taktéž trávu na poli; dále nejvýš nerovnou míru hor, jezer, veletoků, řek, potoků a pramenů! Tu nelze věčně objevit rovnoměrnost a pořádek, aspoň ne pro naše porozumění. Moře si dělá své nerovné břehy podle náhodného více méně mocného vlnobití, rovněž tak jezera, veletoky, řeky, potoky a prameny. Jen člověk jim může sem tam postavit hráz; od nejvyšší moudrého Boha se tu neděje nikdy nic.

3) Tak zakládá také člověk jen nějak uspořádané zahrady a obstarává vinice a role; a jen on poznává ušlechtilé plody, odlišuje je od neušlechtilých, pěstuje je a dělá si je co nejužitečnějšími. Kde však je na celé Zemi jediná zahrada jen trochu v pořádku, kterou by byl založil Bůh Sám, kde nějaká upravená bystřina? Vrstvy zemské leží na sobě rovněž tak chaoticky, že přitom nelze nikdy nic jiného objevit nežli nejvyšší slepou moc milé náhody; tu tedy vyzírá strašně málo nějaká vládnoucí božská moudrost a můžeme tu činit co chceme a také myslet cokoli jen můžeme a chceme, přece se přitom nikdy neobjeví něco, co by našinci beze vší pochyby řekli: „Hle, tu přece jen zase vyzírá zcela řádný Boží řád!“

4) Ano, každá věc vzata jednotlivě o sobě by měla sice zřejmě velmi význačné stopy nějaké prabožské moci a nejvyšší řáduplné moudrosti; avšak pozorujeme-li však potom nahodilě zpřeházení stvořených věcí, tu se mi zdá, že: Bůh se pořádáním buď unavil a o všechny jednou stvořené věci se málo anebo již vůbec nestará, jak se u některých věcí tak nápadně zdá být, anebo Boha vůbec není, nýbrž ona náhodná „něco“, po věčnostech v prostorovém nekonečnu ze sebe samých vzniklá, se utvářela ponenáhlu - podle přírodního, jejich náhodným bytím vzniklého zákona - ve věci již určité váhy, ponenáhlu se zvětšovala, stala se časem Světy, Slunci a Měsíci; Světy vyvinovaly v sobě podle své velikosti a váhy opět nutně nové zákony, které se pak staly od sebe základy k novým útvarům.

5) Čím se však věci na nějakém ponenáhlu a víc a více vyvinutějším světovém tělese stávaly nutně hojnější, tím rozmanitější, i když menší věci musely je pak také nutně následovat. Ony nakonec velmi rozmnožené věci na Světech a nesmírné rozmnožení Světů způsobily ze sebe zákony a účinky, z nichž začaly vznikat prvé stopy sebe cítícího života; byla-li jednou z předchozích nutností vytvořena jen jedna jiskra života, musela ji následovat také jiskra druhá a ponenáhlu miliardy, které vytvářely navzájem opět nové zákony, které se staly příčinou pro vývoj dokonalejšího života. A takto se asi životními zákony v sobě nalezenými vytvářel život dále nahoru až k nejvyšší životní potenci, takže nyní teprve nanejvyšší inteligentní, sebe a všechno své okolí dobře poznávající životní síla začíná, zpětně působíc, pořádat předchozí němou přírodu a činit sobě oddanou a poddanou!

6) Povstalo-li však vše touto zcela přirozenou cestou, pak ovšem existují jen životní potence pod nanejvyšší různými stupni života od nejmenší mšice až k onomu zdokonalení života, které dokonalejší člověk nazývá božské. Tímto způsobem se také asi již od nepamětných dlouhých světových údobí vyvinulo dobré, avšak naproti tomu také zlé božstvo. Když se jednou vyvinula obě tato božstva, pak musí stát jako protisíly tak dlouho co nepřikřeji proti sobě, až ona zlá síla bude s největší pravděpodobností podle našich mravních pojmů pojata mocnější dobrou silou v uspořádanou protivu, z kteréhož manželství pak přejde po nepomyslitelně dlouhých světových údobích vše, co je nyní ještě němé, bezvědomé a mrtvé, v úplný život se svobodnou vůlí a svobodným poznáním!

7) Že však je v těchto dobách ještě vše neuspořádané jako v pravém vzájemném boji, spocívá, jak se zdá, v tomto: Ona dobrá a nejvyšší životní potence, kterou nazýváme Bůh není se zlou životní silou, kterou nazýváme satan, dávno ještě v žádoucím pořádku, nýbrž ještě v ustavičném boji o podmanění, z kteréhož boje musí konečně vyjít jako Vítěz; neboť podle našich pojmů by zlá síla stále nebojovala s dobrou silou, kdyby dobrá síla neměla důvod přitáhnouti ji do své oblasti.

8) Satan musí tedy podle toho mít nicméně němou zálibu pro dobro a proto si chce celou dobrou životní sílu podmanit; avšak právě z této ustavičné snahy přijímá do sebe stále více dobra a tím činí, aniž by chtěl, své zlo stále lepším. Tím však přichází do jeho životní podstaty také stále více pořádku, více poznání a správného názoru a nakonec nebude moci jinak nežli se zcela vzdát, protože svou přirozeností a svým pudem nebude moci zabránit, aby nebyl neustále částečně porážen.

9) Zůstane sice i po své úplné porážce vždy ještě protivou čistého dobra, avšak uspořádanější, jako je také sůl protivou čistého sladkého oleje; ale kdyby oliva neměla podle náležitého řádu ve svých kořenech, kmeni, větvích, haluzích a listech sůl, nikdy by její plod nevydal sladký olej!

10) Já se sice nyní ztrácím ve výkladech, kterým nebudeš jistě rozumět tak, jak si zasluhují, aby se jim rozumělo. Ale na tom právě mnoho nezáleží; neboť budiž velice daleko ode mne, abych ti toto chtěl přinášet jako pravou nauku, nýbrž podávám ti to jen jako domněnku, k níž je duše vedena mnohými a nesnesitelnými utrpeními, v nichž se jí přes veškeré prosby k Bohu nedostává naprosto žádné úlevy.

11) Duše anebo vlastní počáteční inteligentní síla životní se stává velkými utrpeními a bolestmi svého těla mnohem jasnější; vidí a slyší vše, co je očím a uším přirozených lidí často ještě velice vzdáleno a nesmíš se vůbec divit, jestliže jsem se ti předtím zmínil o několika světových tělesech. Neboť má duše je zřela lépe a jasněji nežli jsi ty kdy zřel tuto Zemi a nežli ji také kdy v tomto svém životě uzíš a proto mohu s dobrým důvodem podat zprávu o všem, co viděla v nekonečném prostoru! Ale nyní je konec všeho toho a řekni nám, co máme nyní začít! Neboť zde přece nemůžeme zůstat!"

12) Praví **MAREK**: „Jen ještě chvíli, nežli to zařídí Spasitel, Který vás zde před našima očima vyléčil z vašeho strašného utrpení!“

26. ŘEČ O BOJI V PŘÍRODĚ

1) Praví **řečník**: „Kterýpak je to z těch mnohých vás obklopujících diváků, abychom Mu vzdali dík? Neboť v tomto našem postavení Mu nemůžeme jinak nic nabídnout!“

2) Praví **MAREK**: „On nám pro vaši spásu zapověděl, abychom vám Ho předčasně oznamovali a tak Ho teď také ještě před vámi zamlčíme; avšak ještě dnes přijde vhodná doba, v níž Ho s veselým srdcem poznáte a Jím leckteré vaše omyly!“

3) Praví **řečník**: „Příteli, s veselostí našich srdcí na této Zemi to už asi věčně nepůjde! Neboť duše, jako jsou naše, nebudou moci být pro příliš velká přestálá utrpení na tomto hloupém světě nikdy veselé! Snad jednou v jiném dokonalejším stupni života; ale v těchto málem podložených tělech nikdy!“

4) Praví nyní zcela v blízkosti stojící **CYRENIUS** : „Hledte, já jsem vrchní římský místodržící celé Asie a části Afriky, jakož i Řecka! Nyní jsem vás poznal a shledal jsem, že nejste obyčejní lidé. Vezmu vás do ošetřování a nebude vám nikdy nic chybět a také se najde zaměstnání přiměřené vašim duchovním silám.“

5) Ale nakonec byste museli přece jen trochu povolit v tom, abyste nepovažovali nás Římany bez okolů za ďábly, byť i poněkud lepšího druhu a nenazývali nás hned, jako například mého starého poutivého Marka, dobrými ďábly! My jsme přece právě tak dobří lidé jako vy. Že jste byli z důvodů božského úradku, nám ovšem ještě neznámých, uvedeni do velkých pokušení a tím také jistě do neslýchaně bolestných utrpení, čímž však vaše duše, jak se mi zdá, byly velmi očištěny, za to můžeme my, pro vás domnělí ďáblové, pramálo; avšak nám máte nyní co děkovat za vaše uzdravení a to zejména jednomu z nás, Který je takřka všemohoucím Spasitelem a tak zajisté vidíte, že jsme se k vám nikterak ďábelsky nechovali.

6) Proto musíte, jak bylo řečeno, z vašeho v podstatě ovšem ne zcela nesprávného názoru již něco slevit a nebude to jistě dlouho trvat, že budete ještě zcela veselého srdce!“

7) Praví **řečník** vstávaje se země, nyní náležitě již posílen: „Příteli, pohled! na půdu této Země, nevidíš nic jiného nežli dobro a to co povznáší tvou mysl. Byliny a tráva občerstvují tvé oči a mírné vlnění moře obveseluje tvou hrud; neboť nevidíš, kterak pod všemi těmito nádherymi vznikající nesčíslní ďáblíčkové pozvedají a vystrkují hlavy přinášející zlou smrt a veškerou záhubu!“

8) Ty sice vidíš krásné vlnění moře, leč smrtonosné netvory pod krásně hrajícími vlnami nevidíš! Vidíš vládnout všude posvátný život, my však nic nežli smrt a ustavičné pronásledování všeho dobrého a ušlechtlejšího života. Vidíš samé přátelství a proti svým nemnohým nepřátelům, které vidíš, máš také dosti moci, abys je vůči sobě držel jako úplně neškodné; my naproti tomu nevidíme nic jiného nežli téměř pouhé, většinou nepřemožitelné nepřátele!

9) Ó, příteli, při takovéto nejvyšší neklamné schopnosti zrakové je ovšem těžko být kdy vese-

lého srdce! Vezmi nám tuto smutnou schopnost, anebo dej nám správný výklad o všem tom co vidíme a my budeme hned jaří a veselí!

10) Snad po nepředstavitelně dlouhých světových údobích bude jednou duši od stupně ke stupni života se proboující lepší osud údělem; kde však je naprostá jistota toho? Jaké neslýchané boje a bouře bude však muset ubohá duše do té doby přestát?! Vyjde ze všeho toho vítězně, anebo zajde navěky? Jakou jistotu máš pro to všechno?

11) Hleď, my vidíme jistě věci, poměry o nichž jsi neměl nikdy ani potuchy; ale o nějaké jistotě příštího určitě blaženého stavu po smrti těla nevidíme nikde nic, - zato však neustálé bdění, starání a bojování! Říkáme ti to, jak to vidíme.

12) Každý život je ustavičný boj se smrtí, jako každý pohyb je neustálý boj s klidem, který se snaží stále jej rušit. Klid sám pak bojuje stále proti pohybu proto, že je v něm stálá náklonnost k pohybu pohotová k boji.

13) Kdo nakonec zvítězí? Klid, který hledá stále pohyb, anebo pohyb, který však rovněž stále hledá klid?

14) Od tvého prvopočátečního zárodku života jsi stále jen bojoval až do tohoto okamžiku a budoucně budeš věčně vždy znovu opět bojovat; a dokud budeš bojovat, budeš také mít život, avšak žádný jiný nežli stále bojující život, který bude vyzbrojen jen velmi řídkými okamžiky blaženosti! Kdy se však v těchto věčných bojích konečně jednou objeví pravá boje prostá a podle toho úplně vítězná blaženost?!

15) Řekne se lehce být jaré myslí a veselého srdce; avšak duševní srdce se tu hned vás Římanů otázce: *cur quo modo, quando et quibus auxiliis?* (proč, jak, kdy a čím pomocí?) - Rozuměl jsi nám dobře, aspoň jen poněkud?"

27. MATHAEL O VNITŘNÍM ŽIVOTĚ CYRENIA.

1) Tu **Cyrenius**, tiskna ruku řečníkovi s užaslym zrakem Mně praví: „Pane, ten má zcela zvláštní názor na život! Nelze mu v podstatě nic namítat; je to opravdu žel holá pravda jak v celku, tak i v jednotlivostech! Co však Ty tomu říkáš?“

2) Pravím **JÁ** : „Co se tomu nyní divíš? Vždyť jsem vám přece řekl předem, že těchto pět vám všem notně zatopí! Ó, jen poslouchejte a pak Mně jistě mnohem snáze a hlouběji porozumíte!“

3) Praví **CYRENIUS** dále onomu řečníkovi z pěti, jménem Mathael: „Ale mohl bys také tak přesvědčivě mluvit, že podle větší pravděpodobnosti přece jen byl Bůh dříve nežli tvá světová tělesa, o nichž si ještě nedovedu učinit náležitou představu? Hle, mně aspoň není znám žádný národ na Zemi, který by nepřijímal, neuctíval a nevzýval Boha plného rozumnosti a moci před jsoucnem všech věcí; a ty jsi dokazoval nyní právě opak. Hle, to naplňuje mé srdce velkou úzkostí, proto uveď tedy nyní také ty protidůkaz, dokonce tě o to, já místopřítel, prosím!“

4) Praví **MATHAEL**: „Slabý kojenče Země, lituji tě! Jak to nyní shledávám ve své duši, slyšel jsi již leckteré moudré slovo plné síly, plné života a plné pravdy a na vlastní oči jsi viděl co zmůže slovo Boží a stále ještě nemůžeš ve svém srdci pochopit hloubky leckterých myšlenek!“

5) Ano, ano, příteli, hle, ty miluješ ještě příliš mocně svůj život a vězíš v jeho středu; z tohoto stanoviska se však dá život právě nejhůře poznávat.

6) Příteli, člověk musí život, to je tento pozemský život úplně ztratit, pak teprve poznává Život!

7) Vezmi hrnec a naplň jej vodou; voda bude klidně stát v hrnci a v klidné vodě duchy páry nepoznáš; hýbeš-li vodou sebehorlivěji a uvádíš-li ji do pohybu, ani tu se ti neukážou mocní duchové páry; dáš-li však vodu na oheň, začne brzo vřít a při vření se ihned začnou mocní duchové páry zvedat nad vřelou perlící se hladinou vodní a duchové ve vařící vodě dosud klidně odpočívající budou teprve nyní poznávat mocné duchy par, kteří předtím odpočívali zcela klidně a bez jakékoli stopy existence ve studené vodě, vidouce mnoha tisíci očima nejprve sami sebe a potom pod sebou horkem pohybovanou vodu, která je nosila a že duchové par neměli předtím žádné jiné poznání, nežli že jsou úplně jedno se studenou vodou.

8) Tak za vření poznává však také voda, že v ní byli a do poslední kapky jsou zvláštní duchové; ano, ano, vařící voda poznává, že ona sama je vesměs duch a moc, avšak ve svém studeném klidu to nemohla poznat a pochopit!

9) Vidíš zde přiléhavý obraz? Tvůj život je nyní také ještě sice čistá, avšak jinak zcela klidná studená voda v hrnci tvého života. Tvůj hrnec může sice být všemi směry náležitě pohybován a přece z něho nepoznáš svou životní sílu; naproti tomu, čím častěji se pohybuje vodou v jejím chladném klidném stavu, jak je tomu u všech velkých lidí světa, tím méně poznává voda života v silně pohybovaném lidském hrnci samu sebe a své okolí; neboť neklidná vodní hladina neukazuje již obraz čistý, nýbrž velmi roztrhaný.

10. Přistaví-li se však tvůj hrnec životní vody k pravému ohni lásky, největšího pokoření a všelikých utrpení a bolestí, ó, tu to začíná v hrnci brzy mocně vřít a tím co nejdříve uvolnění duchové životních par poznávají sami sebe, svůj dřívější chladný líný stav, smyslnou duši totiž a vadný hrnec a životní voda v hrnci dosud se za horka perlicí bude tisíceryma jasnými očkami spatřovat nad sebou vystupující životní duchy a poznávat, že nebyla jen jejich lenivým nositelem, nýbrž že je s nimi úplně jedno a totéž! Ale hrnec, rozuměj příteli, hrnec nebudou vystupující svobodní životní duchové poznávat jako jedno se sebou, nýbrž jen jako mrzutou nutně nejzevnější nádobu, která se pak rozbije ve střepy a vyhodí na cestu. - Máš nyní jakési ponětí o tom, co jsem ti vlastně chtěl říci?"

11) Praví **CYRENIUS** : „Je mi sice tak, jako bych tak skoro rozuměl tvému obrazu, to jest použiji-li ho v přirovnání k našemu vnitřnímu životu duše; ale co jsi jím chtěl snad ještě hlubšího odhalit, o tom nebudu mít asi ještě dlouho ani ponětí! Mělo tu snad také již v tom být vysvětleno, že tedy Bůh přece jen musel být přede všemi věcmi?"

12) Praví **MATHAEL** : „Ovšem, avšak o tom nemůžeš mít ještě ani ponětí, protože jsi sám ještě dávno nezačal mít ponětí!

28. ŘEČ MATHAELOVA O BOHU.

1) (**MATHAEL** :) „Hleď, to co ty nazýváš Bohem, nazývám já živou vodou; ale voda v sobě svůj vlastní život nepoznává. Je-li však uvedena ze sebe do varu mocným žářem lásky, podobajícím se tlaku tíže směrem k centru bytí, pak se zvedá životní duch ve své svobodě nad vodu, dříve jej v zajetí držící a ty zde vidíš Ducha Božího vznášeti se nad vodami, jak o tom také podává zprávu Mojžíš. A Duch poznává sebe a vodu a poznává, že je s vodou od věčnosti jeden a týž; a toto věčné poznání je právě také rozumět pod oním *Budiž světlo*!

2) Až se tedy bude tvůj duch, příteli, vznášet též nad tvou vřící vodou životní, pak také začneš svůj život a Boží život v sobě vpravdě poznávat.

3) Hle, veškeré jsoucno musí jednou začít být, musí mít nějaký začátek, jinak tu také nemůže nikdy být! Kdyby sebe sama a vše ostatní poznávající život a jeho sebevědomá síla neměla nikdy zvláštního začátku, nebyla by také ještě dávno zde; jelikož však jednou začala, je také již dávno právě tak dobře zde, jako také my jsme tu proto, že jsme jednou začali být tím, čím jsme.

4) Avšak my jsme před tímto bytím také již byli, ale tak jako dosud nevyvinuté studené páry životní ve studené klidné vodě; a tak má také nejvyšší životní potence v Bohu dvojité bytí, předně bytí němé, pouze jen svého bytí vědomé a potom bytí jakožto z počátku vnitřní činnosti pocházející, svobodně se skrz naskrz poznávající a dopodrobna prohlédající bytí!

5) Proto se také v Mojžíšovi praví: „Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi, země byla pustá a prázdná a v hlubině své temná.“ Kdo anebo copak je to vlastně nebe a co anebo kdo je země? Myslíš tím snad tuto Zemi, která tě nyní nosí, anebo nebe, které ti dává vzduch a světlo? O, jak daleko bys tu byl od pravdy! Kde byla tehdy ještě tato Země a kde toto nebe?

6) Hle, tím je jen temně naznačeno, jak věčná životní síla Boží začala ve svém bytí rozlišovatelně bádát a poznávat! A tu představuje „nebe“ sebe samu poznávající moudrost svého já; ale v láskou planoucím těžišti jeho centra, v láskou vřelém centru, jež je míněno výrazem „země“, bylo ještě temno, pusto a prázdné, tedy bez hlubšího poznání vlastního já.

7) Ale centrum se stávalo vřelejší a vřelejší, tím více naň začaly tlačit masy vnějšího sebevědomí. Centrum se dostalo do nejvyššího žáru a z vřící životní vody vystupovala pára (duch), vznášela se nyní volně nad vodami němého a klidného věčného předchozího bytí a poznávala se skrz naskrz a toto poznávání je právě ono světlo; které ihned po stvoření nebe a země nechává Bůh Mojžíšův k zahlazení temnoty vznikat.

8) Odtud se teprve stává Bůh jako nikdy nevyslovené slovo Sám „Slovem“ a toto slovo „Staň se!“ Je sebe sama skrz naskrz se poznávající svobodná vůle, bytí v bytí, slovo ve slově, vše nyní ve všem!

9) Teprve odtud začíná vycházet z nejsvobodnější vůle sebe nyní skrz naskrz poznáný Zdroj Praživota všeho ostatního života. - Máš nyní již jakési ponětí?"

29. ŘEČ CYRENIHOVA O JEHO MOUDROSTI A MATHAELOVA ODPOVĚĎ.

1) Praví **CYRENIUS** : „Ó, ano, nyní mám zcela důkladné ponětí a to tím snáze, že jsem teprve této noci uslyšel zcela podobný výklad Mojžíšských dějin o prastvoření. Už tomu asi tak bude; ale přechází mi to již do příliš nekonečně moudrého a nemohu a nechci se příliš namáhat, abych pochopil něco v nejhlubší hlubině. U mne musí jít věc snadno, má-li mi prospěti jde-li však poněkud příliš hluboko a příliš moudře, pak je s mým chápáním často najednou konec!

2) Krátce a dobře, zůstává při tom, co jsem řekl; vy jste mnou zaopatřeni a nebude vám vzata žádná příležitost, abyste mohli co nejhlouběji vniknout do své moudrosti a přivést ubohé lidstvo, kde je to jen možné na pravou cestu, - ačkoliv se vám otevřeně přiznám, že příliš hluboké vnikání do podstaty života by bylo všeobecně spíše škodlivé nežli prospěšné.

3) Podívejte se jen sami na sebe a ptejte se, zda vás veškerá ta vaše opravdu mimořádná věda a moudrost činí šťastnými! Ano, lidský duch může vnikat do nekonečných hloubek moudrosti a nakonec vykonat nejvyšší obdivuhodné věci; avšak šťastný je u mě přece jen ten člověk, který je zcela prostě ve vší lásce oddán Bohu, svému Tvůrci a zachovává jeho přikázání. Chce-li mu pak Bůh dát moudrost jako nějakému Šalomounovi, má ji co nejvděčněji přijmout a s veselou myslí jí moudře užívat. Má-li však moudrost nějakému člověku propůjčená učinit právě toho člověka jen nešťastným, pak je mi nakonec milejší každá hloupost, kterou se obveseluje srdce člověka.

4) Žiji jednou a nyní vím, že budu věčně dále žít a cesty k dosažení šťastného věčného života jsou mi známy; co bych tedy měl přitom chtít ještě více?!

5) Přijměte také vy tento můj názor a budete také jako já ještě na této Zemi velmi šťastni; ale s vaším sezením na nejhlubší moudrosti budete sotva kdy cítit cenu a štěstí být člověkem!

6) Proto následujte mou radu, i když také nepochází z komory nejhlubší moudrosti; přichází však ze srdce vlídného a jistě ne necitelného a to má dokonce i před Bohem vysokou cenu! Proč to nemá mít cenu u vás?

7) Není to moudrost, která vám dává život, nýbrž láska; zůstávejme proto u lásky a nebude nám chybět život a jeho blažený pocit! Hledte, to je však má moudrost a já bych téměř tvrdil, že ta mnohem více poslouží životu lidí nežli všechna vaše sebehluběji pojatá moudrost!"

8) Praví **MATHAEL** : „Ó, ano, ano, máš zcela pravdu! Hle, dokud voda v hrnci nepřijde na oheň, má také dobré a klidné bytí; přijde-li však potom k ohni, tu to pak také vypadá velmi brzy zcela jinak. jednou to musí být zlomeno!

9) K tomu, čím se chceš stát, nesmí ti jistě chybět nutné vědomosti. Chceš-li být vojevůdcem, musíš být pro takový úřad vyzbrojen všemi potřebnými vědomostmi, jinak budeš hrát jako vojevůdce špatnou úlohu; chceš-li být lékárníkem a lékařem, musíš k tomu být opatřen všemi potřebnými vědomostmi!

10) Nuže, ty chceš obdržet věčný život, nechceš však život sám veskrze podrobněji poznat a zbádat; jak to bude možné?

11) Hleď, kdybych si chtěl vzít ženu a vyhýbal bych se každé příležitosti, abych se i jen zdálky sešel s nějakým děvčetem, pak věru nevím, jak se já a žena sejdeme!

12) Ty však dokonce chceš život věčný a bojíš se nyní již malé námahy, abys jen tento pozemský časný život poněkud hlouběji zbádal a dotazoval se na jeho základní kořeny!

13) Ano, milý příteli, kdyby věčný život závisel jen na tom, že by mi jej Bůh mohl dát, tak jako ty bys mi mohl dát kousek chleba, pak by se slušelo dát patrně přednost tvým životním zásadám před našimi; leč příprava a dosažení někdejšího věčného života je zůstavena zcela nám samým!

14) My musíme konat a jednat a to vpravdě vodou s naší vodou života a ohněm s naším ohněm lásky; tu teprve pak začíná naše voda životní vřít a se vařit na ohni nejvntřnější lásky k Bohu, k bližnímu a nakonec k nám samým a teprve tím postřehneme, že je v nás nezničitelná

síla životní, která se teprve od tohoto okamžiku začíná jako taková poznávat a chápe se a užívá pravých prostředků, aby se jako taková navěky udržela!

15) Tu tedy není zatím nic s tak zvaným příjemným životem, podobajícím se úplně sladkému spánku, nýbrž tu třeba bez oddechu a odpočinku pracovat a bojovat a bádát.

16) Teprve když člověk dobyt úplně životního bdělého vítězství nad životem stále chtivým usnout a zemřít, pak se teprve dá mluvit o nějaké blaženosti!

17) Ty nám připadáš jako nějaký zrána ještě sladce spící člověk, kterého začínají budit jeho již dlouho bdělí přátelé, k čemuž se z počátku tváří nejvš mrzutě; teprve když se s jakousi námahou úplně probudí, spatřuje dobrodiní úplného bdění a těší se konečně ze svého jasného a svobodného života.

18) My jsme se svou moudrostí úplně v právu; ty však dávno ještě ne! Teprve až se probudíš, také poznáš, jak velice jsme zde úplně v právu."

30. JEŽÍŠ ODKAZUJE CYRENIA NA ŘEČI MATHAELOVY.

1) Praví Mně **CYRENIUS** : „Pane a Mistře, co Ty tomu říkáš? Co o tom soudit? Mluví Mathael úplnou pravdu? Ty přece můžeš něco takového nejspíše od základu posoudit; řekni přece také pár slovíček k tomu!"

2) Pravím **JÁ** : „Cožpak jsem ti již dříve neřekl, abyste je poslouchali? Kdybych viděl, že by mluvili něco nesprávného, jistě bych vám je nedoporučil poslouchat. Proto jen poslouvejte Mathaela ještě dále! Má sice ostrý, ale dobrý vítr; s tímto větrem se přijde i přes silně vlnící se moře mnohem rychleji dále nežli při nejlepším veslování!

3) Poslouvejte ho jen ještě dále, neboť dosud k vám mluvil ještě v rukavičkách; až se však trochu rozehrje, přijde k vám také ještě se zcela jinými důkazy!"

4) Praví **CYRENIUS** : „Za to děkuji předem! Stojíme tu již beztoho jako d'áblové! Čím horším by nás byl s to snad ještě učinit? Není ode mne chvalitebné, že chci těchto pět ubožáků zaopatřit pro veškerou jejich pozemskou budoucnost a za to nám zatápějí, jako Ty Sám jsi nám ještě nikdy nezatopil!"

5) A, tohoto Mathaela vlastně vůbec již neposlouchám; jeho názor na život může být o sobě sebe správnější; leč k pozemským životním poměrům se nehodí a žádný člověk nemůže přitom nic učinit pro své tělo!

6) Ano, lidé jako proroci a starší kněží se ovšem dobře starali jedině o věčný život; neboť o potřeby jejich těla se starali jiní, jimž muselo být nakonec jedno, zda je věčný život duše či ne! Dostávali pouze zákony, které jim bylo zachovávat, aniž by se kdy dověděli vlastní důvod, proč a co by tím vlastně měli dosáhnout.

7) Pro miliony to muselo postačit s nadějí či bez naděje na nějaký věčný život a pro nás to však již nemá postačit?!

8) Nestačí-li to však již pro nás, pak je pro každého člověka, jenž chová v srdci jiskru opravdové lásky k bližnímu, otázkou: Kdo odškodní nakonec ony mnohé miliony ubožáků za to, že všichni vzdor zachovávání jakýchsi vnějších zákonů přece propadli věčné smrti? Jsou-li dílem náhody, pak může mít nauka dobrý základ; jsou-li však všichni lidé, což lze zajisté poznat z jejich nejvš moudrého zřízení, dílem nejvš moudrého a dobrého Boha, pak k dosažení věčného života musí být zajisté jiná a pro všechny lidi praktičtější cesta; a není-li žádné jiné cesty, pak je veškeren život to nejopovrženější, co jen kdy může rozum člověka poznávat jako hodné opovržení a ošklivění!

9) Neboť je-li věčný život údělem jen tomu, kdo ho dosahuje jaksi na útraty tisíců jiných lidí, kteří musí pro takového hrdinu věčného života pracovat, aby pouze on mohl vyvařit v sobě věčný život, - pak já sám nežádám navěky od věčného života ani nejmenší jiskérku a je mi milejší úplná věčná smrt! Takový je nyní můj názor.

10) Tvá nauka, Pane a Mistře, je mi příjemná, milá a cenná neboť tu mi stojí po boku všemohoucí Pomocník, stanu-li se nějak slabým; podle nauky Mathaelovy nemám však nikoho nežli sama sebe. Jedině já sám si mohu věčný život dát anebo vzít a nějaký Bůh by přitom neměl vůbec co dělat, nýbrž pouze s mrzutýma anebo uspokojenýma očima přihlížet, jak se nějaký ubožák propracovává z všelikých drápů smrti a tak se na nejnehostinnějších cestách, plných trnů, úskalí a jedovatého hmyzu vyšplhává k věčnému životu!

11) Ne, ne, to nemůže být; jste blázni i se vši svou věčnou životní naukou! Ano, mohu-li si představit Dárce věčného života, jenž může jako Ty, ó, Pane, vrátit někomu také již pozemský život, chce-li, pak učiním vše, aby mi také jednou dal věčný život. Ale mám-li si jej teprve ze všech koutů prorocké moudrosti sám nějak vyhledávat, pak nepotřebuji z věčného života, jak řečeno, také věčně nic! - Tak praví a pravil Cyrenius, vrchní římský místodržitel nad Cölesyrií a nade všemi zeměmi Asie, Afriky a velké části Řecka!"

12) Pravím **JÁ**: „Příteli, tentokrát jsi se skutečně pro nic a za nic předstihoval ve všelijakém prázdném mluvení. Co oněch pět bylo, víš; proč, to snad nyní také víš!

13) Já jsem je však nyní plně očistil a rozžehl v nich ono jediné pravé neklamné světlo života a tím jsem zatarasil stezku, na které by jim snad mohli vypuzení zlí hosté ještě jednou učinit škodlivou návštěvu.

14) Těchto pět je tedy nyní zatím úplně čistých a prohlížejí v sobě nejjemnější vlákna všeho života, jaký vlastně byl od prvopočátku a oznamují nyní otevřeně každému, co bylo ve starých dobách dáno jen málokterým pro málokteré; jak se tedy můžeš na ně hněvat?!

15) Neboť hle, co oni říkají, je zcela totéž, co jsem vám řekl Já Sám, jenže oni to podávají o sobě v poněkud obnaženějších řečech pravdy.

16) Poznej napřed pravou hodnotu toho co říkají a potom se teprve hněvej, je-li ti to možné; ale nyní, jelikož ti připadá to co ti říkají příliš nepohodlné, jsi se svým hněváním zřejmě v nepravu. Nech Mathaela mluvit dále a ukáže se, zda je to, co říká, praktické či ne, aneb zda to odporuje Mé nauce!"

31. MATHAEL MLUVÍ O CESTĚ K CÍLI PRAVÉHO ŽIVOTA.

1) Praví **CYRENIUS** : „No dobře; uvidím, ačkoliv budu dělat přísného soudce!

2) Řekni mi tedy, moudrý Mathaeli, když se to s věcí života celkově tak má, jak jsi vyložil předtím zcela bystře odůvodněně, co mohou potom očekávat miliony lidí, kteří o tom všem nevědí ani slůvko a mnoho milionů těch, kteří se budoucně po nás narodí někde na daleké Zemi a také se nedozví ani slůvko, jak to vypadá se vším jejich věčným životem ?"

3) Praví **MATHAEL**: „Zcela dobře! Také ti všichni měli nějakou nauku a stačila, aby udržovala fantasií duše v čilosti. V takové fantasií se časem duše upevní a konečně v ní žije jako ve snu a v takovém snu může žít tisíce let.

4) Ale to dávno ještě není pravý věčný život; chtějí-li takové duše vejít do pravého věčného života, musí v tak zvaném duchovním světě prožít celkem větší boje a zkoušky nežli je boj o sobě zde, o němž jsem se předtím zmínil jen tak mimochodem.

5) Kdo však jde touto cestou zde, ten dosáhne ovšem s leckterou ne nepatrnou námahou a s pravou moudrou životní vážností ve vši pravdě jasnosti a v nejuplnější ryzosti života věčného v několika letech již zde, čehož by jinak mohl, kdyby to dobře šlo, dosáhnout podle ospalé mysli duše teprve po několika staletích anebo dokonce po mnohých tisíciletích. Jestliže to však jen poněkud vážne, pak může zde anebo někde jinde zcela zkažená duše ovšem také století za stoletím požívat nejvyšší bídny život snový, v němž nedojde mimo sebe a své nejvyšší ubohé výtvory fantasiie vůbec k nazírání a postřehování něčeho opravdového, skutečného a mimo ni jsoucího; přesto všechno ji však neustále učí nejtrpčí zkušenosti, že je obklopena samými nepřáteli, proti nimž se nemůže postavit na obranu, protože je nemůže právě tak nikdy spatřit, jako nemůže na tomto světě nějaký úplně slepý vidět, odkud se k němu blíží nějaký nepřítel, anebo kde ho čeká nějaké nebezpečí!

6) Hle, takový opravdu úplně slepý člověk není však při vši své slepotě přece jen nakonec úplně beze světla; neboť fantasiie jeho duše je nicméně o sobě rovněž světlo a slepý spatřuje věci, které jsouc nějak osvětleny, jeví se jako věci přirozeného světa, nemají však stálosti a jejich světlo také ne. Hned je jasné, hned opět mdlé a často zajde úplně, takže takový slepec je pak skutečně po jistou dobu úplně beze světla a bez života.

7) A hle, téměř takto se daří duši v její úplné odloučenosti, hned má světlo, hned zase noc. Avšak ani světlo ani noc není v duši nějakou pravdou, nýbrž pouze jen dočasným odleskem toho, co duše bez svého vědění a chtění nahodile přijímá do sebe z vnějších sfér, jako na trávě visící rosná kapka přijímá do sebe obraz slunce. Kapka je nyní sice osvětlena, nemá však k

tomu tak dalece sahající vědomí, aby lehce pochopitelně poznávala, odkud přišlo světlo do její hmoty.

8) Co jsem ti zde řekl jménem čtyř bratří, je věcí naší zkušenosti spojené s velkými utrpeními a odlišuje veškeren zdánlivý život od skutečného vpravdě svobodného samostatného života.

9) Máš zde před sebou trpný a nesvobodný život a samostatný a proto nejvyšší svobodný božský život; chceš-li ten či onen život, to závisí nyní na tvé vůli; ale věc jednou je taková a žádný Bůh ti nemůže jako platný stanovit jiný poměr životní.

10) Hleď, nyní ti povím ještě něco: Má duše, která přechází teď do stále jasnějšího zření, vidí a poznává nyní již velmi dobře ze sebe Spasitele, Který ji teprve nedávno osvobodil od množství neviditelných nepřátel vyššího svobodného života mocí Svého nejvyššího svobodného božského života; hleď, v Něm je více nežli v celém viditelném vesmíru stvoření.

11) On, jako již od věčnosti Sebe poznané Středisko všeho jsoucna a života, chce však nyní Svůj život a tím život všech lidí ještě více utvrdit; ale toho dosáhne jen neslychaným sebezapřením. On tento svůj přítomný život zanechá, aby tím vešel do věčné slávy všeho života pro Sebe a tím také pro všechny lidi. Teprve potom obdrží veškeré stvoření jaksi jinou tvář a jiný vnitřní řád; přesto však bude platit věta: Každý ať vezme břímě vnější bídý na vlastní bedra a následuje Mne! - Rozumíš tomu nyní?"

12) Praví **CYRENIUS** sice ještě jakoby poněkud nevrle: „Ano, rozumím ti dobře a doznávám, že jsi mluvil pravdu; avšak přes to všechno se takové životní podmínky velmi těžko poslouchají!"

32. O JEDNOTĚ VĚČNÉHO ŽIVOTA.

1) Praví **MATHAEL**: „Ovšem, tyto životní podmínky se nedají tak bezstarostně poslouchat jako bajky fantazie o životě na jaře, v nichž se třepotá život jako ptáci ve vzduchu nebo motýlí a zlaté jepice, které se potácejí od květiny ke květině srkajíce sladkou rosou z jejich kalichů; ale proto je takový život v rozkoši nazývat také jen pomíjícím denním životem, který si je předně sotva vědom sama sebe a proto za druhé také vlastně životem vůbec není. Co by také nakonec prospěl člověku takový motýlí život? Považ trvání tohoto života! Sedmdesát, osmdesát až devadesát roků je již vysoké stáří, tělo se tu stává již velmi slabé a nemotorné; jen trochu nepříznivý závan vzduchu a je po něm veta.

2) Ptej se však: Co potom? Kdo ti na to může dát jistou odpověď, jestliže jsi předtím nevyvaložil za svého pozemského života vše na to, aby se celé tvé bytí již před oním nepříznivým závanem vzduchu stalo v tobě úplně živou odpovědí?! Našel-li jsi však tuto odpověď v sobě, pak se také již nebudeš nikoho úzkostlivě tázat říkáje: Co potom, když se tento krátký život ukončil?

3) Proto tu třeba, nenechávat životní vodu stále v chladu pohodlném tělu stát, nýbrž na oheň s ní, aby vřela a v mocných parách vystupovala a v nový život se přetvořila, jinak je vše pochybené; ať ti má řeč připadá sebe nepřijemnější, pravda zůstává však proto přece věčně pravdou, - a jen jí lze dospět k pravé a úplně životní pravdě, bez níž není opravdový věčný život myslitelný!

4) Praví nyní **CYRENIUS** tónem mnohem mírnějším: „Ano, ano, milý příteli Mathaeli, nyní již vidím, že máš nejúplnější pravdu ve všech vztazích životních a nelze ti ni žádným důvodem zrovna nic namítat! Ty jsi ve své sféře nyní již úplně na domácí půdě života, avšak našinec je ještě od ní daleko vzdálen!

5) Nelze si přitom nic jiného přát, nežli abys svou nauku o životě sepsal do určité soustavy, podle níž by pak bylo možno vésti děti k tomu, aby mohly na této cestě dosáhnout tím snáze toho, čeho dosáhnout dospělému muži musí připadat nakonec přece jen trochu příliš těžké!

6) Praví **MATHAEL**: „Co si přeješ, již se dílem stalo a ještě mnohem více se stane! Hleď, velký a mocný Spasitel, jenž nás uzdravil, učinil již za tím účelem všechna možná opatření. Nás pět zná nyní sice také cestu, ale bylo by nicméně těžké uvést vše to v nějakou uspořádanou soustavu k všeobecnému vyučování; ale pro lidi jako jsi ty, mohli bychom v čas potřeby provést také ještě to! Neboť člověku, jenž je jednou ve všech věcech na cestě pravdy, není právě nic úplně nemožného; neboť vlastní svobodný život je jeden, ať v Bohu či andělu anebo v člověku.

7) Jsou ovšem již i v dokonalém svobodném životě ještě velmi velké rozdíly; neboť život, který se začal teprve nedávno poznávat, nemůže být patrně tak mocný jako život, který se poznal a pochopil ve vší hojnosti a hloubce podle nejjasnější pravdy již před věčnostmi. Takový život se stal pak Pánem nekonečnosti a všechna světová tělesa i se vším co obsahují jsou v moci tohoto života.

8) Tam, přáteli, to asi také navěky pro sebe nepřivedeme; ale ve sjednocení s tímto životem budeme nakonec jako ze sebe s to také to, co je s to o sobě velký věčný Boží život. Také jsou určité dokonalé životní síly, které jsou zřejmě po věčné životní síle Boží první.

9) Tyto síly stojí daleko nad našimi sebesvobodněji a sebesamostatněji se poznávanými silami životními; nazýváme je „andělé“ (poslové). jsou to zvláštní představitelé nejvšeobecnější Boží životní síly; avšak my se jim můžeme nicméně vyrovnat, staneme-li se jedno s všeobecnou Boží životní silou.

10) Avšak co nám bylo vytrpět, abychom měli to co nyní máme, ty trpět nebudeš a budeš také mít co máme my; neboť duše z této Země jako jsoucí již na domácí půdě, mají vše o mnoho snazší nežli duše, které sem byly přesazeny z nějakého dokonalejšího světa.

11) Avšak už je jednou v podstatě Božího života pro věčnosti ustanoveno, že právě tato nepatrná Země se má stát jevištěm jeho slitování a jaksi nyní již hned celá nekonečnost se bude muset odebrat do tohoto nového řádu a jemu se podrobit, bude-li chtít mít pospolitý podíl na přenekonečné blaženosti toho jediného Božího života; tak se tedy také musí podrobit každý, ať to stojí co stojí!

12) Věru, kdybychom byli zde našli konec našich utrpení což jsme však začínali v sobě postřehovat teprve ponenáhlu, pak by také nám byla úplná smrt nekonečněkrát žádoucnější, nežli jen ještě několik dní déle trvající, nad veškeré popisování nejvyš strastiplný život a i kdybychom potom také ihned mohli vejít do veškeré bohoblaženosti!

13) Avšak jak nyní stále jasněji poznáváme, velký Spasitel života ukončil naše utrpení ještě před určenou dobou a tím jsme se začali teprve nyní stávat veselejší a veselejší a poznáváme, že velký Duch Boží chce nyní ve vší vážnosti učinit a také učiní tuto Zemi jevištěm Svých slitování, - avšak bohužel také jevištěm největšího pronásledování pýchy, pachtění se po nádheře a největšího osočování všeho toho, co je zde duchovně čisté, jedině dobré a pravdivé!"

33. PROROCTVÍ MATHAELOVO.

1) (**MATHAEL:**) „Ó, přáteli, na této Zemi bude ještě tak zle, že sám satan se již ani neosmělí v jakékoli podobě navštěvovat společnosti lidí; ale budou opět mezi nimi lidé, kteří jako slepí budou více vidět a jako hluchí budou více slyšet nežli nyní my s nejtěvřenějšíma očima a ušima.

2) Přejde jednou doba, v níž lidé budou určovat živou sílu par ve vodě podle stupňů a zapřáhnou ji jako Arabové své oře a budou jí používat k veškeré neuvěřitelně nejtěžší práci; také před nejtěžší vozy zapřáhnou životní ve vodě skrytou sílu a budou pomocí ní tak rychle ujíždět, jak rychle letí vystřelený šíp.

3) Také před velké lodi budou zapřahat životní sílu vody a ona bude pohánět lodi po vlnách moře rychleji nežli vichřice, ano nakonec budou i každé bouři vzdorovat a její rozlícenou tvář jezdit, aniž utrpí nějakou významnou škodu; jen skály a mělčiny budou těmto rychlým jezdcům nadále nebezpečné a škodlivé.

4) Avšak brzy po oné době začne to na Zemi pro život lidský velmi špatně dopadat; neboť Země se stane méně úrodná, nastane velká drahota, války a hlad a světlo víry ve věčnou pravdu opětovaně zhasne a oheň lásky dohoří a vychladne a pak přijde na Zem poslední ohnivý soud!

5) Blaze potom těm, kteří ještě v sobě tak zcela nevypařili životní vodu pro pozemský zisk; neboť přijde-li velký oheň soudu z nebe, nebude jim moci uškodit, protože je od něho uchrání jejich vlastní voda života.

6) Teprve potom si pravý životní mír a jeho Boží řád podají navzájem provždy ruce a nebude již rozbrojů a hádek mezi těmi, kdož budou ve společnosti andělů Božích obývat očištěnou Zemi. A když již ne naše zpuchřelá a vadná těla, zato tím spíše naše zřící a vše chápat mohoucí duše budou svědky všeho toho, co jsem ti nyní oznámil.

7) Hle, neřekl bych ti to; ale cítil jsem k tomu popud v srdci mé duše, anebo lépe řečeno

mého já. A tento popud pochází asi odtud, odkud se nám pěti dostalo uzdravení! - Chápeš mě nyní již lépe?"

8) Práví **CYRENIUS**: „Ó, nyní jsme navzájem již zase zcela v nejlepším pořádku; teprve nyní doufám, že se dovím od vás velmi mnoho a že jsem učinil ve vás nejvyšší výnosný lov! Zůstaňte při mém výroku; já se postarám o vaše potřeby pozemské a vy se zato budete starat o potřeby duševní mé a mého celého velkého domu.

9) Ovšem to je zajisté špatná náhrada za to velké co vy učiníte zato mně a mému domu; ale kdo může zato, že na tomto světě nelze zatím za nejvyšší věčně trvajícím životním dar jít dárci vstříc něčím lepším?! Jste s tím spokojeni?"

10) Práví **MATHAEL**: „Ó, jak se můžeš na to ještě ptát? Kde můžeme někomu sloužit a prospět, tam jsme také více než úplně spokojeni! Neboť také pozemský dar, přichází-li z opravdu dobrého srdce za dobré a pravdivé, se nesmí nikdy podceňovat; neboť dárcem a důvodem dávání dostává také tento dar úplně duchovní hodnotu a vyrovná se tedy úplně daru čistě duchovnímu.

11) Neboť kde hmotno podporuje duchovno, jako duchovno hmotno, tam se nakonec stává vše duchovní a může pak jedno v druhém očekávat hojnost nejbohatšího požehnání od Boha.

12) Kde se však dává jako v chrámu Jeruzalémském nějaké domnělé duchovno pouze kvůli hmotnu a hmotno za něco duchovního, avšak také jen kvůli nadějnému hmotnu, tam se nakonec stává vše hmotným, nemá již sebenepatrnější duchovní hodnotu a nemůže mít od Boha nikdy nějaké požehnané následky!

13) Proto se naprosto nestarej o to, zda by byl tvůj hmotný dar za naše tobě poskytnuté duchovno příliš nepatrný; neboť tento dar se stává dárcem a pravým důvodem dávání právě také duchovní a požehnání shora bude jej co nejbohatěji následovat duchovně a také hmotně; neboť duch je také věčně pánem nad veškerou hmotou, která v podstatě není také nic jiného nežli souzený nejvyšší nesvobodný duch a musí vždy slepě poslouchat nejsvobodnějšího životního Božího ducha, jehož přenekonečné síly vychází vlastně soud veškeré hmoty a jedině On ji opět může oživit jak a kdykoli chce!"

14) Práví **CYRENIUS** : „Ó, skvostné a znamenité! Ted! teprve bych vás také již za žádnou říši na Zemi z mých přátelských rukou nepustil! Doufám, že si budeme stále lépe rozumět a že se také budeme stávat vzájemně stále nepostrádatelnějšími! Nyní však budiž Pánu jedinému všechna chvála a všechna naše láska, že Se nad vámi slitoval a tím vás přivedl ke mně; neboť bez Něho byli bychom všichni jakoby na věky ztraceni!"

15) Práví poté všech pět: „Amen, On zcela Jediný je hoden vši úcty, vši chvály a vši lásky nejen této Země, nýbrž celé nekonečnosti! Neboť On jediný to je, Jenž nyní nově přetváří celou nekonečnost a neskonale velesvaté je Jeho jméno!"

34. PĚT UZDRAVENÝCH CHCE, ABY JIM BYL JEŽÍŠ OZNAČEN.

1) Poté praví **MATHAEL** opět sám: „On je mezi námi, leč jsou dva, kteří si jsou velice podobní, takže vnějším smyslům by bylo velmi těžko rozhodnout, který z nich je vlastně On. Myslím, že je to **Ten**, Který nyní častěji mluvil s Cyreniem. Ale také ten druhý to může být; neboť z tváří obou vyzařuje jaksi vysoký stupeň moudrosti! Toho prvního jsme již slyšeli a jeho slovo bylo veliké, chytré a skutečně moudré, ale tak by také mohl mluvit moudrý člověk; ale ten druhý ještě nic nemluvil, snad proto, že nechce být předčasně poznán. Kdo z nás má odvalu oslovit onoho dosud stále mlčícího?"

2) Tímto mlčícím byl Jakob major (veliký, vyd.), jenž Mi byl, jak známo, tělesně velice podobný a také nosil podobný oděv jako **Já**.

3) Na vyzvání Mathaelovo povstali se země konečně také čtyři ostatní a domlouvali se, kdo z nich osloví tohoto mlčícího a jak ho osloví. Nakonec se však všem pěti nedostávala odvala a Mathael se obrátil opět na vlídného Cyrenia a hezky potají se ho otázal, zda onen mlčící muž není snad nejvznešenější mocný Spasitel, či zda to snad jsem přece **JÁ**; neboť rádi by to přece jen také pro své vnější smysly s určitostí Věděli, aby podle popudu svého srdce nevzdávali také vnějšně poctu nepravému.

4) Práví **CYRENIUS** : „Ještě jsem nedostal od Něho určitý pokyn, abych vám Ho označil podrobněji; avšak na tom zatím zrovna mnoho nezáleží, neboť On se dívá především jedině jen

na srdce člověka. Vaše srdce jsou však nyní jistě v nejlepším pořádku a netřeba tu již zatím nic dalšího; bude-li to však Jeho vůle a vhodné pro vaši spásu, pak se vám již dá také blíže poznat. Myslím však, že bystrému pohledu vaší znamenité moudrosti beztoho neujde, budete-li nás během tohoto dne podrobněji pozorovat, kdo mezi nimi je Ten Pravý a jedině Mocný."

5) Tím bylo také oněch pět zatím spokojeno a začali si teprve nyní poněkud podrobněji prohlížet krajinu a tázali se mezi sebou, kde asi nyní jsou. Tolik se však již vyznali, že jsou u moře Galilejského; nemohli však poznat v které jeho krajině.

6) I řekl jim **CYRENIUS**, protože je byl nejvíce poslouchal: „Jste v blízkosti města Cesareje Filippi a to na pozemku onoho starého římského vojáka Marka, který vám posloužil ze své zásobny vínem, chlebem a solí. On zde sice v tomto okamžiku není, protože musí obstarat ve svém domě něco pro dnešní poledne; až se však vrátí, seznámíte se s ním ve vašem nynějším jasnějším stavu již důkladněji; neboť když vám podával chléb, víno a sůl, byli jste ještě více na onom nežli na tomto světě a jistě jste si tak trochu všimli jeho jinak velmi počestné osobnosti."

7) Praví **MATHAEL** : „Ano, ano, máš zcela pravdu! Zůstal nám sice onen vnitřní jasný stav, který jsme měli hned na počátku našeho probuzení; jenže vypadalo to vše strašné a obzvláště ponuré. Ježto však nyní vzalo poněnáhu vše na sebe vlídný vzhled a celá krajina se stala mnohem jasnější a vlídnější, stali jsme se tedy také my nyní vlídnější, jasnější a jaksí veselejší, ač ze svých správných názorů nemůžeme nic odložit.

8) Pravda, přáteli, zůstává věčně pravdou! Ale tento svět je velmi nestálý a tak i jeho děti, vše od dneška do zítřka. Na nikoho se nelze zcela pevně spolehnout; neboť dnes je někdo ještě naším přítelem a zítra je jím buď ještě, anebo mu nějaká zlá pomluva našeptala nějaké podezření vůči tobě a pak již přestal být tvým přítelem a bude zato potají již zlým soudcem nad tebou!

9) A tak není na tomto světě stálosti ani ve věcech, ani mezi lidmi! Avšak Pán obrátí nicméně vše ku prospěchu lidí!"

35. JEŽÍŠ HRDINOU V BOJI SE SMRTÍ.

1) Praví **druhý** z oněch pěti: „Ano, bratři, jedině na tom budiž založena všechna naše naděje! On Sám bude sice muset přestát s mocí smrti mocný boj; avšak nyní nelze již pochybovat o jistém vítězství! Neboť On zná malomocnost smrti a ví o všech jejích hranicích a také ví, že jediná moc, kterou skrývá ještě v sobě smrt, není nic jiného nežli jen, byť i spoutaná touha po životě; a tato jediná moc nemůže vejít v boj proti Němu, nýbrž jen pro Něho a s Ním proti sobě, aby se neučinila sama úplně bezmocnou a tím úplně mrtvou!

2) Bojující život, kterýmž je On Sám, musí zůstat ve věčné výhodě proti veškeré moci smrti, protože vlastní úplná smrt každé moci je v sobě prázdná a je jako němý elipsový kamínek ve statné ruce vrhače, jenž s ním může dělat co chce.

3) Je-li však ve smrti jakožto ve fyzicky oživeném těle člověka nějaká moc, pak je to také život, i když na velmi nízkém stupni stojící; tento život však jistě nevejde v boj s pravým životem pro zničení sama sebe, nýbrž upne se k životu a nebude s ním zápasit proti domnělé moci smrti, jako se na smrt nemocné tělo chápe s velkou dychtivostí poháru zdraví a dává jej k ústům, aby z něho ještě dále vlastním životem žilo a nakonec jím bylo zcela přijato.

4) Nalezl-li život jednou taktó sama sebe, jakožto v našem dosud osobně ještě ne jistě poznaném Spasiteli, pak je již úplně božský a mimo něj nemůže pak již být žádná moc, která by jej mohla přemoci, protože mimo tuto moc nemůže již být jiné moci!

5) My víme co je tato Země, co je Slunce, Měsíc a všechny nesčíslné hvězdy; - jsou to většinou nesmírně velká světová tělesa, mnohá i nevýslovně větší nežli tato naše Země. O sobě, to jest svým velkým tělem jsou sice mrtvé; ale Boží životní moc pudí nicméně všechna tato nesčíslná tělesa do nutného pohybu a to ne do jednoduchého, nýbrž do velmi mnohonásobného.

6) Co zmohou všichni tito nesčíslní světoví obři proti stále je pudící moci nejsvobodnějšího Božího života? Nic! Jako prach vichřicí jsou puzeni Boží živou silou v nezměřitelně velké dráhy a všichni ti nekonečně mnozí obři se věčně nikdy nemohou protivit nejsvobodnější síle životní, jako se nemohou myriády prachových zrníček protivit bouři, která je zvedá na pusté pláni a žene do velikých dálek v ovzduší!

7) Proto On zvítězí a vlastně již dávno zvítězil! Avšak kvůli lidem, aby měli v sobě podíl na vítězství života proti smrti, bude nyní sveden nový a poslední boj!

8) A tak vidím nad celou nekonečností věčně zářícím písmem napsáno a toto písmo zní: On, život Sám od věčnosti, přemohl úplně smrt navěky zbraněmi smrti samé; a smrt musela sama sebe zničit, aby se veškeren život osvobodil jedině Jím, tímto Bojovníkem od věčnosti! Proto všechna sláva Tobě jedinému, věčně velkému Jednomu!"

9) Tato slova otřásla všemi přítomnými tak, že se všichni vrhli přede Mne na zem a ze všech sil volali: „Ano, ano, ano, Tobě Jedinému, věčně velkému Jednomu, všechna sláva!"

10) Teprve tímto činem Mne těch pět poznalo; a **MATHAEL** tona úplně v slzách díky, pravil konečně s nehlubším pohnutím: „Tedy Ty! - Ty! - Ty jsi ten věčně velký Jeden. Ó, jaký to pohled pro nás mrtvé vidět jediného Živého!" - Poté umlkl on jakož i všichni přítomní, ponořeni do hlubokého rozjímání.

36. ŘEČ PÁNĚ O PRAVÉM UCTÍVÁNÍ BOHA.

1) **JÁ** však jsem pravil všem dosud na zemi přede Mnou ležícím: „Vstaňte, přátelé a bratři! Vaše Mně nyní prokazovaná pocta je sice správná, neboť" platí Tomu, Jenž je ve Mně, svatému Otci od věčnosti! Ale On je vždy ve Mně, jako jsem Já a také vy všichni v Něm a museli byste tedy v nejvyšší úctě neustále ležet v prachu přede Mnou. To by však zajisté nebylo ani vám, ani Mně nic příjemného a ani vy, ani Já bychom z toho nakonec nic neměli.

2) Hledte, stačí vždy, že věříte ve Mne, milujete Mne jako jednoho ze svých nejlepších bratří a přátel a že jednáte podle Mého slova; co je nad to, nestojí za nic, neboť Já jsem nepřišel do světa proto, abych si dal prokazovat lidmi modlářsky božské pocty, jako snad nějaký Merkur anebo Apollo, - nýbrž přišel jsem proto, abych uzdravil všechny nemocné na duši a na těle a abych lidem tohoto světa ukázal správnou cestu k věčnému životu! Jedině to žádám od vás; vše co je nad to, je marnivé, hloupé, modlářské a k ničemu nevede.

3) Je sice pravda, že člověk se má modlit k Bohu, svému Tvůrci bez ustání, jelikož Bůh o Sobě je svatý a proto hoden všeho vzývání; leč Bůh o Sobě je Duch a lze se tedy k Němu modlit jen v duchu a pravdě.

4) Co to však znamená modlit se k Bohu v duchu a pravdě? Hledte, to značí tolik jako: v pravého Boha vždy věřit, ze všech sil nadevšecko Ho milovat a jeho snadná přikázání zachovávat!

5) Kdo to činí, ten se předně bezustání modlí a za druhé se tedy modlí k Bohu v duchu a ve vší pravdě; neboť bez skutků je každá retní modlitba pouhou lží, kterou Bůh jako věčná Pravda není uctíván, nýbrž jen zneuctíván!

6) Vstaňte tedy jako svobodní lidé, jako Moji bratři, jako Moji přátelé, neprovádějte se Mnou příště modlářství a neprozrazujte Mne před světem předčasně; neboť by to světu mnohem více uškodilo nežli prospělo!"

7) Po těchto Mých slovech vstávají všichni se země a **MATHAEL** praví: „Ano, věru, tak můžu mluvit jen Bůh naplněný nejvyšší moudrostí a láskou! Ó, jak zcela jinak myslím a cítím nyní, nežli jsem myslel a cítil dříve! - Ó, Pane, jen tuto mou prosbu nenech nevyslyšenu: Nedopusť nikdy, aby se naše duše octla ještě jednou v takové zkoušce jako byla ta, z které nás právě vysvobodila Tvá láska, slitování a moc!"

8) Pravím **JÁ** : „Zůstávejte ve Mně tím, že posloucháte Mé slovo, podržujete je a žijete podle něho, tím pak bude ve vás Má síla a má láska a bude vás chránit od každého dalšího krutého pokušení!

9) Moji učedníci však již zaznamenali to nejnutnější čeho je lidem především třeba; čtete to, pochopte to a jednejte podle toho a více před dobou Mého povýšení nepotřebujete!" - S tím se oněch pět uspokojí.

10) **JÁ** Se však poté obracím k Cyreniovi a pravím: „Příteli, zde jsme u konce a tak půjdeme nyní ještě k těm ostatním a uvidíme, jak těžce se oni prohřešili proti zákonům Říma. Dej však pozor, - s nimi se nedá zrovna příliš snadno mluvit; neboť mají mnoho. světských chlupů na zubech! - Pojdme však nyní tam!"

37. POCHYBNOSTI JULIOVY O VÝSLECHU OSTATNÍCH ZLOČINCŮ.

1) Poté se táže **CYRENIUS** řka: „Pane, co se má však nyní stát s oněmi pěti? Hle, jsou více než polonazí! Mám je odít? Mám sice oděvy s sebou; avšak je to oděv státní, který nemá jinak nikdo jiný nosit nežli jen římské státní občané. To tedy nelze učinit. Římské suknice pro služebnictvo také mám; ale pro takové suknice jsou mi zřejmě příliš vznešení pro svou příliš uchvacující vysokou moudrost; co tu tedy dělat? ”

2) Pravím **JÁ** : „Suknice nemá jiný význam než aby pokryla nahoru těla, ať už je to suknice státní anebo kabát pro služebnictvo; zatím je tedy jedno, zda pokryješ těchto pět suknicí státní anebo suknicí pro služebnictvo. U Mne však je suknice služebnictva daleko nad suknicí státní, proto dej jim suknice služebnictva; neboť v suknicí státní by se stali pro suknicí výsměchem světa a na to jsou příliš dobří, ačkoliv na světě není vlastně dobrý nikdo! Časem jim bude snášet pro jméno Mé ještě dosti výsměchu a proto nechci, aby snad byli před časem také kvůli světu světem posmíváni.”

3) Když toto Cyrenius uslyší, vyšle ihned několik sluhů, aby přinesli nejlepší suknice služebnictva. Za několik málo okamžiků jsou suknice přineseny a Cyrenius je dá ihned rozdělit oněm pěti.

4) **Oněch pět** mu však praví s nejlídnějším poděkováním: „Ten velký Jeden mezi námi ti to odplatí! Neboť s našimi zcela roztrhanými cáry byli jsme sotva již s to zakrýt před očima světa ohanbí; proto ještě jednou náš nejsrdečnější dík za to!”

5) Poté oněch pět svlékne za blízkým křovím staré hadry a objeví se jako velmi dobře se vyjímající římské dvorní sluhové. Když se k nám poté zcela spokojeně přidruží, ubíráme se ihned k ostatním politickým zločincům, kteří nás již s velkou toužebností očekávají.

6) Když k nim přicházíme, padají ihned na tvář a prosí o milost. Těch hlavních je vlastně osm; jsou však s nimi ještě někteří, kteří s nimi jen táhli a proto byli také sebráni.

7) Tu pravím **JÁ** Juliovi: „Příteli, je na tobě, abys je vyslechl a řádným způsobem vzal k odpovídání!”

8) Když to **JULIUS** uslyší, praví: „Pane, ačkoliv by mně jinak tato věc zrovna nezpůsobila bolení hlavy, jímá mne zde však nicméně poněkud závrať. Ty zde, anděl zde, Cyrenius zde, Tvoji nyní již nadevší míru moudří učedníci také zde, třicet mladých farizeů a levitů také zde - a nyní těchto pět zde; o moudré Jaře nechci beztoho nic říkat! A Pane, těch pět, ó, těch pět! A přede všemi těmi se mám dotazovat před námi stojících politických zločinců a je vyslyšet? Ó, to nebude lehký kus práce! Nejkrásnější při celé té věci jen je, že vlastně sám ex fundamento (v základu) nevím proč byli zajati a v řetězech sem dopraveni! Celá věc spočívá vlastně v tom, že jsou vyslanci chrámu a na rozkaz chrámu museli šířit o Římu špatné pověsti. Avšak pro to není žádný platný svědek! A jak je přivedeme k doznání?”

9) Praví **MATHAEL** stojící za Juliem: „Jen se neboj! Svědků je nás tu již pět, ale jistě ne k jejich škodě, nýbrž k jejich prospěchu. Hle, my sami jsme byli na vlastní oči a uši svědky, jak museli přijmout tento rozkaz, aby se vyhnuli pití prokleté vody; neboť známe Je tím přesněji, pouze povrchně vzato, že jsme s nimi byli téměř v téže době vysláni na obrácení Samaritánů. Jako však je nás pět nevinno na všem tom co se s námi událo, rovněž tak nevinni byli asi také tito. Nyní víš zatím dost, můžeš nyní s nimi zcela ve všem klidu začít zkoušku a před naší vnitřní moudrostí se nemusíš ani dost málo ostýchat.

38. JULIUS VYSLÝCHÁ ZLOČINCE.

1) Když to **JULIUS** slyšel od Mathaela, poněkud se mu ulehčilo u srdce a obrátil se tudíž také ihned k politickým, dosud na zemi ležícím zločincům řka: „Vstaňte beze strachu a bez váhání; neboť muži jako vy musí být s to také holé smrti hledět chladně bez bázně a chvění do tváře! My Římané nejsme přece tygři ani leopardi, nýbrž lidé, kteří se snaží neštěstí lidí spíše mírnit nežli nějak zvětšovat! Avšak budiž vám řečeno: že žádný zločin netrestáváme tak krutě jako zločin lži! Na falešné svědectví a na nestydatě lživou výpověď je u nás stanovena smrt! Proto mně odpovězte na každou mou otázku pravdivě a já se budu jako váš Bohem ustanovený soudce snažit, přijdete-li mně prokazatelně se vši pravdou vstříc, spíše vás ode všech zel chránit, než abych vám jakkoli ublížil! Proto vstaňte nyní a mluďte se mnou otevřeně !”

2) Po těchto Juliových slovech vstávají političtí zločinci s pochmurnou tváří se země a **JÁ** pravím potají v římské řeči: „Uvolni jim nejprve pouta, neboť na rukou a nohou spoutaný má také zle spoutaný jazyk!“

3) Po těchto Mých slovech poručil Julius vojákům, aby spoutaným sňali pouta.

4) Toto se ihned stalo a když oněch celkem as dvanáct tu stálo zcela osvobozeno ode všech pout, tázal se **JULIUS** řka: „Kdo jste a kde jste se narodili?“

5) Pravil jeden jménem ostatních: „Pane, nijakého spisu u sebe nemáme! Chceš-li však uvěřit mým slovům, jsme chrámem jakož i ošklivě zbožným smýšlením našich hloupých rodičů proklatí templáři a vesměs děti Jeruzaléma. Zákon Mojžíšův v příčině poměru dětí k rodičům by měl podle čistého lidského rozumu už také jednou doznat změnu v tom, aby děti, stavší se náhodou anebo občasným stykem s opravdu moudrými rozumnými lidmi nezůstaly nadále poddány svým rodičům; neboť duchovní a tělesné neštěstí velmi mnohých dětí jsou často jejich nevy-slovitelně hloupí pyšní a všemi špatnými mastmi mazaní rodiče!

6) Věru, toto přikázání nemohl dát žádný nejvyšší moudrý Bůh Mojžíšovi pro ubohé lidstvo! Věru, toto přikázání, nesměla-li by se při něm dělat výjimka, je pro říši zvířecí příliš špatné, neřkuli pro říši člověka! Přísným zachováváním tohoto nejhoupějšího přikázání, jehož původcem byl asi sotva Bůh, nýbrž buď sám Mojžíš anebo nějaký pozdější Mojžíš, stojíme nyní před tebou, soudcem nad životem a smrtí, jako zločinci! Velmi příjemné to nadělení za naši vždy věrnou poslušnost k našim více než pařez hloupým rodičům! Po tomto nejvyšším příjemném nadělení bude bezpochyby následovat buď čestný kříž anebo ve věčných řetězech nejnižší služba na lodi! Neboť musíme-li se vytrásit s úplnou pravdou o našem jednání, k němuž jsme byli ovšem trojnásobně přinuceni, nezachrání nás před nejneúprosnější přísností vašich zákonů žádný Bůh! A přece se v tomto krásném přikázání Mojžíšově praví: „Cti otce svého i matku svou, abys dlouho živ byl a dobře se ti vedlo na Zemi!“ Pěkné! Tu nyní stojíme! Jak dobře se nám ubožákům vede to vidí každý a jak dlouho budeme ještě žít, to závisí nyní jedině na tobě! Boží zaslíbení za zachovávání čtvrtého přikázání Božího se na nás vyplňuje tak nádherně, že se nám za to skutečně musí všichni ďáblové do očí vysmát a nakonec ještě na nás naplivnout!“

7) Praví **JULIUS**: „Ale moji milí, to přece nepatří k věci, nýbrž vám je jedině odpovědět na to, na co budete tázáni!“

8) Poté odpovídá **SUETAL** (tak se jmenoval tento řečník) jménem těch dvanácti: „Pane, se-dí-li člověku na zátylku již jistá smrt, tu patří vše k věci! Ze jsme zřejmí zločinci proti Římu, to nemůžeme zapřít a co potom následuje, to asi nebudeš moci popírat; vždyť k tomu nosíš svůj ostrý meč .a máš zákon a moc, - věci, proti kterým ubohý červ v prachu nic nepořídí!“

9) Jelikož však pánové Říma při vši přísnosti svých zákonů jsou přece spíše ještě lidmi než-li černí pánové v chrámu, podle jejichž píšťalky musí nyní již tancovat i milý Pán Bůh, hodláme vám, přísným, ale přece jen poněkud lidským pánům postavit před oči nejen náš přestupek anti Roman (proti Římu; vyd.), nýbrž i páky k tomu; snad tím budeš s námi ubožáky nakládat poněkud lidštěji, neboť lidmi již dávno nejsme; již od té doby ne, kdy jsme zaměnili ďábelskou vodu za rozkaz k povstání proti vám Římanům.“

10) Ptá se nyní **JULIUS**: „Proč jste tehdy měli pít prokletou vodu? Čímpak jste se učinili tak trestnými vůči chrámu a jeho zákonům?“

11) Praví **SUETAL** : „Právě naopak tím, že jsme se učinili nyní trestnými vůči vám! Byli jsme prozrazeni, že jsme tajnými přáteli vás Římanů a ďábelská voda byla připravena! Abychom však jako mladí lidé unikli ďábelské vodě, museli jsme se stát přímo vašimi nepřáteli a naši hloupí rodičové museli vedle toho ještě zaplatit chrámu velkou pokutu několika set liber stříbra a dodat tisíc obětních kozlů na usmířenou za hříchy, z nichž se bezpochyby žádný nepokusil plavat v Jordánu, nýbrž putovali, podobně jako Josef, za mnoho stříbrných grošů bezpečně a pod dobrým ozbrojeným průvodem do Egypta, kde byli snědeni.“

12) Tu máš tedy důvod, který nám připravil v chrámu ďábelskou vodu a templářskou cestou milosti vaše nepřátelství! Rozdíl spočívá jen v tomto: Kdybychom byli přijali ďábelskou vodu, byli bychom také již dávno putovali do lůna otce Abrahama; jelikož jsme však došli v chrámu milosti, budeme bezpochyby teprve nyní nuceni učinit milému otci Abrahamovi navěky návštěvu. Brzy uslyšíme z tvých chytrých úst známé i lictor (katovi; vyd.) a slíbené ovoce za přesné zachová-vání čtvrtého přikázání Božího sklidíme pod názvem: „Dobrý a dlouhý život na Zemi!“ Kdybychom měli snad skutečně přijít na kříž, pak tě prosíme, abys nám tento výrok dal připnout nad naše kříže.“

13) Praví **JULIUS** vnitřně zcela veselý, ale navenek přísného soudce dělající: „Jak se mi zdá, vy tedy svalujete všechnu vinu jen na čtvrté Mojžíšovo přikázání; já však pozoruji, že tomu přikázání buď skutečně anebo snad také úmyslně nerozumíte anebo nechcete rozumět. V zákoně stojí jen, že se mají rodiče ctít, nikoli je ve všem jako nějakého vládce poslouchat; neboť stal-li jsem se jako dítě a již muž velmi zkušeným a moudrým člověkem, pak přece poznám, že pravá láska k mým ještě žijícím rodičům je vlastně to pravé ctění, které přikázal Bůh Mojžíšem.

14) Požadují-li tedy někteří slabí rodičové od svých dětí něco, čím by mohli i se svými dětmi přijít k veliké škodě, pak je povinností dětí aby rodičům to, co je v jejich požadavku škodlivé, se vší láskou a trpělivostí co možno jasně rozložili a rodiče jistě od toho upustí; trvají-li však na tom, pak neposlušnost z opravdové lásky k rodičům není věru hříchem ani před nevyšším moudrým Bohem, ani přede všemi správně myslícími lidmi.

15) Mimoto však připojil sám Mojžíš o poslušnosti dětí k svým theokratickým (bohovládcovským; vyd.) ústavním výklad, podle kterého zcela jasně podaného výkladu mají děti rodiče ve všem, co není proti zákonu.

16) Tím je tedy zákon Mojžíšův více než dostatečně ospravedlněn a je-li tomu tak, jak jste mně pravili, pak vina je buď skutečně v hlouposti vašich rodičů a v jejich neporozumění zákona, jakož i ve vašem nyní na bíledni ležícím neporozumění božského zákona daného skrze Mojžíše!

17) Anebo může také být vina ve vaší velké prohnanosti, která zde však zcela jistě přijde na denní světlo. Neboť hleďte, vy jste ukázali svým omlouváním přikázání Boží humoristicky zesměšňujícím neprozřetelně vychytralostí a máte asi mnoho zlého vtipu; a omlouvání takových Proteů *²) nebereme my Římané nikdy jen tak snadno za bernou minci! Proto budete mně muset již přednést zcela vážnější a pravdě podobnější omluvy, jinak nemůžete ode mne očekávat dobrý rozsudek!"

39. ŘEČ SUETALOVA O CHRÁMU A SPASITELI Z NAZARETU.

1) Toto velmi pádné odvetné objasnění zarazilo vyslýchané a **SUETAL** nyní nevěděl, co by odpověděl na to velmi podstatné. Po chvíli však nicméně zcela vážně pravil: „Máš úplně pravdu, ale proto my jsme neméně v našem plném právu! Hle, budeš-li nějakému dítěti již od kolébky stále předřikávat, že dva a dva ořechy je dohromady pět ořechů, bude ti to dítě a po tobě opakovat a nakonec bude těžko zralého již jinocha osvobodit od tohoto mylného domnění. Kdo nám do této chvíle vyložil zákon Mojžíšův jako nyní ty? Co tedy zbývalo nežli brát zákon tak, jak nám byl od kolébky vysvětlován?! Naši rodičové mu sami nerozuměli nikdy lépe a celý chrám mu bezpochyby buď také nerozumí anebo mu nechce rozumět. Odkud bychom pak měli vzít správné porozumění? Mimoto jako nastávající templáři jsme celého Mojžíše nikdy nespatriili, protože to je dovoleno jen starším a znalcům Písma! A nyní nám řekni, odkud jsme měli vzít správné poznání zákona! Kdo by nám jej byl mohl jako ty správně vyložit?"

2) Praví nato **JULIUS**: „Mělo by se však vším právem předpokládat, že lidé, kteří jsou jednou sluhou chrámu v kněžském oděvu, měli by své božské nauce aspoň tak rozumět jako pohan (starověrec)! Pro mne měla Boží nauka každého národa vždy největší důležitost, protože jí se národ co nejdříve ze základu poznává ve veškerém svém chování; a tak se tedy jaksí právem domnívám, že každému jednotlivci určitého národa by mělo především záležet na tom, aby se co možno přesně seznámil s Boží naukou svých otců, protože právě taková Boží nauka může být jediné směrnice společenského spoluzití! Mimoto nejste již žádní jinoši, nýbrž muži, od nichž by se jistě dalo očekávat, že by měli, pravím, také ještě jako kněží rozumět své Boží nauce aspoň tak dobře jako já, jenž jsem cizinec! Čemu se tedy potom ve vašich školách učí?"

3) Praví **SUETAL** : „Učí se v nich číst, psát a počítat, konečně se také učí všelikým cizím jazykům a jen určitému výtahu z Velkého Písma, v němž se především vždy .co nejnaléhavěji žádá přijímat úplně za pravdu jako od Boha přicházející vše, co chce a čemu učí chrám. Je-li tedy tomu tak, pak je vedle toho velkou otázkou, odkud bychom potom měli vzít hlubší poznání v naší Boží nauce! Ty to máš snadné; neboť jsi pán plný všestranné svrchované moci. Můžeš vstoupit do hlavní synagogy a jen požádat a každý její představený ti zcela jistě dovolí do všeho

² PROTEUS – mořský bůh mající dar věštění a moc měnit podobu.

úplně nahlédnout a běda mu, kdyby ti chtěl něco zadržet! On již ví, že poté dáš vše prohledat a kdyby se tu našlo něco zatajeného, co by ho potom očekávalo! Ó, hled', to ví představený synagogy velmi dobře a proto ti vše ukáže a odhalí, jako musí dokonce velekněz v Jerusalemě ukazovat tak zvanou svatyni, do níž smí sám před lidem a podle víry lidu jen dvakrát vstoupit, každodenně vysoce postaveným a mocným cizincům a za peníze ji dokonce ukazuje také jiným cizincům; ať jen se však našinec pokusí přijít s takovou žádostí, pak bude ďábelská voda jistě po ruce!

4) Mnozí chrámoví sluhové, tak zvaní nejdůvěrnější vědí proto ovšem jak to vypadá ve svatyni; ale mají předně velmi dobrou službu a za druhé za nejneopatrnější zradu se jim vyhrožuje stem trestů smrti, proto tedy dovedou také mlčet. Nyní se však ještě silněji vtírá otázka, odkud bychom potom měli vzít pravé světlo v naší nejvyšší mystické Boží nauce!

5) Je-li však tomu ve všem jistě tak, jak jsme ti to nyní na naši nutnou omluvu sdělili, pak budeš moci jako soudce a člověk vynést nad námi nepochybně jen úplně spravedlivý rozsudek!

6) V čem záleží naše nedostatky víš jistě již dávno; jakou však vinu na nich máme, můžeš zajisté posoudit z toho, co jsme ti sdělili o sobě bez bázně a zatajování! Je-li ti však o nás známo něco dalšího a jiného, pak nás obviň a my ti bez bázně odpovíme; neboť kdo dovede zmužile umírat, dovede také zmužile mluvit!"

7) Praví **JULIUS** zcela klidně: „Jsem velmi dalek toho, abych kladl do vaší řeči ještě pokračující nedůvěru, neboť jsem až příliš přesvědčen, že v chrámě se děje tak, jak jste to nyní vypověděli a proto vás zprošťuji vši další viny; neboť kdo spadne se střechy a svým pádem těžce zraní dítě pod střechou si hrající, nemůže na tom mít ani nejvzdálenější vinu. Z toho důvodu je náš výslech u konce a vy jste v této věci úplně bez viny a bez trestu.

8) Ale má to ještě jiný háček! O tom vám položím ještě otázku; podle toho, jak odpovíte na tuto otázku, stanu se vaším přítelem anebo nepřitelem - a tak tedy dejte pozor!

9) V této době jste jistě někde slyšeli, že kolem Nazaretu se potuluje jistý ježíš, syn tamního tesaře jako Vykupitel, že provádí před očima každého velké neslýchané skutky a že rozsévá mezi lid novou Boží nauku! Víte-li o tom něco, sdělte mi to otevřeně, neboť velmi mně na tom záleží!"

10) Praví **SUETAL** : „My jsme sice o tom již zdaleka něco slyšeli šuškat, víme však sotva setinu toho, co ty ovšem již dávno asi víš. Předně ke splnění našeho krásného rozkazu jsme byli zaměstnáni spíše stále v krajinách jižních a teprve před několika málo dny jsme přišli do této galilejské pláně, kde jsme však byli. také brzy chyceni a proto o tvém jistém Spasiteli můžeme pramálo vědět. Že se však pověst o něm rozšířila dokonce již až do Damašku a Babylo- nu, to je zcela jisté; jaký je to však jinak člověk, co dělá a jak uzdravuje nemocné, o tom nevíme vůbec nic a proto bychom byli nanejvýš zvědaví, kdybychom se o tom dověděli něco podrobnějšího! Ano, je-li ještě někde nějaký Bůh, pak nemůže zlému chování chrámu zajisté déle přihlížet a musí seslat lidu Vykupitele!

11) My ti pravíme, že vše, co si jen může člověk ve své největší zvrácenosti, ve své přefanatizované obraznosti vymyslet, to se skutečně provádí uvnitř rozsáhlých zdí chrámových. Nepravosti bez míry a počtu jsou tu páčány na lidstvu s takovou lhostejnou drzostí, že si o tom nedoveš učinit ani ponětí! Vysocí chrámoví páni si cení, jak se zdá, lidi tak vysoko, jako se jinak oceňuje lenivý vrabec. Nechci říci ani slovo o nejvyšším lehkomyšlném přestupování všech Božích přikázání; ale vynalézají a provádějí se zde nové ohavnosti, o nichž se dobrému Mojžíšovi nemohlo zřejmě nikdy ani zdát, neboť jinak by byl na takové ohavnosti jistě ustanovil trest stonásobné smrti a desateronásobného pekla! Avšak pro spásu lidí je lépe, když o tom již neztrácíme slova!

12) Lidstvu by se prokázala jistě velká služba, kdyby jednou v noci mohl být chrám i s jeho obyvateli naráz zničen. Proto lidstvu je už dávno zapotřebí Vykupitele; ale tento Vykupitel by měl osvobodit lidstvo, nikoli snad nás Židy od vás Římanů - neboť vy přece patříte také k našim vykupitelům, - nýbrž od čistě pekelné chrámové drakoarchie (vlády draka; vyd.)! Potom, pane, ubohé lidstvo zajásá radostí, že bylo vysvobozeno od svého nejhoršího nepřítele!

13) Příteli, může být snad ještě drzejší myšlenka nežli je ta, že by byl dal všemohoucí Bůh nějakému nejhoršímu červu prachu všechnu Svou moc nade. všemi lidmi a nade. vším ostatním stvořením, aby tento červ mohl nyní podle své nejvyšší zlé libovůle beztrestně provádět s Bohem Samým, se všemi lidmi a s veškerým stvořením svou nejvyšší satanskou svévolí?! Ne, ne, pane! Buď Bůh není, anebo nechává těmto ďáblům opět jako za časů Noema a Lota dovršit jejich pl-

nou pekelnou míru! Ó, velký svatý Bože, kde jsi, kde prodléváš? Věru, to co nyní provádí chrám, přesahuje všechny lidské pojmy! Navenek ukazuje ovšem sice ještě toutéž útěchou a pomocí dýchající tvář jako snad za dob Šalomounových; ale uvnitř se stal peklem pekel! Je však lépe dále již o tom nemluvit ani slovo. Proto budeme mlčet a čekat, že uslyšíme od tebe o Spasiteli z Nazaretu něco podrobnějšího!"

40. PROČ OBŽALOVANÍ PŘIŠLI DO GALILEJE.

1) Praví poté **JULIUS**: „O chrámové špatnosti jsme my Římané již tak poučeni, že nám již nemůžete oznámit nic nového a překvapujícího; a proto doba trestu nedá na sebe již dlouho čekat, o tom můžete být zcela ujištěni.

2) Že jsme však nevolali chrám dosud k odpovědnosti, děje se pro hloupý a ještě velmi prostý lid, který považuje chrám dosud vždy za svatyni a hledá v něm spásu. Kdybychom nyní napadli chrám, měli bychom až na nepatrnou výjimku všecken lid proti sobě; až však jistě brzy přijde aspoň většina lidu k poznání jaký je vlastně chrám, pak budeme mít zcela snadnou práci, abychom chrám úplně zničili. K tomu rozhodně přispěje právě ona nová nejčistší nauka pravdy velkého .Spasitele z Nazaretu, jakmile se jen trochu rozšíří mezi lidem; neboť tato nauka je čistá jako slunce za nejjasnějšího poledne a každý ji snadno pochopí, vede-li srdce dobrá vůle. Ovšem, kde jsou srdce lidí již v základu zkažena, tam také tato nauka nebude přijata, i když je také čistě božská! Ale tu pak meč Římanů oznámí soud, jakého svět v tak rozsáhlé míře dosud nezakusil; neboť tehdy bude ruka Boží s rukou Římanů. - Toť tedy na vaše uklidnění!

3) Ale nyní ještě o něčem jiném! Prvé jste se zmínili, že jste tropili neplechy proti Římu více na jihu židovské země a teprve v nejnovější době jste přišli sem na území galilejské. Táží se vás tedy jakých výsledků jste dosáhli svým pobuřováním proti Římu a co vás pohnulo, abyste přešli sem do Galileje."

4) Praví **SUETAL** : „Pane, v jižních zemích jsme pouze jedli netroufali jsme si slovo vyslovit proti Římu, neboť jsme shledali, že většina lidu smýšlí zcela římsky! Ale nelitovali jsme, kde to jen bylo možné, šířit významné jiskry o nevázaném řádění chrámu; při této naší spíše proti-chrámové nežli protiřímské činnosti jsme se však před nedávnem dosti silně spálili v jednom arcitemplářském městečku. Začali nás zcela potichu stíhat a nezbývalo nám nic jiného, než abychom vzali nohy na ramena.

5) Za noci a mlhy jsme šli přes Samaří a po několika dnech jsme přišli přes pohoří sem do této země. Zde jsme se setkali brzy s lidmi, kteří se buď z nějakého opravdového důvodu ne právě nejlépe vyjadřovali o útlaku Římanů anebo toto činili pouze proto, že nás krátkozraké hlupáky chtěli doběhnout; krátce, rozeznati to šlo trochu příliš daleko nad obzor našeho poznání. Zanotovali jsme tedy lehkomyšlně do jejich písničky a také jsme leccos pronesli propter for mam (pro formu; vyd.). Avšak celá ta věc netrvala ani tři dny; pojednou jsme byli římskými vojáky zadrženi a zatčeni a s námi ještě čtyři nebo pět těch, do jejichž písničky jsme zanotovali. A jak jsme tam byli chyceni, tak jsme byli sem přivedeni. A nyní máš vše, cokoli jen od nás můžeš mít a můžeš nyní nad námi vynést svůj úplný rozsudek."

6) Praví **JULIUS**: „Zůstává již při mém prvním rozsudku, podle něhož vás prohlašuji za úplně beztrestné; avšak nyní jde o něco zcela jiného a to lze zcela krátce vyslovit touto otázkou: Co budete nyní dělat? Do chrámu zpět již nemůžete, do Jerusalemu k svým rodičům již také asi sotva; tam by se vám nedařilo zrovna nejlépe! - Co tedy zamýšlíte nyní učinit?"

7) Praví **SUETAL** : „Pane, to je velmi ožehavá věc! Dopřej nám trochu času, abychom o tom zrale uvažovali!"

8) **MATHAEL** však, stojící v jejich blízkosti, praví k Suetalovi: „Poslyš, já ti dám radu a uposlechněš-li ji, nepochodíš špatně!"

9) Praví **SUETAL** : „Nejsi jeden z pěti, kteří sem byli přivedeni s námi?" Mathael přisvědčuje.

10) „Je-li tomu tak, jak nám můžeš ty, jako jistě jen zlý blázen udělit v této nejnvyš těžké záležitosti rozumnou radu?! Neboť vás pět sem bylo přivedeno v nejtěžších řetězech jako zlí a nebezpeční blázni, vlastně jako posedlí! Kdo vás uzdravil? Mluvíš nyní zcela jasně a jistě jsi byl uzdraven! Na lodi jsi jen řval hned jako býk, hned jako lev a hned jsi opět vyl jako vlk; a když jsi nejnvyš vřeštivým hlasem vyslovoval slova, pak záležela v rouhání, klení a proklínání! Krátce jsi

zcela týž, ač nyní nosíš také římský kabát a já se nemohu dost vynadivit, jak jsi nyní přišel k této jasnosti; musel tě a tvé druhy jistě uzdravit někdo z této velké společnosti! Ale kdo? Kde je ten zázračný Spasitel?

11) Ale počkej! Nyní mně projíždí něco duší! Ten pán, který nás vyslychal, se nás ptal na jistého Spasitele z Nazaretu; chtěl se od nás dovědět, zda a co vše již ze zkušenosti víme o tomto muži. Řekli jsme tolik, kolik nám bylo známo z doslechu.

12) Ptali jsme se potom na něco podrobnějšího o tomto velevzácném člověku, avšak nedostalo se nám dostatečné odpovědi, jakou bychom si byli přáli; ty sám nás přivádíš nyní na stopu! Že jsi byl i se svými druhy uzdraven, o tom již není pochyb; ale také se rovněž zdá, že není již pochyb o tom, že právě tento Spasitel z Nazaretu, o němž se vysocí páni římsští zmínili jaksi náhodou, je zde! Musí zde být, neboť vás by jistě neuzdravil žádný smrtelník na této Zemi! Řekni nám, zda naše otázka má nějaký základ; pak teprve poslechneme tvou radu co se týče naší příští existence!"

41. MATHAEL VYPRAVUJE O SVÝCH OSUDECH A UZDRAVENÍ.

1) Práví **MATHAEL** : „Hle bratře, byli jsme chrámoví druhové a museli jsme sdílet týž osud, jenže vy jste šli na jih a my museli jít na východ. My jsme však padli do rukou hordě vtělených ďáblů a tím se stala naše těla příbytkem mnohých ďáblů; avšak zde se vyskytl Spasitel, zajisté největší, kterého kdy nosila Země a ten nás zcela zdarma uzdravil pouze svým mocným, nad veškerý život vládnoucím slovem.

2) On je zde! Je to týž, o němž se vám ve své otázce zmínil římský setník Julius; avšak nyní není ještě pro vás čas, abyste se s ním podrobněji seznámili. On Sám určí, kdy byste se s ním měli blíže seznámit! Proto se dále netažte a poslyšte, co vám nyní řeknu!

3) Vy jste sice ještě děti tohoto světa, můžete však, chcete-li, přejít také do pravého svobodného a životaplného dětství Božího. Tito římsští pánové vám rádi k tomu opatří prostředky. Pán, jenž vás vyslychal, nebude jistě ani okamžik meškat, aby vás uvedl na pravou cestu a nyní tím snáze, jelikož je tu také přítomen nejvyšší místodržící Cyrenius ze Sidonu.

4) Hledte, tamto za vámi stojí právě také třicet templářů! Patří již k cizinecké legii a jsou nyní veskrz Římány. Staňte se jimi též a bude vám na všechny časy a na všechnu věčnost pomozeno! Avšak v Jerusalemě nekvete již pro nás věčně žádné štěstí; neboť stav chrámu znáte, stav téměř celého Jerusalema snad také, taktéž proklatou vodu! Který člověk může tu ještě kdy mít i jen přání, aby kdy navštívil hlavní hnízdo všech ďáblů a hříchů? Chcete-li zemřít, jděte do Jerusalema; chcete-li však žít a nalézt také věčný život, pak se staňte tělem Římány a duší opravdovými Židy podle Mojžíše! - Chápete to?"

5) Práví **SUETAL** : „Ano, ano, ano, chápeme to; jen je však nevýslovně obdivuhodné to, že jsi nyní přišel k tak nesmírné jasnosti! Teď tě poznávám také jako svého chrámového kolegu a vím, že jsi byl znamenitým řečníkem a že jsi několikrát hezky bez obalu řekl vysokým pánům pravdu do očí, což také mělo za následek, že jsi musel jít - myslím ještě se čtyřmi svými druhy - do Samaří! Ano, ano, ty jsi to již a těší nás všechny, že tě zde opět vidíme zcela zdravého a čistého! Tvá rada, příteli, je zajisté o sobě zcela dobrá; avšak to mnohobožství Římanů - "

6) **MATHAEL** vpadne Suetalovi do řeči: - „Je ještě vždy tisíckrát lepší nežli nejtemnější jednobožství a vlastně úplné modloslužebnictví chrámu! Řekni mi, který kněz v chrámu věří ještě v jednoho Boha? Pravím vám: Jejich břicho a jejich chlípnost je nyní pravým bohem chrámu! Smrti, hříchu a všem ďáblům slouží! Zákony Mojžíšovy můžeš mít za několik málo stříbrňáků jakými je chceš, ale ze svých nenasytných a smyslných ustanovení nesleví ani čárku! Nemají již života a přece se vydávají za pány života a jako taková chtějí být nejvyšší uctívání!

7) Nemají již ani ponětí o tom, co je život; z Písma nerozumí celkem již ani písmeno a proroky chápou tak - jako ty konec světa. Život duše již všichni dávno ztratili a proto tak horlivě pěstují život svého molového měšce. Jak by potom mohli ze své nejuplněnější smrti ukazovat a dávat věčný život duše?

8) Život musí být co nejhloběji poznáván z boje života se životem a smrtí a v takovém poznávání musí dostávat vždy víc a více činného upevnění, má-li trvat jako život pravý; jak ti však může mrtvý ukázat, co je v sobě a mimo sebe život jím ještě nikdy nepoznaný?! Pravím vám: V chrámu přebývá již dávno věčná smrt; zde však přebývá vpravdě věčný život! A hle, Římané jej

chápou a stávají se plni života, zatím co chrám ho nikdy nepochopí, protože je mrtvý již navěky. Co je tedy lepší: mnohobožství Římanů anebo jednobožství chrámu?!"

9) Po těchto slovech Mathaelových se nemůže oněch dvanáct dost vynadivit Mathaelovým nanejvýš správným názorům a jeho rozhodné moudrosti.

10) **SUETAL** praví poté, omlouvaje se Juliovi: „Vysoký pane, odpusť nám, že jsme tě tak dlouho nechali čekat na odpověď, ale slyšel jsi sám moudrá slova Mathaelova a my jsme jimi byli příliš proniknuti a nemohli jsme ti ještě dát žádoucí odpověď. Chceš-li však mít s námi ještě malé strpení, pak ti již jistě dáme co nejzdařilejší odpověď!"

11) Praví **JULIUS**: „Jen nevynechávejte Mathaela, neboť on ví více nežli já a ještě mnoho tisíc takových jako jsem já! Když mluví on, budu rád tisíc roků mlčet a jemu naslouchat! Proto si jen pohovořte s ním, on bude jistě s to dáti vám tu nejlepší radu!"

12) Praví **SUETAL** : „Ano, on nám již dal radu a bude jen na tobě, zda nás přijmeš do cizinecké legie!"

13) Praví **JULIUS** : „Zcela dobře! To je také již jako by se stalo; avšak přes to všechno bude nejlépe moudrý Mathael s to dáti vám za tím účelem ještě leckteré velemoudré poučení!"

14) Praví **SUETAL** : „Ano, to cítíme, ačkoli nám tato jeho vlastnost připadá nyní ještě nepochopitelnější nežli vzduch! Jak přišel k takové moudrosti je čistě nevysvětlitelné! Zázračné vyléčení z jeho šílenosti je dočista pochopitelné; ale odkud nyní vzal tu moudrost, to ať si pochopí kdo může!"

42. DUŠE A DUCH.

1) Praví **MATHAEL**, jenž byl dobře zaslechl tato slova: „Osvobod' svou duši co možno ode všech světských pout a potom brzy a velmi snadno pochopíš, odkud může duše v nejkratší době dospět k té největší moudrosti! Dokud však duše leží ještě příliš pohřbena ve staré trouchnivější hromadě smrti, kterouž trouchnivější hromadou je její tělo, nemůže být o nějaké zvláštní božské moudrosti dávno ještě ani řeči ani postřehu!"

2) Tamto několik kroků před námi spatřuješ pařez, který jak se zdá vězí pevně v zemi. Jdi a posad' se naň. a ručím ti za to, že nepřijdeš s ním s místa ani po mnoha letech; teprve až shnije a zcela ztrouchniví, padneš s ním k zemi. Nebudeš-li se pak moci odloučit od svého zamilovaného sedadla, zetlíš nakonec také jistě úplně i s ním; neboť vše co je mrtvé, musí být napřed úplně jakoby zničeno, má-li opět přejít do nějaké životní oblasti. Jdi však na vodu, vstup na loď, uvolni ji, napni plachtu a chop se kormidla a takto nezůstaneš na místě, nýbrž velmi brzy dosáhneš nové země, v níž se budeš moci mnohému novému naučit a obohatit pokladnici zkušeností. Hle, dokud se však staráš o své tělo a o jeho sladký a pohodlný život, dotud také sedíš na onom pařezu a nemůžeš přijít dále; vzdáš-li se však zcela převážné péče o tělo a pečuješ-li jen o život duše a jejího ducha, pak vstupuješ na loď života a tím přijdeš brzy s místa. - Rozumíš tomuto obrazu?"

3) Praví **SUETAL** : „Copak jsi to nyní řekl o duchu v duši? Vždyť duše je přece to, čemu se říká duch!"

4) Praví **MATHAEL** : „Ano, příteli, když ještě nevíš ani to, že v každé duši sídlí duch všeho života, pak ovšem ještě dlouho nemůžeš pochopit odkud mi přichází ta má troška moudrosti! Víš, tu se dá s tebou ještě těžko mluvit; neboť neslyšíš nic otevřenými ušima a rovněž nic nevidíš otevřenými očima!"

5) Duše je jen nádobou života z Boha, ale dávno ještě ne život sám; neboť kdyby duše byla život sám, který prorocký vůl by jí byl kdy mohl namlouvat něco o dosažení věčného života, jako naopak o nějaké možné věčné smrti? Jelikož však duše může teprve cestou pravé božské ctnosti dospět k věčnému životu, jak se to může dokázat velmi mnohými příklady, nemůže přece být život sám, nýbrž je jen nádobou na jeho přijetí.

6) Jen jiskérka v centru duše je to, co nazýváme Božím Duchem a vlastním životem. Tato jiskérka musí být živena duchovní potravou, kterouž je čisté slovo Boží. Touto potravou se stává tato jiskérka v duši větší a mocnější, obléká se konečně sama v lidskou podobu duše, prostupuje konečně duši skrz naskrz a přeměňuje nakonec celou duši ve svou podstatu; pak se ovšem duše sama stává také zcela životem, který se ve vši hlubině hlubin poznává jako takový.

7) Teprve když se život takto úplně poznává a zcela jasně si uvědomuje sama sebe, tehdy

poznává moudrost ze základu; dokud však tento žádoucí případ nenastane, nemůže být řeč o nějaké moudrosti!

8) Pravá moudrost je zrak ducha v oku duše; ptá-li se však ještě duše, co je v ní duch, - odkud jí má přijít světlo ducha a všeho života do jejího jinak úplně slepého zraku?!"

9) Praví **SUETAL** : „Prosím tě, příteli, přestaň takto mluvit a posečkej s tím tak dlouho, až se stanu pro to vnímavější; neboť nyní již poznávám, že jsem pro to ještě příliš hloupý a slepý! Ale tvé nynější ponaučení vezmeme všichni co nejučinněji na vědomí! Neboť nyní poznávám, že máš úplně pravdu; ale ke zcela důkladnému pochopení tvé nejhlubší moudrosti třeba velké přípravy, která u nás byla nyní zcela nemožná! Ale jak bylo řečeno, chceme se stát tvými zcela silnými učedníky!"

43. O ŽIVOTĚ A SMRTI.

1) Praví **MATHAEL** : „Poctivá dobrá vůle je již tolik jako poloviční dílo; avšak člověk nesmí zůstat příliš dlouho pouze při dobré vůli, nýbrž musí ji co nejdříve uvést ve skutek, jinak vůle časem ochladne, ztratí pružnost a nakonec se stane k vykonání nějakého dobrého dna příliš slabou a bezmocnou.

2) Hle, dokud voda v hrnci vře, lze různé plodiny na měkko uvařit a přeměnit v lehce stravitelné pokrmy; ale když se voda v hrnci stala vlažnou a nakonec zcela vychladla, pak to s vařením oněch plodin na měkko již nejde!

3) Proto vůle člověka se podobá vařící vodě v hrnci. Láska k Bohu a ke všemu dobrému života z Boha je ten pravý oheň, který přivádí životní vodu v hrnci do účinného varu plodiny, které se mají uvařit na měkko, jsou pak ona díla a skutky, které jsme uznali za dobré a pravdivé, ale dosud neuvedli ve skutek, proto je musíme, dokud voda mocně vře, vložit do vody, jinak zůstanou syrové a nestravitelné a proto jsou pro život bez užitku.

4) Co tedy chceme, to také musíme učinit, jinak zůstane vůle vůči životu vždy lži a ze lži se navěky nestane pravda!

5) Pravda však je život a lež smrt; proto hledej ve všem pravdu, pravda je život a unikej lži v sobě i mimo sebe, neboť lež je skutečná smrt!

6) Či co máš, domníváš-li se, jako bys něco měl? Hle, nic než nicotnost tvého domnění! A co je to? Hle, to není nic a toto nic je pravá smrt!

7) Chceš-li však stavět a nemáš-li materiál a stavební dělnictvo, jak bude vypadat tvůj dům, který chceš postavit? Hle, nedostane nikdy nijakou podobu! Materiál jsou však skutky a díla živé vůle a stavební dělnictvo je účinná vůle; ti pak zbudují z tvých dobrých děl pravý dům a tento dům je tvůj pravý život v Bohu, který tu bude stát věčně nezničitelný. Ale s nepatrnou námahou se dům nepostaví a nejméně dům životní; proto třeba tu být činný ve vši hojnosti nám propůjčené síly, jinak by to šlo se stavbou asi špatně kupředu.

8) Když Noe stavěl archu, začal prý z počátku své jemu doporučené dílo velmi liknavě. Když to zpozorovali jeho odpůrci, zničili mu za noci vždy to, co provedl za dne. Teprve po mnohých letech začal ve dne v noci na arše pracovat a postavil strážce; tu teprve šla stavba rychlými kroky vstříc svému dokončení a tak poskytovala v době velké potopy, jak známo, ochranu těm, kdož v ní byli a uchovala je před jinak jistou záhubou.

9) Já ti říkám, že my jsme v podstatě nyní sami Noemové. Svět se svou lží, podvody a všemi z toho prýšticími svody je ustavičnou potopou. Abychom jí nebyli pohlceni, musíme horlivě stavět doporučenou archu; touto archou je životní upevnění naší duše k zachování a konečnému úplnému vytvoření života Božího Ducha v duši.

10) Když pak konečně potopa svůdného pokušení světa klesne do hlubiny své prázdnoty, pak ve vši síle vystoupí v duši a nad duši život Boží a v čisté a nové životní sféře započne v nespoutané svobodě beze všech nepřátelských zákeřníků nové dílo a tím požehná v Bohu a s Bohem celou nekonečnost od věčnosti do věčnosti! -Rozumíš tomuto obrazu?"

44. PÁN PEČUJE O ZAJATÉ.

1) **SUETAL** je obdivem celý němý a táže se Julia řka: „Pane, je nepochopitelné, odkud přišla tomuto člověku taková moudrost! Zním ho přece velmi dobře z chrámu, kde nedal na sobě pozorovat nic tak málo jako něco z nějaké moudrosti! Když jsme sem s ním byli dopraveni na lodi z Genezaretu, byl zachvácen nejvyšší zlou zběsilostí a nevypadal celkem ani lidsky. Nyní od oné zběsilosti uplynulo sotva 24 hodin a ten člověk stojí ve sféře moudrosti, o níž se asi nezdálo ani Šalomounovi při vší jeho hloubce moudrosti! Řekni nám tedy, co se tu s ním přihodilo! Jak přišel k takovému světlu?“

2) Praví **JULIUS**: „Copak nevíte, že u Boha jsou všechny věci možné? Jednejte jen účinnivě podle toho co vám řekl, pak se již v sobě samých dovíte, jak může člověk v krátké době dospět k takové moudrosti! Ex trunco non fit Mercurius (z pařezu se Merkur nestane; vyd.) zní již římské přísloví; pařez je nepohyblivý a nelze na něm pozorovat žádnou činnost, zatím co v obrazné nauce Římanů o bozích nemá žádné božství tolik na práci jako právě Merkur. Merkurem rozumí se tedy pravá překotná činnost do úmoru a pařezem největší možná nečinnost a proto se z pařezu nemůže stát Merkur. Proto se podle slova moudrosti praví být činný o překot, aby se mohlo dospět k pravé moudrosti, jinak k ní ovšem žádná známá cesta není. Nelze se jí naučit jako nějaké jiné vědě, nýbrž lze ji získat jen v sobě a ze sebe pravou činností podle nauky moudrosti.“

3) Chcete-li tedy důkladně vědět, jak Mathael dospěl k této moudrosti, která vás nyní tolik uvádí v úžas, musíte napřed v sobě samých podobnou cestou činnosti dospět k moudrosti, jinak je všechno vaše dotazování marné a marná každá odpověď na vaši otázku.“

4) Praví **SUETAL** : „To vše je zcela dobré a správné; ale kde je udána ona správná zřetelně označená cesta?“ .

5) Praví **JULIUS** : „Ještě není poledne a do večera je ještě dlouhá doba v ní ještě leccos uslyšíte a se dovíte a ta cesta vám bude zcela objasněna. Nyní však rozvažujte o tom, co jste slyšeli a poté vám bude vše následující zcela zřejmé a jasné. Tím jste však nyní také opět prohlášeni za svobodné a úplně beztrestné, jen ať se vám nikdy opět nezachce obrátit se někdy proti nám, tu by se vám hůře dařilo nežli teď!“

6) Po těchto slovech se vrací Julius několika kroky k nám, totiž ke Mně a k Cyreniovi a táže se Mne, zda jednání a rozsudek je zcela v pořádku.

7) A **JÁ** pravím: „Je s tím spokojeno tvé srdce, to jest nejnvtitřnější hlas lásky tvého srdce? Co praví tento hlas?“

8) Praví **JULIUS** : „V něm zavládá nad tím největší spokojenost a zároveň opravdová starost uvést tyto lidi na pravou cestu života!“

9) Pravím **JÁ** : „Nuže, je-li tomu tak, pak je již všechno správné a v nejlepšímu pořádku a s těmito lidmi se dá ještě dosáhnout toho nejlepšího účelu; ale bude ovšem muset na ně přijít ještě leckterá malá zkouška. Že je přijímáte do cizinecké legie je dobré; jen jim musíte poskytnout dostatečnou příležitost, aby mohli na poznané cestě spásy kráčet dále. Oněch pět s Mathaelem v čele však rozdělte náležitě mezi legii, prokážou vám všem dobré služby ve jménu Mém a v krátké době se ukážou dobré účinky jejich vnitřní moudrosti. V Galileji nesmí zatím zůstat; neboť zanedlouho chrám zvětrá, že se od něj odklonilo asi 47 členů a dá na ně učinit Herodem honbu; nebudou-li však v Galileji aniž kde jinde nalezeni, pak se stihatelé vrátí opět s nepořízenou a oněch 47 budou považovat za nějak nešťastím postižené a ztracené a nebudou se budoucně o ně již starat. A tak, vy Římané, zůstanete v suchu a vámi také oněch 47 a všem bude bez nějaké lži z nouze pomůženo!“

10) Praví **CYRENIUS** : „V Tyru a Sidonu budou přece snad jisti? Tam je totiž jen velmi málo Židů.“

11) Pravím **JÁ** : „Ó, ano, tam jsou jistější nežli kdekoli v Galileji, avšak jistější by byli ještě někde buď v Africe anebo v městě u „Pontus Euxinus“. („Černého moře.“)

12) Praví **CYRENIUS** : „Zcela dobře, já již pro ně najdu vhodné místo, kde jistě nebudou na ně Židé dorážet a kdyby se snad tito slídilové dostali také tam, nuže, pak máme také již prostředky, abychom jejich čich pro všechny vůně zcela otupili!“

13) Praví **JULIUS**: „Je mi velice líto zejména těchto pěti; neboť je opravdu přepodivné, v jaké hloubce moudrosti vězí a bylo by možno jimi mnohem rychleji dospět k pravému cíli života, nežli když je člověk ponechán sám sobě.“

14) Pravím **JÁ** : „Příteli, jediným průvodcem, cestou a cílem jsem jen Já! Kdopak dal oněm pěti to co mají? Hle, jedině Já! Mohu-li však z pěti zle posedlých zuřivců v nejkratší době vychovat mudrce mudrců, pak to budu také zajisté s to u tebe, jenž nejsi žádný zle posedlý zuřivec!

15) Vždyť jen Já Jediný jsem cesta, pravda a Život! Máš-li Mne k čemu ti má potom prospět ještě oněch pět? Ano, oni mají prokázat a prokází lidstvu ještě mnohé dobré služby Mnou a jen ve jménu Mém; ale ty je nepotřebuješ; mimoto je v městečku Genezaretu Ebahl, Jara a dokonce Rafael! Kde je nyní na Zemi ještě místo, které by bylo v duchovním ohledu lépe opatřeno?

16) Neslyšel jsi otázku Suetalovu, jenž by rád věděl, jak a kým anebo čím se dostalo oněch pět tak rychle do nejhlubší moudrosti? Hle, ty to dobře víš, avšak pro ně, totiž pro oněch dvanáct, je to ještě záhadou, ale pro tebe jistě ne! Ty nyní víš, co oněch dvanáct ještě neví, jak potom můžeš oněch pět považovat již za téměř tak moudré jako Mne?”

17) Praví **JULIUS** poněkud zaraženě: „Pane, protože jsem byl poněkud hloupý, v tom je ten důvod; ale nyní je již vše opět v nejlepší pořádku a teprve nyní mám největší radost z Tvého nařízení týkajícího se těch 47 lidí a bude vše co nejpřesněji provedeno! Jen mi však musíš, ó, Pane, trochu té hlouposti již co nejmilostivěji prominout!”

18) Pravím **JÁ** : „Já ti nemohu nic promíjet; jsi-li však se sebou a v sobě samém opět v pořádku, pak je také u Mne vše v pořádku a jsou ti tedy všechny hříchy odpuštěny.

19) Nyní však jdi a zaříd' podávání oněm dvanácti chleba, vína a soli, neboť také oni již po dva dny jedli sotva více nežli komár! Dosud je udržovala při síle jedině Má vůle; jelikož je tu však nyní příležitost, ať se také přirozeně posílí pokrmem a nápojem a tak se staň!”

45. VYPRÁVĚNÍ O UZDRAVENÍ DNOU TRPÍCÍHO NA POŽEHANÉ LOUCE.

1) Když toto Julius ode Mne uslyší, jde rychle nejprve k našemu hospodskému Markovi, jenž je se svými (lidmi) velmi zaměstnán přípravou dobrého oběda a přednáší mu Moje nařízení. A Marek jde poté ihned co nejrychleji do spíže, která se nyní nechtěla vůbec vyprázdnit, vezme celý velký bochník chleba, misku soli a své dva syny pošle pro dva velké džbány vína; a to vše je co nejrychleji přineseno k oněm dvanácti.

2) Jakmile tito spatří chléb a víno, ohlásí se také ihned mocný hlad a **JULIUS**, zpozorovav jejich veliký hlad, praví: „Že jste velmi hladoví, to vím; chcete-li však zůstat zdraví, pak nejezte nyní příliš náhle, nýbrž dejte si čas a pak se vám zajisté všeho dostane!”

3) **Oněch dvanáct** praví: „Ano, ano, dobrý pane, my se již uskrovníme. Ale přesto všechno byli s velkým bochníkem chleba v několika okamžicích hotovi, rovněž tak s vínem a solí a rádi by byli jedli ještě něco dalšího.

4) **JULIUS** však praví: „Přátelé, to stačí jako předkrm; brzo bude beztoho velký oběd, při němž ani vy nevyjdete naprázdno.”

5) Praví **SUETAL** : „Ano, ano, zcela dobře, v nouzi to dostačí; nasytíme se teprve při obědě! Avšak pane a nejušlechtilejší lidumile, nemáme čím bychom mohli odškodnit hospodského!”

6) Praví **JULIUS**: „Vy jste nyní římskými občany a nemusíte se již starat, kdo tu za vás zaplatí! Nebo Říman nezůstal ještě nikdy nikomu dlužen útratu a hospodského jsme již předem na mnoho let odškodnili, můžeme zde ještě celý rok dělat útraty a ještě bude ve velké výhodě. Pro to se nyní nestarejte o to, kdo tu nakonec zaplatí útratu!”

7) Praví **oněch dvanáct**: „Bratři, to je jiná řeč nežli v našem chrámu, kde člověk nedostane téměř nic jíst, ale zato se musí tím více postit a modlit; ale vysocí páni se postí a modlí málo a k větší počtě Jehovově projídají každodenně spousty almužen a obětí, zatím co se mladí templáři mohou pro populo (kvůli oblíbenosti, u lidu; vyd.) postit, až jim začínají kosti v údech přímo chrastit! O, proč jsme se již dávno nestali Římany?! U nich je vše: moudrost, dobrota, právo, přísnost kde třeba a také chleba a vína nezdá se být nedostatek! S kůží a se všemi chlupy a s duší a tělem budme Římany! Ať žije Řím a všichni jeho nositelé moci!”

8) Praví **JULIUS**: „Zcela dobře, moji nynější přátelé! Vaše smýšlení je dobré, ačkoliv tu pochopitelně ještě přítom zavládá mnoho sebelásky; ale to se snad časem ztratí. Ale ještě dnes uvidíte a uslyšíte velmi vzácné věci; nechť se vám stanou svítlnou! - Ale mnoho se netažte, nýbrž vaší věcí budiž slyšet a vidět, výklad vám přijde sám sebou!”

9) Tím je oněch dvanáct uvedeno do napětí a nyní se táže druh druhá, co asi mínil ten vznešený Říman tím, že oni tohoto dne uslyší a uvidí ještě velmi mnoho a mimořádného, z če-

hož se budou moci mnoho učit a že se vše to vysvětlí jaksí samo sebou! Co to asi bude?

10) Praví hovorný **SUETAL**: „No, co to bude? Neslyšeli jste nic o olympských hrách Římanů? Bezpochyby uspořádají zde něco takového; my však nyní jako Římané, budeme se jich smět účastnit a budeme zde snad leccos vidět a slyšet, co nám velice prospěje. To bude to a jistě nic jiného.“

11) Praví jiný z oněch dvanácti: „To sotva myslím. Vás osm dávno ještě neví, co vím já; neboť jste tu od poledne a málo víte o tom, co vše se v krátké době událo u Galilejců. Vy víte, že jsme byli já a ještě tři z horské krajiny Genezaretu pro účast na vašich pokusech o pobuřování s vámi zajati a přivedeni sem. Sotva tři dny před vaším příchodem na naše hory přihodily se v Genezaretu neslychané věci; přišel tam s římským setníkem dříve zmíněný zázračný Spasitel z Nazaretu a uzdravil pouze svým božským všemohoucím slovem všechny nemocné, ať už tam byli přineseni postižení jakýmikoli neduhy!

12) Já sám mám bratra, jenž je nyní doma a dostal dědictví. Scvrkl se dnou přímo v bambuli, nemohl ani ležet, ani sedět a o stání nemohlo ovšem být již vůbec ani řeči. Chovali jsme ho ve visutém koši, naplněném měkkou slámou. Často celé dny vyl, trápen nejstrašnějšími bolestmi, načež pak obyčejně upadl do tak úplné mdloby, že se podobal úplně mrtvému. Pro jeho uzdravení se zkoušelo vše možné, ba i voda rybníku Siloahu, - ale vše marně.

13) Když jsme také na našich horách obdrželi zprávu, že se proslulý Spasitel z Nazaretu zdržuje v Genezaretu a uzdravuje všechny nemocné, dopravil jsem také já se svými sluhy a mezky dnou úplně postiženého bratra s nevyhovitelnou námahou do Genezaretu. Když jsem se tam však po mnohých obtížích dostal, řeklo se, že Spasitel podnikl cestu na jistou horu a neví se, kdy a zda se ještě jednou vrátí. Tu jsem stál nyní jako socha vedle, svého bledujícího bratra, dal jsem se truchlivostí do pláče a prosil co nejvroucněji Boha, aby učinil konec přeťpému utrpení mého ubohého bratra, protože jsem nemohl mít štěstí zastihnout ještě zázračného Spasitele. Učinil jsem slib, že mu jako prvorozený odstoupím všechn svůj majetek a budu mu jako poslední celý svůj život sloužit, kdyby mohl být uzdraven.

14) Hledte, brzy poté přišli sluhové z velkého hostince ke mně na ulici a řekli, že dotyčný Spasitel uzdravil všechny a mnohé takové mrzáky okamžitě tak, že pak vypadali jakoby jim nikdy nic nebylo! Tento Spasitel vystoupil však se svými učedníky, hospodářem a ještě s několika z domu a z obce na vysokou horu, na kterou předtím ještě nikdy nevystoupil žádný smrtelník pro její příliš velkou příkrost. Vrátil se sice, nevědí však kdy, ale to by nyní na věci mnoho neměnilo; tento Spasitel požeňnal louku a ať jen tedy s důvěrou položím svého bratra na tuto požeňnanou louku a ulehčí se mu.

15) Doptával jsem se ihned na onu požeňnanou louku. Sluhové mi ji ukázali a ihned jsem donesl na ni svého ubohého bratra a položil na trávu. A hledte, v okamžiku, kdy se nemocný bratr dotkl půdy louky, začal se pořádně s potěšením protahovat. Veškerá bolest byla jako větrem odváta a v několika málo okamžicích byl můj bratr zdravý jako já! Předtím byl kost a kůže a ujišťuji vás, že stál vedle mne tak zcela dobře živený, že se ještě podnes nemohu dost vynadivit této neslychané proměně.

16) Také jsem však potom dodržel svůj učiněný slib a odevzdal jsem svému nyní velmi šťastnému a Bohu odevzdanému bratru vše a konal jsem mu rád všechnu práci i posledního z mých dřívějších sluhů, ačkoliv mne dobrý a nejvyšší vděčný bratr vždy od toho zdržoval.

17) Ale byl jsem takto sotva několik dní sluhou svému bratru, kterého jste viděli a s nímž jste mluvili, když jste přišli k nám a byli jste vlastní příčinou, že jsme nyní já a ještě tři sluhové mého bratra zde, na štěstí jako nevinní.

18) Tím však jsem vás chtěl vlastně jen upozornit na onoho přezázračně proslulého Spasitele z Nazaretu, o němž jste podle vašeho vlastního doznání tu a tam něco slyšeli!

19) Nuže hledte, soudě podle otázky setníka z Genezaretu, kterého znám velmi dobře, zdá se mi - což také zřejmě vyplývá z uzdravení oněch pěti zuřivců - že onen zázračný Spasitel z Nazaretu je a působí nyní zde.

20) Setník nás tedy chtěl jistě tím co uvidíme a uslyšíme upozornit jaksí na skutky a řeči, které je očekávat se strany přezázračného Spasitele a nikoli na olympské, pro nás jistě velmi necudně vypadající římské hry, z nichž by si jistě nebylo lze odnést zvláštní moudrost a jichž ani sám setník se nezdá být příliš velkým přítelem! Co o tom soudíte?

46. SUETAL PODÁVÁ ZPRÁVU O VLIVU ZÁZRAČNÉHO SPASITELE.

1) Praví **SUETAL** : „Mohl bys mít zajisté úplně pravdu! Bude tomu jistě asi tak a nyní začínám úplně hořet zvědavostí, abych mohl osobně poznat tohoto nejproslulejšího všech Spasitelů. Nechtěl jsem sice příliš mnoho říkat dobrému setníku, když se nás tázal na tohoto zvláštního muže, ale můžete mi věřit, že: celé Samaří a dokonce celý Sichar je ho plný! V Sicharu ho považují přímo za člověka, jímž působí úplnost božského Ducha! A toto dovolte, není snad přece také nic malého!

2) A co teprve v chrámu. Velcí studují snad dnem i nocí, jak by mohli tohoto Spasitele sprovodit se světa. Ale jsou-li mu k službám takové moci a zřejmě přátelství prvých římských držitelů moci, mohou se všichni templáři rozpotit v nesčíslné kapky krve a nakonec pořídí proti němu ještě méně nežli komár proti slonu!

3) Byl prý - snad na jaře - již jednou v chrámě a vyčistil jej provazci a důtkami ode všech penězoměnců a kramářů s holuby. A to vše se odehrálo sotva před čtvrt rokem, od kteréžto doby se tento Spasitel začíná stávat pověštný!

4) O, v celé Judeji si již o něm vypravují ty nejzvláštnější věci! Obyčejný lid, jenž vězí silně v chrámové temnotě, se domnívá, že to koná skrze Belzebuba, jak se nazývá nejvyšší ďábel; ti lepší ho považují za velkého proroka, Řekové a Římané za mága.

5) Sicharité ho uctívají dokonce již jako Boha, což je již také u leckterých Řeků a Římanů! A nechtěl bych mnoho dát za to, zda ho také tito Římané zde nemají za Boha; neboť u nich platí ještě stále velmi mnoho ono staré non existit vir magnus sine afflatu divino (není velkého muže bez božského nadchnutí); přitom je aspoň to dobré, že se jistě nejeví být beztak nepřáteli velkých duchaplných lidí a vše duchaplné podporují vždy radou a skutkem, což se také zdá být nepopíratelně zde.

6) Avšak do Jerusalema by neměl chodit zrovna příliš často a provádět očišťování chrámu, kdyby snad nebyl vyzbrojen více než mimořádnými silami lidskými! Neboť tam by mohl jednou přece špatně pochodit a ať si je to sebevětší prorok aneb kouzelník, nebude se moci již na dlouho chránit proti všem těm pekelným pletichám a neustálým plánům pronásledování a propadne nakonec vždy jako mrzká oběť.

7) Krátce, kdo nejde proti chrámu přímo bleskem, hromem a deštěm síry s nebe, pramálo proti němu pořídí!"

8) Praví dřívější řečník s hor u Genezaretu: „Proti němu chrám mnoho nepořídí! Neboť když mu vysocí nezaúčtovali vymetení chrámu a nechopili se ho, bude jim to podruhé také zatěžko, neboť tu již musí být jeho vůle opravdu božskou silou zcela naplněna! Kde však je tomu tak, tam potom úplně přestává každá lidská síla!"

9) Praví **SUETAL** : „Příteli, tomu ty úplně nerozumíš! Hleď, když kolem velikonoc vyčišťoval chrám, získal chrám při této příležitosti několik set liber čistého stříbra a zlata; ó, takto může každý den mravně vyčišťovat chrám a velcí chrámu mu nebudou do cesty klást žádné překážky mající jakákoli jména! Avšak ať se jen jednou dotkne chrámu a jeho nevýslovných podvodů a uvidíme, jak se mu bude dařit! Věru, nechtěl bych tu vězet v jeho kůži!

10) Jak je to dlouho, co až příliš rychle zahubili proslulého proroka Jana, jenž nějakou dobu u Jordánu křtil a kázal pokání, kde ho dokonce vzala do ochrany moc Herodesova! Chrám se nepozorovaně vplížil za zlou matkou krásné Herodie a Herodes se stal nakonec sám vrahem svého proslulého chráněnce. Chrám má desetkrát sto tisíc prostředků k pronásledování člověka, jenž se mu zdá být nebezpečný a chrámu se ještě zřídka něco úplně nepodařilo.

11) Tajné pikle chrámu jdou tak daleko, že sami Římané mají před ním jistý respekt; bylo sice již mnoho prozrazeno, avšak co to vše prospívá, když těmto chlapíkům nelze nikde zcela jistě prokazatelně přijít na kůži?"

47. ŘEČI MATHAELOVY A SUETALOVY O NAPOMENUTÍCH.

1) Tu přistoupí k oněm dvanácti **MATHAEL**, který z nevelké vzdálenosti naslouchal této rozmluvě a praví: „Jste ale ještě silně pozemští lidé, zejména ty Suetale se svými sedmi kolegy; nemáte ještě tušení o tom, co je zde!

2) Spasitel z Nazaretu je zde, ano, On je zde, - ale kdo On je, o tom nemáte ani tušení a proto mluvíte o NĚm a o Jeho působení pohoršlivé hlouposti!

3) Správný člověk podle pravého řádu nemá však mluvit leč jen pravdu; nezná-li ji, má mlčet, hledat a bádát. A našel-li pravdu, pak má také mluvit! Neboť kdo mluví a nepoznal ještě pravdu, lže, i když také mluví nahodile pravdu!

4) Přes jazyk pravého člověka nemá však nikdy přejít lež; neboť lži dává duše o sobě samé svědectví, že kráčí ještě ve smrti a nikoli v životě!

5) Koho tedy těší lež, ten dávno ještě nezná cenu života; neboť život a pravda jsou jedno! Pravda teprve osvobozuje tvou duši a otvírá jí nekonečnost Boha v podstatě, bytí a působení.

6) Myslíš-li a mluvíš-li však jak jsem to nyní slyšel, pak o sobě vydáváš zřejmé svědectví, že tvá duše přebývá místo ve velkém chrámu světla a vši pravdy jen ve vepřinci!

7) Na co činit úvahy, je-li člověk prost všeho základu? Setník Julius z Genezaretu vám přece zcela moudře pravil, co vše ještě dnes uvidíte a uslyšíte a mnoho se na to netázali, nýbrž abyste to přijímali do lásky svého srdce a jednali podle toho, že tak přijde vysvětlení již samo sebou! A hleďte, setník mluvil správně a pravdivě!

8) Zanechte tedy zbytečného sem tam mluvení bez všeho základu pravdy, dávejte na vše dobrý pozor a pojímejte to do svého srdce, tím zakrátko získáte více, než kdybyste si po mnoho let navzájem nahávali v domnění, že mluvíte pravdu!

9) Tázati se je sice lepší nežli nějak něco vysvětlovat, o čem sami nemáme žádný základ; avšak tážeme-li se, musíme vědět, koho a na co se tážeme, jinak každá otázka je právě tak nesmyslem jako lživá odpověď ze vzduchu.

10) Neboť ze zkušenosti musím mít v sobě úplné přesvědčení, že tázaný mi může dát pravdivou odpověď a konečně musím dříve učinit se sebou přesné vyúčtování, zda to, na co se někoho táži, není nesmysl, jinak prozrazuji touto otázkou buď svou velkou hloupost anebo však také zastřenou zlobu! Toto životní pravidlo si dobře zapamatujte, tak budete aspoň jako skromní lidé stát na půdě Země!"

11) Praví **SUETAL** poněkud rozmrzele: „Ale, milý příteli Mathaeli, ty nám zde dáváš jaksi důtku a my jsme neviděli, že by ti byl k tomu někdo dal rozkaz! Tvá rada je sice dobrá a velmi pravdivá, ale chybí jí jistá vlídnost a proto na nás rozhodně nečiní takový dojem, jaký by jistě byla učinila, kdyby byla udělena s větší vlídností. Uposlechneme ji sice, protože v ní spatřujeme úplnou pravdu; ale přesto všechno jsme nicméně toho mínění, že pravda proto zůstává neméně pravdou, jde-li nám také ve vlídném oděvu vstříc!

12) Hleď, dvě a ještě dvě dávají dohromady čtyři! To je pravda a zůstává takovou zajisté také tehdy, je-li vyslovena s vlídnou tváří!? Či je jedno, vedu-li nějakého slepého, zda ho pevně držím tak, že mu to působí bolest, anebo vedu-li ubožáka, jemně ho drže, na dobré cestě dále? Já považuji jemné držení při vedení slepce za nejlepší; neboť držím-li ho příliš bolestivě pevně, bude se hledět z mých rukou vymknout a kdo ví, zda neupadne a náležitě si neublíží právě v okamžiku, kdy se vymkne z mých silně ho držících rukou! Držel-li a vedl-li jsem ho však mírně, pak dosáhneme zcela vesele a radostně cíl. - Mám tu pravdu anebo ne?"

13) Praví **MATHAEL** : „Ó, ano, dovolují-li to okolnosti; ale spatříš-li slepého na pokraji nějaké propasti a vidíš-li však také, že ho můžeš silným uchopením a trhnutím zachránit, budeš se tu také dříve se sebou radit, jak silně a jak něžně a mírně ho uchopíš?"

14) Praví **SUETAL** : „Copak jsme zde byli duchovně již tak blízko zhoubné propasti?"

15) Praví **MATHAEL** : „Zcela jistě, jinak bych vás byl tak pevně neuchopil! Neboť hleďte, vše co vede do lži a je tedy samo lží, byť pro vnějšího člověka i sebenepatrnější, je pro duši již propastí ke smrti!

16) Jemná, zcela nepatrná lež je duši mnohem nebezpečnější nežli na pěst tlustá a rukama příliš hmatatelná! Neboť na pěst tlustá lež tě jistě nepohne k žádnému jednání; ale velmi jemná a nepatrná lež bude jako pravda nutit k jednání a přivede tě zcela snadno až na okraj vši záhuby. To však vidí jen ten, komu se otevřel vnitřní zrak ducha! Proto nemusíš být rozmrzelý, jestli jsem tě uchopil pevněji; neboť mezi vás se vplížila jemná lež jako jedovatý had, což jsem já a moji čtyři bratři velmi jasně zpozorovali a v tom můžeš nyní hledat důvod mého poněkud nejemného trhnutí. - Rozumíš tomu dobře?"

17) Praví **SUETAL** : „Ano je-li tomu tak, potom má tvé poněkud nejemné vystupování vůči nám ovšem zcela jinou tvářnost a já ti tu naproti tomu nemohu již nic dalšího namítat. Ovšem, duchovní okolnosti přitom sice nevidíme a musíme ti věřit, že tomu tak je; avšak poznáváme, že

stojíš na velmi pevné půdě a proto tvému slovu věříme. Co. však potom má nás dvanáct spolu hovořit? Být zcela potichu je přece zoufale nudné a s pravdou to má ještě značnou potíž."

18) Praví **MATHAEL** : „Příteli, kdybys měl jít hustým horským lesem za velmi temné noci a bylo by ti známo, že tento les je bohatý na velmi příkré a rozsáhlé sráže a propasti, nebude ti tu prospěšnější, zůstaneš-li zatím stát a počkáš si na denní světlo, než abys snad šel za nějakou bludičkou a zřítel se s ní do propasti? Není sice zrovna nic rozkošného nocovat v hustém horském lese, ale je to jistě neporovnatelně prospěšnější, nežli kráčet dále na půdě, na níž ti může nejbližší krok přinést smrt! Co o tom soudíš?

19) Praví **SUETAL** : „Poslyš, s tebou se vlastně nedá vůbec dále mluvit, neboť máš vždy pravdu a nelze ti tu nic namítat; a tak se tedy zařídíme raději podle tvé rady a pak nám jistě nebudeš již nic namítat!"

48. ŘEČ MATHAELOVA O ZÁKONU A LÁSCĚ.

1) Praví **MATHAEL** : „Ó, ještě něco a toto něco má značný význam!

2) Stojí-li vás to nucení a nečiníte-li to jaksi především z lásky, pak toho. hezky nechte a čiňte zatím co z lásky chcete; neboť co člověk nečiní zcela z lásky, to pro jeho život má malou cenu, jelikož láska je v nejuplnějši pravdě vlastní živel života, prazákladní život sám.

3) Čeho. se tedy uchopí láska, to je uchopeno životem a přechází do života; co. však zůstává nedotčeno láskou a co člověk činí pouze proto, že se buď obává zlého následku anebo to chce mít trocha jeho pýchy, aby byl považován u ostatních lidí za mudrce, to nepřechází do života, nýbrž jen do. smrti, proto, že to bylo uchopeno místo živlem života jen živlem smrti!

4) Pravím tobě: Každý sebemoudřejší zákon rodí ne život, nýbrž smrt, nezachová-li ho člověk ze své lásky; a nejmoudřejší rada se podobá semeni, které místo na půdu dobrou padlo na skálu, kde usychá a nakonec žádný plod nepřináší.

5) Pravím vám to, proto, že vidím, že je tomu tak: Vše v člověku je mrtvé až na lásku! Proto nechte vládnout v hojnosti své lásce nad svou celou bytostí a pociťujte lásku v každém vlákně vaší bytosti, tak budete mít v sobě vítězství nad smrtí a co bylo ve vás mrtvé, přešlo vaší láskou v lásce do nezničitelného života; neboť láska, která samu sebe cítí a z tohoto pocitu také poznává, je život sám a co přechází do ní, to přechází také do života!

6) Sebepřesnější následování mé rady by vám málo. prospělo, kdybyste ji dbali jen pro váhu její pravdy a proto, že byste se nezachováváním museli obávat zlého následku; ale takové zachovávaní by však nemělo pro vaše duše zcela žádný užitek. Á, zcela něco jiného je, když se láska a pravda uchopí a pak spolupůsobí; tu tvoří láska ze světla a ve světle pravdy stále novější a dokonalejší život v sobě a ze sebe až do úplné bohopodobnosti!

7) Láska anebo. Boží Duch v člověku je sice již od počátku podobnost Boží; ale k úplně činně živoucí bohopodobnosti se musí teprve povznést cestou, kterou jsem vám ukázal. - Rozumíte tomu?"

8) Praví **SUETAL**, maje nyní zcela jasné vzezření: „U všemohoucího. Boha, ty jsi o pravdu jedním z největších proroků, neboť tak pravdivě, tak rozumně a tak moudře ještě žádný prorok nemluvil ke svému národu! Ty máš opravdu v malíčku mnohem dokonalejší život nežli všichni dohromady v celém těle anebo vlastně v našich duších. Ano, ano, tak je tomu, bratři! Z Mathaela mluví opravdu božský dech a my nemůžeme nikdy Bohu dosti děkovat za to, že nás tak obdívuhodně, mohlo. by se říci, svedl dohromady! Ó, je-li však již tvá moudrost rozhodně větší nežli naše, jak velká musí být teprve moudrost nám dosud neznámého. Spasitele z Nazaretu?!"

9) Praví **MATHAEL** : „Co svítí tak divuplně jasně z rosné kapky visící na špičce trávy?

10) Hledte, je to obraz slunce, který tak neobyčejně jasně září z čisté kapky! Ale tento obraz slunce nejen září, nýbrž také působí! Ve středu kapky se světlo. slunečního obrazu zhušťuje, kapka přechází ve svém středu do velkého životního tepla, v tomto životním teple se nakonec sama zcela rozpouští v živel života a tak oživuje se smrtí zápasící rostlinku; avšak proto obraz v kapce dávno ještě není slunce samo, nýbrž jen jeho obraz, opatřený částíčkou téže síly a působnosti, která je domovem ve skutečném velkém slunci samém!

11) A hle, tento. rozdíl je také mezi mnou a Spasitelem z Nazaretu! On je životní Slunce samo a ve mně jako v rosné kapce působí jen neobyčejně jasný malý obrázek onoho věčně

pravého velkého Slunce, z něhož sají nesčíslné myriády takových kapek jako já svatou životní potravu. - Rozumíš tomu?"

12) Praví **SUETAL** : „Ó, Bože je to svatá velká mluva! Příteli, ty jsi již více nežli kapka, ty jsi celé moře! Ó, tak daleko to my všichni nikdy nepřivedeme; to je úžasně velké, svaté a vznešené! Avšak za takových okolností a za až příliš božských poměrů si zde netroufáme my, ještě příliš hrubí hříšníci prodlévat; neboť toto místo se stává vždy světlejší a světlejší!"

13) Také ostatních jedenáct začíná poté velmi pokorně mluvit a chtějí též někam dále odtud odejít; avšak Julius to nedopustí.

14) **SUETAL** však praví: „Pane, když šel Mojžíš kdysi na hoře k planoucímu trnovému keři, aby se dověděl co to je, tu pravil jasný hlas z plamene: „Mojžíši, zůj se; neboť místo kde stojíš je svaté!" Zde je podle zřejmě jasného výroku to, co potkalo Mojžíše na hoře; tak je také toto místo svaté a my hříšníci nejsme hodni na ně vstoupit!"

49. VYSVĚTLENÍ VNĚJŠÍCH PŘÍHOD U MOJŽÍŠE.

1) Praví vedle stojící **MATHAEL** na žádost Juliovu, jenž nedovedl Suetalovi nic zvláštního odvětit: „Kdopak vám říká, zda jste či nejste hodni vstoupit na toto místo? V které pak knize moudrosti je napsáno, že kdy nějaký nemocný není hoden svého lékaře? Vězte, tato vaše domněnka pochází z hulvátské moudrosti chrámu, která také dává péci v ohni ruce tomu, kdo by neposvěcenou rukou nějak sáhl na práh dveří, které vedou do svatyně! Když tam však vysocí farizeové potají za dobré zaplacení vodí každodenně cizince a vše jim ukazují a historicky vysvětlují, tehdy cizincům jistě nejsou pečeny ruce na ohni!

2) Copak chtěl Bůh vlastně Mojžíšovi říci tím, že mu přikázal, aby zul obuv?

3) Hledte, Bůh řekl tím Mojžíšovi: „Vyjdi ze svého hmotného smyslna, odstraň svou vůli od sebe starého tělesného Adama a stůj přede Mnou jako člověk čistě duchovní, jinak nemůžeš rozumět Mému hlasu a Já tě nemohu učinit vůdcem Svého národa!"

4) Co však naznačovalo ono vystoupení na horu?

5) Hledte, Mojžíš prchl před pronásledováním faraóna pro zavraždění vysokého krále úředníka, který byl asi tolik jako synem krále.

6) Mojžíš byl sice ve velké vážnosti u faraóna, takže bylo ještě velmi nejisté, zda jednou neobdrží jako Josef vládu nad Egyptem a tak nepovýší svůj národ.

7) Tuto snahu vzhůru ukázal mu Bůh na poušti vystoupením na horu, jejíž vrcholu však přece nesměl dosáhnout; neboť v tom mu bylo zabráněno planoucím trnovým keřem.

8) A dále se tu pravilo podle našeho jazykového pochopení: „Staneš se sice zachráncem Mého národa, ne však jak ty soudíš, nýbrž jak ti to Já, tvůj Bůh a Pán naznačím!

9) Nestaneš se králem Egypta a Můj národ, který jsem Si dosud vychovával v pokoře, neučiníš smyslným, samolibým a nadutým, nýbrž národ musí tuto zemi opustit a jít s tebou do této pustiny! Tam dám lidu zákony a Já Sám budu Pánem a Vůdcem národa; a prokáže-li se Mi být věrný, dám mu zemi Salémskou, v jejíž potocích teče mléko a med!"

10) Hledte, tímto smyslem v obrazné řeči tehdejší doby nechtěl Bůh Mojžíšovi nikterak říci, že má skutečně zouti obuv, nýbrž jen starého Adama anebo žádostivost vnějšího smyslového člověka, která se má k vlastnímu životnímu člověku právě tak, jako obuv na nohou člověka, která je také nejspodnější, nejzevnější, poslední a nejspíše postradatelný oděv.

11) Místo však, které Bůh nazývá svatým, je jen nejpokornější stav duše, bez něhož nemůže duše před tvářící věčné lásky, která je nejopravdovější živelný oheň života, trvat.

12) Trnitý keř však jenž tu hoří, je znamením, že prorokova dráha bývá totiž velmi trnitá; leč jeho velká láska k Bohu a k jeho bratřím, která se ukazuje jako plamen nad celým a v celém trnitém keři, sežehne ostny trnům keře a nakonec stráví veškeré trnité chrastí a: učiní dráhu prostou trní.

13) Hle, to je smysl toho, co jsi předtím uvedl! Je-li však tomu nepochybně tak, jak můžeš nějaké pozemské místo považovat za více anebo méně svaté?

14) Zujte také vy úplně svou světskou obuv a pokořte se ve částech života, tak budete také vy jako všichni důstojně zde stát; my všichni jsme jako lidé zde před Bohem a oním Jedním, je zde, zcela rovni a nikdo nemá přednost před druhým!"

15) Když **SUETAL** uslyší tuto řeč Mathaelovu, praví: „Ano, je-li někdo jednou naplněn tako-

vou přemírou vší moudrosti, pak může být ovšem snadno bez bázně, neboť vidoucím se jde snadno kupředu, avšak slepec musí vždy vpřed tápat, zda bude jeho příští krok jistý a při vší opatrnosti a přesně pátrající ostražitosti přece vždy někde narazí. Má-li však člověk průvodce jakým jsi ty, milý bratře Mathaeli, pak může i jako úplně slepý ještě jít kupředu! O, nyní již zůstaneme a nesmírně se těšíme, že co nejdříve poznáme blíže toho, o němž jsi vydal ze zřejmých jasných důvodů tak velké svědectví!"

16) Praví **JULIUS** tiskna co nejlídněji ruku Mathaelovi: „Věčný dík Pánu, Který tak mocně uzdravil tebe i tvé čtyři bratry! Co všechno jsem se již nyní u tebe naučil a to tak jasně a snadno pochopitelně a pozoruji u sebe, že se nyní v mé duši začíná značně rozednívatí a půjde-li to tak dále, pak doufám, že v krátké době vstoupím také já do tvých šlépějí!"

17) Praví **MATHAEL** : „Nemůže také ani jinak být! Vždyť je jen jeden Bůh, jeden život, jedno světlo, jedna láska a jen jedna věčná pravda; náš pozemský život zde je cesta k tomu. Z lásky a ze světla jsme vůlí věčné lásky v Bohu vzešli, abychom se jednou stali samostatnou láskou a samostatným světlem; to můžeme, to musíme!"

18) Ale jak? Hle, vznešený bratře: Jedině láskou k Bohu a její činností, nemohoucí nikdy odpočívat! Vždyť naše láska k Bohu je přece láska Boha Samého v nás a vede naši duši do stále zvýšené činnosti pravého věčného života, který je o sobě ta nejuplněnější pravda a to nejjasnější světlo. Začne-li se tedy v nějaké lidské duši rozednívat, pak je věčnému životnímu cíli již velmi blízká a nemůže již jinak, nežli dosáhnout cíle věčného života, který je o sobě vše ve všem, čeho věčně kdy může dokonalý život ve vší svobodě a v nejuplněnější samostatnosti dosáhnout!

19) Proto raduj se a vesel, vznešený bratře, také tvá duše brzy uzří, co nyní ve stále jasnějším světle zří má duše! Teprve v plném dni své duše pochopíš velikost Toho, Kterého ještě s jakousi bázní nazýváš „Spasitelem z Nazaretu.“

20) Jako člověk je sice tobě a mně rovný, - ale Jeho Duch! Ten prostupuje Svou silou a Svým světlem věčnou nekonečností! - Rozuměl jsi mi, vznešený bratře, dobře?"

21) Praví **JULIUS** všecek až k slzám dojat: „Ano, milý a vlastně mnohem výše nežli já stojící bratře; věru, láskou bych tě přímo umačkal a na Spasitele z Nazaretu se nemohu nyní bez slz lásky ani podívat a teprve nyní chápu velkou lásku onoho děvčátka, kterou vlastně nelze již vůbec od Jeho boku odtrhnout!"

22) Praví **SUETAL** : „Chválabohu, nyní nám již nebude těžko ho poznat! Musíme se nyní dívat jen na to, po čí boku půjde ono děvčátko; ten to také bude!" - Poté dávali pozor.

50. POCHYBNOST ONĚCH DVANÁCTI O OSOBE SPASITELOVĚ.

1) Na Můj rozkaz kráčela však nyní Jara s Rafaelem a s Josoem a rozmlouvala s nimi o tak náhle se vynořivší moudrosti Mathaelově a oněch dvanáct bylo tím dvojnásobně v nejistotě, který z těch dvou děvče obklopujících jsem Já. Zároveň si ho však představovali přece jako muže, kdežto s Jarou se podle zevnějšku zabývali jen dva as 12-14 letí chlápci a tak nešla ta věc oněm dvanácti nijak dohromady. A proto řekl jeden z dvanácti Suetalovi: „Příteli, ty jsi v našem jménu tentokrát poněkud příliš záhy jásal! Děvče, které je nejspíše dceruškou velkého hostinského Ebahla z Genezaretu, protože my horalé z tohoto okresu jsme je častěji vídali v hostinci, když jsme měli co dělat v té obci, to děvče kráčí mezi dvěma chlápci, nejspíše syny vrchního místodržitele. Ani jeden ani druhý z těchto chlápců nebude Spasitel z Nazaretu. Je však nyní otázka: Který to pak je? Pravím tobě bratře, s naší moudrostí zde již v žádném případě nevystačíme; proto je zatím pro nás mlčení nepopíratelně ještě tím nejlepším prostředníkem!"

2) Praví **SUETAL** : „Já jsem nyní již také zcela tvého mínění; ale zde nás nechal vlastně vznešený pan Julius poněkud na pochybách, což se nám ostatně stalo úplně právem; proč máme přitom všude naše ústa! Mlčet, poslouchat a vidět je věru to nejlepší a jaksi počátek vší moudrosti!" Po těchto slovech se oněch dvanáct utiší a jejich duše jsou plny všelijakých myšlenek.

3) Nyní jdu k nim **JÁ** a ptám se Suetala řka: „Z vašich dřívějších rozhovorů jsem vše postřehl, protože mám velmi bystře slyšící uši; ale ježto jste přece s moudrým Mathaelem a setníkem Juliem leccos vespolek mluvili o jistém Spasiteli z Nazaretu, při čemž však byl váš zcela vlastní názor vždy zastřen, rád bych se nyní od vás zcela otevřeně dověděl, za koho Ho vlastně

v sobě považujete. Mluvte však bez ostychu zcela otevřeně; neboť zaručuji Se vám, že vás za to nic zlého nepotká! Neboť znám až příliš dobře Spasitele, že vám neudělá nic za to, vyslovíte-li Mně jako jednomu z jeho nejbližších a nejlepších přátel zcela nepokrytě svůj nejnvtítnější názor!"

4) Praví **SUETAL** škrabaje se poněkud za ušima: „Ty se zdáš být podle oděvu Řek, avšak soudě podle tvých vlasů a vousů jsi Žid. Římané se sice o Řecích právě příliš chvalně nevyslovují: Graeca fides, nulla fides (řecká věrnost, žádná věrnost; vyd.); ale zato tvůj obličej se mi zdá být až příliš čestný a jako muž mající jistě nějakou moudrost uznáš, že lidé jako jsme my se přece nemohou při tak mimořádném zjevu chovat zcela bezmyšlenkovitě!

5) Přijímat šmahem za bernou minci vše to, co nám samým dala na srozuměnou o Spasiteli moudrost Mathaelova, není pro lidi jako jsme my přece jen maličností a naše úsudky o něm budou rovněž velmi nedokonalé; neboť dosud jsme o něm slyšeli zatím vždy jen mluvit a oni čtyři horalé z genezaretského okresu pocítili, jak vyprávěli, mimořádnou sílu a moc, leč také oni ho neviděli a s ním nemluvili.

6) My sami jsme zde sice spatřili mimořádné uzdravení pěti zle posedlých a bylo nám zde o tom vyprávěno; ale také tu jsme nebyli sami na vlastní oči a uši svědky, nýbrž opatřili jsme si o tom jistě zřejmě jasnou a pravdivou zprávu jen od uzdravených, z vyprávění setníka a uzdravených samých.

7) Mimořádné skutečnosti a jasné posudky a výklady zejména přemoudrého Mathaela nemohly v nás nezbudit představu o zmíněném Spasiteli, která aspoň pro naše pozemské pojmy, prostě vši vyšší moudrosti, přechází zřejmě do božského!

8) Zda jsme jako lidé nevědečtí a ještě více vši moudrosti prostí s touto naší představou nakonec přece ještě na špatné cestě, o tom se nyní vlastně naše myšlenky a představy kříží! Kdo však dovede a může, aspoň nám ve vědě a v moudrosti slepým, podat to tak, aby se nám tím to či ono stalo jasné jako slunce za jasného poledne?

9) Hle, věda lidí v naší době. již velmi pokročila a moudrosti lidí nemohl ještě nikdy nikdo položit hranice a tak mohl nějaký člověk z Nazaretu podporovaný zvláštními duchovními schopnostmi zcela dobře nalézt nějaký kámen moudrosti, o němž světu dosud ještě nikdy nic nepřišlo na mys! Může tedy dokázat nesmírné věci, před nimiž tu musíme stát jako voli u nových vrat; může hory přenášet a v nejvyšším létě nechat moře zmrznout, ano, může mrtvé probouzet a tisíce lidí pouze svou vůlí zahubit, to vše jsou věci, jaké prováděli lidé již dávno před ním!

10) V Egyptě něco takového nepatří nikterak k neslýchaným věcem; zde u nás ovšem by bylo něco takového vzácnější, protože veškeré kouzelnictví zejména u nás Židů je přísně zakázáno a tak nakonec každý mimořádný zjev provedený člověkem třeba zcela přirozenými prostředky se odsuzuje jako kouzelnictví a kouzelník, je-li to. Žid je ukamenován nebo i za živa upálen a je-li to cizinec, daleko za hranice vyobcován; musel by leda zaplatit chrámu značné výkupné, aby mu bylo dovoleno provádět své umění a kouzla zcela tajně jedině Řekům a Římanům. Našinec z toho v Jerusalemu nic neuvidí; avšak jako apoštol chrámu cestující do cizí země k obrácení cizinců na židovství, mohl také již leccos vidět, co mu muselo zůstat nevysvětlitelné.

11) Takto koná nyní zmíněný Spasitel z Nazaretu také co se týče uzdravování z všelikých nemocí rovněž neslýchané věci, ba dokonce může prý také probouzet mrtvé! Avšak já říkám jak o tom tak i o onom, že to vše dávno ještě nepodává platný důkaz a nezvratné svědectví o nějaké zvláštní božské přirozenosti v něm.

12) Pro lidi jako jsme my, není pro schopného člověka příliš velkým uměním provést slovem a skutkem něco zázračného; neboť slepým je snadno kázat o barvách, vidoucí však beztoho nepotřebuje mnoho nějakého kázání, neboť dovede rozeznat barvy také bez kázání.

13) Ostatně nazaretský Spasitel může být také zcela dobře v nejuplnějši vážnosti - tak jako Mojžíš, Josua, Samuel a Eliáš - Duchem Božím pomazaný mimořádný prorok a může své skutky konat čistě božskou silou v sobě, což také považujeme za pravděpodobnější, neboť je Žid a jako takový nemohl mít nikdy příležitost přijít do tajné školy ani u Esejských, ani u Egyptanů.

14) Kdyby bylo možno něco takového u něho dokázat, pak by ovšem nebylo zrovna příliš těžko uhodnout, odkud má všechny své tajné vědomosti; neboť Esejci probouzejí mrtvé děti většinou hned na tucty, o čemž jsem se sám úplně přesvědčil! A bůhví jaké všechny nemoci jsou s to vyléčit!

15) Z toho budeš asi moci jako velmi rozumně vypadající Řek posoudit, proč se přes

všechny mimořádné věci, které jsme zde slyšeli, kříží v našem nitru nutně všelike myšlenky pro i proti.

16) Přijímat vše hned za bernou minci bylo by přece jen rovněž tak ztřeštěné, jako vše předem zavrhnout; Vyčkávat, poslouchat, vidět a přísně zkoušet je vše, co lze učinit a potom se již ukáže, zda se máme připojit pro anebo proti; neboť v pytlí nikdy holuby nekupujeme, ježto by se mohlo také stát, že by nám prodali supa za holuba! - Řekni nám, zda máme pravdu či ne!"

51. PODROBNOSTI O PROSLÝCHANÉ BOŽSKOSTI NAZAREJCE.

1) Pravím **JÁ** : „V jistém ohledu ano, ale v jiném ohledu ne! Ano, probouzejí-li Esejští mrtvé jako tento Nazarejec, pak máte v každém ohledu pravdu. Ale zde mezi učedníky Nazarejce je však jeden skutečný Esejec. Byl vyslán, aby bud Nazarejce úplně získal .pro jejich velký podvodný ústav anebo aspoň na něm vyloudil tajemství, kterak uzdravuje nemocné a probouzí mrtvé.

2) Když se však brzy přesvědčil, že u Nazarejce se vše koná veřejně před očima každého a bez jakýchkoliv umělých zařízení na podvod pouze starým slovem „staň se“, tu opustil to své nejvyšší podvodné esejství, prozradil všechny podvody a stal se sám skutečným učedníkem Nazarejce. Tamto stojí pod stromem zcela sám; jděte tam a promluvte si s ním!"

3) Odpovídá jiný z osmi: „Příteli, toho nám není třeba; neboť znám esejství od základu. Je to sice velkolepý, ale v podstatě chvalitebný podvod, ale Nazarejec do té smutné školy nikdy nechozil! Ale já budu spíše pro Egyptány; neboť Nazarejec má jistě velké přátele mezi Římany a s jejich pomocí lze se již dostat do Egypta!"

4) Pravím **JÁ** k druhému řečníku, jménem Ribar: „Jak jsi přišel na tajemství Esejců? Vždyť jak jsem slyšel, je to prý bez nebezpečí života sotva možné!"

5) **RIBAR** odpovídá: „Příteli, je-li člověk opatřen mnoha penězi a příslušnou dávkou všelike vychytralosti, projde všude. Ovšem nesmí být odjakživa také padlý na hlavu, aby za tím, co se mu ukazuje, neviděl také to druhé, co se mu neukazuje! K tomu je však zřejmě třeba značného stupně zvláště uhlazeně chytrého šibalství a tak bych tedy také rád jednou prozkoumal dobrého Spasitele z Nazaretu a ručím za to, že mne neoslepí.

6) Je-li však na něm skutečně to, co se o něm mluví a co o něm vykládal skutečně vele-moudrý Mathael, nuže, pak ho také dovedeme jako Mathael ocenit! Mne přivádí do rozpaků jen jedna věc a to, že přijímá učedníky. Já pravím: je-li jeho věc čistě božská, pak nebude s to žádný učedník nikdy ho napodobit i kdyby k němu chodil i celou věčnost do školy. Je-li věc však lidská, pak jsou učedníci zcela pochopitelní; neboť to, co dělá jeden člověk, může také dělat jiný člověk, má-li k tomu vědomosti a dostatečné prostředky. Je-li však věc, jak bylo řečeno, čistě božská, pak to s napodobením zajisté věčně nepůjde! Neboť k tomu by bylo třeba celé Boží všemohoucnosti a moudrosti!"

7) Pravím **JÁ** : „Příteli Ribare, nemluvíš nijak špatně, leč v podstatě přece nemáš pravdu; neboť Bůh přece také může z počtu lidí některé zvláště vychovat a vycvičit, jako vycvičil Enocha, Mojžíše a ještě množství proroků, aby se pak stali učiteli lidstva a hlasateli Boží vůle lidem této Země. S tímto předpokladem zdáš se tedy být na velmi špatné cestě a s tím bys se Spasiteli z Nazaretu velmi těžko vyrovnal!"

8) S vychytralostí budeš mít v Nazarejci velmi mocného a nepřemožitelného odpůrce! Znáš ho a vím, že se strany lidské nikdo na něho nemůže; neboť na tisíc je mu velmi těžko odpovědět jedna!"

9) Praví **RIBAR** : „Záleží vše na zkoušce! Slyšel jsem již často takové antifony a preludie (střídavé zpěvy a přede hry; vyd.), ale nakonec přišlo téměř na výrok Římanů: Si tacuisses, philosophus mansisses (Kdybys byl mlčel, byl bys zůstal filosofem; vyd.)! Proto u mě neplatí ante (napřed; vyd.) nic, nýbrž vždy jen post festum (po slavnosti to jest potom; vyd.) něco. Já nikdy neanticipuji (napřed si neberu; vyd.) a netvořím úsudek o ničem, co jsem nevyzkoušel sám; když jsem však jednou něco vyzkoušel, pak jsem zřídka podal křivý úsudek, nýbrž řal jsem téměř ještě vždy do živého. - jsi ty snad také nějaký jeho učedník?"

10) Pravím **JÁ** : „To zrovna ne, avšak jinak jedním z jeho prvých přátel a znám ho téměř nejlépe!" - Při této rozmluvě mohou se někteří sotva ubránit zastřenému úsměvu a nikomu neujde ani slůvko.

52. SUETALOVA A RIBAROVA ROZMLUVA O RAFAELOVĚ UKÁZCE ZÁZRÁKU.

1) Po chvíli praví opět **RIBAR** : „Rád bych se aspoň od některého učedníka dověděl, čemu všemu se již naučil po boku zázračného Spasitele!"

2) Pravím **JÁ** : „Ó, to se může velmi snadno stát! Je sice již čas k obědu a hostinský s ním bude brzy hotov; s nejmenší zkouškou učedníka to zrovna ještě půjde a bude to právě ten nejmladší a ukáže ti jako přísnému zkoušejícímu, co již dovede! - Chceš něco takového?"

3) Praví **RIBAR** : „Ovšem, neboť bez zkoušky se nemůže o nikom podat úsudek!"

4) Tu povolám Rafaela, jenž v podstatě a přesně vzato je přece také Mým učedníkem, i když je nyní jeho duch oděn lehkou hmotou! **RAFAEL** sotva zavolán" stojí bleskurychle před Ribarem a praví: „Jakou zkoušku žádáš od učedníka Páně?" - Ribar při této otázce přemýšlí a pátrá, zda by mohl vynalézt něco člověku hodně nemožného, co by nebylo možno učinit žádnému člověku.

5) Pravím k tomu **JÁ** : „No, já myslím, že ta věc drží tvou zchytralost již tak trochu za límec!"

6) Praví **RIBAR** : „Ó, nech toho jen být! Festina lente. (Spěchej pomalu; vyd.), říkají Římané! Hostis cum patientia nostra victus (S trpělivostí se dojde k vítězství; vyd.)! Dám tomu mladíku rozlousknout ořech, na němž budou jeho zuby vystaveny silné zkoušce!"

7) Tu se **RIBAR** skloní k zemi, zvedne několik liber těžký kámen se země a s úsměvem praví Rafaelovi: „Milý učedníku božského Mistra, který koná věci, které mohou být jedině Bohu možné! Naučil-li jsi se od něho již něco všemohoucího, udělej z tohoto kamene dobrý sladký chléb!"

8) Praví **RAFAEL** : „Zkus, zda je ten kámen ještě kamenem!"

9) **RIBAR** to zkouší a praví: „Jakpak by ne!"

10) Praví **RAFAEL** : „Zkus to nyní ještě jednou!"

11) Ribar to zkouší ještě jednou, rozlomí kámen a poznává, že se kámen skutečně stal chlebem. Tento zázrak v jeho rukou ho velmi mocně zarazí, ano, byl zřejmě jat značnou úzkostí a nevěděl co by na to řekl.

12) **RAFAEL** mu však praví: „Ochutnej jej také; neboť oko lze snáze oklamat nežli ponebí! Dej jej ochutnat také svým přátelům, abychom měli svědky, že ta proměna je opravdová!"

13) Ribar ochutnává zázračný chléb z počátku poněkud opatrně; ježto mu však velmi chutná, zakousne se řádně do jedné polovice a druhou polovici dává ochutnat svým druhům. Všichni shledávají chléb neobyčejně chutný, sladký a plný nejvábnější vůně.

14) **JÁ** Se však poté táži Ribara řka: „Nuže, milý příteli, podej Mi úsudek; co říkáš tomuto skutku provedenému mladíkem?"

15) Praví **RIBAR** Suetalovi: „Bratře, mluv nyní, ty jsi trochu chytřejší nežli já! To jde příliš vysoko nad můj obzor poznávání!"

16) Praví **SUETAL** : „Takových lidí jako jsi ty, kteří se z počátku se svou troškou rozumu rádi vynášejí, je ve světě nyní velmi mnoho; přihodí-li se však potom nějaký zjev sahající daleko nad jejich rozum, stojí tu pak jako žena přistižená při cizoložství! Co se tu dá nyní jiného říci nežli: Mathael má pravdu každou slabikou, kterou vydal velkému Mistru jistě nejpravdivější svědectví!"

17) Jsou-li však již jeho učedníci s to konat takové věci, co vše bude teprve s to konat božský mistr?!"

18) Praví **RIBAR** : „To vše je pravda a žádný z nás to nemůže popírat; ale říká se a učí v chrámu také jako rozhodná pravda to, že určití mágové jsou prý s to mocí belzebuba, která jim je k službám, provádět náramně vzácně věci. Dokonce i Římané říkají: In doctrina aliena cauti, felices (Šťasten, kdo je v cizí nauce opatrný; vyd.) a Sapientia non incipit cum odio deorum (Moudrost nezačíná nenávistí bohů; vyd.)."

19) Praví **SUETAL** : „Přestaň mi se svými hloupými latinskými rčeními a se svým oslovským belzebubem můžeš mi dát navěky pokoj! Cožpak jsi neslyšel předtím mluvit božského moudrého Mathaela, z čehož jsi mohl snadno vyrozumět, že nauka velkého Mistra vede každého člověka k Bohu pravdou, láskou a skutkem? No, k tomu by měl velký Mistr používat představitele vsí lži a všeho podvodu? Slepý osle, kterým jsi dosud vždy byl, byl ten chleba lží, anebo to byl opravdový chléb?"

20) Kdyby ti jej byl připravil belzebub; což by mu ovšem nebylo nikdy možné, pak bys měl nyní místo nejlepšího chleba v žaludku kámen; jelikož to však byl opravdový chléb jakoby z nebe přicházející, cítíš nyní dosud jako já, opravdu božsky lahodnou chuť nejlepšího účinku v celém svém těle, jako já v těle mém!

21) Kde jsi kdy četl v celém Písmu, že by se kdy satanovi podařilo vykonat zázrak podobný tomuto zázraku? Pohlédni na zázraky belzebubovy v chrámě! Čím jsou? Ničím jiným nežli jen nejhanebnějším a dobře známým podvodem, aby se tím u lidstva slepého jako ty, uvolnilo zlato a stříbro a aby se ho pak použilo k jiným hanebným účelům!

22) Hle, to jsou ty zázraky satanovy a lze je jako takové hmatatelně rukama snadno poznat!

23) Zde však nevládne žádný nějak možný podvod, nýbrž jedině snadno poznatelná všemohoucí vůle Jehovy! Jak se tu ještě můžeš tázat, zda by nebylo něco takového také možné mocí satanovou?! Kde pak mohl satan ještě kdy dokázat, že je v něm nějaká pravá moc?"

24) Praví RIBAR velmi zaražen: „No, nezvítězil na Sinai, když byl po tři dny bojoval s Michaelem o tělo Mojžíšovo?"

25) Praví **SUETAL** : „Ano, tu si vydobyl lejno Mojžíšovo! Pěkné vítězství! Co víš dále?"

26) Praví RIBAR : „No a svedení Evy a Adama není nic?"

27) Praví **SUETAL** : „Lze to nazvat zázrakem, jako je tento? Když ti nějaká přebujná dívka ukáže všechny své tělesné vnady a velmi chtivýma očima tě pozve, bude tu něco podivuhodného, když jí ze samé tělesné chlípné touhy klesneš do krásné měkké náruče? Těchto Adamových a Eviných zázraků se děje bohužel dnes až příliš mnoho, patří však vždy nejnižší a nejhrubší přirozenosti a o nějakém zázraku není tu věru ani stopa, leč že by to bylo zázrakem vše od prvopočátku stvoření! - Znáš snad ještě nějaký zázrak satanův?"

28) Praví RIBAR : „S tebou je těžká řeč! Co však jsou známé nám zázraky modly Babelu a Ninive? Nebyly snad způsobeny satanem?"

29) Praví **SUETAL** : „Pro slepé osly jako jsi ty ano, - ale pro vidoucí lidi ne; neboť ti věděli, že v břiše známé modly v Babelu rozžhaveném v noci ohněm do bílého žáru mohly být oběti vrhané do břicha její širokou tlamou zcela snadno stráveny přirozeným žářem. Takové zázraky můžeš pomocí silného ohně provádět každodenně a nepotřebuješ k tomu ani dost málo pomoci satana! já sám ti udělám v dorozumění s několika prodejnými sluhy spoustu všelijakých satanských divů, aniž bych k tomu potřeboval pomoc satanovu; neboť k tomu je zlá a ziskuchtivá vůle každého špatného člověka více než dost satanem.

30) Satan nedovede a nemůže věčně nic jiného - leč zahubit nějaké beztoho žádnou cenu nemající tělo a pak si může vzít svou nadměru páchnoucí odměnu; ale pro duši a pro ducha nemůže navěky žádný div vykonat; protože jeho bytost sama je nejhruběji souzená hmota! Ano, satanem se můžeš stát ještě hmotnější nežli již dávno jsi; ale duchovním se jím nestaneš nikdy ani na okamžik! - A nyní mluv -dále, napadnou-li tě ještě nějaké zázraky satanovy!"

31) Praví RIBAR zcela spráskán: „Je-li tomu všemu tak, pak ovšem o žádném dalším zázraku satana již nevím a chci uznat tento nejčistší zázrak, který učinil mladý a velmi milý učedník velkého Mistra. Ostatně bys však mohl se mnou mluvit již trochu způsobilěji a já bych ti býval také rozuměl!"

32) Praví **SUETAL** : Tu máš ovšem pravdu, ale ty již dávno víš, že se vždy rozzlobím, přijde-li mi nějaký člověk, zvláště však určitého vzdělání, se starou pohádkou o nějakém belzebubovi, jakoby již světší lidé nebyli dost belzebubovi! Zejména však při takové čistě božské příležitosti! Věřu, tu bych zlostil vždy z kůže vyskočil!"

33) Praví RIBAR: „No, no, již je vše zase dobré!! In medio beati (Střední cestou kráčí šťastní; vyd.) říkají Římané; „nikdy příliš horký a nikdy příliš vlažný“ je jádro moudrosti a vší životní chytrosti. Pravda se nakonec chápe, rozumíš bratře, také bez osla a bez lejna!"

34) Praví **SUETAL** : „Ano, ano; ale ve spravedlivé horlivosti se těžko odvažují slova, jimiž se někdo kárá, začíná-li stavět na odiv až příliš hloupé pochybnosti! jelikož však začínáš nyní pravdu poněkud důkladněji poznávat, pak také neuslyšíš tak snadno ode mne podobné výrazy!"

35) Poté pravím **JÁ** : „Nuže, jste v pořádku?"

36) Praví oba: „Zcela úplně!"

53. ZÁKLADY NAUKY JEŽÍŠOVY.

- 1) Pravím **JÁ** Ribarovi: Jak však to vypadá s tvým úsudkem o tom, co jsi nyní viděl?"
- 2) Praví **RIBAR** : „Už jsem se vyslovil Suetalovi a nyní doznávám, že nejmoudřejší Mathael má ve všech věcech zcela pravdu. Zkouška je učiněna a netřeba nyní již nic dalšího! já nyní již nevěřím, nýbrž já jsem to na vlastní oči viděl a rád bych nyní poznal velkého Mistra samého!"
- 3) Praví **SUETAL**: „Ano, to bych rád také já, kdyby to tak snadno mohlo být, ačkoliv nyní zrovna na tom již tak velice netrám; .neboť co jsem nyní viděl, stačí mi na celý můj život! Více nežli Bohem nemůže být, ale podle toho co se stalo, o mnoho méně také ne! A to mi stačí, jen bych ještě rád něco slyšelo jeho nové nauce!"
- 4) Pravím **JÁ** : „Také z ní vám podal Mathael již některé základy; ostatně jeho nauku lze zcela krátce shrnout v to, že člověk má milovat Boha nadevšecko a svého bližního jako sebe samého.
- 5) Boha nadevšecko milovat pak ovšem značí: Boha a jeho zjevenou vůli poznávat a pak z opravdové vnitřní lásky k poznanému Bohu podle toho jednat a vedle toho se kvůli Bohu chovat ke každému bližnímu tak, jako se každý rozumný člověk chová k sobě; ovšem. zde je řeč o čisté a v nejvyšším stupni nezištné lásce jak k Bohu tak právě také ke každému bližnímu.
- 6) Jako veškeré dobro má být milováno jedině proto pravdivé, že je dobré a proto pravdivé, tak chce také být milován Bůh, protože jedině On je nejvyšší dobrý a nejvyšší pravdivý!
- 7) Tvůj bližní musí však být rovněž tak milován proto, že je obrazem Božím jako ty a chová v sobě Božího ducha jako ty!
- 8) Hle, to je vlastní jádro Jeho nauky a lze je snadno zachovávat, ano mnohem snáze nežli tisícové zákony chrámu, které jsou většinou naplněny zištností jeho sluhů.
- 9) Co možno nejpřesnějším zachováním této nové nauky se stává z počátku velmi spoutaný duch v člověku volnější a volnější, vzrůstá a konečně prostupuje celého člověka a vztahuje takto vše do svého života, kterýž je životem Boha a proto musí trvat věčně a to v nejvyšší možné blaženosti!
- 10) Každý člověk, jenž se takto jaksi znovuzrodí ve svém duchu, nikdy smrti neuvidí, ani nepocítí, ani neokusí a uvolnění od jeho těla bude mu nejvyšší slastí.
- 11) Neboť duch člověka sjednocen takto úplně s jeho duší, se podobá člověku v tuhém vězení, jehož úzkým světelným otvorem může vyhlédnout ven do krásných niv země a vidět jak se na nich zcela svobodní lidé obveselují všelikým užitečným zaměstnáním, zatím co on musí ještě strádat ve vězení. Jak se však zaraduje. přijde-li žalárník otevře dveře osvobodí ho od všech pout a řekne jemu: „Příteli, jste osvobozen od každého dalšího trestu, jděte a požívejte nyní úplné svobody!"
- 12) Také se podobá duch člověka životnímu plodu zárodku ptáčka ve vejci; uzrál-li uvnitř tvrdé, jeho svobodný život poutající schrány teplem k líhnutí potřebným, pak prolomí schránu a těší se ze svého svobodného života.
13. Avšak toho může člověk dosáhnout jen přesným a upřímným zachováním té nauky, kterou lidem nyní zvěstuje Spasitel z Nazaretu.
- 14) Je-li člověk v duchu již víc a více znovuzrozen, dostává pak také jiné dokonalosti, o nichž si pouze přirozený tělesný člověk nedovede učinit představu.
- 15) Duch je pak v sobě moc podobná moci božské; co potom tento dokonalý duch v člověku chce, to se děje a musí se dít, protože mimo životní sílu ducha nemůže být v celé Boží nekonečnosti žádná jiná síla a moci.
- 16) Neboť pravým životem je jedině Pán a Stvořitel, Udržovatel, Zákonodárce a Ředitel veškerého stvoření a proto se vše musí moci věčně jedině živého Ducha podrobit.
- 17) Na onom učedníku jsi viděl malou ukázkou toho a tak Mně můžeš zatím uvěřit, že je tomu tak. Poznání však o jak, čím a proč, dostane se ti teprve tehdy, až dospěješ ke svobodě svého nejnivnějšího duchovního života.
- 18) Mathael ti však již dostatečně ukázal k jakému poznání může dospět duch jen zpola znovuzrozený a tak máš nyní pro všechno v ruce makavé důkazy a můžeš proto podle toho s velkou důvěrou zařídit svůj život. - jsi spokojen s tímto výkladem?"
- 19) Praví **SUETAL** : „Příteli, mnohem spokojenější nežli s výkladem strašně moudrého Mathaela! je sice to, co jsi mi nyní řekl, rovněž tak hluboké a moudré jako vše to, co jsem již slyšel z úst Mathaelových a v jistém ohledu ještě moudřejší; ale u Mathaela jímá člověka přímo úzkost

a tíseň, protože tu člověk nepoznává pravý vchod a východ. Ty jsi však nyní zcela prostými slovy aspoň mně celou tu věc tak objasnil, že si nyní již nedovedu myslet nic jasnějšího; vím nyní přesně co mám činit a čeho tím nutně musím dosáhnout a tak jsem tedy také úplně spokojen, neboť mně již nezbývá žádná další otázka."

54. DRUHÝ ZÁZRAK PODLE PŘÁNÍ RIBAROVA.

1) Pravím **JÁ** : „Dobře tedy; ale nyní Mi ještě zcela nepokrytě řekni, zda bys se nechtěl také seznámit s velkým Mistrem z Nazaretu! Chceš-li, mohu ti ho předvést."

2) Praví **SUETAL** : „Upřímně řečeno, tento muž skrývající v sobě hojnost Božího ducha stojí pro našince ve všem všudy až příliš nekonečně vysoko a já mám přímo strach vidět ho i jen zdálky, neřku-li, abych s ním přišel do nejbližšího styku! Proto je mi nyní již milejší, nebudu-li ho osobně vůbec znát. Hle, mne tísní nyní již blízkost tohoto jeho mladého učedníka a upřímně řečeno, nebylo by mi nikterak nemilé, kdyby se opět vrátil ke své společnosti. Ve zkoušce obstál a to stačí! K nějaké druhé zkoušce by se beztoho rád již nepodvolil a bylo by to také zbytečné, neboť komu nepostačila ta jedna zkouška k náležitému přesvědčení, toho nepřesvědčí ani tisíc zázraků. A tak by mně bylo již milejší, kdyby se odebral opět ke své společnosti;_odměnit ho za to nemůžeme, protože mimo sebe samé nemáme nic. Řekni mu tedy, nejmilejší příteli, že by se nyní mohl zase vrátit ke své společnosti!"

3) Pravím **JÁ** : „Ach, k čemupak to?! On je přece svobodný a může jít kdy chce a také již půjde, nebude-li zde mít již do dělat! Ty jsi nyní ovšem úplně spokojen, ale ne tak všichni tvoji druhové, sám Ribar ne, který je přece nyní ve všem s tebou srozuměn. Zabývá se stále ještě prvním divem a ještě dávno se nemůže úplně vyznat. Proto, ježto je ještě čas, vymínil si od něho na všechn způsob ještě jedno znamení!"

4) Praví **SUETAL** : „To by bylo již vše dobré a já sám bych chtěl ještě něco od něho vidět; ale je tu jen ještě otázka, zda to bude také milé jeho svatému velkému Mistru; neboť mistři nevidí vždy rádi, když se jejich učedníci příliš ukazují."

5) Pravím **JÁ** : „O to se zcela nestarej; neboť to všechno беру na Sebe Já a svým časem se zajisté dovedu zodpovídat, budu-li snad o to požádán. Ale Ribara a těch ostatních se musíme nicméně otázat, jakým způsobem si přejí znamení, jinak by mohl brzy jeden z nich říci, že to znamení bylo dávno připraveno a zcela přesně smloueno; určí-li si však oni sami znamení, pak nebude moci být o nějakém dřívějším smlouení ani stopa. Jsi s tím srozuměn, anebo ne?"

6) Praví **SUETAL** : „To je šalomounsky moudře myšleno a mluveno a člověk s tím musí být srozuměn!"

7) Pravím **JÁ** : „Nuže, zeptáme se tedy Ribara! - Řekni nám, Ribare, v čem má spočívat ještě následující znamení, které má učedník ještě vykonat!"

8) Praví **RIBAR** : „Příteli, chce-li vykonat ještě jedno, ať udělá z kamene, který nyní držím v rukou, jednu z nejušlechtilejších ryb, jaké jsou v tomto moři domovem!"

9) Pravím **JÁ** pro forma (na oko) Rafaelovi: „Budeš s to tento úkol rozřešit ?"

10) Praví **RAFAEL**: „Pokusíme se o to; ale ať se žadatel dříve pevně postaví, jinak ho ta ryba srazí k zemi. Nejušlechtilejší ryby v této vodě jsou velké a silné, takže je člověk nemůže zmoci; jestliže se tedy Ribar velmi pevně postaví, pak také ihned osmdesátilibrová ryba zaujme místo jeho sotva deset liber těžkého kamene."

11) Praví **RIBAR** : „Ó, bud jen bez starosti! Já jsem tak trochu Simson a zvládl jsem již sto-librové ryby! Ostatně stojím nyní již náležitě pevně !"

12) Praví poté **RAFAEL**: „Staň se, co jsi žádal!" - Sotva Rafael vyslovil tato slova, mrskla sebou osmdesátilibrová ryba v rukou Ribarových k hrůze a nesmírnému úžasu všech přítomných tak prudce, že Ribar upadl na záda a jelikož ryba zcela mocně poskakovala a ocasem sem tam prudce mrskala, rozprchlí se diváci na všechny strany a také Ribar, který vstal brzy opět se země, neukazoval již chuť uchopit tuto velkou rybu. Leč nablízku byl syn Markův, přišel rychle se silnou malou ruční sítí, vrhl ji na dosud silně sebou házející rybu, ovinul ji a odnesl do vany naplněné vodou.

13) Když byla ryba ve svém živlu, přirozeně se uklidnila a všichni šli nyní k vaně a plni údivu pozorovali velkou rybu a **RIBAR** pravil: „Nyní jsem se vši svou nicotnou moudrostí poražen a věřím pevně všemu, co jsem uslyšelo velkém Mistru! Tu přestává všechna moudrost lidí a sláva

Boží se zjevuje způsobem opravdu až příliš doslova makavým! Mathael má v každém svém slově pravdu a také onen přítel, jehož dobrotě máme co děkovat za ony dva nikdy tu nebývalé zázraky. Budiž za to velký dík Bohu a věčně velebeno budiž za to Jeho vznešené jméno, že dal tuto moc také lidem na tomto světě! Jsme sice nejvýš neshodni dívat se na takové čisté Boží zázraky vlastníma hříšnými očima, ale ježto Bůh Sám nás učinil toho hodnými, budiž za to velebeno Jeho vznešené jméno!"

55. ROZDÍL MEZI ZÁZRAKY RAFAELA A ZÁZRAKY MÁGŮ.

1) Praví **SUETAL** : „Amen! To je také mé slovo! Neboť něco takového oko smrtelníka ještě nikdy nevidělo! Mágové za dob faraóna vrhali sice také hole, z nichž se stali hadi; ale my jsme přitom tehdy nebyli! A i kdybychom přitom byli, viděli bychom bezpochyby zcela. týž umělecký kousek, jak jsme jednou něco podobného viděli v Damašku, kde jakýsi perský kouzelník vrhl na rozsáhlou plochu sypkého písku klacek a když byl tento se zvláštní obratností vržený klacek zahrabán do sypkého písku, takže ho již nebylo vidět - což se ovšem stalo v okamžiku, - tu se brzy poté zvedla z písku krysa anebo myš a náhle odtud uprchla! Tento kouzelník předtím oznámil, že z klacků do písku vržených vytáhne krysy a myši. Ale zkoumal jsem potom písek a shledal jsem vržené klacky zcela neporušené; zato jsem však také našel až příliš zřetelné stopy, kterak kouzelník udržoval předtím asi beze svědků určitý počet krys a myší, poutaných k písku tím, že jim na několika místech položil do jím udělaných pískových jamek známá zamilovaná vnadidla, jimiž se vložené tam myši a krysy zcela klidně a pohodlně bavily, až je obratně vržený klacek přinutil z jamek vyskočit a utéci.

2) Hloupý lid prokazoval perskému mágovi téměř božskou poctu a nacpal jeho pytle všelijakými drahocennými věcmi; a když jsem o tom chtěl přesvědčit několik těch domněle poněkud moudřejších, nazvali mne zločincem a měl jsem potom co dělat, abych upláchl. Přitom jsem však nabyl přesvědčení, že předně tací mágové jsou zcela vychytralí kulichové, kteří svými nahodilými vědomostmi a zkušenostmi nabytými v široké oblasti přírody dovedou využítkovat hlouposti mnohých jiných lidí, kteří žijí jako dobytek a zadruhé, že takové zarytě hloupé lidi nelze ani při nejlepší vůli nějakého moudrého lidumila nikdy úplně napravit.

3) A tak vypadají asi všechny ty vychvalované zázraky kněží a mágů v celém Egyptě a Persii a zázraky Esejců nebudou asi vypadat jinak.

4) Ale tyto dva zázraky zde, které vykonal učedník velkého Mistra a nejvýš zázračná uzdravení, o nichž jsme slyšeli a která vykonal velký Spasitel, jsou nad veškeré magické podvody tak čistě povznesené, jako je svým nejjasnějším a nejčistším světlem povzneseno slunce nad každým nicotným a podvodným světlem bažiny. Při těchto dvou zázracích je, jak řečeno, každá lidská moudrost u konce; tu již nepomáhá žádné myšlení a zkoušení, tu působí Boží všemohoucnost, které ovšem nemůže být nic nemožného.

5) Nám však zůstává poučení, abychom právě to, čemu učí Spasitel, tím živěji následovali, protože Jím, jak se mi nyní zdá, se snad právě v této naší době asi splní staré zaslíbení Jeho-
vy."

6) Pravím **JÁ**, oněmi dvanácti dosud osobně ještě nepoznaný, Suetalovi: „Jsi ty snad s jistým přesvědčením takového mínění?"

7) Praví **SUETAL** : „Příteli, mé nyní pojaté mínění se stává jistotou, aspoň ve mně! Neboť hled, mám zcela prostý, avšak jistě platný důvod, abych to předpokládal! Bůh je nekonečně dobrý a moudrý, než aby nějakého člověka tak mocně probudil a naplnil Svým všemohoucím duchem pouze proto, aby snad potom tělesně uzdravil několik nemocných a z kamenů vypěstoval chléb a ryby. S člověkem, jenž. tu stojí daleko nad Mojžíšem a nade všemi ostatními proroky jako Slunce zcela sám, spojil Bůh jistě také ještě nějaký vyšší a nám dosud zcela neznámý velký cíl! Neboť pro velmi podřízené účely, jen aby konal divy před očima zevlujícího a horečně po zázracích se shánějícího slepého davu, jistě Bůh, jak řečeno, neustanovil na tuto Zem takového bohočlověka! Já v něm objevuji onoho velkého, všemi patriarchy a proroky oznamovaného Me-
siáše Židů a jsem o tom, milý příteli, téměř úplně přesvědčen!

8) Nemělo-li by tomu nicméně tak být, pak bych věru nevěděl, na koho bychom měli ještě čekat, jenž by byl sto vykonat něco ještě většího a Boha důstojnějšího! - Jakého mínění jsi tu ty, milý příteli, předpokládajíc, že jako Řek jsi nějak obeznámen se spisy Židů?!"

9) Pravím **JÁ** : „Ano, tu jsem úplně tvého mínění; neboť se spisy Židů jsem velmi dobře obeznámen. Ale nyní bych Se však ještě chtěl od tvých druhů dovědět, co oni řeknou tomuto našemu náležitě odůvodněnému mínění! Ribar je tak trochu votantem (hlasujícím; vyd.) za všech deset ostatních druhů. Zeptáme se ho na to a uvidíme, jaké on o tom podá mínění. Zeptej se ho!"

10) Praví **SUETAL** : „Ať tedy ihned začne; neboť nyní se snad již dosyta vynadával na tu svou rybu!"

56. SUETALŮV A RIBARŮV NÁZOR O JEŽÍŠOVI.

1) Poté se obrátí **SUETAL** k Ribarovi, zatahá ho za kabát a praví: „Poslyš Ribare, jedná se zde o nejvyšší důležitou otázku a věc, zejména pro nás Židy; snad můžeš ty nám o tom podat také ne nedůležitou zprávu, neboť pokud vím, ty se přece poněkud lépe vyznáš v Písmu nežli nějaký laický (světový) Žid. Hle, nám jsou známa všechna velká zaslíbení od - pravím - od Adama počínajíc až téměř na naše časy; podle těchto, nikterak pouze vymyšlených zaslíbení očekáváme Mesiáše, jenž má osvobodit zejména Židy jako starý Boží národ od jakýchkoli tělesných, a duchovních zel! Nuže, zázraky proslulého Spasitele jsme viděli na vlastní oči a ještě více jsme z nedávné přítomnosti od očitých svědků, i z doslechu na naše nejvyšší vlastní uši slyšeli, co všechno koná a vykonal., Táže se, zda by Bůh Sám, sestoupivší ze Svých nejvyšších nebi na Zemi učinil více a něco zázračnějšího, nežli právě činí Spasitel z Nazaretu! Odpověď na tuto otázku může znít jen „nikoli"!

2) Asi před třemi týdny byl nám ukázán jako něco mimořádného zcela jako ze základu nově postavený dům, který tam nyní patří také jednomu lékaři - myslím, že se jmenuje Joab anebo také jinak který postavil onen Nazarejec v několika málo okamžicích ze skutečné hromady kamene zříceniny pouze svou vůlí.

3) Také se nám vypravovalo o jistém kupci v blízkosti Sicharu, jehož dům byl zvětšen a velmi vyzdoben též podobným způsobem.

4) Příběhy o uzdravování v Genezaretu jsou nám také známé. Sami jsme viděli a mluvili s uzdraveným bratrem našeho druhá z hor v okrese genezaretském nyní jsme viděli mimořádné uzdravení pěti včera nás doprovázejících zuřivců. Nepochopitelná moudrost Mathaelova, jenž nyní se svými druhy rozmlouvá se setníkem Juliem a ještě s jedním vznešeným Římanem, je nám toho více než nejjistější zárukou!

5) Nyní přistupují k tomu ještě dva zázraky provedené jedním - pravým - učedníkem. Táže se: Neopravňuje nás toto vše k předpokladu, že velký Spasitel z Nazaretu je právě onen zaslíbený Mesiáš? Co ty o tom soudíš?"

6. Praví **RIBAR** : „Ano, ano, mohl bys mít málem pravdu! Víš, s touto myšlenkou jsem se také již zcela tajně obíral jako těhotná žena se svým plodem! Ale je to dvojnásob choulostivá věc, jak vůči chrámu tak také vůči Římanům, jimž by takový opravdový Mesiáš Židů, jak je zaslíben, jistě přišel velmi nevhod. Chrám však klade příchod Mesiášův podle svého kabalistického (na tajnou nauku se vztahujícího; vyd.) výpočtu z velmi moudrých důvodů ještě aspoň hned o několik tisíciletí později; teď, kdy se mu daří velmi dobře, by nikterak nemohl potřebovat nějakého Mesiáše. Římanům však by bylo zřejmě milejší, kdyby byl na straně jejich, nežli na straně Židů!

7) Proto jsem zde zřejmě tohoto mínění: Necht' si již každý, co se týče Zaslíbeného věří potichu co chce; ale ať nevysslovuje svou víru veřejně dříve, dokud nebude věc ještě zřejměji na bíledni! Teď by mohl mít každý s touto vírou jak s jedné tak i s druhé strany velmi značné nesnáze. Ostatně nejsi se svým míněním jakož i se svými důvody pro něj nikterak na falešné cestě, nýbrž zcela podle mého smyslu a podle mých nejvnitřnějších myšlenek na pravé stopě; avšak, nejmilejší přátelé, ať to zůstane pro naše štěstí zatím ještě přísně mezi námi!

8) Ale ty, bratře Suetale pozoruj jen s jistou pozorností mladého, zázračně činného učedníka! Co asi má zase na mysli? Předně se vůbec nevrací ani ke své společnosti a zadruhé pohlíží na nás stále jaksi poněkud uhlazeně šibalským úsměvem jako na pár opravdu velmi hloupých tulpasů.

Co asi má za lubem? Pohled' jen, nyní se dokonce obrací a směje se přímo škodolibě! Kdyby ten mladík jen nebyl tak strašně všemohoucí, pohnal bych ho k odpovídání; avšak s tím člo-

věkem se nedá již dočista nic dělat; neboť jemu by bylo jen žertem proměnit našince ve zcela bodrého osla a jak by tu potom člověk stál?"

9) Praví **RAFAEL** obraceje se, ještě více se směje a zároveň stavě s Mým dopuštěním zcela zdravého osla vedle Ribara: „Hle, právě tak, jako nyní vedle tebe stojí skutečný osel!"

10) **RIBAR** se ohlédne, zcela mocně se ulekne a po chvíli svého vždy více zdrcujícího úžasu praví: „Ó, ó, ó, copak je to?! Odkudpak přišel nyní pojednou tento zcela dobře krmený osel?!"

11) Praví **RAFAEL** : „Odtamtud, odkud přišla ta ryba! Ale nyní se tě ráži, z jakého důvodu vás tísním? Copak jsem vám již nějak v něčem ublížil?"

12) Praví **RIBAR** : „Nejmilejší a zároveň nejkrásnější mladý příteli! Hle, ty jsi nám příliš vše mocný a vypadáš přitom poněkud taškařsky; proto máme před tebou zvláštní respekt a v tvé blízkosti je nám strašně úzko a těžko! Poněvadž však jsi již jednou tu a nechceš se vrátit ke své společnosti, přístup tedy blíže a popiš nám aspoň, jak vypadá velký božský Mistr z Nazaretu; neboť z nepochopitelných zázraků, které jsi vykonal před námi, nebudou naše duše nasycenější! Dovedeš-li, o čemž nelze naprosto pochybovat, nějak také tak mluvit, jak dovedně se ti daří čistě božské zázraky, otevři svá krásná ústa a mluv popisuje vnější podobu!"

13) Praví **RAFAEL** : „Kdybych směl, pak bych to také velmi rád učinil; ale při vši své všemohoucí síle, kterou mám od věčného Mistra všech věcí, nesmím předčasně vyzradit tajnosti.

14) Vás a zejména tebe mrzelo, že jsem se vám předtím musel nutně smát. Ujišťuji vás, že za tím naprosto nevězí tak zvané chlapecké taškařství; neboť mezi smrtelnými lidmi bývají často případy zejména u těch, kteří dosud kráčí v pološeru, že se duch veskrze osvícený, jakým jsem asi já, nemůže při nich zcela zdržet úsměvu. Mě například přinutí vždy k úsměvu, když nějaký domněle moudří a rozumní stojí pospolu v lese a nakonec pro samé stromy nevidí les a nepoznávají ho jako takový! Ano, přátelé, když se mi přihodí něco takového, musím se zasmát a proti tomu nic nepomáhá!"

15) Praví **RIBAR**, pohlížeje poněkud udiveně: „Stojíme tedy my nyní také snad v lese a nepoznáváme ho pro samé stromy?"

16) Praví **RAFAEL** : „Hmotně ne, ale duchovně ano a proto jsem se musel smát. Řekněte mně, pročpak se tak velice bojíte známosti s velkým Mistrem z Nazaretu?"

17) Praví tentokrát **SUETAL** : „Hle, milý moudrý učedníku velkého Mistra, my jsme se již vůči tomuto příteli zde, jenž tě povolal sem, zcela nepokrytě vyslovili, proč je nám milejší osobně se s ním neseznamovat a při tomto našem jistě veskrz ne špatném přání zůstane!"

18) Ty stojíš pro nás ubohé hříšníky již příliš vysoko a proto je nám v tvé společnosti strašně nevolno; neboť o tvé moudrosti a vědomosti nemůžeme mít ani nejmenší ponětí a tušení a proto je nám v tvé společnosti zcela divně. Co je však učedník vůči svému Mistru? Můžeš-li však již ty jako nejmladší učedník velkého Mistra konat tak neslýchané zázraky, co vše teprve bude možno tvému Mistru? Proto je nám již v tvé blízkosti strašně nevolno; jak nevolno by nám teprve bylo v blízkosti velkého Mistra? To bychom - vůbec nevydrželi! Proto zůstane zatím při tom, že se osobně s velkým Mistrem neseznámíme.

19) Prospět nám může jen jeho nauka, jejíž základy jsme již slyšeli zde od tohoto přítele; s tím jsme zatím také zcela spokojeni. Staneme-li se jednou co nejpřesnějším zachováním této božsky čisté nauky dokonalejšími nežli jsme nyní, poslouží nám pak jistě k největší blaženosti, seznámíme-li se s velkým Mistrem také osobně. Osla zde vykouzleného daruj však za nás zdejšímu hospodskému; neboť beztoho nemáme, čím bychom mu mohli zaplatit za to, co nám poskytl!"

20) Praví **RAFAEL** : „Nuže, darujte vy mu toho zcela zdravého soumara a rybu; vždyť obě zvířata byla stvořena pro vás!"

57. PÁN SLIBUJE OBĚMA, ŽE JE UPOZORNÍ NA SPASITELE.

1) Nyní však přichází Marek, aby oznámil, že oběd je hotový a aby se šlo ke stolu.

2) Praví **SUETAL** Markovi: „Poslyš starý, dobrý příteli! Hle, nás dvanáct je úplně chudobných a nemáme nic, čím bychom mohli zaplatit útratu; avšak hled, tento mladý učedník velkého Mistra z Nazaretu, který se zdržuje zde někde v tvém domě, vykouzлил nám svou zázračnou silou nejušlechtlejší jistě téměř stolibrovou rybu a potom tohoto osla! Přijmi tato dvě zvířata do svého

vlastnictví místo našeho povinného zaplacení; neboť co máme dělat s oslem a co s rybou? Co nám však říkají jako symboly k našemu napomenutí, to jsme již obdrželi! Neboť ryba a osel, pokud víme, se nikdy nepoužívali jako symboly moudrosti, nýbrž vždy jako symboly hlouposti. Buď tedy tak dobrý a přijmi do svého úplného vlastnictví obě zvířata, která přece také mají jakousi cenu, místo našeho tobě povinného zaplacení!"

3) Praví **MAREK**: „To učiním velmi rád, ačkoliv mi nejste nic dlužní neboť vše, co jste již zde požili a co snad ještě požijete, je beztoho zaplaceno již více než stokrát! Nyní se však jen poohlédněte po stole; neboť se bude ihned podávat oběd!"

4) Praví **SUETAL** : „Příteli, řekni nám, kdopak za nás tak nejvýš velkomyslně zaplatil již předem útratu, abychom mu mohli vzdát nejповinnější dík?"

5) Praví **MAREK**: „To říci není mi dovoleno; proto se spokojte jen s tím, co jsem vám nyní řekl!" - S těmito slovy se Marek na Můj tajný pokyn vzdálí, vezme ihned s sebou osla a odevzdá ho zatím jednomu ze svých synů k opatrování.

6) Když je Marek pryč, praví Mně **SUETAL** : „Příteli, není ten stařec vzácný člověk? Hle, s tak čestnými lidmi se málokdy na tomto světě setkáme! Ale co myslíš, kdo asi za nás tak nadlidsky velkomyslně zaplatil útratu?"

7) Pravím **JÁ** : „Kdo jiný, nežli. velký Mistr z Nazaretu!? On totiž nežádá nic zadarmo. Kdo jednou Jemu učiní jedno, tomu za to zaplatí deset a kdo mu učiní deset, tomu za to zaplatí sto!"

8) Praví **SUETAL** : „Ano, avšak my jsme mu neučinili ani jedno, ani deset a on nám nicméně zaplatil již tisíc!"

9) Pravím **JÁ** : „Tento Mistr je však také vševědoucí a ví tedy, že vy pro Něho ještě něco učiníte a proto vám platí již předem!"

10) Praví **SUETAL** : „To si dáme líbit a budeme pohotově, abychom se za tuto jeho dobrotu odměnili také naší pílí a velkou horlivostí, až se jednou dovíme, jakou chce od nás službu!"

11) Pravím **JÁ** : „Ano, hleďte, tu bude tedy nakonec přece jen ještě třeba, abyste se s ním blíže seznámili! Nakonec vás přijme i za své učedníky?!"

12) Praví **SUETAL** Ribarovi: „Ty, to by bylo něco! Nakonec bychom také my mohli brzy něco takového dokázat jako tento překrásný mladý člověk zde!? Věru, za takové naděje bych se s ním přece rád, kdyby to bylo možné, seznámil osobně!"

13) Praví **RIBAR** : „Já také a vlastně my všichni! Ale prvý sraz bude nepochybně ještě horší, nežli ten můj dřívější s tou zpropadenou rybou."

14) Praví **SUETAL** : „Kdo ví? Kovaříček kove často mnohem hůře na své kovadlině nežli kovář, aby ukázal, že dovede také s kladivem zacházet. Kdyby se snad během oběda naskytla dobrá příležitost, mohl by nás snad tento náš dobrý řecký přítel pokynem na něho upozornit?!"

15) Pravím **JÁ** : „Ó, ano, tuto laskavost vám mohu zcela snadno prokázat; avšak až ho poznáte, musíte se všichni zcela klidně chovat a nebudit pozornost, neboť to on nemiluje! On se dívá jen do srdce a spokojuje se úplně, když se mu v něm zcela tiše vzdává pravý živoucí hold!"

16) Praví **SUETAL** : „Ó, to již dovedeme a také něco takového je mnohem chytřejší a moudřejší; proto, nejmilejší příteli, buď jen tak dobrý a při příznivé příležitosti při obědě upozorni nás na něho!"

17) Pravím **JÁ**: „Zcela dobře, zcela dobře; to se již stane! Avšak nyní jsou pokrmy na stolech; proto pojďme a nejbližší nejlepší hned obsadíme! Hleďte, tamto pod velkou lípou stojí dva stoly! U toho dlouhého se již musím kvůli vysokým Římanům posadit; vy se však posaďte k vedlejšímu stolu a tak se budeme moci velmi snadno spolu dorozumívat!"

18) „Ano, ano," praví **SUETAL**, tak se to dá nejlépe udělat! Jsem však nyní věru nadmíru žádostivý poprvé osobně poznat toho velkého muže, pravého Mesiáše Židů."

19) Pravím **JÁ** : „Zcela dobře; nyní však pojďme ke stolům!" - Já jdu nyní napřed, oněch dvanáct za Mnou a Rafael jde vedle Suetala, což mu není příliš vhod, protože se ho táže, zda má snad v úmyslu posadit se k jejich stolu.

20) A Rafael s největší vlídností přisvědčí, což však není Suetalovi zrovna příliš po chuti, protože před andělovou všemohoucností má stále ještě nesmírně velkou úctu. Protože však Rafael hovoří s ním tak vlídně, začíná si ho poněmáhle více zamilovávat a z jeho přítomnosti si už tolik nedělá. .

58. RAFAEL JAKO SILNÝ JEDLÍK RYB.

1) Nyní se všestranně pracuje na stolech, jichž počet se pílí starého Marka a jeho obou v tesařství zběhlých synů zvětšil o čtyři; neboť; Marek měl náležitou zásobu prken dubového dříví pro stavbu svých rybářských člunů a Rafael Mým dopuštěním zvětšil v nepozorovatelném okamžiku značně tuto zásobu a tak bylo Markovi snadno zhotovit v jeho sadě ihned hojnost jídelních stolů i s lavicemi.

2) Rafael se posadil mezi Suetala a Ribara. K Mému stolu, kde jsme se posadili v témž pořádku jako den předtím, byl připuštěn také Mathael s jeho čtyřmi druhy a musel si usednout mezi Julia a Cyrenia. Po Mé pravici seděla opět Jara, vedle ní Josoe, pak Ebahl a po Ebahlovi Moji učedníci, vlastně apoštolové.

3) U ostatních stolů byli ovšem ti, kdož byli v družině Cyrenia a Julia; a třicet mladých farizeů za předsednictví jejich řečníka Hebrama mělo za Mými zády dlouhý stůl, takže mohli vesměs vidět na Můj stůl a na malý stůl oněch dvanácti.

4) Náležité množství nejlépe připravených ryb bylo donášeno na stoly a nechyběl nejlepší chléb a víno. Začali jsme jíst a oněch dvanáct nemohlo si dost vynachválit ryby a statečně se pustili do nich; nejvíce však jedl Rafael. Polykal takřka rybu za rybou, což Suetálovi začalo být velmi nápadné a nevěděl co má o tom soudit.

5) Když však Rafael zdvihl z mísy poslední rybu, položil ji na své jídelní prkénko, začal dělit na kusy a poté začal kus po kuse s určitým chvatem soukat do úst, to bylo Suetalovi a Ribarovi již přespříliš a **SUETAL** řekl zcela slušně Rafaelovi: „O, milý, překrásný mladý příteli, jak nesmírný žaludek musíš asi mít, že se do něho vejde takové množství ryb a tolik chleba?! V našich velkých mísách bylo jistě as dvacet ryb; snědli jsme jich jen dvanáct a ostatních osm největších jsi však vzal pod střechem ty sám! Tak mladý člověk a tolik jíst?! To přece nemůže být zdravé! No, mně je to vhod a Pán Bůh ti to požehnej! - Patří tedy podle nauky velkého Mistra snad také to, že k dosažení moudrosti a všemohoucnosti se musí tolik jíst?“

6) Praví **RAFAEL** s úsměvem: „To jistě ne! Ale když mně chutná a je tu co, proč bych neměl jíst tolik, kolik mně chutná?! Podívej se na chrám jeruzalémský, kolik ten ve jménu Božím denně stráví všeliké oběti! Nemohlo by se tu ještě příhodněji tázat a říci: Ale je ten Jehova opravdu nenasyta; každodenně pohltí množství volů, krav, telat, ovcí, jehňat, kuřat, holubů, ryb, koz, mnoho velkých bochníků chleba, mnoho měchů vína a po veškerém tom mocném žraní má ještě velkou touhu po zlatě, stříbře, perlách a všelikých nejvzácnějších drahokamech!?“

7) Ptal jsi se někdy, zda je Bůh skutečně takovým žroutem?! Ne, to jsi neučinil; neboť jsi věděl, že tu jsou žrouty jen sluhové Boží. Co je těch mých osm ryb proti stovce volů, krav a telat a podobně?! Když sluhové Boží si v chrámu smějí beztrestně činit právo, aby tak nesmírně mnoho požívali na jméno Boží, proč bych se měl postit já, který jsem jistě více sluhou Božím nežli ti žrouti v chrámu?!

8) **SUETAL** praví: „Ano, ano, máš zcela pravdu; mně bylo jen velice divné, jak jsi nás jako nadmíru něžný učedník všechny v jídle daleko předstihl a nebral jsi zcela žádný ohled na nás, zda bychom snad také my ještě nezmohli něco z dobrých ryb!“

9) Praví **RAFAEL** : „Zažil jsi již, že by kdy sluhové Boží v chrámu brali nějaký ohled na to, zda obětující mají doma ještě co jíst? Berou od nich oběti a desátek beze všeho ohledu, zda obětující v nejbližší hodině nezemřou hladem! A hle, chtějí být sluhy Božími a v očích slepého lidu také jimi jsou! Ty však jsi proto ještě nikdy i jen zcela skrytě v sobě nepohnal sluhy Boží k odpovídání; co se tedy nyní tak velice staráš o mé zdraví, když jsem ti přece skutečně dokázal, že jsem pravý sluha Boží?“

10) Praví **RIBAR** : „Příteli Suetale, s ním jak se zdá není dobré se hádat! Ten učedník zavání silně Mathaelem a mohl by nám z ničeho nic povědět celý náš životopis do očí!“

11) Praví **RAFAEL** : „Nemusíš tak příliš potichu mluvit, jinak ti budu těžko rozumět a zřejmě ještě hůře Suetal!“

12) Praví **RIBAR** : „Ano, ano, mluvil jsem až příliš hlasitě!“

13) **RAFAEL** : „A chtěl jsi přece, abych ti jaksi nerozuměl! Hle, já slyším a vidím tvoje myšlenky; jak bych tedy neslyšel tvá slova?! Hle, zvíře které jsem ti předtím postavil po boku, má přece jen ještě leckterou podobnost s tebou! Ale já ti pravím, nestaneš-li se napřed tak pokorný jako toto šedé zvíře, nenajdeš úzkou branku k pravé moudrosti!“

14) Praví **RIBAR** : „Ale řekni mi, příteli, pročpak jsi mne vlastně zahanbil před tolika lidmi?“

15) Práví **RAFAEL** : „Vždyť jsem ti tehdy přece zřetelně řekl, že jste v duši ještě tak slepí, že pro samé stromy nemůžete uvidět les. A jako jste byli slepí tam, tak jste také ještě slepí teď, přesto že jste požíli příliš málo ryb! Chcete-li však ještě ryby, řekněte a v moři budou asi ještě nějaké v zásobě!"

59. DOBRÉ A ZLÉ VLASTNOSTI PŘI NAPOMÍNÁNÍ.

1) Práví třetí ze společnosti dvanácti jménem **BAEL** : „Přátelé, dovolte, abych promluvil také já slovo! Mluvím sice obyčejně málo a raději něco moudrého zcela beze slova poslouchám; avšak z celé řeči vás dvou vyzíralo dosud ještě velmi málo moudrosti. Mladý učedník má věru pravdu, když se vám pořádně vysmívá; neboť také já vám pravím, že pro samé stromy nevidíte les. Považte, kdo jsme my a kdo je ta velká společnost; potom poděkujte Bohu, že ještě žijeme! My jsme bídní, slabí a zcela bezcenní pozemští červi a tato společnost pozůstává z držitelů moci, před nimiž se chvěje celá Země; a my červi si ještě troufáme nejhoupějším způsobem se s nimi hádat!? Co ti, příteli Suetale, vadilo, že tento vznešený zázračný a opravdu všemohoucí jinoch požil nyní před námi osm ryb?! Copak zde nejsme zdarma hosty a nenasytili jsme se? Já myslím, že jsme-li nyní více než dostatečně nasyceni, co tu chceme ještě dalšího! Je-li přirozenost tohoto jinocha taková, že k jejímu upokojení musí jíst více nežli my vyhladovělí chrámoví darebové, pak to přece nemusíme kritizovat! Neboť předně z našeho váčku nejedl a zadruhé bylo od vás nejvýš neslušné, že jste ho takřka poháněli k odpovídání! Prosím, buďte už jednou moudřejší! Tohoto jinocha poslouchají takřka všechny živly a vy s ním mluvíte, jakoby vám již byl zcela roven. Ó, vy opravdu hloupí oslové! On zasluhuje více veškeré naší úcty, nežli dávnověcí proroci a to pro Ducha Božího, jenž působí skrze něho a vy s ním jednáte, jako s vámi zcela rovnocenným! Když jste museli v chrámu předstoupit před velekněze, ze samé úcty jste se chvěli; zde je milionkrát více nežli tisíc velekněží na jednom místě a vy se chováte jako několik nejoprávdovějších hlupáků! Fuj, styďte se! Buďte zticha, poslouvejte - a něčemu se naučte; teprve potom mluvíte s lidmi, kteří jsou méně pošetilí nežli vy! Ale božského jinocha mi nechte na pokoji, jinak bych musel být na vás ve jménu všech ostatních bratří, kteří tu sedí u tohoto stolu, hrubý!"

2) Práví **RAFAEL** : „Mluvil jsi sice dobře, milý Baeli; ale tak tvrdá napomínání nejsou nikdy zcela v pořádku, protože nemají v pozadí lásku, nýbrž zastřenou pýchu. Napomínáš-li své bratry v takové drsnosti, tu zahoříš zlostí, rozzlobíš se, přemluvíš sama sebe k hněvu a potom nevyřídíš nic dobrého; neboť na trní a hloží hrozny a fíky nerostou a na spáleništi se tráva dlouho neobjeví.

3) Chceš-li vésti svého bratra, nesmíš ho uchopit za ruku tak pevně jako lev svou kořist, nýbrž jako slepice vodí kuřátka, tak ty veď své bratry; tehdy shlédne na tebe Bůh, protože jsi jednal podle řádu nebes.

4) Zkus vždy napřed sílu a moc lásky co ona zmůže a jak daleko sahá! Kdyby se snad ukázalo, že svou jemností pramálo pořídí, pak teprve zahal lásku rouchem úplné vážnosti a takto z nejhlubší lásky veď svého bratra vážně a pevně ho drže, nežli ho přivedeš na pravou cestu! Stojí-li jednou na ní, pak odhal svou lásku a bratr ti pak zůstane nebeským přítelem plným vděčnosti navěky! A to je lepší, protože je to v řádu Božím od věčnosti!"

5) Po tomto napomenutí otvírá Bael oči a Suetal a Ribar ze samé radosti nad tím tisknou Rafaelovi ruce; neboť líbilo se jim, že v domněle mladém učedníkovi našli zástupce jejich práva lidskosti.

6) **Mladý učedník** jim však praví: „Přátelé, vděčnost za dobrou službu je dobrá, má-li dobrý důvod; není-li však důvod úplně dobrý, ano, vlastně horší nežli dobrý, pak také celá sebehodnější vděčnost není ani o vlas lepší nežli důvod sám!"

7) Při této poznámce Rafaelově hledí Suetal a Ribar vyjeveně a **SUETAL** se táže Rafaela řka: „Ale, nejmilejší mladý příteli, řekni nám přece jak to míníš? Zdá se nám, že s naší vděčností nejsi nikterak spokojen!"

8) Práví **RAFAEL** : „Hleďte, u člověka podle Božího řádu musí nakonec být také vše v úplném Božím řádu. Čistá láska, jako základ všeho života jak v Bohu tak i v člověku, musí vysvítat z každého jednání. Vy jste mi nyní vděční, že jsem napomenul Baela, protože jeho napomenutí vás nebylo založeno na půdě lásky, nýbrž na půdě zlosti, která je potomkem hněvu a pomsty.

Bael zřejmě urazil vaši mysl a proto jste skrytě v srdci zahořeli zlostí a chovali jste zároveň přání, aby se za to Baelovi dostalo řádné pokárání. A hleďte, takové přání je nejmladším dítětem mstivosti, která je domovem jen v pekle! Nyní jsem však předešel vaše přání a jasně jsem ukázal zlo jeho pokárání a z toho jste pak oba pocítili v sobě radost a byli jste mi proto vděční.

9) Leč vaše radost nevznikla ve vás proto, že jsem přivedl bratra Baela na správnou cestu Božího řádu, nýbrž že jsem mu místo vás a podle vašeho mínění zasadil mocnou ránu, čímž vaše mstivost poněkud ochabla a ještě máte důvod, abyste mu to předhazovali ještě k častějšímu dodatečnému ochlazování vaší mstivosti. A hleďte, protože vaše vděčnost byla založena na základě, který je špatný, protože v něm není lásky, nemůže být ani vděčnost sama dobrá!

10) Ach, je-li však vaše vděčnost plodem oné opravdu nebeské radosti, že poněkud zbloudilý bratr byl opět přiveden na správnou cestu, pak je také plodem řádu nebes, který sluje láska a proto je dobrá.

11) Chcete-li vy, kteří jste povoláni, být opravdovými dětmi Božími, nesmí vás pohnout k jednání nikdy nějaký důvod, který by nebyl ve všech částech založen na čisté lásce; po nějaké zlosti, mstivosti a sebenepatrnější škodolibosti nesmí být ve vašem srdci ani stopy, neboť to náleží pekle a nikoli nebi.

12) Hleďte, kdyby ve vašem domě ležel bratr těžce nemocný na těle a octl se ve velkém nebezpečí, že bude nemocí usmrcen, čímž byste mohli za velkého smutku milého bratra ztratit, pak jistě vynaložíte vše, abyste pomohli bratrovi od jeho utrpení a zachránili ho od nebezpečí smrti! Jakou radost budete mít, povede-li se vašemu bratrovi vašim přičiněním hodinu od hodiny lépe a lépe!

13) Pociťujete-li však v sobě takovou radost již z tělesného polepšení vašeho bratra, - oč mnohem více se budete jako vesměs děti jednoho a téhož dobrého Otce v nebi těšit, bude-li duševně nemocný bratr, jenž stál na cestě možné věčné záhuby, opět uzdraven k věčnému životu?! - Uznáváte to anebo ne?"

60. SUETAL SE UKAZUJE BÝT ŽVANILEM.

1) Praví **SUETAL** : „Příteli, tak jako ty nemluví žádný člověk tohoto světa! Ty jsi jistě nějak vyšší bytost z Božích nebes! Nakonec jsi snad ty sám velký Spasitel z Nazaretu?"

2) Praví **RAFAEL** : „Ó, nikterak! Neboť nejsem hoden ani řemínek u obuvi Mu rozvázat! Jsem sice duchem shora, ale podle tohoto rovněž pozemského těla jsem jen to a ten, jakým jste mne poznali!"

3) Praví **SUETAL** : „Ale nyní, kdy jsme již pojedli a s námi mnozí ostatní hosté, rád bych poznal nebeského Mistra, abych mu vzdal svou nejhlubší úctu!"

4) Praví **RAFAEL** : „K tomu nejsem ještě zplnomocněn; až přijde pravý čas, pak Ho již poznáš a též i tvoji bratři! Avšak hleď, nyní je ve vašem srdci ještě leccos nečistého! To musíte poznat a jako takové si zošklivit a ze sebe odstranit tím, že budoucně a od okamžiku, kdy poznáte ono nečisté, nebudete se toho nikdy při nížádné příležitosti dopouštět; pak budete schopni velkého Mistra úplně poznat!

5) Nyní však dejte všichni dobrý pozor! Přítel, který dříve s vámi hovořil, bude nyní konat, soudě podle jeho vzezření, nějakou přednášku; neboť jsem upozoroval, že vrchní místodržitel Cyrenius, sedící vedle něho se ho na něco otázal a hle, když mluví velcí, musí malí mlčet a naslouchat, kde je jim něco takového nějak dovoleno! Proto budeme nyní mlčet a necháme mluvit je, naše vznešené sousedy!"

6) Táže se ještě jednou **SUETAL** Rafaela řka: „Nemohl bys mi, nejmilejší mladý příteli, říci, kdo vlastně je onen dobrý přítel, jenž chce nyní mluvit ?"

7) Praví **RAFAEL** : „Ne, teď ne, nyní třeba mlčet a poslouchat; neboť: když on začne o čemkoli řádně hovořit, je vždy nejvyšší zajímavé mu naslouchat! Proto od nynějška, dokud nedomluví, ani slovo nahlas!"

8) S tím se Suetal a také všichni ostatní spokojí a očekávají s netrpělivostí počátek Mé řeči. Já jsem však Svou řeč nemohl započít dříve, dokud nebyl Cyrenius u konce se svou veskrze velmi závažnou otázkou o manželství, cizoložství a rozluce a o souloži se svobodnou pannou.

9) **SUETAL** se táže po několika minutách mlčenlivého čekání: „No, kdypak už jednou začne?"

10) Praví **RAFAEL** : „Ale slepý a hluchý člověče, cožpak nevidíš, že Cyrenius není ještě s otázkou u konce!? Či může se začít a na otázku odpovídat dříve nežli je otázka úplně skončena? Měj strpení, odpověď přijde!"

11) S touto odpovědí je Suetal zatím spokojen; leč Cyrenius rozšiřuje velice svou otázku všelikými vedlejšími poznámkami a Já se proto stále ještě nedostávám k podání odpovědi. Cyrenius mluví kvůli vedle sedící Jaře poněkud potichu, takže ovšem naši sousedé nerozumí mnoho z jeho otázky a proto se začínají velice nudit, neboť nyní neslyší s žádné strany hlasité slovo; neboť u Římanů bylo to hlavním životním zvykem, že tisícové museli mlčet, když vysoce postavená osoba učinila jen postoj, který všem naznačoval, že bude mluvit.

12) Nyní uplyne opět několik minut a Já ještě nemluví; tu praví **SUETAL** Rafaelovi: „Příte-
líčku, oba pánové mluví spolu zcela potichu! Z této snad velmi moudré rozmluvy příliš mnoho nezískáme; proto bychom se mohli zcela pohodlně dát do hovoru o něčem, co by bylo našim sousedům dokonce snad velmi žádoucí! Neboť když tací vysocí pánové mluví spolu o něčem potichu, dávají okolním malým lidem na srozuměnou, že nechťejí být posloucháni! Proto jednáme velmi nesprávně, když nyní tak zcela mlčíme a tím až příliš zřejmě ukazujeme před nimi svou nezpůsobnost; proto mluvmě také my o něčem!"

13) Praví **RAFAEL** : „Hle, hle, jaká ty jsi vychytralá hlava! Tam se podívej, přichází na tento stůl ještě druhá dávka dobře připravených ryb a chlebů a několik číší plných nejlepšího vína, protože jste všichni pro mou značnou chuť trochu špatně pochodili!"

14) Praví **SUETAL** : „Chvála Bohu za to; neboť já aspoň jsem pozoroval ještě některé mezery ve svém žaludku! Ryba, kterou jsem předtím snědl, nebyla z větších a chleba vlastně nebyl na našem stole také zvláštní přebytek a tak nám může být takový dodatek jen velmi žádoucí."

15) Nyní byl **MAREK** také s žádoucím dodatkem u stolu a „Odpustte, milí přátelé! Na tento stůl bylo předtím poněkud slaběji pamatováno nežli na ostatní stoly a tak jsem dal ze své velké zásoby připravit ještě dodatek; Pán Bůh vám jej všem požehnej!"

16) Poté všichni až na anděla sahají čile do mísy a jedí o překot velmi dobře připravené ryby, přitom nešetří chleba a také ve víně se vyznají. Zanedlouho je stůl úplně zbaven svého nového břemene.

17) Když byli takto bez přispění anděla vyprázdnili stůl, praví **SUETAL**: „Pánu Bohu a jedině dobrému Otci andělů a lidí budiž všechna chvála! Nyní bych byl zase jednou tak nasycen, jako jsem nebyl již půl roku! Teď se dá již mlčet a se vši trpělivostí vyčkávat slíbenou řeč moudrého Řeka, jenž je nepochybně tajným poradcem místodržitele Celesyrie a vlastně vrchního místodržitele celé Asie. Avšak řeč předpověděná naším mladým přítelem dává hezky dlouho na sebe čekat!"

18) Vrchní místodržitel nebude se svou velmi obsáhlou otázkou hotov a ten druhý mu nemůže dát odpověď dříve, dokud nebude vrchní místodržitel se svou jistě velmi závažnou otázkou u konce! To potrvá ještě hezkou dobu! Také oněch třicet mladých farizeů a levitů již velice natahují uši! Leč ještě dlouho se žádná řeč neobjevuje!

19) Ono mladé děvče se mi však skutečně vážně zrovna líbí; ale zdá se být do toho Řeka až po uši zamilována! Ani oči s něho nespouští a zdá se, že z jeho očí všelicos čte; na mladého syna místodržitelova, jak se zdá, ani nepohlédne, ač sedí velmi skvostně oděný vedle ní a začíná se podle všeho poněkud nudit! Oho, nyní přicházejí ještě čtyři velmi způsobná domácí děvčata! Budou to asi dcery hospodského! Co asi budou nyní dělat?!"

20) Praví **RAFAEL** : „Já myslím, příteli, že jsi žvanil a že nedovedeš být vůbec potichu! Copak nevidíš, že domácí děvčata přicházejí odnést prázdné mísy, aby je očistily pro večer?! Copak jsi tak omezeného ducha, že nepoznáš něco takového na prvý pohled? Věru, Mathaelem se dlouho ještě nestaneš!"

21) Pokus se přece jednou, zda dovedeš mlčet a pouze v tichu myslet, neboť k probuzení ducha je nutný určitý vnější klid, bez něhož se tento nejdůležitější životní akt nemůže nikdy plně uskutečnit!"

61. POUČENÍ RAFAELOVO O UBYTOVÁNÍ SE VE VLASTNÍM SRDCI.

1) **RAFAEL** : „Hle, uvnitř nějakého domu je vše již odedávna v největším nepořádku; jeho místnosti jsou plně špíny a všelikého neřádu. Ale domácí pán má stále co dělat venku a nikdy si

tudíž nedá náležitý čas na to, aby vyčistil nitro svého domu; jelikož však za noci musí v něm nicméně odpočívat a vdechuje nečistý vzduch, onemocní a zeslábne a budoucně mu bude těžko svůj dům čistit a ve špatném vzduchu se uzdravit.

2) A hle, také tvé srdce je domem duše a zejména ducha! Jsi-li však stále činný navenek, kdy budeš moci očistit svůj životní dům, aby tvůj duch prospíval v dobrém vzduchu tvé duše?

3) Je tedy pro zdar duše a ducha v ní, především co činíš, nutný vnější klid!"

4) Praví **SUETAL** : „Ale Mathael řekl, že život je boj a že života nelze v pohodlném klidu těla dosáhnout; Mathael mluví tedy jinak nežli ty a ty opět jinak nežli on! Kdo z vás obou má nyní pravdu?!"

5) Praví **RAFAEL** : „Já i Mathael! Život je ovšem boj, ale nikoli výhradně vnější, nýbrž zcela mocný boj vnitřní proti vnějšímu! Vnější člověk musí být nakonec úplně přemožen člověkem vnitřním, jinak zemře vnitřní člověk i s vnějším! Dej proto nyní vnitřním člověkem přiložit uzdu tělesnému jazyku, aby odpočíval a stal se činný vnitřní myšlenkový jazyk duše a poznal, jak to v jeho životním domě vypadá, ještě zaneřádné a nečisté!"

6) Nestarej se o všechny ty vnější nicotné zjevy; nebol málo záleží na tom, známe-li jejich pravý důvod či ne! Poznávej v pravém sobotním svátku pravý základ vnitřního života duše a ducha; na tom má tobě a každému člověku vše záležet!

7) Co ti prospěje, víš-li a pociťuješ-li sice, že jsi a že žiješ, ale přitom nevíš, zda budeš také v nejbližším okamžiku a zda pociťíš, že jsi? Co ti prospějí všechny znalosti a sebevyšší vědy, neznáš-li svůj život a necítíš-li v sobě vědomosti o jeho základu?!

8) Chceš-li však poznat své nitro, musíš své smysly obracet především do nitra, tak jako musíš obrátit oči tam, kde chceš něco spatřit; jak chceš však vidět východ, jsou-li tvé oči obráceny k západu?! Nepoznáváš, že jsi pokud se týče tvé nejvyšší vlastní životní sféry ještě tak slepý jako embryo (zárodek) v těle mateřském?!"

9) Praví **SUETAL** : „Ano, ano, ano, to nyní velmi dobře poznávám a nyní budeme všichni mlčet jako kamenná socha!"

62. RISOVA SVĚTSKÁ MOUDROST.

1) Potom nastane u stolu ticho, zato se však dostane mezi sebou do sváru třicet mladých farizeů a levitů, protože jim jejich řečník Hebram jaksi přikázal také mlčet. Zejména je mezi nimi jistý Risa, jehož rodiče mají mnohé statky, které by po jejich smrti musely připadnout jemu jako jedinému dědici. Tento Risa se velice pozastavuje nad tím, že mu Hebram připomíná, aby byl nyní raději v klidu svého jazyka pamětliv moudrých slov Mathaelových a zejména slov Spasitele z Nazaretu, než aby neustále mlel ústy pro nicotné dědictví.

2) **RISA** však učiní Hebramovi špinavou protipoznámku řka: „Chudí se nakonec stávají vždy zbožnými a sklouznou do všeliké moudrosti, poněvadž vědí, že nemohou od světa mnoho očekávat; a velcí a bohatí se stávají mnohdy také zbožnými a moudrymi, aby mohli chudé, kteří se stali neurvalými snáze opět přivést k mírnosti a trpělivosti a dali si budoucně opět líbit svou velmi tísnivou chudobu!"

3) Boháč jde do synagogy a modlí se před tváří chudého, aby ho přesvědčil, jak musí být člověk zbožný, aby byl Bohem takto požehnan; a chudý se modlí rovněž mnoho, aby byl také Bohem požehnan a zadruhé aby ho bohatý viděl a dal mu snad za to almužnu. Jaký je rozdíl mezi oběma? Zcela žádný! Neboť tu oslepuje bohatý chudého a chudý pokud možno bohatého, aby od něho něco dostal. Avšak mne nikdo neoklame, také žádný divotvůrce ne; neboť divotvůrci vědí zcela dobře, pro koho a proč konají své zdánlivé zázraky! Jsou-li velmi velkými mistry svých tajných umění, pak často ovšem poráží velké i malé a bývají přímo uctíváni jako vyšší bytosti a tím se stávají bohatými a mocnými.

4) Krátce, pro slepé je snadno mýt malířem; namaluje se jim medvěd a řekne se: „Hledte, to je půvabná panna!", a oni tomu věří. Kdyby však někdo učinil zázrak přede mnou, přece tím bystrozrakého Risu neoslepí a také si žádnou almužnu nevydělá a nedostane!

5) Všechno na světě je podvod; kdo dovede nejchytřejí oklamat, je vždy nejvyš nahoře! Kdo to však v podvádění dělá poněkud neobratněji, neučiní na kostrbaté dráze štěstí příliš velké skoky!

6) Šťasten je však jen ten, kdo je již od počátku bohatým majitelem všelikých statků a mi-

moto má co možno největší bystrozrak, aby mu nemohl být namalován nějaký medvěd místo něžné panny! To je můj zdravý, žádným ubohým vychytralým ďáblem mlhou obestřený názor na svět a na všechny jeho poměry! Tak tomu vždy bylo a také vždy tak zůstane!

7) S věčným životem po smrti ať mi však jen dá každý pokoj! Neboť co na něm je, ukazuje nám každý hrob, jakož i každý stářím padlý strom v lese. Co přichází ze země, stává se opět zemí a jinak není nic mimo zbožnou domněnku ubožáků, kterou ovšem bohatí rádi podporují."

8) **HEBRAM** je, jak již dříve poznamenáno, nad těmito projevy velmi rozhořčen a praví Risovi: „U tebe nejsou tedy Mojžíš a všichni velcí a malí proroci nic jiného nežli buď skuteční nebo vybásnění podvodníci slepého lidstva a nyní Spasitel z Nazaretu nebude u tebe ani o vlas lepší?!"

9) Praví **RISA** : „Ne sice zrovna zlomyslní podvodníci, vždy však lepšího druhu podvodníci; neboť všichni se velmi dobře vyznali v tom, že slepým lidem malovali, když ne zrovna medvědy, tedy aspoň opice místo lidí a v stavěli za U!

10) Spasitel z Nazaretu byl pak jistě také vyučováním obeznámen se skrytými silami; nyní je dovede používat; -a my jako nezasvěcení pohlížíme na to jako vůl na nová vrata a nevíme kudy kam!

11) Ale jeho nauka je dobrá; neboť kdyby všichni lidé měli takovou nauku a následovali ji, pak by se nakonec muselo všem lidem také co nejlépe dařit! Ale kdo bude tuto nauku nyní všem lidem na šité Zemi zvěstovat? A kdyby to bylo i nějak umožněno, je otázka: Na jaké nepřekonatelné nesnáze a překážky by takováto práce narazila?

12) Vždyť ve všech věcech jsou lidé přístupnější nežli právě ve věci jejich různého náboženství a Božího učení!

13) Obyčejný člověk je všude mnohem více zvíře nežli člověk. Chybí mu jakákoli vyšší inteligence a proto se nedá ze svého tisíciletého založení přes jeho veškerou, rukama hmatatelnou nesprávnost a sladkou pošetilost vypáčit; inteligentnější člověk si však pomyslí: „Při staré hlouposti je dobře žít; proč něco nového, o čem nejsou zkušenosti jak by to bylo přijato a jak by se pak dalo přitom žít?" Proto taková ustanovení platí pro jednotlivé krajiny a je třeba je držet pokud možno v tajnosti, mají-li před velkým světským davem zachovat svou hodnotu oblažující aspoň některé lidi; jestliže jednou něco takového zevšeobecní, pak to ztrácí na ceně, stává se to brzy směšné a nikdo si toho pak nevšimne. Co jeden - pravím - člověk dovede vykonat, to pak brzy po něm napodobí tisícové, jsou-li jen poněkud do věci zasvěceni!

14) A tak myslím, že tento jinak dobrý Mistr z Nazaretu také brzy ztroskotá, zejména, když naučí svým tajným vědám také jiné lidi, jak jsme to právě již viděli u toho mladého krásného člověka, jenž v konání zázraků dosáhl již mistrovské dovednosti!

15) Když však již učedník dokáže takové neslýchané věci, co zbývá pak ještě pro Mistra?! Dovedou-li učedníci náležitě mlčet, pak z toho může být přinejmenším výnosný ústav, nepřekazí-li to mocnáři světa; neboť tito podporují rádi takové ústavy, které pro své mimořádné působení jsou zcela způsobilé držet lid na uzdě velkolepými zaslíbeními v někdejších záhrobí, záležitějšími obyčejně v odměně anebo v nekonečném trestu.

16) Jakmile však potom takové tajné vědy přijdou mezi lid a nalije se mu čisté víno, pak je po všem! Tu se konečně vše zkritizuje a zesměšní, nikdo na to již nic nedá, veškerá dříve tak vznešeně rozohňující hodnota je nenávratně ztracena a lidé myslí pak na něco ještě mimořádnějšího, nenacházejí však obyčejně již nic, dokud zůstávají jasní. Teprve po staletích, když se opět rozmohla nějaká stará sladká hloupost, může si nějaký dobrodružný chytrák již zase učinit na několik století poplatným nějaký nárůdek, zařídí-li to náležitě chytře; zařídí-li to však i jen trochu hloupě, pak musí hledět, jak by se brzy dostal se zdravou kůží na svobodu.

17) Hledte, nejsem věru žádný prorok, jako také skutečného proroka bezpochyby nikdy a nikde nebylo! Ale odvažuji se nyní pevně tvrdit, že se chrám se svými převelkolepými šalbami udrží sotva více nežli jedno století, přes veškerou jeho domnělou obezřetnost! Neboť stane-li se takový ústav jednou příliš prospěchářským, pak se brzy prozradí, ztratí vznešený nimbus (svatozář) a je po něm veta! 2000 let se však zdá již být nejdelší doba, pro kterou se může nějaká nauka udržet; potom upadne zpět ve svou nicotnost a lze z ní spatřit v nějaké kronice už jen jednotlivé úryvky.

18) Jen umění počítat, které prý vynalezli již staří Féničané a které bylo Egyptany a Řeky velmi rozšířeno, nemůže nikdy zaniknout, protože obsahuje pravdy, které jsou každému jasné, nejvyšší užitečné a proto nezničitelné.

19) Každá jiná nauka však - která vyžaduje od lidí všeliké oběti a když si ji někdo osvojí, neposkytuje jiné výhody, nežli že někdo uzdraví několik nemocných a v čas potřeby může k tomu učinit také ještě jiný malý zázrak - se nemůže udržet! Neboť předně nespočívá na matematicky dokazatelné základně a za druhé nezůstane ani při nejlepším pojištění zakladatelově pro budoucnost nikdy tak prostá a čistá jak vyšla od zakladatele.

20) Obyčejně se začíná všelikými výklady, protože každý zakladatel nauky holduje vždy více méně starému mysticismu a jeho jinak často velmi zdravá nauka je vyplněna všelikými nerosozumitelnými mystickými drobtý, kterým především sám bezpochyby nerozuměl a tím méně jeho nástupci. Ponenáhlu se pak taková nauka stále více šíří, to staré mystické v ní se stává stále mystičtějším, staví se velké síně a se strašně vážnou tváří se konají všeliké obřady, aby se učinila lidu tím zřejmější a pronikavější stará posvátnost kdysi zcela prosté nauky. Ale to vše nic neprospívá, neboť časem se všelikými zjevy z oblasti přírody a zdravého rozumu otevřou lidem oči a s celou starou naukou je pak konec, neboť sem tam ještě zachované zlomky nemohou přece nikdy být opět složeny v okrouhlý celek. Hleďte, takové je tedy mé zdravé mínění, které nechci a nebudu přece nikomu vnucovat."

63. ŘEČ HEBRAMOVA UKAZUJE RISŮV OMYL.

1) Praví **HEBRAM** : „Příteli, jak ty jsi nyní věc zcela rozumně vylíčil, slyšel jsem ji již častěji; zde však sedí více nežli obyčejný mág honěný ve všech perských a egyptských kouzlech!

2) Vzpomeň jen na řeči Mathaelovy a na skutky, nauky a řeči velkého Mistra samého a musí se ti stát jasným, že se vším svým domněle sebezdravějším rozumem jsi přece na scestí!

3) Já se také trochu vyznám v magii a znám různé druhy perské a egyptské magie; ale provádění toho, co zde již bylo provedeno a všechny nauky, které jsme zde již slyšeli, ukazuje zřejmě na vyšší původ, nežli jsme si jej nyní s to představit.

4) Onen jinoch tamto u těch dvanácti proměnil na stole před našima očima kámen v prach, složil prach opět v původní kámen a konečně jej nechal zcela zmizet. A jako právě předtím učinil z kamene chléb, potom rybu, kterou lze ještě vidět a nakonec vytvořil ještě in otima forma (v nejlepším tvaru; vyd.) úplného osla, příteli, to jsou zcela jiné zjevy, nežli některé ty nechutné a bezvýznamné malé zázraky několika perských mágů, které jsme viděli v Damašku! Kdo tam dovedl jen o trochu více počítat nežli „jedna a jedna“, byl docela snadno s to rukama hmatat tento podvod a zjednat si in otima forma vysvětlení; kdo si zde však dovede opatřit jiné vysvětlení nežli které nám dal Mathael o jediné moci a síle základního života v Bohu a z Boha?!

5) Ty se zde podle toho dopouštíš velkého bezpráví, řadíš-li to, co je zde, do známé kategorie ošklivého podvodu a rovněž se také dopouštíš velkého bezpráví, řadíš-li Mojžíše a všechny ostatní proroky do stejné kategorie, neboť Mathael nám přece dostatečně ukázal, co vězí za velkým osvoboditelem našeho národa z krutého jha Egyptanů. .

6) Mojžíš byl před Bohem a lidmi tak mimořádnou duchovní veličinou, že se Země až do těchto dob nemůže vykázat ničím větším. Zde však příteli, sedí v lidské podobě právě Ten, před jehož nejsvětější tváří si zastřel velký Mojžíš svou tvář; proto je od tebe nejvyšší nemoudré mluvit zde před Ním jako před nějakým přirozeným člověkem!

7) Počítej hosty, kteří jsou zde třikrát denně nasycováni nejlepšími a nejušlechtlejšími rybami, které nemají kosti, chlebem, vínem a všelikým ovocem, medem, mlékem, sýrem a máslem! Považ však také zároveň, že náš hospodský je vlastně spíše chudý nežli zámožný člověk! jeho pozemek je velký as tři jitra, má jen málo polí a ta jsou jak vidět velmi kamenitá. Rybářství je ještě to nejlepší; avšak co zmůže pro tolik hostů? Je nás nyní celkem as 400 mužů a všichni jsou úplně nasyceni, mimoto je tu ještě mnoho soumarů, kteří patří Římanům a Řekům a žádný netrpí nějakou nouzi. Jdi však do spižírny našeho hospodského a najdeš ji zcela nacpanou všelikými plody a spoustou nejlepšího chleba a hluboký skalní sklep je plný vína, s nímž bychom nebyli hotovi ani za rok, i kdybychom si ho sebevíce přidávali! Otaž se však potom věrného, čestného a pravdymilového hospodského, jak přišel k tomu všemu a on ti neodpoví nic jiného nežli: „jedině zázraky na zázraky velkého Spasitele z Nazaretu!"

8) Je-li však tomu tak, komu by tu pak ještě napadlo tvrdit, že toto vše je podvod, který nějak vymysleli mocní Země, aby tím klamali slepý a hloupý dav lidu a učinili si jej oddanějším a poplatnějším?! Já ti říkám: Zde je více nežli co kdy pochopí rozum všech mudrců; zde vládne

síla Boží, jaká již čas od času vládla na Zemi a ještě budoucně bude vládnout. Nechápe-li to také tvůj domněle zdravý rozum, pak je tomu nicméně tak, jak jsem ti to nyní řekl; jdi však tam, přesvědč se o všem sám a potom mluv, zda se tu dějí věci přirozené!"

9) Práví **RISA** : „Ano, ano, je-li tomu tak, pak jsem ovšem nucen vzít za svých tvrzení velmi mnoho zpět a nechci tedy ani Mojžíšovi a ostatním prorokům naprosto upírat božskou hodnotu; avšak jedno zůstává nicméně pravdivé, že se totiž nakonec žádná nauka a i kdyby byla sebebožštějšího původu, neudrží ve své čistotě ani dvě století!"

10) Mojžíš byl ještě na hoře, poslouchal tam nařízení Jehovova a lid v údolí tančil kolem zlatého telete; jak zcela jiné tvářnosti nabyla však Mojžíšova nauka již tehdy, když na místě soudců nastoupil král Saul a jak jinak začalo vše vypadat již za Davida a jak se to změnilo teprve za Šalomouna a jeho nástupců?!

11) Odpadlo vždy něco čistého a božského a nahradilo se to ustanoveními světskými, takže se nám skutečně zachovala již jen jména, jinak však téměř celý Mojžíš zmizel; podrželo se již jen to, co dává chrámovým sluhům ještě jakousi božskou svatozář. Poenitentiale (zákonně trestné; vyd.) podrželi, aby tím mohli ubohé lidstvo z určité božsky autorizované svéhlavosti notně ďábelsky trýzniti ale to vlastní božské bylo již dávno úplně vymýceno a pro desatero Božích přikázání si již nedávají dělat šedý a zíněný oděv kajícíka, protože se tací lidé musí vykupovat mnoha penězi od kamenování. Dostanou pak jenom pít tak zvanou prokletou vodu, po níž jim břicha nepraskají; neboť těchto hříšníků lze pak ještě častěji dobře používat pro mnohé potřeby chrámové! Když se však vysocí sluhové chrámu dopustí cizoložství, toho si beztoho nikdy nikdo nevšímá; jen. Když se chudšas dopustí někdy cizoložství, bývá pak ovšem zcela náležitě kamenován.

12) Nyní však čteme, s jak neslýchaným vynaložením božské moci a síly dával Bůh lidem desatero přikázání za blesků a hromů zachvívajících všemi končinami Země a kterak se potom taková božská hrůza budící vážnost po několik století ještě častěji na všelikých místech opakovala, jak často byl tento národ podle spisů velkých a malých proroků varován! Co však to vše prospělo pro tuto dobu? Jací nyní jsme víme a více ti říkat nemusím! Věřu, je-li nějaké peklo, pak to v něm nemůže hůře vypadat!

13) Přinášejí-li však domněle čistě božská zjevení bohužel jen plody, jaké nyní vidíme mezi farizeji, pak se tedy ptám každého na mozku zdravého, zda tu nebude nakonec těžké pověsit veškerou víru v jakékoli božské zjevení a Prozřetelnost na hřebík!?

14) Co jsi zde pověděl o velkém Spasiteli, je vše správné a pravdivé a jeho nauka může také být korunována lepším výsledkem nežli všechny božské nauky až po naši dobu ale chtěl bych být jen po půl tisíciletí se svým nynějším vědomím svědkem a vidět, jakou tvářnost bude pak povšechně mít tato nová nauka předpokládajíc, že se její skutečné zachování ponechá tak jako u všech dřívějších nauk svobodné vůli člověka!

15) Jen dát z počátku v čelo představeného a za tisíc let se to bude hemžit představenými, kteří při přednášení této čisté nauky nezapomenou na své břicho! – Řekni mi, zda jsem se svým názorem tak zcela na špatné cestě, jak jsi se domníval předtím!"

64. BOŽSKÝ ŘÁD A NÁŠ SVĚTSKÝ ROZUM.

1) Práví **HEBRAM** : „Ano a ne! V čistě pozemském lidském způsobu máš podle mého názoru ovšem pravdu, ale podle čistě božského názoru pravdu zcela nemáš a proto jsi přec jen na špatné cestě neboť Boží plány vypadají jistě zcela jinak nežli plány naše. Hle, kdybychom byli rozsázeli hvězdy na oblohu my, jistě by byly rovnoměrněji rozestaveny; takto je však Bůh, Ten jedině Všemohoucí, vystavil jako nějaké světélkové strašidlo! Pročpak to?"

2) Pohleď na polní trávu, kterak jsou tu byliny vesměs promíšeny! Proč tu není pořádek, z kterého by mohl mít náš smysl pro souměrnost nějaké matematické potěšení?! Všude, kamkoli můžeš a chceš obrátit své smysly, setkáš se ve všem stvoření mnohem spíše s chaotičností nežli s nějak symetrickou uspořádaností! A přece Se Tvůrce zajisté také velmi dobře vyzná v souměrnosti; neboť o tom jsou především v naší lidské formě makavě nejpresvědčivější důkazy. Jestli je však dobrý Tvůrce jistě s to z jisté příčiny zachovávat tu největší souměrnost, jinak však zase nebere jak se zdá na ni nejmenší ohled, pak za tím jistě vězí nějaký, ovšem nám červům prachu ještě velmi neznámý důvod, z něhož Tvůrce na jedné straně zachovává největší sou-

měrnost a na druhé straně naprostý opak! Pročpak není jeden rok jako druhý, proč ne jeden den jako druhý?

3) Hle, když člověk o věcech takto uvažuje, pak tu musí tak zvaný souměrně zdravý lidský rozum nalézt leccos, co by mohl při náležitě ostrosti svého světla důvtipu vytýkat; ale tu přijde velký Mistr Sám a praví: „Ševče, jen pokud sahá tvé kopyto můžeš posuzovat, - dále vzhůru nikoli!”

4) Jako však vidíme, že ve velkém Božím stvoření je zdánlivě největší čistě chaotický nepořádek všude spojen s největším pořádkem, tak se mi to zdá být i s rozmanitými zjeveními Božími danými lidem této Země. On jako jediný Stvořitel věděl nejlépe, co se v různých údobích a pro různé národy nejlépe hodí pro jejich duchovní rozvoj.

5) Nechává časem jistě také z nejvyšších moudrých důvodů jednou danou nauku rovněž tak uvadnout, jako uvadají na půdě zemské nesčetné byliny a květiny; ale símě, které se vyvine z květiny jako čistá živá pravda neuvadne, nýbrž zůstává živé dál a dále.

6) Vidíme-li však, že Tvůrce nechává zaniknout časem vše pro určitou dobu potřebné, byť to mělo sebekrásnější zevnějšek a nakonec všechnu péči věnuje vývinu vnitřního života a všech nám známých nějaký život chovajících věcí, nemůžeme se divit vidíme-li, že toto se děje i se zjeveními?

7) Bez pozemského jazykového slova nemůže se k nám dostat žádná sebečistší nauka; vnější slovo je tu však již hmotné a nakonec musí odpadnout, když se vyvinul nejvčetnější čistý duch. A tak při vnějších Božích naukách přechází časem vnější nádhera nutně ve stále něco pochybnějšího; ale zato se v pozadí vyvíjí u lidí stále víc a více nejčistší duchovní síla a pravda dřívějšího Božího zjevení. - Je tomu tak anebo ne, příteli Riso?”

8) Praví **RISA** : „Bratře Hebrame, já tě obdivuji! Při sám Bůh, ty jsi nyní svou vpravdě moudrou řečí převrátil všechnen můj způsob myšlení, za což jsem ti opravdu velkým díkem zavázán! Je to opravdu tak, jak jsi mi to nyní vylíčil; ať myslím jak myslím, shledávám věc nyní stále jasnější! Krátce, v každém ohledu jsi zvítězil nad mým rozumem! Jsem ti za to velmi mnohými díky zavázán.”

65. PÁN DÁVÁ ZAČÁTEČNÍKŮM POKYNY PRO ŽIVOT.

1) Zde Se obracím a pravím Hebramovi **JÁ** : „No, učinil jsi již velké pokroky v moudrosti a také vy všichni; věru, z takových učedníků může být opravdová radost a bude je možno brzy použít jako dobrých pracovníků na vinici Boží! Avšak na jedno vás nicméně všechny upozorňuji a toto jedno záleží v tomto:

2) Vy se nyní podobáte jarním květkám, které z jara velmi rychle nádherně zvedají hlavy nad mrtvou zemi. Nepřijdou-li potom mrazy, pak jsou na tom takové snaživé květky zcela dobře; přijde-li však, jak o tom svědčí mnohá jara, po teplých dnech opět několik dní s hrozným mrazem, pak svěsí takové jarní květky rády své nádherně zdobené hlavy a potom často docela uschnou.

3) Pravím vám: Člověk chápe často pravdu zcela jasně; ale začnou-li se nad myslí člověka zvedat kalné mraky, obtížené všelikými pokoušejícími nepohodami, tu se v jeho srdci zachmuří a on pak již nespátřuje velmi mnohé věci, které ještě krátce předtím byly před jeho duší jasně osvětlené.

4) Uchovejte proto dobře v sobě to, co jste se nyní dověděli a pozvedněte své krásně zdobené hlavy nad zemskou půdu vašeho vnějšího lidství teprve tehdy, až přejdou zkušební mrazy; věru, potom vaše vědění nebude již moci být žádnou zlou jinovatku rušeno!

5) Vše však potřebuje svůj čas, nežli se stane zdařilým a trvalým; tedy také vědomost člověka. Při vhodné příležitosti se leccemu rychle naučí a také to pochopí, - ale pro jiné zjevy také rovněž tak brzy zapomene! Proto uchopte vše co slyšíte spíše srdcem nežli mozem, pak vám to také zůstane!

6) Díváte-li se na nějakou květinu, máte jistě z její podoby opravdovou radost; avšak co vám prospěje tato radost, která je přece nutně rovněž tak pomíjející jako květina, která probudila ve vás tuto radost! Síla květiny se však musí uložit do hlubiny oné nádoby v níž se chová a pěstuje živé símě a tak musí také vaše vnější radost uvadnout a její síla musí sestoupit do hlubokého základu, kde se chová a pěstuje věčný život ducha; pak z toho povstane s duchem

věčně trávající radost nad jeho opravdovou vnitřní krásou, které žádné jiné nebude moci již uškodit.

7) Nyní však dejte velmi dobrý pozor; neboť osvětlím vám poněkud podrobněji věci, které si Cyrenius přeje mít podrobněji vysvětleny!

8) Poté jsem Se obrátil k Jaře a Josoemu a řekl jim: „A vy, Moje nejmilejší dětičky, můžete jít nyní trochu do kuchyně k dcerám našeho Marka, ony vám již budou leccos vyprávět z toho, co vše nyní za několik dní zažily při svém vaření, což slyšet bude vám oběma velmi užitečné; neboť co budu ještě hostům přednášet, to je chléb tvrdý jako kámen a je k tomu třeba již velmi silných a dobře vytvořených zubů, aby mohly tento tvrdý kus chleba náležitě rozmělnit, aby pak neobtěžoval velmi citlivý žaludek duše a nezpůsobil mu bolesti a škodu. Později, budou-li zuby vašeho srdce silnější, bude to také vám sděleno!”

9) Jara sice příliš ráda neopouští své místo, ale **JOSOE** jí praví: „Pojď jen, milá Jaro, zcela vesele se mnou! Neboť co chce Pán, to se musí vždy s veselým srdcem ihned uposlechnout; to však lépe chápeš nežli já, proto jen vstaň nyní hezky hbitě se svého sedadla a pojď podle vůle Páně se mnou!”

10) Poté Jara vstane a jde s Josoem do domu Markova, kde je jeho dcerami podle domácího zvyku velmi vlídně přijata a brzy tu slovo dá slovo a děti se téměř až do večera zcela srdečně baví, vzájemně se poučujíce.

11) **JA** však se obrátím k Cyreniovi a pravím: „Nuže, nejmilejší příteli, můžeš si poznamenat vysvětlující odpověď, kterou ti dám na tvou dosti obšírnou otázku: drž se jí potom i každý, kdo ji bude slyšet!”

12) Vtom chtěl Suetal pošeptat Rafaelovi ještě radostnou poznámku o tom, že nyní konečně začnu mluvit; ale Rafael mu vážně naznačil, aby mlčel a on tedy také umkl a Já jsem začal mluvit takto dále:

66. ŘEČ PÁNĚ O POHLAVNÍM ŘÁDU.

1) (**PÁN** :) „Hle, zvláštní věc je plození člověka! Má-li být zplozen řádný a zdravý plod, musí mít dva zralí lidé, totiž muž a žena, náležitou vzájemnou duševní příbuznost, bez níž stěží dosáhnou anebo často také vůbec nedosáhnou plodu známým aktem plození.

2) Jsou-li tedy muž a žena ve svých srdcích a duších spřízněné povahy, ať tedy také vstoupí ve sňatek a použijí podle řádu, který lze v přírodě snadno nalézt, aktu plození jen za tím účelem, aby dosáhli podle jejich usměrnosti živého plodu; něco více nežli je právě k tomu třeba, je proti řádu Božímu a přírody a tedy zlo a hřích, který není o mnoho lepší nežli němý hřích Sodomy a Gomory!

3) Má-li muž mnoho semene, nuže ať je uloží do jiné půdy, podle dobrého způsobu starých otců a patriarchů a hřešit nebude. Vychází-li však pouze tajně, aby ukájel svůj pud s obecnými nevěstkami a tím se obveseloval bez plození plodu, dopouští se tím zcela jistě hrubého sodomitského hříchu proti řádu Božímu a proti řádu přírody!

4) Jen mladý, pohlavně ohnivý muž, je-li v nadami děvčete tak velice uchvácen, že je sotva mocen svých smyslů, může tělesně obcovat s pannou, ať s plozením či bez něho; ale po aktu jí má svědomitě zapravit, co bylo nařízeno Mojžíšem. A když se z této nutnosti plození uskutečnil plod, musí dát panně desatero až stonásobně toho, co by jí byl podle Mojžíše povinován jen jednoduše, kdyby byl z aktu nepovstal plod; neboť panna přináší takovému člověku velkou oběť na život a na smrt! Může-li si potom muž tuto pannu vzít, nemá toho opomenout; Neboť jak řečeno, přinesla velkou oběť a zbavila ho opojného břemene.

5) Avšak napříště ať si takový pohlavně ohnivý muž vezme hned řádnou ženu a v nutném případě v náležitém dorozumění s právoplatnou ženou také kuběnu, aby z toho nevznikl svár a hádka; může-li se však takový muž sám zapřít, bude zato v krátké době snáze nežli jiný účasten vyšší duchovní milosti vnitřního života.

6) Jak si má někdo vzít právoplatnou ženu, to bylo podle řádu z nebí ustanoveno již Mojžíšem a ať přitom nadále zůstane až na konec světa.

7) Z toho, co bylo právě řečeno, velmi snadno však poznáš, co je smilstvo a proč je Mojžíšem zakázáno jako těžký hřích; neboť člověku ustanovil Bůh vše podle řádu Božího. Kdo zůstá-

vá v tomto řádu, bude také sklízet plody požehnání shora; kdo však jedná proti tomuto řádu, bude sklízet plody kletby.

8) Nemůže-li však nějaký pohlavně ohnivý člověk při vší své potřebě nicméně dosáhnout přirozeného uhašení svého trýznícího jej ohně, tomu radím pilné koupání v chladné vodě a velmi vroucí modlitbu o zmírnění této útrapy a bude mu co nejdříve odňata; každý jiný způsob uhašování je však ze zla a plodí opět zlo, zlo však je hřích a plodí opět hřích.

9) Zároveň však budiž všem rodičům položeno na srdce, aby své dorostlé děti nevystavovali nebezpečím podražďování! Neboť hořlavý materiál se může snadno octnout v ohni; když však jednou vyšlehnou se všech stran jasné plameny, pak to s rychlým uhašením často vůbec již nejde a žádný plamen nevyrazí bez obětí! Je-li uhašen, ukáže se pak také hned škoda, kterou způsobil.

10) Proto mají zvláště panny chodit dobře oděny, ale nikdy ne svůdně a jinoši nemají být vydáni zahálce; neboť zahálka je vždy strůjcem všech hříchů a nepravostí.

11) Kdo však si vzal jednou řádnou ženu je na ni vázán až do smrti a Mojžíšova listina o rozluce neruší cizoložství před Božím řádem, kdyby se potom takový muž oženil s jinou; vdá-li se pak rozvedená žena, cizoloží též. Krátce, kdo po vykonaném rozvodu vstoupí ve sňatek, je cizoložník; kdo však ve sňatek nevstoupí, ten také není cizoložníkem.

12) Duchovně však cizoloží také ten, kdo na vdanou ženu pohlédne a ve svém srdci pojme úmysl, aby ji všelijakým oslepením svedl k cizoložství, i když také k vykonání skutku nedošlo.

13) Vidíš-li však vnady ženy tvého bližního a dáš-li se jimi obloudit, pak jsi se dopustil též cizoložství, neboť tím jsi učinil ženu svého bližního nevěstkou a páchal jsi s ní smilstvo. A to je veliký a hrubý hřích před Bohem a před lidmi i tehdy, když jsi s tou cizí ženou zplodil plod. Avšak toto zlo je pak ovšem ještě větší, jestliže jsi smilnil se ženou svého bližního jen pro slepé a němé chlípné lechtání. Takoví hříšníci budou stěžít mít podíl na Království nebeském."

67. VÝJIMKY V PŘÍPADECH POHLAVNOSTI.

1) (**PÁN** :) „Nemohla-li však například žena bližního obdržet plod od svého pravého muže, má však velkou touhu po probuzení plodu v sobě a požádá tě, oznam to jejímu muži! Svolí-li, můžeš takové žádosti bez hříchu vyhovět. Je-li žena, oplodněna a má-li po uplynulé době opět po tom touhu, můžeš této ženě po svolení jejího muže opět tuto laskavost prokázat, jsi-li svobodný. Jsi-li však sám mužem plodné ženy, neodnímej ženě svou sílu; neboť proto je vám Mojžíšem dovoleno, vedle právoplatné ženy, zejména kdyby byla tato žena neplodná, mít jednu anebo podle potřeby také několik kuběn, avšak vždy se svolením právoplatné ženy. Kdyby však tato žena byla nad tím velmi smutná, pak by bylo na čase propustit vedlejší ženy, jako také Abraham propustil Hagar, kterou si vzal pro dlouhou neplodnost své ženy Sáry.

2) Kdyby však přišla žena uprchnuvší svému pravému muži do cizí země k někomu jako svobodná a zamlčela, že je již ženou muže, pak ten, kdo si ji vzal takto za ženu nemá hřích a to ani tehdy, kdyby se potom dověděl, že je již ženou muže, kterého však tajně opustila pro jeho krutost a neplodnost; neboť když si bral tuto cizinku za ženu, nevěděl, že je již ženou muže a když se byl toto teprve potom dověděl, byla již jeho ženou, od níž nyní bez dopuštění se hříchu cizoložství nemůže již být odloučen, leč smrtí.

3) Ale v takovýchto případech nastala tím již často velmi krutá Jednání. Nový manžel, byl-li pod zákonem Mojžíšovým, snažil se pak byla-li mu cizí žena obtížnou, uvolnit od ní tím, že šel tajně k jejímu prvnímu manželovi a prozradil mu tuto nevěrnou a cizoložnou ženu. Následek toho byl, že taková žena potom byla ukamenována a oba mužové mohli se opět znovu zákonitě oženit. To však budoucně nemá již takto být.

4) I pravím vám: V takovém případě nemá si vzít svobodný muž cizinku za ženu dříve, dokud nezjistil přesně všechny její dřívější poměry! Nevyšetřil-li tu nic a cítil-li se k cizí ženě velmi přitahován, ať si ji nicméně vezme za ženu; a dozví-li se teprve potom náhodou o ženě dřívějším stavu, nemá být zrádcem své ženy, nýbrž ať zůstane k ní v dobrém poměru, jako když si ji bral. Žena však může velkou věrností k svému novému manželovi usmířit svůj dřívější hřích; neboť Bůh není nespravedlivý Soudce a dovede slabosti lidského těla co nejpřesněji odvážit a zohlednit. Vrah své ženy je však horší nežli cizoložná žena!

5) Byli by však někde dva sousedé, z nichž jeden nemůže ve své ženě probudit plod, proto-

že ve svém mládí za špatného dozoru příliš oslabil svou plodivost, kdežto druhý souseď, soudě podle jeho mnohých zdravých dětí, má velmi silnou plodivost, jelikož žil všude a vždy v dobrém řádu a ve svém mládí měl dobrou výchovu. Co by bylo, kdyby neplodný souseď přišel k plodnému a prosil ho, aby svou hojnou silou probudil v jeho ženě plod a plodný souseď by to učinil ze skutečné lásky ke svému jinak dobrému a prostosrdečnému souseďu, nemaje přitom ani nejbvdálenější myšlenky, že by chtěl také jinak se souseďovou ženou pěstovat chlípnost, což by bylo velmi hříšné? Hleďte, to by nebyl ani hřích a ještě méně cizoložství, nýbrž tento čin za všestranného -tichého dorozumění by byl dokonce chvalitebnou tajnou službou lásky; tajnou proto, že se o tom nemá mimo uvedené osoby nikdo nic dověďet kvůli cti neplodného souseďa a aby se nad tím nikdo nepohoršoval."

68. HŘÍŠNÝ POHLAVNÍ STYK.

1) (**PÁN** :) „Smilní-li však svobodný anebo již ženatý muž s bujnou souseďovou ženou bez jeho vědomí, je to hanebné smilstvo. Taková žena je pak skutečná nevěstka a mužové s ní souložící jsou pak skuteční smilníci, kteří jako takoví do Království Božího nikdy nevejdou, protože toto hanebné nevěstkářství stravuje veškerou dobrou mysl v jejich duši a usmrčuje vše duchovní.

2) Takové nevěstkářství není proto také naprosto o nic lepší nežli skutečné cizoložství, ba často dokonce mnohem horší než cizoložství. Neboť při cizoložství mohou vězet v pozadí okolnosti, které zločin tohoto hříchu velmi mírní a zasluhují, aby k nim soudce měl náležitý ohled, avšak při nevěstkářství se nemůže nikdy přihlížet k nějakým polehčujícím okolnostem; neboť při něm jedná zcela bezohledně páchnoucí chlípnost a nezasluhuje při soudu také nižádný ohled.

3) Žena, která se k tomu dá bez jakékoli průkazné potřeby snadno svést, je špatná a nezasluhuje ani ten nejmenší ohled; neboť slabost zde nic neomlouvá, protože každá žena může náležitou důvěrou v Boha dosáhnout dostatečnou posilu. Avšak ještě špatnější je žena, která sama svádí muže do své záletné sítě, aby s nimi za nepřítomnosti svého chotě smilnila!

4) Avšak rovněž zločinně hanebně jedná svobodný muž a ještě hůře, je-li ženat, přitahuje-li k sobě ženy, v skrytu s nimi smilní a nakonec jim za smilnění zaplatí; neboť tento muž svádí předně ženy k hanebné nevěře, za druhé dělá je téměř úplně neplodné a tak pustoší jako nějaká zlá bouře role, takže nemůže již nikdy být do něho s prospěchem vloženo símě.

5) Do zcela stejné kategorie je také zařadit svobodného i ženatého, nechává-li k sobě přicházet svobodná děvčata, aby s nimi páchal za nějaké zaplacení smilstvo; A každé chlípné děvče je právě tak nevěstkou jako nějaká vdaná žena, která se poddává za peníze anebo jiné dary.

6) Ať jen jsou děvčata pilná a pracovitá, tak nebudou muset nikdy říkat, že je k tomu donutila nouze; neboť pilné a pracovité děvče má každý poctivý muž rád a nedá mu trpět nouzi. Je-li však nějaký službodárce lakomý a krutý člověk, nuže, ať ho i jeho službu opustí a vyhledá si jiného; pilnému a pracovitému děvčeti nebude nikterak zatěžko najít dobrou službu, kde jistě nebude trpět nouzi!

7) Nejhůře však budou jednou na tom ti, kdož se co nejhorlivěji snaží takové pilné dívky anebo dokonce nezralá děvčata svádět všelikými dary k smilstvu. Věru, tací mužové, ať svobodní či ženatí se podobají dravým vlkům v kůži beráncí a sklídí svou odměnu!

8) Kdo však nějaké děvče anebo děvčátko anebo ženu znásilní, budiž souzen již zde! Ať už násilí spočívá v čemkoli, zda v síle rukou či ve svádění velmi drahocennými dary, není tu ve zločinu rozdílu. Také moc řeči anebo používání magicky omamujících prostředků, kterými by se žena zdánlivě dobrovolně dala do služby chlípné vůli mužově, nezmenšuje tento hřích ani o vlas, také potom ne. kdyby byl v chlípnosti skutečně zploden plod; neboť takové zplazení bylo provedeno proti vůli obou účastníků a proto ke zmírnění zločinu pranic nepřispívá.

9) Nejhanebnější smilstvo však záleží v prznění chlapců a v poskvrňování jiných údů a částí ženského těla, nežli Bohem pro to ustanovených, anebo dokonce v prznění zvířat; tyto prznitele je ze vsí lidské společnosti navždy úplně vyloučit.

10) Při soudu nad podobnými zločiny je však nicméně vždy přihlížet k tomu, na jakém stupni vzdělání byl tento chlípník anebo tato chlípnice; rovněž je také přihlížet k tomu, zda smilníci člověk není snad posedlý nějakým zlým duchem, který ho pudí k tomuto smilnění. V prvním při-

padě se má otec postarat o to, aby takový člověk slabého rozumu byl přiveden k náležitému polepšení, při němž má být také zcela jako zkažené dítě ukáznován po tak dlouho, dokud se nestal jiným člověkem; neboť přemohl-li jednou člověk zvířecí vrozenost svého těla a byl-li jeho rozum osvícen, začne také žít čistším životem a neklesne již tak snadno do své staré zvířecí přirozenosti. V druhém případě, v případě posedlosti třeba tohoto chlípnicka rovněž zavřít; neboť takové lidi třeba pro velké pohoršení ihned vzdálit ze svobodné lidské společnosti.

11) Jsou-li v dobrém opatrování, budťtěž uzdravováni postěním a modlitbami konanými ve jménu Mém nad nimi. Jsou-li však jednou uzdraveni a ukáže-li se, že jsou zbaveni nečisté posedlosti, budťtěž pak také opět úplně osvobozeni."

69. OPATŘENÍ K POLEPŠENÍ POHLAVNĚ VÝSTŘEDNÍCH.

1) Praví **CYRENIUS** : „Pane, nebylo by možno v druhém případě, kde by ještě nebylo nějakého tak duchovně silného člověka, před jehož mocí slova a vůle by se tito zlí, tělo člověka ovládající duchové sklonili, užít také přirozených prostředků aspoň jen tak dalece, aby pak tento člověk mohl být od tohoto zla osvobozen mocí slova a vůle nějakého duchovně ještě ne tak silného člověka?“

2) Pravím **JÁ** : „Prvým přirozeným prostředkem z oblasti přírody je postění. Nechť se dá takovému člověku za den jen jednou as půl libry těžký kus žitného chleba a mimoto k tomu jen jeden džbán vody, mezitím se mu může ovšem dát každý druhý den trochu aloové šťávy smíšené podle povahy posedlého s jednou až dvěma kapkami blínové šťávy, pak bude mít taková přirozená pomůcka dobrý účinek; avšak bez modlitby a bez vkládání rukou ve jménu Mém mu toto samo přece nepomůže.

3) Vůbec soudce musí v takových případech ve svém srdci přihlížet vždy k tomu, že má ve zločinci před sebou jen silně zbloudilého člověka a žádného úplného ďábla.

4) Je-li však člověk ve své výstřednosti tvrdošíjný, přitom však není ani bez vzdělání, ani posedlý, může se pak proti němu postupovat již ostrými tresty.

5) Jestliže se takový člověk polepší a začne si s dobrým rozumem oškivět svůj hřích, pak se má s ním také zacházet s větší láskou; jestliže se však takový člověk naprosto nepolepší a lpí zřejmě dále s oblibou na své výstřednosti - kterou tento chlípny kozel nedovede úplně skrýt - pak může být, je-li to jinak člověk trochu vzdělaný, z obce zcela vykázán do nějaké daleké pusté země, kde ho velká nouze přivede k rozumu. Polepší-li se, ať se mu také daří lépe, - ne-li, pak ho pustá země stráví.

6) Je-li to však člověk nepatrného vzdělání a nepomáhá-li u něho ani trestání, ani postění, může být odborným lékařem vykleštěn a tím může být jeho duše zachráněna. Jsou však někteří, kteří se pro Království Boží sami zmrzčili. Mohou tedy být - avšak jen ve zmíněném případě - takoví, kteří právě proto budou soudem obce zmrzačeni; neboť v tomto případě je lépe přijít zmrzačený do Království Božího, nežli nezmrzačený do pekla! Nyní zajisté budeš vědět, jak si třeba soudcovsky počínat se vším tím, co vychází z rozkoše těla! jen ještě dokládám to, že v budoucnu třeba se ve všech podobných případech řídit po všechny časy jen podle toho, jak jste to nyní ode Mne slyšeli.

7) Mojžíš pro podobné zločiny ustanovil kamenování a smrt ohněm, avšak to se má dít jen v mimořádných případech jako odstrašující příklad u nejvyšších zarputilých hříšníků. Já však Mojžíše neruším, nýbrž jen vám radím, abyste ve všem postupovali v mírnosti, dokud příliš velká zvrácenost nevyžaduje nejkrajnější přísnosti.

8) Buďte jako soudci mírní a spravedliví pravou láskou k bližnímu, tak se vám dostane jednou také jemného a mírného spravedlivého soudu; neboť jakou měrou měříte vy, takovou měrou bude opět měřeno vám.

9) Jste-li milosrdní, dostane se vám také milosrdenství; jste-li však ve svých soudech a úsudcích přísní a neúprosní, dostane se také jednou přísných a neúprosných soudců vám.

10) Při takovém soudu považte, že duše a duch člověka jsou velmi ochotní a poddajní; avšak tělo je a zůstává slabé a není tu nikoho, kdo by se mohl honosit silou svého těla.

11) Znovuzrozených v duchu však ve vlastním smyslu nyní ještě být nemůže; neboť k pravému a úplnému znovuzrození ducha budou moci lidé dospět teprve tehdy, až Syn člověka ve vsí úplnosti dokoná, co Mu bylo svěřeno.

12) Toto tedy podržte a podle toho jedněte!"

70. PŘÍPADY ŘÁDNÉ ROZLUKY.

1) Praví **CYRENIUS** : „Budiž Ti za to veškeren můj dík; neboť nyní jsem zcela osvícen ve věci, s níž jsem měl vždy mnoho co dělat, abych v podobných případech správně soudil a myslím, že by nyní byl sotva případ, který by mne přivedl v pochybnost, zda mám soudit tak či onak. Jen jediná věc je mi ještě nyní velmi povážlivou otázkou a tato věc zní takto: Cožpak není zcela žádného případu, v němž by se mohlo jednou uzavřené manželství úplně rozloučit, aby rozloučené strany mohly, aniž se staly vinnými osudného hříchu zřejmého cizoložství, vejít s jinou stranou opět v manželství?“

2) Pravím **JÁ** : „Ó, ano, takové případy mohou ovšem být, například : Muž by měl ženu, která by byla jinak zcela dobře vybavena všemi ženskými vřadami; ale při odhalení by se ukázalo, že tato žena je míšenec. V tomto případě by se mohlo provést bezodkladné rozloučení uzavřeného sňatku, kdyby se o to požádalo. Není-li ovšem žalobce, není také na Zemi soudce. Pro tento případ měl by se však vydat zákon, podle něhož se takový sňatek vůbec nemá uzavírat a strana vědoucí dobře, že se nehodí pro manželské spojení, měla by se přidržet jako podvodná k odpovědnosti a k náhradě škody. Co však je zde řečeno o straně ženské, platí také pro případ, že by strana mužská nebyla dokonalým mužem. Když takového žena opustí a pojme za manžela jiného, nedopouští se cizoložství.“

3) Mezi muži mohou však být také tací, kteří se pro Království Boží bud sami vyklestili, anebo tací, kteří byli již v mládí z nějakého světského důvodu vykleštěni, jako jsou také již vykleštěni v těle mateřském; všichni jmenovaní jsou pro manželství zcela nezpůsobilí a jejich úplná nezpůsobilost podmiňuje již předem úplnou manželskou rozlukou.

4) Anebo by mohla ta neb ona strana mít takovou tělesnou vadu, vedle níž by druhá část nemohla být, pak by bylo také tu sňatek zcela rozloučit, - ale jen v případě, když se jedna strana nemohla před sňatkem o této vadě dovědět; věděla-li však o ní a přece vstoupila v manželství, pak je manželství platné a nemůže být rozloučeno! Vady však, které připouštějí úplnou rozlukou uzavřeného již manželství byly by tyto: skrytá posedlost jedné nebo druhé strany, rovněž občasné šílenství, skrytá vyrážka zlého druhu, rakovinné nádory, všivost, nevyléčitelné souchotiny, padoucnice, úplná tupost nejméně dvou smyslů, dna a morový zápach těla anebo dechu.

5) Když zdravá strana před sňatkem nevěděla, že druhá strana je zatížena jednou z nyní jmenovaných vad, může ihned po vykonaném sňatku žádat opět o plnoprávné, jeho rozloučení a musí jí být vyhověno. Neboť v těchto případech je zdravá strana podvedena a podvod ruší každou smlouvu a tudíž také smlouvu manželskou.

6) Nechtějí-li se však tací manželé dát rozloučit podle vůle také zdravé strany, pak je sňatek považovat za platný a nemůže být později mimo od stolu a lože již rozloučen; neboť tu platí vaše věta: Volenti non fit injuria (Chtějícímu se neděje bezpráví; to jest: Kdo to tak chce mít, tomu se děje po právu! Vyd.).

7) Mimo tyto důvody není téměř již žádného jiného důvodu, který by mohl být přijat za důvod právoplatné rozluky.

8) Ve všech ostatních nepříjemných případech manželských musí mít manželé vzájemnou trpělivost až do smrti; neboť chutnal-li mladým manželům manželský med, musí se pak již také spokojit s manželskou žlučí.

9) Manželský med je ostatně již ta nejhorší část manželství; teprve žlučovou částí manželství se začíná zlatá vážnost života. Tato vážnost se však musí všude dostavit; neboť kdyby nepřišla, dopadlo by to se setbou pro nebe špatně.

10) Často v nejtrpčí vážnosti života začíná se teprve oživovat a se rozvíjet símě duchovní, které by ve stálém medovém životě bylo udušeno jako moucha, která se vrhá se vši lačností do hrnce s medem a pro příliš velkou sladkost medu přichází o život. - Je ti nyní věc úplně jasná?“

71. POKYNY O CHOVÁNÍ PRO MANŽELE A SOUDCE.

1) Praví **CYRENIUS** : „Ano, Pane a Mistře shora! Ještě by však něco bylo a o tom ještě slovíčko a vše co v sobě obsahuje manželství bude pak vyčerpáno.

2) Hle, nějaký muž, který jinak ve všem udržuje dobrý řád, měl by ženu, která by byla tělesně velmi smyslné přirozenosti - jakých žen nenasytných je skutečně žel až příliš mnoho. Taková chlípna žena žádá od muže dokonce i ve dne častější ukojení a uklidnění svého těla. Muž řekne sice ženě: „Ty jsi počala a potřebuješ nyní po dobu, která je Bohem k tomu určena, klid, abys si ve svém pozeňnaném stavu nepřivodila škodu a zbytečné utrpení neužitečným ukájením svého těla.“

3) Smyslná žena nechce však o nějaké dobré nauce nic slyšet a nic vědět a žádá od muže bouřlivě, aby vyhověl její žádosti. Splní-li muž vůli ženy, pak s ní páše zřejmě smilstvo a tak se podle Tvého slova dopouští hříchu proti Božímu řádu; zdržuje-li ji však, pak se prohřešuje proti vůli své ženy a nutí ji k všelikým nepřirozeným ukájením anebo k cizoložství a k nevěstkářství s muži jinými.

4) Rovněž však jsou také na druhé straně chlípni mužští kozlové, kteří své ubohé mravné ženě nechťejí často ani několik hodin před slehnutím dopřát klid. V té věci se vyskytují časté hlasité žaloby: jaký pravomocný a před Bohem a před veškerým lepším světem platný rozsudek má vynést moudrý soudce?

5) Žádá-li řádný muž anebo mravná žena kvůli řádu a Království Božímu rozluhu, má tu být dána anebo ne?"

6) Pravím **JÁ** : „Ano, tu může být na žádost jedné anebo druhé strany udělena rozluha, avšak ne úplná, ale přece jen více nežli od stolu a lože, totiž také od vzájemné povinnosti zao-patření a od práva dědického, kteréžto dvě věci v nějakém slabším důvodu rozluhy pomíjejí teprve tehdy, když se jedna strana přes tři roky úplně od druhé jen od stolu a lože odloučené strany bez držitelného důvodu vzdálila a o zanechanou stranu se již nestarala, nýbrž šla za svým potěšením.

7) Při rozluce však, která by měla nastat v tvém uvedeném případě na žádost dobré strany, pomíjí také zároveň každý další jakýkoli nárok na právo.

8) Avšak třeba velmi přihlížet k tomu, aby se rozluha udělila teprve tehdy, je-li žádána dobrou stranou a špatnější strana k tomu svolila; nesvolí-li tato strana a slibuje-li za to polepše-ní, pak se nemá rozluha dobré straně udělit, nýbrž má se učinit pouze záznam a nechť je potom napomenuta k trpělivosti.

9) Chtějí-li se však v tomto případě rozloučení manželé opět v dobré shodě sejít, nepotře-bují nový svazek manželský, nýbrž starý svazek vstoupí tu podle vůle obou stran v plnou plat-nost a rozluha popřípadě podruhé žádaná nemůže je již odloučit, leč v naléhavém případě od lože a stolu.

10) Má-li však muž ženu velmi žádostivou a vyhovuje-li se střízlivostí svého srdce ženině žádosti, dokud mu to dovoluje jeho síla, nedopouští se tím zrovna příliš hrubého hříchu proti řádu Božímu; neboť přirozenost takové ženy se podobá suché půdě, kterou zahradník v horké letní době častokrát musí zalévat, chce-li své rostliny udržet. Přijde-li však potom vlhký podzim, bude mít každá půda dostatek vlhkosti. Avšak přitom má střízlivý muž svou ženu také pilně du-chovně zpracovávat a vzdělávat a to mu přinese dobré plody.

11) Trpělivost je však vždy lepší nežli to nejlepší právo.

12) Více práva však žádat o rozluhu má mravná žena pro příliš velkou chlípnost svého mu-že, nežli muž pro velkou chlípnost své ženy; neboť žena jednou pozeňnaná potřebuje klid po dobu, kterou Bůh ustanovil v přirozenosti ženině. Muži však nebyla stanovena žádná doba a proto potřebuje méně klidu své přirozenosti nežli pozeňnaná žena; proto je při soudu také spíše vyslechnout pozeňnanou ženu nežli střízlivého muže.

13) U muže třeba ještě velmi přihlížet k tomu, jaký život vedl před sňatkem, zda ho snad vý-střední mládí neučinilo mnohým hřešením lačného a neschopného. U velmi žádoucí ženy však odpadá tato otázka téměř sama sebou. Neboť vrhla-li se již jako děvče do náruče necudného života pro zisk, pak se tím její přirozenost již velmi otupila a má-li se později stát ještě ženou nějakého muže, bude ve své žádosti zcela ledová; byla-li však nějaká již jako panna držena při horké krvi velmi mravně, pak se ovšem nemá trestný důvod hledat ve svobodném panenském

stavu, nýbrž jen v přirozenosti ženině ke kterémuž důvodu je soudu v tomto případě sotva přihlížet.

14) Proti moci přírody však je každý sebemoudřejší výrok soudcovský prázdným ořechem a tak by se mělo při horkokrevné ženě používat také přiměřených prostředků z oblasti přírody a s nimi příslušného poučení srdci ženy a pak by s ní mohlo být lépe. - Hle, takto se třeba v tomto případě zachovat; máš-li však ještě nějakou pochybnost, pak ji vyslov!"

72. O ZKOUŠENÍ ŽENICHA A NEVĚSTY.

1) Praví **CYRENIUS** : „Ty jsi Se právě poněkud zmínil o přirozeném prostředku; v čem by asi mohl záležet?"

2) Pravím **JÁ** : „Ve střídmosti přirozeného života! Horká krev je vždy více požívačnější přirozeností nežli chladná; proto horkokrevní lidé jsou také nenasytnější nežli chladnokrevní a mají vždy rostoucí chuť na mnohé a chutné pokrmy a nápoje.

3) Když se však tací lidé oddají střídmosti anebo se přidržují ke střídmosti tím, že se jim s vlídným srdcem také vysvětlí, proč se jim doporučuje střídmost a větší skrovnost v jídle, začne krev brzy chladněji tepat a smyslný pud začne ztrácet velice na síle bez nejmenší škody pro ostatní zdraví těla a duše.

4) Kdyby však u nějaké velmi žádostivé ženy ani delším zachováváním zlaté střídmosti nedoznala přirozenost ještě znatelný obrát, necht' při ubývajícím měsíci požije večer vodu z vařeného senesového listí s trochou aloové šťávy asi čtyři plné lžice, avšak ne každý den, nýbrž jen každý třetí anebo čtvrtý den a tím se horkokrevná přirozenost ženy jistě zlepší.

5) Kdyby však toto vše i s dobrými naukami vedle toho obdrženy málo anebo nic nepomohlo, může pak teprve být na žádost mužovu zavedena rozluka od stolu a lože, jak o ní bylo dříve pro tento případ mluveno.

6) Na všechn způsob se však má střizlivá a chlípným mužem sužovaná žena desetkrát spíše vyslechnout - zejména kdyby byla již v pozeňnaném stavu - nežli muž souzeňný chlípnu ženou; neboť střizlivý muž má mimo prostředky mravní ještě množství přirozeňných disciplinárních (trestných; vyd.) prostředků, jimiž může žár ženy velmi prospěšně zchladit a horkokrevné ženě nebude na škodu, ukáže-li jí muž ze své skrytě chované dobré vůle mnohdy trochu dobré vážnosti. Tato vážnost nesmí však nikdy vycházet z pozadí nenávisťi a hněvu, nýbrž vždy z pozadí pravé lásky k bližnímu, jinak by nejen nic neprospěla, nýbrž jen uškodila.

7) To je tedy vše, co se týče manželství a všestranných hříchů a ať se to ve světě podle toho na všech místech zařídí.

8) Má být dokonce státem vydán zákonitý předpis, aby sňatky jednou uzavřené byly co možno mravně dodržovány a aby lidé, stížeňí nějakou tělesnou a duševní vadou nebyli připouštěňi k manželství; neboť z takových sňatků nemůže nikdy vzejít úplně pozeňnané plémě.

9) Také však mají být ostatně i ti, kdož nemají vady, podrobeni zkoušce, při níž se má ukázat, zda se mladý ženich a mladá nevěsta k sobě hodí.

10) Shledá-li zmocněňý moudrý zpytatel nějakou mrzutou nesnáž, ať zadrží svolení k úplnému manželskému svazku, snoubencům náležitě živě položí na srdce zlé následky a dá jim na srozuměnou, že platné svolení k úplnému manželskému svazku nemůže být uděleňo, dokud trvá zhoubná nesnáž.

11) Také má státem zplnomocněňý sjednavatel manželství těm, kdož chtějí vstoupit ve sňatek, náležitě objasňit životní vážnosť uzavíraného manželství a jeho nebeský vysoký účel.

12) Ukáže-li se, že se tím ti, kteří mají chuť k manželství, začínají ukazovat střizlivějšími a střizlivějšími, své světské nesnáze odstraňují, takže se chtějí manželsky spojit jen pro vzájemnou hodnotu lidskou, pak teprve má zplnomocněňec udělit svolení k platnému svazku. Má znamenat slib věrnosti do knihy k záznamu nerozlučitelého svazku manželského s uvedením roku a dne vykonaného sňatku a mít vždy vědomost o následných poměrech manželských - ať už se vytváří dobře anebo špatně.

13) Proto tito moudří zplnomocněňenci k uzavírání sňatků nemají být lidé cizí do obce vetřelí, nýbrž všude jen domácí, kteří znají mladé i staré lidi téměř tak dobře jako samy sebe; tím se jistě zabrání mnohým nezdařeným manželstvím a v takové očištěňé obci bude pak mnoho pozeňhání.

14) Proto by bylo dobře, aby v každé větší obci byla zřízena matřimoniální soudní moc (manželský soud; vyd.), která by stále bděla nad veškerými záležitostmi manželskými. Takováto soudní moc by musela ovšem mít nejvyš bezúhonný ráz a v jejím čele by měl být vždy muž, jakým je Mathael.

15) Tento muž by také měl při uzavírání sňatků dbát především toho, aby mladý muž nikdy pod 24 let a děvče nikdy pod 20 let neuzavírali platný svazek manželský. Neboť nejméně této doby je třeba k nutné zralosti pro dobrý a také v duchu udržitelný svazek manželský. Příliš mladí manželé se totiž vzájemným smyslným požitkem ničí, brzy se vzájemně zoškliví a manželská bída je hotova.

16) Proto napříště bude veškeré pravé manželské štěstí záviset na zmíněném vrchním manželském soudci; v které obci bude svůj důležitý úřad zastávat nejmoudřejší vrchní soudce, v té to bude také brzo velmi poženaně vypadat.

17) Takový vrchní soudce bude také mít pevně na zřeteli a na srdci výchovu a dobrou kázeň dětí svěřené mu obce a vhodnými prostředky dovede předejít všem mrzutostem; vzpurné dovede potrestat a horlivě pro vše dobré a pravdivé pochválit tím, že je zřejmě upozorní na poženání jejich domácnosti.

18) Avšak ať nestanoví, jak tomu již porůznu bylo, zvláštní odměny. Takové vnější pohnutky se naprosto nehodí pro duchovní vzdělávání obce; neboť pak budou její členové závodit o dobro jen pro hmotnou odměnu, nikoli však jen pro dobro, které jedině má člověka pobádat.

19) Netřeba se snad vedle toho ještě zmiňovat o tom, že nehledíc k tomu, taková manželství bývají pak udržována v řádu Božím čistší a že jejich plody se budou moci těšit vždy poženání shora – vzejdou konečně z toho i pro sebevětší říši a její pomazanou hlavu největší mravní a přirozené výhody; neboť chce-li mít stát dobré poddané, musí si je začít vychovávat již od kolébky a chtějí-li rodiče mít dobré děti, musí je také vychovávat již od kolébky, jinak z nich budou zpustlíci a stanou se svým rodičům soužením, místo aby jim byli útěchou a oporou ve stáří.

20) Budou-li však manželství udržována v dobrém řádu, vzejdou z takových manželství také děti v dobrém řádu a z řádných dětí budou pak také řádní státní občané a tací občané se pak také ve svých srdcích stanou řádnými občany Království Božího; a tím je pak splněno vše, cokoli jen může Boží řád od lidí této Země požadovat! Je ti nyní toto vše jasné a zřejmé?"

73. RAFAEL ZAZNAMENÁVÁ ŘEČ PÁNĚ O POHLAVNÍM ŽIVOTĚ.

1) Praví **CYRENIUS** : „Ano, Pane a Mistře ve Svém Duchu od věčnosti! Nyní v tomto ohledu nemám další otázky. Jen by bylo velmi žádoucí, aby to vše bylo slovo za slovem zaznamenáno; neboť je to základ celého a nejlepšího zřízení státního.“

2) Pravím **JÁ** : „Hle, toto ti udělá Rafael; opatři mu psací potřeby!“

3) Nato poručí Cyrenius ihned svým sluhům, aby přinesli psací potřeby a sluhové jdou a přinášejí ihned náležitě množství prázdných pergamenových svitků, jakož i několik měděných tabulek na rytí. Když je toto vše opatřeno, zavolám Rafaela, který přistoupí rychle k našemu stolu a ptá se Cyrenia, jak by to měl raději napsáno, zda na pergamenu anebo na měděných tabulkách.

4) Praví **CYRENIUS** : „Na pergamenu by se toho dalo sice lépe používat, avšak na měděných tabulkách by se to dalo lépe a trvaleji uchovat pro pozdější potomky; budu-li to však mít aspoň jednu na pergamenu, pak už obstarám opis na měděné tabulky!“

5) Praví **RAFAEL** : „Víš co, jelikož mně nedá ani více ani méně námahy a práce zda věc napíše jednou anebo dvakrát, napíše zároveň svitky i tabulky!“

6) **Těch dvanáct** u sousedního stolu vyvalují oči a jsou nyní žádostiví zřít a vidět, kterak bude tento mladý učedník oběma rukama psát.

7) **SUETAL** praví ještě zvláště Ribarovi: „No, na toto dvojité psaní jsem velmi zvědav! Velký Mistr z Nazaretu musí být tedy také znamenitý učitel; neboť takové psaní jsem ještě neviděl. Avšak nežli bude napsáno vše to, co nyní mluvil ten opravdu velmi moudrý Řek, jenž je jistě také starším učedníkem Nazarejce - bude se asi spíše slunce poroučeti!“

8) Praví **RIBAR** : „Přijde předně velice na to, jak hbitě dovede psát! Snad má také v psaní nějakou magickou přednost, o níž právě tak málo víme, jako o tom, kterak provedl dřívější záračná fakta. Viděli a také vnímali jsme je sice, ale jak a čím byly provedeny, o tom nemáme

jistě ani potuchy! Proto také nemáme nikdy předem nějak pochybovat o předsevzaté věci U těchto lidí, kteří před našima očima vykonali již tolik velkého, dokud nejsme nezdarem nějakého předsevzatého díla poučení jinak!"

9) Praví **SUETAL** : „Ano, ano, toho mínění jsem ovšem také já, ale zde jde jen o to, aby se také něco mluvilo!"

10) Praví **RIBAR** : „Bratře, zde je skutečně lépe- stále mlčet a raději se jen dívat a poslouchat! Hle, ten mladík si připravuje svitky a tabulky! Proto jen hezky pozor; neboť nyní se dá jistě ihned do psaní!"

11) **SUETAL** nyní vstane a pozoruje přesně, jak bude domnělý mladý učedník psát; když se však zahledí ostřeji, tu objeví, že jsou již všechny svitky, jakož i tabulky úplně popsány. V nejvyšší míře nad tím užaslý hlasitě zvolá: „Ne, nad tento zázrak není již druhého! My jsme čekali kdy učedník začne své dvojité psaní a hle, on je již se vším hotov! Ach, to už přesahuje úplně všechny lidské pojmy a něco podobného nebylo nikdy slýcháno!"

12) Po tomto zvolání Suetalově povstane nyní všech dvanáct, dívají se na otevřené svitky a na drobně popsané tabulky a všichni se přesvědčují, že jak svitky tak i tabulky jsou úplně popsané úhledným čistým a dobře čitelným písmem a zcela mlčky se ptají: "jak je něco takového možné?"

13) **RAFAEL** si však dobře všimne tohoto údivu svých spolustolovníků a praví Suetalovi: „Hleď, to dělá oněch osm mnou požitých ryb, které jsi mně poněkud záviděl; nutno sebrat sílu, má-li se taková práce dobře vykonat! - Či míníš zde něco jiného?"

14) Praví **SUETAL** : „Nejmilejší přepodivný příteli, tobě se líbí, můžeš-li si mne tak trochu dobírat, ale to nic nedělá, neboť vidím že máš v sobě nesmírnou dávku božské všemohoucnosti a že se nelze s tebou přít! Těchto osm ryb ti takovou všemohoucnost jistě nedalo, nýbrž jedině velký božský Mistr z Nazaretu ti to dal! Proto hled', abychom ho brzy nějak uviděli. Neboť nyní nám naše srdce již nedává pokoj; musíme ho vidět a s ním mluvit! Ano, nyní bychom ho také my jednou rádi viděli a s ním mluvili!"

15) Praví **RAFAEL** : „Mějte jen ještě trochu strpení, nežli zde náležitě uspořádám spisy, potom se teprve půjdeme poohlédnout, kde asi pro slepé a hluché vězí tento velký Mistr!" S těmito slovy se oněch dvanáct spokojí a zatím nyní nic dalšího nežádá.

16) Rafael však dává nyní svitky do pořádku a odevzdává je i s tabulkami rovněž nemálo užaslému Cyreniovi, který si je ihned začne prohlížet a nemůže se dost vynadivit jejich přesností.

74. SUETALOVA NETRPĚLIVOST A ZVĚDAVOST VIDĚT PÁNA.

1) Zatím co však Cyrenius s největší radostí jen co nejběžněji prohlíží své svitky a přitom se také stále tváří s větší a větší uctivostí, pravím Rafaelovi, aby nyní vysvobodil Jaru a Josoa z jejich dosavadního krátkého odloučení a přivedl je ke stolu. To tento pohotový sluha z nebes zcela rychle vykoná a když přijde **JARA**, praví poněkud zasmušile: „Ale, ó Pane, má věčně jediná Lásko, to ale byla strašně dlouhá rozmluva, z níž jsem nesměla nic slyšet! již jsem myslela, že se ani neskončí před nocí! Avšak Tobě jedinému budiž všechna chvála, nyní vše minulo a já Tě opět mám!"

2) Anděl se zatím odebral k oněm dvanácti, z nichž je **SUETAL** prvý, který se Jaře velice podivuje a praví: „Ale poslyš, mladý nejkrásnější učedníku, copak to asi má ono sotva čtrnáctileté děvče s tímto moudrým Řekem? Zdá se, že je do toho dobrého muže po uši zamilována!? Když jsi se odebral dovnitř, myslel jsem, že nám již ukážeš Mistra mistrů; přitom jsi přivedl toto zamilované děvčátko! To ale je zklamání v naději! Je to snad také již nějaká zázračně činná učednice velkého Mistra a dostalo se jí v tomto domě nyní snad v nějaké skryté komoře nějakého vyučování? Věřu, u vás se vynořují neustále zjevy, z nichž místo aby byl kdo chytřejší, stává se, čím více o nich náležitě zrale přemýšlí, jen stále hloupější. Na jedné straně nejvyš neslýchané zázraky, na druhé straně hned zase zcela obyčejné lidské zjevy; řekni mi tedy, kterak má poctivý našinec o této věci soudit, když jako také nyní já skutečně nerozumím, proč se nyní velký Mistr nechce vůbec dát vidět, ač se nám chtěl dříve skrze moudrého Řeka zřejmě vnutit, kdy jsme si ho vlastně vůbec vidět nepřáli! Co jsme učinili, že musíme tak dlouho postrádat pohled na něho, či ho nakonec vůbec neuvidíme?"

3) Praví **RAFAEL** : „Ano, přátelé, když jste tak slepí, že za nejjasnějšího poledne nevidíte ani slunce, pak vám není pomoci! Je-li někdo jednou příliš hloupý, pak také nic nepomůže, kdyby se mu řeklo: „Hleď, ten či onen je to!“ On tomu přece neuvěří; neboť k víře patří probuzený rozum, který se v čas potřeby také vyzná sám ze sebe. Kde však je rozum nějakého člověka ještě příliš silně nejhustší hmotou zabedněn, tu pak také nic nepomůže, ani poukazování na nějakou věc, nýbrž tu si musí každý takový člověk dříve desetkrát nos krvavě narazit, načež teprve začne přemýšlet o tom, proč si nos nárazem poranil! A právě tak se také bude dařit vám! Dokud nezmoudříte z vlastní škody, neudělá vás ani Bůh moudrými!

4) Copak chcete nyní s tímto velkým Mistrem anebo od toho velkého Mistra z Nazaretu? Chybí vám někde něco, aby vám pomohl, nebo Ho chcete vidět jen z pouhé zvědavosti, podobně jako se hloupí lidé tlačí, aby zevlovali u tancujícího medvěda? Věru; tento velký Spasitel tu není proto, aby Se nechával od hloupých a domýšlivých lidí z pouhé zvědavosti okukovat! Věru, jestli Ho zde v zástupu nenajde vaše srdce, pak Ho tím méně najde váš domněle vysoký rozum - za to vám ručím!

5) Pokořte se napřed ve-svém srdci, jinak svatého velkého Mistra neuvidíte; neboť jeho bytost je naplněna hojností Božího Ducha dokonce i tělesně!

6) On je Pánem nebes a Země a před jeho jménem mají všichni v nebi, na Zemi a pod Zemí pokleknout; neboť jeho jméno sluje svatý, přesvatý!"

7) Po těchto dosti ostrých slovech anděl vstává, opouští stůl oněch dvanácti a usedne opět k našemu stolu, kde mu Cyrenius ještě jednou ve jménu Mém co nejvládněji děkuje, za jeho mimořádnou laskavost; neboť ve spisech bylo obsaženo slovo za slovem vše, nač se Mne byl dotazoval a jak jsem já mu jeho otázky odpovídal.

75. SUETAL MLUVÍ S RIBAREM O CHOVÁNÍ RAFAELA.

1) Oněm **dvanácti** není řeč Rafaelova po chuti a proto začínají přemýšlet, kterak by se mohli zcela tajně doporučit, aby se zase vrátili, byť s nepořízenou do Jeruzaléma; „neboť“, praví **SUETAL**, „my jsme dosud ještě nic trestného vůči chrámu nepodnikli. Co s námi dělala moc, za to nemůžeme; naše vnitřní mysl nemůže však být nižádnými templáři navěky zbádána a tak musíme být v chrámu zcela dobře opět přijati a v jeho přízni jistě stoupneme, sdělíme-li mu leccos z toho, co vše mimořádného nás potkalo na našem nejvyšším nebezpečném putování! Vysocí nám budou s nejochotnějšíma ušima naslouchat a budou k nám blahovolní a naše štěstí bude hotovo. Potom budeme snad opět vysláni do ciziny; avšak to nám již nebude nikdy vadit, neboť jsme vykutálení kulichové a nyní přesně víme co máme činit a pro koho máme lid zpracovávat!

2) Zde v této zvláštní společnosti kouzelníků či bohů nelze to však věru vydržet! Mluví se stále o lásce, jak to bylo možno vyrozumět z opravdu moudré řeči toho Řeka; otázka-li se však někdo na něco takového divotvůrce, dá vždy jen vyhýbavou odpověď a přitom bývá až běda hrubý! No, ať mně jen přijde ještě jednou říkat něco o pokoře, mírnosti a lásce, pak ode mne jednu dostane, že mně jistě nebude s to mnoho odpovědět!

3) Kdo svého bratra vybízí k pokoře, musí být především sám pokorný, jinak ať udělá sáhodlouhé kázání o pokoře napřed sobě, nežli napomene jednoho ze svých žáků k pokoře! Ať se jen člověk podívá na takového mladého podivného tuláka, jak se stal nakonec k nám všem pěkně hrubý! Co nám je do jeho zázračného umění a co nám prospěje, když je nedovedeme po něm napodobit?! Musí proto být na nás hrubý?

4) Že jsem učinil o děvčátku zcela přirozenou a naprosto neurážlivou poznámku na to, co zde přece může každý člověk sám otevřenýma očima vidět, to přece nemůže žádného jen poněkud moudrého člověka urazit; neboť co jsem pozoroval, je aspoň pro našince zcela obyčejný lidský zjev a postrádá jakéhokoli prorockého nátěru. Zmínil jsem se jen o jistě každému z nás nápadném kontrastu, že se zde na jedné straně dějí skutky zřejmě božsky zázračné, ale v mravní sféře života nevidí obyčejné lidské oko nic jiného nežli něco zcela obyčejného a přirozeného, - a tato má zcela nevinná poznámka popudila onen vzor pokory a mírnosti tak, že nám předně jak se patří notně vynadal a zadruhé nám ukázal záda, aby s naší strany unikl odpovědi! Věru, takové chování patří zřejmě do bláznince, ale ne mezi lidi určitého vzdělání a nejméně do společnosti samých kazatelů lásky, pokory a mírnosti! Proto bych věru nechtěl být dlouho u této společnosti; neboť není osudnějšího bytí nežli být mezi lidmi, u nichž nemůže člověk nikdy vidět

až do základu a také nikdy vědět, jak je na tom s nimi a jak dalece jim má důvěřovat! Věru, těmto mistrům bych ani za nic na světě nedoručil žádného sebehoupějšího učedníka! - Mám pravdu anebo ne? Co o tom soudíš ty, bratře Ribare? Co myslíš? Máme jít anebo ještě zůstat, jelikož jsme nyní svobodni? Od nynějška můžeme vstoupit do legie cizinců anebo se však také vrátit domů!"

5) Tu odpověděl **RIBAR** řka: „Já myslím, abychom přece jen zůstali, neboť nebyli jsme přece vlastně žádným vousatým mužem tak trochu pokárání, nýbrž ještě zcela bezvousým podivným mladíkem, - bezpochyby pro tvou dotěrnost ohledně velkého Mistra, abychom ho konečně viděli!

6) Mé mínění o tom je toto: Tento mladík má od svého Mistra jistě závazný zákaz, pro který nám nesmí ať už z jakýchkoli důvodů Mistra před časem prozradit; tys se ho však ostře dožadoval a on se z tvé smyčky vyvlékl tím, že nám všem ukázal záda, protože jsi na něho poněkud naléhal. Mé mínění tedy je, abychom zůstali a hleděli, zda bychom se nemohli s velkým Mistrem seznámit!

7) Člověku je zde ovšem divně u srdce, ocitá-li se jednak téměř skutečně jako mezi samými bohy, jednak se však zase zdá, že je to tu zcela přirozeně lidské! O nějakém předsobotním postění není tu ovšem ani řeči; neboť téměř většina přítomných jsou samí Římané a Řekové. Rovněž vidí člověk také málo se modlit; ale co se tu mluví, překypuje moudrostí nezřídka větší nežli Šalomounskou. Zkrátka, je zde vše podivné bez ladu a skladu, jsme mezi lidmi, kteří se zdají být povoláni jako Bohem, aby nebe a svět přitáhli úžeji k sobě, aby časem připravili lidem této Země další pole k výcviku jejich duchovních sil a nutných k tomu sil hmotných! Proto se tedy nemohu hněvat na jinocha přes všechnu jeho hrubost; neboť takový mlýnský koš nebývá nikterak špatný, protože se jím dojde často rychleji k rozumu nežli sty skromnými poučeními."

8) Táže se **SUETAL** poněkud přemýšleje: „Jak to míníš a jak tomu rozumíš?

9) Praví **RIBAR**: „To nyní ode mne ihned zcela nepokrytě uslyšíš !"

76. TUŠENÍ RIBAROVO O PŘÍTOMNOSTI PÁNĚ.

1) (**RIBAR** :) „Hle tento mladík nás podle mého mínění nenazval zcela bez důvodu hluchými, slepými a hloupými; také ten osel, kterého postavil předtím na naši stranu, řekl nám vskutku v podstatě totéž!

2) Hle, mně se stále více zdá a teď obzvláště, že právě onen nadmíru vlídně vypadající Řek je velký Nazarejec! Měl jsem ho stále na očích a bylo mně u něho již tolik nápadného, že bych již ani na okamžik nepochyboval, že je to on! Všichni obrací oko, ucho a srdce jedině k němu; mocný a jinak tak neúprosně pyšný místodržitel zřejmě se mu klaní; onen mladík dělá vše jen na jeho pokyn a rozkaz a jeho řeč je jasná a plná moudrostí! Vedle toho jsem pozoroval, že vrchnímu místodržiteli také udával přirozené léčivé prostředky proti příliš velkému žáru mladých žen; hle, to může dělat jen Spasitel! Mimoto nauka, kterou přednášel, musela být teprve potom co nejrychleji a to nejvyšším obdivuhodným způsobem napsána! Srovnej pěkně to vše a shleď sám, že jsem neměl zcela nepravdu a také onen mladík ne, když nás nazval hluchými, slepými a hloupými. - Co o tom soudíš ty a co o tom soudíte vy všichni?"

3) Praví **SUETAL** : „Víš, zcela nepravdu věru také asi nemáš; neboť mně samému nyní začíná svítat! Je-li však tomu tak, potom nám tento mladík opravdu nekřivdil; neboť pak bychom byli skutečně tak slepí, že bychom neviděli les pro samé stromy! Ale počkej jen, od nynějška si dám na Řeka bedlivější pozor a ihned se ukáže, jak dalece máš skutečně pravdu!"

4) Od té chvíle Mne **SUETAL** s velkou pozorností sleduje a vedle toho však také chování všech ostatních hostů a za chvíli praví Ribarovi: „Bratře, mohl bys mít zcela pravdu; bude to nepochybně on! Neboť ze všech tváří zcela jasně vychází, že ho jistě uctívají jako představeného celé velké společnosti a že bez jeho souhlasu si netroufá ani sám místodržitel něco dělat! Tento domnělý Řek je asi jistě nejdůvěrnějším přítelem velkého Mistra, jak se nám také představil a proto by se mu měla též jistě věnovat ta největší pozornost! Kdyby se byl dříve u nás nepředstavil jen jako nejdůvěrnější přítel velkého Mistra, byl bych ho byl již dávno pozdravil jako velkého Mistra! Leč bylo by to od nás podivné, kdybychom tohoto počestného muže považovali za něco jiného nežli jen za to, zač se nám sám představil; neboť nelze o muži proniknutém du-

chem Božím právem předpokládat, že by si před námi zcela neškodnými Židy snad chtěl hrát anebo hrál na schovávanou!"

5) Praví **RIBAR** : „To já shledávám zase zcela jinak. Tím, že se nám představil jako nejdůvěrnější přítel velkého Mistra, neřekl nám nikterak nepravdu, jakkoli to byl skutečně Mistr sám; neboť hle, každý zná sama sebe vždy jistě nejlépe a proto je asi také svým nejbližším a jistě nejlepším přítelem! Jestliže tedy někdo v určité dobré náladě něco takového vypovídá sám o sobě, pak není po nepravdě jistě ani stopy; mimo to tento moudrý muž může také mít ještě nějaký skrytý důvod, proč se často mnohým lidem neodhaluje hned tváří v tvář a my na to později jistě přijdeme. Pohleď jen na moudrého Mathaela, kterak je téměř vždy dojat k slzám, kdykoli se na Řeka jen podívá! Bratře, to má jistě svůj dobrý a velmi významný důvod!

6) Také velká láska, jakou ono jinak nadmíru duchaplně vypadající děvče ukazuje k tomuto Řekovi, mluví jak se mi zdá spíše pro nežli proti mému tvrzení. Neboť pohleď jen na vpravdě přenebeskou krásu našeho mladého divotvůrce! Já myslím, že by se muselo do něho na místě tisíckrát tisíc žen a děvčat jistě až k zoufání zamilovat!? A přece si ho to děvče sotva všimá, ačkoliv on jako jinoch je jistě tisíckrát krásnější než ono děvčátko; ale tomu Řekovi by vstoupila zrovna do srdce! Já říkám, bratře, to také není jen tak! Toto děvčátko musí tedy mít zcela jiný důvod, proč je tak velice zamilováno do toho domnělého Řeka; mně to při přesnějším pozorování připadá tak, jakoby to děvčátko bylo zamilováno jen do toho, co je božského v něm a že přitom nebere téměř zcela žádný ohled na jeho tělo! Pozoruj jen její oko prozářené spíše určitou úctou, nežli nějakou smyslnou láskou a snadno zpozoruješ, že v tomto děvčátku není ani stopa po nějaké smyslné lásce!"

7) Praví **SUETAL** : „Bratře, ty své jméno nenosíš věru nadarmo; neboť rybář musí mít bystré oko! Mně samému nyní již napadá na sto věcí, kterých jsem si dříve vůbec nevšiml; všechny poukazují na tvé tvrzení. Mně je však nyní také u tohoto jinocha něco nápadného! Byl nyní dvakrát poslán velkým nyní nám jistě blízko jsoucím Mistrem do domu; neviděl jsem ho však kterak šel, nýbrž byl tam i tu jeho chůze je jako jeho psaní: kdekoli chce být, tam také již je! Bratře, to se mně také nezdá být zcela v pořádku! Kdyby nekonal vždy jen to, co mu domnělý Řek jaksi poroučí, považoval bych jeho samého za Mistra; poněvadž však koná vždy jen to, co mu domnělý Řek přikáže, možno jej považovat přece jen za sluhu a nikoli za pána! Je ovšem nejvyšší podivuhodné, jak daleko to tento mladý člověk přivedl v jisté čistě božské magii !"

8) Praví **RIBAR** : „Co jsi zpozoroval na jinochovi nyní ty, to mně bylo u něho již dříve silně nápadné! Já jsem, víš, tak zcela u sebe také předtím pozoroval při požívání jeho osmi ryb velice zvláštní to, že on vlastně žádnou rybu nepožil ústy tak jako my; přiložil jen rybu k ústům, - á byla ta tam! Ryba zmizela s koží i kostmi, rovněž tak požíval chléb a tak i víno; vše zmizelo v tom okamžiku, jakmile to přiložil ke rtům! Mně bylo po jeho boku velmi nevolno. Věřu, zcela nepozorovaně jsem několikrát pohlédl pod stůl na jeho nohy; avšak byly vždy tak čistě a nebesky krásné, jaké jsem ve svém životě ještě nikdy ani u žádné panny neviděl; neřku-li u jinocha! To mne opět uklidnilo a kdybych se byl neostýchal, byl bych se mohl na jeho obdivuhodně půvabné překrásné nohy s nejblaženější slastí celou věčnost neustále dívat a je obdivovat! Opravdu, kdyby nyní přišel anděl z nebes, nemohl by jistě stát na krásnějších nohou!"

9) Praví **SUETAL** : „Hle, to je opět něco, co já jsem nepozoroval; avšak soudě podle jeho ostatní divuplné krásy, musel by člověk přímo již začít usuzovat, že je to nějaká vyšší duchovní bytost, - neboť jeho postava a jeho zvláštní zázračné činy se zdají být pro to téměř hlasitě křičícími svědky! Avšak zde se nám staví na odpor opět ta okolnost, že nám byl představen jako nejmladší učedník velkého Mistra, který to v božské magii přivedl již tak daleko, že lze ovšem říci: Když tento nejmladší učedník dokáže již tolik, co vše budou teprve s to dokázat starší učedníci!? Při takovémto zcela přirozeném předpokladu však odpadá sama sebou myšlenka na nějakou vyšší bytost v tomto mladíku; neboť kdyby jí přece byl, pak by nás byl onen velký Mistr předtím zřejmě obelhal a to přece nelze zajisté o takovém muži předpokládat! - Co myslíš?"

10) Praví **RIBAR** : „Ano, tak tomu asi bude; avšak v této sféře se zdá, že před našima očima není ještě odestřen starý závoj Isidin! Kdyby však velký Mistr byl snad přece tím, jak se o něm dříve vyslovil Mathael, pak by mohl být také anděl nebes jeho učedníkem! - Mám pravdu anebo ne?"

77. JAK SE BŮH DÁVÁ POZNAT.

1) Práví **SUETAL** : „Ano, ano, tu by se již vše zcela dobře shodovalo! Jen ve výrazu „nejmladší“ byl by tu ještě velký háček; neboť anděl proživší polovinu věčností nemohl by být přece vůči lidem této Země nejmladším učedníkem!? Tento anděl byl jistě s nebeskou magií obeznámen již dávno předtím nežli svítilo slunce na obloze?! - Co o tom soudíš?“

2) Práví **RIBAR** : „To je ovšem značný háček, na němž mohu zůstat viset i já; mě však nyní něco napadá: Hle, to mohl Mistr mínit pouze tak, že nám tohoto mladíka představil pouze vzhledem k této době jako nejmladšího ze svých učedníků proto, že je ve společnosti lidí snad teprve několik dní pozemskou schránou oděný!“

3) Práví **SUETAL** : „Ano, kdyby to bylo možné, pak bys měl ovšem opět pravdu; ale víš, předpokládat něco takového je přece jen poněkud odvážné! Buď to nebo Mojžíš; neboť obě nemůže za těchto okolností trvat vedle sebe!“

4) Práví **RIBAR** : „To nenahlížím! Mohl-li být anděl, jak se ještě dnes od úst k ústům vypravuje, sedm let vůdcem Tobiášovým, proč by nemohl tento anděl vydržet na Zemi několik dní?! Tato Země je přece právě tak dobře dílem Božím, jako je jím on sám!“

5) Práví **SUETAL** : „Ano, ano, jsi-li ty zde v pravdě a má-li také Mathael nepopíratelně pravdu, pak může, pozemsky vzato, tento mladík být ovšem nejmladším učedníkem věčně velkého Mistra! Podoba a jeho činy ukazují zřejmě na vyšší bytost z nebes; jestliže však tato bytost sama o sobě vypovídá, že je nejmladším učedníkem velkého Mistra z Nazaretu, pak je tento Mistr svým duchem jistě zřejmě Pánem nade všemi nebi. Je-li však to, pak vzniká pro nás velká otázka, co tedy můžeme učinit a učiníme před tváří ztělesněného Nejvyššího a Nejmocnějšího! Neboť to by věru nebyla žádná maličkost!“

6) Práví **RIBAR** : „Ovšem; avšak mohli bychom to udělat jinak, kdyby tomu bylo tak, jak se mi nyní stále více nepochybně zdá být?! Hle, Božství je svobodné a koná co chce a smrtelníci Mu nemohou klást žádné meze! Kdyby bylo k nám přišlo jako Soudce, tu bychom na tom byli jistě velmi zle; leč přišlo k nám smrtelníkům jako přeněžný Dobrodinec, aby nás jistě ze staré otcem Henochem hláсанé Lásky přitáhlo k Sobě a za takové okolnosti není strašné. Avšak jak se mi zdá, dává Se ve Svě pravosti poznat jedině v lásce, protože láska byla jistě jedinou pohnutkou Jeho příchodu sem. Ale rozumem a vši naší vele-vychvalovanou inteligencí Se naprosto nedá poznat.“

7) A hle, nyní se mně tak leccos stává jasnější! Ten domnělý Řek přišel předtím tak velmi přívětivě k nám a tázal se -nás mimoto ještě, zda bychom se nechtěli seznámit s velkým Mistrem z Nazaretu; my jsme se však z jakéhosi strachu vyslovili rozhodně proti tomu a uváděli jsme mu všeliké nicotné důvody. Obávali jsme se Mistra, protože onen učedník nám již ukázal, jak zatraceně mělké jsou naše rozumové důvody.“

8) Doposud jsme počítali stále ještě s rozumem a velmi málo jsme se dověděli; a za dosti silnou domněnku, která se začíná v naší mysli stávat nyní hlasitější a hlasitější, máme co děkovat jen štuchanci, který nám zasadil moudrý mladík, protože mu asi zřejmě docházela trpělivost. Neboť jak to nyní začínám dosti jasně chápat, dal nám před dlouhou řečí Mistrovou až příliš najevo, že jen onen Rek musí být Mistrem a nikdo jiný! Avšak náš pravý prasečí rozum kladl tu stále ještě trojí pokrývku před naše duše a my jsme tedy stále neviděli les pro samé stromy.“

9) Nyní, když jsme následkem silného štulce pojali jistou zálibu k Řekovi, zdá se nám, jako by byly s očí naší duše sňaty dvě pokrývky a proto jsme nyní také začali čerpat světlé domněnky. Jsem nyní tedy toho mínění, abychom vrhli svůj rozum zcela přes palubu do moře a zato následovali zcela pocitu svých srdcí, čímž budeme jistě spíše u cíle nežli se svým rozumem, který byl člověku propůjčen jen proto, jako se k vaření nějakého pokrmu propůjčuje hrnci vařečka, totiž k míchání pokrmů. Jsou-li však pokrmy v hrnci uvařeny, pak je vařečka nadále postradatelná! - Jaké je o tom nyní tvé a vás všech mínění?“

10) Práví **SUETAL** vyvaluje oči: „Příteli, já již vidím, že jsi pro toho Řeka stále víc a více zaujat. Tomu je sice u mě také a sdílím v tom zcela tvé mínění; ale se zavržením rozumu nejsem zatím ještě srozuměn! Neboť odložíme-li pro nějaký v nás tryskající cit rozum stranou, jakou přednost máme pak ještě před lesními zvířaty, která jsou bez rozumu a proto musí následovat svůj citový instinkt?“

11) Hle, člověk je velmi často přemáhán všelikými pocity; kdyby tu nevzal na poradu svůj čistší rozum a ihned bezpodmínečně následoval své city, kam by přitom přišel! Proto podle mé-

ho názoru je především jen nutno rozum co možno čistit. Neboť jen když jsou naše lepší city vedeny protřibeným rozumem, mohou se nám stát pravým požehnáním.

12) City v člověku se podobají mnohoramennému polypu v moři, který svá mnohá ramena stále vztahuje po žrádle; avšak v tomto zvířeti nelze jinak pozorovat vůbec žádnou jinou inteligenci.

13) Kdyby člověk dal svůj rozum stranou, pak by se zřejmě podobal tomuto zvířeti; neboť člověk ovládaný pouze hrubými city je žravější a panovačnější nežli každé jiné zvíře. Jen vzdělaný a očištěný rozum upravuje a pořádá city člověka, špatné vylučuje a podržuje pak jen dobré a čisté a tak činí z člověka zdánlivého člověka pravého.

14) Proto nesmíš chtít božský rozum házet přes palubu; neboť bez rozumu nás ovládne každý osel a každý vůl!"

15) **Ostatních deset** dává Suetalovi úplně za pravdu a všichni jsou jeho názoru; ale Ribar pokrčí povážlivě rameny a **SUETAL** praví: „No, zde věru nemůžeš nic namítat! Neboť zde stojí můj výrok před Bohem a přede vším světem tak pevný jako hora Sinai, na níž obdržel Mojžíš zákony pro národ rozumem mocně nadaný!"

78. ROZUM A CIT.

1) Po chvíli praví **RIBAR** : „Příteli, k tomu co jsi nyní vyslovil, dal by se již nalézt leckterý protiklad! Ale poněvadž jsi ještě velmi silný hrdina rozumu, měl bys nicméně hned zase něco proti tomu. Já ti ohledně tohoto světa nikterak nechci nedat za pravdu a ve vzdělání lidí světských se musí postupovat tak, jak jsi se nyní vyslovil. Toto vzdělání musí být vždy nutným předchůdcem pozdějšího vyššího vzdělání ducha; ale nemá již být ultimatum (vrcholem) vzdělání a také jím i při všem sebe rafinovanějším zjemnění nikdy být nemůže.

2) Neboť byl-li nám dán rozum jako původní regulátor našich citů k jejich nejvyššímu možnému zušlechtění, pak musí tedy v pocitech jím uzrálých být něco podobného jako v uzrálém ovoci na stromě. Aby však mohlo ovoce dospět k určité zralosti, bylo ovšem třeba slunečního světla i s teplem a rovněž občas oplodňujícího deště. Jestliže však jednou ovoce uzrálo, bere se, se stromu a co nejlépe uchovává v dobré spízi, aby se ze sebe stalo ještě zralejší a chutnější; necháš-li však zralé ovoce viset stále na stromě, pak se tím nejen již nic nezíská, nýbrž jen zcela zkaží!

3) A tak je tomu jistě také s city člověka. Dosáhly-li jednou určité zralosti, musí pak být zbaveny vnější rozumové péče a ze sebe samých přivedeny k vyšší životní zralosti, jinak by bylo celé předchozí dozrávání citů úplně marné. Proto jsem tedy také pravil, abychom nemohouce s rozumem již nic dalšího dosáhnout, hodili právě tento vnější rozum přes palubu a v dalším životním vedení se pak odevzdávali svým uzrálým citům!"

4) Praví **SUETAL** : „Bratře, do tebe jistě vniká odněkud božský dech! Neboť znám tě, to není tvá řeč! Ty přecházíš již zcela do matematické moudrosti! Ano, hle, zde ti již nemohu naprosťo nic namítat; neboť cítím veskrz, že máš skutečně úplně pravdu a že jsi v pravdě! Já sice nejsem ještě tak daleko, avšak cítím, že to jde nyní také se mnou kupředu!"

5) Nyní však také ostatních deset praví, že také oni začínají pociťovat u sebe totéž.

6) Po těchto rozhovorech se vrací **RAFAEL** opět k oněm dvanácti, zaklepe rukou oběma řečníkům pochvalně na ramena a praví: „Tak, tak je to správné, přátelé; tak se mi líbí lépe nežli předtím s vaším prašivým rozumem a nyní vám mohu říci, že jste úplně na správné cestě!"

7) Po těchto slovech Rafaelových povstává **RIBAR**, objímá vši silou své lásky Rafaela, tiskne ho na srdce a s velkým pohnutím praví: „Ó, nebe a ty můj nebešťane! Pročpak jsem tě nemohl již dříve vším žářem svého srdce milovat?!" - Od té doby, co Ribar si prohlédl podrobněji nohu, ruku a oči anděla, byl totiž do něho ihned dvojnásobně až k smrti zamilován.

8) **RAFAEL** však praví: „Příteli, tato láska je sice lepší nežli zcela žádná láska; leč do oblasti duše a jejího nejvnitřnějšího života se přece jen nehodí. Ty miluješ na mně jen formu, která je nyní ovšem to mé nejzevnější; láska je však vlastně to nejvnitřnější člověka a neměla by nikdy lpět na ničem vnějším; neboť tím se stává brzo to nejvnitřnější nejzevnější a tedy obrazem pekla. Tím se Boží životní řád převrací, duch duše, kterýž je láska, se obrací navenek a tím se stává, že musí takto zakrnět, jako musí zakrnět předčasně narozené dítě, které bylo mocným nárazem zvenku příliš záhy z mateřského těla vypuzeno.

9) Má vnější podoba tě tedy nesmí poutat, nýbrž jen pravda, kterou posloucháš z mých úst.

Tato pravda ti zůstane a učiní tě veskrze svobodným a v tvé duši opravdu šťastným; ale má zatímní podoba nechť je ti pouze viditelným důkazem toho, jak krásná je úplná pravda, sdružuje-li se s čistou láskou! - Rozumíš tomu?"

10) Praví **RIBAR** upouštěje od svého mocného objetí: „Tomu dobře rozumím; ale při pohledu na tebe se stává našinci rozum opravdu břemenem jako hora!"

11) Praví poté **SUETAL** Rafaelovi: „To je již staré zlo u mého přítele Ribara. Krásnou postavu mužskou či ženskou nemůže snést aniž by se nestával vášnivý; mně je to zase zcela jedno. Mně se sice také líbí krásná postava, zřejmě více nežli ošklivá, ale proto se nestávám nikdy vášnivý! Proto také až do této chvíle měly všechny byl sebekrásnější ženy a dívky ode mne úplně pokoj!"

12) Praví **RAFAEL** : „Toto však není nějakou tvou zásluhou, nýbrž tvé přirozenosti! Neboť slepý nemůže mít zásluhu, že není sváděn nějakou kráskou světa a hluchému neslouží k ctnosti, nepřikládá-li ucho k ústům pochlebníků. Ale lidi tvého druhu je pak také v jejich duši nesnadněji probudit nežli lidi, jejichž srdce je na počátku duchovního vývoje otevřenější nežli nějaké jiné srdce na konci vývoje.

13) Hle, u Ribara je duchovno, ačkoliv. ještě nečisté, vliho již do jeho těla, proto ho také něco krásného a svého druhu dokonalého ihned přitahuje, jelikož vše vnějšně krásné musí v sobě zřejmě mít nějaký duchovně dokonalejší základ; a tak určité vnější zamilování se do nějakého krásného předmětu je sice němé, ale nicméně vzájemně duchovní poznávání a zahřívání. Jen musí být již co nejdříve svěřeno dobrému vedení, kterým je jaksi přivedeno zpět na vlastní základ života, což právě není příliš těžká úloha, jelikož vlastní životní duch, který se oznamuje láskou, je vlastní inteligentní podstatou v člověku a tudíž snadno vnímá a účinně chápe, co je přiměřené jeho přirozenosti a řádu."

79. PŘÍČINA RŮZNOSTI LIDSKÝCH TALENTŮ.

1) (**RAFAEL**:) „Tak zvané vnější zamilování se do nějakého krásného předmětu není o sobě naprosto žádným hříchem, může se však stát hříchem, - to jest chybou v řádu života - když nejsou vedeno ulpívá stále víc a více na vnějších formách, při čemž se pak ovšem stává těžší odloučit takového ducha od krásného zevnějšku a přivést zpět na místo jeho řádu.

2) V takových případech dopouští Pán potom všeliká bolestná napomínání a dokonce mrskání, kterými se takto zbloudilý duch vrací časem přece zase do starého řádu, opouští všechno vnější, to ušlechtlejší z toho obrací do svého řádu a tím vpravdě oživuje.

3) Proto je velký rozdíl mezi lidmi tvého druhu a lidmi druhu Ribarova. Co ty snad po léta hledáš, abys to obdržel, toho může člověk, jako je Ribar, dosáhnout v několika málo dnech, ba často v několika málo hodinách, dostane-li k tomu jen správné vedení a sám opravdu vážně chce. - Rozumíš tomu?"

4) Praví **SUETAL**, jakoby poněkud mrzutě: „Ano, to sice chápu, na druhé straně však nechápu důvod, proč Tvůrce přivádí na svět jednoho člověka tak zralého a duchovně vnímavého a druhého opět tak tupého jako kus dřeva!"

5) Praví **anděl**: „Ano, můj milý, když se takto začínáš tázat, pak nebudeme velmi dlouho hotovi; neboť tvůj duch vězí ještě hluboko pod kůží tvého těla, kdežto duch Ribarův pronikl už daleko nad svou kůží a s ním se dá tudíž snadno mluvit. Mohl bys se právě tak tázat, proč Bůh stvořil na Zemi tolik kamenů a proč ne samou jemnou úrodnou půdu, proč tolik vodstva na jehož velkých plochách nelze zakládat role a vinice, proč tolik trní a tolik druhů bodláčí, na nichž věru žádné hrozny a fíky nerostou. Já ti říkám, že to vše je v nejvyšší míře nutné a že by jedno bez druhého nemohlo trvat; kdybych ti však měl ukázat všechny moudré důvody toho i jen zcela krátce a povrchně, bylo by k tomu třeba údobí mnoha tisíciletí, zatím co všechno to nekonečně mnohé může probudit a zralý duch člověka v několika okamžicích úplně ovládat, jestliže se o to zajímá. Protože však dokonalý duch má před sebou zcela vyšší a lepší věci života nežli pátrat po důvodu kamenů, vody, trnů a bodláčků, přenechává toto velmi rád přemoudré péči Pána nekonečnosti."

6) Praví **SUETAL** : „Je-li tomu tak, potom však také není mou vinou, jsem-li nechápavější nežli takový Ribar, jenž pokud vím, přes svého otevřenějšího ducha dávno ještě nebeskou moudrost nespoklí!"

7) Praví **RAFAEL** : „Lidé jako ty, musí mít ostrý rozum, aby potom jejich tupější duše měla cestu ke svému duchu, která je ovšem mnohem delší a kostrbatější nežli cesta, po které je kráčet duchům lásky; neboť duch lásky má zajisté již jako otevřený životní element v sobě a před sebou to, čeho tupější duše může dosáhnout teprve per longum et latum (zdlouha a široka; vyd.) na základě správného používání svého ostrého vnějšího smyslu.“

8) Hle, co tě to bude stát ještě námahy nežli dospěješ k lásce! Ribar je však již zcela láska. Tato láska jen potřebuje, aby byla trochu řízena a uspořádána a pak tu stojí hotový; ty však musíš teprve svým nudným rozumem přijít k lásce, abys ji pak měl, bez něhož ji nelze řídit a uspořádat! - Rozumíš tomu?"

9) Praví **SUETAL** : „Je-li tomu tak, pak je tedy Bůh nespravedlivý a velmi stranický!"

10) Praví **anděl**: „V jistém ohledu ano, ovšem však jen s hlediska nejvyšší krátkozrakého rozumu lidského; ale stavíš-li dům, pročpak kopeš základovou rýhu a kladeš do ní ty největší, nejtěžší. a nejtvrdší kameny?"

11) Copak ti udělaly tyto kameny, že jsi je především osadil do temné stavební jámy a mimoto jsi ještě vložil všechnu tíhu na jejich záda? Copak jsi neměl žádné slitování s ubohými kameny? Jaký tlak musí tyto kameny vydržet pod nesmírnou tíhou nějaké hory?

12) Anebo nemáš slitování s kořeny stromu, protože musí vézet stále v temném ztrouchnivém základu země, zatím co větve stromu se zcela pyšně stkví ve vzdušném éteru a ve všeobčerstvujícím světle?

13) Hleď, nejsou to samé „nespravedlnosti" již v nejspodnějších vrstvách stvořeného života přírody?! Jak tu mohl tak moudrý Bůh jako Tvůrce proti všemu zdravému rozumu zcela lhostejně a necitelně přes to přejít?

14) Právě tak by si mohly také tvé nohy trpce stěžovat na tvé ruce říkající: „Pročpak jsme právě my, které jsme právě tak dobře tělo a krev jako vy, odsouzeny k tomu, abychom vás nosily, zatím co vy se můžete bez námahy zcela vesele ve volném vzduchu pohybovat?"

15) A tak by mohlo ještě mnoho ostatních údů těla podávat domněle zcela spravedlivou žalobu proti hlavě; avšak kdo by tu okamžitě nepoznával hloupost takové stížnosti?

16) Hle, podobně také obdařil Pán lidi této Země různými schopnostmi, některé většími a některé menšími; avšak žádnému není brána do velkého chrámu zdokonalení uzavřena, nýbrž každému je dána cesta a nemůže si tedy nikdo stěžovat a říkat: „Pane, proč jsi nedal také mně talenty, z kterých se může v plné míře důvodně těšit můj bratr?! „Neboť tu by mu řekl Pán: „Cítíš-li nějaký nedostatek, jdi ke svému bratru a on ti vypomůže! Kdybych podělil všechny lidi úplně stejně, pak by neměl druh vůči druhu nedostatek a bratr by bratra nikdy nepotřeboval! Čím by pak byla všeoživující láska k bližnímu v člověku probouzena a posilována?"

17) Co by však byl člověk bez lásky k bližnímu a jak by bez této lásky našel čistou lásku k Bohu, bez níž nelze na věčný život duše vůbec ani pomyslet?

18) Hleď, aby však mohl člověk člověku sloužit a tím si jeho lásku vydobýt, musí být sto dokázat něco, co druhý tak snadno dokázat nemůže, protože se mu nedostává k tomu potřebných talentů; tím se však stává člověk člověku potřebou, neboť vzájemnou nutnou službou se probouzí především láska a tím se vždy více a více posiluje dobro takového vzájemného sloužení.

19) V síle lásky k bližnímu spočívá však vždy nejvnitřnější zjevení čisté božské lásky a v ní život věčný.

20) Můžeš-li však o sobě samém tvrdit, že tě jaksí nic nemůže pohnout k nějaké lásce, ani krásná podoba, ani jakékoli význačně dobré jednání, pak bych se sám rád od tebe dověděl, kterým třetím mně zcela neznámým prostředkem může člověk probudit ve svém srdci lásku a čím ji může posílit až k síle zjevení božské nejčistší lásky v srdci!?

21) Kde se však tato láska neprojevuje ve slově anebo ve skutku, tam to s věčným životem duše po smrti těla vypadá jistě také ještě velmi chmurně a zasmušile!

22) Krátce, jsou-li v tvém srdci ještě nějaké pochybnosti o dalším životě po smrti těla, pak nenastalo ještě zjevení života; co však člověk ještě nemá, o tom stále pochybuje že to kdy bude mít i kdyby to chtěl mít. Nalezl-li jsi však jednou věčný život duše zjevením čisté božské lásky ve svém srdci tak jako nějaký ztracený groš, pak také již nebudeš mít žádnou pochybnost o úplném vlastnictví toho, co podle vší pravdy a skutečnosti máš!

23) Leč toho se však může dosáhnout jen láskou k bližnímu; a proto Ribar je pravém životnímu cíli mnohem blíže nežli ty, jenž jsi sice svou mozkovou schránku osvětlil přirozeným svět-

lem tohoto světa, zato však necháváš své srdce bez ohně a světla bloudit jako nějakého divocha v temné houštině močalovitých lesů Evropy!

24) Proto ti radím, abys dbal náležitě toho, co jsem ti nyní řekl, jinak i se vším svým rozumem vyjdeš naprázdno a zlatý plod na tvém stromě života ti bude dávno před uzráním červy rozhodán. Červi jsou pochybnosti a nakonec prožerou celou tvou mozkovou schránku a z tvého plodu života se stane zapáchající zdechlina, která bude sloužit za ohavné žrádlo dravým ptákům! - Porozuměl jsi mně?"

80. ROZUMOVÝ ČLOVĚK HLEDÁ LÁSKU.

1) Práví **SUETAL** : „Porozuměl, ale bylo by mně skoro milejší, kdybych ti nebyl porozuměl! jak se mohu nutit k lásce, jsem-li jí od přírody téměř zcela neschopen? Já znám při zjevech a jednáních jen souhlas mého rozumu; ale láska v srdci je mi cizí! Řekni mi tedy, jakpak se to u člověka stává anebo podle čeho člověk poznává, že se v jeho srdci probudila láska! Musí přece být v životě člověka nějaké znamení v postřehování, jinak je mu všechna láska marná; neboť může ji snad ve vši hojnosti mít, neví však, že tato vlastnost jeho života se jmenuje „láska“. jak je mou pak s celou tou láskou pomůženo a poslouženo?!"

2) Práví **RAFAEL** : „Copak se již vůbec nepamatuješ na to, když jsi byl ještě dítětem? Co jsi tehdy cítil ke svým rodičům, kteří tě velice milovali a jako svého miláčka všelikým dobrodiním zahrnovali?"

3) Práví **SUETAL** : „Tomu je ovšem již dávno; avšak dovedu se ještě upamatovat na leckterou událost, kdy jsem byl tak velice dojat, že mně až slzy vstoupily do očí. Byl snad tento dětský pocit láskou?"

4) Práví **RAFAEL** : „Ano, ano, to je láska; komu ta chybí, tomu nakonec chybí vše co patří k životu a tento člověk je pak jen strojem svého přirozeně osvíceného mozku a sotva ví něco o podstatě své nevyšší vlastní duše!

5) Láska dětí se musí tedy opět probudit v srdci každého, kdo se podobá tobě, jinak je nemožné pouhého rozumového člověka uvést do vnitřní říše života.

6) Co ti to prospívá, chápeš-li vše svým rozumem, ale nemůžeš pochopit svůj vlastní život a vidět jaký je a jak se utváří a vytváří?!"

7) Co prospívá zahradníkovi obdivovat bujný vzrůst všelikých ušlechtilých rostlin v cizích zahradách, přitom však svou vlastní zahradu nechává ladem a všelikému plevelu volně v ní bujet?! Ošetřujme záhonky vlastní zahrady, očistujme je od plevele, pohnojme. je řádným hnojením a osejme semeny ušlechtilých rostlin, abychom pak mohli v pravou dobu mít také opravdovou radost z bujných ušlechtilých rostlin vlastní zahrady! - Avšak nyní již nic o tom dále; neboť velký Mistr podnikne něco nového a tu platí mít srdce a hlavu na pravém místě!"

8) Práví **RIBAR** : „Ale řekni nám, nebešťane, zda se nemáme odebrat dříve k Mistru a poděkovat Mu za všechno dobré, co jsme tu jistě jen jeho velkou dobrotou a milostí obdrželi tělesně i duchovně k požívání."

9) Práví **RAFAEL** : „On Se dívá jen na srdce; je-li to v pořádku, pak je také vše v pořádku. Shledá-li On vás zralými, pak vás již povolá a dá vám přiměřené poučení o tom co máte budoucně dělat.

10) Ale nyní platí být pohotově v srdci, v celé bytosti; neboť činí-li něco On, tu to neplatí jen pro nás zde na tomto místě, rovněž ne pro toto území anebo pro tuto veškerou dalekou Zemi, nýbrž platí to zároveň pro celou nekonečnost a věčnost! Proto třeba tu vše dobře v nehlubší hloubce pojmut! Toto dobře pochopte a uvažte! Neboť každé slovo z těch úst, která jsou uvedena v pohyb věčným Duchem Božím a každé poté následující jednání má vždy přenekonečný dosah! - Teď však musím vaši společnost opět na chvíli opustit a podrobit se vůli velkého Mistra."

11. Poté opustil anděl společnost dvanácti a odebral se opět ke svému Josoeovi, jenž měl nyní již mnoho co s ním jednat; neboť ty mnohé řeči se všech stran Josoea poněkud pomátly a Rafael měl co dělat, aby svého učedníka uvedl ve všem na pravou míru.

81. PÁN OZNAMUJE ZATMĚNÍ SLUNCE.

1) **JÁ** jsem však nyní pravil: „Příteli, náš tělesný a duchovní oběd trval tentokrát dobře čtyři hodiny a proto je načase, abychom vstali od stolu! Půjdeme se podívat ven na moře, zda se tu někde neděje něco, co je hodno naší všestranné pozornosti!

2) Zároveň vás všechny upozorňuji na to, že za půl hodiny zažijeme úplné zatmění Slunce. Nechť si však nikdo z vás z toho nic nedělá, neboť takové zatmění se děje zcela přirozeně!

3) Měsíc, vznášející se od večera ve výši 98000 hodin cesty nad Zemí, půjde jako masivní neprůhledné těleso přímočaře přes Slunce a tím zabrání dopadání slunečního světla na jednu část této Země; celé zatmění potrvá jen několik okamžiků, potom se nad krajem Měsíce ukáže opět Slunce a pak bude na Zemi světleji a světleji. Za tohoto úplného zatmění uvidíte však krásná zimní souhvězdí, která jinak v létě nelze nikdy vidět.

4) To vám pravím proto, abych vám při takových zjevech odňal jakoukoliv pošetilou bázeň a abych vám ukázal přirozenost takovýchto zjevů; proto tedy žádný strach až nastane tento zjev!

5) Avšak v téže době objevíme tři obchodní lodi v dáli na moři; nežli nastane tento zjev, musí být tyto lodi dopraveny ku břehu, protože jinak by neblahá pověra přinutila lodníky k tomu, že by hodili do moře jednu nevšedně krásnou a ctnostnou dceru jednoho počestného Řeka i s jejím ji doprovázejícím otcem.

6) Oba cestují do Jerusalema, aby spatřili chrám a seznámili se s naukou Židů u pramene a za tím účelem vezou na třech lodích množství velkých pokladů, které by potom padly jako dobrá kořist do loupežných rukou zlých řeckých lodníků.

7) Proto není času nazbyt, neboť světová tělesa jdou podle svého zákona nezadržitelně po vyznačené cestě. Kdybychom jim bránili v jejich oběhu, byla by tím Zemi způsobena převeliká škoda, kterou by tisíciletí nezahladilo; budou-li však ony tři lodi poněkud podivně rychle přivezeny ku břehu, neutrpí tím nikdo nižádnou škodu, nýbrž mnohým chudým této krajiny může z toho vzejít velmi velký přirozený i duchovní prospěch. Proto nyní rychle k dílu!"

8) Všichni nyní spěchají ku břehu a rozestaví se tu v dlouhé řadě Avšak také Já mám přitom Svou nesnáz; neboť Cyrenius se svou družinou, Mých dvanáct učedníků a někteří, kteří nás již dlouho doprovázeli - počtem asi šedesát - třicet mladých farizeů a levitů pod svými řečníky Hebramem a Risou, pět pod moudrým Mathaelem a dvanáct pod Suetalem, Ribarem a Baelem, všichni se tlačí kolem Mne a všichni by chtěli být pokud možno zcela v Mé blízkosti, zatím co Ebahl s Jarou a Rafael s Josoem jsou beztoho zcela těsně u Mne a Jara se dokonce ani nepouští Mé suknice. Starý Marek se svou ženou a dětmi také by byl nyní rád v Mé největší blízkosti a tak je vysvětlitelná malá nesnáz o místo, v níž Se ocitám. Avšak Rafael uvede brzy vše do nejlepšího pořádku, neboť v jediném okamžiku rozdělí všechny pobřežní hosty na pohodlná místa, Já však s Cyreniem a se starým Markem vstoupím na loď a před tváří mnohých hostů pojedeme těsně u břehu vzhůru a dolů, s čímž jsou hosté a také Moji učedníci zcela srozuměni.

9) Avšak nyní se již blíží Měsíc silně ke Slunci a **JÁ** povolám Rafaela řka: „Ty víš čeho je nyní třeba, proto již žádné prodlévání!"

10) A **RAFAEL** praví vlastně kvůli hostům: „Pane, rázem nebo pozvolna?"

11) Pravím **JÁ** : „Po dvanácti okamžicích rázem!"

12) Zmíněné tři lodi stály však tak daleko, že je bylo lze sotva pozorovat; vzdušnou linií mohly být asi čtyři hodiny cesty.

82. RAFAEL JAKO LODIVOD ZACHRAŇUJE OHROŽENÉ ŘEKY.

1) Cyrenius marně napínal zrak; nemohl loď spatřit. Rovněž tak špatně se dařilo Markovi; avšak ostatní velmi bystře vidoucích očí, zpozorovali loď velké jako tři komáry pohybovat se po moři a pravili: „Pane! Při příznivém větru mají k tomuto břehu dobré dvě hodiny!"

2) Pravím **JÁ** : „Jen se o to nestarejte; Můj lodivod bude je mít v pravý čas u břehu!"

3) Táže se úzkostlivě třicet mladých **farizeů** : „Kde a kdo je ten, jemuž je to možné?"

4) Pravím **JÁ** : „Znáte přece mladého vychovatele Cyreniova chovance; ten to je!"

5) Ptá se úzkostlivě **oněch třicet** : „Kdepak je pro něho připravena lodička?"

6) Praví nyní **RAFAEL** : „Já ji nepotřebuji!" a v tom okamžiku zmizí. Všichni se uleknou v

domnění, že jinoch skočil do vody a že nyní jako ryba ihned rychle zamíří k lodím. Neboť mnozí ještě nevěděli, že Rafael je vlastně anděl a tedy zcela čistý duch; mnozí ho považovali za vychovatele Josoeova, kdežto on byl jen vychovatelem Jary. Ježto se zde však zabýval více s Josoem nežli s Jarou, považovali ho zde mnozí za mladého vychovatele Josoea.

7) Dříve však nežli se tazatelé ohlédli, byl Rafael také již s třemi dosti velkými loděmi u břehu a stál na palubě lodi, na niž byl pln úžasu a hrůzy zbožný Řek se svou ještě zbožnější dcerou; neboť předně rychlé přistání na neznámém jemu pobřeží mu připadalo jako sen a zadruhé nevěděl, co si má o mladém lodivodu myslet a nedovedl si tento zázračný zjev také nikterak vysvětlit, neboť proměna se stala příliš rychle a až příliš zvláště ho překvapila.

8) Také lodníci stáli u svých vesel celí užaslí jako sochy a netroufali si již strčit vesla do vody. Teprve po malé chvíli nejhlubšího úžasu a obdivu tázal se **ŘEK** v nejhlubší úctě jinocha řka: „Kdo jsi, mocná bytosti? Kdo ti přikázal, abys nás tak rychle dopravil na příznivý břeh a proč?”

9) Praví **RAFAEL** : „Netaž se, nýbrž pohlédni ke Slunci, které co nevidět ztratí na několik okamžiků svůj světelný lesk! Kdybys byl na širé vodě, byli by tě lodníci v neblahé pověře vrhli i s tvou dcerou přes palubu do moře; a poklady, které jsi vzal s sebou, by byli pak mezi sebou rozdělili; toto však předvídal náš velký božský Mistr a proto mne poslal, abych tě co nejrychleji zachránil. Nyní jsi již v nejuplnějším bezpečí, avšak nicméně tě potkají ještě nepříjemné věci a proto musím za temné katastrofy zůstat u tebe na lodi, jinak bys ještě stále zakoušel s hrubými lodníky mnoho nesnází.”

10) Řek se nyní dívá ke Slunci a k údivu svému a své dcery zpozoruje, že ze Slunce zbývá již jen zcela úzký okraj, vstává ze svého sedadla a zahřmí kletbou zlému drakovi, který nyní hrozí pohltit Slunce úplně.

11) U některých pohanů Malé Asie bylo zbožným zvykem, že u příležitosti zatmění Slunce vysílali vzhůru ke zlému draku množství nejtvrděších kleteb, aby se jich polekal, pohlcené Slunce opět vyplivnul a Slunce zase dále svítilo. Avšak ještě ani nebyl tento stařec se svými zbožnými kletbami u konce, když se celé Slunce zakrylo Měsícem.

12) Tu povstal mezi lodníky náhlý divoký řev, avšak též na břehu mezi římskými vojáky a lodníci úzkostí téměř zuřící se vrhli na Řeka a chtěli ho i s dcerou a s Rafaelem vrhnout do moře; neboť přičítali vinu tohoto nejstrašlivějšího biče bohů těmto třem a chtěli takto bohy usmířit. Leč Rafael vyzvedl všechny lodníky z lodi a posadil je na břeh; nejhoršího však vrhl do moře a tento měl jako dobrý plavec co dělat, aby dosáhl celý zemlený břehu dosti vzdáleného od lodi.

83. NÁSLEDKY ZATMĚNÍ SLUNCE.

1) Za této katastrofy opět vystoupilo Slunce za Měsícem na jeho druhé straně a stará veselost opět vstoupila do myslí všech přítomných; jedině Cyrenius a také Julius zůstali za úplného zatmění vedle Mne klidni.

2) I Moji učedníci se poněkud zneklidnili a Jara a Josoe skočili chvatně na Mou loď přiraženou ku břehu chvějíce se strachem avšak jejich strach byl spíše následek divokého řevu lodníků nežli zatmění. Jara a Josoe znali velmi dobře důvod zatmění Slunce, avšak na předivoký řev nebyli připraveni a proto skočili ve velké úzkosti na Mou loď a tlačili se co nejtěsněji ke Mně. Cyrenius a Julius se zatím kochali krásným zimním souhvězdím, které v létě ještě nikdy nespatriili.

3) Ponenáhlu se víc a více rozjasňovalo, stará veselá mysl se vracela opět do rozechvělých myslí lidí a lodníci šli opět ke svým třem lodím a prosili jinocha za odpuštění, že ho předtím tak hrubě napadli.

4) Také Řeka prosili za odpuštění a **ŘEK** pravil: „Co někomu přikazuje jeho víra, ať učiní, nenalézá-li v sobě moudřejší protidůvod budoucně však nechť se vaše víra utváří jasněji a pak shledáte, že vysocí bohové nežádají z našich rukou naprosto žádné lidské oběti, neboť mají sami v rukou nescísné prostředky, aby si s této Země podle libosti vzali na statisíce lidí.”

5) S tímto poučením se strany našeho Řeka se lodníci spokojují a slibují, že budoucně při podobném zjevu budou vždy úplně pamětliví jeho moudrého poučení. Poté se lodníci tážou Řeka, zda bude na své cestě dále pokračovat, anebo zda tu zamýšlí zůstat.

6) **Řek** však praví: „Nevidíte mezi sebou tohoto jinocha?! Prokázal mi dobro a zachránil mne od zuřivosti vaší slepé víry; jemu děkuji za život svůj a své jediné nejmilejší dcery. On jedi-

ný je nyní mým velitelem a co on řekne, to také učiním; bez jeho slova a vůle však neodcestuji odtud ani za deset let o chlup dále.

7) Mimoto jakýsi dobrý vnitřní hlas mi praví, že jsem na tomto neúhledném místě našel nyní více nežli v celém Jeruzalémě. Proto zde zůstanu. Bude-li to možné, dám pak vyložit na břeh ihned své soumary a všechny poklady, které jsem si vzal s sebou a vy pak můžete se svými loděmi opět odplout."

8) Za této rozmluvy přicházím však také již Já, Cyrenius, Julius, Marek - starý hospodský a Jara a Josoe na loď v níž byl Řek a **MAREK** ho ihned osloví. a praví: „Příteli, ty vidíš, že poctivý hospodský nemá nikdy nedostatek hostů. Hleď, já jsem hostinský této obce a ve své malé chatě a pod svými stany ubytovávám všechny milé hosty, které zde vidíš; avšak také pro tebe je ještě místo, chceš-li zde zůstat!"

9) Praví zcela přívětivě **Řek**: „Příteli, potřebuji jen čtyřúhelníkové místo třicet kroků dlouhé a deset kroků široké, na němž nechám ihned postavit svými mě doprovázejícími sluhy tři dobré a drahocenné stany a tím pak budu již zaopatřen; neboť pokrmů a nápojů vezu s sebou velké množství a mám mnoho zlata a stříbra, abych si je nakoupil, kdyby mi snad došly ty, které jsem si vzal s sebou. Tak mám i píci pro své soumary a tak tedy jsem vším možným co nejlépe zaopatřen; jen nemám místo, abych to vše uložil a proto si je na nějakou dobu najmu od tebe. Co žádáš za vyslovenou plochu denně?"

10) Praví zcela vlídně **MAREK**: „Vím dobře, že u vás Řeků se vždy vede přesný účet; avšak u nás Římanů a lepších Židů to není zvykem! Zůstaneš zde, dokud se ti zlíbí a nebude se od tebe požadovat nic jiného nežli tvé opravdové a upřímné přátelství; chceš-li však vedle toho některému chudému sem zabloudivšímu člověku něco udělat, bude to zůstaveno beze všeho účtu tvému uznání. Proto jen rozbal svá zavazadla a udělej si pohodlí jako v domě svého města; neboť dokud zde zůstaneš, je ti k službám nejen kousek země, který požaduješ, nýbrž můj celý ne zrovna malý pozemek a na mých stolech bude také pro tebe prostřeno! Řekni, zda jsi s tím spokojen!"

11) Praví **Řek**: „Ano, příteli, mluvíš-li tak, pak mne zahanbuješ a jsem ve velikých rozpacích, nemohu-li ti tvé velké, nejvyšší nezištné přátelství jaksi ničím splatit a sotva si troufám. použít tvé opravdové velkomyslnosti!"

12) Praví **MAREK**: „Příteli, tvé přátelství bude mít jistě větší cenu nežli všechny pozemské poklady, které si s sebou přivádíš a jichž nepotřebuji, protože nyní mám snad ještě větší poklady nežli ty; ovšem ne tak velice hmotné jako spíše duchovní!"

13) Praví **Řek**: „Pak tedy již dávno máš, co jsme já a tato má dcera již dávno marně hledali ve všech koutech Země?"

14) Praví **MAREK**: „Co ti nyní celá Země a všechny hvězdy a slunce i měsíc, žádný chrám a žádná věština nemohou dát, to nalézáš zde na tomto místě!"

15) **Řek** poručí nyní ihned svým čtrnácti sluhům, aby přiložili ruce k dílu.

84. BOHOVÉ A LIDÉ.

1) **JÁ** však pravím **Řekovi**: „Poslyš, Můj příteli! Tvých čtrnáct sluhů mohou být velmi pilní a obratní lidé; protože však máš s sebou mnoho věcí, trvalo by to tvým čtrnácti lidem přece jen značnou dobu, nežli by vše dali do náležitého pořádku.

2) Hleď, tento domnělý mladík však je jeden z Mých mnohých sluhů a vykoná v jednom okamžiku více nežli všech tvých čtrnáct sluhů za plných sto let; proto ať si tvoji sluhové tentokrát odpočinou a tento Můj jediný zde přítomný sluha bude se všemi tvými věcmi okamžitě podle tvého starého zvyku tak v pořádku, jak by bylo tvých čtrnáct sluhů sotva za tři dny!

3) Chceš-li, dám mu k tomu rozkaz!"

4) Praví **Řek**: „Příteli, je-li něco takového na Zemi možné, pak tě o to prosím! Neboť moji sluhové jsou již beztoho cestou nejvyšší unaveni a měli by s vybalováním a zřizováním stanů dlouho co činit!"

5) Pravím **JÁ** **Rafaelovi**: „Ukaž, co je čistému duchu v nejrychlejší okamžiku možné!"

6) Tu se **RAFAEL** hluboce poklonil a pravil: „Pane, Ty jsi to poručil a hle, již je vše v nejlepším pořádku!"

7) Pravím poté **JÁ** Řekovi: „Nuže, příteli, vstaň a poohlédni se, zda práce dopadla podle tvého úmyslu!”

8) Tu **Řek** povstane, spráskne třikrát ruce nad hlavou a nejvyšš užaslý praví: „Ano, pro všechny bohy! Copak to znamená? Ten mladík nás přece ještě ani neopustil a mé stany jsou již co nejlépe zřízeny a vše se zdá být v nejlepším pořádku! Ne, ne, ne! Tu to naprosto nejde přirozeně! Nyní se musím podívat do stanů, jak je to v nich uspořádáno!”

9) Poté opouští loď a ubírá se doprovázen námi a svou dcerou do svých stanů a k svému největšímu udivení shledává skutečně vše v nejlepším pořádku.

10) Nyní je však teprve celý pryč. Údivem jako závratí jatý, praví **Řek** po chvíli neutuchajícího úžasu: „Bud' jsem se dostal mezi egyptské arcimágy anebo mezi samé bohy; neboť co jsem zde prožil, to je neslýchané a pokud sahá lidská paměť, nikdy to tu nebylo! A ty, příteli, (obracuje se ke Mně) zdáš se být mezi těmito mnohými Mistr anebo Zeus sám!? Tělo tě nezplodilo, tak jako také tohoto mladíka ne; Ty jsi jistě zplozen z ducha věčnosti! Ó, bohové, ó, bohové, jaká síla musí ve vás být, že jste s to dokázat takovéto věci a co bídného je ubohý člověk, slepý červ v prachu proti vám!? Vy můžete vše, avšak smrtelný červ v prachu své nicotnosti nemůže nic! Příteli, jenž jsi Bohem a jemuž je vše k službám, co mohu já smrtelník tobě nesmrtelnému Bohu učinit? Co mám dát já tobě, jenž velíš celé Zemi, Slunci, Měsíci a všem hvězdám?”

11) Pravím **JÁ** : „Příteli, ty máš mnoho přirozeného světla a posuzuješ stavší se, tobě se zdávající zázrak právě se správným taktem, avšak nemusíš klást člověka příliš hluboko pod pojem svých bohů; neboť pravím tobě: Všichni bohové, které jako takové znáš a uctíváš, nejsou vlastně zcela ničím vůči člověku naplněnému opravdovým Božím Duchem.

12) Hle, tito mnozí lidé, které zde vidíš, jsou většinou již rovněž tak mocní jako tento mladík zde a jsou to přece jen lidé z těla a krve!

13) Sáhni na Mne a zpozoruješ, že i já podle vnějšně se jevícího těla pozůstávám z těla a krve; avšak toto tělo a krev je naplněno duchem Božím, jenž jediný je všemohoucí a jehož moci vůle se musí vše podrobit.

14) A hle, my zde tedy působíme jediné ze síly Božího Ducha, který je v nás, myslí a chce v nás, co jeho vševidoucí a vše cítící nejvyšší moudrost uznává za nutné a dobré.

15) Nuže, tuto vlastnost mám pro nyníšek ovšem jen já Sám v nejvyšším stupni a proto jsem v ní Mistrem; avšak já mohu také každého člověka, jenž má dobrou vůli, učinit k tomu způsobilým.

16) Tato schopnost nemůže ovšem být nikdy propůjčena člověku, jenž má zlou a se protivící vůli; neboť tu třeba být především úplně zasvěcen do svatého řádu Ducha Božího, nežli se někomu udělí způsobilost k moci věčného Božího Ducha a tato způsobilost nemůže spočívat v ničem jiném nežli právě v tom, že čistý člověk je ve své duši proniknut zcela Duchem Božím. Duše proniknutý Duchem Božím chce jen to, co chce Duch Boží; avšak co chce On, to se musí stát, protože jediné On je věčná Prasíla a Moc v celé nekonečnosti!

17) Neboť vše, co je, žije a myslí v nekonečném prostoru, je co do duchovně živé části nájisto postavená a neměnitelně udržovaná myšlenka tohoto věčného Ducha v řádu daném jím Samým a z této myšlenky formulovaná idea, která však podle druhu svého jsoucna je způsobilá přejít rovněž v samostatné duchovno.

18) Hle, příteli, tak se mají věci ve vše stručnosti! Ty jsi dobrý myslitel a brzy mnoho pochopíš; avšak pro nyníšek ať ti toto málo postačí!

19) Dám ti však za společníka jistého Mathaela, muže plného moudrosti od něho se mnoho dovíš a potom Mně Samému lépe porozumíš nežli teď!”

20) Tím je Řek, naplněný nejhlubším údivem nad Mou moudrostí, zcela spokojen a velmi si přeje toho muže vidět.

21) **JÁ** pak povolám ihned Mathaela a pravím: „Zde je, milý příteli, dům poněkud chatrný; ty jsi dobrý tesař a víš co je na něm třeba opravit!”

22) Praví **MATHAEL**: „Pane, s Tvou pomocí se stane dům dobrý a pevný!”

85. OURAN DOSTÁVÁ MATHAELA ZA UČITELE.

1) Po tomto výjevu Ouran (tak se jmenoval onen Řek a jeho dcera Helena) umkl a začal se sbírat, aby s jemu představeným Mathaelem, který mu již několika slovy dal na srozuměnou, že

je dobře opatřen vyšší moudrostí, mohl jako muž vyměnit slova o leckteré životní zkušenosti zachovávaje při každé příležitosti sapienti pauca (moudrému postačí málo vyd.), aby se neukázal jako člověk, jemuž chybí veškeré lepší vědění. Když se byl Ouran dosti zotavil a také náležitě uklidnil, otázel se po dosti dlouhé přestávce Mathaela, zda by ho nechtěl na jeho cestách po světě všude doprovázet a co by za to žádal.

2) Praví **MATHAEL** ukazuje na Mne: „Pohled, zde je Spasitel těla, duše a ducha! Je tomu sotva dvanáct hodin co jsem byl ještě nejbídnější bytostí na této Zemi. Mé útroby byly těmi nejhoršími duchy tak posedlé, že se tím má celá bytost stala pozemským ďáblem. Mezi hordou nejhorších banditů jsem byl postrachem celé krajiny. Neboť všechny mé údy musely sloužit ďáblům má duše však byla ochromena a nevěděla co se dalo s jejím ubohým tělem. Příteli, z toho vidíš, kterak jsem bídný! Kdo by mně však měl pomoci?! Byl jsem tím největším postrachem pro každého, kdo se ke mně přiblížil; snáze bys byl vyšel s deseti hladovými tygry nežli se mnou jediným. Jen kohorta (zástup) nejsmělejších římských bojovníků mohla mne a mé kolegy ovládnout; jako svázaný a spoutaný sud jsem byl i se svými čtyřmi nejhoršími druhy přiveden sem k hrdelnímu soudu.

3) Avšak tamto. vidíš velkého Mistra Spasitele, jenž přišel k nám bídným červům této tvrdé a ďáblů nejvyšší plné Země z nebes, aby také nás, tělesné ďábly slovem a skutkem uzdravil Ten mne a mé druhy uzdravil a za toto uzdravení nejen že nic od nás pěti nežádal, nýbrž prokázal nám mimoto ještě převeliká tělesná a zejména duchovní dobrodiní!

4) Nyní mne tento můj božský Spasitel povolal poprvé ke službě, na kterou jsi se mne tázal, co bych za ni chtěl od tebe za odměnu. Ó, příteli, dokud nezaplátím tomuto velkému Spasiteli svůj dluh, nemohl bych naprosto žádat něco od tebe vždyť tem sloužím jen jemu, jenž mě povolal a nikoli tobě!

5) Jemu však zůstanu ve věčnosti vždy největším dlužníkem a jen svým sloužením poněkud zmírím svůj velký dluh. Proto nebudeš mi, příteli, za službu tobě prokázanou také nikdy nic dlužen - mimo tvé přátelství a bratrskou lásku!

6) Neboť zadarmo jsem to dostal a za tutéž cenu budu to také tobě opět dávat! Zlato, stříbro a drahokamy ode mne ovšem nedostaneš; avšak co mám, to ti také bude tak svobodně dáno jak jsem to obdržel. Proto mě budoucně ušetři každou podobnou otázkou!"

7) Praví **OURAN** : „Příteli, tys jeden z nejslechetnějších lidí, kteří mi kdy přišli vstříc! Proto se musíš stát a po celý můj život zůstat vůdcem mým i mé dcery!

8) Já se tě sice podle tvé vůle nebudu již tázat a říkat: „Co za to žádáš?"; ale že u mě také nebudeš jako přítel a opravdový bratr trpět nouzi, to zajisté ode mě přijmeš?!"

9) Praví **MATHAEL** : „Je ještě otázka, zda ty ode mne něco anebo vše přijmeš, anebo nakonec zcela nic nepřijmeš! Neboť mé dary nechutnají smyslovému ponebí, jak jsem to již trochu zakusil, zrovna tak sladce jako čistým medem slazené víno podle způsobu jak ho Řekové sem tam rádi požívají, nýbrž chutná často trpčeji nežli žluč a čerstvá šťáva starého aloel! A to ponebí zvyklá na sladké chuti nepřijímají ráda k požitku! Proto nejprve uvidíme, jak se dají naše vzájemné dary vyměňovat!"

10) Vtom pravím **JÁ** : „Víte co, ježto budeme mít nyní ještě plnou hodinu slunce a také večer bude příjemný, půjdeme nyní všichni na Markův pahorek; tam se trochu důkladněji seznámíme! Tvé stany nech zatím střežit svými sluhy; neboť shledáš se s nimi a použiješ je teprve po půlnoci!"

11) Praví **OURAN** : „Jsou v nich ovšem mnohé a velké drahocennosti! Ale já myslím, že tento přítel je jistý!"

12) Pravím **JÁ** : „Příteli, když jsi teprve před hodinou byl v největším nebezpečí a bylo to s tebou takové, že ztratíš svůj život a vše, kdo tě tu zachránil?"

13) Tu se **OURAN** zarazil a teprve po chvíli pravil: „Ano, ano, velký Mistře! Máš pravdu, já jsem jen tak trochu uvázl ve svém starém zvyku a nyní také uznávám úplnou hloupost své bázně; podruhé se vyskytnout nesmí a nyní půjdu ihned s tebou beze všech dalších pochybností, kam chceš!"

86. HELENA UŠLECHTILÁ DCERA MOUDRÉHO ŘEKA.

1) Potom přistupuje poněkud nesmělým krokem ke Mně dcera **HELENA** a praví prosíc:

„Pane, nepochopitelně velký Mistře a Spasiteli! Ó, nezazlívej to mému starému otci; neboť hle, znám ho jako jeho dcera již celý život a mohu ti vydat nejmějšší svědectví, že je to dobrý, jemný a velmi ústupný muž a nemohu se nikdy upamatovat, že by byl postavil kdy dokonce často dobré právo, které bylo jistě na jeho straně, před právo někoho a i když toto také bylo mnohem spíše nějaké bezpráví nežli opravdové právo. Ještě nikdy se proto s nikým neprel anebo nikdy se pro nějaké jemu způsobené bezpráví nezlobil a nereptal! Zato ho také vysocí bohové nenechali nikdy klesnout a spanilá bohyně štěstí byla mu vždy co nejlídněji oddána.

2) Proto také ty, jenž se zdáš být trochu bohem, nebudeš snad tuto vyslovenou starost mého otce považovat za něco, co by uráželo tvou vznešenost! Kdybys však přece byl tak krutý, pak si vezmi můj život na usmířenou za mého otce, kterého nadevšecko miluji!"

3) Pravím **JÁ** ke všem okolo stojícím: „Slyšeli jste již jednou takový příklad dětské lásky v celé Izraeli? Věřu! To je sice pohanka, ale zahanbí celou Izrael, která obdržela Mojžíšem od Boha zákon, aby si otce a matku vážila, ctíla a milovala!"

4) Všichni praví: „Ne, Pane a Mistře! Něco takového v Izraeli ještě nebylo slyšáno!"

5) Pravím **JÁ** Heleně: „Neboj se, Má dcero, neboť znám tvého otce a také tebe již velmi dlouho; a kdybych ho a tebe neznal, byli byste oba v tomto zlém moři pohřbeni!"

6) Praví **HELENA**: „Ale, převelice moudrý a přesto velmi vlídný Mistře! Jak můžeš mého otce a mne již odedávna znát? Vždyť my tě známe teprve sotva hodinu?"

7) Pravím **JÁ** : „Ó, Heleno, pohlédni ven na moře a celou zemi; hled' to jsou velmi staré věci a přece jsem byl dříve nežli toto vše!"

8) Zde se **HELENA** ulekne a co nejuctivěji a nejúzkostlivěji se Mne táže: „Nakonec jsi sám nejvyšší Zeus?"

9) Pravím **JÁ** : „Přenežná holubice, neznepokojuj své srdce prázdnyými věcmi! Zeus nejsem, protože vpravdě nikdy nějaký Zeus nebyl. Avšak Já jsem Pravda a Život; kdo ve Mne věří, smrti navěky neuvidí, nepocítí a neokusí! - Víš nyní, kdo a co Já jsem?"

10) Praví **HELENA**: „Jsi-li však jedině chladná pravda a čistý život z ní, jak to potom přijde, že právě začínám pocítovat k tobě velmi mnoho lásky?"

11) Pravím **JÁ**: „Holubice! To ti bude zjeveno teprve na hoře! Ted však půjdeme, jinak nám slunce zapadne!"

12) Poté jsme opustili vpravdě královské nádherné stany a odebrali se na horu, na niž jsme pro její nepatrnou výšku brzy vystoupili.

13) Když jsme byli na výšině, poznamenal Cyrenius, jak nádherně a krásně se vyjímá celá daleko se prostírající krajina a že by tuto nádheru mohl po celé hodiny pozorovat, aniž by se v nejmenším unavil. Je jen věčně škoda, že den nyní už jen zcela krátce potrvá.

14) Za chvíli přišel ke Mně **ŠIMON JUDA** a pravil: „Pane, dnes bys mohl zajisté též říci jako Josua slunci: „Stůj tiše, slunce!", aby zde mohly děti požívat déle nádheru večera a velebit Toho, Který ji stvořil!"

15) Praví **CYRENIUS** : „Ó, Šimone, starý věrný rybáři a nyní učedníku našeho velkého Mistra a Pána, to byla dobrá myšlenka od tebe a našemu Pánu a Mistru bylo by něco takového z dobře známých důvodů ještě mnohem snadnější, nežli to bylo Josuovi!" - Poté se také Cyrenius obrátil v této záležitosti ke Mně a Jara podporovala tuto prosbu.

87. ZDÁNLIVÉ SLUNCE.

1) **JÁ** jsem však pravil: „Vy jste zajisté ještě velmi nezkušené děti a prosíte o něco, co se naprosto nesmí stát, způsobem, jak vy tomu rozumíte a myslíte; neboť hled'te, slunce přece nejde, nýbrž stojí stále tiše vůči Zemi! Slunce má sice také velký pohyb, avšak do toho Zemi docela nic není právě tak jako prachu na vašem kabátě není nic do vašeho pohybu s místa na místo.

2) Co vám dává den a noc, to způsobuje velmi rychlé otáčení Země kolem její vlastní osy; neboť Já jsem vám také příležitostně přece vysvětloval, že Země je velká koule a že se točí od západu k východu a proto se vždy jedna část po druhé obrací ke slunci. Na celé Zemi je, proto vždy na nějakém místě ráno, na nějakém dřívějším místě zároveň poledne a na místě ještě dále k východu ležícím v téže době večer a ještě dále k východu půlnoc a tyto jmenované čtyři body se posunují vždy nezastavitelně kupředu tak, že během téměř 24 hodin je na každém bodě

Země jednou ráno, jednou poledne, jednou večer a jednou půlnoc. To je řád, na němž se to nesmí bez nebezpečí úplného zničení všeho na Zemi jsoucího, co se týče pohybu, nikdy ani o vlas změnit!

3) Neboť kdybych nyní nechal slunce v plné pravdě ještě hodinu svítit nad touto krajinou, musel bych okamžitě přirozeně zabrzdit celou Zemi v jejím otáčení, které je při velkém kruhu jejího objemu tak prudké, že v několika okamžicích urazí cestu jako odtud do Jeruzaléma. Tím by však všechna volná tělesa, která nejsou příliš pevně se Zemí spojena, dostala tak prudký náraz, že by tím byly na hodinu daleko s největší prudkostí na východ vrženy nejen všechny živé bytosti, jako lidé a zvířata i se svými domy a chalupami a paláci, nýbrž takový náraz by také hnal moře z jejich hlubin přes hory a hory by vesměs litaly jako vrabci!

4) Z tohoto zcela přirozeného nyní vám uvedeného důvodu nemohu podle přirozené pravdy vaši prosbu vyslyšet; avšak mohu vám jako za dob Josuových, zastavit na dvě hodiny slunce zdánlivé, které bude právě tak svítit jako opravdové slunce přirozené. Toto slunce pak po dvou hodinách přirozeně opět úplně vezme za své, protože bude jen pouhým zrcadlením vzduchu.

5) Proto dejte nyní všichni dobrý pozor! Až zapadne slunce právě, vyjde na západě slunce nepravé a bude poté plné dvě hodiny svítit nad obzorem.

6) Avšak ani k objevení tohoto právě zmíněného zdánlivého slunce nebudou použity žádné nadpozemské, nýbrž zcela přirozené prostředky, ač k tomu budou Mou nejvnitřnější vůlí povzbuzeny a zajištěny mimořádnými silami ze sfér nebes. - Rozumíte nyní tak trochu tomu co bylo řečeno?"

7) Praví **CYRENIUS** : „Já tomu aspoň rozumím úplně; neboť mám ještě obdivuhodný pome- ranč z Ostrazine! Pane, rozumíš mně!? Ale zda tomu zcela porozumí všichni z těchto přítom- ných, o tom bych skoro pochyboval!"

8) Pravím **JÁ** : „To také nic nedělá! Kde tomu nyní ještě úplně nerozumí, ten tomu jistě po- rozumí později; neboť na tom spása lidských duší naprosto nezávisí. Lidé, kteří znají až příliš dobře Zemi, dostávají časem příliš mnoho chuti, aby celou Zemi - což se časem beztoho stane - na všech místech procestovali a tím přivádí své duše příliš navenek; tyto duše se stávají přitom velmi hmotné a ziskuchtivé.

9) Proto je lépe trochu méně znalosti o přirozenosti zemské hmoty, ale zato tím více znalos- ti sebe sama.

10) Neboť kdo jednou zná úplně své nitro, ten také dosti záhy dojde k hmotnému i duchov- nímu poznání nejen celé Země, nýbrž i všech ostatních světových těles v nekonečném tvůrčím prostoru a jedině toto duchovní poznání má význam a největší důležitost; ale pouze vnější zna- lost přirozenosti této Země nebude razit žádné duši cestu k nesmrtnosti.

11) Ale nyní dejte pozor; přirozené slunce bude ihned pod obzorem a na jeho místo vstoupí okamžitě slunce zdánlivé!"

88. BÁZEŇ ŘEKŮ PŘED SPASITELEM.

1) Nyní se všichni zahledí na přirozené slunce, které právě ponořilo polovici svého kotouče za hory; avšak v okamžiku zapadání se zvedá zdánlivé slunce se stejně silným světlem pro tuto krajinu a také ještě pro sousední území a krajiny. Ovšem až k hvězdám toto světlo nepro- niká; proto také mohli někteří přítomní hosté objevit - zejména na východě, kde obloha zůstala poněkud temná, protože světlo zdánlivého slunce mohlo k dalekým východním krajinám jen slabě dopadat - několik hvězd první velikosti, čemuž se velice divili.

2) Nyní přišel také **OURAN** se svou dcerou Helenou v nehlubší úctě ke Mně a pravil pro samou uctivost poněkud se zajíkaje: „Neklame-li mne vše co mne obklopuje a nejsem-li sám sobě preludem, pak jsi Bůh bohů, duchů a všech lidí, všech zvířat, všech zemí, všech moří, všech jezer, všech řek, potoků a pramenů a všeho toho, co v nich je a žije! Tobě jsou jak se zdá poddány také větry, blesky a strašně rachotící hromy; také slunce, měsíc a všechny hvězdy dbají tvé vůle!

3) Jsi-li však, ač podobou člověk jako jsem já, toto vše s to Svým slovem a Svou všemo- houcí vůlí, pak se tedy ptám všech mudrců světa co by Ti mělo k prvnímu a nejdokonalejšímu Bohu bohů ještě chybět?!

4) Já Ouran, malý kníže z krajin velkého Pontu mám Tě za takového; a kdyby sem nyní při-

šel sám Zeus a Apollo a řekli směšné nikoli, pak bych je obvinil sám z největší hlouposti!

5) A nyní přístup, má milá dcero Heleno, blíže a pohled' na Boha bohů - pohled', co předtím ještě nikdy nespatrišlo oko žádného smrtelníka!

6) Hled', u nás Řeků a také u jiných národů je nejvyššímu Bohu postaven nejsvětější chrám, nikdy se však neotvírá! Tento neznámý Bůh byl také někdy zván nikdy nezbadatelné fatum (osud; vyd.), před nímž se dokonce Zeus podle naší nauky chvěje jako osikové listí za bouře.

7) A hled', tento strašný Bůh stojí nyní před námi a právě předtím přikázal Apollonovi, aby zastavil sluneční vůz na přání onoho úctyhodného starého Římana, jenž je bezpochyby také malým knížetem nějaké šťastné provincie!

8) A hled', dcero, Apollo se dále nehýbe, dokud nedostane tajný pokyn od onoho nejvyššího neznámého Boha, kterého prý znají podrobněji jen sluhové chrámu jeruzalémského, - což však může také být zcela dobře velmi nepravdivé; neboť neznají-li jako jedině pravého Tohoto Boha, pak jsou na hanebně špatné cestě!"

9) Praví krásná **HELENA**: „Oni asi vědí o Něm něco podrobnějšího, avšak jistě jen v symbolických obrazech; že však tohoto zázračného Muže jistě nepovažují za to, zač ho považuješ ty a čím se také podle vši pravděpodobnosti zdá být, na to bych chtěla mnoho vsadit! Jen jedno ještě tak zcela náležitě nechápu, že totiž mé srdce je stále víc a více k Němu naplňováno pravou vážnou láskou; a přece se má každý člověk Boha jen bát, Ho uctívat a oběti Mu přinášet!

10) Ty víš, jak přísně mi náš kněz, jemuž bylo sloužit Apollonovi, zapověděl lásku k Bohu; neboť tato láska k prvému bohu, jako je Apollo, je předně příliš nesvatá a zadruhé, kdyby byla příliš vystupňována a prvního boha skutečně přitahovala, probudila by ihned nejvyšší trestající žárlivost bohyň a pak by nepochybně byla navěky postižena trpkým osudem taková Evropa, Dido, Daphne, Eurydice a Proserpina a to by přece bylo nejvyšší strašné.

11) Já jsem to podle opravdu moudré nauky našeho kněze Apollona přivedla ve své mysli, jak je ti známo, tak daleko, že bych se možného zjevu nějakého i toho nejkrásnějšího boha o nic méně nehrozila nežli nejstrašnější hlavy nějaké Medusy, Gorgony anebo Megery!

12) O nějaké lásce k bohu nemohlo tedy být za těchto okolností již ani řeči! A hle, já se ti otevřeně přiznávám, že přes veškerý svůj vnitřní boj a přes nejstrašnější představy, které si pro probuzenou lásku k nějakému bohu neustále vyvolávám v paměť, tohoto Boha nicméně vždy víc a více miluji! Ano, z lásky k Němu bych podstoupila nejtrpčí smrt, kdyby mne za to uznal hodnou jen jednoho vlídného pohledu!

13) O, nebe nebes! Jak je přes Svou vážnost nevýslovně roztomilý! Ó, bohové neučinili dobře, že nám lidem zapověděli je milovat!"

14) Praví **OURAN** : „Ano, má dcero! Bohové jsou nejvyšší moudří a vědí co mají lidem poskytovat! My se musíme svým životem na této Zemi napřed tak očistit, aby na naší duši nebylo možno již nalézt žádné poskvrny ani nejpřísnějším soudem tří nejneúprosnějších soudců: Aeka, Minosa a Rhadamanta; jsme-li jimi před ušima a očima všech bohů prohlášeni za úplně čisté, pak nám teprve bude ve věčném elysiu dovolena největší ze všech blažeností, že budeme smět vznešené bohy aspoň zcela tajně milovat!

15) Avšak zde ve světě v čistém těle musíš se nadevše střežit, abys se dokonce do tohoto nejvyššího a nejprvního Boha snad příliš nezamilovala! Neboť to by bylo to nejstrašnější z nejstrašnějšího! Cítíš-li skutečně již jakousi lásku k Němu, bude radno, abychom se co nejrychleji vzdálili s tohoto místa!"

16) Praví **HELENA**: „To mně však již velmi málo prospěje; neboť mám Ho již příliš v srdci a nemohu Ho z něho již dostat! Podívej se však jen na ono dosud velmi něžné děvčátko, to Ho, jak se zdá, také velmi miluje a přece se mu jak vidět nic zlého neděje!"

17) Praví **OURAN** : „Miláčku, víš ty, zda to není nějaká bohyně? Ne tak velice jeho, ale zato tím více jí bys se potom musela obávat! Kdo ví, zda to není aspoň desateronásobná Juno?!"

18) Praví zcela zkormouceně se slzami v očích **HELENA**: „Ano, ano, mohl bys mít zcela pravdu! Ó, jak šťastní jsou bohové a nešťastní naproti tomu lidé! Srdce, které nesmí milovat, je jistě nejnešťastnější co jen člověk ve světě vždy může nazvat nešťastným! Pohoršuje-li mě mé oko, mohu je oslepit; pohoršuje-li mě ruka, mohu si ji dát useknout, rovněž tak i nohu a pohoršuje-li mě má všechna jemná a bílá kůže, mohu ji dát pruty ztrestat a pak blátem pomazat; avšak co může člověk dělat se srdcem, začne-li ono mě příliš pohoršovat? Má-li někdo v žaludku tlak, radil proto Aeskulap požit aloové šťávy a pak bude brzy se žaludkem lépe; avšak proti tlaku v srdci neporadil, pokud vím, žádný prostředek!

19) Avšak nyní mě něco napadá: Hleď, tento Bůh je přece také Spasitelem všech Spasitelů! Kdybychom Ho poprosili, pak by mi snad pomohl?! Neboť pomohl nám, když jsme Ho o to nemohli poprosit, jelikož jsme Ho nikdy nepoznali; snad mi pomůže také nyní kdy Ho známe a o to poprosíme, jsouce ochotni přinést každou požadovanou oběť!?"

20) Praví **OURAN** : „Hle, to byl od tebe dobrý nápad a snad nám také přinese dobré ovoce! jelikož nám však tento nejvyšší Bůh Sám přidělil k našemu poučení moudrého Mathaela, můžeme se jen jím na tohoto Boha obrátit! Mathael sám se však zdá také být přinejmenším velmi mocným zpola hlavním bohem, podobně jako onen jinoch, kterého, víš Heleno, považuji sice tajně, avšak nicméně nepochybně za boha Merkura."

21) Praví **HELENA**: „Ano, ano, ano, tomu jistě tak bude a ten mladík je Merkur! Avšak mě nyní opět něco napadá! Nakonec jsme na Zemi již zemřeli, přestáli jsme asi přísný soud, pili jsme z Lethe³). a tím jsme ztratili vzpomínku, že jsme žili na Zemi a snad teprve před krátkou dobou zemřeli?! Jsme snad již v elysiu, ale bohové nám to nechtějí ihned zjevit a dávají nám to všelikými okolnostmi sami poznávat!

22) Pohleď jen na nepopsatelnou nádheru této krajiny! Může snad být, táži se, elysium ještě vznešenější?! Jedno slunce zapadá a druhé na jeho místě vychází a také hvězdy na nádherném věčném východu nechybí! Je-li tomu tak, otče - pak by má láska přece jen nebyla nic zlého!"

23) Praví **OURAN** : „Dítě! Tato tvá poznámka má do sebe velmi mnoho, ačkoliv bych ji zrovna ještě nemohl hned podepsat jako úplnou pravdu. Zkrátka, Mathael nám nebyl přidělen nadarmo, on nám již podá náležité vysvětlení!

24) Jsme-li již v elysiu, pak jsme v něm nováčkové a v tomto novém světě se dávno ještě nevyznáme; ale vůdce Mathael již nás oba řádně poučí! Nyní to tu vypadá ovšem velmi elysejsky; avšak předtím za úplného zatmění slunce to zrovna elysejsky nevypadalo, nýbrž spíše poněkud orkicky (podsvětský). Ale teď ano; leč jak jsem slyšel, tato elysejská nádhera potrvá sotva již jen dvě hodiny - a pak nelze to sice vědět, mohlo by to tu snad vypadat opět velmi prostě tellursky (zemsky)!? Ale krátce, máme přece Mathaela - ten nám již o tom podá ve všem nejsprávnější a co možno nejpravdivější zprávu! Ale oslov ho ty, Heleno; neboť já k tomu nemám ještě náležitou odvahu! Vám ženám se to podaří vždy lépe nežli nám mužům!

25) Nyní je sice velmi pohřížen do rozhovoru se starým knížetem a také Bůh mluví s římským setníkem! Jak bylo řečeno, já pro tento okamžik odvahu nemám a nakonec by se mi to mohlo pokládat za zlé; ty však jsi ženská bytost, tobě se nějaká ta malá dotěmlost nebude naprosto pokládat za zlé, - proto zkus jen nyní napřed ty své štěstí!"

26) Praví **HELENA**: „Mně je nyní sice u srdce také poněkud úzko a nevím, jak bych věc chytře provedla; ale dej mi nyní trochu času, pak se věc snad poddá!"

27) Praví **OURAN** : „Spěchej pomalu!", to je starý výrok věštírny dodonské, jehož původcem byl prý moudrý Plotin, který žil ještě před Homérem; proto můžeš si dát již všude trochu na čas!

28) Cokoli člověk koná, ať to provádí chytře a přitom vždy pomyslí, jaké z toho mohou vzniknout následky; proto vystříhejme se každého ukvapeného kroku a tak se snadno vyhneme nástraze! Pomalu, ale zato jistě pokračovat k dílu je vždy lépe, nežli s odvážným chvatem skočit přes hluboký příkop, jehož šířku člověk předtím příliš málo změřil a proto se zřítí do propasti! Ó, starý Ouran je svým způsobem také chytrý a moudrý a dosud ještě nemusel litovat žádného kroku; snad ho dobří geniové také budoucně uchrání!"

89. MATHAELOVA ÚČAST A VYSVĚTLENÍ.

1) Po této pohansky moudré rozmluvě oba, Ouran a Helena umlknou a očekávají odvahu, která aspoň Helenu nadchne pro zamýšlené oslovení Mathaela o přímluvu u Mne; avšak čím déle oba čekají, tím více se vynořuje v jejich myslích více pochybností, které zmenšují očekávanou odvahu, místo co by ji oživovaly a posilovaly. Oba sice pozorují nádheru večera, leč stále s jakousi bázní; neboť poněkud báječné světlo zdánlivého slunce, cizí málo kultivované místo,

³ ŘEKA V PODSVĚTÍ. Používání její vody dává pijícím zapomenout na jejich minulost.

mimořádné činy a Má přítomnost nedovolují oběma myslím dospět k takovému klidu, v němž by zcela pohodlně mohli požívat klidu večera!

2) Když toto **MATHAEL** velmi brzy zpozoruje, přistoupí k Ouranovi a praví: „Příteli, ty nejsi veselý a tvá nejkrásnější dcera vypadá poněkud chorobně! Řekni mi, zda vám snad něco nechybí!“

3) Praví **OURAN** zcela potají Heleně: „Už nás má! Nyní jen chytře, správně pravdivě a spravedlivě, jinak učiníme ještě- velmi snadno strašlivou cestu na místo, které střeží Cerberus a ovládá neúprosný Pluto! Mluv málo a pomalu, rozvaž dobře každé slovo, jinak pohoříme!“

4) Tu zaklepe **MATHAEL** velmi ustrašenému Ouranovi na ramena a praví: „Ale, příteli, pročpak mlčíš? Vždyť jsi předtím dovedl se mnou velmi zmužile mluvit!? Co se tedy nyní najednou s tebou stalo?“

5) Praví **OURAN** po chvíli rozzechvění: „Ah - áh - ááh to byla vražedná rána! Mně - nechybí - rovnou řečeno - sice nic, ale já a tato má dcera jsme se dostali jak nám teprve teď vzešlo světlo jako smrtelní bídníci k vám nesmrtelným bohům, jak se zdá do nejopravdovějšího Olympu, hlavního sídla věčných nesmrtelných bohů!“

6) Zde to jde již až příliš nelidsky obdivuhodně! Příliš velká svatost tohoto místa naplňuje nás úzkostí a hrůzou a to tím více proto, že se srdce mé dcery začíná naplňovat příliš láskou k velkému Bohu všech bohů, jak sama říká a nařiká.

7) Podle našich řeckých božských zákonů je tato láska jedním z nejtěžších zločinů proti neomezené svatosti bohů, zejména proti neznámému nejvyššímu Bohu všech bohů! Má ubohá dcera se však nyní již nemůže této strašné lásce ubránit! Ona nechce a její srdce říká neúprosně: „Ty musíš!“

8) Tato upřímná ubožačka se mně s tím svěřila a proto jsem se rozhodl, že skrze tebe poprosím velkého Boha, aby co nejmilostivěji osvobodil srdce mé ubohé dcery od takovéto lásky; neboť takováto láska nepochází z vůle její, nýbrž jistě jediné od cizích nám zcela neznámých okolností! Mohl bys nám jako jistě také prvý polobůh prokázat tuto milost? Mohl bys poprosit velkého Boha za uzdravení onemocnělého srdce mé dcery a zároveň mně přikázat za tuto milost obět?“

9) Toto přivádí našeho **MATHAELA** poprvé od jeho uzdravení k blahovlnnému soucitnému úsměvu a praví na to Ouranovi: „Ty jsi sice pravý, avšak přitom co nejčistší pohan! Hledáš na polovině světa pravdu a pravé světlo; a nalézáš-li je, pak je pro samou pohanskou hloupost nepoznáváš!“

10) Já ti pravím, že mám s tebou soucit a tvou krátkozrakost zcela ze srdce lituji; avšak doufám, že to s tvým bláznovstvím zde vezme brzy konec.

11) Hle, co tvá dcera pociťuje v srdci jako lásku k našemu velkému svatému Mistru, je právě ono jediné a pravé znamení života vlastní božské duchovní jiskérky v její duši! Stane-li se tato jiskérka v jejích prsou plamenem, pak teprve úplně pozná nejúplnější nicotnost vašeho starého mnohobožství, avšak také jediné pravou věčnou božskost Toho, Který nyní tuto jiskérku v jejím nejčistším srdci rozdmýchal a oživil.

12) Pravím tobě: láska je to jediné pouto, kterým Bůh Svě tvory jako děti k Svému všemohoucímu otcovskému srdci přitahuje a nakonec mu je staví na roveň, - a ty, starý slepý pohane, prosíš nyní o osvobození od oné nejvyšší božské milosti, kterou vám zde Bůh Sám ve Svém velkém slitování do vašich srdcí vlévá k probuzení vnitřního života?!

13) Zanech své staré hlouposti a staň se člověkem, kterému se stává možné vydobýt si věčný život v sobě samém a ze síly Bohem jemu k tomu propůjčené v pravdě poznat sebe a Boha a teprve tím vejít do pravé věčné blaženosti!“

90. VZNIK A VÝKLAD JMEN ŘECKÝCH BOHŮ.

1) (**MATHAEL**:) „Aby se však dověděl odkud pochází tvoji bohové a že o sobě vůbec nic nejsou, pravím tobě ve jménu Pána, Jenž zde dlí mezi námi, že nejsou nyní nic jiného nežli jen prázdná pro vás zcela bezvýznamná jména; dříve však to byly významné výrazy vlastností jednoho jediné pravého Boha, Jehož Duch nyní ve vši hojnosti vládne v tomto před vámi nyní stojícím Mistru.“

2) *Ceus* je označení, jež v dobách prapatriarchů bylo vždy před nějakým daným zákonem, který vždy pocházel od Božího, do myslí otců vlévajícího se Ducha a značil tolik jako:

„Otec tomu chce!“ Neboť slabikou Ce, také Ze byl znázorňován pojem pevné neměnitelné vůle a slabikou us lépe uoz anebo uozá pojem stále tvořícího a vše řídícího Otce v nebi.

3) Rovněž tak byl pojem * Jupiter *, lépe Je u pitar to, čím staří otcové znázorňovali dětem přiměřenou nádobu na přijetí lásky a moudrosti z Boha; neboť Je u pitar značí pak tolik jako: u je pravá nádoba na pití života, kteréžto znamená představovalo čáru vnější strany otevřeného srdce; neboť pit značí pít, pitaz je piják a pitar, též pitara, svatá nádoba na pití a pitza, také piutza je obyčejná nádoba na pití.

4) Jako však tedy váš Ceuz anebo Jeupitar není pro vás nic jiného nežli prázdné jméno, protože-Se vám znalost významu těchto původních pojmů k označování stala cizí, právě tak a často vlastně ještě bezvýznamnější a tedy ještě více nic neříkající jsou prázdná jména všech vašich ostatních bohů a bohyň.

5) Například vaše Venuz anebo Avrodite (Afrodite; vyd.), která je u vás bohyní ženské krásy, znamenala podle velmi příznačných pojmů starých otců sice velmi krásnou ženskou osobu, avšak ne zrovna k její přednosti duchovní; neboť také staré otce učila již zkušenost, že velmi krásná žena je až na řídké výjimky obyčejně hloupá a nechová v sobě žádné bohatství vědění, protože je ješitná, stále se obírá obdivováním vlastní krásy a proto má málo kdy, aby získala jiné užitečné znalosti. Proto staří otcové nazývali takovou ženskou krásu pravou Ve nuz, také Ve niz, což znamená tolik jako: „Neví nic!“, anebo: „Nezná nic!“

6) Téměř právě totéž pravil pak též výraz Avrodite. Bylo-li někde (psáno) Ovrodite, znamenalo to tolik jako: čistou božskou moudrost rodit a Slourodit: lidskou moudrost rodit; Avrodit však znamená: pozemskou hloupost rodit a Avrodite znamenala pak tolik jako nějakou krásnou nastrojenou ženu, která je stále rodičkou hlouposti, protože je většinou sama hloupá.

7) Znakem V představovali staří vždy znamení nádoby k přijímání. Bylo-li tedy svaté O před V, kteréžto O jako napodobení slunečního okraje, přiměřeně pak také názorně představovalo Boha v jeho Prasevětle, pak bylo V k přijetí světla moudrosti za O označujícím Boha; bylo-li však A, jímž staří označovali vše čisté a mamivě pozemské před V, pak toto Znamení nádoby představovalo přijetí nicotné pozemské- hlouposti. Rodit však znamená: rodit a A V rodit nic jiného nežli: Hloupost rodit.

8) Řekni, zda ti nyní nezačíná poněkud svítat o vlastní podstatě tvých bohů!"

9) Obličej Ouranův a Heleny začíná se nyní velice rozjasňovat a nyní již není Heleně úzko pro její lásku ke Mně.

10) **OURAN** však říká nato Mathaelovi: „Příteli! Tvá moudrost je veliká! Neboť co ty jsi mně nyní vyřídil několika málo slovy, to by nedokázaly všechny školy Egypta, Řecka a Persie ani za sto let! Ty jsi mi nyní jedním rázem načisto vymýtil všechny bohy Egypta, Řecka a Persie až na jednoho neznámého Boha, kterého jsem však, jak se mně nyní stává jasnějším, zde našel a snad ještě vždy více a více budu nalézat. Krátce, jsi mi nyní muž, kterého nelze zlatem zaplatit. Předně ti jako člověk a přítel z celého svého srdce děkuji, - vše ostatní bude následovat!“ - Také Helena děkuje Mathaelovi za toto moudré poučení.

91. MATHAEL BOŘITELEM ZDÍ POHANSKÝCH CHRÁMŮ.

1) Mathael však jde nato opět ke Mně a táže se Mne, zda učinil dobře svým dobrovolným výkladem jmen pohanských bohů, zda se to snad nestalo příliš záhy.

2) Pravím **JÁ** : „Ó, nikoliv! To se ti v nejuplnějším pravdě velice podařilo a tím jsi nyní k uhašení temného pohanství několika málo slovy skutečně více dokázal, nežli leckterý moudrý učitel za mnoho let! Neboť kdo chce nějakého člověka rozumně a moudře vychovávat, musí z něho napřed všechnu jeho starou hloupost odstranit. Stal-li se tím člověk nádobou nyní sice ještě prázdnou, ale zato čistou, pak lze takovou dobře upotřebitelnou nádobu všelikou moudrostí z nebes snadno naplnit; to se nyní také u těch dvou stane.

3) Pravím tobě, že z těchto dvou se stanou nyní snadno velmi brzy dva lidé, z nichž Mé srdce bude mít více radosti nežli z deseti tisíc Židů, kteří se podle Mojžíše považují za velmi spravedlivé, přitom však jako lidé jsou Mému srdci cizejší nežli ti, kteří se teprve za tisíc let zrodí na Zemi.

4) A dále pravím tobě: Měl-li bys si někdy vzít na Zemi ženu, pak ať je to Helena! Avšak budiž daleko ode Mne, že bych tě tím chtěl k tomu nutit, nýbrž to ti zvěstuje tvé vlastní srdce a to pak také budeš poslouchat.

5) Jdi však nyní opět tam a buď vlídný; stařec, který je ostatně muž hojných vědomostí, rovněž i jeho vpravdě kupodivu dvojnásob krásná dcera bude od tebe nyní ještě požadovat leckteré vysvětlivky o jménech starověku. Ty jsi nyní v základě moudrý a bude ti snadné oběma dát na každou otázku nejvyšší pádnu odpověď.

6) Zároveň tato tvá rozmluva učiní také dobrý dojem na Římany a tím budou položeny první nástroje na bourání zdí mnohých pohanských chrámů. A v několika desetiletích se docílí, být ještě vždy s mnohým úsilím, v pohanství větších výsledků, nežli by se toho jinak mohlo docílit sotva teprve za tisíciletí.

7) V noci je vždy těžkou věcí kázat o světle; byl-li však získán jednou den, pak je beztoho téměř každá nauka o denním světle sama sebou postradatelná; neboť den dává pak již sám sebou světlo. Stařec však ti přijde s velmi závažnými otázkami a tobě budiž tedy dáno jít také vstříc s velmi závažnými odpověďmi. Jdi tedy nyní ve jménu Mém a vykonej svou věc dobře!

8) My všichni budeme zcela pozorně sledovat tvé jednání; že ti však také daleko stojící porozumí, o to se již postarám Já!

9) Nechám zdánlivé slunce nyní ještě dvě hodiny svítit, což mnohé lidi vytáhne z města do přírody, dílem z obdivu a dílem z úzkosti, že den nechce vůbec skončit. Avšak v této krátké době mnoho s oběma vyřídíš.

10) Až však zdánlivé slunce uhasne, požijeme všichni zde na výšině dobrou večeři, při níž se bude ještě o velmi mnohém jednat a hovořit. Nyní víš pro tento okamžik vše, co třeba s prospěchem učinit; další přinese pozdější čas!"

11) Mathael Mně děkuje za tento návrh - a zcela potají také za nabídku krásné Heleny, která ho byla již při prvním okamžiku v srdci velmi překvapila, takže si potají v srdci sám zašeptal: „U všech nebi - tak žensky krásná postava nebyla v celé Izraeli ještě nikdy viděna!"

12) Avšak také všichni Římané, ani Cyrenia nevyjímajíc, upírali své zraky na krásnou Řekyni a stálo je to opravdové přemáhání dívat se někam jinam nežli jen na krásnou Helenu, jejíž tělo se zdálo být vytvořeno jako z nejčistšího světelného éteru a proto nyní přitahovala téměř více nežli celé to obdivuhodné zdánlivé slunce.

13) Mathael se pak také zde obzvláště sebral; co tak zcela skrytě cítil, to ovšem nikdo mimo Mne nepozoroval.

92. ROZDÍL V KRÁSE DĚTÍ BOŽÍCH A DĚTÍ SVĚTA.

1) Mathael šel tedy velmi vážným krokem k Ouranovi a k překrásné Heleně a tázal se obou, zda nyní už náležitě zrale přemýšleli o daných jim výkladech.

2) Nato praví s velmi vlídnou tvář **HELENA**: „Ale poslyš, říká se, že také já jsem krásná děvče, ba často mě již nazvali druhou Venuší; myslíš, že toto jméno je také pro mne podle tvého výkladu příznačné? Řekni mně to, milý, moudrý příteli!"

3) Tato otázka uvedla našeho **MATHAELA** zpočátku poněkud do rozpaků, protože v ní ihned na první pohled objevil malou urážku Helenina srdce; avšak brzy se vzchopil a pravil: „Nejmilejší sestro v Bohu! Co jsem ti řekl, to platí jen o dětech světa; pravé děti Boží mohou být sebekrásnější i zevnějškem, přece jen jsou moudré ve svých srdcích.

4) U nich je vnější krása jen vývěsním štítem jejich vnitřní duchovní krásy; avšak u dětí světa je klamným bílením hrobů, které potom jsou-li obileny velmi pěkně a vábně vypadají, avšak uvnitř jsou plny zetleliny a ošklivého zápachu.

5) Ty však hledáš Boha, - proto jsi také dítětem Božím. Děti světa však hledají jen svět a proto jsou také jeho dětmi. Prchají před tím co je božského a vyhledávají jen čest a vážnost světa.

6) Nazývají-li svět velkým, nádherným a krásným, pak je také již pospolu jejich blaženost; začne-li však někdo mluvit s nimi o věcech božských, tehdy nevědí nic a aby zakryly svou hanbu, zahalují se všelikými cetkami světa, vysokomyslností, pýchou, pronásledují hněvem, nenávisť a posměchem všechnu moudrost, která se vlévá do srdcí dětí Božích z Boha.

7) Proto je velký rozdíl mezi krásou dětí Božích a dětí světa. Prvá je, jak bylo řečeno, vý-

věsným štítem vnitřní krásy duševní a druhá je bílení hrobů a představuje Venuši - avšak nikoli krásou tvou, která hledáš Boha a také jsi Ho již našla; proto také nemusíš mé dřívější vysvětlení o Venuši naprosto vztahovat na sebe. - Rozuměla jsi mně nyní dobře?"

8) Praví **HELENA**: „Ó, ano, ale že bych já byla dítětem Božím, to se mi zdá být něco velice odvážného! Jsme jistě všichni tvorové jednoho a téhož Boha; avšak o jisté přenekonečné vznešenosti pravých dětí Božích nemůže přece být ani řeči u nás, kteří jako hrubí a těžkopádní hmotní lidé jsme zřejmě stíženi všelikými slabostmi a z nich vyplývajícími nesčíslnými nedokonalostmi! Zde jsi asi zašel, nejmilejší a jinak nejmoudřejší příteli, poněkud příliš daleko!"

9) Praví **MATHAEL** : „Ó, nikoli; neboť hle, to co jsem ti řekl mám od Jednoho Velkého! Co však On mne učí, to je a zůstává věčnou pravdou!"

10) Hle, měla bys holubici, která dovede dobře létat; aby ti však neustále neodlétala a stala se hezky krotká a přítulná, ostříháš jí křídla. Holubice potom již nemůže podle své těkavosti vzletat a odlétat, nýbrž musí ti zůstat a dát se od tebe krotit.

11) Řekni, zda tato holubice v době kdy má ostříhaná křídla, je méně holubici nežli dříve, kdy jí ještě nebyla křídla ostříhána! A nenarostou milé holubici snad v krátké době opět křídla? Ano, v krátké době bude mít holubice opět křídla a bude moci létat tak dobře jako předtím; avšak bude zkrocena a zůstane ráda u tebe. A i když si také učiní čas od času výlet, pak ji budeš moci zavolat a ona tě ve vysokém vzduchu uslyší, přilétne rychle k tobě a nechá se od tebe laskat.

12) Děti Boží mají ovšem také na tomto světě leckteré slabosti, které jim velice překáží, aby se povznesly k Bohu, svému Otci; avšak tyto slabosti dopustil svatý Otec na dobu života v tomto světě dětem jen proto, abys také ty oslabila svou holubici k letu.

13) Děti mají však právě v této slabosti poznávat svého Otce, mají být mírné a pokorné a prosit Otce o pravé posílení a zesílení; a On jim je pak dá, až pro ně nadejde pravý čas.

14) Avšak pro slabosti, které vězí také v dětech Božích, jsou neméně Jeho dětmi, jako je a zůstává holubice proto dále holubicí, ač se jí pro zkrocení přistřihávají na krátkou dobu křídla. - Rozumíš tomu nyní, přespanilá Heleno?"

93. DVOJÍ LÁSKA K PÁNU.

1) Praví **HELENA**: „Ano, ano, stále sice v jakémisi šeru, avšak věc se mi začíná stávat jasnější a doufám, že to časem ještě vždy jasněji poznám. Ale řekni nám, milý příteli, jak to tedy nyní přijde, že já nyní ještě silněji miluji tvého Jednoho Velkého, ale mé srdce je oproštěno od bolesti? Neboť od té doby, co od tebe důkladně vím že tato láska není nepravostí, nýbrž jen nadevše nutnou ctností každého člověka vůči Bohu, nezpůsobuje mně ona nyní mnohem silnější láska vůbec již bolesti v srdci a veškerá sklíčenost mých prsou jakoby odvanula! Ó, řekni mi, co je důvodem něčeho takového!"

2) Praví **MATHAEL** : „Ale nejmilejší, to je přece zřejmě na bíledni! Dříve jsi měla šírající bázeň, protože tvé srdce objímalo láskou Boha, což se podle vaší pošetilé nauky o božích líčích jako nejvyšší zavržitelné. Nyní jsi však makavě uznala vaši starou pošetilství a u pramene jsi poznala vůli Boží a vidíš nyní, že tato láska musí být prvou a nejvyšší ctností každého člověka; a tak je přece snadno pochopitelné, proč ti tvá láska již nezpůsobuje v tvém srdci bolesti, nýbrž nutně jen naprostý opak! - Cožpak tomu nerozumíš sama od sebe?"

3) Praví **HELENA**: „Ó, ano, teď tomu dobře rozumím; ale bez tohoto tvého vysvětlení nebyla by mně tato věc ještě dávno úplně jasná! Ó, teď jsem v pořádku!"

4) Praví **MATHAEL** : „Nuže, jsi-li v pořádku, pak ti již nebude třeba příliš mnoho se dovídat; náležitý vzrůst lásky v tvém srdci ti dá, čeho se ti nedostává. Nyní však požívej také nádheru tohoto dne, kterou nás Pán nadmíru- obdarovává ze Své nekonečné lásky, moudrosti a moci; neboť později po nás uplynou opět tisíce marnivých let, aniž kdy lidé uzří nádheru tohoto dne!"

5) Praví **OURAN** : „Tu jsi, ušlechtilý příteli, mluvil zajisté pravdu; takové prodloužení dne navečer je nadmíru obdivuhodně pamětihodné! Ráno by bylo něco takového méně nápadné, neboť lidé zejména v krajinách Pontu již častokrát pozorovali, že před pravým sluncem vyšla po sobě nezřídka jedno, dvě až tři slunce a tím způsobila značně předčasné jitro. Tento ranní zjev byl také velmi zajímavý a obdivuhodný, avšak přece daleko ne v tak velké míře jako prodloužení dne nyní večer tím, že na obloze zůstalo stát slunce zcela stejně vypadající a svítící jako slunce

přirozené. Ano, ano, něco takového, pokud vím, ještě nikdy nikdo nezažil a také stěží kdy opět zažije!

6) Avšak vlastně to nejpamětihodnější při tomto zjevu jsou viditelné hvězdy na východě; a přece se toto jaksi božské umělé slunce nezdá být o nic slabší nežli slunce přirozené. Řekni mně, milý příteli, jsou to snad skutečně přirozené hvězdy, anebo jsou to snad také jen hvězdy zdánlivé? Doba, kdy se objevují hvězdy na obloze, byla by tu ovšem již dávno; ale proč jen na východě a proč ne na celé obloze?"

7) Práví **MATHAEL** : „Příteli! O tom vlastně byla dnes již jednou učiněna zmínka, ale ty jsi to asi přeslechl a tak ti to, pokud dovedu, vysvětlím.“

94. MATHAEL MLUVÍ O POHYBU HVĚZD.

1) (**MATHAEL** :) „Hle, toto nyní na nebi svítící slunce je v přímé čáře od nás sotva tak daleko, jak daleko by se dostal dobrý jezdec za půl dne; skutečné slunce je však v přímé čáře od Země tak vzdáleno, že by dobrý jezdec, kdyby to bylo možné, urazil za jízdy ve dne v noci bez odpočinku tuto nadmíru dlouhou čáru sotva za 1000 let. Jak daleko tu sahají paprsky přirozeného slunce, jak nezměrný prostor naplňují a jak krátké jsou naproti tomu paprsky tohoto zdánlivého slunce! Sahají na východ již jen zcela slabě, což lze také velmi dobře zjistit z větší temnoty na východě a proto tam není vzduch tak žhavě jasně prosvětlen jako při přirozeném slunci. Žárně jasně prosvětlování vzduchu daleko obklopujícího tuto Zemi však způsobuje, že za dne nemůžeme nikdy vidět nějakou hvězdu.“

2) Kdyby světlo slunce nebylo tak velice silné, pak bychom také za dne viděli aspoň velké hvězdy; avšak pro příliš silné a nezměrně daleko rozlité sluneční světlo nelze za dne vidět ani největší hvězdy. – Rozumíš tomu poněkud?"

3) Práví **OURAN** : „Ano, tomu ovšem nyní tak rozumím, avšak o úplném porozumění nemůže být u mě ještě hezky dlouho řeči; neboť ve hvězdách a v jejich pohybech jsem se odjakživa co nejméně vyznal. Proto nemohu nikdy řádně pochopit jak to přijde, že se brzy po západu slunce objevuje na celé obloze mnoho známých hvězd. Avšak potom se jich objeví od východu vždy ještě několik a zato byvší tu již hvězdy na západě zase zapadají; přitom však jich nicméně zůstává několik v zimě i v létě stále na obloze s malou změnou svého prvního stanoviště. Zejména je to u hvězd, které zdobí severní oblohu; ale zato krásné hvězdy jižní oblohy jsou velmi proměnné a v každé roční době lze spatřit jiné. Mezi nimi jsou ještě určité hvězdy putovní, které nezůstávají nikdy věrně jinak dobře známým a neměnicím se souhvězdím, nýbrž z něčeho nic putují od jednoho pevného souhvězdí ke druhému.“

4) Tak také měsíc nemá jak se zdá při svém východu a západu pořádek; brzy vychází hodně severně a brzy opět hodně jižně. Nuže, příteli, rozumíš-li tedy tomu trochu více nežli já a má dcera, pak nám tuto nebeskou záhadu vysvětlí.“

5) Práví **MATHAEL** : „Poslyš, abych ti to vše učinil náležitě pochopitelným, na to by zde bylo příliš málo času a ty bys zřejmě neměl trpělivost, abys mě vyslechl až do konce. Proto to odložíme na příhodnější dobu; avšak něco málo ti mohu k tvému uspokojení přece jen sdělit a proto mne tedy ráčiž velmi pozorně vyslechnout!“

6) Hle, nejsou to hvězdy, slunce, ani měsíc, které vycházejí a zapadají, nýbrž jen Země, která není co do plochy kruhem, nýbrž je to jen velmi velká koule, která má několik tisíc hodin v obvodu a otáčí se podle našeho měření času na pískových hodinách asi za 25 hodin kolem své osy, jak to předtím objasnil Pán Sám, Tímto otáčením se způsobuje vše to, nač jsi se mne předtím tázal. Tu máš nyní zcela krátce vysvětlení.“

7) Hvězdy, které vidíš stále jako pevně stojící obrazy, jsou podle výkladu Pána Samého a podle mého nejvyššího vlastního mně propůjčeného názoru, jakožto samá slunce tak nekonečně daleko od Země, že nemůžeme pozorovat nic ani z jejich velikosti ani z jejich vzdálenosti a rovněž tak ani z jejich pohybu. Jen za mnoho tisíciletí dá se u stálic poznat nějaká změna; ale za několik století není v postavení stálic patrný rozdíl.“

8) Ony hvězdy však, které mění stále svůj stav, jsou mnohem blíže této Zemi a jsou to také jen menší světová tělesa nežli slunce, pohybují se kolem našeho slunce a proto mohou svůj pohyb zcela dobře dát najevo. V tom tedy spočívá to nejpodstatnější; vše ostatní se ode mne dovíš při nejbližší příležitosti! - jsi s tím spokojen?"

9) Práví **OURAN**: „Spokojen ovšem jsem, ale nyní jsem se stal již dosti starým stromem, který se dá jistě velmi těžko ohýbat a na to musíš vždy brát trochu ohled.

10) Hleď, člověk se od nejtěplejšího dětství až k mému nyní již dosti vysokému stáří velmi počestně a svědomitě vžil do starých hloupostí a mnohdy v nich shledal, jelikož nikdy neslyšelo něčem lepším, zcela pamětihodné potvrzení toho čemu věřil; zde však vystupuje vše zcela nové a vše staré musí být prostě hozeno přes palubu do moře nejuplnějši nicotnosti, - a to jde u mě přece jen trochu těžko.

11) Dostávám-li tedy zde nyní v čemkoli zcela novou, dříve nikdy netušenou nauku, stojí mě to vždy jistou námahu, nežli se mně úplně ujasní nicotnost starého a pravda nového; proto musíš mít zejména se mnou již malou trpělivost. Ponenáhlu budeš mít ze mne ještě zcela obstonného učedníka přes mé již velmi pokročilé stáří.

12) S mou dcerou budeš mít zato mnohem menší námahu; neboť toto děvče má dar snadného chápání. Se mnou to však také ještě půjde, jenže ovšem poněkud volnějším krokem; jele na sice již nedohoním, ale se zcela skromným volem budu také již udržovat dosti stejný krok.

13) Ano, hvězdy, hvězdy, milý příteli, hvězdy, slunce a nejvyšší nestálý měsíc! To jsou zcela zvláštní věci a k tomu i ta naše Země; kdo by se tu náležitě vyznal, byl by zajisté na nejvyšším stupni lidské moudrosti! Avšak nežli tu člověk, zejména našinec, přivede na zřejmé denní světlo všechna ta neproniknutelná tajemství a zastření, ó, příteli, to bude muset ten dobrý měsíc ještě často obvyklým pochodem stoupat nad obzor! Cítím, že to, co jsem nyní od tebe slyšel, jsou úplné pravdy; avšak leží ještě porůznu ojedinele a bez vazby v mé hlavě jako prvě stavební kameny pro nějaký příští nový palác. Každý kámen o sobě je pevný a dobrý, tedy mohutná pravda; avšak jak bude tyto prvě základní kameny stavitel paláce později spojovat, do toho je, příteli, u mne ještě příliš daleko a já myslím, že to pro tebe samého nebude lehký kus práce!"

95. VÝCHOVNÁ METODA VE STARÉM EGYPTĚ.

1) Práví **MATHAEL** s velmi uklidněnou myslí, jelikož velmi důkladná poznámka starcova mu přišla velmi vhod: „Nejmilejší příteli Ourane! Ty jsi nyní jako člověk mluvil ze své vnější přirozené stránky opravdu co nejmoudřeji a nejpravdivěji a s chápáním nových, předtím tu nikdy nebývalých pravd má se to přesně tak, jak jsi o tom mluvil. Avšak naproti tomu ti musím učinit následující poznámky: Hleď, v Egyptě a to ve starých školách této říše byl ve výchově dětí, které náležely stavu kněžskému, nejvyšší zvláštní způsob výchovy, který v podstatě nebyl nikterak špatný.

2) Novorozené děti byly přivedeny ihned do podzemních velmi prostorných místností, do nichž nemohlo nikdy vniknout denní světlo. Byly tu dobře opatrovány a nespátřily jiné světlo nežli světlo umělé nějaké dobře sestrojené naftové lampy, v čemž byli jak známo staří Egyptané nenapodobitelní velcí mistři. V takovýchto podzemních místnostech musel pak člověk pobývat až do svého dvacátého roku a dostalo se mu v nich vyučování o krásném horním aneb vlastním vnějším světě, který však ještě nikdy nespátřil.

3) Činil si o něm ve své fantasmii všemožné obrazy; avšak o rozsáhlé rozloze krajiny, o velkém světle v nezměrně hlubokém a volném prostoru, totiž o slunci, měsíci a o nesčíslných mnohých hvězdách, jakož i o síle světla a o jeho teple přece jen si nedovedl učinit nějaký pravý pojem.

4) Takový bodrý učedník podzemních tmavých školních místností měl tedy také ve svém mozku jen samé zlomky pravd o horním světě a jeho poměrech, avšak při vši své pilnosti a pozornosti nemohl je nicméně, jak se říkává, přivést pod jednu střechu.

5) Byly to tedy také vesměs jednotlivé jadrné a opravdové stavební kameny, jejichž spojování v jedinou velkou palácovou budovu dávalo na sebe ještě velmi dlouho čekat a v podzemních místnostech bylo ovšem zhora nemožné.

6) Když však potom takový učedník podsvětí dosáhl podle posudků svých učitelů žádoucí stupeň vzdělání, bylo mu naznačeno, že se nyní milostí Boží brzy a nenadále dostane na světlý horní svět, v jehož světle se v jediném okamžiku více doví a naučí nežli v temném podsvětí za velmi mnoho hodin.

7) Na to se ovšem učedník podsvětí velice těšil, ač vlastně předtím musel ještě zcela zvláštním způsobem zemřít. Umírání záleželo ve velmi hlubokém spánku, za kterého přivedli pak učedníka do nádherného paláce horního světa.

8) Jak pln úžasu se pak zahleděl takový učedník, když se poprvé probudil ze spánku a ocitl v božském světle slunce! Jak si sám sobě připadal v bílých šatech, které byly lemovány červenými a modrými pruhy! Jak mu museli připadat vlídní, rovněž krásně odění lidé obého pohlaví! Jak mu chutnaly dobře připravené nové pokrmy! Co však musela jeho duše pociťovat teprve tehdy, když přišel od nejvyšších vlídných lidí ven do přírody, kde se procházel nádhernými zahradami a vdechoval jejich ambrosiové vůně, když před svými nad veškeré lidské pojmy slastí zpitými očima viděl poprvé celou, v konkrétní hojnosti sluncem ozářenou přírodu!

9) Hle, z tohoto obrazu, který si můžeš ve své fantasmii ještě sám dále vymalovat, spatřuješ svůj vlastní nynější pojmový vztah ke všem těm novým pravdám, které ti zde byly zjeveny!

10) To, co nyní již postřehuješ v temných místnostech, v nichž je ještě tvá duše, jsou ovšem jen zlomky a nemohou ještě být o sobě dokonalým celkem; až bude však tvůj duch opravdovou láskou k Pánu Bohu a z této lásky též láskou k bližnímu. ve své duši probuzen, pak uzříš v nejjasnějším životním světle svého ducha vše to v nejuplněnější souvislosti a tehdy uzříš nezměrné moře světla plné nejvyšší pravdy tam, kde nyní jsi s to spatřovat sotva jednotlivé kapky.

11) Naše první a nejpřednější práce bude tedy uvolnit ducha v duši a duši přivést do jeho světla; dosáhneme-li toho, příteli, pak již nebudeme muset sbírat kapky, nýbrž budeme mít hned co dělat s nezměrnými moři plnými nejvyššího světla moudrosti z Boha.

12) Potom, příteli, se mne jistě již nebudeš tázat na poměry měsíce, naší Země, slunce a všech hvězd; neboť to vše se ti stane samo sebou jediným pohledem jasnější nežli slunce za nejjasnějšího poledne.

13) Avšak tehdy nám začne škola jiná, o níž nyní ovšem nemůžeš ještě mít ani potuchy. - Řekni, příteli, zda jsi tento obraz nyní poněkud pochopil! jak se ti líbil?"

96. ÚVAHY HELENY O MOUDROSTÍ LIDÍ.

1) Práví **OURAN** : „Víš, nejmilejší příteli, to vše se mně velice a náramně líbilo a tak to musí s námi lidmi být a se dít; a kdyby tomu tak nebylo a muselo se dít jinak, nebyl bys býval přišel ke své moudrosti!

2) Ty jsi jistě také byl předtím vychován ve velmi temném dolním světě svého těla, potom jsi také ve své duši tělu odumřel a šel jsi se procházet do světlého paláce svého ducha a do jeho vpravdě elysejských zahrad. U tebe se staly dříve jednotlivé kapky mořem; avšak u mne toho nelze jistě ještě dávno očekávat. Já tedy sice rozumím smyslu každé z tvých jednotlivých řečí; avšak velké souvislosti se mně dostane teprve tehdy, až má duše opustí temné katakomby těla a bude uvedena do světlého paláce svého ducha a do jeho zahrad, jehož ambrosicky vonící plody zrají ve světle a teple věčného slunce života.

3) Hleď, začínám sice pociťovat v sobě určité sladké tušení, jak to může být a jistě se také stane; ale pro ono milé „kdy“ není tu určité lhůty a člověk nemá v sobě ani nějaké znamení, kterým by se aspoň několik dní dříve dověděl, kdy bude ubohá duše vyvedena z temných katakomb.

4) Ale co tu může člověk dělat? Nic, nežli ve vši trpělivosti se odevzdat do vůle onoho všemohoucího Vůdce, který ve světlém paláci tvého mocného ducha probudil také tvou duši, aniž to předtím oznámil tvému tělu.

5) Avšak teď bych také rád slyšel od své Heleny, jak se jí asi líbil tvůj obraz a jaké úvahy si ona o něm v sobě učinila!"

6) Práví ihned **HELENA**: „Ó, ty nejlepší na světě! Obraz byl nádherný a velmi vhodný a měli-li staří Egypťané takové výchovácí ústavy, pak to nebyli jistě hloupí lidé, jak jim v tomto ohledu vydávají velmi výmluvné vysvědčení jejich nejvelkolepější díla. Avšak jen by si bylo bývalo velice přát, aby se podobné moudré školy rozšířily dále na celý národ; neboť nedovedu si představit, že by mohlo být v plánu velkého přemoudrého Tvůrce, aby část lidstva a to ta největší měla zůstat po celý život hloupá a úplně slepá. Avšak ve světě je tomu již tak, že na jednoho moudrého připadne vždy více než 10.000 hloupých a slepých; je tomu všude tak. Proč však tomu tak musí být, to je ovšem jiná a jistě velmi těžko zodpověditelná otázka.

7) Nás je nyní celkem jistě asi 400 lidí shromážděno na tomto rozsáhlém pahorku, avšak bude mezi námi sotva 50 opravdu moudrých; všichni ostatní budou asi více méně učedníci

moudrosti! Římští vojáci a četné služebnictvo vrchního místodržitele nebude možno počítat ani k nejposlednějším z učedníků!

8) Odtud vidíme velmi dobře až k blízkému městu a oko objevuje množství lidí, kteří stále upřeně hledí na ono zdánlivé na jednom a též místě prodlévající a nádherně svítící slunce a jistě si s tímto zjevením nevedí rady. Mezi tímto množstvím lidí není jistě ani jeden moudrý, ačkoliv se snad leckterý mezi nimi domnívá, že jím je, což je vlastně horší, nežli když se v opravdové pokoře svého srdce domnívá, že je mezi všemi svými druhy nejhoupější. Jak asi musí těmto lidem takovýto nezvyklý zjev připadat? Jak oni se budou nyní druh přes druh dotazovat a říkat: „Co je to?! Co to znamená? Jaké to bude mít následky?!“

9) Kdo jim však na všechny tyto otázky odpoví? Hloupí a slepí vyšli ze svých domů a ještě hloupější a slepější se do nich vrátí! Musí to tak být, musí ony masy skutečně zůstat hloupé a slepé?!

10) Lidé zde přítomní, ačkoli ne zrovna učedníci, aspoň vědí, že to není slunce skutečné, nýbrž jen zdánlivé, vyvolané známostí jim už mocí velkého Mistra a tváří se, jak figura ukazuje, k tomuto zjevu zcela vesele a radostně. Rozumí tomuto zjevu sice tak málo jako já; avšak vědí, že je to následek zázračné moci vůle známého jim velkého Mistra. A jestliže On tuto velkou svítilnu snad za hodinu zhasne, nebude si z toho nikdo nic dělat; neboť každý bude vědět, kdo tuto svítilnu zhasl.

11) Avšak když ostatní lidé, kteří odtud nic neví, uvidí toto slunce náhle zhasnout na místě kde nyní stojí, uchvátí je velká hrůza, strach, zoufalá úzkost a všichni se budou zcela určitě domnívat, že se bohové v nejvyšším stupni rozhněvali a navštíví co nejhrozněji Zemi!

12) K uklidnění lidí bylo by podle toho dokonce nutné, aby byli odtud vysláni poslové, kteří by rozčileným myslím oznámili ve vši stručnosti co se tu stane a že toto je jen slunce zdánlivé. - Co o tom soudíš, dobrý milý příteli?"

97. O SPRÁVNÉ DOBĚ A ÚČINKU POUČENÍ LIDU.

1) Praví **MATHAEL** : „Ó, nejmilejší! To by bylo nyní velmi nevhodné; později poté ano, avšak teď v okamžiku nejvyššího rozčilení bylo by takové počínání v duševní životní sféře právě něco takového, jako kdyby se do vařícího horkého oleje nalila studená voda. Tu by přešlo vše do jasných plamenů!

2) Ale za několik dní po tomto zjevu bude lze v této celé rozsáhlé krajině použít lidí zcela dobře k přijetí něčeho vyššího; ovšem také ne všechny avšak jistě větší část.

3) Tento zjev se nejkrutěji dotkne židovských kněží. Předně již dnešní úplně přirozené zatmění slunce se jich velice dotklo; neboť tito lidé berou vše hmotně a o nějakém vnitřním duchovním smyslu mají tím méně tušení, ježto již ani nerozumí příslušné obrazné řeči, v níž psal ve své době Mojžíš a ještě mnoho jiných věštců a proroků.

4) Je totiž v jednom proroctví Danielově řeč o jisté ohavnosti zpusťování a mluví se tu o zatmění slunce a ještě o množství jiných hrůzách, což vše má jen hluboký duchovní smysl.

5) Ježto se však, jak bylo již dříve poznamenáno, právě židovští kněží stali v této době zcela hmotářskými a chápou proto Písmo také jen zcela hmotně, uvádí je každé zatmění slunce do více než panického strachu z domnělého zániku hmotného světa. Zatím co tento starý mudrlec ukazuje tím jen velmi žádoucí zánik mravního hmotného světa v lidském srdci, míní oni zánik skutečně hmotného světa a proto mají hrozný strach, když se objeví zatmění slunce!

6) Až tedy teď za malou hodinku toto slunce hezky rychle uhasne, zachvátí je velká úzkost; neboť dnes neuvidí také Měsíc, jelikož již zašel. Velkou úzkost však způsobí v jejich očích zjev, jako to bývá u chlastounů, když pro svou mozkovou závrat vidí bez ladu a skladu hvězdy jezdit. Tento zjev přivede je na myšlenku, že podle proroctví budou totiž padat s nebe hvězdy a den hrůzy tu bude pro mnohé slepé hlupáky jako stvořený. Uslyšíš až sem, kterak při náhlém uhasnutí tohoto našeho zdánlivého slunce začnou davy před oním městem děsně výt; avšak to jim ani v nejmenším neuškodí, neboť tím se stanou měkčí a jemnější a pro čistou pravdu vnímavější.

7) Zítřejší čistý den je již zase přivede ke klidnějšímu vědomí a pak se dá s nimi mnoho dělat! Neboť zítra přijdou v zástupech k moři a budou se dívat, zda se snad mořská voda nestala krví; a při této příležitosti bude možno s mnohými promluvit leckteré rozumné slovo.

8) A náš svatý Pán a Mistr dopustil zejména tento zjev hlavně pro toto město, které nestojí zrovna v nejlepším světle! Co On činí, má vždy nekonečně mnohostranný dobrý účel; jen co činí lidé bez Něho, k ničemu se nehodí a k ničemu neprospívá."

98. OURANOVY MYŠLENKY PŘI VĚDOMÍ PŘÍTOMNOSTI PÁNA.

1) Po těchto slovech Mathaelových praví **OURAN** : „Musím se ti, můj nyní stále váženější příteli, také však otevřeně doznat, že při myšlence na náhlé zhasnutí tohoto slunce zmocňuje se mne samého strach; neboť spatřuji přitom úplnou malomoc člověka vůči neomezené všemohoucnosti Toho, jenž sice prodlévá v našem středu, ale v podstatě je příliš svatý a nekonečně vznešený, než aby se Mu mohl našinec, jenž zná již jeho Bytost, přiblížit anebo se odvážil mluvit s Ním v tak velmi důvěrném tónu jako s tebou anebo s nějakým jiným člověkem.

2) Je to zcela zvláštní myšlenka a prochází morkem a kostmi člověka, že On je vše ve všem a my všichni jsme oproti Němu úplně nic!

3) Ovšem našince těší opět to, že On je o Sobě nejvyšší a nejčistší láska a proto má s námi ubohými smrtelnými lidmi tu největší trpělivost, shovívavost a slitování.

4) Ale Bůh je jednou a pro věky nezměnitelný a úplně nesmrtelný a celá nekonečnost ve svém bytí visí na jeho vůli jako rosná kapka na volné špičce trávy; nejslabší opačný dech jeho úst by mohl zničit celou nekonečnost, tak jako jen zcela slabý dech odvané velmi volnou rosnou kapku se špičky travného stébla.

5) Když člověk se střízlivou myslí tak zcela klidně u sebe tyto věci rozváží, nemůže se zhostit myšlenky, že ve viditelné blízkosti Všemohoucího je a zůstává jakési něco, jež by se mohlo nazvat na jedné straně nejvyšší blažeností; na druhé straně by byl však člověk přece jen raději hezky daleko od Něho. Klanět se Mu z určité dálky by byl veliký požitek pro duši a pro ducha a jistě by celého člověka velmi povznesl; ale zde v blízkosti to může člověk činit přece jen spíše potají v srdci.

6) Tak bych také s Ním rád mluvil. Toužím po tom velmi mocně; ale pro jeho přenesmírnou duchovní velikost nemůže si k tomu člověk dodat odvahy, ačkoliv zevnějškem vypadá jako zcela nenáročný a úplně dobrosrdečný člověk! jistý, čistě božský typ všemohoucnosti Mu však přece jen zůstává a na jeho očích, vlasech a čele je vidět, že se nebe a Země musí pod jeho vůlí sklánět; Z jeho očí vychází přímo světelné paprsky a jeho čelo ustavičně prikazuje, aby bylo co nikdy nebylo.

7) Ano, příteli, je zdrcující pohled vidět před sebou stát Stvořitele světů a nebes v osobě prostého a úplně nenáročného člověka! Věru, tu již není o nějakém žertu ani řeči! Avšak nyní je tomu jednou tak a budiž jedině Pánu všechna chvála, že je tomu nyní tak; neboť bez Něho bychom byli při okolnostech dnešního dne zoufale na tom špatně!"

8) Praví **MATHAEL**: „To jistě, zvláště já a ty; neboť mne by byli ti zlí zardousili a tebe by ztmění slunce utrápilo! Ale nyní dejme pozor; neboť od nynějška to již nebude se zdánlivým sluncem příliš dlouho trvat a náhlé zhasnutí tohoto zcela zvláštního slunce vyvolá podívanou!"

9) Poté se všichni utiší a dívají se na zdánlivé slunce.

99. ZHASNUTÍ ZDÁNLIVÉHO SLUNCE A JEHO ÚČINEK.

1) Několik okamžiků před zhasnutím pravím **JÁ** nahlas ke všem: „Připravte se na zhasnutí a ty, Marku, napřed rozžehni všechny olejové lampy a smolné pochodně, jinak by se silné ztmění, následující náhle po silném světle, dotklo vašich očí škodlivě a bolestně!"

2) Marek a jeho sluhové rozžehli nyní co nejrychleji všechny druhy světél a Cyrenius a Julius poručí vojákům, aby zapálili chrástí a když je vše v patřičném ohni, pravím nahlas **JÁ** : „Zhasni zdánlivé světlo vzduchu a vám přitom činným duchům budiž klid!"

3) Po tomto mém zvolání zhaslo náhle zdánlivé slunce, přehustá temnota pokryla okamžitě celou krajinu a z dosti blízkého města bylo zřetelně slyšet velký úzkostlivý řev.

4) Lidé sice viděli mnoho světél na hoře, na níž jsme byli v úplném klidu, ale žádný z oněch tisíců se neodvažoval ani o krok dále, neboť Židé ve své velké úzkosti viděli skutečně padat hvězdy s nebe a některé ležet na naší hoře; pohané se však domnívali, že Pluto svými furiemi

(liticemi) uloupil Apollonovi, jenž se asi zahleděl do nějaké ženské krásy slunce a že z toho vznikne nyní opět válka bohů na Zemi.

5) Válka bohů však nebyla podle pověsti pohanů také žádným žádoucím zjevem na Zemi, protože kdysi se již odehravší válka vypadala tak strašná proto, že obrovští bohové podsvětí vrhli s velkou silou proti Olympu hned celé hořící hory, proti čemuž Diovi nechyběl ovšem příslušný protidar v nescíslných blescích a jako hory velkých kroupách a tím zvítězil nad zlými mocnostmi podsvětí.

6) Jelikož z města se zdálo, že zdánlivé slunce stojí přímo nad horou, na níž jsme byli, po zhasnutí se však hora zdála planout samými světly a strážnými ohni, domnívali se pohané, že slunce bylo furiemi uschováno právě do této hory a že tu knížata podsvětí postavila nyní stráž s hořícími pochodněmi Orkusa a běda tomu, kdo by se přiblížil k této hoře, která měla na všech stranách skutečně několik rozličně hluboko sahajících doupat a jeskyní, z nichž na jedné byl právě postaven Markův příbytek a která, jak známo, sloužila Markovi jednak za velmi prostranný sklep a jednak za komoru.

7) Židé z bázně, aby nebyli hvězdami na onu horu padajícími pobiti anebo spáleni a pohané zase z bázně před furiemi, nešli tedy k hoře a poněáhu se vrátili, když si jejich oči zvykly více na tmou, do svých příbytků. Někteří brzy usnuli, jiní však zůstali po celou noc bděti bázní a úzkostí a v očekávání hrozných věcí, které by měly nyní podle proroctví Danielova přijít na okrsek zemský; a pohané čekali na první blesky a hromové klíny Dia a na strašný povyk světa, který Apollo začne proti lupiči Plutovi.

8) Krátce, v celém význačném městě byl zmatek, který by nedělal hanbu někdejšímu velkému Babylonu (při zmatení jazyků; vyd.). Ale zato u nás na hoře to šlo zcela klidně; neboť dali jsme si přinést nahoru dobře připravenou večeři. Rafael se v okamžiku postaral o to, aby byly na horu postaveny všechny jídelní stoly a vedle toho také pokrmy bez jakéhokoli velkého namáhání Marka a jeho rodiny, kteří měli předtím dost co dělat s přípravou pokrmů. Také římsí vojáci dostali dost co jíst, z čehož byli hned velice potěšeni.

100. VZNEŠENÝ PŮVOD A POVOLÁNÍ ČLOVĚKA.

1) Když jsme povečeřeli, přišel ke Mně **OURAN**, jenž večeřel také na hoře a pravil: „Pane, pro Jehož velikost a vznešenost nezná smrtelný jazyk jméno, které by Tě bylo hodno, jak mám Tobě já, bídný červ prachu, poděkovat za věčně neocenitelné statky, kterými mne zde obdařila Tvá božská milost a jak Tě mám, věčně Nejvznešenější, chválit, velebit a uctívat?“

2) Ó, Pane, co jsme my smrtelníci, že Si nás takto vážíš?! Co máme dělat, abychom se Ti stali milými?!”

3) Pravím **JÁ** : „Jdi, příteli a nevyvolávej nyní tak velkou pozornost! Neboť hle, jsi co jsi, člověk s tělem sice smrtelným, v němž však přebývá nesmrtelná duše s duchem z Boha ještě nesmrtelnějším; a já jsem nyní také člověk, v němž v úplnosti přebývá rovněž božská nesmrtelná duše a duch Boží ve Své úplnosti tak dalece, jak je to pro tuto Zemi nutné a to je Otec v nebi, jehož Syn jsem Já a jehož děti jste také vy.

4) Vy všichni jste byli v mnohém směru slepí a jste jimi dosud; Já však jsem přišel do světa vidoucí, abych vám všem ukázal Otce a abych vás učinil vidoucími jako jsem Já.

5) Já jsem dosáhl plnosti života od Otce a mohu každému, kdo chce život, život také dát; neboť Otec Mne již před světem takto ustanovil, aby přebývala ve Mně všechna hojnost života a aby skrze Mne všichni lidé žili. A tímto Ustanoveným jsem podle Své duše; co do ducha jsem však jedno s Tím, jenž Mne ustanovil.

6) Hle, Já jsem tedy Cesta, Pravda a Život! Ti, kdož věří ve Mne, smrti neuzří, ani neucítí ani neokusí a i kdyby vícekrát nežli jednou tělem zemřeli; ti však, kdož neuvěří ve Mne, zemřou i kdyby měli tisíceronásobný život!

7) Neboť každý člověk má tělo a to musí jednou zemřít - tomu ani toto Mé tělo neujde; avšak duše bude odložením těla jen svobodnější, jasnější a živoucnější a co nejuplněji jedno s Tím, Který ji přede vším světem ustanovil pro spásu všech, kdož uvěří v Syna člověka a budou zachovávat Jeho přikázání.

8) Proto řádně přemýšlej a zachovávej snadná přikázání, která ti budou sdělena, dalšího pak již nepotřebuješ; neboť Já jsem nevyšel, abych přijímal čest a slávu od lidí! Dost na tom, že

Mne chválí jeden, Kterýž je nade všecky v nebi i na Zemi; chce-li Mne však někdo již ctít, chválit a velebit, ať Mne miluje vskutku skutky a zachovává Má příkázání a jeho odměna v nebi bude jednou veliká.

9) Buď tedy nyní jen zcela veselý, nepřeceňuj Mne a nepodceňuj příliš sama sebe, tehdy budeš kráčet zcela po pravé cestě a sebe a Mne budeš ponenáhu dokonale poznávat.

10) Pro nyníšek se však jen drž hlavně Mathaela, přivede tebe i tvou dceru po správné cestě hodně daleko dopředu! Máš-li však a tvá Helena nějakou zvláštní prosbu, přijďte jen ke Mně a Já vás vždy vyslechnu; ale velké exklamace (vzrušená zvolání) musíte odložit.

11) Neboť hle, musíme tu spolu mluvit a jednat jen jako lidé, přátelé a bratři, protože každý člověk má v sobě božského ducha, bez něhož by neměl život a tento duch je neméně božský nežli prabožský Duch Sám.

12) Proto staň se jen opravdovým učedníkem Mathaelovým a pak se budeš moci stát ve své zemi Mým zcela zdatným apoštolem- Rozuměl jsi Mně?"

13) Praví **OURAN** : „Ano, Pane, rozuměl jsem Ti, poznal jsem však také teprve nyní úplně, co mně a mé dceři bylo o pravém Bohu řečeno. Předtím bych se to byl nikdy neodvažoval myslet!" Poté Řek umkl; neboť jeho pocit ho přemohl a on se dal láskou ke Mně do pláče.

14) **JÁ** jsem však uchopil jemně jeho ruku a otázal jsem se ho řka: „V čempak tedy spočívalo to, co řekl Mathael o Bohu?"

15) **OURAN** ještě vzlykal, pravil však pohlížeje Mi s láskou a uctivostí do očí: „Ó, že Bůh o Sobě je nejčistší láska! Ó, Nejsvětější, nech mě v této lásce k Tobě zemřít!"

16) „Nikoli," pravil jsem **JÁ**, ty ještě dávno nezemřeš; neboť ty se Mi ještě staneš znamenitým nástrojem na této Zemi! A až bude jednou doba těla také pro tebe u konce, pak nezemřeš, neboť Já tě ještě v tvém těle probudím. Proto jen důvěřuj; neboť ty jsi již našel pravou Cestu! .

17) Kdo hledá, jako jsi ty již dlouho hledal, ten nalézá; kdo tu prosí jako ty, tomu bude dáno a kdo tluče na správné dveře jako jsi zatloukl právě nyní ty, tomu bude otevřeno. Jdi tedy nyní ke svému Mathaelovi a řekni mu vše, co jsem ti nyní řekl Já!"

18) Ouran plakal nyní ještě více ze samé lásky a nejvyšší nejživější vděčnosti ke Mně; pospíšil zpět k Mathaelovi a vypravoval mu, dlouho ještě vzlykaje, jak jsem ho přijal, jak dobrý jsem byl k němu a co vše jsem mu řekl.

19) Mathael a Helena byli však velmi posvátným vypravováním starého Ourana tak velice dojati, že se nemohli ubránit slzám; a **MATHAEL** po vyprávění Ourana pravil: „To ale je přece jen nepochopitelné, že On, Svým duchem nejvyšší božská Bytost mluví a jedná s námi lidmi jakoby nebyl Pánem nekonečnosti, nýbrž nám rovným člověkem, jako nejlepší Přítel k nejlepšímu nejdůvěrnějšímu příteli, ano, jako opravdový Bratr k bratru; krátce, On nechává se Sebou takřka hrát a přece každý pohled, každý pohyb Jeho rukou, každý krok Jeho nohou a každé sebenepatrněji znějící Slovo z Jeho úst je přehluboká nauka moudrosti. Jeho skutky vydávají svědectví o Jeho nepopíratelné Božskosti a vše co koná je již jakoby to bylo k dosažení nejlepších cílů od věčnosti předvídáno. Ó, ty vbrzku ještě mnoho uvidíš, uslyšíš a zakusíš!"

101. MÍNĚNÍ HELENY O APOŠTOLECH.

1) Praví **HELENA**, láskou ke Mně také ještě vzlykajíc: „Ale řekněte mi přece, kdo je tedy oněch dvanáct velmi ctihodných mužů, kteří téměř vůbec nemluví, ač jsou stále kolem Něho! To jsou asi velmi moudří mužové! Jeden je Mu zcela podobný, jeden však je ještě mlád, poslouchá HO však také vždy co nejhorlivěji a leccos zaznamenává na tabuli. Kdopak oni jsou?"

2) Praví **MATHAEL** : „To jsou, pokud vím, jeho nejstarší učedníci a jsou až na jednoho všichni velmi moudří a nad svým tělem a svou přirozeností mocní páni! Avšak ten jeden se mi zdá být prohnáný lump! Věru, toho bych si nikdy nezvolil za svého přítele; zdá se, že je to předčasné zrození nějakého ubohého ďábla do lidského těla! Pán jistě ví, proč ho trpí! Ďáblové jsou také tvorové Jeho moci a visí na dechu Jeho vůle! Proto se nemáme co ptát, proč Jeho láska koná takové zázraky také před očima ďáblůvými! Avšak zvláštní bytost je to! Chtěl bych přece jen jednou na něm vyzvídat, abych viděl, čím ducha je dítětem! - Ale nechme toho! Dost na tom, že ho ten Jeden zná! Avšak s těmi ostatními bych sám velmi rád při vhodné příležitosti promluvil několik slov; musí být již velmi hluboko zasvěceni!"

3) Praví **HELENA**: „Ano, ovšem, to musí být velmi moudří mužové a ukázali již hned na po-

čátku velkou způsobilost k moudrosti, jinak by je byl jistě nebyl přijal za své učedníky! Také já bych nebyla proti tomu, abych si s nimi o leccčems několik slov promluvila; leč nebude asi tak snadné nějakým způsobem k nim přistoupit! - Co soudíš, milý příteli Mathaeli? "

4) **MATHAEL** pokrčí rameny a praví: „Pán Bůh mne sice úplně probudil a můj duch je jedno se mnou; znám tudíž sama sebe a Boha tak dalece, pokud je mi dáno, abych to ze základu vší životní hlubiny podle plné pravdy poznal; avšak číst v nejnvtřnější hlubině lidských srdcí jako v nějaké otevřené knize a z toho poznávat její nejnvtřnější zákony života, to může jedině On a ten, komu On to chce zjevit.

5) Ach, u pouhého světského člověka, jehož nejnvtřnější životní hlubina je ještě zcela jako by bez života a úplně mrtvě uzavřena a jehož celé myšlení a chtění pochází z jeho mozku a vnějších smyslů, můžeme zajisté navlas určit jak a co myslí, cítí a chce. Avšak ne tak je tomu u lidí, kteří jsouce úplně probuzeného ducha myslí, cítí a chtějí z nejnvtřnějšího základu života; neboť tací lidé nosí pak již v sobě nekonečno a to může v hlubině pravdy poznávat jen Bůh.

6) Proto s takovými muži nelze se tedy dát do rozhovoru jako s nějakým zcela obyčejným všedním člověkem. Kdyby toho bylo třeba, pak by to Pán jistě ustanovil a dopustil; není-li však toho třeba, nuže, pak také radno takovéto potěšení postrádat. - Avšak jak se ti líbí, přespanilá Heleno, hvězdy třpytící se nyní tak nádherně na vysoké obloze?"

7) Praví **HELENA**: „Hvězdy mě v nejvyšší míře zajímaly již od mého nejtělejšího dětství a zapamatovala jsem si brzy množství tak zvaných souhvězdí. Souhvězdí Zodiaku (zvěrokruhu) byla mně jako nejdůležitější ukázána nejdříve. Během jednoho roku jsem je úplně poznala a potom to šlo také s ostatními překrásnými souhvězdími ano i s jednotlivými velkými hvězdami. Znáám všechny hvězdy jmény, vím jak stojí a kdy v každém měsíci vycházejí a zapadají; ale co ti to vše pomůže!? Čím více jsem se těmito nádhernými nebeskými světélky obírala, tím více byla pro mou mysl oněmi tvrdými otazníky, na které dosud ještě žádný smrtelník nenalezl uspokojující odpovědi. Jelikož jsem však z milých hvězd nemohla nic dostat, zaměstnávaly mě tím více jejich jména, která ovšem jsou již asi prastará.

8) Kdo objevil nejprve Zodiak a dal oněm dvanácti souhvězdím jména? Proč obdržela právě tato jména, která známe a proč ne jiná, která nejsou tak zvláštní? Co má dělat lev s pannou, co rak s blíženci, co štír s váhami, co kozorožec se střelcem? Jak přicházejí na oblohu býk a skopek, jak vodnář s rybami?

9) Je vůbec zvláštní, že jsou ve zvěrokruhu též čtyři lidské obrazy a obraz nějaké věci. - Můžeš-li mně podat nějaký důvod toho, budu ti velice zavázána!"

10) Praví **MATHAEL** : „Ó, přespanilá Heleno, nic není lehčího nad to! Měj jen během mého výkladu malé strpení a věc ti bude potom zcela jasná!"

102. MATHAEL VYKLÁDÁ JMÉNA PRVÝCH TŘÍ SOUHVĚZDÍ.

1) (**MATHAEL**): „Vynálezci Zodiaku byli zřejmě praobyvatelé Egypta, kteří předně dosahovali většího stáří nežli my, zadruhé měli vždy nejvyšší čistou oblohu a mohli mnohem snáze a trvaleji pozorovat hvězdy nežli my při našem častěji hustými mraky pokrytém nebi a za třetí za horkého dne spala téměř většina lidí, teprve večer vycházeli na čerstvý vzduch a vykonávali své práce za chladné noci, kdy pak měli souhvězdí stále na očích, brzy si také všímali nezměnných jejich postavení a dávali jim také jména, která souhlasila s nějakým v určité době se vyskytujícím zjevem přírodním anebo se zaměstnáním této země.

2) Mnohonásobné pozorování Zodiaku vedlo tyto pozorovatele brzy ke zjištění toho, že zvěrokruh je velký kruh, rozdělený na dvanáct téměř stejných dnů a v každém z nich je jedno o sobě stojící souhvězdí.

3) Již nejstarší lidé považovali hvězdy za vzdálenější od Země nežli slunce a měsíc a proto nechávali probíhat slunce s měsícem uvnitř velkého zvěrokruhu.

4) Avšak také zvěrokruh se pohyboval a to tak, že slunce, které sice každodenně obešlo Zemi, přišlo následkem velkého pohybu zvěrokruhu za třicet dní pod jiné znamení. Že však také měsíc přišel v několika dnech vždy pod jiné znamení, to si vysvětlovali Z jeho povlovnějšího denního oběhu kolem Země, čímž se nikdy nevrátil v téže době jako slunce na totéž místo, - proto také nazývali často měsíc „váhavou hvězdou".

5) Byli však někteří mudrci, kteří tvrdili o měsíci přímo opak; avšak nauka o váhavosti měsíce převládala.

6) Hle, tak vznikl starý zvěrokruh a nyní se také ještě stručně dozvíš, jak oněch dvanáct známých souhvězdí obdrželo svá zvláštní jména!

7) V roční době nejkratších dní, která zejména v Egyptě je vždy provázena dešti (a touto tím snadno patrnou dobou třiceti dnů dali vždy také začínat novému roku), bylo podle starých výpočtu slunce právě v souhvězdí, které je nám známé pod jménem „Vodnář“; proto se dávala souhvězdí předně podoba pastýře v okamžiku, kdy přichází se svým vědrem k vodnímu korytu zhotovenému k napájení domácích zvířat a vylévá plné vědro do koryta. Staří nazývali, tohoto člověka vodnářem (Uodan) a tak pojmenovali za druhé takto souhvězdí a za třetí také tuto dobu. Později učinila marnivá lidská fantasie z tohoto o sobě velmi dobrého symbolu také brzy boha a prokazovala mu božské uctívání, protože byl považován za oživovatele vyprahlé přírody. - Hle, přespanilá Heleno, tak dostala své jméno známá prvá souhvězdí a prvá třicetidenní doba dešťů. Přejdeme nyní ke znamení druhému, které se nazývá „Ryby“!

8) Když se jal Mathael vysvětlovat toto druhé znamení, pravil **ŠIMON JUDA** k ostatním učedníkům: „Mathaelovy výklady se stávají velmi poučné budeme jim důkladněji naslouchat!“

9) Pravím **JÁ** : „Jděte a poslouvejte; neboť Mathael je jedním z prvých soudobých kronikářů!“

10) Poté se všichni učedníci tlačí do blízkosti Mathaelovy, což z počátku uvedlo Mathaela poněkud do rozpaků; ale **ŠIMON JUDA** mu pravil : „Milý příteli, jenom pokračuj dále! Neboť přistoupili jsme k tobě jen proto, abychom se od tebe naučili něčemu velmi užitečnému!“

11) Praví zcela skromně **MATHAEL**: „Vám, moji milí velemoudří přátelé, bude má moudrost ještě asi trochu slabá; neboť jste již staří učedníci Páně a já jsem mezi vámi teprve sotva šestnáct hodin.“

12) Praví **ŠIMON JUDA**: „To nechť jen tě nemýlí; neboť ty jsi již složil zkoušky, kterými jsme v mnohém směru postaveni již velmi do pozadí. To však vše přichází takto od Pána. Často to, co on jednomu dá za rok, může druhému dát za den. Proto jen pokračuj se svým výkladem zvěrokruhu!“

13) Praví **MATHAEL** : „S vaší velkou trpělivostí a při vaší rovněž tak velké shovívavosti budu pokračovat ihned dále; a tak mne tedy poslyš, přespanilá dcero Pontu!“

14) Po třiceti dnech se silný déšť v Egyptě obyčejně končí a v Nilu ještě velmi rozvodněném jakož i v postranních korytech je pak vždy velké množství ryb, které v té době musí být chytány, z čehož se požije velká část ihned, větší část se však nasolí a na vzduchu, který v této době v Egyptě stále prudce vane, vysuší, a tak uchová na celý rok.

15) Tato manipulace s rybami je v této zemi přikázána přírodou a musí se provést dříve, nežli Nil příliš klesne a mnohá význačná postranní koryta vyschnou, čímž by velká spousta ryb setlela a tím by zamořila vzduch nejškodlivějším zápachem.

16) Co je v Egyptě ještě teď zvykem, to se poznávalo jako nutnost již u nejstarších moudrých obyvatelů této pozeňané velké země. Protože se však této doby již na počátku obývání této země používalo k rybolovu a slunce právě na počátku této doby rybolovu přišlo do nového souhvězdí, pojmenovalo se toto souhvězdí znamením „Ryb“ a také se pak nazvala takto ta doba a pojmenovala se Ribar, také Ribuze.

17) Protože však lidé v této době byli také velmi snadno zachvázeni horečkou, dílem následkem požívání velmi tučných ryb a dílem také následkem vzduchu obtíženého mnohými nečistými výpary, byla tato doba později nazvána také „doba horečky“ a marnivá fantasie lidská učinila z povahy tohoto času tedy také brzy bohyni a prokazovala jí za účelem odvrácení této žaludeční nemoci rovněž také opět jakési božské uctívání. - Nyní tedy máš také zcela přirozené a přesně pravdivé dějiny pojmenování druhého znamení zvěrokruhu a přejdeme tedy k souhvězdí třetímu!

18) Toto znamení se nazývá „Skopec“. Po době rybolovu obrátili praobyvatelé této země svou péči k ovcím. Samci ožili a byla doba stříhání ovcí, brala se jim vlna. Hlavní tato práce trvala v celku dobrých asi třicet dní. Mezitím se ovšem vykonávala také mnohá jiná denní práce; leč zmíněná práce byla pro označenou dobu prací hlavní a protože slunce přišlo opět do nového znamení, nazvalo se toto znamení „Skopec“ (Kostron).

19) Později však pro mnohé bouře této doby, kdy je vše v boji, živel proti živlu a horko proti zimě anebo lépe chladnu této země, se zasvětila tato doba boji, pro jehož povzbuzení vymysle-

la lidská fantasie brzo symbol, kterému později prokazovala brzo také božskou úctu a který ještě v pozdějších válečných dobách učinila dokonce hlavním bohem. Rozložíme-li však jméno „Mars“, dostaneme prastaré Mar iza, také Maor iza. Co však to praví? Nic jiného nežli: Moře ohřívát.

20) V předchozích dvou dobách znamení se moře ochlazuje, což obyvatelé pobřeží jistě velmi dobře pozorovali; avšak větší silou slunce, bojem teplého jižního vzduchu se studeným vzduchem severním, potom v této době většinou se probouzejícími sopkami a podmořskými ohnivými žilami se moře ponaáhlu otepluje. A protože toto se považovalo za následek bouří v té době se vyskytujících, znamená výraz maor izat také tolik jako bojovat; a tato doba byla, jak bylo ukázáno, znázorněna pak také obrazně obměněným bojovníkem, kterého později učinili dokonce bohem. - Tu máš nyní třetí nebeské znamení a můžeš z toho snadno jasně seznat, co vězí za vašim bohem války Martem."

103. VÝKLAD ČTVRTÉHO AŽ ŠESTÉHO ZNAMENÍ ZVĚROKRUHU.

1) (**MATHAEL** :) „Přejdeme nyní však ke znamení čtvrtému! Opět vidíme zvíře, totiž velmi odvážného „Býka“. Po obstarávání ovcí věnovali staří pastýřští národové svou péči především hovězímu dobytku. V této době začaly krávy většinou běhat a silně se oddělovalo od slabého a hlavní starost se obracela k dobrému chovu.

2) Býk, jenž byl Egyptanu nadevšecko, ano pro svou přirozenou vlastnost byl dokonce jeho učitelem psaní, protože svým funěním vytvářel často různé figury v sypkém písku; byl znázorňován ve velmi zmužilém postavení, stoje téměř na dvou zadních nohách; a co tu bylo přirozenějšího nežli pojmenovat „Býkem“ souhvězdí, do kterého ve zmíněné době vstoupilo slunce a které k tomu ještě svými nejkrajnějšími obrysy vykazovalo téměř podobu „Býka“!?

3) I římský Taurus pochází odtud a postupem času je jen zkráceno z prastarého T a our sat, anebo Ti a our sat, což znamená tolik jako: Býkův čas (sat) = státi na zadních nohách.

4) Později byl tento čas, zejména u Římanů nazván také Aprilis, což však podle staroegyptského jazyka neznámá opět nic jiného nežli: A (býk) uperí (otevří) liz anebo litu (obličej), také: „Býku otevři bránu!“ - svobodné pastvy totiž. Že se stal časem také starý býk Egyptanů bohem, netřeba již asi podrobněji ještě popisovat. - Tak bychom nyní měli také přirozeně věrně a pravdivě před sebou vznik čtvrtého znamení zvěrokruhu a nyní uvidíme, kterak vzniklo páté znamení pod jménem a podobou „Blíženců“ jako Castor a Pollux!

5) Toto se velmi snadno dá srozumitelně vyložit, povážíme-li že starý pastýřský národ Egypta měl zaopatřením hovězího dobytka odbytou hlavní starost a námahu v roce. Po této době sešli se představení obcí a zvolili si na tuto dobu jednoho anebo dva znalce a co možno rozumné posuzovatele a zároveň soudce, kteří se měli poohlédnout a zkoumat zda veškerá dosavadní námaha byla také všude dobře a pozhnaně vykonána. Podle úřadu byl pak také pojmenován tazatel. „Ka i e stor?“ byla otázka a v překladu zněla: „Co on učinil?“ Poté následovalo vážné napomínání s rozkazovací větou: „Po luxe men!“ - také „Poluzce men!“ „Dej mi o tom světlo, vysvětlení!“

6) Z toho vznikli pozdější „Blíženci“; v podstatě však byli blíženci jen dvě věty, totiž věta tázací a potom věta vyzývací. Vyšli-li na takové přeptávky dva takoví úřední poslové do obcí, musel jeden klásti větu tázací a druhý vyzývací, ovšem nejen pouze slovem, nýbrž skutkem.

7) Jelikož však právě v této době přeptávání a dohlížení vstoupilo slunce právě ve známé dvoj-souhvězdí, nazvali je též „Blíženci“ a podle římské řeči Gemini anebo též Castor et Pollux, kteří ovšem později byli marnivou fantasií lidí rovněž zbožštěni.

8) Tím bychom měli nyní před sebou věrně a pravdivě vysvětleno páté souhvězdí zvěrokruhu zcela podobně jako dřívější; avšak nyní přicházíme ke znamení šestému a tu spatřujeme najednou „Raka“! Jak on přišel do velkého kruhu souhvězdí? Pravím vám, zcela snadno a přirozeně jako znamení dřívější!

9) Hledte, v tomto období dosáhl den nejvyššího a nejdelšího trvání; poté začíná ve svém trvání couvat a staří přirovnávali toto couvání dne k chůzi raka. Zároveň však v tomto šestém třiceti denním období se za noci stává rosa v této zemi, zejména v blízkosti veletoku velmi mocná. V této době vystupovali raci za doby noční ze svých bahenních děr a konali velmi občerstvující a je vyživující návštěvu blízkým lukám s hojnou trávou a rosou. To ovšem staří obyvatel

lé země u Nilu zcela snadno a přirozeně brzo zpozorovali a snažili se z počátku tyto neztvané hosty s tučných luk zahnat, což zejména pro první obyvatele této země nebylo snadnou prací, poněvadž v té době počet tohoto velkého bahenního hmyzu přecházel do nekonečna. Nejprve se jim čelilo spalováním, sesbírali se na hromadu a spalovali, což však pro velké množství těchto zvířat nic neznamenalo. Při spalování vydávali však vždy velmi příjemnou a velmi vábnou vůni a již staří soudili, že by se tato zvířata dala dokonce jíst. Avšak nikdo nechtěl s požíváním takové pečeně začít.

10) Později je vařili ve velkých hrncích a shledávali odvar velmi chutný; avšak nikdo se přece jen nechtěl k tomu odvážit. Dali je vepřům, které také již staří chovali a vepři si na nich pochutnávali a byli velmi tuční, což bylo starým Egyptanům velmi vítaným objevem, neboť používali velice tuku těchto zvířat, jakož i kůží a vnitřností; maso pak nepožívali a používali ho k opětné píci pro vepře.

11) Když se však časem lidé práce se štítící začali zvrhávat a prohřešovat proti starým a moudrým zákonům, které pocházely ještě od předpotopního Božího učitele Enocha, tu byla postavena brzy mohutná vězení, do nichž zavírali zločince. Tito zločinci byli krmeni vařenými raky a střídavě soleným a pečeným vepřovým masem a vedle toho jen trochu chleba. Zpozorovalo se však, že se zločinci při této stravě měli velmi dobře a v jednom špatném roku zkusili později také svobodní lidé domněle hroznou stravu vězňů a shledali, že jim chutnala lépe nežli jejich stará obvyklá strava domácích. Toto zjištění bylo pak brzy příčinou, že se velmi brzo zmenšil dříve tak nesmírný počet velkých a tučných nilských raků, jelikož se na ně konaly velké honby.

12) Později také Řekové a Římané požívali tohoto bahenního hmyzu a měli se přitom velmi dobře; jen Židé ho dosud nepožívají, ačkoliv jim to Mojžíš zrovna nezakazoval.

13) Ze všeho toho však nyní již jistě zřejmě vyplývá, že staří Egyptané nemohli zvolit pro nebeské znamení tohoto šestého třicetidenního období lepšího symbolu nežli právě ono zvíře, s nímž měli v tomto období tolik co dělat. Lze si také při tomto obrazu samo sebou pomyslet, že se mu časem dostalo jakéhosi božského uctívání. Řekové a Římané zasvětili později toto období bohyni Juno a k její počtě nazvali tak také tuto dobu.

14) Vzniká však nyní otázka, jak byla vlastně tato bohyně vynalezena a jak přišla ke své božské osobnosti. O tom jsou u mudrců různé názory, které právě nejsou bez důvodu. Avšak vlastní důvod je nicméně ten, který byl časem vymyšlen právě tak jako osobnosti Castor et Polux.

15) Právě v době raků bylo na práce hmotné již příliš horko a proto se tento čas věnoval duchovním bádáním ve velkých stinných chrámech, z nichž byly některé zbudovány již praobyvateli této země.

16) Hlavní otázka počátku veškerého duchovního bádání záležela v tom, zda je čisté Božství hledat také nějak v hmotném svazku.

17) Jako všechny otázky mudrců byly jen zcela krátké, avšak vyžadovaly velmi dlouhé odpovědi, tak tomu také bylo i s touto nejdůležitější otázkou. Zněla takto: „Je (U n (un) o)?“. Přetlumočeno: „Je jednou v sobě dělené božské, postavíme-li je vedle sebe, ještě zcela božské?“

18) Vy se tážete: Jak mohla tato prostá písmena znamenat vyslovenou větu? Ihned se dozvíte zcela přirozený důvod toho! – „U“ bylo u starých Egyptanů znázorňováno nahoře otevřenou a na těchto koncích nahnutou polokruhovou čarou (U) a znamenalo takto zároveň nádoby k přijímání všeho božského, jež přichází lidem na Zem shora. Rozumí se samo sebou, že moudří starci tím rozuměli hlavně duchovní dary světla pro duši člověka.

19) „N“ bylo znázorňováno podobným, ale dolů obráceným polokruhem («() a znamenalo mrtvou a o sobě zcela bezduchou světla prostou hmotu. Oblé střechy leckterých domů a zejména chrámů měly proto podobu obráceného polokruhu a oznamovaly, že v takových místech se spojuje božské s hmotou, tvoří v ní dočasně život a člověku se na okamžiky zjevuje. Z toho se pak také formulovala důležitá otázka: „Je U no?“, protože O představovalo úplné Božství ve své čistotě.

20) Odpověď na tuto starou důležitou otázku zněla v tom smyslu, že všechna stvořená hmota má se k Bohu téměř tak jako žena ke svému muži a veliteli. Bůh plodil ve hmotě a hmotou neustále myriády Svých všeho druhu dětí. Oplodňoval hmotu neustále Svým božskoduchovním vlivem a hmota Mu pak neustále rodí nesčetné do ní vplozené děti. - To byla přece jistě velmi vznešená myšlenka, kterou staří mudrci dávali za odpověď na známou důležitou otázku!

21) Časem, zejména u pozdějších, po všelike smyslnosti chtivých potomcích zůstalo sotva již ponětí o staré egyptské moudrosti a z tázací věty Je un o a z vysvětlované ženskosti vši hmoty se raději hned učinila osobní boho-žena a dalo se jí ještě stejně hloupé jako temné jméno z počátku Jeuno, později pouze Juno a provdali ji za rovněž tak nicotného boha jménem Zeus.

22) Staří mudrci považovali hmotu z důvodů zajisté velmi rozumných a zcela přirozených za tvrdou, neohybnou, nepoddajnou a soudili, že z ní lze vyzískat něco jen velkou pílí a velkou námahou. Nedokonalosti objevené na hmotě starými mudrci podstrčili pozdější potomci bohyni Juno, s níž měl proto Zeus stále nesnáze; Chápete nyní vaši bohyni Juno?"

23) Praví **HELENA**: „Prosím tě, můj nejmilejší Mathaeli, jen pokračuj; já bych tě mohla takto celé dny bez přerušování poslouchat! Tvé vypravování není sice tak obrazově bohaté a ozdobné jako vypravování Homerovo; je však moudré a pravdivé a to je tisíckrát cennější a přitažlivější nežli všechno kouzelné květinové líčidlo velkých národních pěvců! Proto jen pokračuj nerušeně dále ve svém vyprávění!

24) Praví **MATHAEL**: „Neříkej mi však žádná lichotivá slova!? Neboť hle, pravda chce být chápána, ale nikdy aby se jí lichotilo! Ale já vím, že nelichotíš mně, nýbrž jen pravdě, která nepřichází ode mne, nýbrž od Boha a tak mohu již pokračovat zase dále.

104. SEDMÉ, OSMÉ A DEVÁTÉ ZNAMENÍ ZVĚROKRUHU.

1) (**MATHAEL** :) „Poslyš tedy! Po Raku spatřujeme ve velkém Zodiaku „Lva“. Jakpak přichází tato divoká šelma mezi nebeská znamení? Právě tak přirozeně jako vše ostatní co jsme dosud poznali!

2) Po honbě na raky, která trvala třicet dní a mnohdy také o den anebo dva dny déle - protože u starých Egyptanů nebyl za vyrovnávací měsíc určen rybí měsíc (únor), nýbrž měsíc raků (červen) – nastala jiná nesnáz, která působila starým velmi mnoho starostí a hoře. V této době vrhají lvice obyčejně mláďata a plny hladu pomýšlejí většinou na lup a vycházejí daleko a široko přes pustiny, hory a údolí do krajin, kde větrí tučná stáda.

3) Ježto vlastní lva je vlastně horká Afrika, byl také již často tímto králem zvířat ovládnán Zadní Egypt; je tedy pochopitelné, že mu nebylo nikterak zatěžko proniknout až do Středního a Dolního Egypta, aby tam plenil mezi pokojně se pasoucími stády. Jako velká zima žene vlky do krajin obydlených lidmi, zrovna tak velké červencové vedro pudí lva do poněkud chladnějších severnějších krajin, kde se může nadít kořisti. .

4) V tomto měsíci však bývá v Horním Egyptě největší a nejvyšší nesnesitelné vedro, které pudí často lva na sever až ke Středozemnímu moři, kde je zřejmě chladněji nežli v oblasti žhavých písčitých pouští. Zkrátka, na počátku tohoto údobí jsou obyvatelé Egypta vždy navštěvováni těmito obávanými hosty a museli se proti nim zcela důkladně vyzbrojit, aby je zdrželi od stád. A ježto slunce v této době vstoupilo právě do souhvězdí, které podobně jako souhvězdí Býka představovalo svými hvězdami téměř podobu rozlíceného lva, nazvali staří toto souhvězdí také jménem Lva a v Egyptě nazvali tuto dobu také jménem: „Lev“ (Le o va), Le = zlý anebo potomek zlého, v opaku k El = dobrý anebo syn dobrého, o = Boží Slunce, va také vai = utíká; Le o vai značí tedy: zlý utíká slunci.

5) Římané pojmenovali na počest svému hrdinovi Juliu Caesarovi teprve před několika desetiletími tuto dobu jeho jménem, protože dovedl bojovat tak chytře a zmužile jako lev. - Tu máte nyní sedmé souhvězdí na obloze aneb ve zvěrokruhu, které u pozdějších potomků přešlo v jakési zbožšťování.

6) Avšak po Lvu vidíme následovat „Pannu“; zdá se, že se to k tomu dřívějšímu přece jen tak zcela nehodí?! Ó, ano, to se k tomu zcela a velmi přirozeně hodí! S překonáním lví doby byly hlavní obtíže roku jaksi skončeny a vše se tu oddávalo většímu veselí a pořádaly se slavnosti, které sloužily zejména k tomu, aby se dobrým a mravně čistým pannám přinášely dary, aby se tím povzbudily k další mravnosti; v této době bylo také zvykem vstupovat ve sňatek. Jen panna, která byla shledána čistou, mohla být vzata za ženu; která však panenství neuchovala, byla ze sňatku vyloučena a v nejpříznivějším případě se mohla stát již jen kuběnou nějakého muže, který měl už jednu anebo více řádných žen, - jinak zbyl pak jen opovrhovaný a nízký stav otrocký. A tak měla tato doba právě také velmi důležitý význam a poněvadž v této době stálo

opět velmi čisté souhvězdí Zodiaku nad sluncem, nazvali je „Pannou“. Avšak teprve před několika lety dali ješitní Římané svému císaři Augustovi na počest této doby také jméno císaře. A tak nyní také víš, milá Heleno, jak po Lvu přišla mezi hvězdy Panna. - Ale nyní dále!

7) Nyní jsme viděli, jak přišla mezi souhvězdí Zodiaku také Panna; ale nyní přijde do toho zvláštní věc, jak to ihned uvidíme. Spatřujeme „miskové váhy“, jak je užívají kramáři a lékárníci k odvažování koření a léků. Jakpak přišel tento přístroj k vyzkoušení váhy mezi hvězdy? Pravím vám: Zcela snadno a právě opět tak přirozeně jako všechno dřívější!

8) Hleďte, po době zkoušení panenství a po době sňatků, čímž se nejvíce a řádně vyznačovala tato předchozí doba, přišla doba zkoušení většiny sklizně, obilí - které pěstovali již nejstarší obyvatelé této Země, ovšem vedle chovu dobytka, ovoce jako fíků, datlí, oleje, granátových jablek, pomerančů a podobného více.

9) Každá obec měla za představeného a ředitele všech záležitostí svého stařešinu a rovněž kněze, kterému bylo zaměstnávat se pouze duchovněm a v určitých dnech poučovat lid a při důležitých záležitostech prorokovat. Že se stav kněžský brzy velice rozmnožil, netřeba se podrobněji zmiňovat, jako také že se tento stav nezabýval právě hrubou hmotnou prací, leda v každém možném směru novými pokusy a zlepšováním.

10) Bylo to také kněžstvo, které pátralo po kovech země, sbíralo je a činilo způsobilými k užívání. Ke všem těmto mnohým technickým věcem potřebovalo však také mnoho nádeníků a vzdělaných dílovedoucích, kteří všichni neměli kdy zabývat se rolnictvím a chovem dobytka a proto všichni tito lidé museli být vydržováni obcemi. Jak se to však mělo odměřovat, aby každý člen obce odevzdával kněžstvu a jeho pomocníkům dar přiměřený jeho sklizni?

11) Určil se desátek a každý člen obce musel odevzdat desátý díl veškeré sklizně kněžstvu. A jak se vyměřoval desátek? Zcela jednoduše: váhou! Za tím účelem měli velké a malé váhy, jak byly již dříve vzpomenuty. Každá obec měla několik takových vah a před očima představeného obce byla každá sklizeň přesně odvážena tak, že byly vždy zcela naplněny obě misky; devětkrát byly naplněné misky vah vyprázdněny do truhly člena obce, po desáté však do truhly kněžstva. Velekněz byl zároveň také strážcem anebo pastýřem celého národa nazýván Vara on („on střeží“ anebo „on je pastýř“). V pozdější době byli varaoni skuteční králové země, jimž bylo podrobeno také kněžstvo.

12) Z tohoto dějinně pravdivého vylíčení však nyní vidíme, že prvé období po Panně bylo určeno hlavně k odvažování sklizní kvůli desátkům pro kněžstvo; a jelikož právě v této době vstoupilo slunce opět do nového znamení, bylo toto znamení v Zodiaku nazváno „Váhy“! To bude každému jasné, kdo je jen poněkud obeznámen s mravy a obyčeji starých Egyptanů.

13) Že se časem Váhám přisuzovaly všelike přiměřené významy, že se jich používalo také jako symbolu božské jakož i světské spravedlnosti, ano, že se jim někteří ještě velmi nízko stojící národové klaněli jako se Indové tu a tam klaní pluhu, netřeba zajisté podrobněji vysvětlovat. Fantasie lidí na straně jedné a stále rostoucí zřídnost stále se množícího kněžstva a učitelů lidu na straně druhé zbožšťila časem vše, cokoli se jí jen zdálo být nějak staré a ctihodné a pro veškeré lidstvo užitečné.

14) Tak bychom nyní viděli, jak přišel do velkého Zodiaku také lidský přístroj, a proto také dále uvidíme, jak přišel do velkého Zodiaku nejvyšš neuhledný hmyz „Štír“!

105. VYSVĚTLENÍ POSLEDNÍCH TŘÍ SOUHVĚZDÍ ZVĚROKRUHU.

1) (**MATHAEL** :) „Po době Vah přišlo takřka období velmi zahálčivé. Stáda se ubírala víc a více k odpočinku, to jest pásala se sice, avšak neposkakovala na pastvištích už tak srdatě jako na jaře; také ovocné stromy neukazovaly již takovou činnost, jako tomu bylo na jaře; pole ležela ladem a tak měli lidé jakési prázdniny. Byli by tomu milému nic nedělání jistě ještě více holdovali, kdyby je Pán nebes a Země právě v této zahálčivé době nebyl poněkud podněcoval nejvyšším obtížným hmyzem, jehož domovem je hlavně Egypt.“

2) Hned na počátku této doby začali se všude ukazovat štíři a množili se až do středu této jinak lenivé doby jako mouchy v jídelně. Jak známo, bodnutí ocasem tohoto hmyzu je nejen velmi bolestivé, nýbrž i velmi nebezpečné, není-li hned po bodnutí po ruce náležitý proti tomu prostředek.

3) Ježto však staří Egyptané museli až příliš brzo poznat jak škodlivost tak také obtížnost

tohoto zvířátka, začali také brzy pomýšlet na prostředek, kterým by se mohli aspoň poněkud stát jeho pány. Byly zkoušeny všelijaké prostředky k zapuzení; ale všechny dohromady málo pomáhaly, až se konečně přišlo na kůru jisté nilské křoviny; tato kůra se vařila a její parou se zbavily aspoň pokoje od tohoto pichlavého cizopasníka. Také se kůra zmíněné křoviny navlhčovala, sypala na podlahu a kladla *do* postelí, čímž se tento pichlavý hmyz zapuzoval a tím také usmrcoval.

4) Po tomto prostředku zapuzujícím a usmrcujícím tento hmyz, byl nazván také hmyz sám, který ovšem neměl dříve jména, Scoró (=kúru) pi anebo pie (=píje) on (=on).

5) Tímto jménem se potomci takřka jako receptem upozorňovali, kterým prostředkem se *co* nejučinněji čelí tomuto soužení. Ještě dodnes dostáváme jak z Egypta, tak i z Arabie a Persie prášek, kterým lze hubit bez nejmenší škody na zdraví člověka nejen štíry, nýbrž téměř ostatní velmi obtížný hmyz; a tento prášek vedle ještě několika přísad se zhotovuje hlavně z této kůry. - A nyní opět k naší hlavní věci!

6) Při prvním objevení se štíra v této době lenivosti vstoupilo slunce *do* nového souhvězdí ve velkém kruhu, které se pojmenovalo jako tento obtížný hmyz, který se právě v této době *co* nejvíce rozšířil a obtěžoval dobytek. Tomuto znamení se prokazovalo dosud ještě nejméně nějaké uctívání, až na to, že se vždy uctívalo jaksi jako starý působící recept proti tomuto obtížnému hmyzu.

7) Doba lenivosti se s vyhubením štíra skončila, rovněž i v této době v Egyptě často se vyskytující hromobití, před nímž měli Egyptané vždy jakousi velkou úctu, neboť říkali: „Střela Diova je rychlejší a jistěji zasahující nežli špatná střela lidí!“

8) V době po štíru se začala s hor do údolí stahovat také všelijaká zvěř, mezi níž byla všeho druhu dravá zvířata, nikoli však nejhoršího druhu.

9) Tento zjev vyzýval lidi a zejména muže, aby napjali luk a odebrali se na honbu zvěře. Králci, zajáci, gazely, malí medvědi, jezevci, lišky, pardáli, množství supů a orlů, také krokodýl a hroch (hippopotamos; staroegyptsky je pa opata moz = hroch začíná rozvíjet svou moc), začali se hýbat a proto se nesmělo s honbou již otálet za hubení *co* největšího počtu krokodýlů byla také vysazena velmi značná odměna.

10) Nepatří zde vůbec dále k věci, která se tu konaly všeliké honby, nýbrž zcela postačí vědět, že se tou dobou konaly v Egyptě všeliké honby a víme vše *co* třeba vědět.

11) V této době honební vstoupilo slunce *do* nového souhvězdí ve velkém Zodiaku, které bylo nazváno „Střelec“, protože tato doba poskytovala právě střelcům největší zaměstnání. Střelci se dostalo ovšem časem také jakéhosi božského uctívání, avšak nikterak příliš velkého, až na Apollona, jenž byl uctíván též jako bůh honby.

12) Se „Střelcem“ bychom tedy byli také hotovi a nyní přijdeme vlastně k nejvzácnějšímu nebeskému znamení ve velkém Zodiaku! Hle, „Kozorožec“, obyvatel nejvyšších skalních vrcholů, třpytí se v nejjihnější části velkého kruhu! Jakpak přišel tento obyvatel velehor do velkého hvězdného kruhu? Pravím vám, právě tak jako všichni ostatní způsobem zcela přirozeným!

13) V tomto posledním ročním období navštěvuje všechna zvěř údolí, aby tu hledala určitou potravu, po níž touží její přirozenost.

14) Kozorožec byl Egyptanům něčím příliš drahocenným, než aby mu byli mohli beze všech okolností dovolit smělou návštěvu do údolí! Zkrátka, byly postaveny všeliké stráže, jakmile se jen začala blížit doba, v níž toto zvíře bylo již v dřívějších dobách častěji objevováno pasoucí se a poskakující na osamělých pastvinách. Jakmile bylo někde pozorováno, bylo vše, *co* jen mělo nohy, po obdržených znameních vzhůru.

15) Nebyl to však lehký kus práce chytit takového kozorožce a bylo tu mnohé období kozorožců, v němž nebyl žádný chycen; bylo-li jich však v příznivé době chyceno několik, byla to pro celý Egypt hotová vítězosláva! Neboť z takového kozorožce bylo považováno vše za nejvyšší divuplný lék a již nejmenším jeho množstvím se léčily všechny nemoci a rohy byly u krále egyptského prvou a nejdrahocennější ozdobou, drahocennější nežli zlato a drahokamy. Ano v pravěké době oceňovala se hodnota faraónova dokonce dle počtu rohů kozorožce, které později nosívali pozlacené sami velekněží na znamení jejich vysoké moudrosti a nejvyšší moci.

16) Protože však kozorožec byl u Egyptanů v tak veliké vážnosti, jak se lze v této zemi ještě dnes přesvědčit, je také více než pochopitelné, že staří Egyptané zasvětili již toto období, v němž dostávali návštěvy kozorožců, především tomuto drahocennému zvířeti, podle něho je také pojmenovali, jakož i souhvězdí, *do* kterého v této době vstoupilo slunce.

17) A takovýmto způsobem jsme nyní prohlédli všech dvanáct znamení velkého Zodiaku a nikde jsme nenalezli nic jiného nežli jen něco zcela přirozeného a vedle toho jsme však také viděli, jak a jakým způsobem vznikli všichni ti mnozí pohanští bohové a že za nimi nevězí na-prosto nic jiného nežli jen něco zcela přirozeného, jak jsme to právě viděli.

18) A tak tedy nebude snad budoucně nikdy zatěžko poznat pravého Boha jedině v pravém a nejoprávnějším světle. Žádné vybásněné božství nikdy nic nevykonalo ze všech těch zá-zračných věcí, které se mu připisovaly a těch několik málo zdánlivě moudrých slov, která časem prý bohové promluvili k lidem, vložili pro větší závažnost nicotným bohům do úst staří.

19) Zde však lze vidět skutky a slyšet slova, jakých se předtím ve skutečnosti nikdy nezažilo - a tu jsme také konečně jednou došli na místo, abychom v hojnosti a úplnosti poznali pravého Boha. Heleno a také ty, starý Ourane, řekněte, zda vám tento můj výklad Zodiaku byl jasný anebo ne!"

106. HELENA SE TÁŽE NA HATHAELOVU ŠKOLU.

1) Práví **HELENA**: „Ó, nejmilejší Mathaeli! Tak zřejmé a jasné nebylo mně na této Zemi pouhými slovy ještě nikdy nic učiněno! Následkem tvého živého způsobu líčení bylo mně jako bych byla sama zcela spolu-přítomna všeho konání a jednání starých Egyptanů a viděla na vlastní oči nejpádnější pravdu řádně jako kroupy padat.

2) Avšak jen jedno mně nyní ještě řekni: jakým způsobem anebo ve které škole jsi na všechno tak důkladně přešel! Neboť u všech nebí něco takového nelze přece jen tak vysypat z rukávu, jako se vysypává z pytle několik v něm skrytých zrn pšeničných! Jak jsi se tedy tomu všemu tak důkladně naučil?"

3) Práví **MATHAEL**: „Ó, Heleno! Ještě včera jsem byl několik tisíckrát slepější a nevědouc-nější nežli tvůj poslední a nejhoupější sluha a mimoto jsem byl ještě tak nemocný, že mě mohl jen Bůh Sám z takové nikdy neslýchané nemoci vyléčit; žádnému lidskému umění by takového vyléčení nebylo nikdy možné!

4) Byv však vyléčen, nabyl jsem nejen opět téměř okamžitě všech svých tělesných sil, nýbrž Pán nebes a Země probudil zároveň také mého ducha v mé velmi zarmoucené duši. A hle, ten-to duch mne nyní ve své podstatě učí všem věcem, které tu byly a nyní jsou a ještě leccemu, co se teprve stane!

5) Hle, to vše je tedy pouhý dar milosti Pána, Jemuž jedině jsi ty a vy všichni zavázáni chvá-lou, úctou, díkem, láskou a velebením; já jsem se však něčemu takovému nikde předtím v něja-ké případné škole neučil!

6) Jedině Pán je tudíž mé všechno, má škola a všechna má moudrost; co vím a mohu, to vím a mohu jen od Pána!

7) A pravím vám: Kdo něco, ať cokoliv neví odtud, ten neví nic; neboť veškeré jeho vědění je tu marnivé, úplně nicotné a nepotřebné kusé dílo.

8) Věnujte se tedy všichni jedině škole Pána, Jenž nyní ve vší Své božské hojnosti chodí tě-lesně mezi námi, tak nebudete navěky potřebovat žádnou jinou školu! - Rozumíš tomu, přespánilá Heleno?"

9) Práví **HELENA**: „Ó, Ano, rozumím ti dobře; ale jak se může slabý smrtelný člověk jako například já a můj otec dostat do školy Boží?"

10) Práví **MATHAEL** zcela jako rozčilen: „Ó, Heleno! Nejspanilejší v celém velkém Pontu, jak přicházíš nyní k tak slepé a hloupé otázce? Musíš mně již odpustit, dám-li ti na tuto tvou ani v nejmenším neuváženou otázku hodně hrubou odpověď Vždyť ty a tvůj otec jste přece nyní již v této škole; jak se tedy můžeš ptát, jak a kdy se do takové školy dostaneš? Ano, cožpak to ještě nyní nepoznáváš, ač již právě kvůli vám zde konal Pán taková velmi velká znamení?!"

11) Práví **HELENA** poněkud rozpačitě: „Ale prosím tě, nejmilejší Mathaeli, jen se proto na mne nezlob! Já nyní svou hloupost ovšem poznávám a s takovou otázkou ti jistě již nikdy nepři-jdu; měj však jen s námi strpení a považ vždy, že jednou ranou ještě nikdy nebyl velký strom poražen! Ponenáhlu se již vše poddá. I když je také můj otec starý, jsem přece jen já ještě mla-dá. A hled, já nejsem žádné těžko spravovatelné děvče; to dosvědčovali všichni moji učitelé a také můj otec to ví! Ó, já ti nejmilejší Mathaeli, jistě hanbu dělat nebudu; avšak jen ti nesmí být líto trochu více trpělivosti nežli nyní! Prosím tě o to!"

12) Praví **MATHAEL** všecek dojat velkou jemností Heleny: „Ó, přespanile něžná Heleno, nikdy ti nebude zapotřebí ještě jednou mne prosit o trpělivost! Nemíním to nikdy nemile, i když také mnohdy vypadám trochu vážně a vážnějším slovem chci někoho jen ještě rychleji přivést k cíli, nežli se to může stát zcela mírnými slovy. Ale já vidím, že ty jsi ve své mysli něžnější nežli nejkrotčí holubice a tak nebude budoucně třeba, abych tě budil vážně znějícími slovy.“

13) Praví **HELENA**: „Jen proto neměj nicméně žádný ohled na mne! Můžeš-li mě vážnými slovy nějak rychleji přivést dále, pak buď jen vždy tak vážný jako velký Pontus, když jeho jako hory vysoké vlny vstupují s vichry v nejuživější boj; můžeš-li však mě a mého otce přivést mírnými slovy a naukami v téže době právě tak daleko, pak mně to bude mnohem milejší. - Avšak nyní opět o něčem jiném! ještě jednu zcela krátkou otázku a pak budu mít na dlouhou dobu dost co přemýšlet!“

14) Řekni mi ještě, kdo tu všechna mnohá jiná souhvězdí pojmenoval a na jaké popudy!“

107. VŠEOBECNÉ POZNÁMKY O ZODIAKU.

1) Praví **MATHAEL**: „Ó, má nejmilejší Heleno! Tvá otázka je skutečně velmi krátká; avšak úplná odpověď na ni by mě stála přinejmenším více nežli úplný rok“ Proto odpověď na tuto tvou krátkou otázku odložíme na pozdější příležitosti a pro nyníšek řekneme o tom jen tolik, že jména všech souhvězdí mají zcela týž původ jako oněch dvanáct souhvězdí velkého „Zodiaku“, kteréžto řecky znějící pojmenování právě tohoto druhu se také zcela mylně označuje slovem zvěrokruh, protože se v něm vyskytují také lidé a věci, ovšem jen podle jména.

2) Ve staroegyptské řeči značí slabika Zo anebo Za tolik jako „pro“, dia také diaia „práci“ a kos „část“, také „dělení“; a zcela dobře přeloženo znamená Za diaia kos (také kose) tedy doslova: pro dělení práce aneb: rozdělení práce.

3) Nyní vidíš, že tato věc nemohla být nikdy z počátku jiná a tak musí být můj nyní tobě učiněný výklad. Zodiaku úplně správný! Neboť z počátku rozdělovali staří velký kruh podle jejich periodicky se vyskytujících prací; u pozdějších potomků však určoval podle toho již rozdělený kruh práce; neboť každé souhvězdí v něm se vyskytující připomínalo Egyptanům již předem, kterou prací se mají v nejbližším období zaměstnávat. A bylo tudíž pojmenování tohoto kruhu také zcela správné, - ne však ve falešném smyslu Řeků a Římanů.

4) Jako však moudří pojmenovali zcela správně tento kruh a jeho souhvězdí, tak pojmenovali také mnohá, ne zcela všechna ostatní souhvězdí a byli také první objevitelé známých tobě planet mimo Měsíc a Slunce. Slunce v podstatě není aspoň pro naši Zemi nikterak planetou, neboť se nepohybuje kolem naší Země, nýbrž ostatní planety i se Zemí se pohybují v různých obdobích kolem velkého slunce, čímž se však nerozumí zdánlivá denní doba oběhu, která pochází od otáčení Země samé kolem své osy, nýbrž roční doba oběhu, v níž oběhne Země kolem Slunce, zatím co Venuši a zřídka viditelnému Merkuru stačí doba ještě kratší; Mars, Jupiter a Saturn potřebují však k tomuto oběhu delší dobu nežli Země.

5) Měsíc však náleží beztoho Zemi a pohybuje se s ní jednou za rok kolem slunce, zatím co jako stálý průvodce naší Země oběhne tuto jednou za každých 27-28 dní ve vzdálenosti stotisíc hodin cesty.

6) Leč to jsou nyní ještě věci, které z ničeho nic najednou pochopit nemůžeš; až se však v tvé duši probudí Duch Boží, pak poznáš vše to a mnoho jiného spíše sama sebou bez jakéhokoliv vnějšího těžkopádného vyučování.

7) Proto nyní je zapotřebí především jen jednoho a to jest: sebe sama a Boha poznávat a nadevšecko jej milovat; vše ostatní přijde pak již samo sebou!

8) Ostatně nyní jsme oba dostatek mluvili a bude velmi dobré, když si trochu odpočineme, aby si mohli učinit o nás ostatní přátelé, kteří jsou mnohem moudřejší nežli my, také snad několik dobrých poznámek.

9) Člověk nemusí nikdy příliš mnoho sám o nějaké věci mluvit, nýbrž nechat o tom také ostatní mluvit a je poslouchat; neboť nikdo na celé Zemi není tak moudrý, aby se nemohl čas od času také od nějakého méně moudrého něčemu přiučit, neřku-li teprve od ještě mnohem moudřejšího - nežli je sám! A tak mi tedy, milá Heleno, již odpustíš, nebudu-li nyní po nějakou dobu sám nic mluvit, nýbrž budu jiné poslouchat předpokládaje ovšem, že budou chtít o něčem mluvit.“

10) Praví poté **HELENA**: „Ó, zcela dobře! Jen si nyní trochu odpočiň; neboť jsi beztoho bez ustání téměř po celé dvě hodiny mluvil sám.

11) Snad nám někdo při této příležitosti řekne něco podrobnějšího o velkém Mistru, Který je nyní mezi námi a přitom sotva dává znát, že právě On je to, co je!"

108. MÍNĚNÍ O ROZŠÍŘENÍ NOVÉ NAUKY.

1) Praví poté **ŠIMON JUDA**: „Já opravdu obdivuji velkou moudrost Mathaelovu a skryté v ní vědění o starověku! Ano, takové moudrosti je v této době právě tak zapotřebí, jako hlubokého poznání životních pravd přicházejících z úst Božích! Věru, umluvit bychom se mohli před ušima lidu, který již od více než tisíciletí úpí pohřben v nejnesmyslnější špíně nejtemnější pověry! Zde jedno slovo tak jako sto tisíc nejkrásnějších slov je zcela marné; vlastní hloupost a slepota ho nepoznává a hlásanou mu nejkrásnější a nejčistší pravdu ještě méně.

2) Co by se tu mělo s takovým lidem ještě dalšího začínat? Konat zázraky? Tím by se stal lid ještě hloupější a pověřivější - Trestat ho? Ó, tento lid je beztoho dost trestán!

3) Avšak nechť se vyhledají ti přístupnější z lidu a káže se po způsobu našeho Mathaela proti pohanství a nejdéle za sto let nebude již milostí Páně žádný modlářský chrám!

4) Posudte bratři, zda jsem mluvil správně anebo ne! Prostá mysl dětí má zajisté větší cenu nežli rozum všech rozumných Země; avšak zde je také rozum úplně na svém místě. - jaké je tu vaše mínění, milí bratři?"

5) Praví všichni až na Jidáše: „S tím jsme zcela srozuměni a proti tomu se nedá nic namítat!"

6) Tu vstoupí do popředí **JIDÁŠ** a praví: „Přece, přece, ještě leccos!"

7) Praví **ŠIMON**: „Co tedy? Mluv! já bych zde věru nevěděl, co by se proti tomu dalo namítat!"

8) Praví **JIDÁŠ**: „Nechť se získají mocní a s bezmocnými si pak také bez této vědy budeme moci zcela účinně promluvit!"

9) Praví **MATHAEL**, ohlížeje se poněkud vzrušen na Jidáše: „Aha, ty bys tedy chtěl hlásat chudým na duchu a na pozemské statky poselství míru z nebí metlou a mečem! Jsi ty to zcela zvláštní člověk! Zdáš se mi také jinak být nějakou zvláštní bytostí z podsvětí, proto máš tento názor, který by opravdu udělal čest každému ďáblu! Ty jsi zcela zvláštní ďábel!"

10) Řekni mi však, jak jsi se mohl vetřít do této čistě nebeské společnosti!

11) Já ti však říkám: Chceš-li jako ďábel mluvit a jednat s lidmi, pak se musíš do beránčí kůže lépe zakuklit, aby nikdo z nich nespátřil hned na první pohled dravého vlka!

12) Hleď, abys mi přišel s očí, jinak bych se mohl pokusit učinit o tobě odhalení, jichž poslech by tě snad právě teď nepřivedl do nejlepší míry; neboť můj duch tě nyní zná zevně i vnitřně!"

13) Když toto **JIDÁŠ** uslyší od Mathaela, vyvaluje oči a praví: „Mýlíš se ve mně, Mathaeli; neboť také já patřím do počtu vyvolených, konal jsem ve jménu Páně službu posla a byl jsem jako moji bratři teprve před několika týdny ovzduším nesen anděly!"

14) Praví **MATHAEL**: „Ó, to vše já vím a přece neodvolám ani slůvko z mých jednou vyslovených slov! Náležíš sice do počtu dvanácti, avšak můj duch mi praví: „Mezi nimi je jeden ďábel!" - A věz: tím ďáblem jsi ty!

15) S tímto vysvědčením, které mně o tobě dal můj duch, můžeš být zatím spokojen, - chceš-li však ještě něco více, může ti tím být poslouženo; neboť právě objevuji celou velkou komoru plnou zlých svědectví o tobě a budeš-li se příliš vytáčet, řeknu ti je všechny do očí! Neboť ty jsi také zloděj! - Rozumíš mně?!"

16) Když Jidáš uslyšel tato hromová slova z úst moudrého Mathaela, projela jím mocná hrůza a stáhl se zcela skromně zpět a při odchodu dostal také ještě od **TOMÁŠE** několik tichých rýpanců slovy: „Copak tě již zase jednou tvé peklo zasvrbělo?! Jen tak pokračuj a uslyšíš ještě více nežli nyní! S Mathaelem, kterého Pán tak zázračně uzdravil na těle, na duši a duchu, nebudeš se moci nikdy, ubohý pochope, měřit !

17) Hleď, dokonce ani anděl Páně se neodvažuje k němu se přiblížit a ty mu chceš odporovat v něčem, co postavil ze své nejhlubší, po Mojžíšovi zcela nikdy tu nebyvalé moudrosti?!"

18) Nepoznáváš ještě tuto do všech nebes volající hloupost tvého nejvyšší oslovského srdce?! Copak nemůžeš být klidný, poslouchat a neustále se učit?

19) Zde je veškerá moudrost všech nebes a vší Země soustředěna na jednom místě, sedíme tu pospolu v centru božského srdce, kolem nás míjí slova a skutky, které uvádí v úžas samotné anděle a ty, největší osel mezi námi nemůžeš svým vpravdě zlým choutkám natolik odporovat, abys ze své louže hlouposti nepřiváděl nyní na nejvyšší bohoplňné denní světlo nejen hovory, nýbrž dokonce i námitky! Ó, ty osle oslovská!"

20) Praví zcela vzdorovitě **JIDÁŠ**: „Ej, - nech mě! Jsem-li již oslem, pak jsem jím pro sebe a ne pro tebe! A jestliže mě také Mathael nyní tak velice sesekal, přece se sázím oči chceš, že tato i sebečistší božská nauka nebude ubohým pohanům hlášána mírnými slovy pokoje nýbrž mečem a všelikými smrtelnými střelami!

21) Nebudou se nikoho ptát zda tomu rozuměl, nýbrž nechají ho na novou víru přísahat! A odpadne-li časem od této nikdy nepochopené víry, bude obviněn z nejhanebnější křivé přísahy a zato přinejmenším za živa upálen! .

22) A nebude-li se při dalším šíření této sebebožšnější nauky přihlížet především k tomu, aby byli pro ni hned zprvu získáni držitelé moci, pak bych věru, přesto že jsem ďábel, nespočítal množství krvavých svědků, kteří tu budou krváčet pod mečem velkých pohanských držitelů moci! Božské sem, božské tam! Ďábel je také božský. Časem se stává i to nejčistší a nejvznešenější božské také ďábelským!

23) Pohlédněte například jen na božskou nauku Mojžíšovu! Čím je nyní v chrámu kdysi tak nebesky moudrého Šalomouna! Proto pravím jako Mathaelem označený ďábel a jako tvůj oslovský osel ještě jednou: Mathael má pravdu a já poznávám jeho moudrost tak dobře, jako ji poznáváš ty; ale tak dobře jako má pravdu Mathael, mám pravdu také já!

24) Pravím tobě: Tato nauka míru z nebes zaseje v nepříliš dlouhé době nad celou Zemí největší nepokoj a národy uvrhne navzájem do největších nejvyšší nesmiřitelných hádek, svárů a do války!

25) V těle to sice ještě tak velice nezažiješ; ale tvůj duch bude jednou tím jistějším svědkem všeho toho, co jsem ti nyní řekl a pak. teprve doznaš, že ďábel a zloděj Jidáš také jednou prokroval! - Nyní se já tebe ptám, zda jsi mi dobře rozuměl!?"

109. OSOBNOST JIDÁŠOVA.

1) Praví **TOMÁŠ**: „Ty nyní myslíš, že jsi učinil velké proroctví a že bychom byli nepřišli na to bez tebe! Jsi při vší nejvyšší moudrosti, kterou posloucháš již více než půl roku, hloupý hňup!

2) V které době se snad světlo a temnota nesetkaly nepřátelsky? Kdy již v bratrské svornosti pospolu kráčeli život a smrt? Kdy si zuřivý hlad a úplné nasycení podali ruce k rajskému pokoji? Pošetilče! To se rozumí samo sebou: Když bude odtud nejvyšší a nejjasnější světlo z nebe vnikat do nejhustší temnoty Země, neobejde se to bez protičinností!

3) Pohleď na nezměrná ledová pole převysokého Araratu! Ta neroztají při nepatrných stupních teploty, jak to určují moudří Egypťané podle barvy a hustoty ledu a sněhu; nech však jednou na taková ledová pole vnikat letní vedra Zadního Egypta a vbrzku se veškerý led promění ve vodu! Ale běda údolím, která pak budou takovou vodou vysoko zaplavena!

4) A hle, co by zde bylo nevyhnutelné hmotně, to bude budoucně jistě tím méně nevyhnutelné duchovně!

5) Začneme-li však kázat Boží evangelium s mečem v ruce již hned, probudíme tím dříve proti sobě meč světa; začneme-li toto se zbraní míru, kterou je láska, najdeme také mnohonásobně mír.

6) Že při takovém daru nebes se to časem neobejde bez válek a všelikých bojů, dokud hmotný svět následkem božského řádu zůstane tím, čím vždy byl, ještě je a tedy bude a zůstane, to se rozumí zcela snadno samo sebou a netřeba tu žádného proroctví; avšak právě tím, že se lidem poněkud zralejšího poznání ukáže pohanství podle Mathaela ze zřejmého základu ve své nejuplněnější prázdnotě směšné a hloupé, nebudou aspoň proti nám vyvolávány příliš mocné a zhoubné protiboje ve vše nejvyšší pustošící síle!

7) Jestliže jsi toto co jsem ti nyní ukázal, jen poněkud ocenil, musí ti pak bít do očí jako polední slunce sedmiletému spáči naprostý nesmysl věštění, které jsi mi učinil!"

8) Praví **JIDÁŠ**: „Ano, ano, ty jsi ovšem stále ten moudrý Tomáš a vše co pravím já musí být hloupé! Máš ovšem pravdu; ale mrzí mě, že nemohu mít pravdu nikdy já! Mohu si věc sebelepe promyslet nežli ji přioději slovy - a hle, jen otevřu ústa a všichni mě pro vyslovenou hloupost napadají jako lev jehně! Ano, tu by člověk pukl zlostí jako nafoukaná rosnička! Ale já od nynějška neřeknu již ani slovo, nýbrž budu němý jako pařez, pak mně aspoň nebudete nic namítat?!”

9) Praví **TOMÁŠ**: „Ano, učíš tak, pak budeš moudrý!”

10) Tu povolává **MATHAEL** Tomáše a praví jemu: „Děkuji ti ve jménu dobré věci, že jsi dal bratru Jidášovi tak skromnou důtku. Neboť to mu vůbec ani v nejmenším neuškodilo a snad mu teprve jednou v druhém světě prospěje to, co zde považuje za urážku svého rozumu; neboť o nějaké vnitřní moudrosti není u něho dávno ještě ani stopy a v tomto životě nejspíše nikdy ani nebude.

11) Avšak napříště ho nechte; neboť jeho duše není shora a jeho duch je příliš malý a příliš slabý, než aby mohl svou světsky tuhou duší změkčit a oživit jako je to u vaší duše!”

12) Tu přistoupím **JÁ** a pravím Mathaelovi: „Skutečně, nástrojů jakým jsi Mně ty, je málo a proto tě nyní musím pochválit! Pokračuj jen tak dále a budeš zdatným průkopníkem u pohanů pro jiného apoštola, kterého teprve později probudím z Mých nepřátel! A nyní teprve ti dávám nejuplněnější ujištění, že ty a tvoji čtyři bratři nikdy neupadnete zpět do nemoci, kterou jste těžko přestáli! Svě čtyři bratry však rozdělíš a ukážeš jim také úplně správnou cestu.

13) Od nynějška se tu zdržíme ještě dva dny a zítra v sobotu stane leccos, při čemž Mně budeš moci prokázat zcela dobré služby; neboť jsi jedním, jenž se nebojí světa ani smrti a právě proto jsi Mi zdatným nástrojem.

14) Nyní Mne však doved' k Heleně; neboť má převelkou tajnou touhu po Mně a proto ji tedy navštívíme a posílíme!”

15) Praví **MATHAEL**: „Ó, Pane, jaká to přenekonečná milost pro mne! Ty, můj Tvůrce, Se necháváš mnou vést k té, která je právě tak dobře Tvým tvorem jako já! Ale dívka je čistá a plna dobré vůle; neví jistě nic o hříchu a stojí jistě za námahu, aby se posilovalo toto srdce kterým může být později tisíckrát tisíc srdcí posilováno!”

110. HLEDÁNÍ BOHA.

1) Po těchto slovech se ubíráme Já, Mathael a naše Jara, která se nevzdaluje od Mého boku, k Heleně a k jejímu otci Ouranovi.

2) Když Mne **HELENA** spatří přicházet k sobě, propukne v proud slz radosti a po chvíli praví: „Už jsem velmi pochybovala o tom, že mi bude poskytnuta milost, Tebe, Pána mého života u sebe spatřit a s Tebou mluvit! Avšak nyní je vše dobré! Neboť Ty, Kterého mé srdce a můj rozum teprve zde tak nekonečně podivuhodně poznalo, jsi přišel Sám ke mně! Ó, jásej nyní hlasitě, ty mé jinak tak ubohé srdce; neboť Ten, jehož Duch ti předem od kolébky až do hrobu spočíval tvé tepy, stojí před tebou a přináší ti onu svatou posilu, v níž ti jednou tvá smrt bude chutnat sladčeji nežli strdíl!”

3) Potom se opět utiší a **JÁ** jí pravím: „Heleno! Srdce, která milují tak jako srdce tvé, nemusí se věčně smrti obávat a nikdy ji neokusí ani sladce ani hořce!

4) Neboť hle, vždyť já Sám jsem Život a Vzkříšení a ti, kdož věří ve Mne a Mne milují jako ty, ve věčnosti smrti neuzří, nepocítí a neokusí!!

5) Jednou ti sice bude těžké tělo odňato; avšak tebe se to nedotkne bolestně a vědomě, neboť v jediném okamžiku budeš proměněna z tohoto těžkého nesvobodného života do nejjasnějšího života tvé duše Mým Duchem lásky, který je v tobě a vzrůstá až k úplné podobnosti s Mým věčným Duchem! - Rozumíš nyní již tomu, nejmilejší Heleno?”

6) Helena nemůže však pohnutím ze sebe slovo vypravit a pláče nyní v nejhlasitějším vzrušení srdce. Trvá to dlouhou dobu a Helena je ve své mysli stále ještě tak dojata radostí, že jsem k ní přišel, že se znovu a znovu její jazyk ochromuje v slzách radosti, kdykoli Mi chce vyslovit další slova díků.

7) Ale **JÁ** jí poté opět pravím: „Nejmilejší dcero, nenamáhej se mluvit; neboť tato řeč tvého srdce je Mi mnohem milejší nežli sebe vybranější řeč tvých úst!

8) Neboť hle, nyní jsou na Zemi již někteří a budoucně jich bude ještě více, kdož Mně bu-

dou říkat: „Pane, Pane!“ A já jim odpovím a řeknu: „Co voláte, cizinci?! Já vás neznám a nikdy jsem vás nepoznal! Neboť vy jste byli doposud vždy dětmi knížete lži, pýchy, zlomyslnosti, noci a veškeré temnoty! Proto ustupte ode mne, vy stálí pachatelé zla!“ A pravím tobě, tehdy bude mezi nimi mnoho pláče a skřípění zubů!

9) Budou hledat svého Boha v nekonečných, nikdy nedosažitelných dálkách a hloubkách a nenajdou Ho, protože považovali pro sebe za příliš nízké hledat Mne ve své nejbližší blízkosti, totiž v srdci!

10) Věřu, kdo nehledá Boha jako jsi Jej hledala ty, ten Ho také věčně věků nenajde!

11) Bůh je v Sobě ta nejčistší a nekonečně nejmocnější Láska a proto může být nalezen jen láskou!

12) Tebe pudila k tomu hned z počátku láska, ačkoliv jsi se domnívala že hřešíš, miluješ-li Mne; a hle, ty jsi Mne našla, - Já jsem ti šel více nežli na polovinu cesty vstříc, jakož i tvému otci Ouranovi. Rovněž tak mají Mne budoucně hledat také všichni ti, kdož Mne chtějí najít a najdou Mne, jako jsi Mne našla ty.

13) Kdo Mne však budou hledat svým pyšným rozumem, nenajdou Mne navěky!

14) Neboť ti, kdo Mne hledají rozumem, se podobají člověku, jenž koupil dům, o němž slyšel, že pod jeho zdmi je ukryt velký poklad. Když byl dům jeho, začal v něm hned tu, hned tam kopat; leč nedal si opravdovou námahu, kopal jen zcela lehce a proto nenašel poklad, jenž byl hluboko zakopán. Tu si pomyslel: „Aha, já vím co udělám; začnu kopat zvenčí kolem domu a tak přijdu jistě spíše na stopu zakopaného pokladu!“

15) A tak začal kopat mimo dům a poklad ovšem nenašel, neboť poklad byl zakopán uprostřed hlubiny jeho domu; a čím dále od domu kopal nové jámy kvůli pokladu, tím méně poklad nacházel, pro který koupil celý dům. Neboť kdo hledá něco tam kde to není a nikdy být nemůže, ten také nemůže najít co hledá.

16) Kdo chce chytat ryby, musí se sítí do vody; neboť ve vzduchu ryby neplavou. Kdo chce kopat zlato, nesmí se hledat sítí v moři, nýbrž v hlubině hor.

17) Ušima nelze vidět a očima nelze slyšet. Každý Smysl má své zvláštní zřízení a proto je určen k určité činnosti.

18) Právě tak má i srdce člověka, které je nejbližší s Bohem spřízněno, jediné určení hledat a také nalézt Boha a potom z nalezeného Boha vzít nový nezničitelný život. Kdo však Boha hledá jiným smyslem, ten Ho může, právě tak málo nalézt, jako nemůže člověk, který si pevně zaváže oči, nalézt a zřít slunce uchem, nosem anebo očima.

19) Pravým a živým smyslem srdce je láska. Kdo tedy tento nejnuitnější životní smysl náležitě probudí a začne jím Boha hledat, ten také musí rovněž Boha určitě a ohledatně nalézt tak jako každý člověk, není-li úplně slepý, musí svým okem ihned nalézt slunce a zřít jeho světelnou podobu.

20) Kdo chce tedy slyšet moudré slovo, nesmí si zacpávat uši a chtít slyšet okem; neboť oko vidí sice světlo a všechny osvětlené tvary, ale duchovnějším tvar slova nelze ohledat, nýbrž jen uchem naslouchat. - Rozumíš všemu tomu dobře?"

111. SPOJENÍ S PÁNEM.

1) Praví konečně **HELENA**, která se již poněkud zotavila ze své příliš velké srdeční radosti: „Ó, ano, tomu všemu jsem dobře porozuměla; neboť Tvá slova mají všechno světlo, sílu a život a proudí z Tvých svatých úst tak zřetelně a jasně a jako nejčistší pramen pastviny nějakého vysokého pohoří, osvětlený ranním sluncem. Ale co mám dělat, abych své srdce jen poněkud více uklidnila?! Pane, usmrť mě, jestliže se rouhám, ale má láska k Tobě překračuje nyní všechny hranice mého života! Ó, dovol jen, abych se aspoň dotkla Tvé ruky!“

2) Pravím **JÁ** : „Ó, čiň to vždy! Co ti tvé srdce ze své hlubiny přikazuje, to čiň a nebude to nikdy pochybené; o tom můžeš být úplně ujištěna!“

3) Poté uchopila **HELENA** Mou levou ruku a tiskla ji vší mocí na své srdce, plakala opět ještě větší radostí a řekla vzlykajíc: „Ó jak šťastní musí být ti, kdo mohou vždy být kolem Tebe, ó, Pane! Ó, kéž bych mohla také já vždy kolem Tebe být!“

4) Pravím **JÁ** : „Kdo je v srdci u Mne, kolem toho jsem vždy Já a on je také vždy kolem Mne a v tom vlastně spočívá hlavní věc! Neboť co pomůže tomu, kdo je sice osobně nyní na této

Zemi vždy kolem Mne, leč své srdce přece stále drží daleko ode Mne a lpí raději na pošetilém světě?! Věřu, ten je nicméně ode Mne vzdálenější nežli vše, co si jen dovedeš nejvzdálenějšího pomyslet!

5) Kdo je Mi však v srdci tak blízko jako ty, Má nejmilejší Heleno, ten je a zůstává u Mne pak také vždy stejně blízko, i kdyby Mne vnějšně jevově od něho dělil mnoho tisíckrát větší prostor nežli je nyní mezi námi a poslední a nejmenší hvězdou, kterou tvé oko jen na okamžiky spatřuje z nekonečné dálky třpytit se dolů.

6) Ano, pravím tobě, kdo Mne miluje jako ty a živě věří, že Já to jsem, na jehož příchod čekali otcové, ten je úplně jedno se Mnou, jako jsem Já, jak Mne zde cítíš, úplně jedno se Svým Otcem v nebi! Neboť láska spojuje vše; láskou se stává Bůh a tvor jedno a žádný prostor nemůže již rozdvoujit to, co z nehlubší hlubiny nebes spojila pravá a čistá láska.

7) Svou láskou budeš tedy stále v nejbližší blízkosti kolem Mne i když tě také v tomto světě na krátkou dobu oddělí prostor od Mé osoby; jednou však tam v Mé Říši nejčistšího Ducha a nejúplnější Pravdy nebudeš beztoho věčně nikdy ode Mne odloučena! - Rozuměla jsi, Má nejmilejší Heleno, poněkud tomu co bylo nyní řečeno?"

8) Práví **HELENA**: „Jak bych tomu nerozuměla!? Vždyť je nyní ve mně tak světlo a jasno, jakoby ve mně vzešlo opravdové slunce a proto mně také připadá přejasně srozumitelné vše, co ke mně, ó, Pane, mluvíš a mé srdce chápe nejjasnější smysl Tvé řeči.

9) Avšak nyní přichází jiná vysoce důležitá otázka z dosud ne zcela úplně osvětleného koutu mého srdce a tato otázka zní: jak budeš moci kdy poděkovat Tomu, Který tě nyní vrchovatě zahrnul tak přehojnou milostí? Sebemocnější láska nemůže přece platit za dík; vždyť ona sama tak jako celý život je darem milosti od Tebe! jakou obět' a jaký Tebe důstojný protidar, který by byl nejpovinnějším díkem za tolik neocenitelné milosti mohu já jako tvor přinést Tobě, svému Tvůrci? Hle, ó, Pane, tu je při všem slunečním světle v mém srdci přece jen temno a na tuto nejvyšší důležitou otázku nelze nalézt žádnou odpověď! Ó, Pane, nemohl bys také tu milostivým slovíčkem pomoci mému srdci z rozpaků?"

112. JAK: SE MŮŽE A MÁ BOHU DĚKOVAT.

1) Pravím **JÁ** : „Ó, milá Heleno! Co bys Mně mohla ze světa obětovat co by beztoho nebylo Mé a co bych já byl dříve nedal světu?!

2) Hle, to by byl přece jen velmi marnivý požadavek ode Mne a byl by v nejúplnějším rozporu se Mnou a s Mým věčným Řádem!

3) Hle, láska činí vše! Kdo Mne nadevšecko miluje, ten Mi také přináší největší obět' a nejlibější dík; neboť ten Mi obětuje hned celý svět.

4) Vedle lásky ke Mně existuje však ještě jiná láska, totiž láska k bližnímu. Chudí duchem a dočasně nutnými pozemskými statky jsou ti právě bližní; co koná někdo ve jménu Mém, to koná Mně.

5) Kdo přijímá chudého ve jménu Mém, přijímá Mne a bude mu o posledním soudu splaceno; a kdo přijímá moudrého kvůli moudrosti, bude také sklízet odměnu moudrého; a kdo podá žíznivému také jen číši čerstvé vody, ten mu v Mé Říši vínem oplatí.

6) Konáš-li však dobrodiní chudým, konej to se vsí vlídností v skrytu a světu to neoznamuj; neboť Otec v nebi to vidí a dar vlídného dárce bude mu milý a nahradí jej dárci stonásobně.

7) Kdo se však jen chce svým dobrodiním před světem stkvít, ten si svou odměnu od světa také již vzal a nemůže budoucně již žádnou očekávat.

8) Hleď, v tom záleží jedině Mně libý způsob oběti a díků a mimo něj již vůbec není lepšího; neboť všechny zápalné a jiné oběti jsou ošklivým zápachem před Božími nozdrami a veškerá retní modlitba, při níž jsou srdce vzdálena právě lásky k Bohu a k bližnímu a k nejbližším ubohým bratřím, je před Bohem ošklivost!

9) Komu může nesmyslné žvanění v chrámech co prospět, nepamatuje-li na tisíc chudých a hladových bratří mimo chrámy?!

10) Jděte a posilněte nejprve nouzi trpící, nakrmte lačné, napojte žíznivé, přiodějte nahé, potěšte zarmoucené, vysvobďte zajaté a hlásejte chudým v duchu evangelium, pak učiníte nekonečně mnohem lépe, než kdybyste ve dne v noci vřeštili v chrámech rtoma, ale vaše srdce by byla k vašim chudým bratřím studená a necitelná!

11) Pohled' na vzduch, na Zemi, na moře; pohled' na měsíc, slunce, hvězdy; pohled' na polní květiny a na stromy a pozoruj ptáky ve vzduchu, ryby ve vodě a veškerou zvířenu na pevninách Země; pohled' na vysoké hory a na všechny mraky a větry; hle, vše to hlásá slávu Boží a přece Se Bůh na vše to nikdy nedívá marnivě jako člověk, nýbrž jedině na lidské srdce, které Ho poznává a miluje jako jedině pravého, dobrého, svatého Otce. Jak se Mu má potom líbit nějaké zvrácené srdce anebo nějaký marnivý obřad s všelikým retním žvaněním, za nimiž nečítá nic jiného nežli nejkřiklavější sobectví, ctižádost, vládychtivost, všelike nevěstkářství a lež a podvod?!

12) Proto nyní víš, že předně Bohu není třeba přijímat čest od vřešticích lidí; neboť celá nekonečnost je plna Jeho poct.

13) Jakou čest chce však Bohu dát hloupý slepý člověk, když sám žádné jiné cti nemá, než-li jen tu, kterou předtím dostal od Boha milostí, že je člověkem?! Či může Bohu sloužit ke cti, obětují-li Mu lidé vola a zato podržují svá neporažená srdce a po vykonané oběti jsou desetkrát horší nežli byli před obětí?!

14) Ó, Já nepřijímám čest od lidí; neboť je tu Otec v nebi, který Mne přes míru ctí! Zachovávají-li však lidé Má přikázání a tím Mne nadevše milují, pak tím uctívají Mne a Mého Otce a Já a Otec jsme úplně jedno.

15) Je-li však tomu podle nejúplnější a věčné pravdy tak, pak Mne nemůže zneuctívát ten, kdo plní vůli Boží, jak ji oznámil Mojžíš a všichni proroci a jak ji také oznamuji Já Sám vám všem.

16) Rozumíš nyní, jak se má Bohu děkovat a jak Ho za všechno přijaté dobro chválit?"

113. BUDOUCNOST ČISTÉ BOŽÍ NAUKY.

1) Praví **HELENA** všechna veskrz uchvácená pravdou tohoto Mého poučení: „Ó, Pane, každé z Tvých svatých slov našlo v mém srdci tisícíroznou ozvěnu a jako jediným tónem zaznívalo v mé duši: To je nejvyšší čistá Boží pravda!

2) Avšak takovou nauku může lidem dát také jen Bůh; neboť tak daleko žádná lidská mysl nesahá! Ano, nyní vím mnoho a vím co nejpřesněji, co musím pro budoucnost činit!

3) Ó, jak nádherné je zvědět vůli jedině pravého Boha a všemi životními silami jednat podle ní; ale jak trpké je jednat tam, kde dává zákony lidská pýcha a přitom uvádí: To je vůle Boží!

4) Vždycky jsem si myslela, že pravý Bůh může mít také jen jednu zcela pravou vůli, která se sebou věčně nemůže být v rozporu jako zákony lidské, z nichž často jeden úplně ze základu ruší zákon druhý; zachovává-li jej někdo, upadá. do trestu podle dřívějšího schváleného zákona a nezachovává-li se, trestá ho zákon nový! Ptám se: Kdo tu může být člověkem a žít?!

5) Vezměme naše staré zákony bohů! Tu se pravilo z úst chytrých kněží: „Obětuješ-li Plutovi, rozhněváš Dia a obětuješ-li Diovi, rozhněváš si Pluta; obětuješ-li však jejich kněžím, kteří jedině dovedou uchlácholit hněv bohů, pak činíš dobře!“ Neboť jedině oni jsou účinní zprostředkovatelé mezi bohy a lidmi. Tím strhli kněží veškerou oběť na sebe a dávali si mimoto prokazovat od chudého slepého lidu, který byl jimi bez okolků vysáván, ještě božskou úctu a veškeren lid se musel třásti před jejich mocí. Ó, to tato nová nejčistší nauka nemůže připustit a zajisté věčně nikdy nepřipustí!“

6) Pravím **JÁ** : „O to se nestarej! Avšak nakonec je tomu stejně se vším co přichází sebečistší shora, ať je to duchovní anebo hmotné; jakmile se to jen dotkne půdy Země, pak je to také již nečisté a neryzí.“

7) Pohled' na kapku dešťovou! Žádný diamant nemohl by být čistší nežli taková dešťová kapka; jakmile se však dotkne půdy zemské, je s její čistotou již konec!

8) Jdi na nějakou horu a nebudeš se moci dost vynadivit čistotě vzduchu; pohled' však dolů do údolí a shledáš v čistotě mezi nahoře a dole velký rozdíl!

9) Jak čisté padají sněhové vločky z mraků! Pohled na sníh dříve tak oslnivě bílý po dvou měsících a shledáš jej už velmi špinavý!

10) Pohled' na vítr když vane s výšiny do údolí, jak se hned zakaluje velmi obtížným prachem, takže dokonce slunce, měsíc a hvězdy ztrácejí mnoho na svém lesku, blíží-li se k obzoru; ano i světelný paprsek poledního slunce se výpary Země často až příliš snadno a velice zakalu-

je, takže nakonec nelze již ani celé slunce přes jeho nejjasnější světlo tak dalece vidět, aby se mohlo s určitou jistotou říci: Hle, zde anebo tam stojí!

11) A tak je tomu také vždy i se všemi duchovními dary z nebes; i kdyby byly ve svém vzníkáni sebečistší, budou časem světskými špinavými zájmy nicméně tak zakaleny jako vše, co jsem ti právě ukázal.

12) A tak se stane i s touto Mou nejčistší naukou, nezůstane v ní ani háček nezkritizován a neohlodán!

13) Chrám, který nyní stavím **Já**, zničí právě tak, jako zničí v nepřilíš daleké době Římané chrám jeruzalémský, z něhož nezůstane kámen na kameni!

14) Avšak **Já** tento Svůj chrám opět postavím; kamenný chrám v Jerusalemě však nikdy! O to vše se však nestarej; neboť **Já** vím vše i proč se tak musí stát!

15) Neboť hle, žádný člověk nepovažuje světlo ve dne a teplo v létě za něco; když však přijde noc, pak se stává světlo drahé a člověk se učí vážit si tepla teprve ve studené zimě.

16) A právě tak je tomu také s duchovním světlem a s duchovním teplem.

17) A hleď, Má nejmilejší Heleno, zákaly všeho čistého se dopouští proto, aby se člověk teprve v největší strasti naučil poznávat hodnotu čistého světla!

18) Objeví-li se pak ve velké noci opět čisté světlo, pak se bude brzy vše co tu dýchá a žije táhnout ke světlu, jako v zimě nelásky lidí začne brzy vše tábořit kolem teplého srdce, jako zimním chladem promrzlí chudí kolem rozdělaného ohně krbu.

19) To však říkám jen tobě a ještě ne mnohým ostatním. Ať to však podrží každý u sebe a dále to neroznáší; neboť v tomto Má nauka nespočívá! Řekl jsem ti to, nejmilejší Heleno, jen pro tvé vlastní uklidnění; avšak třetímu na tom pramálo záleží! O všechno to nutné vnější se již postarám **Já** a každému člověku postačí, stará-li se jen o čištění nejvyššího vlastního srdce; je-li to v pořádku, pak také již přijde vše zevnější do nejlepšího pořádku jakoby samo sebou. - Pochopila jsi, Má Heleno, nyní také toto vše zcela dobře a řádně?"

20) Praví **HELENA**: „Ó, ano, Pane! Není žel zrovna velmi obveselující vědět toto předem; avšak nicméně vše má opět svůj dobrý a nejvyšší moudrý důvod a Ty se staráš jistě stále jen o duchovní prospěch lidí a proto se již musí stát tak, jak jsi mi to, ó, Pane, ve Své nekonečně milostivé blahosklonnosti nyní zjevil! Tvá vůle se staň po všechen čas jakož i ve vší věčnosti!"

21) Po těchto slovech přišla Helena přímo do dřímoty lásky a držela Mou ruku pevně přitisknutou na svých řadrech, což Mou Jaru začalo skoro poněkud bolet, protože jsem za rozhovoru s Helenou k ní nic nepromluvil; avšak bolest se ihned opět utišila, když jsem na ni vlídně pohlédl.

114. VÝKLAD O PROBUZENÍ V DUCHU.

1) Po krátké chvíli praví však **JARA**, byvší Mým laskavým pohledem více v sebe obrácena: „Pane, Ty má jediná láska! Nebyla jsem snad urážejíc Tebe svou zdánlivou žárlivostí trochu příliš dotěrná kvůli této přenádherné Heleně? A byla-li jsem, odpusť mi to, Ty má jediná láska!"

2) Pravím **JÁ** : „Buď klidná, dcero Má! Nemůže-li být láskou uražen ani zlý člověk, jak potom teprve **Já**!? Kdybys Mne méně milovala, pak bys se neobávala, že by se snad Má láska k tobě mohla oslabit, uchvacují-li vší láskou také tuto Helenu; poněvadž Mne však skutečně navěšcko miluješ, proto se tě na několik okamžiků zmocnila tato bázeň a to se ti přihodilo pouze proto, že jsi totiž na několik okamžiků pustila se zřetele své duše, kdo **Já** vlastně jsem. Nyní se ti však v tom opět zcela vyjasnilo a dobře víš, kdo **Já** jsem, proto tě Helena již nezmate!"

3) Pohleď na slunce na obloze, kterak osvětluje polní květiny! Řekni: Nebylo by od některé květiny pošetilé, kdyby se mrzela na slunce proto, že dává stejnou míru světla také její sousedce?

4) Pohleď na velké hvězdy, z nichž ti bylo dopřáno prohlédnout si dvě v blízkosti a v jejich přirozenosti! Hleď, všechny tyto hvězdy a ještě nekonečně mnohem více těch, které tělesné oko žádného člověka nikdy neuzří, trvají a žijí z Mé lásky! Jestliže však Má. láska navěky věků vystačí pro tyto nekonečně mnohé a velké strážníky, jak se můžeš, Má nejmilejší dceruško, kdy nějak obávat, že bys mohla kvůli Heleně v lásce u Mě špatně pochodit? Nahlížíš nyní marnivost svého několik okamžiků trvajících strachu, že bys mohla být v lásce u Mne zkrácena?"

5) Praví **JARA**: „Ano, Pane, Ty má láska, Ty můj živote, od nynějška chci být opravdovou

přítelkyní milé Heleny a z jejích ctností si chci leccos osvojit. Ach, kdyby byly mé starší sestry takové jako tato Helena, jaká radost by to byla pro mě! Ale ony jsou smýšlení světského a o duchovních věcech nelze s nimi mnoho mluvit; dcery starého Marka jsou mnohem přístupnější nežli mé sestry! Kdyby tu byl aspoň nějaký prostředek, jak učinit mé sestry duchovnější!"

6) Pravím **JÁ** : „Aj, zanech toho a až přijdeš domů, shleďáš své sestry již pro duchovno vnímavější nežli byly dříve! Mimoto ti zůstává po boku tvůj Rafael a s ním také již své sestry a bratry napraviš.

7) Ostatně u lidí více světsky smýšlejících nejde to zrovna tak rychle, jak by si to někdo představoval. Patří k tomu často mnoho času a trpělivosti, aby byla duše ode všeho škváru očištěna.

8) Dokud však toto úplné očištění není provedeno, nedá se v podstatě s duchovnem mnoho dělat; neboť zaměstnávat duchovnem rozum, znamená stavět dům na písku.

9) Tu se musí chopit věci srdce; je-li však srdce ještě plné hmoty, nemůže v něm čisté duchovno nalézt oporu! Proto také musíš u svých sester především přihlížet k tomu, aby byla jejich srdce úplně osvobozena ode všeho hmotného, pak budeš mít se svými sestrami, o které se nyní tak staráš, lehkou práci; avšak chválím tvou starost a říkám ti, že to již dlouho nepotrvá! - Pochopila jsi, Má nejmilejší Jaro, také toto nyní zcela dobře a jasně?"

10) Praví **JARA**: „Ó, ano, pokud může 14 leté děvče něco tak duchovního pochopit! Za tím, co jsi mi nyní řekl, mohou být skryty ovšem ještě nekonečné hloubky, které má mysl ještě dlouho nevystihne; avšak co se dá pro okamžik pozemského života účelně pochopit, to jsem myslím asi pochopila a Ty, ó Pane, jistě nenecháš rozum mého srdce zahanbit. Leč naše nejmilejší Helena nyní pevně usnula a nebudu tedy moci mnoho s ní mluvit!"

11) Pravím **JÁ** : „To nic nevádí; máme přece ještě dost lidí kolem sebe, s nimiž si můžeme zcela dobře promluvit, musíme-li již vůbec s někým mluvit! Brzy se však přihodí něco, co si bude opět co nejúplněji vyžadovat všechnu naši pozornost a pak opět zbude málo času na prázdné mluvení!"

12) Praví rychle **JARA**: „Ó, Pane, copak se stane?"

13) Pravím **JÁ** : „Hle, to přece nemusíš vůbec předem vědět; až se to stane, pak se to ještě vždy až dost záhy dozvíš!"

14) Ptá se Mne nyní hned také **OURAN**, odpočívající s Mathaelem naproti Mně na trávníku: „Pane, bude nám hrozit všem nějaké zdánlivé nebezpečí?"

15) Pravím **JÁ** : „Nám asi sotva, avšak jiným lidem, kteří nejsou u Mě na tomto pahorku! Obráťte své zraky jen k Cesareji Filippi a brzy objevíte, odkud přijde vítr!"

115. NÁSLEDKY PŘÍRODNÍCH UDÁLOSTÍ V CESAREJI FILIPPI.

1) Cesarejští byli ve velké bázni v očekávání hrozných věcí, které tu podle jejich mínění měly přijít na okresek zemský. Židé očekávali soud Danielův, pohané válku bohů a obyčejný lid se bouřil, vypověděv svým představeným veškerou další poslušnost a začal sám ničit vše, co mu jen přišlo do ruky; zkrátka ve městě vznikla za několik hodin ta největší anarchie, kterou však většinou zavinili hloupí kněží.

2) Bylo totiž mezi nimi několik vyučených v egyptské moudrosti a zkušenosti, kteří si z náhle zmizelého zdánlivého slunce zrovna příliš mnoho nedělali, protože ze staroegyptských pověstí zvěděli, že podobné zjevy se již častěji udály bez nějaké škody pro Zemi; a někteří židovští farizeové opět soudili, že snad povstal nějaký druhý Josua a že pro nějaké důležité jednání poručil slunci svítit opět déle nežli jindy!

3) U jisté židovské sekty byla také víra, že slunce prodlévá na věčnou památku každých sto let v den úplného porážení Jericha déle na nebi bez jakéhokoli dalšího zlého vlivu na Zemi; tito farizeové neměli tedy také při onom nastalém zjevu téměř zcela žádný strach.

4) Několik východních mágů, kteří u příležitosti svých cest byli též ve městě přítomni, pravili, že slunce vždy, kdykoli se za dne úplně zatemní, svítí zato potom déle večer, aby Zemi nahradilo opět škodu, kterou jí způsobilo svým denním zatměním. Proto také oni neměli z nastalého zjevu žádný strach; avšak všichni chtěli tohoto zjevu využítkovat, aby nahnali lidu notnou pekelnou úzkost.

5) Lid se sice po vyhasnutí zdánlivého slunce chopil všech prostředků na usmířenou, které

mu kněžstvo radilo; leč pro bezednou hrabivost kněží bylo to vše ještě příliš málo, neboť lid ještě nevydal všechno co měl na drahocennostech a jiných cenných věcech.

6) Toto darebáctví však zpozoroval jeden starý počestný Řek, jenž byl také znamenitý přírodní mudřec, povolal rychle k sobě několik střízlivějších do svého domu a vyložil jim, pokud to jen bylo možné, ve vší stručnosti zcela přirozenou a zcela neškodnou možnost takového zjevu, - přitom však upozornil na nejvyšší nesvědomitě darebáctví kněžstva s dodatkem: „Hleďte, kdyby se z tohoto nastalého řídkého zjevu bylo něčeho obávat, pak by záluční kněží neběhali se svými. pytlí tak horlivě po ulicích a nevydírali by všeliké neslýchané oběti! Když pak za několik hodin slunce zcela jistě opět vyjde jako vždy zcela čisté, budou tito podvodníci lidí opět všemi ulicemi pobíhat a vyžadovat od lidí děkovné oběti! Jděte a řekněte to ubohému podvedenému lidu, že mu to vzkazuje starý moudrý Řek!“

7) Nuže, tento starý řecký přírodní mudřec měl u obyčejného lidu dobrou pověst a jeho výpověď se šířila rychlostí blesku mezi lid. Asi hodinu nato se obrátil soudný den a kněžstvo muselo všechny oběti opět vydat a potom co nejrychleji zmizet; neboť lid byl stále roztrpčenější a žádný pomazaný sluha bohů nebyl již jist svým životem.

8) To jsem ovšem předem věděl a proto jsem na to upozornil Ourana právě ve chvíli, když se již za několik okamžiků potom začaly objevovat patrné stopy povstání lidu proti kněžstvu, - ačkoliv přece byli mnozí, kdož za velké úzkosti očekávali strašné věci mimo město.

9) Brzy po mém oznámení bylo pozorovat, kterak začalo najednou několik budov hořet a velký řev začal pronikat až k našim uším.

10) Tu přistoupil ke Mně co nejrychleji Cyrenius s Juliem a tázal se Mne úzkostlivě, co se asi ve městě děje; neboť celá věc se mu zdá být velmi podobná lidovému povstání! Já jsem však vyprávěl jemu a Juliovi zcela krátce celý stav věcí, jak jsem jej právě odhalil.

11) Když to Cyrenius a Julius uslyšeli, zcela se uklidnili a jen se Mne tázali, zda to nebude mít žádné jiné zlé následky.

12) A **JÁ** jsem řekl: „Ani v nejmenším pro vás, zato však pro tamní kněžstvo; neboť nyní smiřuje chytrý prostý lid bohy zápalnými obětmi tím, že zapaluje obytné domy kněží a chrámy bohů! A těchto kněží vám snad přece nebude líto, neboť toto příliš zlé plémě hadí musí jednou být vyhubeno! Zdánlivé slunce mělo dobré světlo; neboť objevilo slepému lidu hanebnosti jeho božích služebníků a oni již dostávají svou náležitě zaslouženou odměnu!“

116. MARKOVA RADOST Z POTRESTÁNÍ KNĚŽÍ.

1) Tu se probudila také Helena ze své přeslaské a přeblažené dřímoty lásky a nemálo se ulekla, zpozorovavši velkou čilost mezi lidmi na hoře a zároveň město stojící v plamenech. Avšak Jara ji uchopila ihned za ruku a vysvětlila jí celý sběh věd, načež se **HELENA** rychle uklidnila a pravila: „Už před "dobrou hodinou mně to v mysli připadalo tak, jakoby byl osud tohoto města brzy po rychlém zmizení zdánlivého slunce téměř zpečetěn; a hle, provedení tohoto mého poněkud chmurného tušení je již před našima očima a ušima! Ty jsi však, Pane, toto se zdánlivým sluncem jistě také již předvídal a nyní se objevuje teprve vlastní důvod, proč jsi je nechal svítit.“

2) Pravím **JÁ** : „Ano, ano, Mé milé děťátko, tato věc by mohla tak být! Světlo, které jsem postavil na obloze, má vždy mnoho jiných dobrých účelů a ne pouze účel svícení, jenž je vlastně jen velmi podřadný vedlejší účel!“

3) Pohleď na světlo slunce! Svícení o sobě by bylo něco nejvyšší podřadného a nepatrného; avšak pozoruj všechny ty svobodné a nesvobodné tvory Země podle jejich vnější přirozenosti a objevíš účinky světla a tepla slunce, o nichž se žádnému přírodnímu mudrci Země ještě ani nezdálo! Vše to jsou účinky slunečního světla!

4) Již tato Země by ti mohla vykázat tak mnohé a rozmanité zázračné věci jako účinky slunečního světla, že bys je nemohl tělesnými očima ani za mnoho tisíc let přehlédnout a ještě méně spočítat!

5) Avšak kolem tohoto slunce, jehož světlo vyvolává již na této Zemi tak velké zázračné věci, krouží ještě mnohá jiná a ještě větší zemská tělesa, na nichž totéž světlo vyvolává zcela nové a na této Zemi netušené divy a to na každém, tímto sluncem osvětleném světovém tělese

zcela nové a na žádném jiném světovém tělese se nevyskytující divy. A hle, vše je zapříčiněno a způsobeno jedním a týmž světlem!

6) A tak můžeš již zcela jistě předpokládat, že jsem zdánlivému slunci nedal svítit jen pro delší osvětlování! - Co myslíš, Má nejmilejší dcero?" .

7) Praví **HELENA**: „Ó, Pane, Ty Veliký, Ty jedině Svatý, tu zajisté navěky přestává každé lidské mínění! Neboť příliš nekonečně velký a moudrý jsi Ty a kdo může vystihnout hlubiny Tvé všemohoucnosti?!

8) Je již něco nekonečně velkého to, že Tě mohu nadevšecko milovat a že mohu být nejblaženější v lásce, které mé srdce ovšem věčně nebude úplně hodno! Avšak chť tvou svatou božskou nezbadatelnou podstatu bádám dále, považovala bych za největší šílenství lidského srdce! To, ó Pane, je moje mínění!

9) Ty sice můžeš být nadevše milován a to již považuji za nejvyšší blaženost ale zbádán nemůžeš být žádným duchem navěky!"

10) Po těchto velkou láskou ke Mně ještě zcela napojených slovech krásné Heleny přichází starý **MAREK** a praví: „Pane, u ohně budou zajisté asi mnohé a krásné ryby, které jsem musel židovskému kněžstvu odevzdat jako desátek, také náležitě ovařeny a opečeny!? Ty víš, ó Pane, že jsem z celého svého srdce ke každému podle svých sil pohostinný. Věru, mně jako dárci, mohl-li jsem někomu něco dát, vždy to působilo snad více radosti nežli tomu, kdo to ode mne přijal; ale desátek farizeům mě do duše mrzel! A jak pozoruji, je většina domů židovských kněží v nejkrásnějších plamenech! To je dobrý výplatní den pro tyto nejvyšší nesevědomité lenochy a podvodníky lidu! To je mi nyní milejší, nežli kdyby mně někdo daroval deset nejkrásnějších domů ve městě! Já jsem věru nebyl nikdy škodolibý člověk; ale tentokrát – odpusť mně, ó Pane, - jsem jím v plné míře!

11) Neboť dát něco tomu kdo je potřebný, je pro dobré srdce blažeností a poskytnout dělníku zaslouženou mzdu a ještě nad to, je největší povinností člověka. A zaplatit zeměpánu vyměřené zákonné daně, je také svatou povinností každého poctivého státního občana; neboť zeměpán má velké starosti a vydání na pořádek a bezpečnost ve svých zemích a poddaní jsou povinni láskou k bližnímu rádi vše učinit, co zemský vládce uznává celému státu za prospěšné a co požaduje od poddaných.

12) Mezi vládci mohou být ovšem také sobečtí tyrani, kteří lid úplně vysávají; avšak po tyranovi přichází obyčejně vládce dobrý a lid se brzy opět zotaví.

13) Kněžstvo si však zůstává stejné; tyranizuje lid jako upír po tisíciletí, ukládá mu daně způsobem často neslýchaně hanebným a nedává za to lidu nic nežli hrubý podvod a to ve všech jen pomyslitelných směrech! Ano, tu tedy musí čestný člověk přece jen Pána Boha chválit a velebit, vynese-li jednou nad těmito sedmeronásobnými nenávisťníky a podvodníky lidu soud! A tak je mi nyní u srdce dobře jako po balzámu, vidím-li ty krásné obytné domy a synagogy zejména židovských farizeů pokryté krásnými plameny a k tomu ještě zrovna před sobotou. Zítřka je sobota a ti chlapi nesmějí tu ani sbírat, ani dělat něco jiného; ó, tuto krásnou lekci tito staří nenasytní zlosynové již dávno zasloužili!"

14) Pravím **JÁ** : „A víš, že toto osvětlení města platí právě farizeům a také pohanským kněží?"

15) „Ó", praví **MAREK**: „Já jsem byl nyní dole v domě a pro zítřek jsem nařizoval něco kvůli chudým, kteří mě asi zítra navštíví a tu přišli tři mladí Řekové, jimž jsem poskytl chléb a víno a letmo mně vykládali, jak to vypadá nyní ve městě; a já bych jim byl každé slovo velkou perlou zaplatil, jakou radost jsem z toho měl! Zdánlivé slunce vyvolalo tento krásný účinek!"

16) Pravím **JÁ** : „Avšak zítra budeš muset svou radost nicméně zaplatit, neboť k tvým stolům přijde mnoho farizeů."

17) **MAREK**: „Velmi rád za tuto radost budu chlapy po osm dní stravovat, snad se stane přitom jeden neb druhý člověkem; - u Tebe, ó Pane, jsou všechny věci možné!"

117. POKÁRÁNÍ ŠKODOLIBOSTI.

1) Po těchto a ještě několika projevech souhlasu se strany Marka a některých, kteří naslouchali starému Markovi, pozoruje Helena šlehat vysoko neobyčejně světle jasný plamen, takže

jím byla jasně osvětlena celá krajina; také Cyrenius pozoruje tento plamen šlehající ze středu města a plamen byl stále jasnější a větší a vyšší.

2) No, v noci má však každé světlo tu zrak klamající vlastnost, že člověku v nauce o vidění nezběhlému se zdá, jakoby přicházelo vždy blíže a blíže, čím je na stále stejně vzdáleném místě silnější, větší a jasnější. Na důkaz toho vztahují malé dosud nezletilé děti velmi často ruce k měsíci v úplňku, protože se jim pro jeho jasnost zdá být zcela na blízkou a z téhož důvodu štěkají naň často psi.

3) Tak se tedy také zde zdálo Heleně, že se ten plamen stále se zvětšující a zjasňující přibližuje k nám a proto Mne prosila, abych přikázal zlému plameni, aby nepřišel blíže a neublížil nám.

4) Tu pravil jsem **JÁ** : „Jen nebudte příliš dětinští! Přibližování se plamene je jen zcela obyčejný klam zrakový; jasnost plamene však pochází od toho, že oheň ve velkém obytném paláci židovského nejvyššího farizea vnikl do velké spižírny. V této spižírně bylo uschováno asi sto centů nejčistšího a nejlepšího oleje v pobíjených sudech, také několik sudů nejčistší nafty k osvětlování jeho paláce a vedle toho byla v ní ještě velká zásoba másla, mléka a medu. Tyto věci byly zachváceny ohněm a hoří nyní tak velice krásně a jasně a při této příležitosti budou, jak jsi si, starý Marku, předtím potají. přál, také ryby tvého desátku hezky dobře upečený; neboť ve velké spižírně leželo jich již velké množství pohotově připravených na zítřek. - Co tomu, Marku, říkáš?“

5) Praví **MAREK**: „Pane, jenž můžeš do mého srdce právě tak čistě a dobře hledět jako do velké spižírny nejvyššího farizea, Ty víš, že jsem nebyl ani nyní ani kdy předtím škodolibým člověkem. jako voják jsem byl sice ve službě velmi přísný, avšak ze své vůle jsem nikdy nikomu škodu nezpůsobil, leda škodu, kterou předtím posoudil zákon, - zač jsem ovšem nemohl. Avšak nepociťoval jsem nikdy při tom nějakou radost, jestliže na někoho dopadla přísnost zákona. Tak ani zde nemám v srdci nějakou obzvláštní radost z neštěstí samého a z toho, že mé krásné a dobré ryby se tam nyní pečou pouze pro vzdušné duchy; že však nyní tito staří trápitelé lidí konečně jednou dostanou velice vydatnou všestrannou lekci, působí mně opravdu radost!“

6) Neboť strávení pokladů ohněm by bylo to nejmenší; ale úplně spolu strávená tím víra v jejich učení bude pro ně samé nenahraditelnou škodou, přitom však pro oklamáný lid převelikým užitkem. Neboť lid bude mít nyní pro přijetí čisté božské pravdy jistě velmi ochotné ucho a srdce a to je to, z čeho se vlastně tak velice raduji. A může se snad i stát, že nešťastné kněžstvo, není-li příliš v hlavě a v srdci zbedněno, bude pravdě přístupnější, nežli by bylo ve svém bohatství. Já myslím, že zítřejší den nám dá prožít leckterou pozoruhodnou zkoušku! - Řekni mi, Pane, zda mám pravdu, anebo zda také je snad tato má radost před Tvými očima odsouzená hodná!“

7) Pravím **JÁ** : „Ó, nikoli; neboť kdybych neměl též důvod, abych dopustil to, z čeho ty se nyní vlastně velice raduješ, pak bys byl zdánlivě slunce neviděl a tohoto výjevu ohně by nebylo. Ale ty jsi měl z počátku v srdci tak trochu malou škodolibost, protože jsi se hněval na farizeje pro krutý a nesvědomitý desátek. A hled, to bylo vlastně to, co jsem ti předtím tak trochu vytkl a proto zítra obsloužíš několik vyhořelých kněží; avšak také to ti nebude na škodu!“

8) Hled, správný a dokonalý člověk musí být ve všem svém citění, myšlení a jednání dokonalý, jinak není dávno ještě způsobilý pro Království Boží!

9) Vidíme například velmi hrubého svévolného provinilce zákona dobrého lidského trvajících řádu, pravého vyvrhele všeho lepšího umravňování, krátce darebáka, který by mohl být zcela dobře bratrem satana. Dlouhou dobu provádí tento člověk beztrestně nejhrubší zlomyslnosti; neboť nelze se ho zmocnit, protože ho chrání jeho pravá satanská chytrost. Kolik lidí si tu nic toužebnějšího nepřaje, než aby byl tento zloduch co nejdříve nějak dopaden trestajícím ramelem spravedlnosti!

10) Konečně se soudu podaří pevnou rukou uchopit tohoto drzého zločince a pohnati ho k dávno zaslouženému co nejostřejšímu a nejmučivějšímu trestu a odpovědnosti! Nyní jása velký i malý, že tento zlosyn dostane konečně dávno zasloužený trest; ano, vyskytnou se přitom zcela počestní lidé, jimž je líto, že jim při této trestní záležitosti nepřísluší zákonitě oprávnění, aby sami mohli být katy tomuto všeobecně zcela nenáviděnému zločinci, aby mohli tohoto zločinného vyvrhele notně potrápiti podle vše možného potěšení srdce!

11) Nyní se však otažme v čistém srdci, ale také rovněž v čistém rozumu, zda se taková radost sluší na dokonalého člověka! A čisté srdce a čistý rozum odpoví tu také jistě takto: „Těším

se sice, že se lidstvo po léta sužované tímto zloduchem konečně již osvobozuje od tohoto zloducha a může nyní opět klidně žít; ale měl bych mnohem více a mnohem větší radost, kdyby byl tento zloduch poznal svou zlobu, litoval ji, takto se polepšil aby se změnil v užitečného člověka a tak se podle možnosti snažil způsobenou škodu nějak opět napravit!“

12) Řekněte, které smýšlení se vám líbí lépe: prvá radost z trestu anebo smýšlení druhé, sdružené s čistým a opravdu lidumilným přáním?“

13) Praví **MAREK**: „Tu přece není vůbec volba; neboť to druhé sluší člověku a to první je podle mého názoru ještě velmi hrubé, sobecké a zvířecké. “

118. MATHAEL SE STÁVÁ MÍSTOKRÁLEM.

1) Praví **OURAN**: „Tak nádherná a v nejvyšší míře lidumilná mínění jsem ještě nikdy neslyšel! Já sám jsem člověk a vládce nad mnoha statisíci lidmi a daleko široko se praví, že moji poddaní jsou nejšťastnější na Pontu; avšak přece jsem musel nechat v platnosti zákon, jakými přišel z Říma až na jen nemnohá dovolená zmírnění, ke kterým mně byla udělena svolení vládnoucím lenním římským pánem. Ale přesto se mně nyní zdály být všechny mnou zmírněné zákony přece jen vždy kruté!

2) Jak málo se přitom bere nějak ohled na přirozenost člověka a jak se naprosto nedbá na to, zda je mnohému člověku při jeho přirozenosti a vlastnosti možné zákon zachovávat či ne! Jak pošetilé by bylo tvrdit, že se jedna bota hodí na všechny nohy a jak ještě pošetilejší se jeví zákon, který nebere zcela žádný zřetel na povahy a vlastnosti!

3) Avšak podle toho, jak Ty jsi, ó, Pane a Mistře zákony života nyní vyslovil, může se každý člověk, ať je jakékoli povahy a jakékoli vlastnosti snadno řídit a takové nadmíru lidumilné zákony velmi snadno zachovávat! Až nyní opět přijdu domů, pak to bude v mé zemi brzy zcela jinak vypadat!

4) Mathael a jeho čtyři druhové, kteří jsou nyní sice zcela římsky oděni, dostanou ode mne řecký státní oděv a pomohou mně co nejlépe zařídit můj malý stát; a Mathaela jmenuji již zde svým prvním rádcem a jelikož nemám syna, zároveň také vicekrálem.“

5) Tu přistoupí **CYRENIUS** a praví: „A já jako římský vrchní místodržící nad celou Asií a částí Afriky, opatřený všemi plnými mocemi z ruky císaře Césara Augusta, jenž byl mým bratrem a nyní také od jeho syna, potvrzuji tuto znamenitou volbu! Ourane, nemohl bys věru na tomto světě nalézt vhodnějšího! Dixi (Řekl jsem; vyd.)! Cyrenius.“

6) Pravím poté **JÁ** : A Já ho potvrzuji též, neboť Mé pomazání v duchu má k tomu již déle; ale ty, Ourane, můžeš ho také doma před lidem a přede všemi velkými osobnostmi své říše pomazat nardovým olejem, aby věděli s kým mají co dělat a čím jsou mu povinni. On uchrání tvou říši před vpády Skytů lépe nežli velké vojsko nejvybranějších bojovníků. Já mu k tomu dám mimořádnou moc, jakmile začne tento úřad spravovat; pro nyníšek již však ještě nepotřebuje a postačí mu jeho moudrost!“

7) Praví **OURAN**: „Pane, nebylo by ještě na čase a ještě možné, abychom obrátili k lepšímu poznání Tvé Bytosti velmi nebezpečné Skyty? Je přímo věčná škoda pro jinak tak nádherný druh lidí, že je stále v jakémsi nejvyšš nevzdělaném stavu. Lze mezi nimi spatřit' tělesně tak nádherně urostlé lidi, jako snad nikde na širé Zemi; avšak jejich duchovno je naprostá nula.

8) Často je kupodivu, když taková majestátní mužská postava anebo více nežli rajsky krásná dívka přijde sem a oba neznají často zcela žádnou řeč, nýbrž chrochtají často jako vepři, čemuž jistě ani sami nerozumí a tím méně někdo jiný. Ne z nějaké dobytosti chtěl bych mít pod sebou tyto Skyty, nýbrž abych z nich udělal lidi. Nemohlo by se něco takového stát a to bez meče?“

9) Pravím **JÁ** : „K tomu ti poskytnou dobré služby druhové Mathaelovi a tvé přání dojde ještě mnohonásobného splnění; ale všechny Skyty přivedeš asi těžko kdy pod své žezlo, neboť jejich říše má prevelikou rozlohu. Avšak ty, kteří. bydlí kolem Pontu (Černého moře; vyd.) můžeš získat a podle svého dobrozdání je vzdělávat.

10) Praví **OURAN**: „Pane, věčný dík Tobě za to ve jménu mém a všech lidí, kteří budou v duchu probuzeni Tvou naukou! Věřu, mého úsilí a mé vytrvalé vůle nebude jistě nikdy chybět; dej mi tedy jen Svou milost k tomu!“

11) Praví **CYRENIUS**: „A já ti říkám, že můžeš nazývat svým vlastním, co ti bude ze Skytů

poddáno! Chceš-li to přiznat potají Římu, pak ti za to budou prominuty po deset za sebou následujících let lenní poplatky za tvou celou velkou zem a tvým potomkům bude přiznáno plné právo dědické; a budoucně po uplynutí plných třiceti roků nebude tvá zem prodána nejvíce nabízejícímu. Potvrzení všeho toho co jsem ti nyní řekl dostaneš již zítra mnou na pergamenu napsáno na věčné časy do tvých rukou. Jen cizí zahraniční nepřítel by ti to mohl násilím urvat; ale od Říma ti to zůstává po všechny časy."

12) Pravím **JÁ** Cyreniovi: „Dej mu to písemně ještě dnes, neboť" zítra je sobota a nebudeme dávat slabým v duchu pohoršení!"

13) Praví **CYRENIUS**: „Pane! Jak mohu nyní zde o půlnoci napsat toto potvrzení? Zítra to však učiním před východem a to přece nikoho nepohorší!"

14) Pravím **JÁ** : „Pohled, Můj Rafael už je s tím hotov; zde vezmi tuto listinu a čti ji, zda úplně odpovídá tvé vůli!"

15) **CYRENIUS** vezme listinu, postaví se k pochodni a čte ji, shledává ji slovo za slovem přesnou a poté praví: „Kdyby toto bylo to prvé, nesmírně by mě to udivilo; ale mám od Rafaela již několik důkazů a tak se také tomu již nikterak nedivím, neboť něco takového je mu právě tak snadno možné, jako je každému člověku možné svým pohledem náhle proniknout až k nejvzdálenějším hvězdám. Nuže, jelikož je listina hotova, dostane ji také ihned můj Ouran."

16) Tu odevzdává **CYRENIUS** okamžitě Ouranovi listinu se slovy: „Vezmi ji do ochrany své a svých nástupců a hled, abys získal lidi pro Království Boží, Říši lásky, Říši věčné pravdy, která přišla tak zcela zázračně z nebes k nám smrtelníkům v Ježíši, Pánu z Nazaretu. V Něm jsme a v Něm nyní žijeme a budeme žít navěky!"

119. HELENA SE STÁVÁ CHOTÍ NATHAELOVOU.

1) Ouran děkuje Mně a Cyreniovi velmi srdečně a rovněž také **HELENA**, která však se doatečně táže řka: „Ale můj otec nemá žádného mužského potomka! Kdo ho bude ve vládě následovat?"

2) Pravím **JÁ**: „Ale, Má nejmilejší Heleno, cožpak jsem vám nedal nejvyšší moudrého potomka, kterého tvůj otec jmenoval vícekrálem!? Ten vám není vhod?"

3) Praví **HELENA** radostí téměř plačíc: „No, zda on je nám vhod?! Vždyť jsem se přece musela tázat, abych se určitě dověděla Tvou mně jedině svatou vůli! Pane, odpusť mně proto, kdybych Tě byla snad touto otázkou urazila!"

4) Pravím **JÁ** : „Buď jen zcela klidná, neboť Mne nemůže věčně nikdo urazit a nejméně pak již ty! Ale protože jsi se Mne teď ptala na něco, co bys také zcela dobře mohla vědět bez této otázky, ptám se tě nyní tedy také já na něco, co ovšem také vím před tvou odpovědí!"

5) Pohled na Mathaela! Je nyní tvým otcem jmenován místokrálem a jako takový Cyreniem a Mnou potvrzen. Je to ještě mladý sotva 28 letý muž; chtěla bys ho za manžela?"

6) Tu **HELENA** poněkud zahanbena sklopí zrak a za chvíli praví: „Ale Pane, vždyť před Tebou není nic jistého i kdyby to člověk sebeskrytěji uchovával v srdci! Ty jsi prohlédl mé srdce a jistě jsi v něm našel, že jsem Mathaelovi přes míru nakloněna a teď jsi mě prozradil dříve nežli bych se byla vlastně ráda sama prozradila; ale poněvadž mé srdce je nyní již prozrazeno, nemohu na Tvou svatou otázku odpovědět nic jiného nežli nejpravdivější ano. Miluji Mathaela za jisté velice; avšak je ale otázkou, zda on mě bude milovat!"

7) Pravím **JÁ** Mathaelovi: „Od nynějška, příteli, můžeš nyní ty zcela upřímně dále mluvit!"

8) Praví **MATHAEL**: „Ó, nejvznešenější Pane! Nikdy nejsi v mém srdci větší, jako když mluvíš s námi lidmi tak zcela po lidsku! Zda bych tuto čistou pannu, která svou celou bytostí je Ti oddána, mohl milovat tak silně jako miluji, ó Pane, Tebe? Je to však přenádherná královská dcera a já chudý syn občanský, vlastně ne úplně z Jerusalema, nýbrž z okolí tohoto velkého města, které čítá sto bran a více než desetkrát stotisíc obyvatel, k nimž nejsem počítán ani já a moji příbuzní! - Zde, zde vězí ten háček!"

9) Pravím **JÁ** : Nuže - co dalšího? Kdopak byl David rodem? Kdopak byl Saul? Kdopak je pomazal na krále izraelské?

10) Činím-li však nyní Já tobě co jsem kdysi učinil těmto oběma, jak bys potom neměl být rovnorodý s Helenou? Myslíš, že bych neměl dost moci, abych tě v okamžiku posadil na císařský trůn v Římě?

11) Moc a sílu toho jednoho zde k naším službám přítomného anděla Rafaela znáš a Mně je v okamžiku k službám tisíc legií takových andělů; kdo se bude chtít pouštět s nimi v boj? Stačí Rafael sám, aby v jediném okamžiku proměnil celou tuto Zemi v prach, neřku-li aby zbavil trůnu nějakého římského císaře a bez bázně dosadil jiného na trůn. Leč něco takového se nyní neděje, ačkoliv by Mně k tomu moci nikdy nechybělo; neboť vím, proč také nynější císaře ponechávám na římském trůně. Rovněž tak mám také nejvyšš neomezenou moc, abych ti dal co chci a učinil tebe čím chci; kdo se bude o to s námi přít?!

12) Hleď, Boží moc jde dále nežli moc nějakého pozemského krále! Nejslabší dech vůle Duchu Mého stačí a zmizí celé stvoření! Proto se o to, příteli, nestarej! Co já říkám, je řečeno pro věčnost a k čemu Já někoho zvolím, to je a zůstává nepopíratelné a nedotknutelné; neboť jedině Já jsem Pán a činím vše podle Své nejvyš vlastní lásky a moudrosti a nikdo Mi nemůže právem říci: „Pane, proč konáš to a ono?“ Ano, kdo se Mne v lásce svého srdce táže, tomu dám odpověď, která poučí jeho srdce; kdo by se však chtěl se Mnou přít, ten odpověď neobdrží, nýbrž jen soud! Proto buď tedy klidný; učiním-li tě králem já, budeš také opravdu králem a kdo proti tobě vytáhne do pole, bude rozdrčen! Proto vezmi si ruku Heleny a hle, ona je a zůstane tvou milou ženou!”

13) Tu povstává **OURAN** a proniknut nejvyšším pocitem díky praví: „Ó, Pane, Ty všemohoucí od věčnosti, jak se ti budu moci kdy já, ubohý hříšný člověk, hoden Tebe, jen poněkud prokázat vděčným? Ty mne zasypáváš nejvyššími milostmi a dobrodiními! Jak velikou a již dlouho trvající starost jsi mi vzal ze srdce!

14) Jak těžké je pro cítícího otce určit své jediné milé dceři muže o němž by se mohlo jen s trochou jistoty předem tvrdit, že se úplně hodí pro dceru a že s ním bude šťastná! Kolik obětí již přinesli rodičové do chrámu Hymenova ku blahu svých vdaných dcer v domnění, že tím docílí šťastného sňatku; leč všechny ty oběti byly až příliš často marné! Sňatky byly přece nešťastné a vdaná dcera se stala až příliš brzy často pravou otrokyní místo přítelkyní a nevěrnější společníci v životě svého chotě.

15) Ale zde je to, co jsem slyšel od starých, že právě sňatky uzavírají bohové v nebi. Rozumí se nyní samo sebou, že mylný pojem „bohové“ musí zcela odpadnouti neboť nalezi-li jednou člověk jediného a jedině pravého Boha, pak vybásnění bohové přestali.

16) Tento sňatek je tedy zde Tebou Samým, ó Pane, určen a uzavřen a já mohu nyní v nejkřivější naději očekávat, že také nebude, ó Pane, postrádat Tvé požehnání, které ovšem musí být zaslouženo přesným zachováním Tvé svaté vůle, jinak by dáno nebylo.

17) Heleno, má nejmilejší dcero, pomysli si, když jsme nastoupili cestu v úmyslu hledat pravou moudrost a neznámého Boha všech bohů, abychom to vše pak vstúpili našim národům a tím je učinili co možno šťastnými, že my dva zde na tomto opuštěném, pustém a nejvyš neúhledném místě budeme učiněni tak nevěstně šťastnými?

18) Vidíš dcero, kterak nyní má často ti předřikávaná poučka „Kdo chce nalézt vše, nehledej nic jiného nežli jedině Boha!“, došla zde toho nejnádhernějšího splnění!? Ty jsi vzdychala, když jsme opouštěli naše město se skrytým předsevzetím v srdci, že se dříve domů nevrátíme, dokud nenajdeme pravdu a jedině pravého Boha a řekla jsi žalostně: „Otče, tu asi toto naše město a tuto krásnou zemi již nikdy neuzříme!“ A já jsem ti pravil: „Měj klidné srdce dcero, vždyť nevycházíme na lup a také ne, abychom ohrožovali některého z našich sousedů válkou, nýbrž jdeme, abychom vyhledali nejvyšší štěstí sobě a naší Zemi! Žádný Bůh a žádná moc světa nemůže tento náš plán nazvat nějak špatným!“ Tu jsi se stala klidnější a my jsme zmužile nastoupili cestu. Avšak počínajíc právě tímto okamžikem, ptám se tě, zda jsi měla i jen nejmenší tušení o tom, co vše jsme zde svrchovaně dobrého a šťastného našli ?”

120. DÍK A DOBRÁ PŘEDSEVZETÍ HELENY.

1) Praví **HELENA**: „O, otče, který smrtelník by byl mohlo tom míti jen nejmenší tušení! Mimoto při všem našem nejlepší smýšlení byli jsme příliš hluboko pohřbeni v pohanství a nebyli jsme tedy schopni žádné čisté ideje, abychom si mohli s její pomocí představit i jen nejmenší možnost toho, co vše jsme zde obdrželi jedině milostí Pána Boha bezprostředně od Něho Samého!

2) A také Mu nyní a navěky nemůžeme za to učinit nic jiného nežli stále a stále Ho nade-

všecko milovat. A naše bratry a sestry, kteří jsou sice naši poddaní, budeme milovat jako náš vlastní život tím, že jim budeme správně a pravdivě hlásat jméno nejvznešenějšího a nejsvětějšího, jedině opravdového Boha a že jim co nejpečlivěji dáme takovou ústavu, kterou se teprve na cestě pravé lásky a pokory stanou pravými Pánu Bohu libými lidmi. A Mathael, nyní můj nejvyšší milovaný manžel, poskytne nám k tomu se svými bratry své silné rámě a své mocně přemoudré srdce a tak naše blaho bude a se stane ve jménu Páně také blahem jeho a jeho blaho blahem všech našich mnohých poddaných.

3) To je vše, co zde mohu věrně a pravdivě před nejsvětějším Bohem z nejděčnější hlubiny svého nyní zcela zkroušeného srdce vyznat! Ó, Pane, buď! mně však ubohé hříšnici před Tebou také vždy milostivý a milosrdný, neboť Ty jediný jistě nejlépe víš, kolik pozemských břemen života budu sto snášet! Já nechci bez břemene kráčet tímto životem, ale chci je podle síly Tebou, ó Pane, mně propůjčené snášet; avšak dále nad to, neráčiž mne, ó Pane, zkoušet!"

4) Pravím **JÁ** : „Mé jho je sladké a Mé břímě lehké; ale nějaký ten malý přívazek nebude ti čas od času věčně na škodu, nýbrž bude jen velkým užitekem pro duši a ducha.

5) Tvůj choť Mathael ti již v pravé době sdělí, která břemena mu bylo nésti, aby odstranil ze sebe vše co sluje svět, aby mohlo jeho srdce vzrůst k takové síle. To co on nyní má, nemůže mu již žádná moc a žádná věčnost vzít; ale co ty jsi nyní pouze zvenčí do sebe přijala, to se ještě podobá teprve nedávno do půdy zasetému semeni a musí ještě leccos přestát, nežli se to stane pravým požehnaným zralým plodem.

6) Proto se neboj rozličných břemen života, s kterými se na této pozemské cestě tu a tam setkáš; neboť já je k tobě pošlu na posílení tvé duše a tvého ducha!

7) Přijde-li tedy čas od času něco pro tebe, pak věz, že jsem to já, Který ti posílá toto posílení. Neboť čím více nějakého člověka miluji, tím více ho také zkouším. Neboť každý se má stát dokonalý jako Já; to však vyžaduje mnoho sebezapírání, trpělivosti, umírněnosti a nejúplnější odevzdanosti do vůle Mé.

8) Kdo se však potom bude pohybovat zcela ve vůli Mé, ten bude také ve svém duchu tak dokonalý jako jsem dokonalý já Sám, protože takovýto duch se tím stává úplně jedno se Mnou. - Řekni Mi nyní, zda toto vše zcela jasně a dobře poznáváš!"

9) Práví **HELENA**: „Ó, ano, pokud je to smrtelnému člověku možné, aby poznal slova Boží ve své časné hluboké omezenosti!"

10) Pravím **JÁ** : „Nuže dobře tedy a nyní si po vykonané práci trochu odpočineme! Kdo chce trochu spát ať spí; kdo však chce se Mnou bdít a se modlit, ať bdí a se modlí!"

11) Poté zvolají mnozí: „Pane, budeme s Tebou bdít a se modlit!"

12) Pravím **JÁ** : „Čiňte tedy co chcete! Na zítřejší den třeba se však připravit, neboť bude to horký den. - (Obraceje Se k Cyreniovi:) Zítřka přijde také tvůj bratr Kornelius a setník Faustus, aby viděli, co se asi v této krajině přihodilo; netuší, že jsi zde a ještě méně že Se zde snad zdržuji Já. Nicméně musí být postaráno o to, aby zde se svou družinou našli zaopatření. Ve městě nebude možno tentokrát nalézt příbytek, neboť oheň zřídí asi zle město, protože při této záležitosti tykající se vyhoření chrámů a synagog, bude také vedle chrámů a synagog velmi těžce postiženo několik jiných budov a měšťanských obytných domů. Zítřka bude tedy třeba mít myšlenky pohromadě a proto je nutné, aby se na to každý všestranně dobře připravil. Komu se chce spát, ať spí; Já však musím bdít a Se modlit!"

13) S těmito slovy opustil jsem společnost a poodešel na hoře dále, abych byl Sám a spojil Svého věčného Otcovského Ducha vroucněji se Svou celou Bytostí.

121. O BYTOSTI JEŽÍŠOVĚ.

1) Tu se však začali dotazovat mnozí, kteří byli na hoře a slyšeli toto Mé ustanovení; Také Helena a Ouran se poněkud podivovali a tázali se ihned s mnohými ostatními řkouce: „To je zvláštní! Nyní odchází, aby Se modlil a aby Se připravil na zítřek! Kohopak Se může ještě dovolávat a ke komu Se může modlit? On tedy snad není přes Své jedinečně nejhlubší vědění nejvyšší božskou Bytostí? K Sobě Samému Se přece nebude modlit!? A kdyby to učinil, mohl by se pak někdo právem tázat: Načpak to? To je zvláštní! On Se jde modlit a připravovat na zítřek, jakoby na to jako nejvyšší božská Bytost nebyl přehojně připraven již od věčnosti! To je zvláštní, zvláštní! Hm, hm, hm; co to má nyní najednou znamenat? Mluvil přece předtím, jak může mluvit

vždy jen opravdový Bůh! Na nejslabším dechu Jeho vůle závisí, zda svět trvá či ne a nyní jde Se Sám modlit, přikazuje nám spát a odpočívat anebo se také modlit a na zítřejší den se připravovat! Nuže, když On Sám Se jde modlit k nějaké jistě jedině Jemu známé božské Bytosti, ke komu se pak máme modlit my ? K Němu anebo k úplně nám neznámé božské Bytosti, k níž Se modlí nyní On? Ne, to je přece více, nežli co by se člověku mohlo zdát v nejhoupějším snu!"

2) Vtom náhle vstane **MATHAEL** poněkud rozčilen a hlasitě praví, takže to mohou mnozí slyšet: „Copak zde soudíte jako slepí o barvách! Ó, vy všichni slepí, kteří tu jste až na anděla Rafaela a též i vy Jeho staří učedníci, kteří jste ještě velmi slepí a tedy hloupí!"

3) Cožpak nenosí zde na Zemi jako my všichni tělo a krev, z níž se vyvinula Jeho tak jako naše duše, aby byla schopna vstoupit v úplný svazek s věčným základním božským Duchem?!

4) Jen Duch v Něm je Bůh, vše ostatní je člověk jako jsme my lidé zde. Modlí-li Se, znamená to jinými slovy: Nechává Svého člověka zcela prostoupit Svým nejvyšším pravěčným základním Božím Duchem, z něhož pocházejí všichni ostatní duchové zrovna tak, jako pochází malý obraz slunce v dešťové kapce od slunce skutečného.

5) On je Svým Duchem skutečné Slunce, my a všichni duchové jsme však jen živými obrazy tohoto věčného Prazákladního Božího Slunce. - Rozumíte nyní tomu, co to znamená, že Se modlí?"

6) Jara a Helena pochopily to nejdříve; ti ostatní se však nemohli ještě úplně orientovat, protože si stále ještě pletli duši s duchem jako zelí a řípu! Avšak potom je začal Mathael řádně poučovat, takže to potom mnozí dobře pochopili. Všichni však chválili skutečně hlubokou moudrost neohroženého Mathaela a **HELENA** uchopila Mathaelovu ruku, přitiskla ji na svá ňadra a pravila: „Ano, můj přenádherný a Bohem mně daný manželi, půjde-li to s tvou moudrostí takto stále nádherněji dále, pak bych ráda věděla, jak mocně tě nakonec ještě budu milovat! Kdybys nám byl nyní všem nepříšel svou moudrostí na pomoc, byli bychom začali nakonec všichni pochýbovat o božskosti velkého Mistra přes všechny nikdy neslýchané přezázračné skutky, které vykonal před našima očima. Ale nyní je vše opět v nejuplnějším pořádku a všichni dostatečně víme, ke komu se máme modlit a koho máme v nejuplnějši důvěře volat!"

7) Praví **CYRENIUS**: „Jakkoli mě velice těší, že vím, že máš, milý příteli a nyní bratře Mathaeli, co možno dobré postavení, bylo by mě však ještě velice těšilo, kdybych tě měl neustále kolem sebe! Neboť mezi námi všemi až na anděla, který nyní mluví se svým Suetalem, není nikoho, jenž by byl ve všech věcech tak důkladně osvícený jako ty! Jak požehnaný je národ, jehož vládcem budeš a vlastně v podstatě již jsi! Avšak vidět se budeme přece častěji; neboť buď přijdu já k tobě anebo ty přijdeš ke mně!"

8) **MATHAEL** uchopí ruku starého a kmetského Cyrenia a praví: „Přešlechtný Cyrenie, my budeme ruku v ruce působit a naší zásadou bude, abychom ve jménu Páně učinili národ pokud možno moudrým a šťastným. Budeme sice svou pozornost obracet stále hlavně k duchovnímu blahu národů Bohem nám k vedení svěřených, avšak ani v ohledu přirozeném nebude si nikdo naříkat na nějakou tíseň, zejména, bude-li duchovně v pořádku.

9) Ve velké římské říši bylo by takovému vedení národa bojovat ovšem s velikými těžkostmi, avšak v malé zemi lze to již zcela snadno provést a šťastné malé státy se pak stávají obyčejně zrcadlem, v němž se budou velké státy shlížet, zda nemají ve tváři špínu a zda jsou jejich vlasy v pořádku.

10) Zrcadlo je obyčejně jen tak velké jako dlaň a přece se v něm může člověk, chce-li, pohnáhlou celou od hlavy až k patě shlížet; tak se tedy také může snadno malá země stát zrcadlem celé velké říše. Kdyby si však malá země vzala za vzor říši velkou, pak by přitom přišla asi velmi brzy na zmar a stáhla by všechny své poddané do největší záhuby! Proto budeme raději malým zrcadlem nežli obrem, který se v něm shlíží! - Mám pravdu anebo ne, vznešený Cyrenie?"

11) Praví **CYRENIUS**: „Rád bych věru znal toho, jenž by ti nemohl dát za pravdu! Ty máš vždy pravdu; neboť z tebe mluví stále probudilý Duch Boží!"

12) Avšak podívej se na město! Mně se zdá být ten oheň stále silnější. Nakonec vyhoří celé významné město? Náš Rafael by mohl ovšem pomoci, kdyby mu o to šlo?!"

122. O PODSTATĚ ANDĚLŮ.

1) Praví **JARA**: „Ó, ten, ten jistě! Dostane-li pokyn od Pána způsobem pro nás ovšem neviditelným - jinak neudělá nic! On je mi dán za učitele a ochránce; ale řeknu-li mu, aby mi to či ono učinil, pak to již co nejméně učiní! A chtěla-li bych se od něho něco dovědět, pak nejen že nic neřekne, nýbrž sám se mě na to táže a já pak jemu musím vyprávět, co jsem se jen chtěla dovědět od něho. Proto by tu bylo škoda každého slova. Já ho, mám sice velice ráda a měla bych ho ještě tisíckrát raději, - kdyby byl jen trochu povolnější! On je sice vždy nanejvýš přívětivý, avšak prosit ho člověk nesmí o nic; neboť tu je všechna námaha marná.“

2) Praví **MATHAEL**: „To bych se podíval, zda by se nedal pohnout k tomu, aby zachránil od plamenů aspoň některé občanské obytné domy! Zavolám ho a uvidím, zda nejspanilejší Jara má ve všem pravdu!“

3) Poté zavolá **MATHAEL** Rafaela a praví jemu: „Příteli, pohleď na město! Mně se zdá, že tu hoří také několik chudobných chatrčí; je-li tomu tak, pak bys tomu snad mohl zabránit?“

4) Praví **anděl**: „Ovšem, kdybych směl; avšak má vůle je zcela vůle Páně a já mohu chtít jen to, co chce jedině On. Chce-li tomu Pán, pak si nedovedeš představit tak rychlý okamžik, v němž budu s hašením požáru hotov! Bez vůle Páně však mohu ze sebe právě tak málo jako ty; neboť všechny mnou provedené divy neprovedl jsem já, nýbrž jen vůle Páně skrze mne.“

5) My andělé nejsme v podstatě nic jiného nežli výlety Boží vůle, neboli jsme zosobněná vůle Páně a nedovedeme a nemůžeme ze sebe nic, protože nemůžeme být vlastně vůbec myšleni jako samostatné, božské vůle prosté trvajících a jsoucích bytostí, jako si nemůžeš pro své oči vpravo dě myslet v zrcadle působící sluneční obraz, nepadne-li ze skutečného slunce dříve paprsek na plochu zrcadla.

6) Abys však ještě lépe pochopil mou podstatu, upozorňuji tě na duté resp. zápalné zrcadlo, které vlastně zcela náhodou vynalezl od starodávna proslavený mechanik Archimedes. Tato zrcadla mají zcela přirozenou vlastnost, že v určité vzdálenosti soustřeďují v jednom bodu množství slunečních paprsků dopadajících na jejich plochu. Tyto do určitého bodu soustředěné sluneční paprsky mají pak jak co do světla tak i tepla často tolikrát větší sílu nežli paprsek jednoduchý, kolikrát je ve své největší koncentraci plocha ohniska mající v průměru sotva dva palce, obsažena v celé zrcadelné ploše mající často průměr postavy muže.

7) Takové ohnisko má pak ovšem více než tisíckrát větší sílu světelnou i tepelnou nežli přirozený jednoduchý paprsek sluneční, ale bez slunce přece jen není myslitelné.

8) Zrcadlo jen spojuje paprsky slunce v jediné prudce a rychle působící ohnisko; ale bez slunce je bez jakékoli síly a účinku a má trvale jen tu vlastnost, že zhušťuje sluneční paprsky, když dopadají na jeho plochu. Je tedy účinek zápalného zrcadla bez slunce rovný nule.

9) Tak také my andělé jsme o sobě, jak bylo řečeno, jen zápalné zrcadlo na přijímání a zhuštění Boží vůle a kde potom jednáme, tam jednáme tímto ohniskem zhuštěné Boží vůle v nás a ty pak nemůžeš nic jiného vidět nežli zázraky na zázraky. - Rozumíš tomu?“

10) Praví **MATHAEL**: „Ó, tomu rozumím nyní náramně dobře, jen jsem nevěděl, že Archimedes byl vynálezcem zápalných zrcadel; neboť připisuje se to původně jistému Hamerodovi a pak známému Thalesovi, jenž prý také zhotovil bleskostroj!“

11) Praví **RAFAEL**: „Zcela správně, avšak Archimedes byl soustružník a objevil ze sebe sama jak podstatu velmi používaného zápalného zrcadla, blesky plodících válců a kotoučů, jakož i hlavně zdvihadel šťastným použitím svého zvláštního k tomu vynalezeného a dobře vypočítaného šroubu, po jehož objevení pravil: „Dejte mi mimo Zemi pevný bod a já vyzvednu celý svět z jeho stěžejí!“

12) Z toho všeho tedy vyplývá, že ze sebe sama nemohu tvé dobré žádosti vyhovět. Jestliže mě však Pán k tomu vyhlédne, pak bude vše rychle skončeno. Obráťte se proto jen na Pána!“

13) Praví **JARA**: „Pána nemůžeme nyní znepokojovat; neboť nám doporučil klid anebo též modlení, zůstaneme-li bdít. A to učiníme; neboť co On řekne, to má svůj důvod. Co je nám do toho, i když celé město vyhoří?! Pán má již jistě Svou příčinu proč to na toto město dopustil a ta příčina může být nanejvýš dobrá a plná božské lásky a slitování. Kdybychom na tom chtěli něco měnit, neučinili bychom proto věc lepší, nýbrž zřejmě jen horší; v pravé době Pán již učiní to Své bez našich předmluv. S mým Rafaelem však není a nebude nic; neboť bez vůle Páně je to prázdný měch.“

123. MOUDROST JARY.

1) Praví **MATHAEL**: „Ó, malá Jaro! Hle, takovou moudrost bych v tvém těle, u nebes, nehledal! Tak je to správně, má nejmilejší genezareťanko; avšak nyní bych se rád od tebe dověděl, jak ty se vlastně modlíš!"

2) Praví **JARA**: „Vnořím se všemi svými myšlenkami a pocity do největší hlubiny svého srdce, v němž je domovem láska k Bohu. Tím tato láska obdrží potravu, tak jako kdybys položil na tichý žár, již neplane, dobré suché, a velmi snadno hořlavé dřevo.

3) Toto dřevo probudí tichý žár velmi brzy tak, že z něho začnou šlehat zcela malé plaménky; tyto plaménky zachvátí pak ihned dřevo a poté přejde vše v nejjasnější plameny. Tím vznikne také v srdci převeliké světlo a životní teplo, čímž teprve probuzený bohupodobný duch promlouvá v srdci takto:

4) „Ó, můj svatý Otče na nebesích! Posvět' se jméno Tvé! Přijď k nám ubohým, smrti a noci plným hříšníkům Tvá otcovská láska! Staň se jedině svatá vůle Tvá zde na této Tvé Zemi, jakož i ve všech Tvých nebích! Jestliže jsme zhřešili proti Tvému věčnému svatému řádu, odpusť nám tuto pošetilost a měj slitování a shovívavost s námi, jakož, i my máme trpělivost a shovívavost s těmi, kteří se nějak prohřešili proti nám! Nedopusť, abychom byli ve své tělesné slabosti nějak nad naši sílu světem a ďáblem pokoušeni, nýbrž vysvobod' nás Svou velkou milostí, láskou a slitováním od tisícerych zel, kterými by mohla být naše láska k Tobě, ó, svatý, velký, milý Otče, zakalována a oslabována! Hladovíme-li však a žízníme-li duchovně i tělesně, pak nám dej, dobrý milý Otče, podle Svého svatého uznání, čeho denně potřebujeme! Tobě Jedinému všechna má láska, všechna čest a všechna chvála na věky věků!"

5) Hle, tomu říkám modlit se, kteréžto modlení má cenu před Bohem zřejmě teprve jen tehdy, když napřed láska k Bohu ve vsí hlubině srdce přešla předem popsáním způsobem ve světlé a horké plameny sjednocení všech myšlenek a pocitů v božském centru srdce; chybí-li tento postup, pak je každá modlitba v sebekrásnějších slovech před Bohem pouze ošklivostí a nebude se k ní přihlížet a nebude vyslyšena.

6) Neboť Bůh o Sobě je Duch a musí proto být vzýván v duchu lásky a v plamenném nejjasnějším světle pravdy. - Rozumíš nyní, co podle nejuplnějši pravdy znamená modlit se podle mého smyslu a podle mého rozumu?"

7) Praví **MATHAEL**: „Ó, ty přespanilá děvče! Kdo by byl kdy hledal v tobě takovou hloubku moudrosti!? Na mou věru, tu bych mohl i já ještě být zcela dobře tvým učedníkem a já se ani dost málo nestydím toto zde přede všemi zcela hlasitě a otevřeně vyznat! Ano, teď teprve chápu tvou nepřekonatelnou oddanost k Pánu a vice versa (naopak; vyd.) jak říkají Římané! Ty jsi asi byla také jako já v nejkratší době Pánem probuzena?!"

8) Praví **JARA**: „Kdo miluje Pána Boha nadevšecko, ten bude brzy a snadno probuzen; kdo Ho však hledá rozumem, aby Ho miloval, až Ho teprve důkladně najde rozumem, ten si předsevzal velkou a velmi marnou práci, s kterou nedojde na tomto světě nikdy žádoucího cíle. Také ty jsi dospěl tak rychle k nejintensivnějšímu světlu milosti z Boha; neboť v srdci tvé duše to jistě stále velmi planulo, ačkoliv tělem jsi byl po nějakou dobu zcela obležen zlými duchy pekla!"

9) Praví **MATHAEL**: „Ano, božské dítě, máš jistě zcela pravdu! Miloval jsem Boha od svého dětství nadevšecko, proto mne také moji rodiče dali zasvětit službě chrámové, kde teprve bylo mé tělo učiněno pravým pekelným strojem; ale má duše přesto zůstala tím, čím byla od prvopočátku svého bytí. O tom však také ani slovo dále; neboť na to si rád nevzpomínám. - A nyní mi pověz ty, má nejmilejší Heleno, jak se tobě zamlouvá toto moudré děvče! Není to úžasné, jak vysoce moudré je toto dítě!?"

10) Praví **HELENA**: „Kde a kdo jsou její rodiče?"

11) Praví **MATHAEL**: „No, no, to už je vše známo a ty jsi přece viděla jejího právě zde také přítomného otce Ebahla, hostinského z Genezaretu, již večer dole ve vašich třech chatách a také jsi s ním mluvila! Copak jsi již na to zapomněla? Řekni mi raději, jak se ti líbí ona nadmíru jadrná moudrost tohoto děvčátka a zda živě nepocituješ se mnou přání být právě tak moudrá, jako tato nejmilejší spanilá dívenka. Věřu, já vím mnoho, - avšak toto dítě ví více! Vidím ve svém srdci, kterak její cudná ňadra skrývají věci, o nichž nemáme ani nejmenší potuchy. Avšak Rafael nepoživá u ní, jak se zdá, nějaké zvláštní vážnosti! Jak se ti to všechno líbí, má přespanilá choti Heleno?"

12) Praví **HELENA** zcela žalostně místo vesele a radostně: „Ó, můj Mathaeli, tam to ubohá Helena navěky nepřivede! Zdá se, jakoby srdce Všemohoucího vězelo přímo v srdci tohoto

děvčátka; neboť ve sféře nejvnitřnějšího Božího života v člověku je to zkušenost, jakou se lze dovědět jen z úst Stvořitelových! Pak je ovšem pochopitelné, proč si toho anděla zrovna tak příliš neváží; neboť je mu jistě co do pravé moudrosti jako oko oku podobna. Že má anděl zajisté nekonečnou moc a sílu z Pána, o tom nelze pochybovat; zda je však v opravdové moudrosti z lásky k Pánu silnější nežli toto děvčátko, o tom bych skoro pochybovala.

13) Kdybych neměla tak velkou úctu před její moudrostí, pustila bych se s ní ráda do rozho-
voru. Jenže kdyby našinec vypustil před děvčetem snad jen jedno hloupé slovo. dostal by lehce z jejích úst takovou opravu, že by si již po celý život netroufal vypustit ani jedno slovo z úst.

14) Kdyby bylo toto děvče chudé, obdarovala bych je všemi svými poklady, které mám u sebe; avšak podle dosti drahocenného oděvu zdá se být dítětem zámožných rodičů a dar ode mne by u ní jistě nenašel dobrého přijetí, zejména při její nesmírné hloubce moudrosti, bude beztoho každou nádherou světa hlouběji opovrhovat nežli zejména já, která bych jí nebyla s to podat ani nejmenší vodní moudrosti!

15) Já mám to děvče nevýslovně ráda; leč v její blízkosti mě nicméně jímá úzkost a tíseň.

16) Ale za poučení, kterak se má člověk k Bohu libě modlit, jsem jí nicméně zavázána velkým díkem; ale jak budu moci tomuto dítěti projevit náležitý dík?"

17) Praví **JARA**, která zatím rozmlouvala o něčem s Rafaelem: „Přespanilá, vznešená královno, miluj mě, jako já miluji tebe, - více není třeba! Čím však jsou mi poklady všeho světa, to beztoho víš a také jsi to předtím zcela moudře vyslovila; a kdyby skutečně došlo k tomu, že bychom se navzájem měly pozdravit hrubými poklady hmotnými, pak bych ti mohla zcela jistě nabídnout větší poklady nežli ty mně. Co však je všechna tato nádhera světa proti i jen nejmenší jiskře opravdové živé lásky k Bohu v našem srdci!? Přítelkyně, tento klenot musíme věrně v našem srdci uchovávat, střežit a pěstovat, aby nám nebyl odcizen! Máme-li jej ve stále větší nádhře, jak v čistotě tak i životní síle, pak máme více nežli jsou sto pojmout všechna nebe! - Rozumíš tomu?"

124. HELENA O MOCI KNĚŽSKÉ.

1) Praví **HELENA**: „Tomu, co jsi nyní tak pravdivě mluvila, jsem zcela dobře rozuměla; jen nerozumím jedině tomu, jak jsi se stala tak moudrou!"

2) Praví **JARA**: „O to se nestarej; neboť to je věc Pána, Jenž udílí lidem podle jejich schopnosti různé dary milosti a rozsévá mezi ně jako rozsévač na zkypřená pole pšenici! Kde padne símě na dobrou půdu, tam také snadno a brzy přináší hojné plody. Já myslím, že tvé srdce je také dobrým plodem!?"

3) Praví **HELENA**: „Mělo by být; leč žila jsem příliš dlouho v úplně slepém pohanství, které ve mně stále ještě doznívá jako špatně naladěný tón na větrné lyře! Znáám sice nyní pravdu a stala se mým životem; avšak vzpomínám na svůj velký národ doma, jenž dosud houževnatě lpí na pohanství a jeho bůžcích. Co nás to bude nyní stát námahy, abychom tomuto lidu dali jiné světlo a vzali mu starou pověru! Nebude-li nás tu zcela mocně podporovat všemohoucí vůle Páně, pak pořídíme pramálo!"

4) Praví **JARA**: „Ale ty jsi byla se svým otcem také pohankou a nestálo to přece tak mnoho námahy a práce přivést tě k čisté pravdě!"

5) Praví **HELENA**: „Já se sice nemohu měřit s tvou moudrostí ve věcech čistě duchovních; ale na světě jsou také velmi různé věci a to většinou ve spojení s různým náboženstvím lidí, které se dají mnohem nesnadněji odstranit nežli omyly nějaké mylné nauky.

6) Především máš co dělat s kněžstvem, které si zařídilo učení o bozích tak, jak mu co nejvíce vynáší a aby přitom mohlo převelice dobře trvat. Chrámů však potřebují mnoho věcí a zaměstnávají vždy mnoho umělců a řemeslníků a jiných sluhů a pomocníků. Všichni tito lidé žijí od chrámů a přestanou-li chrámů, ztratí svůj výdělek a chléb. Jak budou bít na poplach?!

7) Kdyby bylo možno dát těmto lidem nějaký jiný výdělek, šla by věc snad lépe a snáze; avšak odkud v nějaké nepřilíš velké říši opatřit rychle pro statisíce lidí nový zdroj výdělku a odkud pro tak mnoho lidí vzít chléb? Na několik dní bychom sice *do* rozpaků nepřišli; ale na mnohá léta?! Kde brát a přitom zůstat dobrými a poctivými!?

8) Vedle toho požívá však kněžstvo u lidu vždy největší víry a je u něho v největší vážnosti; stačilo by, aby potom zlí kněží jen řekli lidu, že nás bohové prokleli a pak můžeme hledět jak

odejít z naší země se zdravou kůží. - Hle, přítelkyně, to jsou zajisté věci, které nás nutí velice přemýšlet! jak bylo řečeno, zde může poradit jen zázračná pomoc Páně!

9) Zde v říši židovské bude možno těžko šířit toto nejčistší světlo z nebes, protože stará nauka Mojžíšova byla již příliš prošpikována falší a podvody, při nichž se kněžstvo až příliš obohatalo a nyní až příliš dobře žije. Zároveň se kněžstvo vždy znamenitě vyzná v tom, aby šlo vždy ruku v ruce s držiteli moci a aby se jim z všelikých politických ohledů učinilo nepostradatelné.

10) Držitelé moci udílejí mu pak obyčejně až příliš mnoho svobod a výsad, jimiž pak kněží všelikou šalbou brzy získají slepý lid zcela pro sebe a držitelé moci se nakonec musí ke zlé hře ještě spokojeně tvářit, nechtějí-li být zcela ztraceni. Za takových okolností je pak těžko být pánem národa. Nakonec musí být člověk spokojen, může-li a smí-li si hrát ještě na pána i když jím ve skutečnosti již dávno není!

11) Věř mně, že vlastními pány lidu a národů jsou již dávno kněží a císařové, králové a knížata jsou pouze jejich skrytě velmi mrzutí nádeníci a mnozí by si rádi věc jinak a lépe zařídili a poslali všechny ty nejvyšší otělé a vykrmené sluhy boží do haraburdí, kdyby to šlo! Avšak nejde to a nejméně již způsobem humánním; a hle, pomyslím-li nyní na to, vstávají mi vlasy na hlavě! - Uznáváš tyto obtíže?"

12) Praví **JARA**: „Ovšem, avšak také vím, že se nedá vše, čemu se říká dřevo, lámat přes koleno; mimoto třeba však velmi uvážit také to, že u nás lidí není velmi mnohé možné, co u Boha a s jeho pomocí může být velmi snadno možné!

13) Proto dělej jen tolik kolik můžeš a vše ostatní přenech Pánu, pak vše již dojde k žádoucímu dobrému cíli!

14) Mimoto máš Mathaela, jenž je Pánem obdařen mnohou moudrostí, silou a mocí a jeho téměř právě tak moudré a mocné druhy; ti všichni časem již také něco vyřídí; a tak můžeš být nyní již zcela klidná!

15) A když Mathael začne se svým poučováním v tvé zemi tak, jak to učinil u tebe, pak mu zrovna nebude zatěžko, aby pro sebe získal především i samé kněžstvo, které bude pak moci pověřit novým úřadem; a kněžstvo již dovede u lidu zařadit to další. Co se pak dále týče umělců a řemeslníků, těch bude moci obrácené kněžstvo použít již také k jiným účelům!

16) Kdybys však, nejmilejší přítelkyně, chtěla nyní při svém návratu domů vše staré, byť již mylné, převrátit na ruby, pak by ovšem bylo pochopitelné, že by se ti takováto námaha a práce jistě velmi těžko vyplatila.

17) Pravá moudrost z Boha si musí také všude umět zjednat náležitě prostředky; nedovede-li to, pak to také ještě dávno není pravá moudrost z Boha. To co se udělá s jedním člověkem, musí se dát udělat také s tisíci, jenže je k tomu ovšem třeba více času a trpělivosti, nežli u člověka jednoho; avšak časem a vhodnými pro to prostředky může jít vše. Jednou ranou se strom neporazí a jedním výtahem okovu se studna nevyčerpá. A tak to jde všude; dobrá vůle, čas a správné prostředky mohou hory přenést a moře vysušit!

18) U Boha není žádná věc nemožná; kde duchovně a přirozeně pomáhá Bůh, tam jde vše dobře! Proto jen zcela doufej a pevně důvěřuj v Pána a vše již půjde mnohem lépe, nežli si to nyní představuješ! - Řekni mi, milý Mathaeli, zda mám pravdu či ne!"

125. OURAN POUKAZUJE, JAK NEODŮVODNĚNÁ JE OBAVA HELENY.

1) Praví **Mathael**: „Ovšem, kdo by to chtěl zpochybňovat; avšak má nejmilejší choť si představuje věc ohromně těžkou! Ano, nebude to příliš snadná práce, - avšak dávno ještě ne chlév Augiášův, který měl obr Herkules vyčistit ve sjednané krátké době! Já nemám naprosto žádný strach a myslím, že věc půjde s pomocí Páně zcela lehce!"

2) Praví **HELENA**: „V to doufám také já; avšak znám svůj lid a všechna ta starodávná zřízení země a pravím tobě, že mezi nimi, to jest mezi lidmi mé říše je velmi těžko být a zůstat člověkem!"

3) Vytáhnout do pole proti leckterým omylům těchto lidí je snadné; ale ohromnou prací je bojovat proti fanatismu (blouznění ve víře; vyd.) diamantově ztvrdlé pověry, kterou dovedlo kněžstvo náležitě oživovat všelikými zdánlivými zázraky.

4) Člověk by musel být s to konat jen nesmírné protizázraky a tu je především otázkou, zda by se tím s lidem něco pořídilo! Kdyby se mu k nim totiž nepřidalo také pravé světlo, aby roze-

znal pravý zázrak od zdánlivého, byl by tím jen vhnán z pověry do pověry; jak to je však možné, zná-li se až příliš málo vlastní podstata zdánlivých -zázraků?

5) Staří kněží však, kteří k ověření svých podvodů vykonali před očima lidu již, mnohé zdánlivé zázraky, neodhodlají se nikdy k odvolání! Učiní-li to, pak je celý národ přepadne a na kusy roztrhá; neboť celý velký národ se nedá nikdy a nikdy tak rychle vzdělat jako jednotlivý člověk!

6) O staré kněžstvo musí tedy být zcela jinak postaráno a lid musí být na takovou mocnou přeměnu zcela nenápadně připravován a budeme moci mluvit o velkém štěstí, přivedeme-li to za deset let tak daleko, že lid dá se sebou: mluvit o věcech duchovních!

7) Víš, můj nejmilejší choti Mathaeli, já nepochybuji ani okamžik o tvé velké moudrosti a rovněž také ne o nutné mimořádné pomoci Páně; ale znám také všechny potíže, které se nám staví jako obří do, cesty a přijde nakonec na to, zda nebudeme muset ještě jednou uprchnout do ciziny!

8) Tato nauka je sice božsky čistá a nádherná a k tomu ještě nesmírně oblažující; ale svět je nicméně až příliš ve zlu a proto podle mého názoru bude vždy velmi těžká práce hlásat dábům v orku (v podsvětí) evangelium Božího pokoje!"

9) Praví **MATHAEL**: „Ó, ovšemže to nebude práce snadná; ale budeme mít tím větší radost, jestliže se nám s pomocí Páně podaří! Podařit se nám však musí i kdyby se měl proto celý svět v trosky rozpadnout! Neboť já jsem zcela zvláštní člověk; co si jednou umíním, to musí být provedeno! - A nyní mluvmě opět o něčem jiném!"

10) Praví **OURAN**: „Máte pravdu, že obrátíte řeč zase na něco jiného! Já jsem si zatím od byl sice malý, ale velice mne posilující spáneček a ve snu jsem viděl velmi obdivuhodné věci, ale mezitím jsem také uslyšel něco z vašeho rozhovoru a říkám vám, že ta malá (Jara) má zcela pravdu a ty, můj synu Mathaeli, máš také pravdu; avšak obava mé dobré dcery, jakkoli ne zcela bezdůvodná, je přece jen poněkud malicherná!

11) Zním svůj lid tak dobře jako sebe sama! Provozuje většinou obchod, seznamuje se s všelikými národy a vedle toho také s jejich mravy, zvyky a náboženstvím. Uvnitř země jsou ovšem obce, které ještě zcela pevně lpí na svých věštírňách; avšak na pobřežích můžete od nich koupit za několik málo grošů celé božstvo. Kněžstvo má u většiny již odedávna tu nejšpatnější pověst a filosofie už dávno sesadila vlastní božstvo ze sedla.

12). V Taurii, jejíž jižní straně mám též vládnout, je však s božstvem již dávno konec, k čemuž nemálo přispěl římský, určitou dobu se tam zdržující básník Ovidius svými „Metamorfosami“ (básněmi: „Proměny“; vyd.), kterými slušným a básnickým způsobem zesměšňoval božstvo. Plato, Sokrates a Aristoteles jsou nyní bohové této doby a u nich tato nauka zasahuje zcela snadno kořen; neboť tito tři mudrci hlásají také jen pravého Boha a naprosto zavrhují mnoho-božství jakoby něco v nejvlastnějším smyslu reálného a považují je jen za něco vlastního jednoho. a jedině věčně pravého Boha.

13) My sami bychom sotva kdy byli cestovali sem do země židovské, kdybychom byli neslyšeli o tom, že v chrámě jeruzalémském je právě onen jedině pravý Bůh jako téměř zjevně přítomný, kterého popisuje zejména Plato v básni Symposion („Pitka“; vyd.) a jak se lze s tímto jedině pravým Bohem duchovně sjednotit! To není mému celému národu neznámé a na tom se již dá něco čestného postavit!

14) Já bych se byl ovšem dal v Jeruzalémě do všeho zasvětit a kdybych tam byl našel něco mne uspokojivého, býval bych to odtamtud hned přinesl svému lidu. Že však jsme sem přišli hned ke kováři samému místo ke kováříčkům, - což nyní při všem tom co jsme zažili, uslyšeli a uviděli, nepodléhá již žádné pochybnosti, - to je pro naši vážně dobrou vůli bezpochyby svobodný a mimořádný akt milosti Pána Boha, jímž se nechceme a nebudeme nikdy honosit, jako bychom ho snad byli hodni. Avšak tím snazší práci budeme mít nyní doma, protože při ní budeme moci zcela očekávat zde při každé příležitosti vyzkoušenou božskou pomoc!

15) My jsme, nejmilejší dcero, daleko tolik nehledali, kolik jsme našli. Kdybychom byli jen o něco více našli nežli v Platonově Symposiu, byli bychom se odebrali domů již neskonale spokojeni. Což teprve nyní, kdy jsme našli něco, o čem se Platonovi v jeho Symposiu nikdy ani nezdálo?! Nyní půjdeme s velkým jásosem domů a budeme žasnoucím národům hlasitě zvěstovat, co vše jsme při našem hledání zažili, uslyšeli a uviděli! Musím vám říci, že se na to již nyní z celého srdce velice těším !

16) Proto ještě nechápu, že jsi z toho mohla dostat, Heleno, strach!

17) Nepopírám sice, že máš pro to nějaký důvod; ale ten se pro naši zemi nehodí, nýbrž

snad spíše pro židovstvo, které je, jak je nyní již poněkud důkladněji znám, plné podvodu, vládychtivosti a zlé vůle. Zde, zde by tvá obava měla mnohem spíše pádný důvod nežli u mých pravých lidských jehňat! - Co soudíš ty, můj nejmilejší a velectěný synu Mathaeli?"

18) Praví **MATHAEL**: „Jsem zcela tvého mínění; neboť v chrámu jeruzalémském je to nyní obzvláště hrozné a bylo by velmi odvážné vystoupit tam s touto naukou! V chrámu, kde kdysi byl sice ve svatyni viditelně přítomen Duch Jehovy, vládne vše, co se jen může nazvat špatným a zlým; o něčem božském není ve skutečnosti již ani stopy, nýbrž zbývá již jen prázdné jméno! A kněží jsou vlci a hyeny v beránčích kožíších. Až budeme jednou mezi sebou, budu vám o tom velmi mnoho vyprávět, jelikož jsem sám byl templářem. Ale pro nyníšek toho nechme; neboť zde můžeme mluvit o něčem mnohem lepším nežli o nyní úplně bezbožném chrámu jeruzalémském!

19) Musím nyní na mou nejmilejší Jaru již lépe zaútočit; neboť skrývá ve svých prsou ještě tajemství, z nichž nám všem ještě nic ani na mysl nepřišlo! Jaro, vyprávěj nám něco o svých zážitcích!"

126. JARA VYPRAVUJE O SVÝCH ZKUŠENOSTECH S HVĚZDAMI.

1) Praví **JARA**: „Ó, velice ráda, - avšak vy byste mně je asi sotva uvěřili! Milý Mathaeli, ty se také velmi dobře vyznáš ve hvězdách; ale já snad ještě lépe, což ovšem není mou zásluhou, nýbrž je to pouhá mimořádná milost Páně. Počkej, já se tě na něco zeptám! Můžeš-li mně dát na to dostatečnou odpověď, pak rozumíš tolik co já; zůstaneš-li mně však dlužen odpověď, pak teprve budu tak smělá, abych ti sdělila leccos, co vím já. - Za co považuješ ty malé hvězdy na obloze?"

2) Praví **MATHAEL**: „Má nejmilejší Jaro, to je poněkud zvláštní otázka! O slunci, měsíci a ještě o několika planetách mohl bych ti snad dát tobě dostačující odpověď avšak až ke stálícím zrak mé duše ještě nepronikl. Domnívám se, že to jsou také vzdálené světy, jak na to také již jednou poukázal Pán; leč jaké vlastně asi jsou a jaká je jejich přirozenost a vlastnost, to ti ovšem nemohu říci a proto bych tě velice prosil, abys ty mi o tom podala nějaké poučení!"

3) Praví **JARA**: „Milý Mathaeli, nebudeš-li moci uvěřit, že jsem některé z těchto hvězd procestovala se svým tělem a krví, pak ti mé vyprávění pramálo prospěje! Můžeš-li tomu však uvěřit, pak ti již budu moci něco z toho sdělit!"

4) Praví **MATHAEL**: „Nejmilejší dítě, tu bude ovšem víra vystavena velmi těžké zkoušce, protože fyzická možnost k tomu není myslitelná. V duchu, v určitém vytržení tvé duše je něco takového již možné a rád ti uvěřím, co mi budeš o velmi vzdálených stálících říkat a vyprávět; říkáš-li mi však „s tělem a krví“, pak tomu již nemohu, nejmilejší, uvěřit a vypravování o sobě snad zcela pravdivé a správné ztrácí velice na efektní pravdě, jeví-li se již podmiňující předpoklad zhora nemožný."

5) Praví **JARA**: „Pročpak má být nemožné, že jsem byla s kůží a vlasy a se svým tělem a krví na několika těchto hvězdách? Cožpak u Boha nejsou všechny věci možné?"

6) Praví **MATHAEL**: „Ó, ovšem, u Boha není žádná věc nemožná; avšak Bůh postavil vše do určitého řádu a tento řád je zákon, který On Sám co nejsvědomitěji dbá a také dbát musí, jinak by celé stvoření v nejbližším okamžiku již netrvalo. Pán zde koná mnohé zázraky, nicméně však pro přesného pozorovatele všechny vždy v Jeho věčném svatém řádu."

7) Když si tento večer přáli mít prodloužený den, nenechal Zemi anebo skutečné slunce stát - což by bylo podle Jeho nejvyšších vlastních slov proti Jeho řádu - a kdyby učinil něco takového, octl by se všechen život na Zemi v největším nebezpečí smrti. Co by tu nebylo zničeno nesmírně mocným nárazem, to by pak našlo tím jistější smrt ve vlnách zaplavujících veškerou pevninu.

8) Hled', pokud znám nyní Zemi a její vzdušné oblasti, vím, že ve výši desíti hodin nad námi nemohla by již žádná živá bytost trvat, jako by nemohla ryba trvat mimo vodu, ačkoliv ryba by se mohla mimo vodu udržet na živu déle nežli člověk deset hodin cesty vysoko nad půdou Země. Nyní si však představ nesmírnou vzdálenost od této Země až k jedné nejbližší z oněch stálic!

9) Již vzdálenost slunce od nás, kterou má volná duše může přesně změřit, je něco straš-

ného; vystřelený šíp by při stejnoměrné rychlosti měl letět přes 50 roků, *⁴ nežli by doletěl na slunce. Ale nyní podle pocitu mé duše, ovšem ne úplně spolehlivého, je nejbližší stálice již deset stotisíckrát dále od nás nežli je slunce a pro let vystřeleného šípu by bylo tedy třeba doby deset stotisíckrát padesát let! Kdyby se však člověk pohyboval tak rychle, jako vystřelený šíp, pak by ho odporující vzduch okamžitě roztrhal; co by se však s člověkem stalo teprve, kdyby v několika málo okamžicích prožil strašný prostor?! Co by bylo z jeho těla a krve?

10) Hle, přírodní zákony jsou také Bohem dány a mohou být jen přírodou samou zrušeny; dokud však trvá příroda, dotud také trvá nezměněný zákon přírodní. Tu nemohou být výjimky; neboť sebemenší výjimka by musela vyvolat nevypočitatelnou poruchu v celkové přirozenosti věcí, které tu všechny pospolu visí jako články jednoho řetězu. U řetězu však stačí, aby se jen jediný článek přetrhl a celý řetěz pozbude svou souvislou spojitost! Tu máš nyní mé důvody, pro které mi zatím nelze dobře uvěřit, že bys skutečně s tělem a krví procestovala několik stálic.

11) U Boha mohou ovšem být ještě velmi mnohé věci možné, co nyní nemohu přes veškerou svou moudrost dávno ještě pochopit; ale tvé tvrzení, má nejmilejší Jaro, přechází přece jen poněkud do něčeho přespříliš mimořádného a nemohu to přijmout dříve za pravdu, dokud jsi mi pro to pochopitelně nepodala důvody možnosti, které jsou v souladu s božským od věčnosti stanoveným řádem.

12) Proto se však nemusíš snad mrzet, neboť tím to nicméně úplně nepopírám; nemohu jen z důvodů ti oznámených, které přece také nejsou vzaty ze vzduchu, tu věc přijmout jako mě poučující a pravdivou. Snad máš však pádně pravdivé důvody pro to, co já nemohu tak zcela vědět! Máš-li je, pak je nech slyšet a já nebudu již nadále pochybovat o tom, co mně řekneš!"

13) Praví **JARA**: „Ano, ano, ty jsi skutečně velmi moudrý a nadmíru chytrý muž; ale všemu přece jen také dávno ještě nerozumíš! Hle, kdyby se s Rafaelem dalo něco dělat, mohl by mně sem zcela snadno v okamžiku dopravit několik přirozených věcí, které jsem si vzala sebou z těchto hvězd na tuto Zem na památku a na svědectví, že jsem tam skutečně byla; leč s ním se nedá nic dělat a proto ti nemohu tento makavý důkaz podat. Mohl bys sice jako pouhý přirozený člověk také tu ještě pochybovat o pravosti; ale tvá božským duchem naplněná duše by podle toho aspoň snadno poznala, že znamení vzatá s sebou na památku nenáleží této Zemi. Neboť vyznačují se nádherou a drahocenností, proti níž je vše, co drahocenného Země má, pouhou zdechlinou. To by byla císařská ozdoba nikdy neocenitelné hodnoty! - Ale nechme toho nyní; na východě se začíná šerit! Nadchází sobota a tu je třeba se připravit na tento den Páně!"

14) Praví **MATHAEL**: „Máš úplně pravdu; leč podle toho neuslyšíme dnes již nic o dalším vedení důkazů o tvém tělesném procestování některých stálic?"

15) Praví **JARA**: „Jak to? Tvé protidůkazy jsou až příliš pevné a zdůvodněné ve stávajícím neměnlivém božském řádu a pro svou skutečnou návštěvu stálic ti nemohu dát jiný důkaz nežli ten, že u Boha jsou všechny věci, které se zdají být lidskému rozumu sebe nemožnější, přece možné.

16) Počítal a měřil jsi dobu, v níž dal Pán mým Rafaelem přemístit Ouranovy lodi od středu moře ku břehu? Komu byl při tomto nejvyšším rychlém přemístění i jen jediný vlas na hlavě zkřiven? Jakou pak dobu potřeboval Rafael, aby z lodí v největším pořádku dopravil na břeh velké obytné stany Ouranovy a všechny jeho dílem i velmi křehké věci, které vzal s sebou?

17) Nevšiml jsi si Rafaelova rychlopisu? Nekontrastuje to, vezme-li se to jen poněkud přísně, s obyčejnými zákony přírodními a přece se to stalo před tvýma očima?! Můžeš podle svých důvodů tvrdit, že toto je možné?!

18) Hle, já ti to mohu říci, protože jsem, jako ještě žádný smrtelník na této Zemi tělesně zakusila, že v přenekonečném světovém prostoru jsou tak nesmírně velká sluneční světová tělesa, že kdyby byla dutá, měla by v sobě větší prostor, nežli je tu tento celý prostor nebeský, který zde spatřuješ až ke stálicím prvé, druhé a třetí vzdálenosti! Tato nesmírná sluneční světová tělesa, kolem nichž se pohybují celé sluneční oblasti s nesčetně mnohými centrálními a planetárními slunci, se však pohybují kvůli potravě rovněž zase kolem nesmírně-krát většího centrálního slunečního tělesa a tento pohyb je tak rychlý, že bys mu nebyl s to stačit ani v myšlenkovém letu!

19) Odtud až ke každé stálici prvé, druhé, třetí a dokonce čtvrté vzdálenosti by trval let

⁴ Zde je asi omyl Mathaelův anebo písemná chyba Lorberova, jelikož později v kap. 174 udává Jara správnou dobu letu šípu, totiž 20 roků. Vyd.orig..

sotva sedm okamžiků a my konáme s naším sluncem a s naším planetárním centrálním sluncem, které koná sebou stejně rychlý rozsáhlý pohyb kruhový se zmíněným a označeným centrálním sluncem sluneční oblasti neustále úplně týž pohyb a to je podle přirozeného zákona a podle veškerého vyššího výpočtu jisté! Pociťuješ z toho něco, anebo to mate některé světové těleso anebo nás samé, letíme-li nyní v jediném okamžiku takovou nezměrnou dávkou nekonečného prostoru stvoření?

20) Mohou-li však bez porušení své podstaty spěchat s tak nepředstavitelnou rychlostí tato nesmírná světová tělesa, oč mnohem snáze, chce-li tomu Pán, nějaké tělo jako je mé!?

21) Máš nyní poněkud určitější pojem o možnosti, že jsem skutečně ve svém těle procestovala několik stálic?"

22) Praví **MATHAEL**: „Ó, děvčátko, v tobě spočívá celé nebe plné moudrosti a já nyní skutečně začínám věřit v možnost toho, co jsi velmi zvláštním způsobem vypověděla o sobě! Avšak nyní o tom již nemluv, neboť naše duše nejsou ještě dostatečně rozšířeny, aby pochopily tyto velikosti; na to potřebuji já sám ještě několik roků, ač je také má duše otevřena. "

127. ŘEČI O PAMĚTIHODNÝCH UDÁLOSTECH.

1) Poté Mathael umlká v tichém uvažování o tom co řekla Jara a Helena a Ouran pozorují zcela oněmělí Jaru, uchvácení nehlubším údivem; avšak Jara pozoruje dosud silně hořící město a s největší touhou očekává Můj návrat. Nyní je na hoře úplné ticho, jen v domě Markově je živo pro cizí ohlášené hosty, totiž Kornelia a Fausta a jitro se stává jasnější a jasnější.

2) Dobře asi hodinu bylo tedy na hoře zcela klidno až na to, jak bylo již řečeno, že v domě Markově bylo velmi živo následkem ohlášených nových hostů, avšak také z důvodu najisto očekávaných nových příchozích z města postiženého neštěstím.

3) Za toho klidu však někteří také k ránu usnuli. Dokonce usnuli i Cyrenius, Julius, chlapec Josoe a několik s Cyreniem zde přítomných vysokých státních sluhů; avšak oněch třicet mladých farizeů, kteří co nejpozorněji pozorovali požár města, bdělo a rozmlouvalo o tom co viděli a slyšeli, rovněž i těch dvanáct se svým Suetalem, Ribarem a Baelem.

4) Mathael, Helena, Jara, Ouran a po boku Mathaelově jeho čtyři druhové, Rob, Boz, Micha a Zahr sice též bděli a byli plni velkých myšlenek; všichni však mlčeli a přemýšleli o tom, co vše jim Jara říkala a netroufali si na něco se jí dále tázat. Jara však přemýšlela také o tom, zda těmto lidem neřekla najednou snad příliš mnoho.

5) Teprve za dlouhou chvíli, když se již začal obzor červenat, otevřel jinak velmi mlčenlivý **ROB** ústa a pravil: „Milí přátelé, při všem svém přemýšlení nemohu ještě v sobě samém dospět ke klidu. Je to zde opravdu vše tak mimořádně zvláštní, že se člověku zdá jakoby snil a ať dělá co dělá, nemůže se nikdy se vším co vidí a slyší tak spřátelit, aby se v tom mohl cítit doma! A tento stále větší a větší pocit cizoty je o sobě ještě to nejpřirozenější, čím se mohou myšlenky nějakého myslitele obírat! Vše není nic jiného nežli ohromující div na div!

6) Ty, bratře Mathaeli, jsi se tady stal králem velké země, my tvými konsuly! Velký svatý Mistr jen pohlédne na širou Zemi a ona se chvěje jako dítě před metlou! K tomu přichází ještě onen mladý hlavní mág z nebes a koná věci, při nichž se našinci zdvihají vlasy přímo jako hory! Nyní přichází ještě toto děvčátko a vypravuje člověku věci, z nichž by se mohl velmi snadno zbláznit! Řekni mně, zda je tu možné s těmito věcmi se nějak spřátelit!

7) Kde však nyní vlastně On tak dlouho prodlévá? Už tomu nyní bude asi dobré tři hodiny, kdy nás opustil a ještě se nevracil!"

8) Praví druhý ze čtyř druhů Mathaelových, jenž se jmenoval **BOZ** a také zrovna nebyl přílišný mluvka, Robovi: „Co ty pociťuješ, to cítím také já a nemohu se ani za nic na světě cítit zde již podomácku! Vše, co se tu odehrává, připadá mi zcela neočekávané a je to svým způsobem vždy ještě tak výstředně velkolepé, že si nic velkolepějšího nelze představit. Každý čin, každé slovo a každé vypravování poráží vše co lidské ucho dosud slyšelo a oko kdy vidělo již do tak nejvyšší nicotného prachu, že z toho i s Mojžíšem a všemi jeho divy nezbyvá nic jiného nežli prach.

9) Nejsou zajisté pochybnosti o tom, že oním nejvyšším pozoruhodným dobrým a velkým Mistrem, rodem z Nazaretu, tělesně synem tamního tesaře působí celá úplnost božského Pradu-cha; ale který smrtelník se může vedle takové veličiny cítit domácky? Mluví-li, nemluví On, ný-

brž věčný Boží Duch z Něho a jedná-li, pak bych rád od toho největšího mudrce slyšel, co by ještě Bohu bylo nad to možné, aby jemu to bylo nemožné! On je ve slově a skutku dokonale Bůh, jeho vůle ovládá co nejučinněji celou nekonečnost a přece kráčí jen jako člověk před námi a jí a pije jako my!

10) Kde jsou nyní všechny ty výroky moudrosti Šalomouna, jenž při svěcení chrámu pravil: „Pane, dobře vím, že Tebe nebesa a Země nemohou obepnout - kde veškeré stvoření přestalo, tam jsi Ty ještě věčně a nekonečně mocný -; avšak přece jsme Ti, ó, Pane, postavili dům, abychom se v něm s čistými a kajícími srdci spojovali, abychom Ti, ó, Pane, za všechna Tvá dobrodíní a požehnání děkovali a v souženích Ti svou nouzi a bídu přednášeli!“ (Král. 8,12 a d.; vyd.)

11) Není-li tomu zrovna také doslova tak, pak je však toto přece jen v krátkosti smysl toho, co velkými moudrými slovy promluvil tento moudrý budovatel chrámu při jeho zasvěcení; byl by takto mluvil, kdyby byl našeho Mistra rodem z Nazaretu viděl a s Ním mluvil a jako my Ho poznal?

12) Pro jeho osobnost je chrám ještě několik tisíckrát větší a všude vládnoucí, všemohoucí vůle našeho Mistra není Mistr, Bůh Sám, nýbrž jen nepochopitelná síla jednoho a téhož Mistra, Kterého vidíme, slyšíme a s nímž můžeme mluvit a přitom však nicméně známe jeho osobní míru tak dobře jako svou jak to dělá, že jeho vůle ovládá celou nekonečnost a věčnost a jeho oko a jeho ucho je všude zcela přítomné? Hle, to vše jsou tedy věci, v nichž se žádný duch nemůže úplně vyznat a následek toho je, že v nich nelze zdomácnět!

13) Ano, kdyby byla osoba duchovně velkého Božího Mistra jako osoba Simsonova anebo Goliášova, byla by ta věc trochu domáctější, nebo i tu by se mohlo říci: tento všemohoucí Duch musí mít také přiměřené tělo; avšak náš Mistr je Svou osobou spíše malý nežli velký a přece si jeho Duch hraje s nekonečností jako chlapec s jablkem! To je to nepochopitelné a všichni mudrci se svými naukami o podstatě Boha zde zcela ztroskotávají; ačkoliv jsme zde byli prakticky poučení o něčem jiném, nemůžeme se však nicméně hned cítit jako doma.

14) Krátce, já vlastně také ještě spíše sním, než abych se cítil úplně bdělý a jako doma. Má duše nyní sice mnoho poznává, ano; přehlížím podobu celé Země, můj pohled vniká až do jejích nejhlubších hlubin; přehlížím měsíc jako velmi smutný, bedný malý svět, určený pro ještě menší a bednější lidi a tvory jiného druhu; vidím Merkur, Venuši, Mars a Jupitera, Saturn a. mimoto však vidím ještě podobná malá i velká světová tělesa. Saturn vypadá obzvláště velice podivuhodně; je mnohem větší nežli naše Země a vznáší se přesně ve středu nesmírného prstenu, nad nímž se prohání jako včely kolem úlu sedm měsíců, větších nežli je měsíc náš; také vidím nádherné, nesmírně daleko se prostírající nivy velkého slunce, avšak přitom všem se daleko necítím tak cizí, jako zde v nejvyšší podivuhodné obzvláštní blízkosti Stvořitele všech těch nesčíslných světů a jejich divů!

15) Snad vy ostatní se cítíte spíše jako doma, jelikož snad nepojímáte tuto věc tak klidně a tak hluboce jako já a bratr Rob; avšak začne-li člověk o této věci náležitě s veškerým klidem a v největší možné hloubce uvažovat, přirovnává je se vším co ve světě kdy viděl, slyšel a četl ve všech starých knihách, pak je člověku vždy nevolněji a podivněji. Ano, člověk se nakonec se svým vlastním jsoucnem zcela ztrácí, takže mu připadá jako zcela necititelné nic! - Řekněte mi, zda mám pravdu anebo ne!"

16) Praví poté **MICHA**: „Pravdu máte oba a také já mám stejný pocit, jenže mne velice oblažuje.“

17) Praví **ROB** a **BOZ**: „Ano, o tom není řeči! Také nás to velice, ano nadmíru oblažuje; avšak to, že se zde cítí člověk úplně cize, není tím rušeno! Bůh je a zůstává Bohem a my můžeme myslet a cítit jak chceme, tuto propast nikdy nevyplníme!“

128. MICHOVO ŽIVOTNĚ MOUDRÉ POCHOPENÍ UDÁLOSTÍ.

1) Praví **MICHA**: „Toho také není naprosto třeba! Buďme rádi, že jsme co jsme a že máme konečně před sebou tělesně v celém přenekonečném rozsahu působnosti to, o jehož nějaký udržitelný pojem staří marně usilovali, doslavše se s ním také vždy do prázdna!“

2) Zkoumejte Mojžíše a všechny proroky, vezměte k tomu ještě egyptské a řecké mudrce, shrňte jejich nesmírné mystické pojmy o podstatě Boha a nemáte ještě ani drobek z toho, co my

zde máme v hojnosti zřejmě tělesně před sebou!

3) Mojžíš, největší prorok, chtěl vidět na hoře Sinai Boha, dostal však z mraku přeplněného ohněm hromovým hlasem odpověď až se okrsek zemský otřásl: „Boha nemůže nikdo vidět a žít!“ My však nyní téhož Boha vidíme, mluvíme s Ním, jsme radostnými svědky Jeho moudrosti a všemohoucnosti a žijeme přitom zcela dobře a zcela jako doma! Bylo-li dobrému Mojžíšovi na oné hoře u srdce mnohdy poněkud nevolno, zejména když kolem jeho hlavy provádělo neustále svou hru tisíc tisíců nejmocněji rachotících blesků, je to zcela dobře pochopitelné; ale mluvíme-li my zde o nějaké zvláštní nevolnosti v přítomnosti tak předobrého a nejvyššího dobroserdečného Boha, pak jsme hodni toho nejhrubšího výsměchu!

4) Neblouznili naši staří o nějakém svatém Otci v nebi, aniž však kdy mohli dospět k nějakému pojmu o Něm? My máme nyní téhož svatého Otce ve vši nejvyšší zřejmé pravdě před sebou na této Zemi, která je nyní nebem všech nebi a cítíme se nevolni!

5) Je již pravda, že se zde musí člověk cítit zcela nezvykle a jinak nežli dítě doma u svých marnivých hraček; ale zato jsme nyní také ve zcela zvláštní škole života! Přejde-li dítě poprvé do školy, nebude se jistě také tak příjemně cítit jako u svých hraček v domě rodičů; navštěvuje-li však školu rok, pak se také v ní bude tak příjemně cítit jako doma u hraček.

6) Jak ale On, náš Bůh, Mistr, Pán a Otec, všemohoucí vůlí co neúčinněji prostupuje a je Si co nejjasněji přítomně vědom stejně Sebe jako všech Svých nekonečně a nespočetně mnohých tvorů od největšího do nejmenšího, do toho nám, bratři, vůbec nic není a jistě ne dále nežli jen to, že víme a poznáváme, že je a musí být tomu tak, jinak by musely všechny věci zřejmě okamžitě pozbyt své objektivní (skutečné) bytí.

7) Mějme jen strpení! Dnes víme už tak mnoho, zítra budeme patrně vědět zase více a za rok budeme již asi vědět mnohem více nežli právě nyní na počátku našeho duchovního vývoje, v němž však nicméně již nyní stojíme mnohem výše nežli před námi stáli Mojžíš a všichni velcí význační proroci, kteří ve svých nejsvětějších viděních sotva nanejvýš tušili a potom nejvyšší mystickými slovy a znameními sepsali, co my nyní můžeme beze vši mystiky hmatat rukama. Uvažujme jen náležitě živě a budeme se hned mnohem méně nepříjemně cítit, nežli se kdysi cítil Saul mezi proroky!"

8) Praví ostatní: „Ano, ano, máš úplně pravdu a nám všem je nyní již mnohem volněji u srdce! Co vše je s to rozumné slovo člověka způsobit!"

9) Praví **ZAHR**, jenž dosud stále ještě mlčel, ale jinak byl ve své mysli vždy pln veselosti: „Je k smíchu, jak hloupou věc dají dohromady mnohdy i nejchytřejší muži. Micha, nejslabší mezi námi se nicméně vytasil s nejchytřejším názorem! Jak by se to však zde mohlo někomu i jen v nejmenším zdát cizí a trapné? Právě naopak! Vždyť jsme teprve nyní zcela na pravém místě! Jsme u Boha, našeho věčného Tvůrce a Otce. Odtud jsme vyšli a nyní jsme se tam, jak dalece je to možné, navrátili; proč mluvíme o cítění se cize? Vždyť tady jsme teprve náležitě doma! Ne, jaké to mají bratři Rob a Boz zvláštní názory! - Co tomu říkáš ty, Mathaeli?"

129. MATHAEL PODÁVÁ VYSVĚTLENÍ O PAMĚTIHODNOSTECH.

1) Praví **MATHAEL**: „Máš pravdu, ale ti dva též; tato věc je nanejvýš individuální (osobitá)! Ty a Micha jste svými dušemi z jedné světlé hvězdy; oni dva jsou děti této Země, ale se stejným oprávněním na lásku a milost Páně jako vy. Vaše duše byly však již od prvopočátku blíže čistému duchovnu nežli duše Roba a Boze a proto se nelze naprosto divit, cítí-li se v blízkosti takového nejvyššího čistého duchovna cizeji a nevolněji nežli my, kteří jsme již od prvopočátku stáli blíže duchu nežli ti dva. Oni se budou poněkud cítit již také volněji, ano již teď se cítí mnohem volněji; leč den nemůže dát to, co dá rok. Za rok, až se bude jejich duch víc a více sjednocovat s jejich dušemi, budou se zcela jinak cítit a mluvit nežli nyní. - Rozumíš této moudrosti?"

2) Praví **ZAHR**: „Ó, tomu nyní zcela dobře rozumím; neboť také má duše velmi zjasnila velkým utrpením, které jsme přestáli a nyní všemu snadno rozumím. Jen to děvčátko s jeho procestováním stálic nemohu ještě tak dobře in optima forma (ve vši formě; vyd.) pochopit, ačkoli to tomu dítěti věřím a jaksi věřit musím. Ale jak, to je jiná věc.

3) No, jsme však nyní jaksi v centru nejvyššího božského působení; proč by se nemohly v takové blízkosti nejvyššího Boha státi věci, které se jinak nikde v celé nekonečnosti nevyskytují?"

4) Praví **MATHAEL**: „Ty však při své stále veselé náladě objevuješ často věci, které praví více, nežli celý šalomounský chrám plný nejryzejší moudrosti! Také náš Micha promluvil předtím ze sebe velmi užitečnou řeč a můžeme mu být za ni všichni zavázáni. A tak jsi také ty, bratře Zahre, vylíčil možnost tělesné cesty tohoto děvčete na několik vzdálených stálic takovým způsobem, že nyní již nikterak nemohu pochybovat o této možnosti. Je skutečně klasicky pravdivá; pomysleme jen, kde vlastně nyní jsme a možnost všeho toho je zjevně před našima očima, ušima, rukama a nohama!

5) Poznámka však, kterou učinil jeden z vás, že by si člověk nekonečnou moc božského Ducha představil snáze v nějakém také tělesném obru nežli spíše v malé mužské postavě Pána, znamená sice něco pro pouze smyslové vnímání, protože něco kolosálního činí na lidské smysly vždy mocnější dojem nežli něco malého; leč pro čistě duchovní chápání je to nicméně naprostý nesmysl. Neboť božská síla nepotřebuje hmotu, aby se tím snad teprve podle měřítká hmotné kvantity stala více či méně působivou, nýbrž hmota sama je o sobě jen výrazem svědčícím o duchovní síle Boží vůle, které je jedno, vyvolává-li ze sebe v jsoucnu celý svět anebo zrnko písku. Nač by tu byla tělesná postava obra? Boží vůle potřebuje o sobě jen věčně neproměnný opěrný bod, aby z něho ve stejné síle a moci působila v nekonečných poloměrech všude v nekonečné prostornosti světů a bytostí: a k uchování tohoto svatého, věčně stejně všemohoucího opěrného bodu nepotřebuje věru žádné gigantické tělo.

6) Egypťané znázorňovali téměř vše co mělo jakýkoli vztah na Božství často v děsných obrovských tvarech, aby tak notně přelstili služebný lid, jenž měl zůstat ve slepotě; lid se měl bát hrozně Božství a před výrokem kněží se měl ve vší zkroušenosti chvět jako lístečky před bouří! Učinily však tyto obrovské podoby Boha obyčejný lid snad lepším? Ó, nikoli, lid si časem na ty strašné podoby zvykl a z hlavy sfingy čnící nad zemí as třicet mužských výšek již si zcela nic nedělal a obdivoval více trpělivost nějakého starého sochaře, jenž vytesal hned z celé žulové skály hlavu.

7) Proto budme rádi, že nás navštívil nyní v nejuplnějši a v naprosto nezastřené pravdě Pán Sám jako zcela prostý, ničím vnějším nijak zvlášť vynikající člověk a že nás učí všechny nejjednodušším způsobem v nejuplnějši pravdě poznávat naše určení, nás samé i Sebe! Toho jediného je nám třeba a o všem ostatním se může věčně konat rada.

8) Praví **ZAHR**: „Díky tobě, bratře, to je velmi pravdivé a dobré! Nyní jsme se vzájemně ve jménu Pána a Mistra od věčnosti náležitě a prospěšně potěšili a přitom se již hezky rozednilo. Jak nyní však pozoruji, všichni si až na nás před východem zdřímli. Musím však doznat, že v sobě nepocituji ani nejmenší stopu nějaké únavy a vy všichni jste asi také zcela čilí!“

9) Praví **všichni**: „Úplně! Tak posílení jsme se vlastně ještě nikdy necítili !“

130. POSLÁNÍ A UTRPENÍ ANDĚLŮ.

1) Zde přistupuje **RAFAEL** a praví: „Vždyť já také nespím a řekli jste, že mimo vás všichni nyní spí!“

2) Praví **ZAHR**: „Příteli, že nespíš a že vůbec ani nemůžeš nikdy spát, to bude zajisté asi jasné každému člověku, jenž tě zná tak dobře jako my! Proto jsi si mohl tuto poznámku zcela dobře ušetřit. Hle, milý anděli, dosti na tom, že my lidé zde jsme již mnohdy poněkud hloupí a nepotřebujeme tedy s tvé strany naprosto žádnou podporu, abychom se stali ještě hloupějšími, nežli jsme od přirozenosti; můžeš nás však zajisté podle své nezměrné moudrosti a zkušenosti, která je starší nežli budova světa, v lecčem velmi nádherně poučit!“

3) Praví **RAFAEL**: „Kdopak potom jsem, že nepotřebuji spánek?“

4) Praví **ZAHR**: „Ale prosím tě, nebeský příteli, nemluv a netaž se nás tak nadutě! Ty jsi anděl Páně z nebes, opatřený Pánem jen z nutnosti zde lehkým tělem! Toto tělo můžeš rychleji nežli blesk od sebe odvrhnout a zničit!“

5) Jsi zcela jiná bytost nežli my tělem ještě vždy smrtelní lidé této Země. Ty jsi se nikdy nezrodil, neměl jsi nikdy mimo Pána Boha ani otce ani matku, z jejíhož těla bys byl vzešel jako my. Ty znáš od nejnepamětnějších dob jen nikdy nezměrnou blaženost; bol, utrpení a zármutek a hořkou lítost znáš jen podle jména, nikoli však také v podstatě z vlastní zkušenosti a nemůžeš tedy s lidmi podle nejuplnějši pravdy o pozemských lidských věcech vůbec mluvit; můžeš s námi mluvit jen o věcech čistě duchovních, které od tebe také velmi vděčně přijmeme. V tom jsi

jistě úplně doma; avšak o věcech tělesných nemůžeš mluvit, protože jsi ještě nikdy nebědoval v nějakém těle!"

6) Praví **RAFAEL**: „Hle, hle, co ty všechno víš! I kdybych byl také nikdy nevězel v nějakém těle, přece vím lépe, co je tělo a na co je každé vlákno v něm, nežli bys se tomu mohl při veškeré píli naučit za tisíc let!"

7) Nejsme to my andělé, kterým třeba se starat o vše, cokoli se jen týče bytí nějakého člověka od jeho vzniku až do jeho odchodu s této Země?!

8) Nejsme to my, kteří tříbíme vaše duše utrpeními a bolestmi způsobenými ve vašem těle a činíme je způsobilými k přijetí ducha z Boha a potom bychom neměli vědět co jsou ta vaše různá utrpení a bolesti?! Copak myslíš ve svém rozumu, že mi můžeš něco takového vyčítat?!

9) Věř mně, že také my andělé jsme schopni bolesti a utrpení! Já ti říkám, že často musíme snášet více bolesti a utrpení nežli vy, musíme-li se až příliš často dočkat toho, kterak tvrdošíjní lidé za hany a posměchu nejspinavějšíma nohama pošlapávají všechnu naši velkou námahu a stále se k nám obracejí zády.

10) Příteli, měl bys ty snad tolik trpělivosti s člověkem, nad kterým by ti byla dána všechna moc, kdybys ho zahrnoval stále největšími dobrodiními, ale tento člověk by tebou za to všechno nadměru pohrdal a nechtěl by o tobě nic slyšet a vědět a přitom by všechno své myšlení a snažení obracel stále jen k tomu, aby se tě jako svého největšího dobrodince a přítele zbavil, aby ti za všechny tvé starosti a námahu o jeho štěstí možno-li ještě škodil, o tvou dobrou pověst a jméno tě připravil a spáchal na tobě nejzálnější zradu!? Řekni mi, kdybys byl jen takovým Cyreniem, co bys udělal takovému člověku? Měl bys snad trpělivost, abys s takovým zlosynem až do konce jednal ve vší trpělivosti a umírněnosti a něžnosti?"

11) Praví **ZAHR** vyvalující oči nad těmito slovy anděla: „Ne, příteli! Tuto trpělivost bych ve svém životě nikdy neměl! Tu bych již bez moci neměl trpělivost neřku-li s mocí!"

12) Praví **RAFAEL**: „Hleď a já mám tolik neodpovědné moci a síly, že bych mohl zcela sám tuto celou Zemi, měsíc, slunce a všechny tvému oku viditelné hvězdy, které jsou vesměs nesmírně velká světová tělesa, i se vším co nosí v nejrychlejším okamžiku rozložit a zcela zničit; a přece mám ze svobodné vůle vždy takovou trpělivost s nezkrotnými lidmi této Země!"

13) Ale to vše by bylo snadno snesitelným zlem; představ si však nyní ono neustále nejvyšší vzpurné chování satany a jejích andělů, kteří jsou sami velmi mocné duchovní bytosti, obcházejí neustále s chvalitebným plánem, aby zahubili nejen nás, nýbrž i Boha a odňali Mu všechnu moc!

14) Toto se ovšem věčně nikdy nemůže stát! Avšak dosti na tom, že nezničitelný zlý plán je jednou zde a oni neustávají jej provádět, za což ovšem trpí stále největšími bolestmi a trýzněmi, které si způsobují sami svou nejvyšší zlou disciplinou; avšak to je nicméně vcelku nikdy nezmate, aby trvale ustoupili od své velké zloby.

15) Hleď, to všechno vidíme a máme moc, abychom je nejen co nejcitelněji potrestali, nýbrž abychom je také navěky úplně zničili a to vše bez odpovědnosti před Pánem Bohem!

16) A přece s nimi jednáme jako se svými padlými bratry se vší trpělivostí a shovívavostí a věc zařizujeme přesně tak, aby jejich svobodná vůle nebyla s naší strany nikdy nijak omezována, nýbrž vždy byla a zůstala svobodná; jen vždy se vší pečlivostí zabraňujeme jejímu působení na dálku. Příteli, co bys dělal za takovýchto poměrů?!"

17) Praví **ZAHR**: „Bil bych do toho jako medvěd a podíval bych se, zda by mne tyto duchovní bestie neposlouchaly, zejména kdybych měl neodpovědně tvou moc a sílu!"

18) Praví **RAFAEL**: „Nyní tedy jistě poznáváš, že být andělem Božím není tak snadné jak jsi si to představoval a že já přece také něco málo vím a znám z toho, co je vlastní lidské a že tedy mohu s vámi o tom mluvit?!"

19) Praví **ZAHR**: „Ó, ano, to nyní až příliš dobře poznávám; ale nyní mi ještě řekni, zda zde musíš být! Či je to také tvá svobodná vůle?"

20) Praví **RAFAEL**: „Ó, ano, mohl bych vás také ihned podle své vlastní nejsvobodnější vůle opustit; leč já zůstanu u vás, protože se to líbí Pánu. Má vůle je však vlastní zalíbení Páně a proti této vůli nemůže nikdy jednat ani Bůh Sám; neboť v ní spočívá udržování všeho stvoření, z něhož ty i se všemi pro tebe nesčíslně mnohými hvězdami nevidíš ani eonty (nezměrně malý; vyd. *⁵ díl, neřku-li nekonečný celek a jeho podstatu! - Avšak nyní se slunce blíží již nezadrži-

⁵ POZNÁMKA JAKOBA LORBERA: Eonem rozuměj krychli jednoho decilionu.

telně východu a Pán Se vrací; proto třeba nyní být opět úplně pozorný na každý Jeho pokyn!"

131. RAFAEL ZAPLAŠUJE DUCHA VŠELIKÝCH LIDSKÝCH STAROSTÍ.

1) Práví **ZAHR**: „Neměli bychom probudit spící?“

2) Práví **RAFAEL**: „Oni se již probudí, až bude Pán úplně zase u nás!“

3) **JARA** co nejrychleji vyskočí a táže se s vášnivou nejvyšší láskyplnou prudkostí: Odkud, odkud přijde On, Lásko vši lásky!?! Mé oči ještě nic nevidí!“

4) Práví **RAFAEL** s úsměvem: „To nic nedělá; jen když Ho vidí tvé srdce, pak brzy také tvé oči špatně nepochodí! S úplným východem bude zde!“

5) Práví **HELENA**, která též bděla: „Jaro pospěšme Mu naproti! Ó, jaká blaženost jíti Mu naproti!“

6) Práví **JARA**: „Ano, ano, přítelkyně, pojď jen hezky s sebou! Ó, jaká to bude radost, až Ho již zdaleka spatříme přicházet k nám!“

7) Potom spěchají obě úprkem na západ k lesu, v němž se brzy ztrácejí.

8) **OURAN**, jenž také bděl, díval se za oběma a pravil když se ztrácely v lese: „Nakonec zabloudí? Pohoří odtud stoupá, zahýbá jak se zdá dosti silně k jihu a táhne se asi několik hodin dále? Ony budou utíkat kvapně dále a Mistr může sem přijít s jiné strany; budou Ho hledat a nakonec Ho přece nenajdou!“

9) Práví **RAFAEL**: „O to se nestarej! Ty dvě se právě tak nezmýlí, jako bych se nezmýlil anebo nemohl zmýlit já. Kde je srdce z lásky jednou v tak nejvyšší prudkém světle, tam je mýlka v čemkoli nadále naprosto vyloučena! Zajdou ovšem hezky hluboko do lesa; ale Mistra najdou!“

10) Tím se **OURAN** upokojí, upře své pohledy opět k městu ještě silně hořícímu a také velmi kouřícímu a svým daleko vidoucím bystrým zrakem shledává, že z města vychází na všechny strany mnoho průvodů. Také směrem k naší hoře spatřuje celá procesí a praví: „No, aby se na každého dostalo! Jestliže tak všichni dorazí k nám, odkud se opatří pro tolik lidí chléb? Ti snědí nadobro starého Marka i s jeho obydlím!“

11) Práví **RAFAEL**: „Také o to se tu nestarej! Celá Země a všichni její tvorové na ní potřebují jistě také každým okamžikem velmi mnoho všeho možného a přece Pán nasycuje velkou Zemi i se všemi bytostmi na ní! Co je však Země oproti slunci, které je více nežli deset stotisíckrát větší nežli tato Země a k udržování svého mocného světla a nespočetných tvorů na jeho rozsáhlých světelných nivách potřebuje neustále nezměrně mnoho potravy; a Pán se stará o ně tak jako o tebe, šlechetný příteli!“

12) Nyní uvaž však teprve věčně nikdy nezměrný nekonečný tvůrčí prostor plný sluncí a světů a zemí mnohem větších nežli je tato Země a slunce ji osvětluje! Všechna tato světová tělesa jsou jedním a týmž Pánem neustále stejně co nejhojněji opatřována vším, co je vhodné pro jejich existenci. Nikde není nedostatek, nýbrž všude je největší nadbytek! Je-li tedy tomu tak a věčně nemůže být jinak, jak se tedy můžeš starat o to, odkud se vezme chléb pro tak mnohé, kteří jsou nyní na cestě. od města sem k nám?“

13) Práví **OURAN**: „Ano, ano, máš již pravdu! Já přece nejsem mudřec, nýbrž člověk a často zapomínám na okamžiky, kde nyní jsem; jsem však již opět zcela v pořádku!“

14) Přistupuje **HEBRAM**, jenž ze svých třiceti druhů zůstal též bdít a praví: „Ale z toho bude dnes v přísnou sobotu velký zmatek! Kdyby byl tento požár nastal všedního dne, bylo by možno tyto postižené, kteří přijdou k nám podporovat radou a skutkem; ale takto to bude pro dnešek i pro velkého Mistra Samého velký a těžký úkol!“

15) Práví **RAFAEL**: „Také ty se starej o něco jiného! Viděl jsi už někdy, aby světilo sobotu slunce, anebo měsíc, anebo hvězdy, anebo vítr, déšť, anebo vzrůst rostlin a podobného více! Proč však tato stvoření nesvětili soboty? Protože vůle Páně neustále nejvyšší činná nikdy a nikdy nesvětili soboty, jejichž Pánem je On!“

16) Anebo jak můžeš Bohu přičítat obtížný zákon, který Bůh lidem určil k jejich posvěcení jen na tak dlouho, pokud se Mu to zdálo být nutné?

17) Jestliže ti však Bůh promíjí sobotu a její svěcení, čeho tedy chceš docílit svou pošetilou sobotou? Nechtěl bys také mně zdůvodnit sobotu? Mám snad také já světit sobotu neužitečnou, bezúčelnou a nesmyslnou zahálkou? Ó, počkej, právě dnes v sobotu vám tak zatopím, že vám z toho na celé měsíce přejde sluch a zrak!“

18) Práví **HEBRAM**: „Ó, nadpozemský příteli, nesmíš mně mou otázku zazlívát! Pamatuj jen vždy, že jsme lidé a že při nejlepší vůli upadáme při mimořádných příležitostech stále ještě do starého zvyku jako svině do louže! Ty však, ó, mocný sluho a anděli Boží nás předtím všechny budoucně ochraňuj, zvláště když my všichni jsme vesměs slabí a velmi vadní lidé!"

19) Práví **RAFAEL**: „Jdi ke svým bratřím a uklidni je; neboť všichni se utápí v téže hloupé sobotní starosti, s jakou jsi sem přišel ty! Ukaž jim velkou hloupost jejich nepokoje! Nyní se budou ponenáhlu probouzet." - Hebram jde a koná s dobrým výsledkem co mu přikázal Rafael.

20) Když je to v pořádku, probouzí se Ebahl z Genezaretu a ptá se ihned Ourana na svou Jaru; Ouran mu sděluje co se stalo a že Jara a Helena šly hledat Pána do lesa.

21) Práví **EB AHL**: „Aj, aj, to neměly dělat! Les bude bezpochyby již všelijakými hosty z Genezaretu zalidněn! Jak snadno se může oběma něco přihodit, co by se jich mohlo nejméně nepříjemně dotknout!"

22) Práví **RAFAEL**: „Také ty se starej o něco jiného! Obě jsou již dávno na pravém místě a budou brzy opět zde. S úplným východem přijde Pán a ony dvě nebudou daleko od Něho!"

23) Práví **OURAN**: „Jak dlouho máme ještě až do úplného východu?"

24) Práví **RAFAEL**: „Ještě asi malou půlhodinku!"

132. POTÍŽ S OBRÁCENÍM KNĚŽÍ.

1) Tím se nyní všichni spokojí a jsou opět klidni na předhoří, které je malým sedlem odděleno od vyššího pohoří táhnoucího se dále k jihu; avšak dole u moře je již velmi živo, neboť několik společností z města dorazilo již ke starému Markovi a nařikají si tu ovšem velmi pronikavým hlasovým zabarvením na svou bídu a na nezaviněně utrpěné neštěstí.

2) V kuchyni Markově je již velká činnost a oba synové se starým Markem připravují několik polních ohnišť, aby pro tak mnohé hosty připravili dostatečné množství pokrmů.

3) Několik přichozích z Cesareje se ubírá na horu, protože již z dálky na ní spatřili lidi. Spatřivše však Římany, ustoupili ihned zase zpět; neboť se domnívali, že tyto Římané zde stojí na přísné stráž, aby přijali uprchlíky a opět je vykázali do hořícího města k hašení, což by přišlo arcizidům zejména tuto sobotu nevhod. Neboť v Cesareji žilo několik arcizidů, kteří to s ustanoveními Mojžíšovým i brali velmi přísně, přesto že to zrovna nebyli farizeové. A k tomu to byla sobota nového měsíce, která byla vždy přísněji dodržována nežli sobota obyčejná! Byli tudíž po neblahých zjevech předvečera jako nově obcerstveni a s popelem na ostříhané hlavě a s roztrženými rouchy byli ještě mnohem přísnější nežli jinak v sobotu nového měsíce. Pro tyto nejméně přísné sobotáře bylo by bývalo tedy nanejvýš osudné, kdyby byli posláni nesobotářskými Římany zpět k hašení; proto se na hoře při spatření Římanů dlouho nezdrželi, třebaže Římané ještě dřímali a ihned se opět, jak bylo řečeno, poroučeli.

4) **RAFAEL** usmívaje se pravil Mathaelovi: „Pozoroval jsi ty přísné sobotisty, jak rychle zmizeli při spatření Římanů? Avšak těš se, ti nám dají ještě dnes velmi mnoho práce!"

5) Práví **MATHAEL**: „Příteli, s láskou, moudrostí a trpělivostí a zvláště s pomocí Páně se již udělá vše! Mně je jich líto! Slepí v srdci, nazí na rozumu vězí tyto ubožáci ve své hlouposti jako staré zarezavělé hřebíky v trám! No, snad je všechny uzdravíme!"

6) Práví **RAFAEL**: „Příteli, dokud je člověk pouze hloupý, dělá se věc snadněji; vstoupí-li však s hloupostí účinně v pevný svazek pýcha, vládychtivost a požitkářství, pak to jde s polepšením těžko a nejtíže u vysoce postaveného stavu kněžského!

7) Vezmi kterékoli postavení člověka, například vojevůdce anebo jinak vysokého císařského sluhy! Dokud je ve své hodnosti, bude si také dělat nárok na povinnou mu vážnost a úctu a dostane se mu jí; leč časem se může stát k službě nezpůsobilý, je dán na odpočinek a neví hned de facto (skutečně) nic a také se již o svůj celý dřívější obtížný úřad nestará! Velekněz však podržuje svůj nimbus (lesk; vyd.) až do hrobu a po jeho smrti dají mu žijící kněží postavit kvůli jejich vlastní poctě a povýšenosti náhrobek v podobě chrámu a prokazují mu božskou poctu! Kněžstvo si tedy dovede na dlouhé časy nedotknutelně udržet a ve všech myslitelných postaveních života uchovat důstojnost.

8) Přístup k takovému zarytému knězi, u kterého můžeš velmi dobře pozorovat jak velice vězí ve falši a lži a nic s ním nepořídíš! Svou hodnost považuje daleko nad hodnost císařovu, protože se domnívá být zástupcem Boha na Zemi; proto svou hodnost nevymění za žádnou na

světě.

9) Chceš-li snad jeho hodnost učinit mnohým zlatem a stříbrem zcizitelnou, řekne ti: „Zlato a stříbro beztoho mám; má hodnost má však větší cenu nežli všechny poklady světa. Já jsem Boží úředník a nikoli úředník knížete světa a můj úřad zůstává navěky!“ Po takové odpovědi nemáš se pak již o co opřít a nakonec musíš ještě tancovat podle píšťalky takového zarytého velekněze! Proto zde myslím, že se s těmito arcizidy nedá příliš mnoho dělat! Ostatně tvá mysl je úplně božsky hodná; Pánu Bohu je však velmi mnoho možné, co se často zdá být nám andělům a vám lidem nemožné.“

10) Praví **MATHAEL**: „Děkuji ti za tato tvá slova; nyní však vychází slunce a musíme být připraveni v srdci na příchod Páně!“

11) Praví **RAFAEL**: „Máš zcela pravdu; neboť Pán je ono pravé Slunce všech sluncí! Když On vyjde v lidském srdci, pak tomuto srdci nastal Den všech dnů. - Vidíš Ho již z lesa přicházet, protože se tam upřeně díváš?“

12) Praví **MATHAEL**: „Slunce je sice již celé nad obzorem; leč Pána a ty dvě, které Mu spěchaly vstříc, nelze ještě vůbec objevit. Mně se zdá, vezme-li se věc zcela podle tvé výpovědi, že jsi se tentokrát sám poněkud přepočítal ve svém nebeském prorokování! S úplným východem slunce a s návratem Páně to tentokrát zcela navlas nesouhlasí! Hle, slunce stojí již dosti vysoko nad obzorem a po Pánu ještě ani stopy! Řekni mi nyní, jak si mám vykládat tvé nám učiněné proroctví!“

13) Praví **RAFAEL**: „Musíš přece obrátit oči také tam, odkud přichází a ne tam, odkud nepřichází! Ohlédni se a ihned se přesvědčíš, že jsem vám neprorokoval falešně!“

133. SPRÁVNÉ HLEDÁNÍ BOHA.

1) Mathael, Ouran, Ebaht a čtyři druhové Mathaelovi se co nejrychleji ohlédnou a spatřivše Mne vystupovat se starým Markem na pahorek, spěchají Mi vstříc.

2) Když ke Mně došli, zdraví Mne sice všichni co nejlídněji a děkují Mně za návrat, ježto však nevidí u Mne Jaru a Helenu, je jim teskno a Ebaht nejvyšší starostlivý o svou Jaru táže se Mě poněkud úzkostlivě, zda obě nepřišly v lese ke Mně, neboť Mně podle slova Rafaela spěchaly zrána vstříc. A jelikož nejsou nyní u Mne, hledají Mne asi ještě v lese; nechť tedy pro ně pošlu Rafaela, aby je opět neporušené přivedl do společnosti!“

3) Pravím **JÁ** : „Pročpak se staráte o ty, které Mne hledají? Myslíte, že já mohu uchránit před nebezpečím někoho jen tehdy, jsem-li tělesně v jeho blízkosti? Když jsi byl, Ourane, ve velkém nebezpečí, kdopak Mi řekl, abych shlédl na tebe a zachránil tě? Cožpak snad nevím, kde nyní obě jsou a Mne hledají? Jen je nechte, ony se již vrátí!“

4) Obě Mne našly ve svých srdcích, což je každému snadné. Kdo Mne však jde hledat vnějšně, ačkoliv ví, že Mne třeba hledat jen vnitřně, ten musí obdržet také tuto lekci, zde ovšem například jenom tu lekci, že pouze vnější hledání a jítí Mně vstříc neuvede ho do stavu, v němž by přišel ke Mně blíže, nýbrž bude Mne jen víc a více ztrácet! To byste si měli vzít za sobotního rána náležitě k srdci! - Ostatně obě Mně přišly na stopu a nyní tu brzy budou.“

5) Praví **EBAHL**: „Nuže, jeli tomu tak, pak je tedy již vše opět v pořádku! Byly by ostatně jistě zůstaly u nás, kdyby je byl Rafael nepřivedl svými slovy tak rychle k odhodlání. Tento dobrý hoch vidí vše v blízkosti i když je něco sebevzdálenější a zcela lehce mu každý sedne na lep!“

Nikdy nikoho jen tak od něčeho nezrazuje a kdyby to bylo dokonce i něco špatného; nebo i tehdy chce dotýčeného přivést na pravou cestu vlastními trpkými zkušenostmi. A tak předtím nezrazoval snad ony dvě od toho, aby Ti šly vstříc, nýbrž spíše je k tomu jen ještě více pobádal a proto nyní sedí někde unaveny nevědouce ze sebe, jak jsou na tom! Avšak mé Jaře se děje již zcela po právu; neboť ona zná způsoby Rafaelovy a ví, co má dělat! Sedla mu zase jednou na lep a to je zcela zdravé; leč Rafael se může těšit, že až se Jara vrátí, dostane opět zcela vybranou přednášku a bude se opět divit jazykové pohotovosti Jary.“

6) Vtom právě přichází Rafael, jenž zatím probudil spící a **EBAHL** mu praví: „Ty jsi nyní již zase příčinou poněkud nešťastného podniku Jary a také Heleny! Musím se ti upřímně přiznat, že se mně naprosto nelíbí tvé zacházení s lidmi tobě svěřenými a jak tyto lidi vedeš! Chce-li tvůj učedník něco učinit co není zcela v pořádku, máš ho od toho radou a skutkem odvrátit a ne ještě mu radíc nechat ho dopouštět se hříchů a nakonec ho teprve zlými následky vlastní zkuše-

nosti od příštího hříchu uchránit! To může snad být velmi dobré a účelné pro ducha tvého druhu; ale pro lidi se něco takového podle mého ne zrovna také posledního poznání nehodí!"

7) Praví **RAFAEL**: „Ty jsi sice veskrze poctivý a počestný Žid; avšak co se týče skrytých cest Páně, jsi hloupý jako pařež! Copak ty myslíš, že co činím, činím ze sebe!? Já jsem prst Páně a konám jak mne nutí Duch Páně! Kdybys měl více poznání, pak bys to zajisté poznával; já však vím, jak daleko sahá tvůj názor ve věcech duchovních a proto ti tuto slabost promíjím. Že však ty dvě nezbloudily, můžeš vidět z toho, že nyní přicházejí k nám přes horu od Markovy chatrče zcela zdravé a neporušené, provázeny dcerou Markovou, která nám přináší zprávu, že snídaně je pro nás hotova!"

8) Praví **EBAHL**: „Ano, ale jakpak sem obě došly dolů, aniž jsme je viděli!?"

9) Praví **RAFAEL**: „Neřekl předtím Pán, že Mu přišly na stopu?"

10) Praví **EBAHL**: „No, no, už jsem zase zticha; jelikož jsou opět zde, je nyní, aspoň u mě, vše zase v pořádku!"

134. DŮVOD ZNIČENÍ CESAREJE FILIPPI.

1) Po této rozmluvě oznamuje Marek, že snídaně je hotova a že na všech stolech jsou již jídla a nápoje. Poté se ubíráme dolů s hory a ke stolům, které jsou ráno všechny opět ve starém pořádku a žádný nechybí.

2) Tu praví **OURAN** Heleně: „Když jsi byla dole, podívala jsi se, zda naše stany ještě stojí a zda jsou v pořádku? A zda mají naši sluhové také co jíst a pít - a jsou-li všichni naši soumaři zaopatřeni?"

3) Praví **MATHAEL** Ouranovi: „Příteli a otče dcery, v přítomnosti Páně je každá starost marnivá! Nemysli nyní na nic jiného nežli na Pána; neboť On myslí za nás a za celou nekonečnost!"

4) Když jsme se po této Mathaelově poznámce Ouranovi odebrali dolů s hory ke stolům, tázal se Mne cestou **CYRENIUS**: „Pane, mám snad vyslat oddíl svých bojovníků do města hasit? Neboť neposkytneme-li městu pomoc, bude z něho dnes večer žhoucí sutina!"

5) Pravím **JÁ** : „Milý příteli, kdybych tomu chtěl, byl bych tam již dávno poslal Svého Rafaela a oheň města by byl okamžitě uhašen; ale já chci, aby bylo toto město špatné pro Boha a císaře pokořeno a proto nechám ohněm zničit vše až na domy chudých a rozumných. Vše ostatní ať se však stane popelem! Budoucně se tam usídí lepší lid a potomci našeho starého Marka budou se svolením císařovým třímat nad tímto městem a okolím spravedlivé žezlo a zůstane jim jako dědictví od dítěte k dítěti a od vnuka k vnukovi; zapomenou-li však na Boha, pak se jim stane, co se nyní děje obyvatelům tohoto města.

6) Kdyby byl tento požár postihl toto nevěstkářské město všedního dne, byl by již dávno uhašen ale v sobotu a zejména v sobotu nového měsíce se žádný arcizid ničeho ani špičkou malíčku nedotkne v bázni, že bude před Bohem znečištěn.

7) V tom je svědomí arcizidů velmi jemně cítící; ale zanedbávání dobrých skutků nezneklidňuje jejich svědomí ani dost málo, tedy také ne hmotné ani duchovní cizoložství a všelijaký podvod.

8) Jsou dokonce toho mínění, že hřích proti přikázání Božímu o všedním dni není téměř zcela žádným hříchem a že je možné do večera se opět očistit; ale v sobotu by musel člověk zůstat nečistý až do večera, kdy začíná vládnout kníže noci! A tu by pak bylo velmi snadno možné, že by přišel vyslanec satana a postihnuv nečistého, zmocnil by se jeho duše!

9) Hřích prý škodí člověku jenom v noci a to snad jen, do půlnoci, protože v té době je satanovi dovoleno vycházet na lov. Za dne nemá moc a tehdy může člověk do libosti hřešit a to nic nevadí; ať jen dbá, aby se před západem slunce očistil způsobem předepsaným Mojžíšem a potom se pro hříchy za dne spáchané nemusí v noci ani dost málo strachovat.

10) Na Bohu těmto slepým nic nezáleží, i kdyby se proti jeho přikázáním dopustili za dne sebevíc hříchů! Jen aby nepropadli satanu, o to jim především jde; a protože se to co nejsnáze může stát v sobotu, kdy kozla, jehně a tele neporážejí, ba kdy se ani nesmí sedmkrát mýt, proto se co možno sřeží, aby se po celou sobotu udržovali čistí, aby ďábel neměl nad nimi moc, když zajde slunce!

11) V tom máš nyní důvod, proč tito ve všech věcech zatemnělí nechávají v sobotu své dobré domy raději lehnout popelem, než aby přiložili ruku k dílu a hasili. Proto římský vojevůdce, jemuž tato hrubá a neodstranitelná pošestilost tohoto národa nebude neznámou, bude mít jednou snadnou práci, aby toto pokolení, když se vzbouří, zejména některou zimní sobotu rázem rozehnal a jeho velké město proměnil v sutiny.

12) Nyní však posnídáme, jinak dostaneme spoustu ne zrovna velmi potěšitelných návštěv, s nimiž budeme mít co dělat, abychom se jich nějakým dobrým způsobem zbavili!"

13) Poté se odebrali všichni ke stolu a dobrá snídaně byla tentokrát s velkou chutí požitá a nebylo nikoho, kdo by byl starému Markovi neudělil nejúplnější pochvalu. Také Ouran a Helena zjistili, že ještě nikdy nepožili tak dobře připravené ryby a rovněž tak chutný chléb. **MAREK** však odkázal veškerou pochvalu Mně a pravil: „To je ta sůl a nejlepší koření všech pokrmů a všech nápojů a všech věcí; Jemu jedinému vzdávejte náležitou chválu!"

14) A mezi těmito mnohými hosty nebylo jednoho, jenž by byl nepochopil co Marek řekl a všichni Mne velebili v tichosti srdce. **MATHAEL** však hlasitě pravil: „Ano, ano, starý Marku, kde je vrchním kuchařem a vším ve všem Pán všeho života, tam se dá neporovnatelně dobře žít; neboť tam musí duch, duše a tělo obdržet tu nejlepší potravu! Ty jsi zcela dobře učinil, že jsi odkázal tobě udělovanou chválu Pánu; avšak právě proto také tvé jméno nevymře v srdci oněch lidí, kteří tě poznali jako přítele Pána!"

15) Marek Mně děkuje za to, že jsem prokázal jeho domu tak nesmírně velkou čest; potom však děkuje také Mathaelovi za jeho dobré slovo a prohlašuje, že je všeho toho úplně nehoden.

135. CYRENIUS A VÝPRAVA ARCIFARIZEŮ Z VYHOŘELÉ CESAREJE.

1) Po požití snídani se Mne táží Cyrenius a Julius, co se bude nyní dělat.

2) A **JÁ** pravím: „Počkejme zde trochu a ihned se něco připraví k práci! Pohledte ku břehu! Plíží se tam jako nějaké lenivé mlhové útvary několik starých arcifarizeů se svými arciučedníky. Vědí již, že se zde zdržuješ z důvodů jim ovšem neznámých. Domnívají se, že dohlížíš na obce moře Galilejského, zde však nicméně táboříš. Nádherné stany Ouranovy je ztvrzují v jejich klamném mínění. Číhají nyní na to, zda sem nepříjdeš přes moře na lodi anebo snad ze stanu. Pak ti chtějí položit na srdce prosbu o odškodnění, jsouce toho mínění, že jejich příbytek zapálili pohané.

3) Nyní se však brzy a snadno dozví, že jsi zde a budeme je mít na krku. Dovedeš si již představit, jakou práci nám dají! Jen ti říkám i vám všem, abych nebyl před časem prozrazován! Musí být napřed náležitě zastrašeni a teprve potom poznáním kdo jsem, jim bude oznámena hrůza hrůzoucí. Přesvědčíš se však co budeme mít za práci a jednání s touto cizoložnou čeládkou!

4) Mathael a Rafael prokážou nám dobré služby; avšak sotva po poledni se jich budeme moci zbavit. Buďme tedy nyní jen na krátkou dobu klidni a ty se seber, neboť nyní víš, co tě čeká!"

5) Poté se všichni utiší, jen vojáci a služebnictvo pobíhají poněkud rušně na hoře.

6) Za chvíli se Mne Mathael táže, zda smí s těmi arcizatemněnci mluvit zcela bez obalu.

7) Pravím **JÁ** : „Ovšem; avšak také ty se budeš muset obzvláště sebrat! Nemysli však, že bude možno s těmito obrněnými hrdiny noci příliš snadno jednat; neboť jsou pro velmi mnohé případy až po zuby ozbrojeni!" Poté se také Mathael jal velmi soustřeďovat.

8) Také však Moji učedníci se Mne táží jak se mají při této věci zachovat.

9) Pravím **JÁ** : „Vám nebude přitom nic mluvit, ani nic dělat; pozorujte celou věc jako němí svědkové a bude-li se vás některý z farizeů na něco tázat, odkažte ho na Cyrenia a řekněte, že vám do této věci zcela nic není a dají vám pokoj. Já Sám učiním z počátku totéž." S touto odpovědí byli učedníci také spokojeni a poté jsme očekávali v klidu obtížné příchodí.

10) Po malé půlhodině obdrželi ti, kdož očekávali na mořském břehu Cyrenia, od jistého kolem nás jdoucího Žida z města, který Cyrenia znal, zprávu, že Cyrenius je v zahradě starého vojína. Po této zprávě se všichni arcifarizeové a ostatní arcizidé obrátili a velmi rychle se ubírali k nám.

11) Když je **MATHAEL** spatřil přicházet k sobě, pravil: „Nuže, vznešený příteli Cyrenie, vzhop se; nyní se strhne bouře! Jsem velice zvědav, s čím ti chlapi přijdou!"

12) Práví **CYRENIUS**: „Neméně já, ačkoliv otevřeně doznám, že s těmito lidmi jedním na nejvyšší nerad; neboť ukáže-li se jim jen zpola malíček, chtějí již hned celou ruku a to přece nejde, neboť jsou ještě jiní lidé, kteří jsou skutečně chudí a proto velice potřebují, aby se na ně pamatovalo.“

13) Zatím již také přišli oni petenti (žadatelé; vyd.) ovšem v čele se svým **představeným synagogy**. Ten poznal ihned vrchního místodržícího a oslovil ho takto: „Vysoce postavený, osvícený a zplnomocněný pane vrchní místodržitelí Celesyrie, ano celé země židovské, ostatní Malé a Velké Asie a části Afriky! Nebude ti zajisté neznámo, jaké nikdy neslýchané neštěstí této noci potkalo nás, Bohu a císaři vždy oddané obyvatele města Cesareje Filippi. Kdybychom na tom měli nějakou i jen nejmenší vinu, mohli bychom nyní proklínat a hluboce oplakávat naši nedbalost a dále s trpělivostí snášet, co všemohoucí Bůh na nás dopustil; leč my jsme k tomuto neštěstí nedali, pokud víme, ani nejmenší podnět, nýbrž učinila nám to zloba několika svévolných pohanů! Proto jsme tedy také vlastně tady, abychom si od tebe vyprosili příslušné odškodnění!

14) Ty nám je jistě podle práva a slušnosti poskytněš tím spíše, že jsme předně úplní poddaní Říma tak jako svévolní pohané, za druhé my kněží a sluhové jedině pravého Boha jsme s to v naší příchylnosti k Římu lid více císařsky naladit nežli mnohé tisíce mečů a kopí. Budeme-li však jednou protiřímští, pak naše jazyky způsobí v několika hodinách více nežli sto tisíc bojovníků za rok. Zde ruka ruku myje!

15) Vyhov naší prosbě, vytrhni nás od okamžité žebrácké hole a dej nám na útraty státu postavit opět naše zničené budovy, naše školy a modlitebny a nebudeš v nás mít ve jménu císaře žádné nevděčné podporované, ano, nepůjde-li to jinak, pak se také ještě zavážeme, že tuto zálohu po dvaceti plných letech vrátíme státu s úroky. Rozvaž, vznešený vrchní místodržící, dobře naši prosbu a vyhov jí! Nebude to na škodu ani tobě, ani císaři; neboť víme, kdo a co jsme a co dovedeme! Jsme-li přáteli císaře, bude svou rozsáhlou říši snadno spravovat; jsme-li však ve svých uzavřených srdcích císařovi nepřátelé, pak se mu stanou koruna a žezlo brzy nejvyšším obtížným břemenem! Proto uvaž naši nynější nesnáz, uvaž naši prosbu jako moudrý a jedné podle svého dobrozdání "

16) Práví **CYRENIUS** skrýváje stěží vnitřní trpké rozčilení: „Dříve nežli vyslovím ano nebo ne, dám všechno co nejpřesněji zkoumat jak a na čí popud byly město a vaše domy zapáleny. Zda jste přitom zcela nevinni, o tom pochybuji; neboť právě této noci jsem od kohosi slyšel, že jste vlastně následkem včerejšího úplného zatmění slunce a později ještě více následkem náhlého zmizení večerního druhého slunce začali popouzet lid z důvodu nastávajícího a nyní se již naplňujícího soudu Božího, který byl předpověděn jedním z vašich proroků. Přitom nechybělo ani kněžstvo řecké, aby těžili z této zvláštní hry přírody ve svůj prospěch. Vy, kněží obou stran jste zneužili tohoto přírodního zjevu, abyste předstíráním účinných a vůle vašeho Boha dosahujícími modlitbami přinutili lid k nejneslýchanějším obětem. Lid vámi již od dětství oslepaný a nahluclý činil podle svých sil vše co jen mohl, aby ušel vámi oznámenému soudnému dni.

17) Na štěstí se našel rozumný a zkušený muž, který k sobě povolal několik jemu známých lepších z lidu a zcela klidně a mírně jim pak vysvětlil onen zjev, jako zjev jím již častěji pozorovaný a z velmi přirozených důvodů se stavší. K potvrzení svého výkladu je však také moudře upozornil na to, že kdyby bylo kněžím trochu záleželo na jejich výpovědi, jistě by nevydírali pro ještě těch několik okamžiků bytí na tomto světě plném lží a podvodů takové spousty obětí! Nenasytně lakotní a bezcitní kněží věděli tak dobře jako on, že na celé věci nemůže být nic jiného nežli nejvyšší nějaká přirozená změna povětrnosti příštího dne. Oni však znali pověru lidu a nyní při této příležitosti na ni nejnesvědomitěji hřešili!

18) Hledte, toto mně bylo sděleno ještě v noci jedním z nejvěrnějších svědků! Nuže, jaký byl následek tohoto moudrého a velmi včasného poučení? Někteří těmito nemnoha slovy dobře poučení pospíšili poté ven k zoufalému lidu a zcela hrdla vesele křičeli: „Útěcha, útěcha, útěcha na útěchu! Vyslechněte nás klidně ve váš prospěch!“ Poté snadno pochopitelným způsobem poučili lid. Lid poznáv to, byl uchvácen hněvem a zuřivostí proti vám a připravil vám pak tak trochu něco z posledního soudu Danielova. Ježto z tohoto věrného sdělení až příliš dobře poznávám, že vlastně nikoli svévole pohanů, nýbrž jen vy sami jste zavinili, že této noci se proměňuje v popel jinak velmi krásné a významné město v důsledku spravedlivého hněvu lidu pro vaši podvodnou mysl, pak zajisté uznáte, že vaší velmi drze pronesené prosbě nejenže nemohu dopřát sluchu, nýbrž naopak vás zde jako spoluvládce v zájmu svého císaře a lidu povolám k

nejpřísnější zodpovědnosti a odsoudím k úplné náhradě obecné škody, kterou dám co nej-
přesněji vyšetřit předpokládaje, že se má vše tak, jak jsem to této noci slyšel od jednoho až pří-
liš důvěryhodného svědka! - Co můžete proti tomu uvést? Mluvte, můžete-li!"

19) Už během Cyreniova vyprávění měnili tito černí žadatelé barvy jako chameleon *⁶) a z
jejich pravých vlčích očí bylo možno snadno pozorovat planout jejich vnitřní hněv; a když se
nyní měli ospravedlnit, nemohli již pro samou zlost vypravit ze sebe ani slovo.

20) **CYRENIUS** chvíli čekal a když tu ještě nikdo nechtěl mluvit, tu se hněvivým pitvořením
žadatelů rozčilil a v zasmušilé vážnosti zcela podle způsobu pravého, úplnou neúprosnost uka-
zujícího Římana pravil: „Mluvte ihned, jinak jsem nucen vaše hněvem planoucí mlčení považo-
vat za úplné doznání toho, z čeho jste obviněni a beze všeho dalšího ohledu vyslovit nad vámi
ihned zasloužený rozsudek a odevzdati vás k vykonání rozsudku! Mluvte, neboť víte, že my
Římané obyčejně nikdy nežertujeme.

21) Praví konečně **představený**: „Pane, tato pomluva je příliš veliká! Tu se nelze tak rychle
vzpamatovat a mluvit proti tomu, nýbrž tu třeba hluboce se vzpamatovat a pomyslet, jak je tako-
vá pomluva možná a uvažovat o nejsilnějších prostředcích, aby byla sražena do prachu vši ni-
cotnosti. Kdo nám může dokázat, že jsme nutili lid k obětem? Kázali jsme co jsme sami pociťo-
vali a čeho jsme se obávali! Kdo nám dokáže, že jsme jednali jinak nežli jak jsme to museli
podle prorokování také pociťovat? Nebyla znamení podle toho? Či neukazují nám dějiny množ-
ství příkladů, kdy došla Boží trpělivost a na lidi přišel náhle nejvyšší strašný soud?! Ale máme
také velké množství příkladů, kde Bůh přes určité a nevyhnutelně vyhlášený trestní soud, jestli-
že se lid vrátil k opravdovému pokání a lítosti, dopřál polepšeným opět Svou velkou milost a
slitování.

22) Byl-li však tvůj moudrý muž, jenž ty nemnohé poučoval proti nám, tak velice čestně
mysli, pročpak nepřišel také k nám a neoznámil nám, co oznámil některým nelibě potěšeným,
kteří nás stále osočovali? Tak přehanebně zle pomlouvačně může proti nám vystupovat jen
člověk, který nezná naši nejvznešenější Boží nauku a nemá tušení o slově Božím ústy proroka
a o jeho účinku v době sklíčené znameními na nebi! A takovému člověku může vrchní římský
místodržitel spíše plně uvěřit nežli nám?! Řekne se nám sice: „Kdyby byl přišel onen moudrý
muž k vám a poučil vás tak, jako poučil zoufalý lid, pak byste ho nevyslechli a ještě byste ho
soudili anebo dokonce ukamenovali!" Kdo však může něco takového o nás tvrdit dříve, nežli to
na nás zkusil!? Teprve po činu soudíváme a odsuzujeme, avšak před činem podle zdání a
podle nějakého zlého domnění nikdy! Pro naše chování mluví naše Boží učení; kdo však může
vystoupit a dokázat nám, že jinak věříme a jinak jednáme?! Zlomyslné pomlouvání a zlé do-
mnění nám nic nedokazují; a ať ti tvůj svědek řekl cokoli, my prohlašujeme jeho obžalobu na
tak dlouho za úplně nicotnou a ničemnou, dokud nám nebude moci dokázat, že jsme skutečně
jednali jinak nežli jsme sami věřili a že bychom byli propustili onoho moudrého muže, který svou
moudrostí pobouřil proti nám lid, nevyslechnutého, kdyby k nám byl přišel!

23) My jsme živě sdíleli úzkost lidu; a kdyby nám byl lid přinesl k usmíření svých hříchů
spoustu obětí ve víře, aby tím usmířil Boha, neměli bychom ty oběti přijmout? Kde je tu psán
opak?!

24) Ušlechtilý vrchní místodržitel, uvaž dobře, že zde máš co dělat s opravdovými Božími
arcisluhy a nikoli s templáři nového druhu, kteří se žel až příliš dobře vyznají v tom, aby točili
svůj plášť vždy podle větru! My to ovšem víme a proto nám také není chrám nakloněn; avšak u
nás žel ne mnohých sedí ještě pevně stará víra, na niž nic nezviklají noční mouchy, které ti do
ucha našeptaly něco falešně posuzovaného! Dnes máme zajisté nádherný den Páně a nikde
není stopy po nějakém soudu Božím až na to, že se naše město stává kořistí plamenů, - avšak
nikoli následkem soudu Božího, nýbrž následkem temné zloby několika nám vždy nepřátelských
pohanů. Bylo by však u Boha snad něco zcela nemožného, aby s touto krajinou naložil jako
kdysi se Sodomou a Gomorou? Kdo zde může vystoupit a říci, že by se tak nemohlo podle
předchozích znamení stát! Nechceme naprosto říci, že by Bůh snad kvůli našim mnohým mod-
litbám a vzdechům ušetřil tuto krajinu od Svého vyhrožovaného soudu; Bůh to mohl učinit kvůli
nějakému nám úplně neznámému zbožnému člověku, protože přece také naše modlitby proniky
s modlitbou zbožného muže až ke stupňům Jeho trůnu. Kdo nám však dokáže proti naší víře

⁶ DRUH JEŠTĚRKY, jejíž kůže mění stále barvu podle zabarvení svého okolí; vyd..

a přesvědčení, že tomu tak není, nýbrž zcela jinak?! - Já jsem nyní domluvil ve jménu svých a ty, vznešený pane, vyslov nyní před .Bohem a všemi lidmi spravedlivý rozsudek!"

136. MARKOVA OBŽALOBA PROTI PŘEDSTAVENÉMU FARIZEŮ.

1) Na tuto odpověď nebyl ovšem **CYRENIUS** připraven a nevěděl nyní, jakou námitku by na to učinil představenému. Proto zavolal Mathaela a polohlasitě řekl jemu: „Teď mluv ty dále; neboť já jsem se svou moudrostí již v koncích! Neboť ti jsou mnohými mastmi mazaní více nežli jsem si to z počátku představoval!"

2) Praví **MATHAEL**: „Vznešený příteli! Tu nám bude věru těžko; neboť dokazovat jim, co by byli učinili, kdyby se nebyla stala taková skutečnost, je těžká věc. A i kdyby také měli, což nechci popírat, tajně ten nejhorší úmysl, chybí k tomu nakonec pokus provést jej. Kde je tu pak teprve ono jedině úplně trestné provedení zlého úmyslu, který sice snad mají, ale také by mít nemuseli. Co se vše může v mysli člověka utvořit jako myšlenka, je-li tato mysl v každém ohledu tísněna?!"

3) Jestliže to v srdci bouřlivě burácí, pak žádný člověk nevydrží tak zcela snadno třibení svých rychle se střídajících myšlenek, které se honí jako mraky nabitě bouří; a utišila-li se časem bouře v srdci, vzpomíná si uklidněný člověk zřídka již úplně, co vše bez ladu a skladu proletělo v bouři jeho vášni. Možná že bylo mezitím mnoho odsouzeníhodného; dokonce pravím, který Bůh by se však chtěl učinit nad tím soudcem?! Jsou-li to skutečně pravověrní lidé, a jestliže z jednoho a téhož důvodu sdíleli bázeň lidu, což musíme tak dlouho předpokládat, dokud jim nebudeme moci jako Bůh dokázat opak, musí se jejich prosbě vyhovět předpokládajíc, že splnění takových proseb v případech tak mimořádných jako je případ tento, je nařízeno císařem! My zde můžeme vynést rozsudek jen nad tím, co otevřeně leží před námi, dokud nejsme s to postavit proti tomu něco udržitelného; naše myšlenky naproti tomu však nemohou tu nikdy sloužit za protidůkaz; a i když také vyslechneme celé město, nebudeme ani potom vědět více, nežli víme nyní."

4) Tato slova pošeptal Mathael jen tak polohlasitě Cyreniovi a **CYRENIUS** škrabaje se za ušima řekl Mi: „A co tomu říkáš, Ty?!"

5) Pravím **JÁ** : „Můj čas tu ještě není, proto jedněte nyní spolu a s nimi jen vy dva; přiberte však k tomu starého Marka, který se svými dvěma syny je zná lépe nežli vy! Také Ebahl z Genzaretu je zná a rovněž Julius je obstojně zná. Dej je zavolat a brzy uslyšíš jinou řeč!"

6) Cyrenius pošle ihned pro Julia, jenž se zatím s Ebahlem šel podívat na horu k vojákům, aby pozoroval dosud stále ještě velmi mocný požár. Oba, jakož i starý Marek přišli brzy. Když byli všichni zavolaní přítomni, přednesl jim Cyrenius zcela krátce prosbu arcifarizeů, i řeč jejich představeného, jakož i to, co představený přednesl jako nezvratnou námitku.

7) Když to uslyšel **MAREK**, divil se velice nesmírné drzosti představeného a řekl jemu: „Arcifarizeji, jenž se nyní děláš tak přečestným a přezbožným! Ty jsi mi nyní přišel jako na zavolanou a na přání proti veškerému již dlouho chovanému očekávání do mé velké sítě! Rozpomeň se na dobu pouze as před třemi roky, jakou námahu jsi si tehdy dal, abys mne přivedl na svou víru! Ano i obřízku jsi mi prominul, která je pro starého člověka vždy poněkud obtížná a také bolestná. Jen když se dám se svým domem zapsat na tvou víru, že to již úplně stačí! Sliboval jsi mi mnoho výhod v obchodování, když jsem ti proti tomu namítal, že jsem svědomitý muž a že nerad zaměňuji náboženství svých otců s nějakým jiným náboženstvím, jehož zásady příliš málo znám a o němž nevím, jaké nové závazky mi může ukládat. Pravil jsem ti pak zcela otevřeně, že sice nejsem úplně proti tomu, abych zaměnil své poněkud drsné náboženství za náboženství lepší, jen. bych musel napřed být úplně zasvěcen do celé podstaty nového náboženství, které mám přijmout.

8) Ty jsi však pravil, že u tvého náboženství není toho nikterak třeba; neboť každé náboženství není beztoho nic jiného nežli kolébková filosofie dětí a že také musí být pro děti udržována. Má-li jednou muž vycvičený rozum, pak již kolébkovou filosofii nepotřebuje a drží se jí vnějšně jen pro děti; on sám by si však musel spílat slepých bláznů, kdyby si ji sám nějak skutečně vážil! Avšak muž jako jsem já, může však také posoudit, zda není moudřejší přiznávat se navenek k nějakému náboženství, které v obchodních stycích klade do cesty nejméně překážek.

9) Já jsem na to přistoupil a zapsal jsem se i se svým celým domem k tvému náboženství. Avšak brzy poté jsem otvíral oči, když jste mne odsoudili k všelikým obtížným daním a tu jsem vždy lépe a lépe poznával, jak ohavnou výměnu jsem učinil přijetím vašeho náboženství.

10) Především jsem vám musel dávat desátek a prvotiny všech plodin. Velmi často jsem si na to stěžoval u římských úřadů, avšak nic jsem nepořídil; neboť všude se mně předhazovalo a říkalo: „Volem i non fit injuria (chtějícímu se neděje bezpráví; vyd.)! Proč jsi se dal jako starý rozumný Říman chytit? Pykej nyní za svou nepředloženou hloupost!"

11) Přišel-li jsem však k tobě a přednesl ti svou nesnáz, vůbec jsi mne nevyslechl a ve své velké pýše jsi vždy řekl: „Tak je to napsáno!" a já jsem musel s nepořízenou se smutnou a mrzutou tváří a myslí pěkně opět odtáhnout.

12) Chtěl-li jsem od vás podrobněji poznat vaše Písmo, tu se mi řeklo: „My jsme to Písmo a živé Boží slovo! Proto se nemá nikdo dále na nic tázat, nýbrž ať každý učiní to, čemu učíme a co žádáme! Nic dalšího nikdo nepotřebuje!"

13) Hle, ty stará zlá věštitrno Židů z Cesareje Filippi, to jsou tvá slova a tvé chování! A ty se nyní chceš najednou do běla omýt?! Přisahám ti při všem co je mi svaté, že se mně nyní nehneš s místa, dokud mi přinejmenším nenahradíš každou nejvyš nespravedlivě způsobenou škodu. I když ti dá nejvyš důstojný vrchní místodržitel na mou odpovědnost připnout kříž na záda, nestane se ti tím bezpráví! - Rozuměla jsi, stará špatná věštitrno?!"

14) Praví **CYRENIUS**: „Á, tak se mají věci?! No, no, něco již máme!- Nuže, moudrý pane představený temných utiskovatelů lidu, co proti tomu namítneš?!"

15) Praví představený: „Znáš zcela Mojžíše a všechny Bohem osvícené proroky?"

16) Praví **CYRENIUS**: „Mojžíše znám dosti dobře, ale proroky jen podle jména."

17) Praví **představený**: „Zcela dobře; jdi tedy a poznej z nich především všechny mé trpké závazky a potrestej mne, budeš-li mi moci dokázat, že jsem nevyhověl jednomu z nich! Chceš-li číst - máme u sebe Písmo jako jediný majetek, který dnešního vznešeného dne Páně smíme s sebou nosit, je-li tu nebezpečí, které by je mohlo zničit!"

137. JEDNÁNÍ S FARIZEJI.

1) Praví **MATHAEL** potají k Cyreniovi: „To je již zase oříšek, na jehož rozlousknutí jsou naše zuby asi příliš slabé! Marek provedl svou věc velmi dobře; co však můžeme udělat my, nemůžeme-li jim z jejich ustanovení dokázat porušení povinnosti? Poslechněme si však ještě Ebahla a Julia! Avšak ani to co oni dovedou nám nepomůže; neboť ten starý je ve své oblasti příliš jistý a je s to Písmem úplně ospravedlnit každé své sebe hanebnější jednání. Co se potom dá proti tomu dělat?"

2) Praví **CYRENIUS**: „Dobrá, pak ze své plné moci odsoudím všechna místa Písma, která mluví proti zdravému rozumu člověka a pak ho máme uvázaného!"

3) Praví **MATHAEL**: „To nepůjde, protože by pak mohl říci: „Zdravý lidský rozum však také vyžaduje napřed zákon vydat a schválit a pak teprve podle něho soudit." Co můžeš pak proti tomu namítat? Tu třeba obzvláště se ovládat, aby bylo možno proti těmto darebákům se strany lidské něco pořádit! Nyní tu asi budou již brzy Kornelius, Faustus, Kisjona z Kisu a jistý Filopold z téže krajiny; ti nám prokážou jistě velmi dobré služby! Velice se těším na jejich příchod!"

4) Po malé chvíli přemýšlení o tom co bylo řečeno jak se strany představeného, tak i o tom co bylo poněkud spíše potají Mathaelem poznamenáno zároveň s projevenou jeho radostí z oznámeného příchodu Kornelia a druhů, vyzývá Cyrenius Ebahla, aby přednesl něco spolehlivého o arcifarizejích.

5) A **EB AHL** povstává a praví: „Vznešený příteli! Lišky a vaše proteusy (neustálené lidi; vyd.) lze těžko chytit; lišky proto; že mají stále dva východy a proteusy proto, že se dají ve všechno proměnit, i v živly. Proto mé mínění je zde toto: Jelikož následkem toho, co ti bylo o těchto lidech řečeno od nejpravdivějšího a nejvěrnějšího svědka, kterého znáš tak dobře jako já, nemůžeš mít naprosto žádné pochybnosti o tom, zda je tomu tak či ne, na druhé straně však jako světský soudce můžeš vůči světu vynést rozsudek přece jen podle toho, o čem se může tvé ucho a tvé oko navenek přesvědčit, byla by má rada tato: Propust' tyto obtížné žadatele bez nejmenšího poskytnutí toho co chtějí, aniž bys je nějakým rozsudkem odsoudil k nějakému tres-

tu! Tím učiníš vnitřní duchovní pravdě i smyslům tohoto světa úplně zadost! Takové by bylo mé mínění!

6) Já bych ti mohl o rozmanitém podvádění a nejnesvědomitějším utlačování lidu vyprávět na sta skutečností, které jsem zažil při mnohých příležitostech s těmito předstíranými sluhy Božími; ale co ti to prospěje? Oni si jistě najdou ještě díru, kterou mohou proklouznout na svobodu! Proti každému větru, který jim může zvenčí uškodit, se pečlivě kryjí pokrývkami Mojžíše a pláštěm Arona a proroků a žádný sebe studenější vítr jim nemůže způsobit ani rýmu!

7) Ale co vše může vnější smysl rozumový učinit ze spisů proroků, to víme zcela dobře; neboť ty se hodíš pro všechno dokud se nezná jejich vnitřní duchovní smysl a pro tyto lidi je to hlavní skrývačka. Proto tu nebude mnoho jiného co dělat, nežli co jsem ti poradil."

8) Praví **CYRENIUS**: „Ano, ano, máš zcela pravdu, já to zcela ze základu poznávám; nicméně však míním, že by se těmito lidem mohlo snad přece jen přijít s něčím dokazatelně zločinným, kde by se mi pak jistě již nevytočili!"

9) Praví **EBAHL**: „Ó, já, spíše se vším jiným nežli s tím; neboť tito chlapi znají každé písmeno římského zákona a dovedou lépe nežli každý advokát obejít zákon tak, že jim nemůže ani satan na kůži. Podobných přestupků se dopustili spousty buď osobně anebo účastenstvím na nich. Před Bohem se ovšem nebudou moci skrýt; ale my jim nepřijdeme na kůži budeme-li chtít s nimi postupovat podle zákona! Snad Kisjona Kornelius, Faustus anebo Řek Filopold!? Ale z nás mimo Pána a anděla Rafaela nepřijde jim nikdo na kůži!"

10) **CYRENIUS** potřásá hlavou a praví: „Mohl bych je přece dát jako podezřelé lidi střežit; snad by potom taková vážnost přece poněkud otfásla jejich svědomím!?"

11) **EBAHL**: „Zkus to; ale ručím ti za to, že po prvých protestech představeného nebudeš moci nechat dost rychle strážce odejít! My pro vnější svět nemáme o nějaké causa criminis (trestní věci; vyd.) ani ponětí! Zde není žalobce a proto nemůže být ani soudce! Na tichou výpověď Páně nemůžeme pohlížet jako na žalobu z dvojí příčiny. Předně chybí jí každý světský usvědčující ráz a zadruhé Pána Samého bylo by před světem považovat jen za polovičního svědka; neboť ante foro Romano (před soudem římským; vyd.) bychom se nemohli aspoň ne pro nynější zákonitě odvolávat na Jeho božskost, ba docela ani ne na Jeho dar prorocký! My ovšem víme přesně, jak jsme s nimi na tom; leč suchý římský zákon dávno ještě nezná našeho Pána a Mistra a tedy také ne Jeho výpověď z Jeho moudrosti a ty přece můžeš nyní přes veškeré své nejnvtřnější přesvědčení o těchto lidech soudit jen podle toho, co můžeš jako důkaz pro jejich obvinění uvést vnějšně. A k tomu patří především žalobce a teprve pak přijdou přísedící svědkové! Či má u vás nějakou platnost výrok nějakého proroka anebo věštírny, nepatří-li obě k vašemu náboženství?"

12) Praví **CYRENIUS**: „V mimořádných případech ano, zejména prokázal-li se prorok napřed před řádným soudem hodným vši víry! Nechová-li soud o něm žádné pochybnosti, může o sobě, podobně jako výrok nějaké vyzkoušené věštírny posloužit za úplně platný důkaz! Neboť jedině soudce má právo přijímat anebo nepřijímat platnost nějakého svědka, anebo uznat a určit zda je přístupný anebo nepřístupný!"

13) Praví **EBAHL**: „Dobře, co však potom, nedá-li se prorok použít ani za žalobce a rovněž ne za svědka? Čím ho k tomu budeš moci přinutit!? Za svědka třeba spíše; ale za žalobce již vůbec nikdy! Zde máme ovšem Jednoho; ale čím tohoto velkého Jednoho přinutíš a čím anděla Rafaela, aby vystoupili buď jako žalobci anebo jako svědci?"

14) Praví **CYRENIUS**: „Tu se ovšem nedá nikde užít nátlaku! Vyčkejme tedy; neboť ohlášení nedají snad již příliš dlouho na sebe čekat! - Zdá se mi, jako bych ještě v dosti velké dálce viděl na moři veslovat!"

15) Praví **MATHAEL**: „To jsem zpozoroval také já již před půlhodinou; ale věc zůstává téměř stále na témž místě! - Nuže, jak je to s výslechem? Jste ještě na témž místě?"

16) Praví **CYRENIUS**: „Ani o vlas dále! Měl jsi pravdu a Ebahl má také pravdu a já poznávám, že s nimi ani se vši svou dokonalou mocí ve věcech světských pramálo pořídíme a ti přicházející bezpochyby také mnoho nepomohou."

138. CYRENIUS POSÍLÁ DO CESAREJE PRO SVĚDKY PROTI FARIZEŮM.

1) (**CYRENIUS**:) „Ale právě teď mi něco napadá! Pošlu ihned posla k okresnímu správci,

který mně musí poslat z města všelijaké žalobce a svědky. Ti již poví něco o těchto liškách a pak už je vženeme do úzkých!"

2) Praví **MATHAEL**: Tato myšlenka je dobrá! Získáš tím aspoň to, že je potom můžeš dát pod stráž. Avšak musí se to provést rychle!"

3) Cyrenius dá ihned předvést dva jezdce a vysvětluje jim co chce od okresního správce. A jezdci cválají ihned do města.

4) Když toto však mezi sebou mumlající arcifarizeové zpozorují, přistoupí představený opět k Cyreniovi a praví: „Pane a veliteli, proč jsi poslal jezdce do města? Poslal jsi je tam snad kvůli nám? Chceš tím snad zmařit naše právní nároky schválené vaším zákonem? Pane, to půjde těžko; neboť na naší straně je zákon a Bůh! Musel bys jen dát nové zákony, které by ti pro tento okamžik právě tak málo mohly prospět jako ty staré; neboť působnost nového zákona nemůže přece nikdy platit zpětně!"

5) Praví **CYRENIUS** poněkud pohněvaně: „Mluvte až budete tázáni! Vaši prosbu znám a vaši odpovědnost také! Nyní záleží jedině na mně. Musím se poradit se sebou a se svými úředníky, zda jste hodni císařského vyhovění vaší žádosti.

6) Budete-li při nejpřísnějším prozkoumání shledáni hodni, pak se vaší žádosti také vyhová; budete-li však shledáni nehodnými, pak nejenže se jakékoli vyhovění samo sebou ruší, nýbrž bude ještě následovat trest za drzost, že jste se jako trestní lidé opovážili žádat k příkrytí vašich hříchů od státu ještě milost. Zapamatujte si to dobře! Vrchní místodržitel římský soudí zcela jinak nežli vy! On nesoudí nikdy podle přízně a podle vnější vážnosti nějaké osoby, nýbrž vždy bez rozdílu stavu přísně podle zákonů a práv.

7) Proto se mějte na pozoru, jak ve vši tajnosti stojíte se svým svědomím před Bohem a před lidmi! Neboť od vás jako tak zvaných sluhů Božích, - ačkoli Bůh služebnictvo nepotřebuje, neboť jeho všemohoucnost a všemoudrost, jeho všudypřítomnost a vševědoucnost Mu beztoho již od věčnosti konají ty nejlepší služby - a od vás jako učitelů lidu se bude požadovat mnohem přísnější účet nežli od neučeného lidu, který často zná nejvýš jen několik nejběžnějších zákonů a ani při nich nemá tušení, jakého ducha vlastně v sobě skrývají.

8) Vy však znáte zákon i ducha a musíte je znát a musíte být zasvěceni do vši pravdy. Proto také uznáte, proč se již kvůli lidu mnohem přísněji s vámi postupuje, nežli s nějakým soukromým člověkem! Neboť buď. tu musíte stát čistí jako slunce anebo jste nebyli svého úřadu nikdy a nikdy hodni! Proto se také nemusíte naprosto starat o to, co všechno podnikám buď. pro vaše obvinění anebo na vaši omluvu! Jděte však a přineste svou žádost na pergamenu a podejte ji, abych měl v rukou o jeden důkaz více buď. pro anebo proti vám!"

9) Praví představený: „Vznešený pane a veliteli! Dnes je sobota nového měsíce, v níž je nám zapovězena jakákoli činnost. Tohoto zasvěceného dne se člověk ve všelikém klidu svého těla nemá ničím jiným zabývat leč jedině v duchu Bohem; jen mluvit smíme, ale psát ne až do západu slunce. Po západu ti však žádost podáme již také písemně."

10) Táže se **CYRENIUS**: „Dal vám Mojžíš zákon o zvláštním zachovávaní soboty nového měsíce!?"

11) Praví představený: „Mojžíš zrovna ne, ale jeho nástupce, jehož ústy častěji mluvil Boží Duch tak jako posvěcenými ústy Mojžíše."

12) Praví **CYRENIUS**: „O tom bych velmi silně pochyboval! Neboť z čistě Mojžíšových zákonů a nařízení vyzírá často rukama hmatatelně božský Duch; avšak z vašeho svátku nového měsíce nevyzírá nic jiného nežli nejtemnější pověra a celý lodní náklad nejhrubší lidské hlouposti. Co je to nový měsíc? Vy to nevíte, avšak my to víme a proto se musíme vašemu svátku nového měsíce z plna hrdla smát. Naši moudří, kteří mnoho chápou, žasnou nad tím, jak je možné, že v nejbližším sousedství Řeků, Římanů a Egyptanů mohou být takoví hlupáci a nejvyslovenější zatemněnci, kteří ani nevědí co je vůbec měsíc a co nový měsíc! - Řekněte mně, jakou máte představu o měsíci!"

13) Praví představený: „Řekni nám raději, vznešený pane a veliteli, co soudíš o měsíci ty, pak ti řekneme co soudíme o měsíci my."

139. PODSTATA ZEMĚ A MĚSÍCE.

1) Praví **CYRENIUS**: „Tak poslyšte! Měsíc je asi 50krát menší světové těleso nežli naše

Země a doprovází stále Zemi na její velké dráze kolem slunce; zatím co Země urazí tuto velkou cestu jednou za 365 dní, oběhne kolem ní měsíc téměř třináctkrát.

2) Při těchto obězích musí měsíc nutně zaujímat také vesměs různá postavení. Jelikož je jinak právě tak temné těleso jako naše Země, je také rovněž tak jako naše Země osvětlován velkým sluncem. Stojí-li Země téměř mezi sluncem a měsícem, pak vidíme měsíc zcela osvětlený a tu je úplněk; přijde-li však poté měsíc as ve 14 dnech následkem svého rychlého pohybu téměř mezi slunce a Zemi, čímž vidíme jen velmi málo z jeho osvětleného povrchu, pak je to nový měsíc.

3) Vstoupí-li však měsíc nějak náhodou přesně mezi slunce a Zemi, jak tomu bylo včera, pak zakryje slunce a zadrží jeho světlo, aby vnikalo na určitou část Země, to jest na onu část, s níž by se dala vésti měsícem až ke slunci zcela přímá čára a tu pak vzniká zcela přirozeně zatmění slunce; avšak ony části Země, které nejsou přesně v této přímé čáře, nebudou toto zatmění vidět, zejména však již zcela nic ony části, které jsou na opačné polokouli naší Země. Neboť Země, kterou obýváme, je právě tak koule jako slunce a měsíc a tvoří den a noc jen tím, že se otočí jednou kolem své osy a to celkem za 24 hodin, v kteréžto době posunuje poněmáhu všechny krajiny a pruhy mořské od severního pólu až k jižnímu pod slunce a nechává je osvětlovat a oteplovat.

4) Jedině to je moudřími skrytě dobře vypočítaná a jasně poznávaná pravda, o které laik ovšem nic neví, protože mu k takovému poznání chybí nutné předběžné vzdělání a po boku takových učitelů, jakými jste vy, předběžné vzdělání nutně chybět musí, neboť co někdo sám nemá, nemůže také nikomu jinému dát. A i kdybyste to měli, pak byste to také žádnému laikovi nedali, protože hloupost laiků vám vynáší více nežli nejdůkladnější moudrost! Tím jsem vám jasně ukázal co je nový měsíc; a nyní ukažte také vy mně co je nový měsíc u vás!"

5) Praví **představený**: „Co jsi nám, vznešený pane a veliteli, nyní řekl, to jsme se tajnými cestami také již dověděli a já pro svou osobu jsem také velice pro to; avšak zkoumej naproti tomu Mojžíšovy dějiny o stvoření a v nich nelze objevit ani stopu všeho toho co jsi mi nyní sdělil a co mně již po dvacet let nebylo neznámé.

6) My však jako první hlavní vyznavači a zvěstovatelé nauky Mojžíšovy, která je s tímto zcela pochopitelně správným názorem ex diametro (přímo; vyd.) v rozporu, sedíme před lidem ovšem z nutnosti na stoličce Mojžíšově a Aronově. Co jiného tu můžeme dělat nežli nejvýš podržet zcela v tichu lepší přesvědčení pro sebe, lidu však nicméně přednášet to, co jsme dostali od Mojžíše!?

7) Měl by dnes jeden z nás jen zkusit hlásat v této věci lidu jinou nauku nežli Mojžíšovu a ručím za to, že bude ukamenován!

8) Mnozí ovšem řeknou: To co Mojžíš řekl, má v podstatě zcela jiný smysl a praví něco zcela jiného, nežli co se dá vyrozumět z mrtvé litery. Také to pro svou osobu velmi rád připustím; ale jak by se toto mělo bez škody vstípit velkému národu, který jsme neučinili teprve my, nýbrž již naši předkové nad všechny kameny hloupějším? Předně duchovní smysl je tak hluboko skryt, že jej člověk nakonec ani sám nemůže dost jasně objevit a zadruhé je otázkou, jak vstípit přetemně hloupému nejvýš pověrčivému lidu, kterému jsou všechny vyšší prvky vědy cizejší nežli severní pól, něco, o čem si zcela otevřeně doznáno, člověk sám nemohl ještě nikdy zjednat zcela jasnou představu!

9) Proto je tu přece jen nejrozumnější nedělat nic jiného, nežli ponechat lid při staré víře a sám jako představený starých nauk a zákonů co nejpřísněji zachovávat tyto nauky a zákony aspoň před tváří lidu; je-li však člověk sám bez hloupých svědků, pak ať činí a věří u sebe co se poznává jako stále pravdivé! Dělal-li by se jinak, uviděl bys tyto krásné kraje až příliš brzy v nejstrašnějším povstání! - Nyní můžeš mluvit opět ty a můžeš mi ukázat, jak si mám počínat, uvedl-li jsem ve své řeči něco nesprávného!"

140. ZPRÁVA POSLA O VZPOURĚ V CESAREJI.

1) **CYRENIUS** žasne nad moudrostí představeného a říká Mathaelovi: „Příteli, s ním není radno třešně jít! Neboť tu člověk dostane všechny stopky do tváře! Jakými všelikými vědomostmi je tajně nacpán a jak nádherně dovede ospravedlnit své nynější postavení! Ó, to tu ješ-

tě nebylo! Nakonec se člověk nemůže na něho hněvat! - Ale nyní tu již musí ihned být ti z města a ukáže se s čím vším se objeví."

2) Práví **MATHAEL** s úsměvem: „Zcela s ničím, pravím tobě; neboť tito arci -- jsou až příliš všemi mastmi mazaní a všude najdou díru kudy by unikli! Krátce, vyvrát na tyto lidi, na to je třeba více nežli pouze lidské síly a lidského vědění! Sta Řeků a Římanů si troufám za jediný den vyléčit z jejich hlouposti; neboť co jim přednesu bude jim nové a oni to přijmou dokonce s velmi vděčnou dychtivostí. Ale u těchto lidí není nic co by se jim mohlo jako něco nového předložit; jsou většinou zasvěceni do všeho vědění a dovedou svou věc tak chytře zastupovat, že se proti tomu dá velmi těžko něco namítat.

3) Proto také soudím, že Se Pán poněkud stáhl zpět, předem poznal, že s těmito zeloty (horlivci ve víře; vyd.) se nedá jednat a mluvit! A tak jsem také toho mínění, že žalobci z města s nimi poskrovnu právě tak málo pořídí jako my."

4) Práví **CYRENIUS**: „No, ale je to pro tento okamžik velmi paměťhodné jednání, které se za takových okolností podruhé na celé Zemi asi nevyskytne! Kdyby se aspoň podopatrovník brzy objevil!"

5) Přichází bez dechu posel a říká celé společnosti nedbaje na to kde je Cyrenius: „Přátelé, práskněte všichni co nejrychleji do bot; neboť vypuklo strašné povstání! Všichni hledají uprchlé arcižidovské a farizejské taškáře a Římané a Řekové pobíjejí vše, co se podobá i jen zpola Židům! Já jsem chudý Řek, dnes jsem oblékl z nouze na své nahé tělo židovský kabát a jen s největší nouzí jsem vyvázl životem!"

6) Práví **CYRENIUS**: „Hochu, já jsem vrchní místodržitel! Vyjádři se přesněji! Jak a proč vypukla revolta?"

7) Práví **posel** poněkud rozpačitý nad neočekávanou přítomností vrchního místodržitele: „Vznešený a nejmocnější pane, pane! Věc je zcela prostě tato: Když včera slunce či jiný světelný zjev osvětloval téměř o několik hodin večer déle nežli jak: tomu bývá normálně a potom však náhle na obloze zmizel, - zjev sice vzácný, ale proto na této velké a širé Zemi nikterak nový, - tu židovští kněží, kteří toto ze základu lidských zkušeností a lidského vědění jistě právě tak dobře poznali jako našinec, místo aby nyní nabídli svým souvěrcům čisté víno, jali se hlásat slepému pověrečnému lidu ze svých mystických prorockých knih jakýsi nyní se dostavující nesmírný trestný Boží soud. Tím povstal mezi hloupými Židy strašný řev; jejich kněží, domnělí přátelé a sluhové Boží byli nyní zapřísaháni, aby působili u Boha za každou požadovanou oběť k tomu, aby co nejmilostivěji odvolal Svá trestná práva.

8) Když úskoční kněží až příliš jasně a pravdivě postřehli tak mocnou vodu na své mlýny, odpověděli s kněžsky soudcovským mystickým pathosem (vzrušením): „Chcete-li od sebe odvrátit nejpršnější Boží soud světa, jenž se má nyní nepochybně dostavit, musíte nyní přinést za oběť všechno své zlato, stříbro, drahokamy a perly, jakož i své nejlepší vykrmené voly, nejlepší dojnice a nejtučnější telata, abychom to pak mohli důstojným způsobem obětovat Bohu!"

9) Sotva to židovští arcitaškářští kněží vyslovili, dostavila se hotová průtrž mračen požadovaných obětí! To viděli naši pohanští kněží, kteří nejsou zrovna na hlavu padlí a snažili se, zda by snad také oni nemohli nějakým šťastným tahem přimět svůj lid k tak vydatným obětem. Také oni našli ve staré nauce o bozích něco, co jim k účelu obětnímu prokázalo velmi dobré služby. Nechali dobrého Apollona zakoukat se do nějaké nové Daphne a učinit jí poněkud špinavou návštěvu. To zpozoroval ihned jeho nepřítel, pan Pluto a mezitím vyfoukl slunce; a Gea, Apollo a jeho nová kráska se nyní octli v děsné bryndě! Že by z toho byla jistě vznikla nejstrašnější válka bohů, může si zajisté každý Řek a Říman představit! Snad kdyby byl obětmi a prosbami náležitě požádán nejmocnější Zeus, mohl by tuto nejvyšší nebezpečnou záležitost ještě urovnat! Tento výmysl vynesl také velmi mnoho našim protože již nedá dobře a svědkové kněžím, ale daleko ne to, co vynesl Boží soud světa, který svým ovcím hlásali kněží židovští.

10) Opravdu moudrý, srdce a hlavu na pravém místě mající Řek poučil několik střízlivě myslících a ti poučili, jak jen to bylo ve velkém zmatku nejlépe možné, o tomto přirozeném zjevu stíněné Řeky a Římany a ukazovali jim hezky makavě hanebné prospěchářství kněžských kast, kterým by jistě zašla chuť k požadování a braní obětí, kdyby na jejich osudných oznámeních bylo jen jediné slovo pravdy. Kdyby vůbec porovnali obě sdělení, totiž přímo zapřísáhlé židovské a pak řecké a římské, byli by zajisté přece poznali, že žádné z nich by nemohlo být uskutečněno! Neboť buď by se muselo stát to, co hlásali kněží židovští anebo to co hlásali Řekové! Bohové však nebudou přece tak. hloupí, aby šli pro každý národ péci zcela zvláštní jitrni-

ci, když přece jinak vždy zcela stejně rozdělují své nebeské dary mezi všechny lidi věřící i nevěřící!

11) Taková a podobná poučení přivedla lid ihned na lepší smýšlení. Podobná poučení byla také dána známým lepším Židům; leč tu se házel hrách na zeď. Tato boží telata vyrazila naopak ještě s hrozbami a obviňovala pohanství jako příčinu nastávajícího zla!

12) Toto vedlo brzy k násilnostem a Řekové a Římané zapálili hloupým Židům brzy soudný den nad hlavami a požadovali od kněží vydání obětí, které byly v této tísní nejméně nespravedlivě vydírány. Když nechtěli tomuto zcela skromnému požadavku vyhovět, přišli s násilím zejména k židovským kněžím, kteří se pak ovšem násilím vyhnuli a dýmem na všech židovských rozích hořícího města uprchli.

13) Moudrý římský správce města učinil ihned poté ještě velmi důležitá rozsáhle rozvětvená vyšetřování židovských arcitaškářských kněží a oznámil pak lidu, že jedině oni byli příčinou takové pustošící katastrofy. Tu teprve povstala s naší strany revolta proti veškerému židovstvu a vedla právě k velmi hroznému hospodářství; neboť Židé jsou nyní na padrt' rozsekávání a ve městě je již téměř více krve nežli mléka a vína.

14) Jak se mi nyní zdá, stojí právě uprchlí židovští kněží tamto pod velkým cypřišem! No, pěkně děkuji těm se brzy špatně povede, neprásknou-li okamžitě do bot, k čemuž těmto arcilumpům jistě neporadím! Tímto oštěpem, který byl po mně vystřelen v domnění že jsem Žid, když jsem prchal sem, který mne však na štěstí nezasáhl, sám jich ještě několik zastřelím! Oni dva jezdcí mne potkali u městské brány a budou mít co dělat, aby se dostali k podsprávcí! Pane, pane, nyní víš vše; a co jsem ti řekl je čistá a holá pravda, za niž nasadím svůj život!"

15) Praví **CYRENIUS**: „Za tuto zprávu jsem ti velice zavázán; dobře jsi svou věc vykonal! Nyní však zůstaň zde a máš-li hlad a žízeň, vezmi zde chléb a víno! Já zatím pošlu dvě kohorty*⁷) do města k potlačení povstání; potom mně posloužíš jako dobrý svědek proti oněm židovským kněžím!"

16) Posel velmi rád přijal tento návrh, neboť byl již velmi hladový a žíznlivý; a Cyrenius dal pak jen pokyn přítomnému Juliovi a Julius již věděl co se má stát, neboť také on sám vyslechl celý přednes poslův.

141. SLUHA HERME VYPRÁVÍ SVŮJ ZÁŽITEK VE MĚSTĚ .

1) Když Julius splnil vůli Cyreniovu a obě kohorty odešly, vrátili se také oba dříve vyslaní jezdcí a vypovídali totéž, co právě vypověděl sluha. Zároveň sdělovali, že městský správce co nejponíženěji ujišťoval, že jakmile se bouře jen poněkud utiší, přispěchá a podá o všem nej přesnější a nejsvědomitější zprávy vysokému veliteli. Cyrenius obdaroval oba jezdce a dal jim volno a oni pozdravivše Cyrenia ubírali se poté ke svým druhům. Poté se Cyrenius obrátil opět k poslu a tázal se ho kdo ho vlastně vyslal jako posla.

2) Praví **posel** nyní poněkud zmužileji nežli dříve: „Pane, pane, nutnost! Já sám občan města jsem přišel při této příležitosti o celý svůj majetek, ježto oheň nakonec nečinil rozdíl mezi domy našimi a domy židovskými a nyní jsem žebrák! Tento plášť, který nyní z nouze pokrývá mé tělo, stáhl jsem s těla jednomu zabitému Židu a hodil si jej přes ramena, jinak bych byl nahý jako má žena a tři mé již dosti odrostlé dcery, které jsou nyní všechny čtyři s jedním velkým prostěradlem za chatou tohoto starého Marka.

3) Vydal jsem však svolání zajisté zde přítomným Židům z města, aby utekli a já je pak z toho snáze poznal a pak se na těchto arcitaškářích tímto ostrým kopím podle své chuti pomstil. Jestliže však utekli, pak by se mohli dostat dále jen per mare (po moři; vyd.); ostatně městský správce všude postavil stráž a ty by ty taškáře zatkl, načež by se jim pak věru dobře nedařilo!

4) Pane, pane! Já jsem Řek a vyznám se již tak trochu ve válečné lsti; avšak nyní je již dobře, odtud nám tito taškáři již neutečou! Ostatně by také naprosto neškodilo postavit několik stráží na břehu mořském; neboť jinak by se ti chlapi mohli rychle zmocnit nějaké lodi a s ní odplout."

5) Praví **CYRENIUS**: „O to se nestarej; o to je již co nejlépe postaráno!"

6) Poté se **CYRENIUS** obrátí k Mathaelovi a praví: „Nuže, co nyní říkáš zprávě tohoto

⁷ KOHORTA = nejmenší taktická jednotka římského vojska; př.

posla?! Nicméně však vyčkám dříve městského správce a jsem velmi zvědav až uslyším co budou tito arci - - proti tomu namítat !"

7) Praví **MATHAEL**: „Mnoho tím nezískáš; neboť znáš ještě příliš málo všechny ty tisíce díry, kterými se mohou dostat na nejkrásnější svobodu. Ale nyní jsi na tom lépe nežli dříve!

8) Ale teď musí být především postaráno o to, aby byla opatřena poslova žena a děti! Helena, snad máš nějaké denní šaty u sebe a kdyby to byly i jen košile, aby byly zatím chráněny před nahotou!"

9) Helena zavolá ihned jednu ze svých služebnic a poručí jí, aby opatřila čeho třeba. Služebná se odebere ihned do stanu Ouranova a přinese čtyři dobré košile a čtyři drahocenné řecké ženské sukně. Když s tím přijde, praví **HELENA**: „Dej se dovést poslem k jeho ženě a dcerám, oděj je a přiveď sem ke stolu!"

10) **Poslovi** vstoupí do očí slzy díky nad touto dobrotou Heleny a s radostným srdcem odvádí služebnou tam, kde ho očekávají jeho plačící žena a smutné tři dcery. Když však praví dosud prostěradlem ovinutým plačícím ženám: „Neplačte již moje nejdražší; neboť hleďte, našli jsme již nejvyšší mocného ochránce! Je zde vrchní místodržitel Cyrenius a bezpochyby jeho dcera posílá vám jemnější a drahocennější šaty nežli jste kdy podobné jen viděly!". Tu žena a dcery poskočí radostí a rychle se obléknou. Posel pak složí prostěradlo a vstrčí je pod svůj židovský kabát. Poté je přivádí všechny k Heleně a ony smáčejí její šaty slzami nejvřelejších díky. Helena vyzve ony čtyři žínky, aby se posadily po jejím boku a ihned je pohostí chlebem a vínem; neboť také tyto čtyři žínky byly již velmi hladové a žízňivé. Helena a Ouran rozmlouvají s těmito čtyřmi a ony jim vypravují leccos o utiskování věřících farizeji. Poté praví **CYRENIUS** poslovi: „Příteli, já jsem tě hned z počátku poněkud tvrdě oslovil neuctivým jménem „hochu"; ježto tě však nyní znám lépe, je mi líto, že jsem tě takovým způsobem i jen na okamžik zneuctil. Za to tě nyní však také ihned obléknu čestným šatem!"

12) Poté poručil Cyrenius svým sluhům, aby přinesli ihned nejjemnější římský čestný šat, skládající se z nejjemnější košile s varhánky z bissu, sahající až po kolena, dále z tógy, která byla lemována zlatými portami a utkána a zhotovena z indického nejkrásnějšího modrobarevného hedvábí a dále se šat skládal z nejušlechtilější římské obuvi a z nejjemnějšího egyptského turbanu s pérovou ozdobou a přezkou z cenného smaragdu. Mimoto doručil náš Cyrenius poslovi ještě šest nejjemnějších spodních košil a sto liber stříbra. Posel byl přitom ovšem radostí celý bez sebe a takřka nevěděl, jak by Cyreniovi poděkoval za všechna tato dobrodiní.

13) **CYRENIUS** sám se však radostí usmíval a pravil poslovi jménem Herme: „Jdi do domu mého Marka, umyj se, obleč a jako ušlechtilý Říman se navrací bude právě na čas, abychom podrobili farizeje hlavnímu výsledku! Neboť tentokrát mně již neujdou, za to ručím! A ty mi, ušlechtilý příteli Herme, prokážeš dobrou službu!"

14) **HERME** praví: „Má vůle to je a válečné lsti mi ještě nikdy nechybělo! Ale tito lidé jsou pro lítice (furie) příliš chytří, něku-li pro nás cestou řádného soudního projednávání! Chceme-li tyto lidi chytit, musíme se držet jen toho, co o nich vypovídají spolehliví svědkové; neboť jak jim někdo naslouchá, zmate se, považuje je nakonec ještě za nevinné a svolí k jejich žádosti. Proto mé mínění by bylo, abychom tyto arcitaškáře schytali a vrhli do moře rybám jako potravu, aby si na ně již nikdo nevzpomněl! Tehdy člověk učiní jako soudce všemu právu zadost! Když se v nějaké krajině usadí tygři, hyeny a vlci a tím přijde lidstvo do veliké úzkosti a ke škodě, mají se snad tyto šelmy ještě vzít napřed řádně k výsledku?! Nikoli, pravím! Jejich škodlivost je až příliš známa; proto pryč s nimi, kdekoli se začínají ukazovat příliš nebezpečnými lidské společnosti! Pane, pane! Tito lidé jsou Proteové, které naprosto nelze chytit! Čím více se namáháme abychom je politicky chytli, tím více býváme sami jimi chyceni! Já je znám, jakkoli jsem Řek! Ale nyní, nejmilostivější pane, pane, dovol mi ještě jednu otázku!"

15) Praví **CYRENIUS**: „Jakoupak? Mluv!"

142. DALŠÍ OTÁZKY PŘI VYŠETŘOVÁNÍ CYRENIEM.

1) Praví **HERME**: „Pane, pane, tamto as deset kroků od tohoto stolu stojí s děvčátkem muž podivuhodně přívětivého a přitom však nejvyšší moudrého vzezření; děvčátko s ním velmi mile a srdečně rozmlouvá a řekne-li on něco, projevuje nad tím nepopsatelnou slast! Kdopak je ten

velmi milý muž? Ach, jaká důstojnost vyzařuje takřka přímo z jeho celé bytosti! Jak ušlechtilý to tvar člověka v takové přenádherné postavě! Oči téměř všech jsou na něho upřeny! Podle oděvu je to patrně Galilejec! Můžeš mi podat o tomto muži zprávu? Ó, bohové, čím více toho muže pozoruji, tím více jsem do něho přímo zamilován! Nezazlívám své ženě a svým třem dcerám, že od něho nemohou oči téměř odvrátit! Dal bych v zástavu svůj život, že tento muž je dobrý, ušlechtilý a moudrý člověk! Ale kdo, kdo, kdo a co je? Dej mi pane, pane o tom zprávu a my pak začneme hned ty arcitaškáře zpracovávat! Ó, ti nám již v žádném případě neujdou; jen nesmíme jejich výpovědi brát nijak povážlivě!"

2) Praví **CYRENIUS**: „Příteli Herme, o onom muži ti říkám zatím tolik, že mezi námi lidmi je to hotový Bůh! Je to zatím jen lékař z Nazaretu, - ale jaký lékař! Podobného lékaře tato Země ještě nenosila! Vše ostatní se dovíš ještě později! - Nyní se však vrátíme k našim záležitostem a ty mně napříště již neříkej „pane pane“, nýbrž „každý příkaz ctí a pro tento příkaz bych chtěl z vděčnosti v nejvyšší úctě a lásce k tobě zemřít! Ale nyní mi, vznešený příteli, napřed ještě řekni, kdo je příteli a bratře!"

3) Praví **HERME**: „Zcela dobře, já dovedu onen tak velice krásný jinoch v blízkosti lékařově! Je to snad jeho syn a děvčátko jeho dcera?"

4) Praví **CYRENIUS**: k naší věci!"

5) Po těchto slovech nechává Cyrenius předstoupit opět do blízkosti představeného farizeů a ptá se ho, zda zná toho posla?

6) Praví představený: „Kdo by neznal slavného pěvce a hráče na citeru? My jsme se při jeho zpěvech již často nádherně pobavili! Je jen věčná škoda, že ho nelze pohnout k náboženství našich otců; věru, ten by předstihl našeho velkého Davida! Je to krajně poctivý, počestný a nejvyšší citlivý člověk; jen nám není nakloněn, což mu však rádi promijíme, neboť nemůžeme přece žádat" aby ve svém duchu pojal a pochopil naše ustanovení, jež se zdají být často silně nelidská!"

7) Praví **CYRENIUS**: „Tento Herme je však náš nejsilnější žalobce a nyní mně podruhé až příliš bez obalu potvrdil, co předtím vypověděl o vás jeden nejvěrohodnější svědek! Tím stojíte nyní přede mnou jako velmi hanební a nejsprostší zločinci, máte však přitom ještě tu nejhanebnější drzost, že mě žádáte o náhradu škody za to, že jste se svou vlastní zlou hrabivostí stali nejzavrženějšími a nejprohnanějšími žháři! - Co tomu říkáte?"

8) Praví zcela klidně **představený**: „Pane, na Herma se za to ani dost málo nehněváme; neboť již dávno víme, že člověk, který nemá o věci ani trochu dostatečné znalosti, nemůže soudit jinak, nežli jak se jeví věc jeho omezenému rozumu. Kdo by se kdy mohl hněvat na člověka, jenž spadne se střechy a svým pádem zabije nějakého pod střechou sedícího člověka?! Chce-li být dobrý pěvec Herme nyní také naším nepřítelem, ať jím je; my mu však nepřáteli nikdy nebudeme! V podstatě je také vše úplně pravda, co o nás vypověděl. Ale v Evropě u Sicílie je jedno nebezpečné mořské místo, které se jmenuje Scylla a Charybdis; kdo obepluje šťastně Scyllu, toho pak pohltí Charybdis! My jsme se však dnes v noci vznášeli také v opravdové mravní Scylle a Charybdě a tážeme se tě nyní: Copak bychom byli měli vlastně dělat, aby to bylo vám Římanům zcela vhodné?"

9) Praví **CYRENIUS**: „Jestliže jste dobře věděli, co bylo na tom včerejším zjevu, proč jste nevysvětlili dětem vaší víry pravý stav věcí, „Ano, ano, příteli, správně jsi soudil; avšak nyní čímž by byly zřejmě myslí všech uklidněny?! Proč jste obelhávali lid a tím dali důvod k největšímu zděšení a zmatku a k nynějšímu povstání proti vám?! Proč jste vydírali nejneslýchanější a nejtyranštější oběti na lidu, když jste přece věděli, co bylo na tom zjevu a že v sobě neskrýval žádné stopy Danielova proroctví?!"

10) Dejte mi na to odpověď a ospravedlňte takové neslýchané chování s vaší strany vůči chudému, slepému a vámi ohlupovanému a pověřivému lidu!

11) Praví **představený**: „Já jsem se ti právě zmínil o vaší Scylle a Charybdě; leč ty jsi tuto věc asi nepochopil! Hleď, když včera slunce osvětlovalo jako za dob Josuových neobyčejně dlouho večer, bylo to mnohým našim nejváženějším souvěrcům nápadné. Přišli ke mně do synagogy, žádali mě o radu a také mně oznámili, že jsou tím všichni Židé velmi poděšeni. Já jsem jim, pokud to šlo, tuto věc také při prvé návštěvě vymlouval a tento zjev jsem jim vysvětloval jako něco v této době blízké rovnodennosti zcela přirozeného. Odešli, avšak nemohli lid uspokojit, neboť lid chtěl vidět na východě hvězdy padající s nebe a odkazoval uklidňovatele hned na Danielovo proroctví. Lid zároveň hrozil, aby se mu něco takového nezatajovalo! Po určité době

však slunce anebo onen světelný zjev náhle zmizel a nastala hrozná tma! Nyní byl však také konec všem našim uklidňovacím pokusům! Teď tu musel být konec světa; slovo s naší strany proti tomu by nám bylo přineslo okamžitou záhubu!

12) Hle, to byla Scylla! Těmito okolnostmi jsme byli tedy nuceni kázat nyní úplně Daniela a podle zřejmé velikosti této události požadovat také nejsilnější prostředky k pokání, aby se tím v myslích lidu udržovalo aspoň trochu naděje ve shovívavost Boží! Avšak velmi dobře jsme poznávali, že bychom se byli za dnešního, čistého jitra octli v Charybdě; leč má-li se volit mezi dvěma zly, zvolíme raději prvé a zdánlivě menší nežli druhé, které nám musí přinést ihned zánik. Podle daných námi nevyvolaných okolností jednali jsme tedy správně a spravedlivě, protože bylo nemožné jednat jinak. Jak můžeš ty, jako spravedlivý Říman chtít nás za to nyní soudit? Vysvětli nám to!

13) Praví **CYRENIUS**: „Ano, ano, ta věc je přijatelná; je však otázkou, co jste s přijatými oběťmi dělali! Neboť konec světa, pro jehož zabránění jste žádali a přijímali oběti, jak vidět, dnes nenadešel! Byli byste je vrátili opět chudému lidu?”

14) Praví představený: Vznešený veliteli To je zajisté zvláštní a nejvýš zbytečná otázka! To se přece rozumí samo sebou, avšak kvůli slepotě lidu by se to muselo stát se vši chytrostí a opatrností; avšak teď polož tuto otázku ohni, jenž strávil všechny oběti a všechny naše zásoby, co on potom udělá!

15) Kvůli našemu kázání vyvolanému okolnostmi a potřebou a kvůli prorocství Danielovu nebylo naprosto třeba spalovat naše domy a synagogy, což bylo provedeno ze staré zášti k nám tvými moudrými souvěrci. Proto jsme přišli prosit nejen za nás, nýbrž také za náš lid, neboť bez našeho provinění jsme se stali nyní žebráky. Jak bys nás mohl anebo chtěl nyní za to soudit a dokonce trestat, místo abys nám pomohl?! Uvažuje-li o celém stavu věci, o důvodu a skutečnosti, musel bys být více než sedmerou nocí poražen, kdybys zde chtěl připisovat vinu nám!”

143. ÚSUDEK PŘEDSTAVENÉHO FARISEŮ O SPASITELI.

1) Praví **CYRENIUS**: „Toho jsem dalek; ale na čem mi hlavně záleží a záležet musí je to, že bych vás chtěl ze základu polepšit a učinit opravdovými lidmi! Můžete sice vnějšími, dobře promyšlenými chytrými slovy své nitro velmi zastřít a zde tím snáze, protože se okolnosti v jistém ohledu utvářely ve váš prospěch a nikdo z nás nemůže s prokazatelnou jistotou tvrdit, co byste učinili s jednou přijatými oběťmi, kdyby například nenastal požár; avšak já vám pravím nyní něco jiného a táži se vás, zda byste to co jste s nejčistším a nejkolidnějším svědomím napovídali mně, napovídali také takovému vše znalému proroku Eliášovi anebo nějakému Božímu andělovi, jenž prozkoumá vaše srdce a ledví!

2) Na mou věru, při mém císařském čestném slově, které je pravdivé a mocné, pravím vám: Zde v mé společnosti je několik moudrých - nikoli mé, nýbrž vaší víry - kterým jsou nejtajnější myšlenky člověka tak světlé a jasné, jako nejvýš veřejně vykonaný skutek! Kdyby oni vás zkoušeli, odpovídali byste jim s tak lehkým svědomím jako mně, když víte dobře, že se mně nedostává, když ne zrovna rozumu a důvtipu, tak přece jen vševědoucnosti?! Zkoušel jsem tyto lidi přísně a shledal jsem, že se s nimi naprosto nesmí žertovat! Také vás dám jimi vyzkoušet.

Má-li se tato věc tak jak jste mně ji přednesli, pak se vám také vše a ještě mnohem více poskytně nežli zač jste prosili; budou-li však tito mudrci vypovídat o vás něco jiného, pak bude bratr velkého císaře a strýc nyní na trůnu sedícího vládce zajisté velmi dobře vědět co učiní!”

3) Praví představený: „Čím však nás můžeš ujistit, že mudrci, o nichž se zmiňuješ, jsou našimi přáteli a nikoli nepřáteli a zda své moudrosti vůči nám nezneužijí? Neboť jsme jednou farizeové a jako takoví jsme v Galileji nenáviděni, protože se držíme přísně ustanovení a hlásáme jen Mojžíše a proroky, zatím co se potají již téměř celá Galilea přiznává k egyptsko-řecké filosofii. Jsou-li tedy tvoji mudrci Galilejci, pak si na nás se svou moudrostí nepřijdou a my se tudíž již předem ohrazujeme proti veškerým galilejským nám nepřátelským mudrcům!

4) Mimoto je také psáno, že z Galileje nikdy prorok nepovstane a povstat nemůže, protože totiž Galilejci se jako židovští kacíři příliš oddálili staré mojžíšské moudrosti! Jsou-li to však mudrci z Judeje, pak je také vyslechneme!”

5) Praví **CYRENIUS**: „Mudrci, o nichž jsem se zmínil, jsou v mé víře a v mém srdci tak postaveni, že každé slovo z jejich úst mně přichází jako čistě z nebes, ačkoli nehledím zrovna na

to, zda něco co má být pravé, mělo by snad proto přijít přímo z nebes, neboť každá pravda zůstává právě tak dobře pravdou na Zemi jako na záchvěvech světla ze všech nebes! Neboť hruška a hruška musí v nebi právě tak jako na Zemi dát dvě hrušky, - ne-li, pak je nebe lží!

6) Mezi jinými dávám vám ještě jednu otázku! Právě jste se ohradili proti galilejským mudrcům a já jsem z toho vyrozuměl, že máte k tomu snad ještě jiný důvod nežli právě řeckou filosofii! V okolí Nazaretu povstal totiž muž, který koná veliké nejvyšší podivné věci, učí lidi nové nauce jak se praví z nebes a její pravost potvrzuje nikdy neslýchanými zázraky! - Řekněte mi, zda jste o tomto člověku ještě nic neslyšeli a co o něm soudíte!"

7) Poznamenává potají **MATHAEL**: „Teď jsi je uchopil na pravém místě! Teď začnou také ihned měnit svou barvu a svá slova!"

8) Nato odpovídá **představený**: „Cožpak pronikly také až k tvým uším podvody onoho nám velmi špatně proslulého mastičkáře, kterému se stala tesařská sekyra příliš těžká a proto hledá své živobytí raději ve sladké zahálce nežli v nějaké poctivé práci? Hle, ty chceš nyní nás zákonité kněze za každou cenu soudit, jak to až příliš zřejmě vyrozumíváme z každého tvého slova a posuňku; ale takový Galiot, takový svůdce lidu má před sebou pomocí několika naučených východních kouzel takřka volný pas, může dělat co chce a jeho slovo má před tebou patrně mnohem větší váhu nežli slovo naše, pro jehož pravdu hlasitě mluví rozum, lepší prozíravost a lidský v zákonitém řádu jsoucí pocit! Znáš onoho Galiota, kterého ty míníš a tím jsem ti však také již řekl vše!"

9) Praví **CYRENIUS** tímto výrokem zřejmě vzrušen: „Zcela dobře; vy jste mně nyní vyslovili o muži své mínění, jaké by nemohlo nikdy lépe dopadnout k vaší škodě! Ale tentokrát jste mluvili pravdu aspoň potud, že jste mi ukázali své nitro právě takové jakým je. Znáš až příliš dobře onoho vašeho Galiota a vím, co je na něm; ale znám nyní také dokonale vás a vím, co vše je na vás! Že neberu hned každého šmahem za bernou minci, dokud jsem ho nevyzkoušel až do posledního atomu, o tom podávám právě na vás jistě nepopíratelný důkaz!

10) Zde před vámi stojí nynější pontský král. Včera ráno stál přede mnou ještě téměř jako spoutaný zločinec a mohl být snadno odsouzen na kříž; ale já jsem vše přísně zkoušel, shledal jsem jeho úplnou nevinu a učinil jsem ho jako velmi moudrého muže tím, čím nyní je!

11) Já jsem přísnější nežli každý jiný soudce, jsem však vůči každému pln spravedlnosti. Ublíží-li se někomu během nutného zkoušení a shledám-li jeho nevinu, pak mu dovedu podle svých sil přeměnit jeho vytrpěnou křivdu v radost a štěstí, čehož důkazem je vám tento nový král.

12) Hůře nežli každého jiného jsem také zkoušel onoho Nazareťana a shledal jsem, že je tak dokonalý člověk, jaký před Ním na půdu této Země nikdy nevstoupil, aniž kdy kdo po Něm vstoupí. Je však proto také zcela naplněn a proniknut pravým Božím Duchem a jedná a mluví také jen z nekonečné, nikdy nezměřitelné síly a všemohoucnosti. Tak jsem tohoto Nazareťana poznal a jsem nyní zanícen k Němu nejvyšší úctou a láskou, ačkoliv je to v nejvlastnějším smyslu slova a významu arcižid.

13) Ó, také my Římané si dovedeme vážít židovstva, je-li takové jakým má být podle Mojžíše a všech proroků: plné ducha, síly, lásky, pravdy a moudrosti; ale židovstvo jak vy je nyní vychováváte, je pro nás, ducha a pravdu milující Římány, ohavností neúplnějšiho zrušení na svatém místě, jak ji předpověděl váš prorok Daniel! Nyní máte mé svědectví o onom vámi tak hluboce opovrhovaném Nazareťanu. - Co mně můžete nyní proti tomu namítat?"

144. FARIZEOVÉ SOUDÍ O SVÉM PŘEDSTAVENÉM A O JEŽÍŠOVI.

1) Tu všichni farizeové otvírají oči .a jeden učiní zcela tiše poznámku řka: „No, to se našemu ostrovtipnému představenému zase jednou povedlo! To je arcivelbloud! Teď můžeme přihlížet jak se z této louže dostat! Nemohl ten velbloudský představený Nazareťana vychválit před tváří nejmocnějšího velitele, čímž by celá věc nabyla nyní zcela jiné tvářnosti?! Tento velbloud musel přece tak dobře jako našinec vidět Cyreniovi již na špičce nosu, že je příliš zaujat pro zázračného Nazareťana a přece si vyjede na toho miláčka vrchního místodržitele, jakoby byl skutečně bůhví jak silně přesvědčen o jeho případné hanebnosti ač ho nikdy neviděl, s ním nemluvil, ani ho nezkoušel! Ach, to hovado představeného nemůžeme již naprosto potřebovat! Ať" je sesazen! Neboť bude-li mít ještě po nějakou dobu slovo, přijdeme všichni ještě dnes na kříž!

S místodržitelem se tu nedá žertovat!"

2) Po této poznámce praví jemu potají ostatní: „Jdi a popros vrchního místodržitele o slovo; avšak ten oslovský představený nesmí už ani slovo promluvit! Snad se ještě prosekáme! A ty se staneš naším představeným, jestli nás zde z této smyčky vysvobodíš!"

3) Praví onen **poznamenávající**: „Dobrá; pokusím se o to, - také aniž se chci proto stát představeným!"

4) Poté vystoupí ze zástupu před Cyrenia a prosí, aby směl mluvit také on.

5) Praví **CYRENIUS**: „Čekám ještě na druhý úsudek o Nazareťanu od představeného!"

6) Praví poznamenávající, také farizeus hledající sobě rovna: „Vysoký veliteli, ten je už hotov; jeho chytrost ztroskotala a proto mlčí jako velbloud na poušti! Zasekal se a zapletl do léčky a nyní již neví jak se má vysvobodit. Dobrý Nazareťan mu ušetřil bezpochyby neviditelně políček a poté dostal na ústa zámek a nyní dělá, jak to povždy dělal!"

7) Ty jsi se musel, vznešený veliteli, při své rozumové bystrosti již dávno přesvědčit, že tento náš představený je velké hovado! Kdybych byl směl já anebo některý jiný z nás mluvit, pak by byl celý spor již dávno u konce; proto ho, vznešený příteli, již neposlouchej, nýbrž nech mluvit mne!"

8) Praví **CYRENIUS**: „Dobrá, mluv tedy ty! Uvidíme, s čím ty se vytasíš!"

9) Praví dále **poznamenávající**: „Vznešený veliteli! Pokud se týče obvinění, že bychom my byli vlastní příčinou ohně, může sice z nouze platit to, co ti řekl představený, ačkoliv já ti musím naproti tomu otevřeně doznat, že přes velmi choulostivé okolnosti přece jen nejsme tak zcela sněhobílí a nevinní jak se vlastně náš představený pokusil do běla mýt; neboť požadování celkových obětí bylo jeho příkazem. Zda však k obnovení pořádku a klidu bylo zrovna nutné urvat ubohým souvěrcům vše až na košili, když to nevydali ihned dobrovolně, to je nyní zcela jiná otázka! Proto je také těžké odpovědět otázku s ohledem na vrácení obětí jednou lidu urvaných! Snad by se jim mohly půjčit peníze na značné úroky a také věci; ale s vrácením, které představený prohlásil za samo sebou se rozumějící, to půjde asi velice těžko! A všechny nás ještě až do nehlubšího nitra pobouřilo, když jsme museli poslouchat našeho tak bezhlavě žvanícího velbloudího představeného; nemohli jsme však proti tomu nic namítat, poněvadž na velkou sobotu může a smí mluvit jen představený. Za takovou přehloupou obhajobu však, kterou bychom se mohli všichni velmi snadno dostat na kříž, ať si našeho představeného vezme satan třeba i v sobotu!

10) Mluvím nyní zcela otevřeně jak to mám já a všichni ostatní na srdci. Má-li snad náš velbloudsky moudrý představený zvláštní zálibu k takovému povýšení, ať si je dá jen provést na své osobě, která je i pro kříž špatná! My se proto nebudeme pro něho ve svých slzách utápět; avšak z takového zvláštního římského vyznamenání zatím nic nepořídíme!

11) Nuže, co se však týče onoho Nazareťana, s kterým jsi nás dříve podrobněji seznámil, nemůžeme ze zcela přirozených důvodů pro Jehovu naprosto nic říci ani pro ani proti; neboť zaslechli jsme jen z velké dálky leccos šeptat. Jedna věc zněla velmi chvalitebně, jiná věc zase, pocházející nejspíše od jeho nepřátel, zněla ovšem velmi dobrodružně, byt ne zrovna špatně. Tak prý povolal opět v život skutečně mrtvé! No, my jsme to neviděli, jen jsme slyšeli o tom mluvit; uváží-li se však co to znamená povolat v život skutečně mrtvého, pak bude myslím přece zcela odpustitelné, jestliže se o tom z nejvyš makavých přirozených příčin pochybuje! Tím však nechci možnost toho popírat, nýbrž chci jen poukázat na velkou potíž a že je k tomu třeba více nežli i těch nejvycvičenějších a nejdokonalejších fyzických a duchovních životních sil člověka.

12) Praví se sice o proroku Eliášovi, že kdysi pokryl tělem a oživil hromadu kostí mrtvol; leč my jsme při tom nebyli. Také toto je jen pověst kolující od úst k ústům a není v žádné knize napsána, ani v apokryfických částech Písma! Jak těžko je tedy myslícímu člověku tomu uvěřit!

13) Esejští probouzejí sice také mrtvé za peníze a to obyčejně za mnoho peněz; ale na toto tajemství se již přišlo a ví se co je na tom.

14) Jelikož však nyní ty sám vydáváš o Nazareťanu tak příznivé svědectví a to jako nejvyš vzdělaný a na všelike zkušenosti bohatý muž, který před tisíci ostatních moudrých zasluhuje veškeré víry, pak nemohu ani já a také všichni tito moji lepší kolegové neučinit Nazareťanu vše co je spravedlivé.

15) To je nyní má odpověď na tvou otázku, vznešený veliteli. Je to čisté víno a vše se má tak, jak jsem ti to nyní co nejvěrněji vypověděl. Tito všichni až na našeho představeného ti to dosvědčí a tak, vznešený veliteli, uděl nám milost za právo!"

16) Praví **CYRENIUS**: S tvou výpovědí jsem zřejmě spokojenější nežli s výpovědí představeného, který chtěl být velmi chytrou liškou a mé leči se vyhýbal jak jen bylo možné; jelikož jsem však leč rozmnožil, přece jen se zapletl a nyní tu stojí jako prohnáný zlý lhář. Avšak pravá lítost a úplně věrně pravdivé doznání může vše opět napravit; neboť patří k oněm lidem, kteří jsou tajnými přáteli všeliké lži a podvodu, avšak před lidmi by chtěli podle svého postavení nicméně požívat vysoké a nejpočestnější vážnosti. Chtějí pro sebe vážnost proroka, ale jednat by chtěli jako lupičský a potulný Skyt!

17) Proto pravá lítost, úplná změna života, polepšení a otevřené doznání o pravém stavu věci může vše ještě napravit; neboť nepřišel jsem sem, abych konal nad jakýmikoliv hříšníky v mé moci jsoucí neúprosně nejpřísnější soud, nýbrž jen proto, abych jim pomohl na pravou cestu života. Avšak při mé nejvyšší lidumilné snaze nesmí mi házet klacky pod nohy! Jak může však někdo jako domněle moudrý muž a dokonce jako velekněz tak hanebně lhát?!

18) Nuže, představený, nyní mluv ty a vypovídej úplnou pravdu; neboť tvoji druhové nevyprávěli ještě všechno ve vsí celé úplné pravdě! Chtěli si vlastně na účet tvé kůže zajistit kůži vlastní a to jim naprosto neschvaluji! Víím co víím ze základu a můžeš lhát jak chceš a dovedeš, nic ti to neprospěje; neboť mne neoklameš. - Mluv tedy nyní pravdu!"

145. HLUBOCE VÁŽNÁ ŘEČ CYRENIHOVA.

1) Tu se **představený** přetvařuje a je velmi nerozhodný, zda má vyjít s pravdou na světlo denní či ne. Teprve po delší chvíli praví: „Vznešený veliteli! Mnoho psů je zajícova smrt! Stále více se přesvědčuji, že se nyní proti mému slovu množí svědkové jako houby po dešti. Co bych tedy ještě dále kladl důkazy ze svého přesvědčení proti tomu, co chceš vědět a také tvrdíš, že víš?! Říci ano k něčemu proti svému přesvědčení nemohu a říci ne mi nic neprospívá! Proto přijímej jen vždy svědectví proti mně; já se již nebudu namáhat odmítat jakékoli, ať už spravedlivé či nespravedlivé obvinění mnohých svědků! Shledáš-li na mně vinu, nuže dobře, máš přece všechnu moc, abys mne za to podle svého mínění pokáral a potrestal; já jako zcela ubohý člověk nemám nyní žádnou moc, kterou bych postavil proti!"

2) Praví **CYRENIUS**: „Ve vašich knihách je psáno: „Běda tomu, kdo se dopouští násilí na Bohem pomazaném!" Proto také dovedu, pokud je to jen vždy možné, zcela dobře dbát tohoto vašeho zákona.

3) Saul, váš první pomazaný král byl nakonec pachatelem všeho zla a David, jako druhý ještě Samuelem pomazaný král nad Izraelem, měl často úplně ve své moci Saula usilujícího o jeho život a byl by ho mohl zničit; avšak Boží Duch pravil ze srdce Davidova: „Běda tobě, sáhneš-li na hlavu Mého pomazaného!"

4) A hle, ačkoliv já jsem Říman a vlastně tedy pohan, přece jen také slyším hlas téhož Duha, Který praví: „Zkoušet můžeš zajisté každého z Mých pomazaných a jestliže se octli na scestí tobě dobře poznatelném, přiveď je radou a skutkem opět na pravou cestu; ale běda tobě, kdybys chtěl i jen jednoho z nich soudit!"

5) Netroufal-li si takový archanděl Michael soudit satana při ztraceném třídenním boji s ním, nýbrž odevzdal ho soudu Páně, jak bych já se měl odvážit před tváří Boží soudit tebe; ale chci tě zkoumat, ukázat ti velké, všeho svědomí a vsí lásky prosté jednání s tvými bratry a teprve potom tě dostat na dráhu života! Ježto však víš, že chci jen toto, proč tedy nemluvíš se mnou otevřeně?"

6) Praví **představený**: „Víš-li beztoho všechno, pak věru nenahlížím, proč nyní ještě ode mne žádáš otevřené doznání! Předtím jsem tě spatřil velmi rozhorleného nad mým jistě zcela otevřeným doznáním, protože jsem nebyl s to dát o tomto Nazareťanu totéž příznivé svědectví jako ty, který jsi se s ním jaksi již úplně seznámil; a tak zanechám toho, abych ti činil ještě několik otevřených doznání! Já jsem ti nyní beztoho již vše řekl a ty také říkáš, že vše víš; k čemu tedy budeme ztrácet ještě více prázdných slov?!

7) Ostatně mé doznání o Nazareťanu nevyšlo ze mne a nemohl bych ti tedy nic jiného říci, nežli co jsem o něm slyšel od jiných. Nyní jsem však slyšel od tebe svědectví jiné a tak smýšlím nyní také o něm jinak! Či mám dělat ještě něco jiného? Kdo mi může předpisovat, abych vypovídal o nějakém člověku někdy něco dobrého, když jsem se předtím o něm doslechl samé špatné a žádné dobré zprávy? Ježto se mi však teprve nyní dostaly jedině tebou o Nazareťanu nej-

lepší zprávy, mohu mu také nyní já vydat rovněž tak dobré vysvědčení jako ty; a ačkoliv jsem s ním ještě neučinil žádné zkušenosti jako ty, stačí mně nicméně tvé svědectví a smýšlím nyní o Nazareťanu tak jako ty. - Není nyní ani to ještě správné?"

8) Práví **CYRENIUS**: „Ano, bylo by to ovšem sice správné, kdyby také tvé srdce mluvilo tak jako tvá ústa; ale tvé srdce, kdyby je někdo mohl slyšet, mělo by asi zcela jinou řeč! Neboť - vaše farizejství je mi až příliš dobře známé! Víím až příliš určitě, že vy vlastně podobně jako Esejští nevěříte zcela ničemu, ale chcete, aby slepý lid uvěřil pro vaše hmotné blaho všemu, co by vám jen podle vašeho mínění mohlo vynášet úroky.

9) Přejde-li nyní muž, jenž má vnitřní pravé světlo z Boha a ukáže lidem ve vší noci a ve velké temnotě bloudícím pravou a světlou cestu života, při čemž ovšem není vyhnutí, aby přitom nevyšly najevo vaše staré podvody, pak jste na takového světlého proroka z Boha rozezlení a snažíte se všemožným způsobem ho úplně zahubit; neboť - koluje o vás stará hanebná sláva, že jste až na Eliáše a Samuela ukamenovali téměř všechny Bohem vám vyslané proroky a přitom jste lidu kázali, že jste tím prokázali libou službu Bohu.

10) Teprve po stu letech jste proroka přijali - nikdy však, že byste ho uznávali, nýbrž jen proto, že jste mohli k zastrašení lidu velmi dobře potřebovat jeho výpovědi, které se vyplnily a začali jste jeho hrob právem či neprávem, to bylo jedno, bílit a zdobit!

11) Hleď, takový byl za všech dob způsob vašeho jednání, který je mi až příliš znám! Bylo-li to tedy s vámi podle pravdy vždy tak, jak bych mohl přikládat slovům tvých úst i jen nejmenší víru?! Řekni mi, zda tomu kdy bylo s vámi podle pravdy jinak! Věříš v plné pravdě ve svém srdci i jen jedinému písmenu z toho, co jsi kdy kázal lidu věřit?"

12) NB.: Že zde Cyrenius dovedl takto mluvit, pocházelo odtud, že jsem mu vkládal slova do srdce a do úst; co potom takto mluvil, je jako bych to byl mluvil Já Sám, avšak v individuálním způsobu Cyreniově.

146. POVAHA PŘEDSTAVENÉHO.

1) Po chvíli hlubokého přemýšlení pravil **představený**: „Jak mně však můžeš přede vším světem dokazovat, že v srdci jinak myslím nežli ústy mluvím a že nevěřím tomu, čemu učím lid?! Jestliže moji předkové vztáhli ruce na proroky, což nemohu popřít a také nepopírám, jaká vina se tu může proto přičítat mně, jenž jsem vždy v nejvyšší míře uctíval všechny svaté Boží věštce?! Nevěřili snad tisíce mých kolegů tomu čemu učí, kdepak je v tom důkaz, že bych snad také já nevěřil něčemu takovému?!"

2) Práví **CYRENIUS**: „Důkaz rukama a nohama hmatatelný spočívá v tom, že ty, soudě podle tvé řeči, jsi až příliš chytrý muž, než abys mohl přijímat největší nesmysl za pravdu přicházející od Boha! Vyznáš se ve vysokém počtářství a počtáři nepovažují přece tak zcela snadno komára za slona, což mně nebudeš nikdy s to nijak popřít!"

3) Práví **představený**: „Ale kde je tedy ten nesmysl, kterému bych jako počtář nemohl uvěřit?!"

4) Práví **CYRENIUS**: „Věříš například ve svém srdci snad v zázračné působení chrámového hnojiva, které jsi sám, pokud vím, po všechna léta pravidelně tak vysoko vychvaloval?! Věříš v léčivý účinek vždy nového Měsíce?! Věříš, že v nově zhotovené arše úmluvy přebývá Jehova také tak jako přebýval ve staré vámi již dávno zavržené arše úmluvy Mojžíšově?! Věříš v totožnost naftového plamene na vaší truhle s oním obdivuhodně svatým sloupem ohně a kouře nad archou úmluvy, který svítil Mojžíšovi z Egypta?! Věříš snad, že je člověku užitečnější obětovat v chrámu, nežli podle přikázání Božích své rodiče milovat a ve všech dobrých věcech je poslouchat?!"

5) Řekni mi otevřeně, zda tomu věříš vedle ještě tisícerych jiných podobných, všeho lidského rozumu prostých ustanovení vašeho učení! Neboť věříš-li skutečně i tomu - což se mi zdá být nemožné - pak jsi skutečně hloupější nežli velbloud a hodíš se spíše ke všemu jinému nežli za učitele lidu; nevěříš-li však tomu a učíš-li přesto ubohý lid vraždou, požárem a mečem takovému neblahému nesmyslu, v němž jako muž mnohých jiných znalostí a věd nemůžeš nikdy věřit, pak jsi nejvyšší opovrženíhodný podvodník lidu a hodíš se již z politických státních ohledů mnohem spíše do věčné trestnice jako trestanec nežli za učitele lidu!

6) Hleď, pak je s tebou zřejmě Scylla a Charybdis hotova! Ozdobím tě císařským čestným odznakem, budeš-li mně s to navrhnout nějakou omluvnou střední cestu!"

7) Tu se představený mocně škrábe za ušima a neví nyní již kudy kam.

8) Praví **HERME**, pěvec - anebo jako předtím posel z Cesareje Filippi - Cyreniovi: „Vznešený veliteli! Teprve teď je zcela chycen a nenachází již východisko z léčky! Ó, to se tomuto zuřivci proti všemu dobrému a pravdivému děje zcela po právu! Kdybych ho tak dobře neznal jako ho znám, mohl bych ho dokonce litovat, neboť mám hned slitování nad sebehorším hříšníkem, octne-li se ve velkých rozpacích; avšak tohoto chlapa bych mohl vidět za živa se péci a působilo by mně to přímo potěšením! Není zde čas a místo mluvit o tom, co vše se již důvěrně vyprávělo o tomto panu představeném; avšak můžeš být jist, že na celém jeho těle nevězí ani jeden dobrý chloupek!"

9) Vašimi soudy jsou odsuzováni k smrti na kříž mnozí, kteří jako lidé jsou ještě o mnoho lepší nežli tento nejnesvědomitější arcilump! Avšak já nejsem soudce a proto také nesmím nikoho odsuzovat; ale přece jen mám nyní velmi velkou radost, že tento chlap se tak hezky chytil do léčky!"

10) Praví s úsměvem **MATHAEL**: „Avšak třeba ještě velmi dát pozor na to, aby léčku neprotrhl a nakonec se nám všem nevysmál do očí! Dosud se ve své řeči ještě velice držel na umírněné cestě; bude-li však jednou vehnán řádně do úzkých, pak uvidíš, Cyrenie, jak se začne vzpínat! Já ho teprve nyní tak zcela poznávám, ač ho již rovněž znám z chrámu! Hle, on to je, který před třiceti lety vložil ruku na velekněze Zachariáše a mezi obětním oltářem a svatyní, oddělenou záclonou, ho zavraždili - Avšak nyní již dále nic o tom!"

11) Praví **HERME** pln radosti: „Ó, takových kousků znám o něm ještě mnoho; leč nelze jich dost přesně dokázat a tak se tu dá pramálo co dělat!"

12) Praví **CYRENIUS** všecek užaslý výpovědí Mathaelovou: „Á co mi tu povídáš?! Tak tedy tento chlap představený zhasl světlo života v chrámu onomu dle svědectví všech lidí nejvyššího zbožnému a moudrému veleknězi?! No dobře, že mám o tom aspoň pokyn; o vše ostatní se pak již postarám!"

13) Zde dal Cyrenius setníku Juliovi pokyn postavit stráže, aby žádný z farizeů a arcifarizeů neunikl.

14) Julius dal ihned tajný rozkaz a ihned se stalo, co Cyrenius nařídil; avšak **představený** z toho nicméně něco postřehl a tázal se Cyrenia: „Komu platí tyto pohyby?"

15) Odpovídá **CYRENIUS**: „Po tom nemáš co pátrat ani ty ani kterýkoli v tvých druhů; neboť lidským nestvůrám tvého druhu nedává Cyrenius již odpovědi! Neboť ty jsi nejen nejbídnější podvodník lidu, nýbrž také vrah lidu duchovně i tělesně. Čekám nyní jen ještě na zprávu správce města a na příchod Kornelia, Fausta a Jony z Kisu; potom ti už řeknu, proč jsem dal nyní postavit stráže!"

16) Praví představený: „Dobrá, potom však také já ti teprve řeknu, proč vlastně jsem zde!"

17) Tu vytáhne představený z kabátu pergamenový svitek, ukáže jej Cyreniovi a praví: „Znáš tuto pečeť a tento podpis?!"

18) Tu se **CYRENIUS** zarazí řka: „To je pečeť císařova a jeho podpis! - Co má s tím být?"

19) Praví představený: „Bude-li toho třeba, poznáš obsah! Proto ti radím, abys od jakéhokoli dalšího vyšetřování proti mně upustil, jinak by ti tento svitek připravil velmi značné nepokoje. Ještě tě ctím jako čestného muže; avšak pozor, nežeň mi věc příliš daleko, jinak bych mohl přece jen použít tobě velmi nemile tohoto svitku, který musíš právě tak jako každý jiný nanejvýš respektovat!"

20) Věru, nebyl bych vytáhl tuto strašnou zbraň z kapsy svého kabátu, kdybys mne byl k tomu nedonutil; ale ty jsi začal šlapat na mne jako na červa a tu je velmi na čase, abych ti ukázal, že dávno ještě nejsi jediným pánem v tomto území! Myslím tedy, že by bylo lépe stráže odvolat, jinak bych byl nucen, přesto že je sobota, vedle stráží tvých postavit také stráže své!

21) Pravda, tato má nyní velmi změněná řeč tě tak trochu tísní?! Nemohu ti však věru pomoci; neboť také tvá řeč mě předtím trochu tísnila! Krátce, já nyní znám tebe a ty znáš nyní také mne! Čiň nyní co se ti zdá být rozumné a dobré a já učiním rovněž tak! - Rozuměl jsi mně zajiště zcela dobře?!"

22) Po těchto slovech se představený obrací k Cyreniovi jako nějaký vládce zády, ubírá se, se svými ku břehu moře a počíná si tam jako ten, jemuž je v čas potřeby přiznána císařem velká moc; Cyrenius je pak ve velkých rozpacích a neví nyní co dělat.

23) Nyní praví **MATHAEL**: „Vidíš, nejmilejší, jak je ten chlap co nejlépe a to jako nějaká pevnost již dávno vším opatřen, co se hodí fysicky a mravně k jeho bezpečnosti?! Zde je nejuvš těžké a vlastně zcela neúspěšně dělat soudce, protože tito lidé si dovedli opatřit - Pán ví, jakými podloudnými cestami - nejuvšší tajné výsady, proti kterým se dá nyní nejuvš těžko táhnout do pole!“

24) Praví **CYRENIUS**: „Ale řekni mi přece, milý moudrý Mathaeli, jak se dostala tato lidská hydra (had; vyd.) bez mého vědomí a vůle k bezpečnostnímu dokumentu z ruky císařovy?! Ano, zde se nyní ovšem nedá dělat nic jiného nežli ke zlé hře se spokojeně tvářit! Nyní jsem však zvědav na Pána, co On tomu řekne!“

25) Praví **MATHAEL**: „O tom teď asi také On nebude příliš rád hovořit; neboť věděl již pře-dem, proč ti odevzdal tento klub ke zkoušce a málo Si, jak se zdá povšiml celého našeho jed-nání!“

26) Praví **CYRENIUS**: „Avšak o radu se Ho nyní musíme přece jen tázat!“

27) Praví **MATHAEL**: „Ovšem; toho je nyní již nejuvš zapotřebí!““

147. PADĚLANÁ LISTINA.

1) Na břehu však praví **představený** svým druhům: „Dobře jste věc provedli; neboť zdánli-vé vystoupení proti mně přišlo právě v. pravý čas, ke kterému jsem vám dal znamení svým ml-čením! Nyní jsou přibiti a nevědí kudy kam! Jen aby nepřišli ti tři zmínění, kteří jedině by nás mohli vehnati do úzkých! Či přivedli by s sebou docela snad pověstného Nazareťana?! Ano, bude-li tomu tak, pak bude po nás velkolepě veta! Tu nám již nic nepomůže!“

2) Proto bych myslel, abychom nyní hleděli záhy se odporučit na vodě a linea recta (přímo; vyd.) se obrátili do Jeruzaléma; neboť přijdou-li ti ohlášení, pak bude asi příliš pozdě! Cyrenius odvolal stráže a nemáme překážky! Jděme tedy podle mořského břehu o několik jiter výše, tak zajisté najdeme člun nějakého řeckého rybaře, na němž se budeme moci dostat do bezpečí!“

3) Praví **dřívější poznamenávající**: „Ale co městské lidové stráže! Jak těm unikneme? Ne-boť budou na nás číhat za křovím a dopadnou-li nás, pak jsme také ztraceni!“

4) Praví **představený**: „To je ovšem velmi zoufalá věc! Což kdybychom si zcela velitelsky drze vyžádali od Cyrenia jistý doprovod?! Na císařský dokument nemůže a nesmí nám jej ode-přít! Jdi tam mluvčí a učiň to!“

5) Poznamenávající to učiní; leč Cyrenius se již napřed poradil u Mne a Já jsem mu ovšem řekl co vše farizeové na břehu mluvili a na čem se usnesli a Cyrenius nyní věděl na čem je a co má zatím učinit a zaříditi.

6) Když **poznávající** nejuvš drze a velitelsky přednesl Cyreniovi svůj požadavek, pra-vil **CYRENIUS**: „Příteli, předtím mě sice známá listina zalekla; neboť ještě jsem nevěděl, že je falešná! Jelikož jsem však nyní v této věci obdržel zcela jiné poznání, nelekám se nyní již a žá-dosti tvého představeného naprosto nevyhovím!“

7) Ostatně jdi a řekni představenému, aby mně ihned vydal zmíněnou listinu, jinak mu bude vzata násilím; kdyby se však snažil tento dokument zničit, bude ještě dnes ukřižován! - Jdi a řekni mu to!“

8) **Poznamenávající** se nyní hluboce pokloní a vzdaluje se chvěje se velice na celém těle. Když se přiblíží k představenému, praví velkou úzkostí koktaje: „Jsme ztraceni! Zpropadený falešný dokument - posadil - našemu darebáctví - korunu! Když ne snad ještě dnes - tedy jistě zítra - kříž! - Vydej ihned bez prodlení a váhání proklatý dokument vrchnímu místodržiteli, jinak visíš ještě dnes na kříži! - Satan tě jistě prozradil! - Cyrenius vše ví!“

9) Když toto černá společnost i s představeným uslyší, je jí i představenému divně u srdce a **představený** vezme dokument, odevzdá jej mluvčímu a praví: „Vezmi jej a dones tam; neboť tím naše poslední opora zlomena!“

10) **Mluvčí** to učiní, donese dokument Cyreniovi a praví: „Vznešený veliteli, zde je doku-ment! My všichni jsme velcí a hrubí zločinci a dovoláváme se nyní jedině tvého lidského srdce!“

11) **CYRENIUS** vezme dokument, pročítá jej a po chvíli praví: „Hle, jak pěkně a chytře! Ne-říkej mi nyní nic jiného nežli při jaké příležitosti přišel představený k této Charta alba (bílá listině; vyd.)!“

12) Praví **mluvčí**: „Vznešený pane, vím mnoho; ale to skutečně nevím! Přinesl to sem s sebou jako představený již z Jerusalema; kdo však mu to tam opatřil, nevím!”

13) Praví **CYRENIUS**: „Víš však zcela jistě, že tento dokument přinesl s sebou již z Jeruzaléma?”

14) Odpovídá **mluvčí**: „Ukázal nám to a řekl a potom nás přivtělil do této jeho moci. To je vše co vím; více asi také nikdo z nás nebude vědět!”

15) **CYRENIUS** se táže dále: „A jakpak se choval jinak jako člověk?”

16) Odpovídá **mluvčí**: „Já na něho nic zlého nevím; zastával svůj úřad vždy přísně a židovskému duchu přiměřeně. Že jinak své důchody vymáhal často ne zrovna velmi milosrdně, je známo; avšak věru nevím, že by se kdy byl proti někomu zachoval příliš krutě. Snad má od dřívějších leccos na svědomí, což nám ovšem nikdy neodhalil; avšak za doby jeho úřadování zde nic nevíme, leda to, že včera při oné podivné okolnosti skutečně poněkud příliš naléhal na oběti. Ovšem největší popud k tomu dal lid sám!”

17) Táže se **CYRENIUS** dále: „Zneužil snad představený častěji tohoto dokumentu?”

18) Odpovídá **mluvčí**: „Až do dneška jsme nic takového nezpozorovali.”

19) Táže se **CYRENIUS**: Je nejčistší pravda vše to co jsi mi nyní oznámil ?”

20) Praví **mluvčí**: „Vznešený pane, ať zemřu, je-li na tom jediné mně známé nepravdivé slůvko!”

21) Praví **CYRENIUS**: „Dobře tedy! Jdi a řekni představenému, že s ním chci nyní mluvit a ať tedy přijde ke mně; uvidím, co se v této věci ještě dá učinit k vašemu dobru.”

22) Tentokrát odchází **mluvčí** již s větší odvahou a s menší horečkou k představenému a sděluje mu to. **Představený** chvíli rozvažuje a poté praví: „Nuže, co jiného zde chceme nyní dělat - nežli ke zlé hře vlídnou tvář?! Je vždy lépe ztratit jen něco nežli všechno!”

148. DOZNÁNÍ PŘEDSTAVENÉHO.

1) S tím se odebere **představený** k Cyreniovi a praví: „Zde nyní stojí před tebou bezmocný. Tento bezmocný se dávno o sobě domýšlel, že jako člověk této Země může pro sebe používat také oněch všech práv, jichž používají také jen lidé této Země; avšak jako sám umělec v počítání se přepočítal a přišel k přesvědčení, že vysocí nechtějí mít vedle sebe žádné jiné vysoké! Proto od nynějška chci být ten nejnižší; snad se tím stanu vysokým milejší!”

2) Praví **CYRENIUS**: „To velmi dobře učiníš! Ale jen jedinou věc mi nyní řekni, proč jsi se přede mnou ukazoval jiný, nežli jsi byl! Podával jsem ti přece jako příteli ruku a ty jsi ji odmítl! Čeho jsi tím chtěl vlastně dosáhnout?”

3) Praví **představený**: „Přemýšlej o vysokém postavení nějakého člověka! Vedle tohoto postavení spočívá vždy tajný list pýchy; tento se nazývá „čest a moc úřadu“! Potom se začíná velmi snadno hřešit; je-li však někdo jednou notně v hřešení, stává se slepý a hluchý a hřeší vždy víc a více. Žel, přijde se jednou jistě tak vysoko, kde se pak řekne: „Až potud a dále již ani o půl kroku!“ Já jsem nyní přišel na tento bod a budu velmi rád, budu-li co možno brzy zcela hluboko dole! Je mi již 78 roků a mohu již málo nad to očekávat! Od nynějška, daruješ-li mi k tomu ještě krátký zbytek doby mého života, budu se obírat jen s čistě božskými věcmi!”

4) Praví **CYRENIUS**: „Jdi, - tamto poblíž domu Markova najdeš na stole chléb a víno! Posilni se a pak urovnáme věc nežli sem snad přijdou ohlášení!”

5) **Představený** se nyní radostně tváří, děkuje a ubírá se rychle k obsazenému stolu. Tento stařec byl již velmi hladový a žíznlivý a tato věc mu přišla nejuvš vhod.

6) Zatím co se však stařec posiluje, **JÁ** jdu k Cyreniovi a pravím jemu: „Tak je to dobře; ty jsi tuto věc zcela dobře provedl. Také svědectví, které jsi dal Nazareťanu, bylo zcela v nejlepším pořádku; ale seznámit Mne úplně s tímto člověkem bylo by ještě předčasné. Bude-li věc v pořádku dále vedena jako tomu bylo dosud, mohlo by dokonce být a stát se možné získat tyto lidi pro nás docela; ale přílišný spěch by mohl celou věc zkažit.

7) Dám ti nyní k volnému použití Rafaela. Udělá co mu řekneš; ale při nějakém divu buď opatrný! Pro obnovu tu a tam ještě žhoucího města nedávej dělat nic, ačkoliv anděl by byl zcela dobře s to celé město v jediném okamžiku obnovit. Neboť Já chci, aby toto místo zůstávalo po jistou dobu v pokořeném stavu a konečně Marek a jeho děti budou těmi, jimiž bude tomuto mís-

tu opět pomozeno. Vše ostatní může ti pak učinit on, - nicméně však vždy s určitou a jistou opatrností!"

8) Praví **CYRENIUS**: „Pane, copak budeš zatím dělat Ty?"

9) Pravím **JÁ**: „Zůstanu v tvé blízkosti a budu dělat cizince jako doposud. Až však k poledni uvidíš přistát loď, jdi ku břehu a přijmi příchozí ve jménu Mém; řekni jim však, aby také oni Mne pro tento lid nerozhlašovali před časem, aby se věc s farizeji nepokazila. Posla a pěvce Herme nech však přijít k Mým učedníkům; udělí mu pro naši věc potřebné poučení. Já si pak promluví s Ouranem o příštím zřízení jeho státu a rovněž tak i s Mathaelem a s jeho chotí. - Nyní víš na čem jsi a co máš činit!"

10) Praví **CYRENIUS**: „Ano, můj Pane a můj Bože; avšak podle čeho poznám, že těchto as padesát arcizidů bude zralých pro Tebe?"

11) Pravím **JÁ**: „To se již dovíš v pravý čas po obědě, který dnes požijeme o hodinu později. Proto buď zcela bez starosti a čiň vše ostatní dobře a podle Mého věčného božského řádu!"

12) Cyrenius byl s tímto příkazem nejvýš spokojen a naplněn radostí, že jsem byl úplně spokojen s jeho jednáním s farizeji; Já jsem však povolal nyní zároveň také Rafaela a dal jsem ho k volnému použití pod vůli Cyreniovu.

13) **RAFAEL** přispěchal a pravil: „Stojím zde, abych v síle a moci ve jménu Páně sloužil Bohu, tobě a všem lidem dobré vůle. Bud' však opatrný na to co nařídíš; neboť já provedu vše!"

14) Praví **CYRENIUS**: „Příteli z nebes! Kdybych jednal podle svého rozumu, nevyšlo by z toho jistě nic jiného nežli pošetilost nad pošetilost. Že se mi až dosud s nadmírou chytrými farizeji tak dařilo, mám co děkovat jedině Pánu; neboť On mi dal slova a správnou mysl do srdce. Má zásluha přitom se rovná nule. Doufám tedy a věřím, že to také půjde až k cíli! Za takových auspicií (vyhlídek; vyd.), příteli, můžeme se spolu podle vůle Páně zajisté odvážit k dalšímu provádění započatého díla s farizeji! Co soudíš, příteli z nebes?"

15) Praví **RAFAEL**: „Ach, to je zcela něco jiného; při této mysli není v záležitosti, kterou máme provést, hřích vůbec myslitelný! A tak tedy započneme opět spojenou Boží silou v nás toto dílo!"

16) Zatím se představený Stahar posílil, vrátil se k Cyreniovi a srdečně mu děkoval za takové jemu prokázané dobrodiní.

149. PŘEDSTAVENÝ STAHAR SDĚLUJE SVÉ NÁZORY VÍRY.

1) **CYRENIUS** odmítl dík řka: „Příteli! Pánu nebes a Země patří jedině veškeren dík a všechna chvála; ty však jako nejvýš zasvěcený v celém židovstvu a jako úplný znalec Písma podáš k mému poučení vysvětlení, jaký smysl spojuješ s pojmem „anděl"! Co vlastně jsou andělé Boží a jak slouží Bohu a jak lidem?"

2) Praví **STAHAR**: „Vznešený veliteli, to je velmi choulostivá otázka, zvláště když stále ještě není úplně dokázáno, zda skutečně andělé jsou! Písmo se o nich sice zmiňuje při různých příležitostech; avšak nikde se ani slůvkem nezmiňuje o tom, co a kdo vlastně andělé o sobě jsou a jak a jakým způsobem slouží Bohu a lidem!

3) Podle Dahahmudu (Talmud: židovská kniha ustanovení; vyd.) mají se tím rozumět jen síly vyzařující z Boží Bytosti ve formě plamenných svazečků, které se nepředstavitelnou myšlenkovou rychlostí účinně všemi směry pohybují z věčného nezbadatelného Božího centra, asi tak jako světelné paprsky vycházející ze Slunce. To se mi zdá také ještě nepřijatelnější; zda je to však správná a pravdivá definice (vymezení pojmu; vyd.), to je jiná otázka, na kterou asi těžko kdy nějaký smrtelník bude s to dát správnou odpověď.

4) Podle Písma viděl člověk anděly také častokrát. jako jinochy nevšední krásy sloužit na Zemi lidem! Nuže, to je pro silné myslitele také zajisté silná dávka víry; já a všichni moji kolegové jsme aspoň nikdy nic podobného neviděli! Může být! Ale to může být také právě tak dobře lyrický způsob mluvení, jímž se pro větší znázornění zosobňovaly duchovně působící síly tím, že se jim dávala úplná mladistvě čilá pevná forma překrásného jinocha; neboť o nějaké anděle se ještě nikdy žádný verš nezmínil, - bezpochyby proto, že si nadšení básníci nepředstavovali v sebedokonalejší a půvabnější panně nikdy tak velkou sílu jako v plném zdravém jinochu.

5) Hled' vznešený veliteli, podle čistého rozumu jsou tu tedy velmi různá mínění! Něco skutečného zdá se být všude na věci; ale co je na tom vlastně pravdivého, nedá se námi lidmi

dobře posoudit. Nezbyvá než nechat a udržovat lid při víře smyslové, protože se mu v základě nemůže poskytnout za to nic lepšího! To je však nyní také již vše, co ti mohu dát jako nejlepší odpověď na tvou velmi závažnou otázku; neboť tobě přece nemohu přijít s tím, jak o tom učíme lid!"

6) Praví **CYRENIUS**: „V možnost tělesného osobního zjevu anděla tedy úplně nevěříš?"

7) Praví **STAHAR**: „Nejen že ne úplně, nýbrž vůbec ne; neboť neměl jsem ještě nikdy čest a štěstí ani ve snu vidět něco podobného, neřku-li ve skutečnosti. Rovněž tak všichni moji kolegové, s nimiž jsem kdy otevřeně rozmlouval o této věci, nemohli mně říci nic jiného, nežli co jsem sám již dávno věděl.

8) Tím sice nechci přímo úplně brát v pochybnost tu nejtajnější možnost, leda pro sebe samého; ale jisté je, že se takový andělský duch může našim smyslům jako něco tvarově jsoucího mnohem méně projevit bez přirozeného prostředí, nežli světelný paprsek jako takový, nenajde-li zpětně působícího (zvratného) prostředí.

9) Světelný sluneční paprsek prochází jistě dříve vzduchem, nežli se účinně dotkne půdy zemské. Ve vzduchu jako ještě v příliš skrovném prostředí se nemůže stát travou; ale na půdě zemské se již může proměnit jako takový Proteus ve vše, pro co najde ve hmotě jen nějakou dispozici (sklon).

10) A tak myslím, že jelikož se ve velké přírodě všech věd objevuje jistý řád musu (nezbytosti), nikde se však nevidí něco vznikat, kde by nepředcházela nějaký způsobitelný základ a kde by k nějakému účínu nebylo již v popředí způsobitelné prostředí, ježto se dále také při nejpečlivějším pozorování přirozených věd nikde neobjevuje nějaký skok, jsem tedy také proti všem tak zvaným zázrakům a proti formálně osobnímu vystupování nějakého ducha pod jakýmkoli pojmovým jménem, - ať už je to pak anděl anebo ďábel, Bůh anebo jeho protipól.

11) Ano, vyšší duch se může projevit, avšak nikdy ne jinak nežli v těle a krvi; co je nad to, je buď fantasie duchaplného člověka anebo pouhá lež!

12) Žel, že právě my, kteří jsme již dávno poznali pravdu, musíme být mysticky vypadajícími a jednajícími šířiteli a udržovateli lži a nejhrubší pověry! Musíme dělat zbožné obličejky tam, kde bychom nad příliš velkou hlupotou zlostí přímo praskli! Je tu však Mojžíš, jsou tu proroci, - vesměs vládychtiví lidé, kteří všelikými přirozenými strašidelnostmi museli lid nejprve přelstít, aby je lid pak pro všechny časy korunoval za své vládcy a dal jim právo tyranizovat jej vším, cokoli se nazývá „zlo"!

13) Je-li však lid jednou přelstěn a samými zázraky až do nejhlubšího životního základu náležitě zatemněn, dávej potom takovému lidu světlo, ale právě světlo a vrhne se na tebe jako tygr a roztrhá tě na kusy!

14) Proto je ještě vždy lépe ponechat jednou již velmi zhlouplý lid při prastaré hloupé víře a falešnými divy ji znovu občerstvovat a oživovat, nežli se namáhat tento lid poučovat, protože lid jednou velice zhlouplý nelze všeobecně vůbec již poučit!

15) Byla pro mne doba, v níž jsem každého člověka, jenž se snažil učinit lidstvo beztak již nanejvýš zhlouplé, nějakým zázrakem ještě zřejmě hloupějším, napadl jako tygr plný vzteku a zuřivosti a pro jeho hanebné počínání ho, možno-li, i usmrtil; ale teprve časem po mnohých sublimovaných (stupňovaných) pokusech jsem přišel k přesvědčení, že lidstvo jednou příliš zhlouplé nelze vůbec poučit a přitom jsem však také shledal, že jsem byl velice v nepravu táhnout do pole proti oněm lidem, kteří se snažili umělými zázraky co nejučinněji posilovat lid v jeho staré pověře.

16) Myslím, že jsem se ti nyní otevřeně ukázal. Že jsem se ovšem vůči lidu musel ukazovat zcela jinak, to snad také bez pohoršení uznáš. Že jsem si však u sebe vždy jinak myslel, za to ti ručí mé vnitřní lepší přesvědčení, které bych nemohl nikdy ukázat, kdyby ho ve mně nebylo! Nyní si však z těch divotvůrců již nic nedělám; jen ať netáhnou do pole jako obyčejně ze závisti o chleba proti probudilým lidem jako jsem já, nýbrž ať nás hezky uchopí pod paží a budeme se mít všichni přitom dobře.

17) Neboť lidstvu, které nelze osvětit, nesmíme nikdy dát znát, že za námi není vlastně zcela nic, nýbrž- musí se umělými zázraky udržovat v mínění a ve slepé víře, že za námi vězí nevystihlá tajemství, která dovede až do základu pochopit jen Duchem Božím proniknutý. kněz a zvláště Bohem probuzený prorok.

18) Stačí, že jen nemnozí poznávají, „že všechny nauky o jakékoli božské Bytosti nejsou ničím jiným nežli - mezi námi řečeno - marnivé staré bajky, které mají svůj základ v lidské fantazii a jinak nikde jinde.“

150. RAFAEL A STAHAR.

1) Práví **CYRENIUS**: „Toho mínění zase já naprosto nejsem; neboť pevně věřím že je Bůh, Jenž stvořil ze Své nejvyšší vlastní všemohoucnosti a to ze Sebe veškeren duchovní a smyslový svět, jenže ovšem v době poněkud delší nežli udává špatně anebo vůbec nesrozumitelně Mojžíš. Jsou zde však muži, kteří chápou Mojžíše lépe nežli ty!

2) Také věřím ve věčný život všech lidí, kteří z dobré vůle skutečně plní přikázání Boží, věřím také úplně ve tvarovou osobnost všech duchů a tedy také andělů Božích, věřím pevně ve skutečné zjevení Boží ústy proroků a věřím dokonce i v boholidskou osobnost!

3) A tomuto všemu věřím nejen pouze z doslechu, nýbrž ze svého nejnuitnějšího a nejživějšího přesvědčení a proto je mi velice divné, že ty z toho všeho naprosto ničemu nevěříš!

4) Copak bys řekl, kdybys ti zcela vážně pravil: „Hle, tento milý jinoch zde je právě takový tobě nikdy neuvěřitelný anděl Boží a může se ti také jako takový vždy skutky prokázat! -Co mně budeš moci proti tomu namítat?“

5) Práví **STAHAR**: „Vznešený pane, na to nemohu říci nic jiného nežli: Tobě se nyní zalíbilo, abys mne přede všemi lidmi trochu potrápil! Tento milý jinoch je jistě jen tvůj nadějný syn a bezpochyby jsi ho dal již od nejtělejšího dětství poučovat ve všech možných uměních a vědách a všechno by se tu již mohlo anulovat (prohlásit za neplatné), kdyby ten mladík neměl určitou obratnost, o níž se našinci ještě nikdy ani nezdálo.

6) Kdybys byl nějakým lehkověrným volem, pak bys mi tím již mohl přidat nějakého zbožného medvěda; ale takto by to šlo asi těžko. Neboť vím co vím a u tebe bude tomu potají také tak, - zdá se jen, že mě zde chceš podrobit opět nové zkoušce.“

7) Práví **CYRENIUS**: „No, myslíš-li, že si z tebe dělám blázný, učin s ním ve jménu Pána Boha nějakou zkoušku a pak se tedy jistě ukáže, zda jsem tě zpravil správně či ne!“

8) **STAHAR** praví: „Dobrá, když mi to dovolíš, ihned sejmu s očí trojnásobnou mojžíšovskou pokrývku, abys ihned poté mohl jasně vidět, jak to vypadá s tímto andělem! – Pojď tedy sem, spanilý mladý anděle!“

9) **RAFAEL** přistupuje ke Staharovi a praví: „Co chceš, nevěřče, abych ti učinil?“

10) Práví **STAHAR**: „Hle, v tomto moři žije mnoho ryb; mohl bys mi vynést z hlubiny nejlepší rybu a potom mně ji také ihned na míse předložit upečenou a velmi dobře připravenou?“

11) Sotva to Stahar vyslovil, již mu předkládal Rafael na velké míse žádanou rybu a zval ho, aby nyní tu rybu také požil.

12) Když to Stahar spatřil, byl ve velikých rozpacích a nevěděl co by měl říci na tento nepochopitelný zjev.

13) Rafael zve však také Cyrenia, aby ochutnal rybu, která byla velmi dobře připravena. Ryba byla rozdělena na kusy. Cyrenius si ihned vybral pěkný kus, jedl jej a náramně chválil dobrou chuť. Potom zkusil také Stahar jeden kus, jedl jej a shledal chválu Cyreniovu potvrzenou a konečně si vzalo ještě několik hostů porce ryby a shledávali je velmi chutné.

14) Teprve když byla takto celá ryba požitá, obrátil se **STAHAR** zcela pokorně k Rafaelovi a řekl: „Jsi skutečně anděl Páně, anebo jsi jen nějaký takový mladý mimořádný kouzelník z Evropy anebo z Afriky anebo z velké Zadní Asie? Tento skutek je sice nepochopitelný a nebývale podivuhodný; ale jsou také kouzla a velcí kouzelníci mezi lidmi jimiž může být laik v podobných věcech velmi snadno sveden. Proto řekni mi úplnou pravdu, zda jsi skutečně anděl Boží anebo snad nějaký kouzelník?“

15) Práví **RAFAEL**: „Co by ti tu prospělo mé „ano“ a „ne“?! Pochybovač potřebuje makavé důkazy! Zkoušej mne a z toho poznej, zda to co činím, může konat nějaký kouzelník!“

16) Práví **STAHAR**: „Ano, ano, bylo by dobře zkoušet, kdyby se jen vědělo, čím by se s něčím takovým více - hm, - ano, mně nic nenapadá, čím bych tě, přespanilý mladíku, ještě dále mohl zkoušet a mimoto uskutečnění mnou vlastně směšně požadovaného prvního pokusu je již tak mimořádné, že si nelze již ani představit něco nemožněji proveditelného! Podle tvé nesmírně líbezné postavy bych však už věru nyní opravdu spíše věřil, že jsi skutečně anděl Boží nežli

nějaký kouzelník! Jenže zdáš se mít skutečně tělo a z toho tedy nekouká nějaký pravý duch. Dej se mnou ohmatat, zda máš také kosti!"

17) Anděl se nechává nyní Staharem ohmatat a **STAHAR** shledává u Rafaela vše masivní a kompaktní (tuhé); tu škubne mocně rameny a praví: „Hm, hm, tu vše překypuje proklatě nejbujnější tělesnou plností; to zrovna nevypadá velice duchovně! Skutek, ano, proti němu se nedá nic namítat; ale ono proklatě krásné, plné, daleko nade všechny panny bujné tělo, toto přenádherné rámě a tak jadrné a kompaktní, ano, z toho přece nekouká ani za mák něco duchu podobného! Člověk by se mohl do tebe, zcela otevřeně řečeno - nehledíc k tomu, že už je starým oslem a nehledíc k tomu, že náležíš stavu mužskému - dokonce s největší lehkostí k smrti zamílovat a to smyslově jak jen vždy možno! A hle, tu tedy z něčeho takového nevyzírá opět již nic, co by se mohlo nejplnějším právem nazvat čisté a nebesky duchovní. Muselo by to tedy být jen tak, že jsi jako mladý Tobiáš nějakým andělem nám smrtelným lidem neviditelně podporován, byl-li jsi totiž již od narození jako takový Samuel nadmíru zbožným chlapcem! Kdyby tomu však nebylo, pak bys mohl právě tak dobře také být v tajném spolku s tím „Jehovo stůj při nás“, což se ovšem tím méně domnívám, ježto máš jinak příliš nebesky zbožný a krásný vzhled a protože já jsem, abych se otevřeně přiznal v „Jehovo - stůj při nás“ vlastně ještě nikdy tak příliš pevně nevěřil. Ba i s úplnou vírou v jednoho Boha šlo mi to špatně, tím spíše pak teprve v Jeho protivníka!

18) Proto přes svou vnější přísnost nejsem u sebe sama přece žádným horlitem, nýbrž rozumným naturalistou a proto nepovažuji žádný zjev tak dlouho za duchovní, pokud se dá aspoň trochu ještě přirozeně vysvětlit!

19) Tvůj nyní vykonaný skutek nepřipouští ovšem mému rozumu přirozený výklad; avšak já jsem si také ještě nikdy nenamlouval, že bych rozuměl všemu, co se vyskytuje někde ve velké oblasti přírody. Tvé zázračné umění může tedy mít také ještě nějaký přirozený důvod, který je asi dobře znám tobě a snad ještě mnohému jinému. Mně jej asi stěží sdělíš; avšak to právě nic nedělá, neboť v přírodě se děje leccos, co o sobě je také zázrak, jehož důvod nepoznáváme. Měli bychom se proto snad ihned považovat za úplný zázrak?!"

151. STAHARŮV ZÁŽITEK S INDICKÝMI MÁGY.

1) (**STAHAR:**) „Hleď, přespanilý, v kouzelnictví zručný mladíku! Asi před třemi lety přišlo do města několik lidí z východních zemí, jak udávali dokonce ze Zadní Indie, kde prý jsou tak vysoké hory, že se jejich vrcholy dotýkají téměř Měsíce když táhne kolem. Nuže, to může být; avšak títo cizinci, chtějíce vzbudit velmi mnoho pozornosti, vše přeháněli a tedy i výšky jejich hor!

2) Avšak nechme toho; neboť nezáleží nic na tom, zda jsou snad jejich hory o několik loktů nižší! Tito krajně obdivuhodně vyhlížející Zadoindové prosili mě o dovolení, aby směli za mírný poplatek provádět před lidem opravdové zázraky.

3) Já jsem jim však tlumočnickem řekl: Dokud se sám mezi čtyřma očima jak se říkává nepřesvědčím v čem spočívají jejich zázraky a zda je radno slepému lidu je předvádět, nemohu jim přesto, že jsem sám velkým přítelem všeho mimořádného, udělit dovolení konat před veškerým lidem jakékoli sebe nevinnější zázraky.

4) Divotvůrci byli s touto mou odpovědí tím spíše spokojeni, že jsem jim zajistil za jejich produkci pouze přede mnou a před několika rozumnými kolegy dobrý honorář.

5) Šli do svého ve městě najatého hostince a za hodinu se vrátili se všelikým kouzelným nářadím, které jsem nikdy předtím neviděl. Byly tu hole, kameny, podivně vypadající kovy, velké a malé různě vytvářené nádoby, z nichž také žádná neměla mně známý tvar.

6) Ptal jsem se jejich vůdce, nač to vše bude potřebovat a on pravil: vlastně ke zcela ničemu; avšak v jeho blízkosti musí prý být něco domácího, jinak by nebyl s to tak dobře a jistě provést požadovaný zázrak. Potom se mě ptal, co si přeji od něho vidět anebo vědět.

7) Já jsem pravil: „Dobrá, třeba-li mně jen žádat, pak se, se svými kouzly daleko nedostaneš!“ Tázal jsem se ho, zda mi může říci, co si nyní myslím. Myslel jsem si na Řím a na jméno císařovo. Poté položil obě své ruce přes prsní důlek a řekl mi mou myšlenku. Že mne to uvedlo v nemnoho menší úžas nežli nyní tvůj skutek, dovedeš si snadno představit!

8) Poté jsem postavil před něho džbán vody a řekl: „Proměň mi tuto vodu ve víno!“ I při-

stoupil, učinil rukama několik pohybů a tahů nad džbánem a nad vodou a poté pravil: „Zkus pane, jak ti chutná toto víno!“ Já jsem ihned ochutnal vodu a hle, bylo to zcela dokonalé víno! Tím jsem byl vlastně uveden ještě ve větší úžas.

9) Potom vzal hliněnou úplně prázdnou nádobu, vlil do ní zbytek vína, prý k posílení na brzkou dalekou cestu domů. Když jsem však hned potom zkoumal tuto nádobu, která vypadala jinak zcela čistá, neshledal jsem ji ani mokrou, neřku-li, aby bylo něco v ní; zato však páchla silně vínem a kouzelník poznamenal, že pro snadné rozlití bere s sebou víno raději ve stavu suchém - duchovním.

10) Tázał jsem se ho, zda by nyní mohl z tohoto čichu po víně učinit buď ihned anebo někdy jindy zase tekuté pitné víno. Poté se otázał mě a mých tří kolegů, zda si ještě přejeme pít. Přisvědčili jsme a on vzal zřejmě prázdnou nádobu, která byla zřejmě menší nežli můj džbán na vodu a vlil pak tolik vína do mého džbánu, že víno začalo přetékat!

11) Ano, mladý spanilý příteli, tu se mi začaly ježit vlasy; neboť to šlo již příliš daleko nad obzor naší moudrosti! Nevěděl jsem co mám na to říci! Poté jsme velmi statečně popíjeli velmi dobré víno a - opět nový zázrak! - džbán se ani o poznání nevyprazdňoval!

12) Když jsme se tomu velice podivovali, byvše vínem již velmi rozohněni, pravil mág: „Ale, pánové, víno bez chleba přece zcela dobře nejde! Zde vidíte několik kamenů; což kdybych je proměnil v chléb?“ Pravil jsem: „Učiň tak!“ Poté potřel rukama kameny a pravil: „Vezmi nůž a nakrájej chleba!“ Já jsem to učinil a hle, byl to chléb, dobrý chutný chléb!

13) Potom jsem řekl: „Ale příteli, jsi-li sto dokázat to, pak bych tedy nyní rád věděl, nač ti třeba za tvé mimořádné umění platit!“ Praví mág: „Pouze kvůli raritě (vzácnosti) a aby byl na místech, kde se nemohou a nesmí konat zázraky, prostředek pro hmotné zásobování.“

14) S touto odpovědí jsem byl spokojen, opatřil jsem mága dvěma librami stříbra, které vděčně přijal, nemohl jsem mu však pro příliš velkou mimořádnost dát svolení, aby své umění vystavoval na odiv také veřejně před slepým lidem; neboť pak by mu lid prokazoval ihned božskou úctu, zejména Řekové a někteří Římané.

15) Řekni mi, že by byl s to vykonat ještě velké množství všelikých zázraků a to ještě pozoruhodnějších nežli právě vykonané! Avšak já jsem opravdu neměl již zvláštní přání žádat a vidět ještě něco dalšího. To, co jsem právě viděl, mi beztoho již rozpálilo hlavu a byl jsem velmi rád, že se Tito Zadoindové úplně vzdálili opět z města; neboť byli by notně pobouřili veškeren lid.

16) Nakonec jsem se tážal mága, zda by mně nechtěl za trpělivost a dobrá slova vysvětlit aspoň jedno ze svých umění. On mně to sice přímo suše neodmítl, leč žádal za to tolik peněz, že jsem se nad tím začal přímo hrozit a nato jsem umělce ještě mnohem snáze propustil.

17) Hle, můj přespanilý mladíku! Mág ze Zadní Indie byl jistě také tak málo andělem Jehovovým jako já a přece prováděl úžasné věci; proč ty bys měl být se svým, ovšem jak se říká zcela nebesky krásným tělem andělem proto, že také ty jsi s to pro můj hrubý lidský rozum vykonat něco mimořádného?!

18) Musíš mi tedy již o svém božském andělství dát čistší duchovní důkazy, jinak tě nemohu považovat ze žádného Božího anděla i kdybys přede mnou konal stokrát větší zázraky nežli byl zázrak právě zažitý! A já myslím, že proti tomuto mému nejvyššímu rozumnému požadavku nebude mně s to učinit žádný opravdu střízlivě rozumný člověk nějakou námitku."

152. STAHAR VYPRÁVÍ O ZAVRAŽDĚNÍ KNĚZE ZACHARIÁŠE.

1) Praví **RAFAEL**: „Jde nyní jen o to, zda jsi mluvil pravdu či ne! Já ti mohu určitě říci, že jsi nyní chtěje jen důkladněji zkoušet mé duchovno zcela hanebně a smrdutě podle své nejvyšší nevázané fantazie lhal a že ze všeho toho, co jsi nyní zcela dobře vyprávěl, není ani slůvko pravda!

2) Fingovaný (předstíraný) mág prý ti uhodl tvou myšlenku; a já jsem nyní uhodl, že jsi nás všechny nyní podle sebe obelhal! A tu se tedy nyní lež o mágovi mně (učiněná) stala pro tebe pravdou!

3) Fingovaný mág učinil podle tvé lži z vody víno; hle, také to ti mohu vskutku ukázat! Hle, tu stojí též prázdný džbán; naplníme jej vodou! (Džbán byl naplněn vodou.) Hle, zde stojí plný vody! Já jsem se džbánu nedotkl a přece se stala voda nejlepším vínem! - Okus je, zda ti chutná!"

4) Stahar ochutná vodu a shledává nyní skutečně, že se stala nejlepším vínem.

5) Praví **anděl** dále: „Mág však nechal poté víno zmizet v jiné nádobě; a hle, já se nádoby nedotknu a přece v ní není nyní již ani kapka vína! (Džbán byl suchý a prázdný.) Ale tvůj fingovaný mág učinil poté pouze z vůně zase víno; a hle, tento džbán nemá již vůbec vůni po víně a přesto chci, aby byl opět plný nejlepšího vína! - Hle, džbán je plný!

6) Avšak ty nemáš k vínu chléb a nemůžeš pouhé víno snadno pít! Tvůj mág potřeboval několik kamenů, aby je proměnil v chléb; já nepotřebuji nic nežli svou vůli - a hle, již leží před tebou množství chleba! Ochutnej jej, zda nechutná lépe nežli ten tvůj vylhaný!

7) Ty jsi poté obdaroval svého mága dvěma fingovanými librami stříbra; a já ti zde opatřím ze vzduchu dvě stě liber skutečného čistého stříbra jako dobré zaplacení za tvou lež! -Řekni, zda jsi s tím nyní spokojen!“

8) Tu **STAHAR** vyvaluje oči a za chvíli praví: „Ne, zde je nemožné, aby se to dělo přirozenými věcmi a silami! Zde působí zřejmě více nežli nějaká ještě nezbadatelná síla přírodní! Zde za tím vězí nějaká všemohoucí Boží vůle a ty, mladíku, jsi buď skutečný vtělený anděl, anebo jsi jedním z největších proroků Božích jako byl Samuel anebo Eliáš!

9) Ano, teď věřím, že jsi posel Boží z nebes k nám ubohým hříšným lidem, abys nás daleko odchýlené od pravé cesty opět na ni přivedl!

10) Je pravda, velký přespanilý posle Páně, že dříve ti vyprávěný příběh o indickém mágovi jsem si vymyslel - nicméně však jen podle vzoru, jak mi jej kdosi jednou vyprávěl. Vyprávěl jsem jej jen proto, abych tě důkladněji zkoušel, shledal jsem však, že ty skutečně prohlédáš srdce a ledví a že tvé vůli je skutečně to nejnemožnější hravě snadno možné.

11) A tak tedy nyní také skálopevně věřím, že jsi přes své překrásné tělo nejdokonalejším poslem Božím a v srdci mám nyní velkou radost, že také já jsem konečně jednou zažil, co je popsáno v knize, že totiž toto čas od času ve starých dobách zažili také zbožní otcové!“

12) Praví **anděl**: „Ty jsi však nezažil nyní poprvé něco, co zažili staří otcové! Vždyť jsi také již před třiceti lety zažil něco podobného v chrámu, načež pak právě tehdejší velekněz padl mezi oltářem a svatyní hlavně tvou rukou! Pročpak jsi tehdy nevěřil zřejmému zázraku a proč jsi byl dokonce krutý k veleknězi?“

13) Praví **STAHAR**: „Nejmilejší, všemocný posle Páně, nepřipomínej mi dobu, v níž jsem jistě jen kletbou spatřil světlo světa a (nepřipomínej mi) skutek, kterého jsem potom mnohotisíckrát co nejloubežji litoval! Ale tehdy to pro mou mysl a pro mé vědomí nebylo téměř jinak možné!

14) Byl jsem již potají úplně zběhlý ve filosofii Řeků a věděl jsem, proč jsem se stal člověkem. Plato a Sokrates, jakož. i Aristoteles byli mně tisíckrát milejší nežli všichni moji temní a nejvyšší mystičtí proroci, kterým doposud ještě nerozumím a také nikdy neporozumím, protože jim vlastně nelze rozumět, zejména však velepísničím Šalomounovým, které se podobají spíše šílenci nežli mudrci. Proto jsem dostal notný vztek na vše co bylo jen nějak v nejmenším rozporu s čistým Euklidovým rozumem, podle jehož spisů jsem se vlastně stal počtářem.

15) Všemocný nebeský příteli! Řekne-li mi někdo 2 a 2 jsou 4 a že den má světlo a noc tmu, pak mluvil úplnou pravdu a já ho přitisknu na prsa jako přítele. Přijde-li však někdo a se strnulou myslí mi do očí tvrdí, že 2 a 2 je 5 a že den je temný a noc světlá, pak takového vola ihned jednou ranou zabiji; neboť takový vrah ducha je u mě mnohem horší nežli každý zloděj a lupič a vrah!

16) A hle, tak tomu bylo tehdy v chrámu! Začalo se už tvrdit to nejnesmyslnější a dokonce se stanovily tresty na to, kdyby se někdo opovážil proti nějakému sebe šalamounštěji temnému a hloupému výroku moudrosti projevit jen nejnepatrnější námitku!

17) Zmíněný velekněz byl takovým pravým Šalomounovcem a držel se přesně té nejmystičtější moudrosti; začal dokonce opěvovat jakési nejjasnější Světlo, které prý přišlo nyní do světa. Toto Světlo osvětlí prý nyní všechnu temnotu v noci tak mocně, že i nejtemnější díry pod Zemí budou svítit jasněji nežli slunce za nejjasnějšího poledne; avšak ze dne světa se stane nejtemnější noc a temnota dne bude tak veliká, že v ní budou zmírat lidé a zvířata. Ono Světlo noci je prý již ve světě a osvětluje právě již temnotu noci, takže by i slepě narození viděli jako za nejjasnějšího dne vidoucí!

18) To co bylo nyní řečeno,- je jen zcela tichý začátek, jenž je ovšem od „Alfa až po Omega“ (prvé a poslední písmeno řecké abecedy; vyd.) úplně vylhaný, jelikož jsem až do této chvíle po plných třicet let ještě nezpozoroval mimo úplněk žádné noční světlo, - až na včerejší pro-

dloužené večerní osvětlení, které by se však bylo mohlo zcela dobře nedostavit, čímž by se bylo zabránilo mnohému neštěstí. Nikdo se ho nesměl zeptat, co se má pod tím rozumět a přece žádal nejúplnější víru.

19) To bych byl ve jménu Jehovově ještě snesl - neboť k příliš mnohému nesmyslu ještě trochu více nesmyslu nevádí, protože si přitom může každý ještě vždy o sobě čistě a pravdivě myslet - ; ale to pojednou začal: „ 7 se stává nyní 1 a 666 stává se nyní 111, a 777 a 1/2 a 1/3 a 1/4. Kdo dovede počítat, ať nyní počítá jinak; neboť to staré bude nyní souzeno a odsouzeno!

20) Podobných nesmyslů ještě více uvedlo mne a několik žáků Euklidových do největší obavy, úzkosti a vzteku; spikli jsme se a několika dobře mířenými vrhy kamenů jsme učinili konec této až příliš urážející hlouposti!

21) Avšak tím jsme právě mnoho nezískali; neboť nástupci zavražděného byli potom stokrát horší. Proto pro našince nebylo možno v chrámu vůbec již zůstat; přemýšlel jsem, hrál jsem arcipokrytce a následkem toho jsem byl brzy dosazen sem jako představený se všemi právy velekněze. Zde jsem si nedal nic ujít a dělal jsem navenek přísného; vnitřně jsem však byl zcela dobrý a pln dobré mysli. Tu máš nyní také důvod, proč byl, Zachariáš usmrcen! - Co tomu nyní říkáš?"

153. RAFAEL PODÁVÁ VYSVĚTLENÍ O PROROCTVÍCH TÝKAJÍCÍCH SE MESIÁŠE.

1) Praví **RAFAEL**: „Ale vždyť to přece mělo zřejmě duchovní a nikoli materiální smysl! Vztahovalo se to na v oné době na svět příštího Mesiáše, o němž již všichni proroci, ba dokonce již Adam a Henoch, jakož i Kenan se zápalen prorokovali!

2) A nyní nadešla doba, v níž se všechna ta proroctví splnila! Zachariáš prorokoval jako poslední prorok duchovním způsobem o nastávajícím příchodu Zaslíbeného a proto jste usmrtili jeho tělo a tím znovu zpečetili věrný svazek s peklem, který zahájil nejprve Kain v boji se zbožným Abelem pro slepé, hloupé a zlé lidstvo.

3) Leč příliš slepému a příliš hloupému lidstvu se nemůže zrovna velice přičítat, dopouští-li se ve své slepotě hříchů všelikého způsobu ukrutnosti a také ty nebudeš pro Zachariáše souzen a to tím méně, že jsi tohoto zločinu již často velmi vážně litoval, což ti bylo připočteno k dobru; ale nyní je otázka, co bys učinil, kdybys stál tváří v tvář již třicet let v tomto světě mezi Židy krácejícímu a vyučujícímu Mesiáši a co by učinilo tvých 50 kolegů! Vzdal bys Mu patřičnou poctu a uznal bys Ho v srdci za Toho, čím On je?"

4) Praví **STAHAR**: „Všemocný příteli, to je již opět otázka, na niž by člověk nedovedl odpovědět i kdyby se rozkrájel! Kdo je ten velmi mysticky zaslíbený Mesiáš? Kde je? Co chce a čemu učí? Dokud to člověk neví, nemůže přece pro Jehovu dát určitou odpověď!"

5) Praví **RAFAEL**: „On je Tím, o Němž pěl David řka: „Otevřete brány vysoko a dveře široko, aby vešel Pán vši slávy! Kdo je však ten Pán vši slávy? Je to Jehova Cebaot!" (Žalm 24, 9-10; vyd.) Hle, takové svědectví vydává David Mesiášovi, jenž Se nyní nachází jako svatý, svatý, svatý tělesně jako my v tomto světě!

6) Jestliže však nyní David toto o Něm jasně vypovídá, pak jsou v tom zodpověděny tvé otázky a ty nyní již víš, jak jsi s Mesiášem na tom; ale nyní také já žádám určitou odpověď na mou tobě položenou otázku!"

7) Praví **STAHAR**: „Je-li tomu tak, o čemž nechci ve své subjektivní sféře nikterak pochybovat, pak se však táži: Kam potom dáme Mojžíše, u kterého se přece také zcela kategoricky (určitě; vyd.) jasně praví: „Jehovu nemůže žádný člověk zřít a vedle toho život podržet!"? Zároveň nacházíme u Mojžíše přímý zákaz Jehovův tomuto velkému proroku, podle něhož si nikdy nemá nikdo představovat Boha pod nižádným sebe vznešenějším obrazem! Ty však pravíš, že Mesiáš podle výroku Davidova nyní kráčí Sám jako člověk in corpore (v těle; vyd.), tedy zcela ve formě?! Jak to potom dopadá s Božím zákazem v Mojžíšovi; co se má s ním stát?! Jeden tu musí být zavržen, buď Mojžíš anebo tvůj Mesiáš, neboť oba, Mojžíš i David patrně nemohou mít pravdu!

8) Praví **RAFAEL**: „Ani Mojžíš, ani David! Neboť oba zvěstují lidem ono pravé, dobré a pravdivé! Mojžíš neřekl v nařízení Jehovově, že se Jehova nebude moci jednou objevit mezi lidmi jako člověk; zapověděl jen utvářet si vyřezávaný obraz Boha snad po způsobu zlatého telete. Takto pravil také Jehova Mojžíšovi, že jako Boha anebo Ducha nemůže Ho nikdo vidět a

žít; nicméně však hned nato pravil Jehova Mojžíšovi: Podívej se, - zůstaň však za skalou!" a Mojžíš viděl záda Jehovova.

9) Co však to praví? Hle, záda Jehovova, která viděl Mojžíš, znamenají totiž jeho lidsko-tělesné, pod nímž se jednou stane jako Sám nejdokonalejší člověk viditelný! Je-li však tomu tak, jak bychom pak mohli zavrňovat Mojžíše, přijímáme-li svědectví Davidovo?

10) Však vy jste přece také již před třiceti lety dali stranou starou archu (stánek úmluvy), protože ze staré archy zmizel ohnivý sloup a oblak kouře a stavíte na místě staré novou zcela hmotnou. Toto však je také, aniž tomu rozumíte, svědectvím pro tuto dobu a značí to, že Jehova Se nyní již nevznáší jen jako pouhý Duch povznesený nad veškerou hmotou jako kdysi nad vodami noci, nýbrž že On Sám opustil toto postavení v němž Se jako Tvůrce a Otec dával jen těžko a nejisté poznávat probudilým věštcem ostatním dětem. Proto vstoupil Sám do těla člověka a Sám učí nyní lidi a rozmlouvá se Svými dětmi!

11) Nespatřuješ zde také novou archu nové úmluvy, kteréž ona mrtvá nová v chrámu je zajiště napomínajícím symbolem? Ale život Ducha Jehovova, jenž se dříve vznášel nad starou truhlou, vložil Jehova Sám již před třiceti lety do Bohočlověka a Tento Bohočlověk je nyní zde ve světě a Sám učí lidi poznávati Ho!

12) Mají-li se však věci tak, můžeš tu ještě říci, že má-li se to přijmout, musí se Mojžíš anebo David zavrhnout?

13) Také je psáno: „V oné době však budou nebesa široce otevřena a andělé budou vystupovat a sestupovat k lidem dobré vůle a budou před nimi svědčit o věčném těle se stavším Slově, jež je Bůh Sám!" To se nyní právě děje před tvými ušima a očima! Jak se můžeš a chceš ještě na něco dalšího tázat?! Či považuješ mne stále ještě jen za člověka?"

14) Praví **STAHAR** velice nyní přemýšleje o slovech andělových: „Hm, nyní je mi zcela podivně u srdce! je to tedy zcela správné a pravda svítí z každého slova tvých nebeských úst. Jsem nyní obrácen; jde však nyní o mé kolegy, aby také oni byli obráceni a pak jde o to, kde se budeme moci sejít s tímto velkým Mesiášem, abychom slyšeli jeho Samého!"

15) Praví **RAFAEL**: „Jdi a řekni to svým bratřím, aby také oni mohli uvěřit a stát se blaženými; pak přijďte a dozvíte se, kde uvidíte Nejsvětějšího a s Ním si promluvíte!"

16) Stahar se nyní ihned ubírá ke svým ještě temným kolegům.

154. STAHAR OBRACÍ SVÉ KOLEGY.

1) Staharovi kolegové byli však z největší části rozptýleni na mořském břehu, někteří však chodili po nádvoří. **STAHAR** je však povolal všechny na břeh a když byli všichni pohromadě řekl jim: „Přátelé! Slyšeli jste onoho jinocha mluvit a viděli jste ho působit?!"

2) Praví **kolegové**: „Něco, ale ne všecko; neboť věc se nám zdála velmi obratně zosnována římským místodržitelem, aby nás všechny zatáhl do své rozestřené sítě a pomysleli jsme si: Daleko od luku je člověk jistý před šípem! Beztoho jsme ztratili hned vše co jsme měli - jsme na žebrácké holi! Město ještě hoří! Co budeme dělat? Římané vědí čím jsme lidu; bez naší těžko se dobývající přízně přijde jim jejich pluk v Asii draho! Ó, tento Říman jako Cyrenius, kterému jsou k volnému použití nejbohatší prostředky všech tří dílů světa, zmůže vše.

3) Dej nám jen hodně mnoho zlata a stříbra a staneme se také divotvůrci, ne snad jako onen kouzelný jinoch, avšak provedeme ty nejužasnější zázraky!"

4) Praví **STAHAR**: „Přátelé, jste bláhoví, jestliže zde takto mluvíte a nedovedete ani dělat rozdíl mezi pravým a falešným zázrakem! Já jsem použil všeho co se tu dá namítat a důvodně stavět proti tomu, ale se všemi svými námitkami jsem co nejhanebněji propadl tím, že mně onen jinoch začal vykládat mé nejtajnější myšlenky! Teprve z toho jsem poznal svůj starý velký omyl a proto přicházím nyní k vám, abych vám pověděl co jsem viděl a slyšel.

5) Ten jinoch je nepochybně Boží anděl a dosvědčuje, že zaslíbený Mesiáš je již ve světě a činí slepé vidoucími a hluché slyšícími a rozumějícími a že je dokonce i možné, abychom Ho ještě zde uviděli a s Ním si promluvíli.

6) Věřím nyní všemu a vy všichni tomu také uvěříte! Neboť já jistě nejsem jedním z těch, kteří by něco jen tak lehce přijali a věřili; nežli něco přijmu musím o tom být dříve důkladně navlas přesvědčen; mám-li však jednou přesvědčení, pak je pevné jako žulová skála a nikdo mně ho vzít již nemůže!

7) Jelikož je tedy u mne tomu tak, můžete mně již také bez dalších pochybností uvěřit! Neboť vy všichni vespolek nejste s to uvést proti této věci větší pochybnosti nežli jsem uvedl já; avšak všechny mé námitky byly usvědčeny ze lži! A jelikož jsem nakonec začal věc o Mesiáši právě tak dobře poznávat, jako poznávám že 1 a 1 jsou 2, můžete mně to nyní již úplně věřit!"

8) Praví **kolegové**: „To je vše v pořádku; leč jde nyní jen o to, co ti máme věřit!"

9) Praví **STAHAR**: „Cožpak jste hlouští?! Neřekl jsem vám, že onen jinoch je ve vsí pravdě anděl Boží, že Mesiáš je ve světě a že Ho co nejdříve uvidíme a uslyšíme?! Tomu a ničemu jinému máte věřit!"

10) Praví **kolegové**: „Zcela dobře! Věříš-li tomu ty a jsi-li o této věci matematicky přesvědčen, pak o tom nemůžeme pochybovat; ale při takových nových nikdy tu nebývalých zjevech musíme vždy vzít v úvahu také to, že se často i ti nejlepší plavci co nejdříve utopí, nejsmělejší horolezci se s hory zřítí a tak zvaní pevně věřící přejdou nakonec spíše do všelijakých pochybností nežli ti, kdo něco nepochopitelného ne tak příliš rychle pochopili a nedávali hned najevo pevnou víru!"

11) Pokud je nám známo, nebyl jsi nikdy lehkověrný a proto přijímáme také tvé slovo za pravdivé; ale trochu zdrženlivé opatrnosti nikdy neškodí! Neboť z Písma víme, že již mnohý zázračný prorok se stal koncem svého života zcela jednoduchým slabým člověkem! Teprve budoucnost ukázala jakého ducha dítětem byl tento prorok. Je tedy také třeba to zde velmi uvážít."

12) Praví **STAHAR**: „To vše беру zde na svou odpovědnost. Vím ovšem dobře, že s tím chrámu nesmíme přijít; avšak my už se také dovedeme proti němu ubránit! Navenek zůstaneme rozumněji, - co jsme byli a zaplatíme mu sjednanou daň ale v našem nitru musí se to nyní zcela mocně změnit a časem také zasvětime lid do něčeho lepšího."

13) Jste-li všichni mého smýšlení a mé víry, odebereme se ihned všichni tam, kde je vrchní místodržitel s mladíkem; tam nám bude dáno ještě více světla!"

14) **Kolegové** jsou s tím srozuměni a odeberou se k Cyreniovi a když sem přijdou, praví **STAHAR**: Tu jsme a jsme ti nyní vesměs k službám; co chceš, to také učiníme a to budeme a nikdo nás už nikdy nenaladí proti tobě! Milý všemocný posel Boží nechť ráčí také tyto mé bratry ještě více upevnit ve víře ve všechno to, čemu jsem z počátku sám těžko uvěřil!"

15) Praví **CYRENIUS**: „Hle, nyní vidíš, že my Římané nejsme nikterak tak tvrdí soudci, jak jste se to dlouho domnívali; avšak chceme přísné právo a. úplnou pravdu! Kdo nám v tom vyhoví, je naším přítelem, obdrží římské občanské právo a žádný soud mimo soud Říma nesmí proti němu nikdy vynést nějaký rozsudek."

16) Prvé tedy co vám prokazují je, že vám každému udílím římský občanský list! Je vás i s představeným padesát, budete jím ihned poděleni! Máte-li jednu to, pak se již ukáže co vše se ještě dá pro vás udělat!"

17) Poté poručil Cyrenius svým sluhům, aby sem přinesli padesát dobrých pergamenových svitků. Sluhové šli k Cyreniovým zavazadlům a přinesli rychle žádané svitky. Když byly svitky na stole, tázal se **STAHAR** Cyrenia: „Vznešený pane, tu ti budeme muset dříve oznámit naše jména?"

18) Praví **CYRENIUS** ukazuje na anděla: „Hleďte, tu je můj rychlopisec, ten již dávno ví co má dělat a zná také vaše jména; on vyhotoví listiny před vašimi očima!" Poté požádal Cyrenius Rafaela, aby to učinil."

19) Tu přistoupil **RAFAEL** rychle ke stolu, na němž leželo oněch padesát svitků, rozbalil je pokud to bylo na stole možné, vzal pak pisátko naplněné černí, přešel jím bleskurychle všechny svitky a poté pravil Cyreniovi: „Zde máš, příteli, požadované listiny v římské, řecké a židovské řeči; rozděl jim je!"

20) Když Cyrenius začal rozdělovat listy, pojala. všech padesát hrůza. Neboť tento zázrak byl pro oněch padesát stejně příliš veliký a mocný a všichni začali s chvěním poznávat, že jsou v blízkosti Boha. Děkovali Cyreniovi za takovouto dvojí milost; nikdo se však neodvažoval mluvit, aniž se na něco tázat."

155. ŘEČ HEBRAMOVA O „NOVÉM SVĚTLE“ OD VĚČNOSTI.

1) To však vidělo také oněch třicet přítomných mladých farizeů pod svým Hebramem a Risou a měli velkou radost, že se Cyreniovi podařilo obrátit také oněch padesát tvrdošijných pro dobrou věc.

2) **HEBRAM** přistoupil nyní k představenému Staharovi a pravil: „Hle, je nás zde třicet vyslaných jako vy z chrámu do země, abychom získávali pohany pro chrám! Krušná to věc! Pohané jsou před chrámovými Židy, jakými tito nyní jsou, všude o 200 let ve vzdělanosti napřed; nyní máme my učinit tyto vidoucí slepými a postavit je pod prokletou vodu chrámu! To nejde a také to ostatní nejde! To nám pravilo naše rozumné srdce a proto jsme se stali vesměs Římany a naše svědectví proti chrámu dá mnohým lidem velké světlo. My však jsme zde obdrželi ještě velké svaté svědectví, které dává jasnější světlo nežli tisíc sluncí najednou a to je Světlo od věčnosti, které svítilo již před stvořením světa andělům, kteří byli živými plameny z věčného plamene v Bohu, kterýžto plamen se nazývá láska.

3) Toto Prasevětlo všeho světla, tuto věčnou lásku jsme našli zde; a vy jste ji většinou také našli a budete ji také ještě mnohem více nacházet.

4) Nám však působí nyní převelikou radost, že také vy jste zde našli to, co jsme našli my. Stálo vás to ovšem vaši vlastní vnější dobrou existenci; veškeren váš majetek strávil oheň a dosud jej olizuje; přišli jste jako my na mizinu! Leč již je jednou provždy taková Boží vůle: Chceme-li se my lidé přiblížit opravdu Bohu a chováme-li vážné přání a vůli v srdci, abychom byli zcela ve všem všudy Bohem zaopatřováni, pak se musíme napřed z velké lásky a z nejsilnější důvěry k všemohoucímu Otci obrátit všemu světu úplně zády a až do posledního atomu ztratit vše, co nám bylo na světě jako světské milé a drahé; teprve pak je Bůh, Pán a Otec hotov, aby nás světem opuštěné a do klatby dané přijal za Svě děti a úplně o nás pečoval, načež jsme pak teprve vpravdě pro celou věčnost zaopatřeni.

5) Jsme-li však jednou zaopatřováni Bohem, pak teprve také náležitě poznáme, jak jsme byli velmi špatně zaopatřováni světem!

6) Co prospějí člověku všechny poklady Země, které s sebou vzít nemůže, když se musí s touto Zemí navěky rozloučit?! Bude si je moci vzít s sebou? Poklady Boží však, které Bůh duchovně stvořil pro duši a ducha, bereme také s sebou do velkého záhrobí a tyto poklady nám budou vše ve všem: pokrmem, nápojem, příbytkem a oděvem a dokonalým věčným životem plným jasu, plným světla a nejvyšší slasti!

7) Proto nebudiž vám toho všeho líto co jste od včerejška až do této chvíle ztratili; neboť Pán se o vás postaral již dříve nežli jste Ho jako nyní poznali. Necht' vaše láska k Němu ráda Mu to obětuje; vždyť On vám v duchu tisícírovnobně nahradí to, co jste hmotně ztratili!"

8) Práví **STAHAR**: „Děkuji ti ve jménu všech těchto mých věrných kolegů a bratří za tuto tak znamenitou útěchu a podívej se tamto na onu velkou hroudu ryzího stříbra na stole, kterou nám vykouzli anděl ze vzduchu! Tím bychom již zajisté byli za naši škodu poněkud odškodněni; ale já a my všichni klademe nyní již velmi malou váhu na toto odškodnění. Neboť to co jsme byli, nikdy nebudeme, jelikož jak se domnívám, moudrý vrchní místodržící zařídí to s námi všemi zcela jinak. Bude o nás jistě natolik postaráno, abychom nehladověli a mohli nutně obléci tělo; na vše ostatní nyní již nic nedáme! Také tuto 200 liber těžkou hroudu stříbra zde necháme hostinskému Markovi, dílem jako povinné placení za pokrm a nápoj, který nám poskytl a napříště ještě poskytne.

9) Jen jedno bychom se zde rádi dověděli, totiž: zda se zde někde v blízkosti tohoto místa nezdržuje onen ve světě již jsoucí dávno zaslíbený Mesiáš! Jeho vidět a dokonce snad od Něho slovo slyšet bylo by pro nás nyní ziskem všeho zisku!

10) Mezi námi řečeno: Máme tak trochu na mysli někoho, o němž jsme slyšeli již leccos neuvěřitelného, což se nám však nyní, když jsme viděli skutky anděla, nezdá být již neuvěřitelné!

11) Nuže, tento člověk, vlastně Bůh Sám v lidském oděvu, zdá se nám být oním Nazareťanem jménem Ježíš, o němž se pojednou od místa k místu rozšířily v lidu tak nejvyšší obdivuhodné pověsti, že jsme se tím octli již dávno před lidem ve velkých rozpacích, když nás lid žádal o vysvětlení toho co slyšel na vlastní uši!

12) Vrchní místodržitel mi sám dal v tomto smyslu velmi choulostivou otázku, při jejíž odpovědi mně bylo velice horko! A tak se nyní nedomnívám nic jiného, nežli že onen zázračný Ježíš z Nazaretu je nepochybně oním Mesiášem, kterého nám anděl potvrdil jako existujícího ve svě-

tě; a tento Mesiáš je dokonce snad jedním mezi mnohými přítomnými zde, jenž Se nám však nechce dát jistě z nejvyšš moudrých důvodů poznat, dokud se Ho nestaneme poněkud hodnějšími nežli tomu žel bylo dosud!

13) Proto jsem toho mínění a pravím nyní zcela otevřeně před vámi všemi: Má-li se tato věc tak, pak se obrátíme k chrámu a jeho nejvyšš nicotné svatyni navždy zády a připojíme se každým vláknem našeho života k Mesiáši Židů! - jakého mínění jste vy?"

14) Praví **ostatní**: „Zajisté; nyní tu nemáme co namítat! Co učiníš jako náš představený ty, to učiníme také my; neboť známe život chrámu a víme, že v jeho zdech není již spásy, protože v něm nelze nalézt ani pravdu, ani lásku, ani věrnost, nýbrž jen vládychtivost, vysokomyslnost, hněv, pomstychtivost, všelikou lež, žravost, obžerství a všelikou prostopášnost, smilstvo a cizoložství! To jsou nyní živly chrámového Života! Jaké spasení lze od takového ústavu očekávat? Kletbu a záhubu, ano, kolik si jen přejeme; ale o spasení tu nemůže být věčně již ani řeči!

15) O této věci jsme nyní během tvé řeči velmi zrale uvažovali a obracíme se i s tebou navždy zády k chrámu a to vším právem; neboť něco nového jsme lehkověrně nepřijali! Podrobili jsme dříve vše důkladné zkoušce; dokonce ani největší zázraky nás nemohly snad obrátit jako vítr list ve vzduchu.

16) Nyní jsme se však co nejuplněji přesvědčili o úplné pravdě, takže nemůžeme také již nepřijmout pravdu, která přišla z nebes jako takovou, jakou je - a nyní tím spíše, že doba, okolnosti a svrchovanost Říma jsou nám přítom příznivější, nežli bychom mohli něco takového kdy očekávat!

17) Nyní jsme jen na Mesiáše jisto jistě z Nazaretu velice zvědaví! Není to snad ve velké společnosti ten, který nosí růžově zbarvený živůtek a přes něj řecký merinový *⁸) plášť světle modré barvy a má jistě nejkrásnější vlasy, jaké jsme kdy u muže viděli?!"

18) Praví **STAHAR**: „Ano, budete mít asi zcela pravdu; neboť na toho jsem měl už dávno namířeno! Také jsem viděl, jak se anděl i Cyrenius při jeho řeči a jednání stále po něm ohlíželi a takměř se ho dotazovali, zda je vše správné co oni mluví a konají!

19) Také všichni ostatní mu vzdávají určitou skrytou vysokou úctu, která však nicméně nešla mému oku! Není-li to snad nějaký císařský princ z Říma, pak bych nyní už přísahal na to, že tento člověk je Mesiáš a nikdo jiný!"

20) Praví **ostatní**: „Ó, tak krásné plavé vlasy nemá nikdy Říman! Avšak co by se nám mohlo stát, kdybychom k němu šli a na to a ono se ho otázali?!"

21) Praví **STAHAR**: „Obrátíme se však napřed na anděla anebo na místodržitele; jsme nyní římskými občany a máme na to plné právo."

156. FARIZEUS MLUVÍ O ODPOVĚDNOSTI ČLOVĚKA.

1) Potom jdou všichni zcela dobromyslně k Cyreniovi a ptají se ho, co by se v té věci mělo dělat.

2) A **CYRENIUS** praví: „Bude vhodnější jestliže s tím ještě trochu posečkáte, avšak zato se v srdci náležitě k Němu přiblížte, pak přijde k vám Sám a řekne vám, kdo je a co máte dělat! Zatím mohu vám jen říci tolik, že jste na dobré stopě! Neboť, že Se zde jistě zdržuje tento velký Bohočlověk, mohli jste poznat již z naší přítomnosti! Neboť pro něco malicherného bychom se zde téměř již tři dny nezdržovali!

3) On je tedy zde, o tom můžete být nyní zcela ubezpečeni; ale přiblížte se Mu napřed v srdci a pojměte také nejvyšš vážnou vůli, že odložíte ze základu všechny své staré špatné zvyky a hříchy, pak přijde Sám brzy k vám a dá vám božský pokyn co vám bude třeba v budoucnosti dělat.

4) Je to Ten, o Němž jste se sami zmínili, že je to On! Pozorujte Ho a považte: To je Sám Jehova jako člověk mezi lidmi! To je Ten, jenž stvořil nebe a Zemi a vše co je v nich a na nich!

5) Pravím vám: On je věčný Prazáklad všeho bytí a všeho života! V jeho nikdy nezbadatelné moci vůle spočívá celá nekonečnost; všechna moc andělů je jen tichým dechem jeho úst a veškeré Světlo proudí z Něho!

6) Krátce, považte že je co nejopravdověji právě Týž, Jenž dal Mojžíšovi na Sinaji zákony

⁸ Z vlny merinové ovce; př.

pro národ izraelský; leč tento národ na Něho zapomněl a upadl opět do všech nepravostí! Nyní přišel, aby Sám opět Svůj národ pozdvihl a ode všech zel duše osvobodil.

7) Proto také nosí krásný růžově červený živůtek, aby ukázal, jak zcela ještě vždy Svůj národ miluje. Ale modrým širokým pláštěm oznamuje, že přišel také k nám pohanům, aby také nás přetvářel ve Své děti! Plášť objímá celý svět a k němu patří též všichni pohané!

8) Uvažujte nyní tedy jen o všem tom, co jsem k vám nyní mluvil a začne se až příliš brzy ve vás projevovat, že jsem vám řekl pravdu!"

9) Stahar a všichni jeho kolegové děkují velice za toto neočekávané Cyreniovo poučení a co nejuctivěji odcházejí.

10) Když tak zcela pohodlně dojdou opět k mořskému břehu, praví **STAHAR** svým druhům: „To je zvláštní, mně je po tomto téměř veřejném oznámení Cyreniově o Mesiáši kupodivu volně u srdce. Zmocňuje se mne určitý pocit zaopatřenosti, jakoby nám všem v milém světě nyní již nechybělo ani to nejmenší! Zároveň se mě však nicméně zmocňuje nejvyšší zvláštní ostych a bázeň před Pánem věčnosti; neboť po tom co jsme viděli a slyšeli, nemůžeme si již zastírat, že On je v úplné pravdě Ten, jak nám Ho označil Cyrenius! Rozmluva s Ním v nás nyní vyvolá zcela zvláštní pocit! Náš jinak velmi hbitý jazyk jistě nám vypoví službu!"

11) Praví jeden **velmi srdnatý** ze středu oněch padesáti: „Ano, ano, ty jsi zajisté mluvil velmi správně a pravdivě; ale já tu nicméně myslím takto: My přece nemůžeme za to, že jsme lidé, protože jsme se jistě sami nepostavili do světa! Také nemůžeme za všechny naše životní okolnosti, kterými jsme se stali tím, čím jsme byli; tím nás učinili naši rodiče, naše výchova a všeliké tím probuzené potřeby.

12) Kdybychom byli dětmi chudých venkovanů, byli bychom jistě také to, co byli naši rodiče; leč Bohu se zalíbilo, abychom byli dětmi velmi vážených a bohatých rodičů. Tito (rodiče) nás dali vychovat v chrámu a pak nás úplně chrámu zasvětili. Za to přece naprosto nemůžeme! Že jsme se stali tím čím jsme byli, přitom měla jistě co dělat také trochu vůle Všemohoucího!

13) Že jsme si potom leccos dovolili co nebylo podle zákonů zcela v pořádku, to pak ovšem byla naše věc; avšak. já si přitom přece jen vždy myslívám a říkám: Kdyby byli tvoji rodiče vychovali z tebe rybáře, který by si musel jen nuzně vydělávat živobytí, odpadlo by zajisté leccos, co si člověk dovolil v dobrém zaopatření, protože ho k tomu pohánělo dobře vykrmené tělo a krev! Jsou tedy také naše poklesky proti zákonu dílem následku okolností, do kterých jsme byli postaveni zrozením a výchovou.

14) Kdyby k nám nyní přišel velký Mesiáš, mohl bych s Ním mluvit jaksi zcela bez bázně a bez zvláštního ostychu; neboť já nemohu být méně nežli jsem a On jistě také ne více nežli od věčnosti do věčnosti jest.

15) Řekni mi zcela otevřeně: Může strom za to, že je velmi mocně sem tam pohybován bouří?! Anebo může moře za to, když svévolný vichr rozvlní jeho hladinu a způsobí, že jedna vlna druhou pohlcuje jako dravec svou kořist?! Anebo může slabý rákos za to, je-li na všechny strany vlnami ohýbán?!

16) My nejsme žádná prasíla a závisíme na všelikých skrytých na nás působících silách. Co ti prospěje dobrá a vážná vůle, abys nikdy neupadl, když bez tvého vědomí nějak zpuchřel most, přes který máš kráčet a zřítí se v okamžiku právě když přes něj zcela pokojně kráčíš?! Co je život, jaké opory má, na nichž bychom mohli spolehlivě stavět?! Kdo zná základy myšlení a chtění?! Zvířecky němou téměř často všeho vážného myšlení prostou souloží se tvoří jedním a týmž způsobem zvířata i lidé! Ani zvíře ani člověk nemá jiskérku vědomí o tom, kterak se tvoří smyslně němou souloží životní organismus, jehož již pouze hmotně technická část je tak nejvyšší umělecky sestavena, že veliký mudřec musel by na ní tisíc let studovat, aby mohl jen nejvyšší povrchně prohlédnout a poznat všechny jednotlivé součásti a jejich příčinnou souvislost! Avšak pak by měl před sebou teprve stroje; kde je však potom ještě životní princip sám, jak působí ve stroji a jak používá všech nesčetných jednotlivých částí v něm?!

17) My sice víme, že nyní jsme a že žijeme a myslíme a chceme, také si uvědomujeme v sobě nejrůznější hnutí a pudy; ale jak v nás vznikají, kdo je probouzí a kam přicházejí, když jsme je nasýtíli tím, k čemu nás nutily?

18) Hle, to jsou velmi případné úvahy, jimiž třeba před každým bohem podle každého nejčistšího rozumu omluvit nejméně čtyři pětiny našeho života a proto se také nebojím žádného ducha a žádného Boha! Zlo jsem nikdy nespáchal, leda to, že jsem občas právě jako člověk nacházel zalíbení na nějakém bujném děvčeti; a toho byla vina opět má přirozenost! Proč se

mně musela bujnost krásného panenského děvčete tak líbit?! Vložil jsem takovouto převládající žádostivost do své bytosti já? Já o tom nic nevím! Kdopak mi dal ten pocit těžko ukojitelné lásky? Kdo je tvůrcem žízně a hladu ve mně? Pročpak musím jíst a proč pít? Hle, to vše způsobují vyšší síly v nás, proti nimž nemůžeme žádný pozitivní zákon postavit! Můžeme se sice do určitého stupně sami zapírat, ale nad to ani o vlas více! Je-li tedy tomu tak, který sebečistší rozum a moudrost může tu být s to pohnat mne pro můj stav a mé jednání k nějakému přísnému soudu? Rozum lidský, který mys\(\ aspoň jako já, nikoli - tím mnohem méně nejvyšší a nejjasnější rozum božský! Proč bych tedy měl mít nejvýš pošetilý strach před nějakým bohem?"

19) Práví **STAHAR**: „Ale je přece psáno, že se má člověk Boha bát, neboť Bůh je všemocný a člověk nanejvýš malomocný a se svou mocí se nemůže nikdy postavit proti Bohu!"

20) Práví **řečník**: -„Zcela správně! Má se Boha bát; to je však řečeno jen k morálnímu člověku, - nikoli však k totálnímu člověku ve všech jeho životních úkonech! Ale i tato bázeň je vlastně jen bázeň lásky, která má být v jistém ohledu svobodné vůli mravního člověka podobným životním vodítkem, jako je pro děti bázeň dětské lásky k rodičům. Ale nech si dát nějakým bohem zákon, který ti zakazuje dýchání anebo trávení anebo tep anebo stárnutí. vzrůst vlasů, nehtů anebo čichání a chutnání a pocitování slasti a bolesti! Který jen poněkud moudrý bůh by to mohl učinit?! Kde tedy máme měřítko, podle něhož by se mohlo přesně vyšetřit, kde člověk ve všech směrech myšlení, chtění a jednání ve své mravní absolutnosti prost všech nutných životních úkonů má a zaujímá své pozitivně určité stanovisko?!"

21) Kdo zná nitky, jimiž souvisí přirozený život s životem čistě duchovním o sobě úplně svobodným a jak dalece se může zcela absolutně (neodvisle; vyd.) od těchto nitek jako samostatný pohybovat?! Ano, vidíme sice, že každý člověk je v jistém ohledu svobodný - může jít kam chce, může stát anebo sedět, svými očima se může všemi směry libovolně dívat; ale všemu tomu předchází nicméně nutnost, která vychází od omezeného přirozeného života!

22) Je tedy velkou otázkou, kde je v člověku vlastně svobodné mravní stanovisko mezi jeho nutným přirozeným životem a svobodnou duchovní bytostí! Dokud to není jasně vyšetřeno, nemůže být řeč ani o nějakém hříchu ani o nějaké ctnosti!"

157. FLORAN FILOZOFUJE O BOHU.

1) Práví **STAHAR**: „Příteli, vím že jsi velký světský mudrc a že ti lze těžko v něčem odporovat; ale ony zvláštní činy anděla přece jen ti nemohly ujít! Konal je pro náš přirozený život anebo jedině pro našeho ducha?"

2) Práví **řečník**: „My jsme to viděli na vlastní oči; viděli to ti v Jeruzalémě také? Nikoli! Protože to neviděli smyslově živoucímá očima a tedy také nebudou moci vůbec uvěřit, i kdyby se jim o tom podala zpráva, můžeme se proto jako rozumní lidé na ně hněvat anebo je dokonce k všelikým trestům odsuzovat?!"

3) My jsme byli obtíženi nutností víry teprve našimi smysly; bez očí bychom byli tak dobře ztraceni jako nyní ti v Jeruzalémě. Řekni mně, kde zde vlastně začíná mravní stav! Škrtni oči a jejich nutnou zrakovou sílu a urči mi pak absolutní mravní stanovisko!"

4) Práví **STAHAR**: „Příteli, já již vidím, že my se hned tak snadno nesrovnáme. Toto nám musí nějaký vyšší duch úplně objasnit! Vidím právě přicházet k nám anděla; musíš s ním promluvit a já budu pak velmi zvědav, jak vy se v té věci spolu shodnete!"

5) Práví stále stejně střízlivý řečník: „Milý příteli! Anděl mně nedělá ani o vlas více starostí nežli ty a já s ním budu mluvit jako s tebou a ještě méně mu něco daruji nežli tobě, neboť on je nejbláženější duch a těší se všeliké dokonalosti, zatím co my se musíme dosud ještě jako červi v prachu nicotnosti plazit po tvrdé a špinavé půdě této Země! Pravda je jen jedna a ta postihuje anděla právě tak dobře jako nejšpinavějšího darebu světa!"

6) Při těchto slovech byl **anděl** také již po ruce a pravil: „Florane, ty se mne tedy vůbec nebojíš?"

7) Práví **řečník**: „Znáš-li mě jménem, pak také budeš znát ve mně důvody, z nichž nemohu mít žádnou bázeň před Bohem a také ne před tebou, i kdybys provedl tisíc těch největších zázraků! Já si dovede také tisíc zázraků představit, ne však vykonat; co tu tedy na nich záleží?! A kdybych je byl s to též provést, pak by se mi tvé zázraky nejevily jistě nikdy zázračné! Jsem již spokojen s přihlížením, - na uskutečňování mi nic nezáleží! Či měl bych truchlit proto, že se

nelesknu tak jako polední slunce, anebo že nemohu poletovat ve vzduchu jako nějaký pták?! Jsem spokojen s tím co vím, co jsem a co dovedu a více aspoň pro tento svět nepotřebuji!

8) Co však vím, jsem a dovedu, je dar Boží pro mé individuum, za který jsem Tvůrci vděčen; více však nepotřebuji a také nikomu nezávidím kdo má více!

9) Měl bych snad mít z tebe strach proto, že jsi nekonečně mocnější nežli já? Ó, nikoli! Kdybys byl hloupější nežli já, pak bys neměl buď žádnou moc anebo by byla hrubá, které bych pak mohl svým čistým rozumem klásti právě tak dobře odpor jako síle bouře; ty jsi však také právě o tolik moudřejší a mocnější nežli já a to mi dodává důvěru, že se mnou nebudeš jednat svévolně, zvláště když jsem ti nikde nemohl a ještě méně chtěl uškodit. A i kdybys si chtěl dovolit se mnou žert, pak bych se proto na tebe zrovna nehněval, ale také bych tě nevelebil jako nějakého lva v moudrosti, o jehož vážnosti se praví, že není lapačem komárů. Bůh je však nekonečně moudřejší a mocnější nežli ty, proto se Ho bojím ještě méně nežli tebe!"

10) Praví **anděl**: „Nevíš však, že Bůh tě může navěky zničit, anebo že na tebe může dopustit věčné největší soužení, nedbáš-li Jeho zákona?! A tu by se také nikdo neměl bát Boha?!"

11) Praví **FLORAN**: „Aniž bych se i jen dost málo dotýkal tvé moudrosti, musím se ti upřímně doznat, že tato tvá mně daná otázka neučinila - rovnou řečeno - tvé moudrosti obzvláštní nebeskou čest! Pochybovat o tom, že mě může Bůh jako v podstatě nejmocnější Bytost zničit, byla by ještě větší pošetilost nežli tvá silně až do titěrnosti zasahující připomínka na mou subjektivní a objektivní nicotu. Co na tom, kdybych se stal opětným nic, jako jsem byl také před tímto bytím věčné nic?! Nic je nic, nepotřebuje nic a věčně se nemusí o nic starat! Jen tedy sem s tím zničením navěky toho mého beztoho nic a já ti dávám nyní již předem ujištění, že já jako pouhé nic nepoženu tě proto nikdy na soud! Kdyby však Bohu, Bytosti jistě nejmoudřejší, působilo potěšení věčně mne trýznit a mučit, pak by také Jeho moudrost nesahala daleko; neboť s takovou tužbou bychom se sotva setkali u nějakého tyranského tygra.

12) Dějiny nám však neukazují příklad, že by byl kdy nějaký tyran mudrcem a co bys mně mohl ty a tvůj Bůh odvětit, kdybych vám dokázal, že byste byli nejvýš nemoudří, místo moudří?! To však nemůže o Bohu tvrdit nikdo, kdo učinil i jen jediný pohled do nejvýš moudrého zařízení jakéhokoli tvora! Bůh je tedy nejvýš moudrý a proto jistě také nejvýš dobrý.

13) Vyzbrojen takovými nejdokonalějšími vlastnostmi, nemohl však také nikdy nikde v celé nekonečnosti stvořit tvora pro věčnou trýzeň! Á, všelikými trpkými a bolestnými zkušenostmi očišťovat nějakou bytost zde anebo na onom světě, to je něco zcela jiného; neboť člověk je Boží dílo, které se má podle nejmoudřejšího Božího řádu samo zdokonalit v mravní oblasti, aby se stalo tím, k čemu je určeno Tvůrcem!

14) Ale takové jen krátce trvající bolestné okamžiky na polepšení Tvůrce jen dopouští a schválně netvoří, aby ke Svému potěšení soužil pak po nějakou dobu člověka za nějaký přestupek, nýbrž aby ho jen přivedl zpět ke střízlivému poznání řádu a tím mu ulehčil sebe výcvik. Za diktátorský trest nemohu věčně nikdy považovat takovouto čistě božskou prozíravost, z níž vyzařuje jen láska a nejvyšší blahověle!

15) Nemůžeš tedy Boha hůře tupit, nežli když mi Ho představuješ jako věčného tyrana! - Já myslím, že jsi mně rozuměl!

16) Já mohu Bohu jen nadevšecko milovat a jako nejsvětější nejlepší a nejmoudřejší Bytosti se Mu klanět; ale bát se, věčně nikdy!"

17) Tu poklepal anděl Floranovi na ramena a s úsměvem pravil: „Dobře jsi to učinil a nemysli, že bych se chtěl s tebou pouštět do nějaké slovní potyčky; neboť máš pravdu tak jako já! Chtěl jsem ti jen svými poněkud mělkými otázkami poskytnout příležitost, abys také před svými bratry vyslovil své názory poněkud otevřeněji nežli jsi činil dosud a pravím tobě, že jsi nyní již zralý, abys se mohl setkat s Pánem! Proto mne následuj, - já sám tě k Němu dovedu!"

18) Praví **FLORAN**: „Je to tedy zcela vážné, že je zde splněno staré proroctví?"

19) Praví anděl: „Ano! Nejúplnější pravda, čehož jsem jistě nejvýmluvnějším svědkem z nebes; proto následuj mne nyní ještě sám!"

158. POKORA A PÝCHA.

1) Praví **FLORAN**: „Pročpak ne Stahar, náš představený a moji ostatní bratři? Copak jsou nějak méně lidmi nežli já? Jdi tam sám! Nejsou-li moji bratři hodni, aby byli představeni Pánu

věčností, pak jsem toho hoden tím méně já, protože pokud dobře vím, jsou lepší nežli já!

2) Pamatuj si anděli, - můžeš-li si také něco pamatovat - že já jsem nepřítelem každého nadržování mé osobě! Ano, já se chci radovat z předností svých bratří; ale chci být vždy jen nejnepatrnější mezi nimi! Já miluji lidi doopravdy; co však někdo opravdu miluje, tomu přiznává vždy rád přednost a výhodu a přece je přitom zcela blažený! Ptej se všech mých bratří, zdali jsem kdy jinak myslel a jednal! A nyní bych si měl nechat před tváří svých bratří poprvé ve svém životě nadržovat?! Ne a věčně ne! Tisíc legií takových mocných duchů jako jsi ty a deset nejmocnějších Jehovů věčně nikdy nepřetvoří mou mysl, dokud se mi ponechává myšlenka a vůle svobodná!

3) Hleď, všemohoucí příteli, to je také rád, z něhož mě nedostane lákání ani tisíce otevřených nebes, ani strach před rovněž tolika otevřenými pekly!

4) Jdi jen k Pánu sám! Já tě se svobodnou vůlí nebudu nikdy následovat! A vůbec se divím, že jsi jako vševědoucí duch nevylídl mé diamantově pevné smýšlení, než jsi mi dával přednost! Držím se pevně svého výroku! Můžeš tam sice odnést mé tělo, k čemuž máš nadbytek moci a síly; ale smýšlení mého srdce navěky nikdy nepřevrátíš, leč by ti bylo možno toto smýšlení mi vzít a jiné do srdce vložit! Avšak pak bys teprve mé nynější já ani za mák nepřeměnil, nýbrž jen zničil a zato jiné já do tohoto zpuchřelého stroje vstrčil!"

5) Práví anděl s velmi vlídnou tváří: „Ale, milý příteli a bratře, kdopak ti říká, že ti nějak nadržuji tím, že tě podle vůle Páně jako již nezralejšího přivedu dříve k Němu? Copak jsi již někdy viděl, že by na nějakém sebe ušlechtlejším stromě uzrály všechny plody ve stejné době a koho by rozumně kdy napadlo dávat nějaké dřívce uzralé hrušce přednost proto, že uzrála dřívce?! Požívají se sice dřívce nežli hrušky teprve o něco později uzrávající, ale, že by se proto považovaly za znamenitější nežli hrušky, které uzrají později, o tom není u nás v nebesích věčně ani řeči. Pak by musel také Mojžíš být znamenitější nežli nyní Pán Sám, protože byl téměř přes tisíc let před Ním povolán! Ó, to ti nedává žádnou přednost, - naopak! Kdo je na cestě znamenitější: ten, kdo cestu založil, anebo onen vojevůdce se svou družinou, jenž potom tu cestu nastoupil a vedl své vojsko dále?

6) Hle, příteli, to jsi svým čistým rozumem příliš dobře nevyzkoumal! Znam ovšem dosti dobře strnulé mínění tvého srdce, proto jsem je jen vystavil vnější zkoušce a shledal jsem však v pozadí tvého jinak co nejlépe smýšlejícího srdce také tak trochu zakuklenou pýchu, která o sobě samé postavila pravou pokoru jako znamenitost svého já před já těch ostatních, aby nicméně v jistém ohledu stála jako jediná a nepředstížitelná, které se v této oblasti nikdo nevyrovná! A nakonec je jistá věc, kdo je mezi těmi dvěma pyšnější: ten, jenž chce být mezi všemi lidmi poslední a nejnižší anebo první a nejvyšší!

7) Neznáš řecké dějiny o králi Alexandrovi Macedonském a jistém nepatrném člověku Diogenovi? Hleď, tento Diogenes žil po léta v sudě, který si postavil na písčitém břehu jako obydlí!

8) Jednoho dne navštívil velký hrdina a král tohoto podivína, jenž byl jistě jedinečný svého druhu. Alexandr se postavil před sud; tento stoik se mu líbil i otázel se ho: „Co chceš, abych ti učinil?“ A Diogenes prosebně odpověděl: „Abys se vzdálil s té strany, s které mne zahřívají paprsky blahodárného slunce!“

9) Tento stoický klid myslí se velkému hrdinovi sice zalíbil, nicméně však pravil: „Kdybych již nebyl Alexandrem, dal bych přednost být Diogenem.“

10) Co tím však řekl Alexandr? Hle, smysl toho je tento: „Celý svět mi holduje, leč jaké boje mě to stálo! A on požívá téměř mě předstihující vážnosti světa a také se činí nesmrtelným - a veškerá tato nesmrtelná sláva ho stála jen starý sud!“

11) Neshledáváš tu, že mezi pýchou Alexandrovou a Diogenovou nebyl zvláštní rozdíl? Naopak Diogenes byl svým způsobem pyšnější nežli Alexandr!

12) Je zcela správné chtít býti z opravdové lásky a pokory posledním; ale opravdová láska a pokora nevylučuje poslušnost zvláště vůči nejvyššímu Pánu nebe a Země. Proto, jsi-li správného smýšlení, čiň nyní to co chce Pán a pak bude všechno správné; neboť Pán ví nejlépe, proč něco chce!“

13) Práví konečně **FLORAN**: „Ano, nyní tě následuji, protože jsi mě co nejvlídněji přesvědčil, že jsem byl svým smýšlením ve zřejmém nepráv.“ - A Florian následoval sám anděla, který ho přivedl.

159. FLORAN PŘED PÁNEM.

1) Když oba přišli ke Mně, pravil **anděl**, pokloniv se přede Mnou až k zemi: „Pane, zde je zralé jablko! Jeho tělo je jako tělo všech lidí; ale jeho duch je silný a pln nezkažené síly. Tobě Jedinému budiž za to všechna chvála a všechna čest navěky věků!”

2) Pravím **JÁ** : „Dobrá, Můj Rafaeli, takové plody jsou Mně milé a velmi cenné! On je sice jedním se stolice Mojžíšovy a Aronovy; leč osvojil si také školu Platonovu, Sokratovu, Pythagorovu a Aristotelovu a proto to není třtina, která se větrem klátí sem tam, nýbrž je to pevný cedr na Libanonu, který dovede vzdorovat bouřím! Stojí klidně a tiše; ale když na něj dorážejí bouře, neohýbá se! Tento strom však ponechám až k výstavbě nového Jerusalema; dá v Mém domě střechu a štít!”

3) Řekni Mně nyní, Florane: Máš ze Mne radost?!”

4) Praví **FLORAN**: „Pane všeho života! Kdo by neměl mít z Tebe radost?! Leč jsem hříšný člověk a Tvá svatost mi říká: „Odstup ode Mne!” A hle, to je to, co mně nedělá radost! Chtěl bych nyní, Tebe hoden, stát bez hříchů před Tebou; ale je to nemožné, neboť zhřešil jsem, proto jsem hříšník a stydím se nyní velice před Tvou svatostí. To však ve mně nežaluje veselé srdce, nýbrž trpká lítost; ta se však k obveselování srdce nehodí. A přece jsem opět dosti muž a mám rozum, který mi ukazuje omluvu mých hříchů před Tebou a také to, že jsem člověk skládající se z velmi mnoha elementů, který své dokonalosti dosáhne teprve tehdy, až se ony mnohé elementy hříšným kvašením, jako kvašením mladého vína v měchu, očistí a stanou se čistým drahocenným vínem pro každého.

5) Ty jsi Pán a člověk je plodem Tvého věčného boje navěky, tedy sám nic než boj s vítězstvím i porážkou, aby jednou z obou, podobně jako fénix z popele svého zničujícího jež ohně povstal k novému životu, jenž o sobě je sice jeden, ale navenek nicméně zůstane a zůstat musí věčným bojem!

6) Proto mi, Pane, neodpouštěj můj hřích, neboť byl nutný, aby ve mně vyvolal boj k novému zčlověčtění; ale odpusť mi hanbu mé časté porážky a já se budu, ó Pane, z Tebe těšit!”

7) Pravím **JÁ** k učedníkům: „Vizte zde člověka, v jehož duši také falše není! Tohoto člověka jsem již dávno miloval!”

8) Praví **ŠIMON JUDA**: „Pane, zdá se být druhým Mathaelem!”

9) Pravím **JÁ** : „Myslíš, že je možno stát se moudrým jen podle způsobu Mathaelova? Hle, tento Floran je právě opakem Mathaela a přece je právě tak moudrý jako Mathael! Mathael je znalcem ve věcech přírody a ve starých jazycích; Floran je znalcem všech náboženství a vši světské moudrosti a chytrosti starých. A proto je s ním nesnadněji mluvit nežli s Mathaelem; ale ježto je nyní pro nás získán, bude tu co nejdříve jako zdatný nástroj proti veškeré pověře, která je mezi lidmi na Zemi a bude ji potírat s velkou obratností a s dobrým výsledkem bez přídavku zázraků. A to je u dětí světa lepší proto, aby je soud držící je v zajetí ještě hůře neuvěznil v duši! Pro děti shora jsou zázračné skutky zajisté milostí, - ale ne tak pro děti světa.

10) Ježto víte ve svých srdcích Kdo jsem, můžete zajisté zůstat ve své duši svobodni, vidíte-li Mne konat na Zemi díla Boží; ale ne tak děti světa! Ty jsou tím přinucovány a spoutávány a nemají již žádnou svobodnou myšlenku a ještě méně nějaké svobodné smýšlení.

11) Zpracuje-li, je však Floran svou světskou chytrostí, budou tím uvedeny do jistého slovního světla, které jim dostatečně osvětlí stupně do chrámu srdce; budou-li jednou v něm, pak budou také již úplně pro celou věčnost získány! Ale vy všichni dohromady nejste ještě dávno tak moudří, jako je nyní sám Floran!”

12) Toto však **FLORAN** neslyšel, ježto jsem o tom mluvil k učedníkům jen v srdci; proto se Mne ptal, co má dělat.

13) A **JÁ** jsem pravil: „Jdi jen k svým bratřím a řekni jim, že také k nim ihned přijdu!”

14) Floran na to neřekne ani slovo, nýbrž jen se pokloní a spěchá k svým bratrům.

160. FLORAN MLUVÍ SE STAHEM A SE SVÝMI (JEHO PŘÁTELI) O PÁNU.

1) Když se po několika krocích objeví opět mezi svými, táže se ho ihned **STAHAR** řka: „Nuže, jak je? Jsme na pravé cestě?”

2) Praví **FLORAN**: „Úplně! O tom již není pochyb! Je to sice člověk jako my! Ale v Jeho By-

tosti je něco, co lze jen cítit, nikdy však popsat slovy. Mluví-li, zní to jakoby každé slovo platilo hned celé věčnosti! Z Jeho slova se zcela jasně postřehuje, že by se mohlo dosud takovým „Staň se!“ okamžitě ze sebe anebo také z ničeho vyvolat svět plný zázraků!!

3) Svou plnou božskost nemůže skrýt a kdybych byl k Němu přišel místo všech dřívějších příprav, byl bych mu na místě řekl: „Ty nejsi obyčejný člověk, v Tvých prsou musí sídlit plnost božského Praducha!“

4) Nicméně však také ona co nejmoudřeji konaná příprava byla dobrá k tomu, že můžeme nyní zcela snadno a jasně poznat, s kým máme co dělat. Brzy přijde za mnou, jak mně slíbil. Až tady však bude, budete se moci sami přesvědčit, že mám pravdu!

5) Ale nyní se mi stává také pochopitelné, kdo zprvu prozradil Cyreniovi naše chování ve městě, které ovšem nebylo velmi chvalitebné, - to znamená: naše chování; nyní se však stalo vše zcela jinak! Náhoda, o níž jistě měl náš Mesiáš Jehova znamenitou předvídavou povědomost, nebylo-li včerejší dodatečné slunce snad Jeho dílem, - osvobodila nás rázem od starého jha hlouposti, z čehož se nyní můžeme zajisté nadmíru radovat; neboť marnivý chrám bude nadále vymýšlet všeliké lidstvu obtížné a je urážející pošetilosti a my bychom opět museli k jejich hanebnému uskutečňování v plné míře propůjčovat naše ruce! Nyní však ať nám jen přijdou! My jim naše římské občanské právo podržíme před očima tak, že jim z toho nejlepším způsobem přejde sluch i zrak!

6) Máme nyní na své straně s nesmírně velkým číslem 1 Mesiáše a anděla z nebes, jenž se zdá být mnohem mocnější nežli byl anděl, který kdysi vedl mladého Tobiáše a světsky máme pro sebe jako právě velevýznamné číslo 2 vrchního místodržitele celé Asie a části Afriky, jenž je vlastním strýcem současně vládnoucího císaře v Římě. Kdyby se nyní přišlo i s celým peklem z Jeruzalému, museli bychom se nicméně stát jeho pánem, právě tak jako se může podrážděný lev stát pánem každé sebechytřejší lišky! - Co říkáš nyní tomu všemu?" .

7) Práví **STAHAR**: „Nic, nežli jen to, že se nám nyní již dobře daří pro celou věčnost! Také se již nikoho nebojím! Bojovat pro Boha je dobré a snadné; neboť Boží síla je ochrannou zdí, kterou žádný nepřítel navěky nemůže zničit! Ale nyní bych jen ještě rád se od někoho z vás dověděl - i když také jen tak přibližně, - jaké budoucně jistě nové určení nastoupíme! Nemá tu z vás nikdo nějakou včasnou myšlenku? - Co myslíš, Florane?"

8) Práví **FLORAN**: „Na to nemyslím a za okolností, které jsem zde zjistil, nepovažuji za hodno námahy, abych se k tomu obracel i jen nejprchavější myšlenkou! Nyní jsme u Boha a tu jsme zaopatřeni nejen pro tuto dobu, nýbrž pro celou věčnost! Tuto otázku jsi si mohl tedy, bratře, zcela ušetřit!“

9) Já se nyní v tomto světě již o nic nestarám; neboť Ten, Kterého jsme zde našli, je mi vše nade vše! Co bude vůle jeho, to bude má budoucnost pro všechny časy časů! Neboť jen On jediný zcela ví, co jsme, co být máme a co máme pro budoucnost činit, abychom se stali tím, co On z nás chce mít. Proto je nyní každá marnivá starost s naší strany pošetilostí; teprve když On nám řekne: „Čiňte to či ono!“ Přijde pro nás doba, abychom se starali, zda budeme moci vždy co nejpřesněji splnit podle jeho vůle to, co nám jeho svatá vůle uloží za povinnost. Hle, bratře Stahare, takový je můj pevný názor!“

10) Budme však nyní tiše; neboť pozoruji, že Pán Se chystá přijít s Cyreniem za námi! To znamená být pevně soustředěni v srdci, jinak nesnesete jeho blízkost! Skutečně, přicházejí! Také anděl a jakési děvče jdou s sebou; děvče je asi také anděl!“

11) Práví **STAHAR**: „Ach, to děvče nemůže být anděl; neboť ženských andělů nikdy nebylo a také být nemůže! To by přece muselo být o tom něco v nějakém Písmu! Tato dívenka může být jen dcerou nějakého bohatého Žida. Římanka to není, jak lze seznat z jejího oděvu; i chlapec, kterého Cyrenius vede za ruku, je jistě nějaký Říman anebo dokonce nejmladší syn starého pána! Ale dívenka, všimneme-li si jí důkladně, je asi také již úžasně moudrá; neboť její pevný a výmluvný jemný pohled je toho neklamným důkazem.“

12) Práví **FLORAN**: „Ano, ano, budeš mít pravdu; ale s tvým tvrzením že není ženských andělů, nejsem úplně srozuměn! Mezi nimi se sice pohlavní rozdíl nevyskytují, avšak rozdíl v myslí jsou jistě takové, že se mají k sobě tak jako na této Zemi nějaký milý muž ke své nejmilejší ženě. A pohled na anděla a řekni si sám, nevypadá-li mnohem spíše jako nějaké nejněžnější děvče nežli nějaký jinoch! Obleč ho do ženského oděvu a budeš mít před sebou děvče non plus ultra (jemuž není rovno; vyd.), jak říkávají Římané! - Avšak dost nyní těch hovorů pro nic za nic! Už tu hned budou!“

161. FLORANOVO VYZNÁNÍ PŘED PÁNEM A SVĚDECTVÍ O CHRÁMU.

1) Nyní přicházíme volným krokem k oněm padesáti, kteří se před námi ihned co nejloubeji uklání. Vyzývám je, aby jako muži stáli zpřímá a ihned se zcela napřimují.

2) A **JA** se jich táží řka: „Věříte, že Já jsem Ten o Němž všichni proroci prorokovali?“

3) Praví **všichni**: „Pane, nikdo z nás nepochybuje; ale jelikož Ty jsi Ten, jak se nás můžeš na to tázat, znaje zajisté všechny naše nejtajnější myšlenky dříve nežli jsme je ještě mysleli?“

4) Pravím **JÁ** : „Nad tím se nikdo z vás Mnou nepohoršujte; neboť nejde tu o to, co je Mi zajisté již od věčnosti známé, nýbrž o vaše osvobození se! Nebudete Mne moci pochopit dříve, dokud se to vaše nejnvtírnější nestane také vašim nejzevnějším!“

5) Můžete Mne sice svýma očima vidět a Můj hlas svýma ušima slyšet a přece Mne vaše srdce nebude moci v Duchu a ve vší pravdě vnímat a chápat! A proto vám dávám otázky; a odpověď, kterou Mi dáte, má pro váš celý život zcela jiný účinek nežli odpověď, kterou dáváte člověku vaší ráže.

6) Proto se vás ptám ještě jednou, zda zcela nepochybně věříte, že jsem to Já, o Němž prorokoval Mojžiš a všichni ostatní proroci! Vyslovte se nyní bez ostychu, jak si to ve svém srdci představujete!“

7) Praví **FLORAN**: „Pane, Ty rozumíš našim povahám lépe nežli my! Toto vše se událo tak náhle; včera zdánlivé slunce a jeho náhlé zmizení; následky ještě čadí a zahalují kouřem celou krajinu, naše ztráta, - ještě nevíme o našich ženách a dětech ani slůvko! Prchli jsme sem, byli jsme chyceni a postaveni před soud; potom zázraky anděla a nyní Ty Sám - a to vše v osmnácti hodinách! To věru není žádný žert a člověk se přitom nemůže rázem zbavit veškeré pochybnosti!“

8) Mně samému a také jistě všem mým druhům se jeví ta věc jako sen! Vše je pravdivé a správné a nikdy nemůže být vše to co se zde stalo, nějak popíráno; avšak v krátké době se zde stalo tolik nanejvýš mimořádného, že najednou to nelze pochopit. Věříme pevně všemu, co zde je a se děje; a že patrně jsi Mesiášem, o Němž prorokovali všichni proroci, je tak určité a jisté, jako je určité a jisté, že ten starý Říman je zcela jistě vrchní místodržitel nad celou Asií, to jest pokud je Římany dobytá. Avšak nežli vše to přijmeme do svého života, na to bude asi třeba delší doby!

9) Jednou ranou se strom neporazí a také my nemůžeme něco takového naráz úplně pochopit; avšak vynaložíme jistě veškeré úsilí, abychom ve vší hlubině opravdového poznání ocenili vše to, co se zde zejména kvůli nám stalo a co jsme zde prožili! Něco hlubšího a vyššího nemůže zajisté nikdo nikde na Zemi prožít!

10) Věříme tedy všichni pevně a nepochybně, že Ty jsi ten zaslíbený Mesiáš, přes Tvůj nám více méně známý nejvýš nepatrný původ pokud jde o pozemské majetkové poměry. Tvoji pozemští rodiče jsou chudí a Tvůj otec byl, pokud víme, tesař v Nazaretu. Původ tvé matky nám není znám a je proto tím neobyčejnější, že Zachránce všech lidí ohlášený již prvnímu člověku této Země mohl přijít na tento svět v tak nejvýš mimořádné skrovnosti a chudobě, ač Mu v duchu musely zajisté být již od věčnosti k službám všechny výhody nějakého vysokého zrození.

11) Kdybys byl přišel do světa z lůna nějaké císařovny a konal taková znamení, - kde by byl na této Zemi národ, který by se Ti ve všem nepodrobil? Ale vstoupit na tento svět jako nejprvnější a největší člověk a jako jediný Sám Bůh v lidské podobě v takové rodové poníženosti, je něco, co se také mnohých velmi pohoršlivě dotkne! Nám to ovšem sice již nic nevádí a jsme takto spokojenější; ale všichni lidé nebudou myslet tak jako nyní my, - pyšní Jeruzalémci již docela ne a nejméně templáři! Neboť známe je; znají ve světě jen jednoho člověka, kterého milují a si váží - vše ostatní je svinstvo - a tímto člověkem je každému templáři bez nejmenší výjimky - on sám! Toho jediného každý nadevšecko miluje a si váží, každým jiným a kdyby to byl i Bůh, nejvýš opovrhne; jen mimořádný vnější lesk může jim časem ještě imponovat.

12) Přijdeš-li, ó Pane, dnes do Jeruzalému, pak dopustíš-li to, usmrtíš do tří dnů Tvé tělo; neboť templáři neznají nikoho - nežli každý jen sám sebe. Mohl by sice jeden druhého zabít; protože však druh slouží druhu k dosažení jeho nejvýš sobeckých účelů, trpí se vzájemně pod maskou nejlicomnějšího přátelství.

13) Druh nedůvěruje druhu ani o píď dále, nežli ho důkladně neprohlédl; nicméně však druh

druhu předstírá bezpodmínečnou důvěru. Potřebuje-li ho však při nějaké záležitosti, pak mu nemůže jeho soused dát dosti záruk, aby byl přinucen čestně jednat. Leč ani záruky nic neprospívají! Vidí-li se ten, kdo je pověřen nějakým obchodním posláním, při sjednaném obchodě nad poskytnutou zárukou hezky ve výhodě, nechá záruku zárukou a sáhne zato zcela klidně po ještě mnohem větší výhodě.

14) Dalo by se tu mnoho mluvit před lidmi; jelikož je to však Tobě, ó, Pane, beztoho vše velmi dobře známé, bylo by každé další slovo z mých úst marnivou pošetilostí a já Ti pravím, že my v Tebe pevně věříme také proto, že jsi musel přijít, abys učinil na všechny časy konec všem falešným ohavnostem."

162. CESTY BOŽSKÝCH VEDENÍ.

1) Pravím **JÁ** : „Poslyš, milý Florane, ty jsi se zde přede Mnou mnohem hlouběji rozpovídal, nežli jsem to od tebe žádal; ale to nic nevadí a bylo to již tak dobře!

2) Ano, Já učiním konec oškřivostem v Jeruzalémě a na jiných místech, ale musí být mnozí tvého přesvědčení! Jsou ještě mnozí, kdož ve své velké slepotě ještě velmi mocně lpí na chrámu a z jeho síní očekávají všechnu spásu a každou pomoc; odejmul-li by se těmto slepým nyní z dneška na zítřek chrám, nepovažovali by to nikterak snad za nějaké veliké požehnání shora, nýbrž za nejstrašnější soud a octli by se v nejhroznějším a nejzuřivějším zoufalství, které by pak mělo mnohem horší následek nežli nynější dosud tak veliká slepota. Nyní však jste u lidu zástupci chrámu a lid vás považuje za uštěďrovatele spásy, kterou je chrám naplněn.

3) Co vám však tím chci říci? Nic jiného nežli: Ukážete lidu ponenáhlu a kde se ukáže dobrý ohlas, také náhle, co je nyní chrám, co dělají jeho služebníci a jací jsou mezi sebou!

4) Zároveň však upozorníte lid velmi na to, co jste zde viděli a slyšeli, tím bude špatné hospodářství chrámu a chrám sám zcela v nejlepším a nejučinnějším pořádku podkopán, nakonec klesne sám v nejúplnější nicotu a tak přestane být tím, čím je; a na jeho místo nastoupí nové chrámy, chrámy Ducha Božího, z nichž bude postaven v nebi zcela nový Jeruzalém.

5) Ovšem museli byste tuto dobrou záležitost započít co možno nepozorovaně; můžete to učinit tím snáze, že jste nyní úplní občané Říma a že vás chrám nemůže napadnout, protože mezi vámi a chrámem bdí meč Říma.

6) To je tedy již úřad, jímž vás pověřuji. Spravujte jej a odměna nedá na sebe čekat; o tom můžete být zcela ujištěni! - jste s tím srozuměni ?"

7) Praví **STAHAR**: „Pane, zaujmeme opět naše staré postavení v Cesareji Filippi anebo se máme odebrat někam jinam?"

8) Pravím **JÁ** : „Zůstanete zde v Cesareji Filippi a budete pod vedením tohoto našeho hostinského Marka, kterému Cyrenius a já dáme moc nad touto celou krajinou a kterému je vlastně většinou již dána. Okruh Cesareje Filippi je velký a čítá mnoho set tisíc lidí; budou-li mít jednou světlo, bude se toto světlo již samo sebou šířit dále. Avšak bude záležet na vaší chytrosti, abyste to uskutečnili!"

9) Praví **STAHAR**: „Pane, to by zajisté již bylo vše dobré a správné; ale nyní je celé město hromadou sutin a popele! Nemáme příbytky a naše synagoga byla jednou z prvých budov, která byla vydána na pospas plamenům. Kde se usadíme?"

10) Pravím **JÁ** : „To budiž vaše nejmenší starost! Chci-li, . stojí v okamžiku před vámi hotový svět, neřku-li toto městečko! Ostatně Cyrenius podporovaný Mou milostí, použije co nejučinněji všech prostředků a postará se tedy také o vaše zaopatření. Mimoto přistanou zde brzy vysocí hosté, kteří jsou již od dnešního rána očekáváni a pak se dá již mnoho vyřídit a stanovit."

11) **STAHAR** se co nejhluběji ukloní a poté polohlasitě jakoby Floranovi praví: „Všemohoucí mluví nicméně jako člověk, což se mi velice líbí; leč přece jen by mohl chrámu a pyšnému Jeruzalému učinit jedinou myšlenkou navěky konec! Nač to ponenáhle podkopávání!?"

12) Praví **FLORAN**: „Hled!, bratře, to se děje proto, že my oba ještě tak hezky silně náležíme pokolení oslů, kteří nemají o božském řádu dávno ještě ani ponětí!

13) Vidíš-li na nějakém stromě viset z jara ještě velmi zelené nezralé a jako kámen tvrdé ovoce, přeješ si hned tak trochu všemohoucnosti! Rád bys mocně řekl: „Fiat!" („Staň se"; vyd.) a všechny fíky, jablka, hrušky, švestky a hrozny ať okamžitě uzrají! Leč všemohoucí Tvůrce zařídil

věc zcela jinak, jak to ukazuje denní a roční zkušenost. Máme se zde snad také tázat a říci: „Všemohoucí zná přece potřeby lidí; pročpak tak váhá s uzráním plodů?!”

14) Také člověk musí po léta být napřed „Ledl“, tedy hloupým dítětem, aby teprve ponenáhlu vyrostl v člověka, zatímco vrabec je již za čtrnáct dní po svém zrození zcela dokonalým vrabcem a zcela znamenitě se vyzná ve své vzdušné domácnosti, ano, mnohá zvířata mají už hned od narození dostatečný výcvik pro svou domácnost, - a člověk potřebuje téměř dvacet roků k tomu, aby se začal v milém světě jen poněkud vyznávat! On, pán přírody, musí nejdéle čekat, aby byl tím, k čemu je určen! Nemohlo by se také zde říci: „Všemohoucí Pane, proč jsi se právě o člověka, Svého miláčka, nepostaral lépe, proč právě nastávající člověk musí tak dlouho čekat nežli se stane člověkem!”

15) Hle, to je již tak v Božím řádu, který je nám dnes ještě ovšem velmi nepochopitelný a tak bude také ve stejné míře v Božím řádu, že musíme podkopávat chrám ponenáhlu; neboť náhlé zničení by mohlo mnohé slepé, jimž je chrám nadále všim ve všem, uvrhnout do největšího zoufalství, - což by bylo mnohem horší nežli ještě nějaký čas trpěné klamání jeho mrzkých sluhů!

16) Hle, já jsem dosti dobře poznal smýšlení Páně a nechápu, jak ti to tak zcela uniklo! Také jsem nechápal, jak jsi se mohl ptát Pána na naše světské zaopatření! Není dost na tom, když řekl, že bychom měli to a ono učinit?! Vždyť je již odjakživa známo, že ten kdo mě najal pro nějakou práci, dá mi také zaopatření! Činí-li to však již sobečtí lidé, oč mnohem více to učiní Pán nebes a Země, aniž je nám třeba se Ho tázat!

17) Hle, to bylo zajisté velmi lidské od tebe, milý bratře! Neboť takovou otázkou jsi zřejmě vystavil na nejjasnější den svou dosud několikastrannou nevíru a právem se nemůže o tobě myslet nic jiného, nežli že chováš v sobě ještě silnou dávku nevíry, s kterou se nyní musíš na všechny časy zcela rozloučit!”

163. MISIJNÍ POKYNY PRO PRACOVNÍKY NA VINICI PÁNĚ .

1) Pravím JÁ Floranovi: „Příteli! To ti nedává tvé tělo, nýbrž duch, který je v tobě shora! Ve Staharovi je sice také duch; leč ten ještě dříme a tak mluví ještě více jeho tělo nežli jaksí jeho duch. Jeden každý se však stará především o to, co je mu nejbližší. Z koho mluví probuzený duch, tomu je také nejbližší jeho duch, proto bude také jeho starost především obrácena k tomu, co se týče jeho ducha; kdo je však ještě více tělo a myslí a chce z těla, tomu je nejbližší tělo a proto se především stará o tělo a starost o ducha staví do pozadí.

2) Takové jsou věci a lidé v tomto světě; až bude však náš Stahar probudilejšího ducha, bude se i on starat především o to, co je ducha.

3) Hle, opravdová starost o ducha spočívá pak v tom, aby vaše srdce bylo plné lásky k Bohu a k bližnímu!

4) Je snadné milovat dobré a poctivé lidi a s nimi se stýkat; ale jít k hříšníkům a přivést je na pravou cestu, je dílo, které vyžaduje mnohé sebezapírání.

5) Neboť půjdeš-li s nevěstkou a s cizoložnicí po ulici, budou na tebe lidé prstem ukazovat a učiní ti, co ti před světem neposlouží ke cti; přivedl-li jsi však nevěstku a cizoložnici na pravou cestu, pak se ti zato dostane od Boha velké odměny a ta má v nejmenší jiskérce větší cenu nežli celý svět plný nejskvělejší cti.

6) Kdo Mně přivede zpět ztraceného, tomu se dostane větší odměny nežli tomu, jenž by Mně na ohrazené pastvině dobře opatroval sta jehňata. Neboť čestného člověka udržet při cti a ctnosti je velmi snadná práce; ale povznést opět ke cti někoho, kdo je všemi opovrhován a ze zatvrzelého hříšníka vychovat hrdinu ctnosti znamená mnohem více! A jen to budu vysoce cenit, - to prvé však bude práce jen pro lenivé sluhy!

7) Já jsem ten Nejvyšší, chcete-li to přijmout a Já hledám a přijímám jen opovrhované a v očích světa ztracené. Neboť zdraví zajisté nepotřebují lékaře

8) Chcete-li se tedy stát dokonale Mými učedníky a sluhy, pak také musíte být ve všem takovými, jakým jsem nyní já Sám.

9) Uvidíte-li na ulici kráčet slepého a vidíte však také, že cesta po které kráčí je nejvyš nebezpečná zejména pro slepého, zda neuchopíte slepého poutníka ihned podpaží a neřeknete mu: „Poslyš, příteli, cesta po které nyní kráčíš je velmi nebezpečná; dej se vést, abys se nezřítíl

dolů do propasti!" A když se vám pak na slovo svěří, budete se stydět slepého vést? Jistě nikdo z vás všech!

10) Hříšník však je často duchovně mnohem slepější nežli tělesně slepý; kdo se bude stydět uchopit podpaží v duchu slepého?!

11) Proto nebudiž před vámi budoucně žádný tak velký hříšník, abyste se snad styděli být také jemu vůdcem!

12) Tuto nauku si především zapamatujte a velmi o ní ve svém srdci přemýšlejte a začněte jasně a zřetelně vypátrávat v sobě světlé cesty života a z toho vše ostatní!

13) Nyní se však přibližují k tomuto břehu lodi; přivázejí ohlášené hosty. Tito hosté vám opatří mnoho světla."

164. LODI S HOSTY NA OBZORU.

1) Marek a jeho dva synové pozorují také z domu, že přistávají lodě, spěchají jako dobří lo-divodové ku břehu, zda lodím někde něco nechýbí.

2) Také Cyrenius a všichni Římané a Řekové pospíchají ku břehu, aby spatřili co přivázejí ony tři lodi. Avšak lodi jsou ještě dosti daleko na moři a od břehu ještě as hodinu cesty vzdáleny a všichni tito pozorovatelé nemohou doposud zjistit, co je asi na oněch třech značně velkých lodích.

3) Cyrenius se Mne na to táže a **JÁ** pravím: „Ti, kdož Mne již dnes ráno očekávali! Bylo jim přestát opačný vítr a moře bylo nepokojné; museli vyhledat protější přístav, aby nechali vítr zatím vyzuřit a to je příčinou jejich zpoždění. Je již hodina po poledni a potřebovali by sem ještě celou hodinu, protože jim bylo stále ještě bojovat vesly se zmírňujícím se protivětrem. Nyní však je na nás, abychom jim přispěchali na pomoc a to jim cestu a dobu o mnoho zkrátí."

4) Praví **CYRENIUS**: „Pane! Nemohl bys jim tedy jako včera Ouranovi poslat naproti Rafaela?"

5) Pravím **JÁ**: „Toho zde není naprosto třeba; neboť nehrozí jim nebezpečí jaké hrozilo včera Ouranovi! S těmito třemi skrovnými čluny bude Marek se svými dvěma syny zcela snadno hotov a za půl hodinky je budeme mít zde!"

6) Praví **CYRENIUS**: „Ale Pane, copak dnes nechceš zcela žádný zázrak vykonat?"

7) Pravím **JÁ** : „Cožpak jsi nečetl v Mojžíšovi: „A sedmého dne tvůrčí Duch Boží odpočíval a proto se stal sedmý den sobotou?! Jestliže tedy nyní také já poněkud zachovávám sobotu, jedním zajisté správně, jelikož jsem předtím plných šest dní pilně pracoval! Mimoto mám přece nyní kolem Sebe všeliké sluhy, kteří jsou a mohou být v Mém jménu **a ve vsí jeho síle činni!**“

8) Praví **CYRENIUS**: „Pane, to znamená již zase něco zvláštního; smysl tohoto obratu naprosto nechápu!"

9) Pravím **JÁ** : „Nuže, zeptej se tedy někoho a vše ti bude vysvětleno! Já však budu nyní maličko odpočívat ne kvůli Sobě, nýbrž kvůli vám, abych vám dal příležitost k činu a tak jsem tedy také Já činný ve vás všech. - Copak tomu nerozumíš?"

10) Praví **CYRENIUS**: „Ano, ano, nyní tomu rozumím! Také si nyní dovedu představit, proč!"

11) Pravím **JÁ** : „Ty zrovna nemáš těžkou práci, neboť jsem vám to všem přece dnes ráno zcela jasně vypověděl! Před obědem neučiním vlastnoručně nic, po jídle se však již naskytne příležitost, abych mohl něco učiniti mluvím-li však, pak přece také před obědem něco dělám.

12) Avšak nyní třeba říci Markovi, aby vyslal naproti lodím oba syny, sám pak aby se postaral o to, aby byly stoly dobře opatřeny; neboť očekávání hosté přijdou velmi vyčerpáni, hladoví a žízniví, rovněž tak i jejich služebnictvo a ubozí unavení lodníci."

13) Poté jsem pokynul Markovi a on porozuměl Mému pokynu, poslal oba syny, aby se ihned s největším úsilím pustili na moře a sám šel co nejrychleji do domu a uvedl vše do nejčinnějšího pohybu.

14) Také ve stanech Ouranových bylo živo; neboť Mathael a jeho čtyři druhové, jeho mladá žena Helena a král Ouran pozorovali lodi ze stanů, do nichž byli před hodinou vešli s rodinou Hermeho, známého posla z Cesareje Filippi, aby se tam převlékli a Mathaela oblékli do šatů královských, by se před příchozími objevil tím, čím je.

15) **OURAN** pospíchá ke Mně a ve vši pokoře se Mne táže: „Pane, co ty lodi asi přivezou? Dokonce snad očekávané velmi vysoké hosty?”

16) Pravím **JÁ** : „Příteli, to jsi se tázal podle velmi dvorních mravů! V naší přítomnosti není ani velmi vysokých, ani velmi nízkých hostů, nýbrž od A až po Z jen bratři. Mohu-li se Já dát nazývat vaším přítelem a bratrem, proč mají být mezi vámi lidé vysocí a nízcí? Pravím tobě: Všemohoucí mezi vámi je jediným pravým Pánem, vy všichni však jste navzájem bratři a sluhové a přísluhovači jednoho Pána!

17) Či myslíš, že králové stojí u Mne výše nežli jejich nejnepatrnější služebníci proto, že jsou mocnými králi? Ó, nikoli! Tu rozhoduje jedině srdce; král musí v srdci vědět proč je králem a služebník proč je služebníkem, jinak stojí přede Mnou král i nejnepatrnější služebník na stejném stupni hezky hluboko dole.

18) Pamatuj si tedy, příteli Ourane, že u Mne není vysokých a nízkých hostů, nýbrž jen děti, bratři a sestry!”

19) S tímto poučením byl Ouran také zcela spokojen, hluboce se uklonil a dále se na to ne-tázel.

165. O NEBEZPEČÍ PÝCHY.

1) Když však přišel k Mathaelovi, pravil (**OURAN**): „Dnes není dobře s Pánem mluvit! Ptal jsem se Ho zcela skromně, zda sem přijdou zmínění vysocí hosté, dostal jsem však pro slovo „vysocí“ peprnou lekci, kterou si budu jistě tím spíše pamatovat, že právě byla tak peprná a suchá! Dnes je však Pán také jako vyměněný! Včera byl samá láska a srdečnost; dnes však dostane každý, kdo se k Němu přiblíží, svou zcela odměřenou lekci! To naprosto nechápu!”

2) Praví **MATHAEL**: „Já však dobře! Jak by mě však mohlo i jen ve snu napadnout tázat se nejvyššího všemohoucího Pána, kteří „vysocí“ hosté odněkud přijdou?! Co jsme my lidé a Kdo je On?! A On před námi ze Sebe zcela nic nedělá, je pln lásky a pokory a my bychom tu chtěli před Ním mluvit o nějakých vysokých hostech?! To, můj jinak nejmilejší tcháne, bylo zajisté trochu příliš pochybené a Pán ti nemohl dát na takovou otázku jinou odpověď; neboť kdybys se byl mne tak otázel, pak věru nevím, zda by poté nedopadla moje odpověď ještě trochu hruběji a peprněji! Avšak Pán, jako vždy ten Nejmírnější kárá bez vášně nějakou chybu jen proto, aby-chom poznali, že jsme chybili. Jdi a vyznej to a budeš mít od Něho ihned jiné slovo!” .

3) Praví **OURAN**: „Ty máš již zase pravdu; ó, chybil-li jsem musí být chyba ihned opět napravena!”

4) S těmito slovy opustil **OURAN** hned zase svůj stan, odebral se ke Mně a pravil: „Pane, já jsem se předtím dopustil před Tebou svou marnivou otázkou velkého poklesku! Odpuť mi to; neboť neučinil jsem to svou vůlí, nýbrž - přímo řečeno - svou navykloou hloupostí, jak jsi to, ó Pane, jistě co nejpřesněji poznali!”

5) Pravím **JÁ** : „Příteli; kdo nějakou chybu v sobě jako takovou poznává a ji odkládá, tomu je také již navždy odpuštěna a kdo se poté ke Mně obrátí, tomu je každá chyba dvojnásob odpuštěna!”

6) Kdo však svou chybu sice poznává, ale ve své povaze ji podržuje, tomu není odpuštěna a kdyby přišel i stokrát ke Mně!

7) Neboť pravím tobě: Kdo ke Mně přichází a říká: „Pane, Pane!”, ten dávno ještě není Mým přítelem, nýbrž jen ten, kdo koná Mou vůlí; tato vůle však chce, abyste se následkem úřadu také ve své osobě nad ostatní lidi nevyvyšovali!

8) Zastávejte ovšem svůj úřad vždy věrně, dobře a spravedlivě, avšak přitom nikdy ani na okamžik nezapomínejte, že ti, nad nimiž vykonáváte svůj úřad, jsou s vámi úplně rovnorodí a tudíž vaši bratři!

9) Pravá láska k bližnímu učí vás však tomu sama sebou z pravé lásky, kterou jako dětičky chováte ke Mně.

10) Je-li třeba, nechte vládnout vážnost a čest vašeho úřadu; ale vy sami buďte plni pokory a lásky, pak bude váš soud nad vašimi zbloudilými bratry a sestrami vždy podle Mého řádu spravedlivý!

11) To co jsem ti řekl, řekl jsem ti jen proto, abych ti také v tom ukázal Svůj řád a Svou vůlí;

neboť pravím tobě: Kdo tu neupustí i od nejmenšího prášku pýchy, tomu Mé Království nebude v duchu zjeveno a nevejde do něho dříve, dokud ze sebe neodstraní poslední prášek pýchy!

12) Jdi a zvěstuj toto každému, u koho objevíš nějakou pýchu!"

13) Po těchto slovech se Ouran opět co nejlouběji podle svého zvyku poklonil a rychle se odebral ke svým. A Mathael se ho tázal, jak jsem to přijal.

14) Práví poté **OURAN**: „Pán mně byl velmi milostiv a ukázal mi pravdu, řád a spravedlnost v pravé pokoře a já jsem opět tak šťastný jako předtím.“

15) Práví **MATHAEL**: „Ano, otec a bratr v pravé pokoře! Náš úřad je sice vznešený úřad vůči milionům našich bratří a sester, avšak také těžký před tváří všemohoucího Boha! Musíme si dát velmi pozor, abychom nebyli sami vznešeností vysokého úřadu v osobě stržení, čímž bychom se pak stali velmi pyšnými a vysokomyslnými a považovali bychom se za něco více nežli za člověka, jenž je Bohem pomazán k tomu, aby všem svým bratřím co nejvíce sloužil a tak byl jaksi sluhou sluhů.“

16) A kdo se však v našem úřadě a stavu povyšuje, ten bude jistě velmi pokořen, jak to můžeme snadno pozorovat na celé řadě králů Judeje. Jak tomu však bylo, tak to zůstane až na konec světa! Je velmi těžké stkvítí se ve zlatě a drahokamech a přitom nicméně být v srdci pokornější nežli kterýkoli poddaný! Jen milost a velké slitování Páně může zachovat krále uprostřed jeho pozemského lesku na stanovisku řádu nebes!"

17) Práví **OURAN**: „Ano, máš pravdu! - Avšak nyní připlouvají ony tři lodi zcela ku břehu; pojďme i my tam, abychom mohli pozdravit příchozí!"

18) Poté spěchají všichni k dolnímu přístavišti.

166. RADOST ZE SHLEDÁNÍ PO PŘÍCHODU HOSTŮ.

1) Když příchozí vstoupí na břeh a ihned Mne spatří, otvírají všichni ihned široce svou náruč a pláčou radostí, že Mne nyní opět spatřují.

2) **KORNELIUS** pozdravuje nyní ihned svého bratra Cyrenia a praví: „Ano, když jste tu, nezbývá mi nic jiného než abych se o překot radoval, že jsem opět co nejbláženěji mezi vámi!"

3) Faustus, Kisjona a Filopold nemohou však pro samé slzy radosti vypravit ze sebe ani slovo; také však sluhové žasnou, že se zde setkávají opět se Mnou.

4) Cyrenius se táže Komelia, kdy se dovědělo osudu města Cesareje Filippi.

5) Práví **KORNELIUS**: „Nedověděl jsem se to vlastně nikterak od nějakého sluhy, nýbrž jen jsem se to silně domníval! Včera byl zase jednou v každém ohledu den podívaný: pojednou úplné zatmění slunce, které nám způsobilo za jasného dne dobře as třicet okamžiků úplnou noc; večer však, kdy vlastně měla být noc, zalíbilo se slunci zůstat ještě několik hodin déle nad obzorem, což ovšem vyvolalo nepopsatelný podiv u Židů, Řeků a Římanů.“

6) Kdyby nynější představený farizeů, jenž je nyní velkým přítelem starého Jaira, nebyl opravdu moudrý a střízlivý člověk a rovněž i jeho soused v Nazaretu, mohly se stát obě města kořistí plamenů; avšak představení sami měli velmi moudré řeči ke krajně úzkostlivě rozčilenému lidu a lid poučení přijal a většinou se uklidnil. Příliš přepjaté jsem však dal přivést do vězení, poučil je a dnes ráno jsem jim dal již zase svobodu.

7) Avšak zatím co jsme já v Kafarnaum a Faustus v Nazaretu obnovili opět náležitý pořádek, přišel Faustus brzy bez dechu ke mně do Kafarnaum; neboť objevil z Nazaretu v tomto směru silnou zář a domníval se, že se asi něco stalo v Kafarnaum. Když však přišel do Kafarnaum, našel vše v klidu, nicméně se však odebral ke mně a podal mi zprávu o silné záři. Odebral jsem se s ním a s mnohými sluhy na nejvyšší pahorek v blízkosti Kafarnaum. Odtud jsme viděli sice lépe a silněji přibývajícím záři; avšak určit, kterou obec to neštěstí postihlo, nebylo nikomu z nás možné. Teprve dnes ráno, když nám slunce dalo poznat krajinu nepochybněji a já, ačkoli ve velké dálce jsem podle silného kouře poznal, že tento kouř pochází asi z krajiny Cesareje Filippi, rozhodl jsem se s Faustem, že se sem vydáme per mare (po moři; vyd.) a že budeme pátrat, co zde plamenům padlo za oběť.

8) Když jsem přišel k moři a chtěl vzít loď tu přišel právě náš Kisjona s Filopoldem a přinesl mi poselství, že viděl se značné výšky svých hor nepochybně Cesareu Filippi v plamenech.

9) Po této zprávě, kterou potvrdil též meškající tu jasnovidec Filopold, vstoupili jsme co nejrychleji na loď přítele Kisjony a doveslovali jsme, pokud to přes protivítr poněkud šlo, přímo

sem. Cestou jsem se častěji na širém moři přesvědčoval, že je to Cesarea Filippi a byl jsem ve veliké úzkosti nad tím, co se zde asi děje.

10) Avšak nyní zde toto neočekávané svaté setkání s Pánem vši slávy, s jeho učedníky a s tebou, můj nejmilejší bratře! Ach, nyní je všechna úzkost pryč!, Neboť tu je již dávno vše v nejlepším pořádku!

11) A nyní k Tobě, Ty mé vše, Ty můj největší Příteli, Ty můj nejsvětější Mistře od věčnosti! Ó, můj nejlepší příteli Ježíši! Hle, teď Ti nic neprospěje všechna Tvá všemohoucnost proti mé příliš velké lásce k Tobě! Musíš Se nyní nechat mnou křížem krážem obejmout! V duchu jsem to sice po všechny dny již častokrát učinili avšak nyní to učiním jednou také v tělesné skutečnosti!"

12) S těmito slovy Mne **KORNELIUS** objal, přitiskl téměř křečovitě na srdce a pokryl Mou hlavu nejvřelejšími polibky a se slzami největší radosti. Když byl takto dal průchod puzení svého ušlechtilého srdce, něžně Mne opět uvolnil a všecek dojat pravil: „Pane, Mistře, Bože a Tvůrce nekonečnosti duchovní i hmotné! Přikaz mi, co dobrého mám nyní učinit! Ty přece znáš Mé srdce!"

13) Pravím **JÁ** : „Ty přece znáš též Mé srdce! Učiň, co ti jaksi praví tvé srdce ve jménu Mém a tím jsi pro sebe a pro Mne dosti učinil! Jelikož jsi Mi zde však z puzení svého srdce učinil násilí, jak Mně ještě nikdo neučinil, učiním také já tobě ještě na této Zemi v nejbližší době po Mém povýšení jiné násilí, následkem kterého ani ty, ani kterýkoli člen tvého domu smrti těla nikdy ani neuzří, ani nepocítí, ani neokusí!

14) Toto tvé osvědčení lásky Mne až do Mého nejhlubšího nitra potěšilo a tím jsi Mi prokázal něco, čím se věčnost až do tohoto okamžiku nemůže vykázat druhým příkladem - mimo malé děti, které spíše poznávají Otce nežli dospělí. Nyní se však dej také ty Mnou obejmout!"

15) Praví **KORNELIUS** radostí plakaje: „Pane, Mistře a Bože, takové až příliš nekonečně nejsvětější milosti nejsem věčně nikdy hoden!"

16) Pravím **JÁ**: „Nuže, tedy tebe učiním já hodna a přijď, ke Mně!"

17) **KORNELIUS** přistoupil ke Mně a já jsem ho objal. Nad tím začal hlasitě plakat a vzlykat a mnozí se domnívali, že mu asi něco schází, protože tak pláče. Avšak on se vzmužil a pravil: „Buďte klidni! Mně nejen nic neschází, nýbrž mám nyní až příliš mnoho a je to radost, která mně vyloudila tyto slzy."

18) Nyní přistoupí ke Mně **KISJONA** a zcela smutně se Mne táže: „Pane, vzpomínáš Si také na mě a nehněváš se na mě?"

19) Pravím **JÁ** : „Jak Mně můžeš, bratře, přicházet s takovou otázkou?! Ty Mne miluješ navdevšecko a já tebe v téže míře - co chceš ještě více? Cožpak nevíš, že jsem ti důvěrně řekl, že my zůstaneme přáteli a bratry navěky?! A hle, co já pravím, to platí ode Mne navěky; zůstaneš-li takovým jakým jsi, pak to bude také o tobě platit navěky a na tom zůstane! - Nejsi s tím spokojen?"

20) Praví **KISJONA**: „Ó, Pane, jsem nevýslovně spokojen a přeblažený, že mohu opět jednou slyšet z Tvých nejsvětějších úst nejsvětější slovo!"

21) Pravím **JÁ** Kisjonovi: „Těch budeš ještě mnoho slyšet! Avšak pohleď na oněch padesát farizeů a poznáš některé, kteří byli přítomni velké události, která se přihodila u tebe!"

22) Kisjona, Kornelius a Faustus pozorovali přesně oněch padesát a **KISJONA**, jenž měl obzvláště dobrou věcnou paměť, rozpoznal ihned osm mužů, kteří byli také při velkém transportu přes pohoří a pravil poté: „Nuže, co ti zde dělají?! Jsou zde snad jako zajatci, kteří byli přistiženi při nějakém novém transportu anebo při jiném taškářství?"

23) Pravím **JÁ** : „Nic z toho všeho! Včerejší pozdní slunce a poté následující požár města, na němž ovšem mají sami největší vinu, přivedl je do našich rukou; a nyní jsou však také úplně naši a dokonalými občany Říma.

24) Neboť hleďte, prodlévám zde již asi sedm dní a to pouze pro dobré loviště; zde se dostanou nejušlechtilější ryby z moře přirozeného a rovněž i nejušlechtilější duchovní ryby z moře duchovního! A v této době jsme zde již konali skutečně nejvyšší pozoruhodnou a pamětihodnou žeň!

25) Hleď, zde je jich najednou padesát; to je dnešní lov a žádní shnilí mezi nimi! Tam dále spatřuješ opět skupinu třiceti, všichni v jádře zralí; to je lov včerejší! Tamto u stolu spatřuješ opět těch dvanáct také úplně zdravých; rovněž lov ze včerejška! Tamto u stanu spatřujete jich

zase pět toho nejvybranějšího druhu; také z včerejška! Řekni Mně, zda to neznamená poctivě pracovat!"

26) Praví **KISJONA**: „Ano, skutečně, jsou-li tito všichni získáni, pak se tím Království Božímu na Zemi Tebou hlásanému dostalo velkého přispění a to tím více, že to jsou, jak se zdá, téměř samí templáři, z nichž ty staré lze již, velmi těžko přetvořit! Ovšem, jsou-li však jednou přetvořeni, pak tu také stojí skálopevní!"

27) Ale pozoruji zde také poctivce Ebahla z Genezaretu s jednou z jeho dcer; nepatří také k těm, kteří tu byli chyceni?"

28) Pravím **JÁ** : „Ovšem; avšak ten se dostal se svým celým domem do naší sítě již při velkém rybolovu v Genezaretu a to děvčátko v ní bylo jednou z nejušlechtilejších rybiček! Poznáš je ještě důkladněji a budeš z něho mít velkou radost; pokud se týče nejvyšší čistoty moudrosti myslí a přitom čistoty srdce, jen velmi málo by se mu jich zde postavilo na roveň! Toto svědectví vydávám děvčátku Já; chceš ještě lepší a věrohodnější?"

29) Praví **KISJONA**: „Ó, Pane! Tvé svědectví jde nadevšecko! Avšak těším se, že se budu moci s tímto děvčátkem dostat nějak do řeči!"

30) Praví **FAUSTUS** tázaje se Mne: „Ale tamto stojí královské stany!? Starý muž úplně královsky oděný, - také ten mladý muž, jenž mluví nyní o něčem s mladou ženou! Patří také oni k zajatcům pro nebe vši Lásky a všeho Světla?"

31) Pravím **JÁ** : „Ovšem; je to král pontský! Jeho říše je veliká; vedl svůj národ zcela moudře zákony sice mírnými, nicméně však nejvyšší přísnými a povšimnutí hodnými. Poznal však, že má-li někdo učinit velký národ zcela šťastným, musí napřed sám poznat pravdu a jedině pravého Boha. Vypravil se a pustil se na jih, protože slyšel, že toto lze zbádat jedině v Jeruzalému. Na této cestě přišel k tomuto vnitrozemskému moři a chtěl se přes ně dostat do Jeruzaléma.

32) Následkem včerejšího zatmění slunce se však octl ve velkém nebezpečí, z něhož jsem ho zachránil Svým andělem a přivedl sem; a tak je nyní zde. Jen on a jeho dcera Helena přišli sem se svým malým nutným služebnictvem.

33) Mladý král však byl předtím také nastávající templář a jako velmi talentovaný člověk musel jako misionář ven do světa. Na hranici mezi Judeou a Samařím upadl však ještě se čtyřmi druhy do rukou lupičů a byl nucen státi se i se svými druhy jejich společníkem. Pohřížený v hoře a zoufalství skryly se duše oněch pěti pod peruť svého ducha a jejich těla byla zcela úplně a účinně ovládnuta nejvyšší tvrdšími zlými duchy pekelného původu. Jen znamenité honičce Římanů se podařilo zmocnit se oněch pěti ďáblů, jak je lid nazýval. Jen za nejsilnějšího ozbrojeného průvodu a nejtěžšími řetězy na rukou i nohou pevně spoutáni mohli sem být předevedeni večer dopraveni. Podle přísných římských zákonů neočekávalo je v Sidonu nic jiného nežli nejmučivější poprava.

34) Já jsem však viděl jejich duše a jejich ducha, očistil jsem jejich tělo od zlých pekelných duchů a nyní s nimi můžete mluvit, aby vás přesvědčili s jakým duchem dětmi máte co dělat! Zejména však Mathael - nyní choť dcery královny a místokrále sám - je člověk, před nímž musí smeknout každý čestný občan.

35) Pokud to jen bylo dosud možné, je v duchu úplně znovuzrozený a bude Mně zdatným nástrojem proti pohanům velkého severu. Budete-li s ním mluvit, dozvíte se sami jaký je to duch."

36) Táže se **KORNELIUS**: „Ale, Pane, kdo je onen mladík - ne Josoe, kterého známe již z Nazaretu, nýbrž ten druhý, jenž se právě baví s děvčetem ?"

37) Pravím **JÁ** : „To je právě anděl, o němž jsem vám řekl, že zachránil včera krále i s jeho dcerou. Je nyní téměř již po tři týdny mezi smrtelnými lidmi a dal jsem ho zvláště tomu děvčátku za vychovatele; je však nyní hotov sloužit každému z Mých."

38) Táže se **FILOPOLD**: „Kdo je ten hostinský zde a jak se jmenuje?"

39) Pravím **JÁ** : „Je to římský veterán, nejvyšší věrná a všechnu pravdu milující duše; má celkem šest dětí, dva syny a čtyři velmi milé způsobilé dcery a rovněž tak vzomou hodnou ženu, která nezná jinou vůli nežli jen vůli svého počestného muže.

40) Proto se Mi tedy také zalíbilo usídlit se nyní u této dřívě velmi chudé rodiny; a uvidíte a to brzy, kterak těchto osm lidí opatří nyní pro sta lidí oběd, z něhož budete moci mít všichni opravdovou radost. Pohleďte, starý hostinský již přichází k nám, aby nám oznámil, že oběd je již úplně připraven!"

167. PROROCTVÍ O VTĚLENÍ PÁNĚ.

1) Když jsem to byl dopověděl, byl náš Marek také již zde a pravil, že oběd je hotov a zda jej má nyní podávat; neboť byla již devátá hodina dne (3 hodiny odpoledne).

2) A **JÁ** jsem pravil: „Podávej jen; neboť očekávaní jsou již tady a vše je v nejlepší pořádku!“

3) **KORNELIUS** zavolá starého Marka a praví: „Nuže, starý spolubojovníku, copak mě již ani nepoznáváš? Už nevíš, že jsi byl se mnou v Illyrii a Panonii? Já jsem byl tehdy ovšem ještě více chlapcem nežli bojovníkem; ale od té doby uplynulo již 45 let a mně už bude brzy 60!“

4) Praví **MAREK**: „Ó, vysoký veliteli, to mám ještě velmi čerstvě v paměti! Tehdy bylo třeba mnoho vážnosti, aby bylo možno ty hašteřivé a svárlivé lidi udržet ve snesitelném pořádku. Na horním Isteru (Dunaji) v krajině městečka Vindobony (Vídň; vyd.) se nám z počátku zrovna nejlépe nevedlo; avšak v několika letech se věc uspořádala a my jsme zde prožili velmi příjemné chvíle.“

5) Mravy a zvyky oněch Germánů byly ovšem pro nás Římany poněkud drsné; ale když jsme u nich ponenáhlu docílili více svobodného duchovního vzdělání, šlo to pak zcela snesitelně. Víno jimi vyrobené bývalo sice slabé a kyselé; ale když si naň člověk jednou zvykl, dalo se pít.

6) Avšak právě nedaleko městečka Vindobony na horním Isteru, kde jsme konali honbu na divoké kance, kterých jsme také položili myslím čtyřicet kusů, našli jsme jakéhosi germánského věštce a kněze s dlouhým vousem, jenž během naší honby na divoké kance seděl na dubě a přihlížel, jak bojujeme s kancí. Tento muž mluvil trochu římsky a pravil právě nám oběma, když jsme skolili pod jeho dubem kance:

7) „Zapamatujte si dobře, vy oba zmužilí mladíci! V Asii, v zemi za vodami vás očekává něco velikého! Tam uvidíte něco, co ještě žádný smrtelník neviděl! Zde kvete jen smrt; jako skončil tento mocný kanec pod ostřím vašich kopí a mečů, tak skončí zde v kraji smrti vše! Ale v Asii kvete život; kdo bude tam, ten smrti věčně neuzří!“

8) Poté umkl; a když jsme na něho dále naléhali, nedal nám již odpověď a my jsme šli dále vyhledávající ještě více kanců. - Avšak hle, tento stařec v nejúplnějši vážnosti prorokoval a my prožíváme nyní to, co nám tento starý Germán prorokoval!“

9) Praví **KORNELIUS**: „Hle, na tohoto starého Germána byl bych málem zapomněl! Ano, ano., máš pravdu! O tom si musíme ještě trochu podrobněji pohovořit!“

10) Starý Marek šel, aby za pomoci služebnictva Cyreniova a Juliova dal na stůl pokrmy a Kornelius Mně pravil: „Pane, co říkáš proroctví tohoto Germána, které mně a starému Markovi, jenž je asi o deset let starší nežli já, bylo vskutku učiněno již před mnoha lety v Evropě?“

11) Pravím **JÁ**: „Všichni národové, kteří kdekoli na širé Zemi rozptýleně sídlí, mají proroctví o Mně a o Mém nynějším sestoupení k lidem této Země učiněné a dané již prvému člověku této Země a jejich kněží dovedli si vždy pověstmi a vnitřním puzením v srdci razit cestu až k duchovnímu nazírání a prorokovali často ovšem ve velmi spletitých obrazech, kterým nakonec sami nerozuměli.“

12) Jen v opětovaných extázích (vytrženích myslí; vyd.) dospěli někteří občas k jasnějšímu názoru a vysvětlovali pak poněkud podrobněji svá vidění, která měli již dříve.

13) Tak tomu bylo také u Germánů. A onen Germán byl právě v jakési jasnovidné extasi na onom dubu, jehož výpar vedle úzkosti před vašimi kopími a oštěpy ho pomohl uvést do této extase - a on vám prorokoval. Když se po proroctví vám učiněném opět probudil, nevěděl nic ze všeho toho co k vám mluvil a nemohl vám na vaše další naléhání na něho dát již odpověď.

14) Hle, v tom spočívá podstata takovýchto proroctví! Chcete-li to přijmout, tedy černokněžka z Endoru byla v oné době také v jasnovidné extasi, když ji Saul nutil, aby mu vyvolala ducha Samuelova, ačkoli jinak byla ve spojení jen se zvráceností zlých duchů a z toho prorokovala lži, lest a podvod.

15) Žádný člověk není tak mrtvý a zlý, aby v jisté době nevyslovil nějaké správné proroctví; ale takovéto proroctví nemůže být zároveň zárukou pro všechna jeho učiněná proroctví, nýbrž je pravdivé jen samo o sobě.

16) Tak věštitelna v Dodoně a v Delfách učinila velmi často pravdivé proroctví; avšak po jednom proroctví pravdivém následovalo pak tisíc falešných a lživých.

17) Tak také nelze popřít, že určití jasnovidci a proroci konali dokonce zázraky; zato však jiní ponoukáním zlých duchů a svým světským tímto způsobem vzbuzeným rozumem vynalezli množství šalebných zázraků, tím celé národy na tisíce let přelstili a přitom dobře a zcela bezstarostně žili, až pak některý z probuzených věštců učinil přítrž jejich nekalému řemeslu.

18) Leč nešlo to vždy tak snadno; neboť lid jednou přelstěný se nedá již snadno o sobě poučit a nejméně již jeho lživí kněží, protože tím jsou jejich velké výhody tohoto světa vydány v nebezpečí.

19) Vy všichni máte příležitost se nyní přesvědčit, jak těžko to jde dokonce i Mně a přece mluvím řečí, jakou přede Mnou nemluvil ještě nikdy žádný věstec a konám skutky, o jakých ještě nikdy přede Mnou nebylo slýcháno! Celé nebe je otevřené, andělé sestupují dolů, slouží Mně a dávají svědectví o Mně a přece jsou i učedníci, kteří jsou nyní stále kolem Mě, vše vidí, slyší a zkouší, ale jejich víra se stále ještě podobá větrné korouhvi a slabé třtině, která se v každém směru větrem otáčí, ať přijde odkudkoli! No a co potom teprve ostatní světští lidé!"

168. VEDENÍ LIDÍ A NÁRODŮ.

1) (**PÁN** :) „Já bych ovšem mohl Svým všemohoucím slovem všechny lidi v okamžiku přetvořit; ale kam by se pak poděla životní zdatnost a svoboda jejich ducha, které mají nabýt sami ze sebe?!

2) Z toho tedy nyní jasně vidíte, že není snadné čelit vlouděným omylům u národů účinně a bez újmy na svobodu jejich vůle a jejího duchovně nutného sebeurčení.

3) Ale rovněž tak těžké je zabránit, aby se tyto omyly nemohly nikdy rozšířit; neboť duchovní části člověka musí být předloženo pravdivé i falešné, dobré i zlé ke svobodnému bádání, poznávání a volbě, jinak by nebyl přiveden nikdy k myšlení.

4) Musí být ustavičně v boji, jinak by usnul; a jeho život musí dostávat stále novou příležitost, aby se jako takový cvičil a tím ze sebe sama udržoval, posiloval a tak dospíval k dokonalosti.

5) Kdybych nedopustil, aby kdy přišly mezi lidi omyly, nýbrž jen pravda se svými určitými a úplně nutnými účinky, pak by se lidé podobali nejbohatšímu hýřilovi a rozmařilci, který by se nakonec nestaral již vůbec o nic jiného nežli pouze zcela tupě jen o to, aby se v pravé době naplnilo jeho břicho!

6) Postaráme-li se všem lidem snadno a co nejlépe jen o tělo, můžete být úplně ujistěni, že brzy nebude žádného kněze, ani krále, žádného vojska, ale také žádného občana, rolníka ani dělníka, ani řemeslníka; neboť proč by měl pracovat anebo být v něčem činným, je-li beztoho až nad hlavu vším možným co nejlépe pro svůj celý život zaopatřen?!

7) Proto musí mezi lidmi být nouze a bída, bolest a utrpení, aby člověk neodumřel v nečinné zahálčivosti!

8) Z toho nyní vidíte, kterak mezi lidmi musí vše to být, aby byli neustále povzbuzováni k všeliké činnosti; a z tohoto hlavního životního důvodu je rovněž nemožné zabránit vplížení se omylům, jakož i vplížené omyly nakonec vyplnit.

9) A vždy zlé následky, které přicházejí po omylech jsou nakonec také neúčelnějšími prostředky k vymýcení omylů a k šíření pravdy.

10) Lidstvo musí napřed nouzít a bídou, které vznikají ze lži a všelikého podvodu, hluboko a živě pociťovat nejvyšší naléhavou nutnost pravdy a začít pravdu zcela vážně hledat, jako ji hledal starý Ouran z Pontu, pak ji také brzy najde jako ji našel Ouran a teprve tato pravda za všelikých nutných obtíží těžce nalezená lidstvu vpravdě prospěje; kdyby ji však bylo možno tak snadno nalézt jako okem na jasné obloze slunce, pak by až příliš brzy neměla již cenu a lidstvo ke svému rozptýlení by pádilo za lží jako poutník za dne vyhledává pokud možno stín a čím jej nalézá hustší, tím je mu milejší.

11) Člověk této Země je tedy právě takový, jaký v podstatě být musí, aby se vlastně teprve stal člověkem; avšak také všechny jeho vnější poměry musí být a přicházet takové, aby se člověk jimi nucený teprve stal pravým člověkem!

12) Úplnou holou pravdu nemohu však všeobecně člověku ani Já nyní dát, nýbrž jen zastřeně v podobenstvích a obrazech, aby hledaje mohl ji teprve z těchto obrazů rozluštit. Jen s vámi nemnohými mluvím nyní bez výhrady; ti, jimž ji však podáváte, ať ji nedostávají od vás

také úplně holou, nýbrž také poněkud zastřenou, aby jim nebyla vzata příležitost ke svobodnému přemýšlení a ke svobodné činnosti. A abyste se vy sami nestali vlažní, pravím také vám:

13) Měl bych vám ještě velmi mnoho co říci, avšak teď to nemůžete snést; až však na vás a na vaše děti sestoupí duch pravdy, uvede vás do vší pravdy. A tak budete pak pro tuto Zemi ve vší pravdě a teprve v ní obdržíte do rukou klíč k nekonečně mnohým pravdám nebes, jejichž stále novějším, a hlubším odhalováním se také vám ve věčnosti dostane vždy víc a více co činit!

14) Avšak nyní nás volá Marek ke stolu a to je také pravda a budeme ji následovat!"

169. SPOLEČNÁ VELKÁ HOSTINA U MARKA.

1) **KORNELIUS** Mně padne po této řeči opět kolem krku a hluboce dojat praví: „Ano, taková slova může k lidem mluvit jenom Bůh a nikdy člověk!"

2) Pravím **JÁ**: „Ano, zcela dobře a ve všem pořádku Mi dáváš opravdové svědectví a to ti také ponese to nejlepší ovoce! Tvé tělo a krev ti to nedává, nýbrž tvůj duch, jenž je také jako Můj Duch z Boha a proto jsi Mi také pravým přítelem a bratrem.

3) Ale nyní následujme jakožto v těle jsoucí také k ukojení vnější potřeby volání, které vychází z těla!"

4) Všichni se podrobují a my se ubíráme ke stolům na nichž nás - čekají dobře připravené ryby nejušlechtilějšího druhu.

5) U stolu, kde Já usedám, sedne si po Mé pravici Cyrenius, vedle něho Kornelius a naproti nám usednou Faustus, Kisjona, Julius a Filopold; po Mé levici usedne Jara, pak Rafael, chlapec Josoe a pak Ebahl. Dolní dlouhé křídlo dále nalevo obsazují Moji učedníci a horní pravé křídlo královská rodina Ourana s Mathaelem, dále Rob, Boz, Micha a Zahr.

6) Druhý velmi dlouhý stůl zaujme padesát farizeů; tento stůl je souběžný s Mým a je před Mýma očima a Stahar a Florian se posadí uprostřed, takže mohou vidět Mou tvář.

7) Třetí stůl za Mnou obsazuje třicet mladých farizeů a levitů; jejich hlavní mluvčí Hebram a Risa sedí právě za Mými zády, avšak obličejem obráceni k nim.

8) Pod levým křídlem Mého stolu, tedy za Mými učedníky je napříč kratší stůl s dvanácti se svými mluvčími Suetalem, Ribarem a Baelem; a na nejhořejším křídle hned za Ouranem je ještě jeden malý stůl, u něhož sedí chudý Herme, známý posel z Cesareje Filippi, se svou nyní nádherně oděnou ženou, s třemi vlastními dcerami a čtvrtou schovankou. Tak sedí nyní všichni, kteří Mně náležejí, dobře umístěni.

9) Služebnictvo mající však své stoly více vně bylo rovněž co nejlépe zaopatřeno, rovněž i několik set vojáků, kteří se museli ve svém ležení sami postarat o svou výživu, jak to bývalo vždy zvykem u Římanů.

10) Všichni jsou nyní i s námi zaměstnání nutným posilováním údů a vnitřností a chválí Mne za tak neobyčejně posilující pohoštění.

11) Ryby, chléb, všeliké dobré a sladké ovoce - jako fíky, hrušky, jablka, švestky a dokonce i hrozny - pokrývají stoly a nejlepšího vína není nikde nedostatek; u žádného stolu není také ani jediný, jenž by nebyl oživován nejlepší chutí k jídlu a starý Marek, jeho oba synové a také dvě jeho starší dcery pobíhají co nejčileji sem tam a na žádném stole nenechají pocítit nedostatek!

12) Víno rozvazuje pomenáhu jazyky a tu a tam je u stolu hlučněji a hlučněji. Také u Mého stolu se vyslovuje obdiv nad pokrmy a nápojem, ba i Má Jara se stává živější a nemůže dost vynachválit a se vynadivit sladkým hroznům, neboť vlastní doba hroznů tu ještě podle řádu nebyla.

13) Také Moji učedníci se stávali velmi hovorní, což bývalo zřídka. Jen Jidáš Iškariotský mlčel; neboť měl ještě až příliš mnoho co dělat s velkou rybou a také značná číše vína před ním ho až příliš zaměstnávala, nežli aby se pokydl pustil s někým do hovoru. Tomáš ho sice již několikrát popichoval; ale Jidáš Iškariotský to nepostřehl a bylo to dobře, protože jinak by byl přišel brzy na denní světlo s něčím nepatřičným.

14) Jara po mém levém boku dávala však již velmi pozor, zda se nenaskytne příležitost zasadit pepnou ránu tomuto jí velmi nemilému učedníku; avšak tentokrát nebylo možno Jidáše Iškariotského za žádnou cenu vyvést z jeho nenasytné a pijácké netečnosti.

15) Když však byl se svou velkou rybou již u konce, chystal se uchopit druhou, ne méně

velkou; ale tu byl Rafael poněkud rychlejší a Jidáše Iškariotského předešel. Nu - to zavdalo ovšem podnět k veselému usmívání a Má Jara mohla jen s námahou potlačit výbuch hlasitého smíchu.

16) I tázal jsem se Jary, co je.

17) A **děvčátko** pravilo: „Ó, Pane, Ty má Lásko, jak se můžeš ptát člověka, jehož nitro je ti otevřenější nežli nám vnější tvar tohoto poháru? Nepozoroval jsi, ó, Pane, kterak si učedník Jidáš Iškariotský již dříve vyhledal největší, jistě deset liber těžkou rybu a také největší pohár?! Mimoto do jeho břicha kleslo několik velkých kusů chleba.

18) Nyní si chtěl ještě dopřát sám druhou velkou rybu; leč můj Rafael, pozorujíc spravedlivý hněv ostatních učedníků, předstihl nenasytého Jidáše Iškariotského a tak zachránil rybu před jeho nenasytostí. Nuže, v tom spočívá vlastní důvod, proč jsem se mohla sotva zdržet smíchu!

19) Víím sice ještě z Genezaretu, že se člověk nemá vlastně nikdy smát, leč jedině z lásky a vlídnosti; ale zde se věc ukázala být skutečně tak žertovnou, že jsem se sotva mohla zdržet smíchu. Myslím, že se tedy příliš mnoho nechybí, usměje-li se člověk velmi nenasyté lakotě, když se jí nejvýš samolibý podnik nezdaří; neboť lze přece přitom také očekávat, že ji snad takový smělý čin v něčem polepší! Nu, tu by snad přece jen mělo být dovoleno trochu se zasmát!"

20) Pravím **JÁ** : „Hřích, Má nejmilejší Jaro, to zrovna není; ale může-li se toho zanechat, učiní se lépe. Hle, pozorujeme-li takového lakomce s jistou vážností, tu se vzmuží a takového lakotného předsevzetí zanechá; smějeme-li se mu však, tu se rozzlobí a pak teprve vynaloží sílu, aby dvojnásobně lakotně provedl své předsevzetí!

21) Jidáš Iškariotský je lakomec a možno-li také zloděj; neboť kdo se snaží svého bližního stále klamat a také ho oklamává, ten je zloděj.

22) Shledá-li při svém sobeckém jednání usmívající se obličej, pak se domnívá, že mají na jeho jakoby důvtipném šejdířství zalíbení a prosazuje pak své darebáctví tím intensivněji; hledí-li se však naň, jak bylo dříve poznamenáno, při jeho darebáctví a již při prvých podnětech k nim se všech stran s určitou vážností, pak upustí od svého špatného předsevzetí a ušetří si je pro podruhé. Neboť u lakomce nelze se tak snadno očekávat úplné polepšení! Nicméně je však dobře zabránit mu co možno často provedení nějakého sobeckého podniku; tím ztrácí pro stále následující nezdar víc a více zlou odvalu a zanechává špatnosti, když ne z ošklivosti před ní, tedy ze zlosti.

23) Hle, Má nejmilejší dceruško, z tohoto tobě nyní ukázaného důvodu je tedy lépe, když se- nesměješ někomu proto, že se mu nepodaří nějaké zamýšlené šejdířství!"

170. ROZPOR MEZI CHTĚNÍM A KONÁNÍM.

1) Praví **JARA**: „Ano, Pane, Ty má jediná Lásko, bylo by již celkem správné a vlastně nejlepší, kdyby měl člověk jen vždy hned po ruce tak čistě božské poučení! Leč my lidé jsme často již tak slepí - a to právě v okamžicích, kdy bychom měli vidět co nejbystřeji - že pro samé stromy nepostřehujeme les! A ani o vlas se nám nedaří lépe v nejdůležitějších životních okamžicích s pravou životní moudrostí. Tam, kde bychom ji potřebovali nejvíce, nechává nás na holičkách; a kde bychom ji však zrovna ve vysoké míře nepotřebovali, tam jsme plni vznešených myšlenek a idejí! Proto s námi lidmi je to vždy podivná věc!

2) Nic se u mě samé nezdá být tak dobré jako má vůle; ale ani tou se nelze nakonec tak příliš honosit, protože jí většinou chybí úplná síla k uskutečňování! Neboť člověk chce velmi často něco dobrého a přece to nekoná anebo koná právě opak dobra, které vlastně chce. V čem to spočívá, nevím; že však je tomu tak, vím z vlastní zkušenosti.

3) Pane, má Lásko! Tvou všemohoucí milostí jsem směla učinit nejvýš podivuhodný pohled do Tvých velkých světových stvoření a vím v tomto ohledu nyní více nežli vědí všichni mudrci Země dohromady. Co ty nekonečné hlubiny Tvých nebes skrývají, znám; ale proč tedy neznám také samu sebe?!"

4) Pravím **JÁ** : „Protože jsi sama mnohem podivuhodnější bytost nežli všechna velká slunce a světy dohromady! V srdci člověka spočívá mnohem podivuhodnější nebe nežli je nebe, které zříš svými očima.

5) Hleď, veškerá hmota je soud a neúprosná nezbytnost! Můžeš ji ohledat zvenčí a také z nitra co do jejího složení a mnozí lékárníci dovedou rozložit hmotu přesně v její praprvky. A tato

zvláštní věda se nazývá analyza (rozbor), která se časem vždy víc a více bude zdokonalovat.

6) Jako však můžeš touto cestou dosti přesně zvenčí i z nitra poznat kámen, tak můžeš také poznat celý svět! Náš Mathael je v tomto umění velmi zběhlý; také Můj učedník Ondřej, jenž byl také u Esejců, je dovedný lékárník, kterážto umění si osvojil v Egyptě. Oba ti vyloží hmotu celého světa s velkou dovedností a s mnohou pravdou. Ovšem v hmotě vězí ještě leccos, co ovšem nikdy žádný analytik nevyšetří; ale vlastní prvky, z nichž se nějaká hmota skládá, může poznat, ač prvky o sobě nikdy, protože obsahují v sobě duchovno a mohou být úplně poznány jen čistým duchem. Neboť" v prvcích je skryto nekonečno!

7) Ale ještě větší nekonečno spočívá v lidské duši a jejím duchu! To se nedozvíme žádným rozbořem a právě proto jsem musel Já Sám k vám lidem přijít, abych vás naučil tomu, co by žádný člověk nemohl ze sebe nikdy poznat.

8) Tak vidíš, právě kvůli tvé námitce jsem přišel z nebi nebes Já Sám a učím vás právě tomu, čemu by vás jinak nikdo učit nemohl!

9) Nyní ovšem sice ještě nechápeš, jak můžeš mít něco ve vůli a přece nemůžeš podle této vůle jednat, nýbrž jednáš potom v důsledku nějakých vnějších pohnutek, které neznáš a tvé jednání určují nezřídka proti vůli ducha němé žádosti. Neboť" vůle není příslušenstvím těla, krve a duše, která vytvořila tělo a krev a potom sama z nich vzala svou formální potravu k vytváření, nýbrž je příslušenstvím lásky, která je Můj Duch ve vás a proto jste netoliko Moji tvorové, nýbrž Moje pravé děti a budete také jednou v Mém Království vládnout se Mnou celé nekonečnosti.

10) Ale k tomu musíte být napřed v duchu úplně znovuzrozeni, jinak by to bylo nemožné!

11) Rozumíš tomu, Má nejmilejší dceruško?"

171. ZNOVUZROZENÍ.

1) Praví **JARA**: „Tomu zrovna tak, tak, že rozumím; avšak úplně skrz naskrz dávno ještě ne! Znovuzrození ducha, ač jsem o tom již tak často slyšela, nemohu si stále ještě ujasnit! Jak tomu tedy mám vlastně rozumět?!"

2) Pravím **JÁ** : „Tomu vlastně nelze nyní ještě ani tobě, aniž komu jinému zcela porozumět; neboť" rozmlouvám-li s vámi o věcech pozemských, nerozumíte Mi úplně, - jak byste Mi tedy mohli zcela rozumět, kdybych s vámi pojednávalo věcech čistě nebeských?!"

3) Ano, pravím vám: Kdybych nyní začal jednat s vámi čistě nebesky, rozzlobili byste se všichni a řekli: „Hle, jak se tento člověk stal nesmyslný! Mluví věci, které jsou proti všemu rozumu a přirozenosti! Jak se může jeho svědectví brát za pravdivé?!"

4) Proto vy všichni pochopíte znovuzrození aneb obrození z ducha a v duchu úplně teprve tehdy, až budu já jako Syn lidí a člověka, jako Eliáš před vašimi očima s této Země vytržen!

5) Teprve potom vyleji z nebes Svého Ducha plného pravdy a síly na všechny Své, čímž pak teprve bude umožněno znovuzrození ducha a v duchu a vy také teprve potom a tím pochopíte a poznáte znovuzrození vašeho ducha.

6) Až potud nemůže však nikdo být v duchu úplně znovuzrozen, jako také nebyl od Adama počínajíc nikdo znovuzrozen, ani ne Mojžíš a všichni proroci.

7) Ale Mým tobě a všem ostatním nyní zvěstovaným činem budou brát podíl na úplném znovuzrození ducha počínajíc od Adama všichni, kteří byli ve světě zrozeni a ve svém tělesném životě měli aspoň dobrou vůli, jakkoli také nebyli vždy podle ní činni.

8) Vždyť přece jsou ještě mnozí, kteří mají tu nejlepší vůli učinit a provést něco náležitě dobrého, ale chybí jim úplně prostředky a vnější síly a dovednosti, kterých je k tomu přece tak nutně třeba jako očí k vidění. Nuže, v takových případech platí u Mne dobrá vůle vždy tolik jako skutek sám.

9) Hle, kdyby například někdo spadl do vody a ty bys to viděla a ráda bys nešťastnému pomohla, - víš však, že úplně nedovedeš plavat. Skočíš-li za ním, budete oba ve vlnách pohřbeni; kdybys však dovedla velmi dobře plavat, pak bys jistě bez prodlení skočila za nešťastníkem a zachránila ho. Protože však nedovedeš vůbec plavat, tu přes nejlepší vůli k zachránění přece za nešťastníkem neskočíš, nýbrž vyhledáš někoho, kdo by mohl a chtěl nešťastníka ještě zachránit.

10) Hle, hle, Má dceruško, tu platí dobrá vůle. Tolik jako vykonaný skutek sám; a to platí pro tisíce a tisíce případů, kde je u Mne pouhá dobrá vůle přijímána za skutek!

11) Ještě jeden příklad ti dám! Hle, ty bys měla nejlepší vůli pomoci nějakému velmi chudému, jenž k tobě přišel, ale neměla bys sama žádný majetek a přece bys ráda chudému podle všech pomyslitelných sil pomohla! Jelikož však sama nemáš majetek, zajdeš k tomu a onomu zámožnému a ze všech sil poprosíš o náležitou pomoc pro svého chudého, avšak pro zatvrzelost bohatých se ti pomoci nedostane a ty musíš nechat odejít chudého bez podpory, zapláčeš za ním a odporučíš ho Pánu Bohu.

12) Hle, tu je tvá vůle právě tolik jako vykonaný skutek sám!

13) A takových lidí bylo před námi mnoho a nyní je a příště bude ještě větší počet; ti však budou znovuzrození ducha ve své duši účastni.

14) Nemůžeš-li tedy nyní hned podobně jako všichni ostatní ještě náležitě pochopit, v čem záleží vlastní znovuzrození ducha, ukázal jsem ti nyní co možno jasně důvod toho; až však zanedlouho nadejde čas, v němž budeš ve svém duchu znovuzrozena, pak teprve také úplně poznáš, co a proč to nyní stále ještě nemůžeš poznat! - Chápeš nyní důvod, proč Mi stále ještě nemůžeš nikdy zcela rozumět?"

15) Praví **JARA**: „Ano, Pane, Ty máš jedinou Lásku! Nyní tomu rozumím dobře! Ale člověk Ti přece musí rozumět; vždyť Ty přece osvětluješ věc tak čistě jako osvětluje slunce na úplně bezmračné obloze v poledne Zemi!"

16) Po těchto slovech Mně poděkovala za toto poučení a také i slíbila, že se již stěží kdy bude opět smát nějakému hloupému jednání člověka.

172. KORNELIUS A JARA.

1) Kornelius se však nemohl dost vynadivit moudrosti děvčátka; také Faustus a Filopold se stejnou měrou podivovali a Kornelius Mne prosil, zda by si nemohl s tímto děvčátkem nyní u stolu o lecčems pohovořit. A Já jsem mu to dovolil. A z toho se radují Kornelius jakož i děvčátko a všichni u stolu a Já mu doporučuji, aby kladl moudré otázky.

2) Kornelius však, když má položit děvčátku otázku, začíná se velmi rozmyšlet, nač se vlastně má tázat. Neboť Mým výrokem, aby dával děvčeti jen moudré otázky, rozuměl Kornelius, že rozmluva nemá být jen bezúčelným žvaněním u stolu, nýbrž že má mít za účel něco dobrého a proto velice přemýšlel, v čem by asi mohlo nyní něco takového spočívat u společnosti, která měla vždy příležitost slyšet to nejvyšší.

3) Čím déle a pevněji o tom přemýšlel, tím méně nalézal látku, která by se mu zdála vhodná, aby se na ni otázal děvčátka a aby se o ní dali do vzájemného rozhovoru. Myslel o tom a onom a nenacházel nic, co by se mu zdálo, že má nějakou zvláštní hodnotu.

4) Po dosti dlouhém přemýšlení praví Mně **KORNELIUS**: „Hle, hle, já jsem myslel, že ta věc půjde snadněji; avšak čím dále a hlouběji zde nyní přemýšlím, tím méně nalézám něco, co by se hodilo pro tak moudré dítě!"

5) Pravím **JÁ** : „Nuže, nenacházíš-li nic neobyčejného, zeptej se tedy děvčátka na to první co se naskytne!"

6) Praví **KORNELIUS**: „To by bylo již vše dobré a správné; ale také tu to dělá ještě obtíž! Neboť na něco až příliš všedního se přece tázat nemohu a sotva bych věděl něco lepšího, o čem by se zde již mnohokrát nejednalo!"

7) **Děvčátko** však, zpozorovavši dobře Korneliovu rozpacitost, pravilo: „Ó, vysoký milý veliteli, nenacházíš-li pro mě žádnou otázku, pak dovol, abych já se otázala tebe; neboť v dotazování nejsem tak snadno v rozpacích, - tu mám v zásobě ihned ne jednu, ale deset otázek!"

8) Praví **KORNELIUS**: „To by bylo ovšem zcela dobré, mé přeroztomilé děťátko! Ale položíš-li mi otázku ty, rozumí se samo sebou, že na ni také musím odpovědět; kdybych však nebyl s to, což by se mohlo velmi snadno stát, protože se mi zdáš být pronikavě chytré dítě, co potom?!"

9) Praví **děvčátko**: „No, co potom?! Potom odpovím svou otázku sama a ty pak posoudíš otázku i odpověď a budeš mi moci poté říci, zda jsem se nějak mýlila! Ó, hle, pro mě zde není také nikterak maličkostí tázati se a odpovídat; Pán, jako má jedinou Lásku navěky, působí mi právě proto nejméně rozpaků, že mezi Jeho nekonečnou a naší nejvyšší omezenou moudrostí každé přirovnání beztoho padá do nejvyšší bezedného všeho nicotného.

10) Zda zde mluvíme více či méně hloupě, to na poměru mezi námi a Pánem ani dost málo

nemění; neboť sami ze sebe nejsme vůči Pánu ve všem ničím a je-li v nás něco pro Něho, je to On Sám Svou milostí v našich srdcích.

11) Je však několik moudrých mezi námi a to zde u tohoto stolu, před nimiž mám všechnu úctu; s nimi není zcela dobře z jedné mísy jíst!

12) Víím sice leccos, co do této chvíle nemůže vědět mimo mne, Rafaela a ovšem Pána žádný člověk, protože mu v takovém neuvěřitelném poměru chybí jistě jakákoliv zkušenost; ale co mi prospívá, jsem-li domovem v dalekých hvězdách, zato však jsem cizí na této naší domácí Zemi?! Tu je člověk ještě sto a tisíckrát porážen!"

13) Praví **KORNELIUS**: „Kdopak je u našeho stolu tak znamenitý, že máš před ním po lidsku tak zvláštní úctu?“

14) Praví **JARA**: „Tam onen místokrál, jenž bude nyní se starým Ouranem vládnout nad celým Pontem! Jmenuje se Mathael. Ten by mi mohl dát ještě zcela zvláštní ořechy rozlousknout! Já myslím, že bych mu na s to otázek nebyla s to dát ani jednu moudrou odpověď!“

15) Praví **MATHAEL**: „Ó, ty milé děťátko, ty jsi nyní nesmírně skromná! Ty se mnou již dávno nepřicházíš do rozpaků; neboť znám až příliš dobře tvou pronikavou bystrost rozumu! Musí-li se sám Rafael s tebou obzvláště sebrat, oč mnohem více teprve našinec! A velitel Kornelius činí velice dobře, že je na rozpacích, o čem by se měl pustit s tebou do hovoru! Neboť jsi jedna, jakých je velmi málo tvého pohlaví! Je sice pravda, že také leccos víím; ale přesto bych se s tebou nikdy nechtěl pustit do nějakého boje o moudrost, což by také byla marnivá pošetilost. Avšak dáti se tebou v lecčem poučit, bude mi vždy milé, cenné a drahé!“

16) Praví **JARA**: „To má ubohé děvče z toho, když také něco ví; nikdo si netroufá o něčem s ní promluvit! Proto by bylo pro ni téměř lépe, kdyby poněkud méně věděla, aby se moudřejším přátelům nejevila nepříjemnou! Ale co mohu nyní dělat?! Začít vědět méně nežli víím, je nemožné; neboť světlo svého srdce nemohu učinit slabším nežli je. Vždyť mně toto světlo dává ve stále vrchovatější míře lásku k Pánu, k nejsvětějšímu Otci otců všech otců Země! Ano, kdyby mně bylo možné, tuto mou jedinou a jedinečnou lásku kdy i jen v nejmenší míře oslabit, pak bych se také ihned jistě stala hloupější; leč to je mi nemožné! A co tedy z tohoto světla víím, není mé, nýbrž to je vědění Pána v mém srdci a proto se nemá jistě nikdo ostýchat, jako také já se nemusím před nikým ostýchat! Proto tedy, nejušlechtilejší příteli Kornelie a ušlechtilý Mathaeli, také můžete mluvit se mnou!“

17) Praví **KORNELIUS**: „Arci, arcí! Ale, nejmilejší Jaro, právě v tom je háček; neboť s tebou, jak to již velmi jasně začínám poznávat, je poněkud těžko mluvit právě proto, že máš ve svém srdci skutečně příliš mnoho nejčistší moudrosti. Ó, jinak jsi nesmírně spanilá a milá a člověk by tě mohl celé dny poslouchat; ale tázat se tě anebo dávat si tebou otázky, to je nyní již zcela jiná věc! O otázku by nebylo; leč potom přijde odpověď a tu to vypadá u mě ještě velmi bledě!“

18) Také tak trochu domýšlivosti mě ještě zcela úplně neopustilo a na světě se nebojím ničeho tak velice jako nějakého zahanbení, což jistě také nebude správné; ale za to nemohu, neboť jsem již od dětství tak vychován a takový starý zvyk neopustí člověka tak rychle, jak by se někdo domníval.

19) Ale počkej jen ještě trochu! Však mě již něco opravdu chytrého napadne a pak budu mít opravdovou radost, uslyším-li od tebe něco hodně moudrého!“

173. KORNELIOVA OTÁZKA JAŘE.

1) S tím se Jara spokojí a **KORNELIUS** začne ve svém mozku náležitě listovat; leč stále ještě nemůže nic řádného nalézt.

2) Po chvíli mu konečně něco napadne a táže se Jary takto: „Nuže, nyní jsem přece něco našel a tak mi řekni, co je to vlastně slunce a z jakých prvků se skládá, že vylévá na půdu zemskou nejvyšší silné světlo a téměř neuvěřitelné horko! Jsi-li s to, přespanilá Jaro, také o tom něco mi říci, pak tě, přijmeš-li to, odměním královsky!“

3) Praví **JARA** poněkud ironicky: „Vysoký veliteli, takovým způsobem vybírají z rybníků shnilé ryby a tím jej chtějí čistit, protože shnilé ryby činí vodu páchnoucí a nečistou a proto také nezdravou! - Rozumíš, pane, veliteli Kornelie?!”

4) Máš-li nadbytečné poklady, pak najdeš hojnost chudých, zejména zde v městě zničeném

ohněm, jimž můžeš nyní poskytnout královskou podporu! já však od nikoho na této Zemi nepotřebuji odměnu; neboť mám všechnu lásku Pána a to je také má jediná a nejvyšší odměna!

5) Ó, já ti na tvou otázku již odpovím, dlužná ti nezůstanu nic, ale za to se tebou naprosto nedám odměňovat - a docela již ne pozemsky! Neboť něco takového bych považovala za jeden z největších hříchů; neboť předně bych to odnímalá opravdu potřebným chudým a zadruhé bych tě připravila o příležitost, abys mohl něco opravdu dobrého učinit, zvláště když nejsem nějaké chudé dítě této Země a v podstatě snad mám dokonce hmotné poklady, které bys nemohl zaplatit ani celou císařskou říší, jichž však vlastně právě tak málo potřebuji jako tvou mi nabízenou královskou odměnu.

6) Nemysli však, že zde snad ze mne mluví nějaká hrdost, nýbrž zcela nejčistší a nejvyšší klidná pravda; neboť kdybych měla v sobě i jen nejmenší jiskru pýchy, pak bych na tomto místě vedle Pána všech pánů a vedle Mistra všech mistrů neseděla! To se ti, můj jinak nejmilejší příteli Kornelie, poněkud nezdařilo!

7) Hle, lidé, kteří jako já nyní, mají od Pána nějakou, i když vždy a vždy nezaslouženou milost a musí zcela jinak posuzovat a musí se s nimi jinak jednat nežli se skutečnými přirozenými a světskými lidmi!

8) Ty jsi myslel, že já jako mladé nejvyšší čtrnáctileté děvče mám nějakou rovněž tak ješitnou povahu jako ostatní světská děvčata a že bych měla dokonce největší radost z toho, kdybych byla oděna rouchem královským; leč taková ješitnost je mi vzdálenější nežli ta nejmenší hvězda, kterou tvé oko může ještě na obloze s této Země někde objevit a to snad hezky mnoho povídá! Proto vezmi svůj mně učiněný návrh na odměnu jen hezky rychle zpět, jinak ti na tvou otázku žádným způsobem neodpovím!"

9) Práví **KORNELIUS**: „No dobrá, jelikož jsem u tebe se svým návrhem již tak pohořel, beru jej tedy podle tvého přání také velmi rád zpět a učiním, co jsi mi poradila; ale ty mi pak odpovíš z přátelství mou tobě danou otázku!"

10) Poté se Jara náležitě sebrala a pravila: „Chceš nyní ode mne zvědět, co je slunce a z jakých prvků se skládá, ježto je s to vylévat na půdu zemskou tak nejvyšší silné světlo a tak velmi mocné teplo a horko?"

11) Nuže, mohu ti o tom podat zcela pravdivou zprávu; ale co ti taková zpráva prospěje? Můžeš mi sice uvěřit jako nějaký slepec uvěřit tomu, kdo mu vypráví o nějaké květině, že je obdivuhodně krásně červená. Bude se snad moci slepec sám nějak přesvědčit, že je ona květina skutečně tak obdivuhodně červená? To asi půjde v tomto životě těžko a v jiném životě se o to bude svobodná duše jistě velmi málo starat; neboť tu bude beztoho s to v jediném okamžiku více přehlédnout, nežli se zde lze se vši pilí naučit v padesáti namáhavě prožitých letech."

12) Práví **KORNELIUS**: „Tu máš, přespanilé děvčátko, zajisté velmi pravdu! Já se ad personam meam (pro svou osobu; vyd.) nebudu moci ovšem nikdy vpravdě přesvědčit o tvých o slunci mně učiněných výpovědích, zda jsou ve vší vážnosti pravdivé; ale nyní také vím, že mne vlastně nemůžeš vůbec obelhávat, protože co víš, to víš a vědět můžeš jen od Pána. A proto tedy mohu vše, cokoli mně jen vždy můžeš a chceš o slunci říci, přijmout za úplnou nepochybnou pravdu!"

13) Práví **JARA**: „Dobře tedy! Však uvidím, zda nezačneš krčit rameny! A tak tedy poslouchej!"

174. PŘIROZENÉ SLUNCE.

1) (**JARA**:) „Hle, slunce je právě tak jako tato naše Země obydlitelný a také úplně obydlený svět; jenže je tisícisíkrát větší nežli tato Země, která jak vidíš není přece také malá. Ale světlo, které vychází z onoho velkého světa, není obydlená sluneční země, nýbrž je to jen všude ji obklopující vzduch, jehož nejvyšší hladký povrch, jsa ve stálém velkém tření s éterem se všech stran jej obklopujícím vytváří předně neustále nesmírné množství nejsilnějšího bleskového světla a zadruhé na tomto svém nesmírném oblém zrcadle přijímá světlo eonů sluncí a opět je všemi směry vysílá zpět.

2) Tímto zářením tohoto našeho slunce je tato Země, jakož i ještě mnohé jiné Země, zvané planety, osvětlována a oteplována. Teplo však nepřichází na tuto Zemi se světlem slunce, nýbrž tímto světlem se teprve plodí na místě samém.

3) Světlo sem sice přichází zdaleka, ale teplo se plodí teprve zde a to tím, že tímto světlem jsou ve velikou činnost uváděni jistí přírodní duchové ve vzduchu, ve vodě a v zemi. A právě tato činnost způsobuje teprve to, co pociťujeme a tedy jmenujeme teplem a při zvýšené činnosti těchto duchů vedrem. A jako může být vždy víc a více do nekonečna zvyšováno světlo, rovněž může být pak také zvyšováno teplo a vedro.

4) „Ale“, otázka se, „kdo může v slunci samém obstát? Neboť jelikož je tam zajisté nejsilnější světlo, nezůstane pozadu také vedro!“ Leč není tomu tak. Do nitra vlastního slunečního tělesa vniká sotva tisícina tisíciny celé světelné síly slunce a proto na sluneční pevnině není o mnoho jasněji a tepleji nežli zde na naší Zemi a tvorové Boží mohou tam tedy právě tak dobře trvat a žít jako na této naší Zemi. Jen noc tam nemůže být, protože na slunci je vše ve vlastním nezahladitelném světle.

5) O nějaké noci slunečnané nic tedy nevědí, - mohou však za svého věčného dne ještě velmi dobře vidět hvězdy i planety obíhající i s naší Zemí kolem slunce. To dělá náramně čistý, sluneční zemi na 1200 hodin cesty všemi směry daleko obklopující vzduch, který bývá sice čas od času mnohými a velmi hustými mraky směrem dovnitř zachmuřován, ale zato má také zase zcela bezmračné doby a krajiny, kde lze vnější světy zcela dobře vidět a pozorovat, ano mnohem lépe, nežli s nějaké jiné planety.

6) Také slunce se otáčí kolem své vlastní osy, ale nikoli za necelých 25 hodin jako tato naše Země, nýbrž za 29 dní. Slunečnané mohou tudíž v této době vidět celou hvězdnou oblohu, zejména obyvatelé středního pásu, kteří jsou podle mého pocitu asi nejmoudřejší a nejkrásnější lidé. Obyvatelé ostatních pásů odpovídají spíše různým planetám.

7) Co se pak týče vnitřního zřízení nesmírně velkého slunečního světového tělesa, říká mně můj pocit, že tu vězí ještě více světových těles jako jedna dutá koule v druhé a že mohou být od sebe ve vzdálenostech 2, 3 až 4000 hodin, což však nelze předpokládat jako něco stálého, protože se tato vnitřní sluneční tělesa často velmi roztahují, jindy opět na normální stav stahují. Duté prostory jsou vyplněny buď vodou anebo také všelikým vzduchem.

8) Proč však toto vše tak musí být, nedovedu ti říci; neboť to ví jen zde vedle mě nyní sedící Pán a Mistr nekonečnosti. Chceš-li se dovědět více, musíš se již obrátit na tohoto jediného a Samojediného!”

9) Praví **KORNELIUS**: „Děkuji ti, mé přemilé, převládne děťátko za toto tvé sdělení nyní mně učiněné, které dokonce i svým rozumem od Alfa až po Omega nejvšůchněji důvěřivě přijímám; neboť neshledávám v něm nic protismyslného. Ale jak velice musí být potom slunce od této Země vzdáleno, ježto se nám jeví, přesto že je to tak nesmírně velký svět, tak malý?“

10) Praví **JARA**: „Proto není na této Zemi pro nynějšek měřítko; Egyptané však měli takové měřítko a pozdější potomci - v Evropě, nikoli však v Asii - zase vynaleznou měřítko. Avšak nicméně ti mohu říci tolik, že šíp, který by byl vši silou se Země vystřelen na slunce, potřeboval by při nejrychlejším letu plných dvacet pozemských let, nežli by dospěl ke slunci!

11) Nyní můžeš počítat sám. Změř dobu, kterou potřebuje vystřelený šíp, aby urazil délku 1000 mužských kroků; shleď, že šíp při vši své rychlosti potřebuje nicméně 2 okamžiky, aby proletěl délku 1000 mužských kroků. Doba jedné hodiny vyžaduje pak 1800 takových dvojokamžiků; den však čítá 24 hodin a rok 365 dní, což je ti zajisté známo. Víš-li nyní toto a doveď-li jen trochu počítat, pak z toho brzy vypočítáš, jak daleko je slunce od této Země! Více ti nemohu říci a sdělit; neboť i kdybych to věděla, chybí mi nicméně měřítko a dostatečné číslo! Představ si 40 krát 1000 krát 1000 hodin polní cesty a dostaneš dosti přesně vzdálenost slunce od Země!”

12) **KORNELIUS** vyvaluje oči a praví: „Ne, to bych byl v tomto děvčátku nikdy nehledal; počítá s těmi největšími čísly v hlavě, jako našinec s malými číslicemi na prstech! Ta předstihuje daleko Euklida, největšího mistra počtářství! Ne, s něčím takovým jsem se ještě neshledal! Pane, nyní mi řekni, zda to mám nyní vše tak přijmout! Mně se aspoň zdá, že se to děvčátko dotklo dosti dobře pravé struny!”

175. VZDĚLÁVÁNÍ SRDCE A VZDĚLÁVÁNÍ ROZUMU.

1) Pravím **JÁ** : „Toto sice není evangelium; ale je to jako takové pravda, která svým časem přinese také dvě dobro, aby vyléčila lidi od mnohých pověr. Neboť v žádné oblasti nemají lidé

takovou spoustu pověr, jako v oblasti světla hvězdného nebe. Avšak teď ještě nepřišla doba, aby se o tom dostalo lidem úplné vysvětlení; neboť nyní jde především o to, aby se z nynějších lidských larev utvořili skuteční a poctiví lidé.

2) Toho se může docílit jen tím, že člověk jednou pozná sama sebe a potom však také Boha a ze všech svých sil Ho bude nadevšecko milovat. Je-li člověk jednou v tomto základě pevný a způsobilý přijmout svatého Ducha z Boha, pak se také stane pro všechny ostatní dosud ještě neobjevené pravdy vnímavý a způsobilý, aby je pochopil!

3) Kdyby se mu však nyní tím ihned nacpala hlava, nemohl by to nikterak pochopit a lámal by si nad tím hlavu tak, že by z toho zešlé!

4) Proto je hlavní zásadou: Lidé se musí stát před veškerou vědou především pravými lidmi, jinak jim může jakákoli věda mnohem spíše škodit nežli nějak prospět. Neboť veškerá věda zaměstnává jen rozum, který má své sídlo v mozku; avšak srdce jako základ života zůstává neohrabané, hrubé a divoké jako srdce dravce a natropí za pomoci vědy ještě více zla nežli bez ní; neboť u bezbožného srdce je věda pravou svítilnou ke všelikému zlu!

5) Proto, přátelé a bratři, opatřete slepým nejprve náležitou životní svítilnu do srdce a teprve pak touto svítilnou nechte osvětlit také rozum duše a pak se stane veškerá věda člověku pravým požehnáním!

6) Je sice velmi chvalitebné mnoho vědět, protože tím lze velmi mnohému člověku dobře poradit; lépe však je mnoho a vpravdě milovat! Neboť láska probouzí a oživuje; věda však jen uspokojuje a pak se položí na pohovku!

7) A tak sice věda na čas někomu poněkud pomůže, ale náramně uškodí k probuzení ducha; vyplyne-li však časem jako jistý přídavek ze světla ducha, pak je také plna veškerého životního tepla a oživuje jako sluneční světlo, které totiž netoliko osvětluje jako žádné jiné světlo, nýbrž také oživuje, protože jeho světlo skrývá v sobě životní teplo a kamkoli dopadne, tam také toto teplo sděluje a přítomné teplo ještě více oživuje a vytahuje.

8) Věřte Mně, že nesčíslné divy, které tu krouží a razí si dráhu, v prostorech vám nezměřných, má každý člověk ve svém duchu skrytě odpočívající; snažte se tedy především jen o to, aby byl váš duch úplně probuzen a pak budete moci v sobě samých v největší jasnosti zřít a všemi ostatními smysly také co nejpřesněji pociťovat co oko nikdy nevidělo a mysl nikdy nepocítila.

9) Těm, kdo vpravdě poznávají a milují ve Mně, v Synu člověka, Boha, dostane se již v tomto životě požívat blažeností, z jejichž vznešenosti až do této chvíle mysl žádného člověka nikdy nic nepocítila a neokusila! Avšak na pouhé cestě vědecké k tomu ovšem nikdy člověk nedospěje! - Rozumíš tomu, Kornelie?

176. OSUD BOŽSKÉ NAUKY.

1) Praví **KORNELIUS**: „Ano, Pane, co jsi mluvil, je úplná pravda, která tu podle měřítka čistého lidského života ovšem také ještě nikdy nebyla; neboť kdyby byla kdy nějak vyslovena a byla kdy tady, byli by se jí jistě někteří lidé jako takové jakou je uchopili a přesně podle ní žili a účinek toho by se býval jistě dostavil.

2) Ale podle mého přece obsáhlého vědění nikdy jí tady nebylo, nýbrž u nás pohanů byl právě opak; a proto sluší jako velké duchy hluboce obdivovat takového Sokrata, Platona, Plotina a Phrygia, jakož i některé velké muže Říma, kteří to přivedli pouze nadheroickým úsilím a namáháním přímo proti zákonům mnohobožství nicméně tam, že přišli zcela řádně na stopu Tobě, jednomu a jedině pravému Bohu.

3) Plato shledal, že jediný a jedině pravý i když neznámý Bůh musí být nejčistší láska. Čím více přemýšlel o tomto neznámém Bohu, tím více se stával ve svém srdci; a když shledal, že toto blahodárné teplo vzrůstalo a kterýsi lékař mu řekl, že je to choroba, tu se Plato zasmál a pravil: „Je-li to choroba, pak si přeji ještě více takové choroby do srdce; neboť dělá mi neporovnatelně lépe nežli každé sebe vychvalovanější zdraví!”

4) A Plato miloval onoho Neznámého vždy víc a více, ano vyprávěl jak v nejvyšších okamžicích své lásky k tomuto Neznámému Bohu zří tohoto Boha jako úplně s Ním spojený a jak přítom pociťuje nepopsatelnou slast.

5 Něco podobného vypravují také ostatní velcí mudrci; jejich nauka by byla lidem jistě velice

prospěšná, kdyby se známí sluhové bohů nebyli postavili všemi možnými ohavnostmi proti jejímu šíření.

6) Leč tomu bylo vždy tak a nepochybně ještě nadále tak zůstane, že čistá pravda nemohla nikdy všeobecně proniknout proto, že časem její nejbližší sluhové vedeni nejvýš všedními zájmy, sami jí vstoupili do cesty, postavili do bludiště a cestu z počátku vždy přímou a otevřenou zahnu li do tisíce a tisíce záhybů, obehnali a obepnuli temným zdivem a hledajícimu nedali nikdy nalézt střed, kde stál starý chrám pravdy.

7) Pane, ani Tvé nauce se nebude jednou o nic lépe dařit, jakmile v ní i jen jeden kněz vynikne. Učitelé musí zajisté být, ale mezi deseti je jistě jeden prašivý a ten až příliš brzy nakazí ostatní, a s pravdou je pak již potíž!

8) Mojžíš, nejmoudřejší z Káhiry, do všeho zasvěcený chovanec dcery faraónovy, napsal božskou pravdu na mramorové desky a naplněn Boží silou přikázal pod všemi nejtvrdějšími tresky, aby se lidu zvěstovalo jen to a lid aby byl přidržován jen k tomu, aby podle této nauky žil a jednal; od doby Mojžíšovy uplynulo sotva tisíc let a jak vypadá nyní ona svatá nauka mramorových desek?! Až na jméno není již po ní ani prázdná stopa! Kde je ona stará zázračná bázeň a život vzbuzují archa úmluvy? Kde jsou prvotní desky, které Mojžíš vlastnoručně napsal jako pro věčnost? Hle, vše to nástupci Mojžíšovi úplně zničili jen pro své mrzké zájmy světské!

9) Proto pravím, aniž jsem nějakým prorokem: jako tomu bylo vždy, tak je tomu také dosud a také tomu vždy tak bude, vloží-li, ó Pane, své učení do správy rukou lidských. Za tisíc let bude jistě zoufale pokřiveno a lidé budou podle způsobu Diogenova třeba za nejjasnějšího dne pravdu hledat a přece ji zcela nenajdou.

10) Ach, nejuplněnější pravda se bude velmi skrytě udržovat u jednotlivců; leč pro všeobecnost nebude již dále ničím, nežli jen tím, co zůstalo v této době dětem Abrahamovým od Mojžíše, totiž skořápkou a prázdnými jmény! Kdo ještě něčemu rozumí z ducha mojžíšovských ustanovení?

11) Proto pravím a zůstávám přítom: Lidé byli stále takoví a s malými rozdíly také takovými zůstanou.

12) Něco nového bude je vždy činit zvědavé a nadšené; jakmile však na to jen trochu zvykli, stane se jim brzy i to nejvznešenější všedním, bezcenným a lhostejným! Mělo-li by to být pro ně ještě trochu nějak povzbuzující, pak to musí být častěji všelikými zvláštnostmi občerstvováno a musí se v tom vyskytnout nějaká změna, která ovšem hlavní věci nemůže nikdy uškodit, jinak začne lidstvo znovu za neustálých blesků a hromů z dlouhé chvíle dělat zlatá telata a vesele tančit kolem nich.

13) Ano, podle toho je i mnohé kněze velmi omluvit, že prodávají lidu místo pravého zboží nejmizernější cetky jako něco čistě božského; neboť je-li proud temnoty sám ze sebe příliš mocný, pak se také plavání proti němu stalo nemožné a kněz nejlepší vůle, má-li o sobě v tichosti nějaké pravé světélko pravdy, musí nolens seu volens (chtě nechtěj vyd.) plavat s proudem, jinak beze všeho zahyne!

14) Pane! Pokud je lidstvo na této Zemi, bylo toto zlo jeho stálým nevyhnutelným průvodcem, což nelze nikdy a nikdy naprosto popřít; nebylo by tedy možné lidstvo z tohoto starého zla nikdy zcela a radikálně vyléčit? Nevidím totiž důvod, proč v něm má lidstvo stále znovu chřadnout a hynout!"

177. DŮSTOJNOST SVOBODY LIDSKÉ VŮLE.

1) Pravím **JÁ** : „Ano, poslyš Můj nejmilejší! To je věc nejvyšší nutnosti na onom světovém tělese, na kterém jsou určeni lidé k tomu, aby se stali ze sebe samých pravými Božími dětmi!

2). Nejnepatrnější duchovní; ode Mne vycházející omezování nejsvobodnější vůle by tento Můj úmysl úplně zničilo!

3) Proto musí zde na Zemi být stále úplně dopuštěno nejsvobodnější pole vývoje jak k uchopení vše možné neřesti hluboko až pod nejhorší peklo, tak i k uchopení nejvyšší ctnosti až nade všecka nebe, jinak by nebylo možné stát se na této k tomu určené Zemi Božím dítětem!

4) A právě v tom spočívá skrytý důvod, proč i nejdívuuplnější Boží nauka bývá časem zašlapána do špinavého bláta!

5) Nikdo nebude moci o Mé nauce říci, že žádá i jen poněkud něco nepřirozeného, nespra-

vedlivého a nemožného; a přece se časem dostavují takové tvrdosti a neproveditelnosti, jaké v celém rozsahu žádný člověk nebude s to zachovávat.

6) V přehnané horlivosti budou lidé po statisících zabíjeni hůře nežli nejdivočejší šelmy lesní v domnění, že se tím prokazuje Bohu nejvyšší milá služba.

7) Ano, Já Sám Se budu muset dát lidmi, když tomu budou chtít, zajmout, ba i tělesně usmrtit, abych právě tím dal lidem nejsvobodnější a největší pole (působnosti) jejich vůle; neboť teprve z této nejvyšší a nejneomezenější svobody jsou potom lidé této Země dokonale uvedeni ve stav, aby se povznesli k nejopravdovějším a Bohu ve všem dokonale podobným dětem a samobohům.

8) Jako jsem Já Sám jen Svou nejneomezenější silou vůle a mocí Bohem od věčnosti do věčnosti, taktéž se musí tím stát děti Mé lásky navěky!

9) Aby se tím však staly, k tomu je právě třeba onoho duchovního vzdělávání, které se ti ještě naprosto nechce zamlouvat. Avšak přemýšlej jen poněkud a shleď, že to jiné být nemůže!

10) Kde se má dosáhnout nejvyššího, musí být také to nejnižší!"

11) Tu **KORNELIUS** poněkud přemýšlí a za chvíli praví: „Ano, ano, Pane, v mých prsou začíná poněkud svítat! Měl bych tuto věc sice chápat; ale jsou tu ještě leckteré mraky a mlhy, které zapříčiňují, že má duše nedostává ještě pravé světlo. V určitých okamžicích sice pozoruji, že se ve mně vyjasňuje a tak leccos chápu a tak chápu nyní právě také to, že by mně nebylo možné vyslovit vůči tomu nějakou pochybnost; ale že by mi bylo v této dosud nikomu známé oblasti pravdy úplně jasno, o tom není u mě dávno ještě ani řeči!

12) Ty, ó, Pane, bys mi mohl jistě také v této oblasti dát do mého srdce aspoň trochu mocnější světélko!"

13) Pravím **JÁ** : „To bych zajisté mohl, ale pak by to silnější světlo nebylo dílo tvé, nýbrž pouze Mé a tedy něco v tobě cizího; pak bys nemusel hledat, prosit a nikde tlouci.

14) Já však chci a musím to chtít tak, aby každý člověk krácel na cestě Mnou předepsané dále a aby si vlastním úsilím a obětováním vydobyl co potřebuje pro tento i onen život, jinak by nemohl být nikdy úplně samostatně činný a právě proto by se také nemohl stát nikdy samostatný.

15) Úplná samostatnost je však pro možnou nejvyšší blaženost jednou z nejnужnějších věcí.

16) Pohleď na nějakého sebelépe postaveného sluhu! Má u svého pána téměř vše, co má jeho nejvyšší zámožný pán; může požívat nejlepší pokrmy a pít nejlepší vína s pohostinného stolu svého pána. Cestuje-li jeho pán po vodě nebo po souši, bere svého sluhu s sebou a co požívá pán, požívá i jeho sluha. A přece blaženost obou je rozdílná.

17) Sluha si často pomyslí: „Mám pána a on ode mne neřádá nic, co bych mohl nazvat někdy nespravedlivé a jsem velmi vážen a dobře zaopatřen; ale kdybych přece někdy nějak přebíral, mohl by mi říci: „Služebniče, měl jsem tě jako svého vlastního syna a proto jsem od tebe žádal jen lehkou a spravedlivou službu. Leč ty jsi přebíral a začal jsi si hrát na pána; proto tě již nemohu jako sluhu potřebovat. Opusť tedy můj dům!" Tu bych musel jít a byl bych pak žebrákem; ale můj pán by pánem svých mnohých statků zůstal!"

18) Hle, příteli, tato myšlenka velmi často ztrpčuje sluhovi blaženost! Ale pán je opravdu šťasten a ač má svého věrného sluhu velmi rád, nemusí mu nicméně být nikdy teskně, kdyby ho opustil; neboť za tohoto jednoho dostane jich snadno sta. Zůstává velmi zámožným pánem a samostatným vlastníkem velmi mnohých statků a jiných nezměrných pokladů. Jeho blaženost nemůže tedy být zkalena, kdežto nahodilá blaženost sluhova může být v každém okamžiku zničena. A hle, právě tak je tomu i zde!

19) Dokud vám musím Já jako Pán všeho života a všeho světla neustále vdechovat život a světlo, jste jen Moji sluhové a přísluhovači; neboť Já vám mohu život a světlo udržovat po tak dlouho, pokud chci Sám. Odkud si potom chcete světlo a život opatřit?! Nebudí v tobě již myšlenka na možnost toho co jsem nyní řekl značnou úzkost?!

20) Kde však v nějaké mysli může být probuzena ještě nějaká úzkost, bázeň a tesknost, tam nemůže být o nějaké dokonalé blaženosti ani řeči!"

178. ZALOŽENÍ A URČENÍ ČLOVĚKA.

1) (**PÁN:**) „Právě proto však jsem přišel Já Sám na tuto Zemi, určenou pro plození Mých pravých dětí, abych vás osvobodil od pout tvorové nutnosti a slovem i skutkem vám ukázal a Svým vás všechny předcházejícím příkladem razil a urovnal cestu k pravé samostatné věčné svobodě života.

2) Jen na této cestě bude možno vejít do nikdy nezměřitelné slávy Boha, Mého a vašeho Otce.

3) Neboť jako člověk jsem člověkem jako vy; leč ve Mně přebývá praplnost božské slávy Otce, Kterýž je o Sobě Má ryzí Láska. A ne Já jako váš spolučlověk mluvím to nyní k vám, nýbrž slovo, které k vám mluvím, je slovo Otce, Jenž je ve Mně a Kterého Já dobře znám, vy Ho však neznáte; neboť kdybyste Ho znali, pak by bylo Mé poslání zbytečné. Ale právě proto, že Ho neznáte a že jste Ho ještě nikdy nepoznali, přišel jsem Já Sám, abych vám Ho ukázal a naučil úplně znát.

4) Je pak vůle Otcova, aby všichni kdož věří ve Mne, Syna člověka, že jsem vyslán od Otce, měli věčný život a slávu Otcovu v sobě, aby se stali a navěky zůstali pravými dětmi Nejvyššího!

5) Aby se však tím stali, musí v tomto světě nebe a peklo bydlet pod jednou střešou! Bez boje není vítězství. Kde je možné dosáhnout toho Nejvyššího, musí se zato také požadovat ta nejvyšší činnost; aby bylo lze dosáhnout extrému (krajnosti), nutno se napřed odpoutat od opačného extrému.

6) Jak by však mohl být nějaký nejvyšší extrém i jen myslitelný bez extrému nejnižšího?! Zda se neměří výšky hor podle největšího snížení údolí?! Musí tu tedy být velmi hluboká údolí a kdo bydlí v hloubi údolí, musí, bojuje s mnohými obtížemi, vylézt na hory, aby získal co nejsvobodnější a co nejrozsáhlejší výhled. Kdyby však nebylo údolí, nebylo by také hor a nikdo by nemohl vystoupit na nějakou výšinu s rozhledem jen poněkud neobvyklým.

7) To je sice jen hmotné podobenství; nicméně však v sobě skrývá podobné a přiměřené podobenství nekonečně velké duchovní skutečnosti a pro toho, kdo může a chce myslet, bude se utvářet stále významněji.

8) Ve sféře vnitřního života jste však povoláni a vyvoleni dosáhnout toho nejvyššího, - proto tedy musí také být mezi vámi to nejnižší; a k tomu máte tu nejsvobodnější vůli a sílu, abyste to nejnižší v sobě samých potírali vlastní vám Bohem navěky zcela propůjčenou silou.

9) Vidíš, Můj milý příteli Kornelie, tak se mají záležitosti, věci a životní poměry v tomto světě, protože právě tak to být musí! A nyní asi sotva ještě přijdeš s nějakou otázkou v té věci!

10) Mohl bych tě v duchu uvést do jiného světového tělesa, na kterém bys našel vše v dokonalosti jako nalézáš v nenapodobitelné dokonalosti slátaniny zvířat; ale k čemu jim prospívá tato stále stejně se vracející dokonalost? Kryje jen jejich nejvyšší nuznou a jednotvárnou životní potřebu; ale nad to nenajdeš ani za mák nic!

11) Mohou být za těchto poměrů vychovávány děti Boží?!

12) Ale ve vás lidech spočívá nekonečno, jenže není vyvinuto; proto, když přijde dítě na svět, nedovede zcela nic a stojí hluboko pod každým druhem novorozeného zvířete.

13) Ale právě proto, že je tak zcela nahé, tak slabé a úplně bezradné a stojí tu téměř nad mořského polypa nevědomé jako zcela prázdná nádoba, může se vyšplhat až k nejvyššímu božskému vědomí a nadíti se každého zdokonalení!

14) Proto dávejte pozor na všechno co jsem vám nyní řekl a jednejte podle toho, tak také nepochybně dosáhnete toho, k čemu jste všichni povoláni a vyvoleni pro čas i věčnost! - Řekni Mi, příteli Kornelie, jak nyní o této Zemi a jejich lidech ve světle a temnotě soudíš!"

179. VZPOMÍNKA KORNELIOVA NA SPASITELOVO ZROZENÍ.

1) **KORNELIUS** chvíli o tom přemýšlel a konečně pln nejvyššího obdivu pravil: „Pane, ano, zcela dobře, ano! Leč zůstane věčně při tom, že kdybys vešel pod střešou mého domu, nikdy toho nebudu hoden! Neboť jsi zcela jediný Ten, o Němž prorokoval velký židovský král David, jehož žalmy jsem přečetl již v mládí řka: „Otevřete brány široko a dveře vysoko, aby vešel Král

slávy! Kdo je to ten Král slávy? Je to Pán Cebaot (Hospodin zástupů), mocný v zápasu!" (Žalm 24,7-8; vyd.)

2) Toto jsem věděl, jak řečeno, již v mládí a co zvláštního: muselo se přihodit, že jsem byl svědkem Tvého zrození v Betlému a zároveň tím, jenž Tvým pozemským rodičům ukázal cestu k útěku před nejukrutnějšími úklady starého Herodesa.

3) Tehdy mně však bylo teprve 25 plných let a nyní jsem o dobrých 30 let starší, za tu dobu jsem velmi mnoho zkusil a mnohého se účastnil, mnoho viděl, slyšel a zvěděl; avšak přesto vše se mně ona zvláštní slova Davidova a Tvé zrození se všemi je provázejícími zjevy vznáší ještě tak živě před očima, jako bych je byl teprve včera anebo předevcírem, jak se říká, živě prožil. A znovu zase slyším: „Otevřete brány široko a dveře světa vysoko, aby vešel Král slávy! Kdo je však ten Král slávy? Je to Pán Cebaot, mocný v zápasu!"

4) A tento text jsem si potají říkal již tehdy při Tvém zrození a když jsi mi, ó, Pane, uzdravil mého služebníka a měl jsem pak ještě převelikou milost s Tebou se sejít, předříkával jsem si tyto verše ve svém Tebe nadevše si vážícím a milujícím srdci! A tak také pravím a dosvědčuji i nyní, že jedině Ty jsi ten velký věčný Král slávy o němž pěl ve svém prorockém duchu ten moudrý židovský velekrál! A kdybys nebyl onen Král Cebaot Ty, jak bys mohl o lidech této Země mluvit co jsi právě mluvil?!

5) Ano, kdyby aspoň tato Tvá nejsvětější slova zůstala našinci také co nejpevněji v paměti! Avšak u mě nebyla žel paměť nikdy nejsilnější stránkou; nicméně však hlavní věc, to jest jádro zůstává mi přece! Avšak co jsi nám nyní o Sobě řekl, to jde již nebetyčně vysoko nad veškeré lidské pojmy a ač aspoň obstojně chápu co se tím chce říci, je mi tato věc přece jen jako nějaký jasný sen a budu mít velmi mnoho co dělat, abych to doma své rodině co možno zřejmě vysvětlil, protože má paměť nemůže všechny body trvale podržet tak jak vyšly z Tvých nejsvětějších úst!"

6) Pravím **JÁ** : „Ó, tomu lze přece brzy a snadno odpomoci! Hle, zde přece máme anděla Rafaela; podej mu několik listů dobrého usňového papíru a on ti tuto Mou celou řeč, která má velmi značný význam, ihned napíše!"

7) S největší radostí zavolá Kornelius ihned své služebnictvo a dá si přinést asi dvacet listů nejlepšího koženého papíru, trochu černí a zlaté pisátko.

8) Sotva se anděl dotkne koženého papíru pisátkem namočeným do černě, v tom okamžiku je všech dvacet listů v náležitém poměru vyplněno.

9) Poté dá anděl oněch dvacet listů prohlédnout Korneliovi a Kornelius se nemůže ani dost vynadivit, jak to mohl dát anděl tak nesmírně rychle na papír. Neboť Kornelius nebyl předtím ještě svědkem, když byl náš Rafael při dřívějších příležitostech podal důkazy o svém rychlopsání.

Proto se pak také tím více podivoval, že tento anděl byl tak obdivuhodně rychle hotov s napsáním Mých vyslovených slova k tomu ještě v řeckém a latinském jazyce a tak doslovně přesně, že na tom nechyběl ani háček.

10) Poté byli však také Kisjona, Faustus a známý Filopold v nejvyšší míře naplnění pozorností a obdivem a nejvýš zvědavý Filopold jal se Rafaela dotazovat, jak je mu možno něco takového napsat s tak nesmírnou rychlostí.

11) Anděl však praví: „Příteli, to je našinci vždy a s pomocí Páně velmi snadno možné, - ale vysvětlit ti jak, je zcela nemožné. Neboť toto je vlastnost, kterou má každý dokonalý duch, totiž provést v jediném okamžiku nejen takovéto psaní, nýbrž každý sebevětší úkon silový. Chceš-li mít horu anebo daleko se táhnoucí pohoří zbořeno anebo zničeno, anebo nějaké jezero vysušeno, anebo moře zemí učiněno, anebo celou Zemi zničenu anebo tisíctisícůkrát větší slunce, anebo chtěl-li bys mne poslat k nějaké nejvzdálenější hvězdě a žádal-li bys odtamtud znamení, že jsem tam skutečně byl, pak by se i to stalo v tak rychlém okamžiku, že bys zajisté svými smysly nemohl nikdy postřehnout, že bych byl i sebeméně citelně nepřítomen. Nuže, jak toto se děje a může být, může pochopit jen čistý duch!"

12) Až budeš jednou z ducha zcela znovuzrozen, budeš s to také pochopit, poznat a něco podobného činit; avšak dokud nejsi v duchu znovuzrozen, nemůžeš takové vlastnosti čistých duchů poznávat a kdybys ti je i sebejasněji odhaleně ukazoval! Taž se však sama sebe, jak je možné, že tvá myšlenka může být v nejkratším okamžiku odtud v Římě anebo v Jeruzalému a odtamtud zde u tebe také zpět! Můžeš-li si to, příteli Filopolde, vysvětlit, pak také brzy pochopíš mou rychlost."

13) Praví **FILOPOLD**: „Ano, ano, nádherná podivná andělská bytosti, myšlenka se sice tu a tam mihne a nikdo nemůže její rychlost změřit; leč z té myšlenky se také nic nestane, je nejvyšším prchavým obrazem. Chce-li někdo svou myšlenku uskutečnit, musí k tomu dokonce namáhavě přiložit ruce a třeba pak dlouhé doby, nežli se obraz myšlenky stane viditelný ve skutečnosti; u tebe však je myšlenka s největší podivuhodností také již vykonaným skutkem. Hle, to je velmi značný rozdíl mezi mou a tvou myšlenkou!"

180. PODSTATA A URČENÍ ANDĚLŮ.

1) Praví anděl: „Zcela žádný rozdíl! Nech svého ducha dosáhnout nejprve znovuzrození a tvá myšlenka bude tu ve všem, co je založeno v řádu Božím také úplně dokonáným božským zázrakem!

2) Nevěř, že jsem to já, který toto provádí aneb koná, nýbrž toto vše provádí, působí a koná duch Páně, Jenž vlastně činí a naplňuje mou nejvnitřnější podstatu; neboť my andělé nejsme v podstatě nic jiného nežli vyzařující body božského Ducha! Jsme jaksi zosobněná co nejsilněji působící vůle Boží; naše slovo je řečí Jeho úst a naše krása malým zrcadleným odleskem Jeho nekonečné nádhery a nikdy nezměřitelné velebnosti.

3) Jakkoli však Pán Bůh. je ve Svě moudrosti a velebnosti moci též nekonečný, je nicméně v Otcově lásce zde jako omezený člověk u vás a mezi vámi. A právě tato láska, která jeho Samého činí před vámi člověkem, činí také nás anděly před vámi lidmi, jinak jsme jen světlo a oheň vyšlehující všemi nekonečnými prostory jako velké tvůrčí myšlenky naplněné slovem, moci a vůlí od věčnosti do věčnosti!

4) Ducha však a ještě více nejvlastnější plamen lásky z Božího srdce, následkem něhož se vlastně teprve stanete pravými Božími dětmi, dostáváte vy lidé této Země teprve právě teď a proto máte nevýslovnou přednost před námi a nám bude třeba jít po vaší cestě, abychom se vám stali rovnými.

5) Dokud my andělé zůstáváme všichni takovými jakými jsme nyní, nejsme nic jiného nežli ramenem a prstem Páně a hýbeme a pohybujeme se jedináce teprve tehdy, když jsme Pánem povzbuzeni tak, jako jsou k jednání povzbuzovány vaše ruce a prsty. Vše co na nás vidíš patří Pánu; nic nám není jako nějak samostatné vlastní a vše na nás je vlastně Pán Sám.

6) Vy však jste povoláni a určeni stát se v nejplnějši samostatnosti tím, co je Pán Sám; neboť vám se dosud z Pána říká: „Musíte být ve všem dokonalí, jako je nekonečně dokonalý Otec váš v nebesích!"

7) Říká-li však toto Pán vám lidem, pak z toho teprve úplně seznáte, k čemu nekonečně velkému jste povoláni a určeni a jaký nekonečný rozdíl je mezi vámi a námi!

8) Nyní jste ovšem sice teprve embrya (zárodky) v těle mateřském, která životní jim vlastní nejmenší silou domy stavět nemohou; až budete však z tohoto pravého mateřského těla ducha znovuzrozeni, pak budete také vy s to působit tak, jak tu působí Pán!

9) Řeknu ti ještě něco, co vám řekne Pán Sám, zůstanete-li úplně živi ve víře a ve vsí lásce k Němu. Hle, řekne vám toto: „Já konám velké věci před vámi; ale vy budete konat před veškerým světem ještě větší věci!"

10) Řekne snad Pán něco takového také nám? Ó, jistě ne; neboť my jsme vůle a skutek Páně, vůči němuž Pán svědčíc jako proti Sobě Samému, učiní vám takové proctví.

11) Ale přenekonečná láska, milost a převeliké slitování Páně určí také pro nás andělské duchy časem cestu, na které budeme moci být s vámi úplně rovnorodí.

12) Cesta, po níž nyní jde Pán Sám, stane se ještě cestou všech prvostvořených duchů všech nebi - ne však ovšem ode dneška do zítřka, nýbrž poněnáhu ve stále trvajícím průběhu nikdy a nikdy nekončící věčnosti, v níž budeme z Boha jako v nekonečně velkém kruhu vystupovat a sestupovat a stoupat a stoupat, aniž bychom se kdy dotkli nejzevnější čáry tohoto kruhu. Avšak i když také něco takového nechá na sebe déle čekat, přece se to konečně stane, protože je to přesně a pravdivě ve velkém řádu Páně; co je však jednou v něm, to se také děje, - na tom „kdy" však opravdu nezáleží! Stalo-li se to, je to tu jakoby to tu bylo již od věčnosti.

13) Ty, milý příteli Filopolde, jsi před sto lety nebyl ještě zrozen a nebyl jsi tedy zde, jak jsi zde nyní; zdá se ti však v tvém pocitu, jako bys tu nikdy nebyl? Jen chladný počet tvého rozumu ti ukazuje, že jsi tu nikdy nebyl; ale tvůj pocit a tvé nejživější citění ti ukazují zcela zřejmý opak.

14) Rovněž tak ti ukazuje tvůj chladný rozum, že jednou zemřeš a tedy jako to, co nyní pro tuto Zemi jsi, provždy a navěky zanikneš; otaž se však naproti tomu svého pocitu a svého cítění, obé nebude o nějakém aktu umírání a zániku s této Země nic vědět a také nebude chtít nic vědět.

15) Nuže, kdo je tu v právu a vpravdě o sobě, - studený rozum anebo teplý životní pocit? Pravím tobě: Obé, rozum i teplý o sobě samém vědomý životní pocit! Rozum jako uspořádaná mozková knihovna duše s odpadnutím těla zřejmě odpadne s tímto tělem od duše. S ostatními částmi těla a jeho údy musí také jeho hmotná vnímavost a vypočítavost jakožto pomíjející mít v sobě také pocit pomíjející; jinak však je tomu s životním pocitem a s bytím u vědomí sama sebe, jež, protože je duchovně z Boha, nemělo nikdy počátek a proto také nemůže mít nikdy konec!

16) Z tohoto důvodu je tedy duši i v jejím nehmotnějším stavu nemožné, aby se myslela jako jednou pomíjející a neexistující. A tak je v duši stále jasněji a jasněji a když se pak sjednotí úplně se svým v ní sídlícím duchem z Boha, stává se pocit života tak jasný a mocný, že potom pocit pomíjející z chladného výpočtu rozumu ztrácí veškeren význam a veškerou snu.

17) Důvod toho spočívá v tom, že Duch Páně, prostupující všechny životní sny duše, proniká také nervové duchovní části těla a tím jim odnímá veškeren pocit zániku. To se však uskutečňuje opět tím, že duchem se stávají nakonec nesmrtelnými všechny vlastní éterické tělesné látky životní rovněž tak jako životní substance duše.

18) Ty, milý Filopolde, který jsi také shora, snadno nyní poznáš, že duch se může všeho dočkat a že sebedelší údobí pro něho vlastně ničím není; neboť podle řádu Páně přece na něj jednou také přijde řada plná požehnaní a pak je otázkou, která část věčnosti je pro něho delší, - zda ta prožitá a projednaná anebo část, která má ještě být prožívána a projednávána?!

19) Já jsem sice nyní ještě to co jsem a toto zdánlivé tělo dávno ještě není vplazené a pak dorozené, substanciální duši naplněné tělo a krev; nicméně je však již značnějším přiblížením k němu a doba pro neúplnější uskutečnění této milosti nedá zrovna na sebe příliš dlouho čekat a já budu to, co jsi nyní ty!

20) Nevychvaluj mne nyní proto, že jsi mě viděl konat zázračné věci; neboť ježto vlastně nejsem ještě žádné já, nýbrž mé: já je pouhé já - vůle Páně, je tedy také za zázračné dno chválit a velebit jedině jen Pána o Sobě, Který by byl také beze mne v mém zjevu toto vykonal a ještě nekonečně větší věci.

21) Ale On je právě Ten, Který měl onu svatou velkou řeč ke Korneliovi, kterou jsem pak pro Kornelia napsal; ty Ho znáš již z Káně u Kisu a nyní Ho ještě hlouběji poznáš. - Ale nyní bude hned něco, při čemž bude opět mluvit čistá slova všeho života."

181. FILOPOLDOVA FILOZOFIE O STVOŘENÍ.

1) Poté se **FILOPOLD** obrací ke Kisjonovi vedle něho sedícímu a praví jemu: „Máš nyní jako já konečně náležitý pojem o andělu Božím? Hle, také já jsem vždy tvrdil, že andělé vlastně nejsou žádné osobnosti, nýbrž jen vůlí z Boha naplněné ideje a v určité podobě viditelné jen tehdy, je-li to nutně určeno z Boha. jelikož však Bůh bude mít věčně nesčíslný počet všelikých velkých a někdy také .menších vedlejších idejí, je tedy jisté, že mají-li být tyto ideje jakýmkoli způsobem uskutečňovány, musí být naplněny mocí a silou božské neměnitelné vůle, jinak by nemohly nikdy vstoupit buď v uskutečňující se anebo již uskutečněné bytí.

2) Veškerí tvorové, kteří jsou v určitém viditelném tvaru na čas anebo také navždy trvající - jako snad celý svět a vše co obsahuje a nosí a z čeho se skládá - jsou z Boha vyšlé ideje, které jsou již v uskutečněném jsoucnu. Ale k provedení nějakého uskutečněného jsoucnu musí vycházet z Boha také stále většinou beztvaré, zcela svobodně působící ideje, které jsou naplněny též jeho vůlí, ale jen aby působily a tvořily tvary, nikoli však aby samy byly tvarem, v němž by se spojily síla a inteligence, aby jako takové teprve nejvýš bohopodobně z vlastního centra působily na objektivně vyšlé ideje tak, aby se staly v určitém plánovitém řádu účelnými tvary, nýbrž aby tu byly stále beztvaré a pro všechny tvary jako vhodně působící, jak to o původu lidské duše tvrdil již moudrý Plato.

3) Tento anděl má sice nyní ovšem tvar, který však vlastně o sobě není nic, protože není trvalý ale tak jak tu je, je nicméně téměř na tom stupni, aby tu stál ze základní ideje Boží jako o

sobě samé jsoucí velká myšlenka svobodný a spíše jen na sobě samém závislý a aby v sobě a o sobě působil dílem s materiálem nyní odloučeným a dílem s materiálem z Boha stejně bezustání se vlévajícím.

4) V tom tedy spočívá, jak se mi zdá, také ona velká idea vlastního pravého Božího dětství. Neboť dokud je nějaká idea - jako neisolovaná (neosamocená) - s Božstvím totožná, nelze z ní pomýšlet na žádnou vlastní činnost a tedy také na žádnou samostatnosti teprve tehdy, je-li nám lidem této Země ve všem postavena na roveň, může se také stát a být tím, k čemu jsme povoláni my lidé.

5) Řekni mi, je můj názor správný anebo ne?!"

6) Praví **KISJONA**: „Ano, ano, já v tom nenalézám nic nesprávně posuzovaného! Já sice dávno nejsem nějakým světským mudrcem shledávám však svým zcela přirozeným světským rozumem, že jsi nyní mluvil velmi moudře a těší mě, že mám v tobě tak moudrého přítele a bratra v Pánu. Budeme muset doma ještě mnoho o tom hovořiti ale nyní čekám nicméně již opět na nějaké živé slovo z úst Pána!

7) Anděl tu sice již něco napověděl; ale ještě se nic neděje a jak pozoruji, Pán při naší moudré rozmluvě trochu usnul a nyní sotva asi brzy otevře o něčem Svá přesvatá ústa.

8) Moudré děvče, které dalo Korneliovi tolik přemýšlet, také usnulo a usnul také vrchní místodržitel a jak nyní pozoruji, dříme jich nyní několik u našeho stolu; u ostatních stolů je však velmi živo! Mně se zdá, že tento stůl se stal tak ospalý rozvíjením moudrosti anděla a zvláště tvé!?

9) Víš, nejmilejší Filopolde, já tě neobyčejně rád poslouchám, začínáš-li mluvit o věcech nadsmyslových ale zde v přítomnosti Nejmoudřejšího bys toho dobrého téměř příliš mnoho činil! Nuže, anděl k nám měl sice také dlouhou řeč; ale on mluvil čistě jen z Pána a tak to bylo jaksi jedno, zda mluvil on, či Pán Sám. Ale když jsi pak začal mluvit ty, byl to jen tvůj názor o všem tom, co jsi slyšel od anděla a to tedy jak se mi zdá, vyvolalo u našeho stolu tu ospalost! Nejsi ty sám také asi takového mínění?"

10) Praví **FILOPOLD**: „Ano, ano, patrně nebudeš mít nikterak nepravdu! Je mi nyní také skutečně líto, že jsem se dal rozumem tak dalece svěst; leč co se stalo nemohu nyní nikdy odčinit, ačkoliv vedle toho také jsem a žiji v tom přesvědčení, že jsem se tím nespravedlnosti nedopustil !"

182. OBLAST ROZUMU MOZKOVÉHO.

1) Tu se opět **JÁ** zcela čile vzbudím a pravím se zcela vlídnou tváří Filopoldovi: „Ó, nikoli!

2) Tvá úvaha o rozdílu mezi andělem a pravým člověkem této Země je zcela správná; je tomu navlas tak, jak jsi tu věc pochopil a velmi znamenitě rozvinul. Má tichá dřímota byla prostě jen následek tělesné únavy; neboť jsme nyní téměř po dvě úplné noci pracovali!

3) Protože však jsi už jednou takovým čistě platonickým mudrcem, rozviň nám nyní také vlastní důvod Mého sestoupení do těla této Země!

4) Co v duchu jsem a byl od věčnosti, víš; že však mám také tělo s masem a krví jako jiní lidé, to vidíš a cítíš tak dobře jako všichni zde u stolu.

5) Pročpak jsem Se přioděl smrtelnou schránou? Proč se Prazáklad všeho jsoucna a života přioděl schránou zcela zřejmé smrtelnosti? Musí to být, či je to snad pouze jen rozmar věčného Božího Ducha, jenž je, dlí a působí ve Mně? - Můžeš-li Mi toto zcela dostatečně rozvinout, obdržíš cenu moudrosti z nebes již v tomto životě!"

6) Praví **FILOPOLD**: „Pane, abych se otevřeně doznal, tuším to a z mé noci života svítá mně to vstříc jako nejrannější jitra zřejmě vléváním Tvé milosti, ó, Pane! Ano, cítím nekonečnou velikost toho co se má rozvinout; leč chybí mi pro to slova!

7. Ani eonem pozemských výroků moudrosti se nedá tato věc rozvinout; bylo by tu třeba zcela zvláštní řeči duchů a tato řeč by musela být všemi chápána, jinak by se mluvilo k hluchým uším.

8) Odkud však předně takovou řeč vzít a odkud zadruhé opatřit lidem správné porozumění pro ni?! Hle, ó, Pane, to jsou přitom podle mého názoru hlavní podstatné věci, bez nichž je tak převysoké rozvinutí moudrosti úplně a zhola nemožné!

9) Ale přesto všechno v sobě opravdu velmi živě cítím tu velkou a přesvatě obdivuhodnou

pravdu; ale vedle toho cítím také úplnou nemožnost odít tuto největší a nejsvětější všech pravd do našich nejvyšších slov jak toho třeba ke správnému pochopení. Tento důvod, ó, Pane, jistě co nejmilostivěji uznáš a proto mi promineš takové přenesmírné nejvyšší a největší rozvinutí moudrosti!"

10) Pravím **JÁ**: „Á, to je marnivé, k tomu naprosto netřeba toho tolik jak míníš! V mozku, kde duše obvykle koná svou sklizeň moudrosti, najdeš pro to ovšem stěží vhodná slova; ale tím spíše v srdci, které je nositelem Ducha ze srdce Božího.

11) Bádej v něm a shledáš, že i největší hlubina moudrosti může být těmi nejjednoduššími a nejprostšími slovy světskými mnohem lépe a pro každého srozumitelněji rozvinuta nežli vysokými slovy šalomounské moudrosti! Co prospívá jeho velepíseň, když ji při tisícím čtení právě tak málo chápeš jako při čtení prvého?!

12) Šalomoun však musel takto psát proto, že tehdy nebyla ještě doba, aby se nejhlubší tajemství nebe úplně odhaloval; lidem neschopným, jimž ještě úplně chyběl v srdci duch, nýbrž muselo tom činit jen co nejzastřenější narážky, aby učinil duši zaraženou nad tím, co mělo přijít. Ale o porozumění nebylo tu ani řeči.

13) Šalomoun sám rozuměl své velepísní právě tak málo jako nyní ty; neboť kdyby jí byl rozuměl, nebyl by hřešil a nebyl by se byl stal úplným modloslužebníkem a tisícírobným cizoložníkem.

14) Ale co napsal z Božího Ducha, jenž vanul v určitých okamžicích jeho duší, je nicméně čistě slovo Boží, dané však nikoli pro porozumění mozku, nýbrž pro porozumění k tomu způsobitého ducha v srdci z Boha, jenž však byl teprve v této době od Mého sestoupení výjimečně vložen do srdce několika málo lidí, aby Mne mohli poznat, Mi rozumět a pochopit pro sebe samé a také pro mnohé jiné ještě bezduché lidi.

15) Také však do tvého srdce je zmíněný duch již vložen jako zárodek do lůna matky; třeba ti jen poněkud se poohlédnout ve svém vlastním srdci a najdeš Ducha z Boha již v sobě a tento Duch ti pak již propůjčí slova, jimiž snadno odhalíš tomuto stolu, nač jsem se tě tázal!"

16) Praví **FILOPOLD** : „Pane! To by bylo již vše vhod a může zajisté být, že k tomu najdu ve svém srdci klíč; ale Tobě, ó, Pane, bylo by zajisté velmi snadné odhalit nám toto nejhlubší tajemství a my bychom byli jistě Tvými nejpozornějšími posluchači. Pro mě to však bude něco strašně těžkého a nakonec se mi mohou ještě zcela zaslouženě vysmát !"

17) Pravím **JÁ** : „Ó, nikoli; předně v Mém řádu to tak je, že má-li to mít pro vás určitý životní účel, musí to také být vámi lidmi vůči Mně svobodně vyvíjeno a rozvíjeno a za druhé tato věc není naprosto tak těžká, jak ty si ji představuješ ve svém mozku.

18) Mohl bych to sice tobě a vám ostatním říci a také byste Mně snad porozuměli; leč vaše duše by to uchovala právě tak jako všechno ostatní hlavně jen ve svém mozkovém paláci, kde by to pak bylo pro ducha ve vás téměř zcela bez užitku. Neboť to, co duše uchovává ve svém mozkovém paláci, časem s mozkem umře a zanikne; jaký prospěch může pak duch čerpat z toho, co pominulo a přestalo být?!

19) Vyvíjíš-li však toto ze svého srdce, zůstává to pak také navěky v tom, kterýž je sám věčný, totiž v tvém duchu a jím také rovněž navěky v tvé duši; co však pojme mozek, to zanikne a ze všeho toho mnohého světského vědění nezůstává v duši nic, když jednou opustila tělo.

20) Proto musíte od nynějška všichni přijímat vše do srdce a vše také v srdci rozvíjet a vyvíjet; neboť co tvoří mozek, to se hodí jedině pro pomíjející život tohoto světa a pro smrtelné tělo.

21) Duše a duch toho všeho nepotřebují; nepotřebují pozemský oděv, obydlí, pole a vinice. Všechna starost z poznání mozku se upírá ke krytí potřeb tělesných, které dosáhly u lidí žel tak vysokého stupně že největší část lidstva je nemůže nikdy ani spočítat a ještě méně je může dosáhnout.

22) Pozemský mozkový rozum nemůže nikdy nic čistě duchovního přijmout a pochopit, protože je dán člověku jen k nutnému zaopatřování jeho těla. Něco takového je s to jedině božský Duch v srdci; musí tudíž být již záhy cvičen. Dosáhl-li jednou jen trochu pevnosti, pak je již úplně zřízen pravý životní řád; a tak se tedy jen pokus o to, co od tebe žádám vyvinout a tvůj duch bude z toho mít velký prospěch!"

183. DŮVOD VTĚLENÍ PÁNA.

1) Práví **FILOPOLD** : „V Tvém mně nejsvětějším j méně se tedy pokusím, co ze sebe rozvínu.

2) Já myslím, že musí-li již i nějaký nejprostší člověk mít nějaký důvod k nějakému sebe prostšímu jednání, jinak by jistě neuvedl své údy v činnost, tím spíše lze předpokládat, že Bůh musel mít nejvyšší pádný důvod, když Se začal ten věčně jedině pravý a nejčistší všemohoucí Duch vtěšovat do omezeného tvaru těla a tak se jako Tvůrce všech věcí začal stávat Svým tvorům, jakými jsme my lidé, spolutvorem.

3) Jako však již u nás lidí je jedině jen láska mocnou pákou k jakémukoli jednání, tak byla právě také láska v Bohu jistě jedinou velkou pohnutkou, kterou nucen ze Sebe Sama podrobil Se Bůh tomu, čehož Ty, ó Pane, jako nejsvětější důsledek kráčíš nyní mezi námi a učíš nás, abychom Tvou vůli svobodně v sobě poznávali, svým úplným vlastnictvím ji učinili a podle ní samostatně k Tvému, ó Pane, zalíbení jednali.

4) Jeví se mi to v mém srdci zcela přirozeně a živě lidsky takto: Ty jsi jednou od věčnosti přetvořil své ideje ve skutečně pevné tvary. Zprvu byly tyto tvary strnulé a tuhé, jako je nyní ještě vše, co je tu před našimi smysly zdánlivě úplně neživotné. Z těchto velkých a zdánlivě mrtvých tvarů jsi od období k období vyvíjel stále měkčí a měkčí a sama sebe vědomější životní tvary s více méně svobodnějším pohybem a činností. Toto vše je a byla jen předběžná škola a předběžná zkouška pro úplně svobodný život v úplně svobodném, ze všech oněch předchozích pochodů poté vzešlém člověku, kterému jsi Ty, ó, Pane, dal hlavní a základní tvar Svého vlastního základního bytí.

5) Nyní tu byl .člověk, poznával sebe a svou božskou svobodu, měl velkou radost ze svého bytí, ze svého krásného tvaru a mohl rozeznávat a počítat věci, které jej obklopovaly.

6) Avšak jal se také brzy v sobě pátrat po původu sebe sama, jakož i věcí jemu sloužících; a když jsi toto, ó, Pane, viděl, zaradoval jsi Se ve Svém božském srdci a poskytl jsi mu příležitost, aby Tě víc a více pociťoval a na Tebe myslel.

7) Vnitřním tichým a skrytým zjevením v .srdci nyní svobodně tu stojícího člověka, který byl ve všem Tvým obrazem, vedl Tvůj věčný Duch nejprve k tomu, aby začal poznávat, že je jistě i se vším co ho obklopuje dílem všemohoucí a nejvyšší moudré a dobré Bytosti. Takovým stále stoupajícím a jasnějším a jasnějším poznáváním musel být tento nový nádherný člověk naplňován v srdci nejen nejvyšší vážností a úctou před stále živěji pociťovaným Tvůrcem všech věcí, nýbrž také toužebnou láskou k Němu v tom smyslu, aby Ho aspoň jednou spatřil a s Ním mluvil, aby tím přesně poznal, že jeho velké úcty a lásky vzbuzující tušení o existenci nějaké také nejvyšší Bytosti není marnivým obrazem fantasmie!

8) Tato velká touha stoupala výš a výše a žhavější a žhavější se stávala posvěcená žádost po Tobě, ó, Pane, v Tvém Duchu v čistých a ještě úplně nezkažených prsou prvního lidského páru.

9) Tito první lidé se sice milovali; leč nepoznávali se a proto se sjednotila jejich láska k Tobě, ó, Pane a plodila v obou stále větší a určitější důvěru, že musí být jeden velký svatý a všemohoucí Tvůrce, který ustanovil člověka pánem nad celou Zemí a nade všemi věcmi, protože se před jeho vůlí skláněli k zemi všichni ostatní tvorové.

10) Když tato touha poznání Tě jaksi osobně dosáhla nejvyššího vrcholného bodu, tu jsi byl také Ty povzbuzen ve Svém božském srdci a otevřel jsi vnitřní zrak člověka, stvořil jsi Si na okamžik éterický lidský tvar a takto jsi Se ukázal člověku po Tobě vzdychajícímu.

11) Tu teprve poznal člověk onu velkou nejsvětější pravdu a nejuplněnější skutečnost svého tušení a měl z Tebe velkou radost, avšak také opravdovou bázeň před Tebou, Který jsi dal jemu jakož i všem věcem existenci.

12) Tehdy byl člověk dobrý a čistý jako slunce; nic nekalilo jeho smysly a to, co se nyní nazývá vášeň, vzdáleno bylo jeho posvěcených prsou.

13) Avšak Ty, ó, Pane, jsi věděl dobře, že takto jen Dechem Tvé vůle oživený tvar člověka byl nyní způsobilý začít pracovat na svém vlastním vnitřním výcviku, aby dosáhl svobodné samostatnosti.

14) Ty jsi ho poučoval a ukázal jsi mu obě cesty, - jednu vedoucí k bohopodobné nejsvobodnější samostatnosti a druhou vedoucí k souzenému, tedy v nejpilnější míře k nejvyšší nesa-mostatnému bytí.

15) Prikázání bylo oním osudným průvodcem a záhadnou dvojí cestou samou.

16) Aby se však toto prikázání stalo novému člověku tím čím mělo být, musel jsi člověku přidružit pokušitele, aby ho podněcoval k nezachovávaní prikázání a aby se pak člověk z vlastní nevyš pevné vůle držel prikázání a věrně je zachovával.

17) To také nějakou dobu šlo; avšak Ty Sám jsi viděl, že člověk přísným zachovávaním tohoto prikázání přece jen nakonec nemůže dosáhnout onoho vysokého stupně nejúplnější samostatnosti, který jsi mu vytýčil.

18) Aby toho dosáhl, musel být člověk napřed ještě hlouběji a dále odloučen od Tebe; musel chybovat a padat a pak teprve v této největší odloučenosti od Tebe nejvyš pracně a za všelikého svádění a obtíží začít se zcela znovu soustřeďovat a se stíněným a kajícím srdcem pátrat po Tobě.

19) Když se tedy padlý člověk tímto namáhavým způsobem ze své nejhlubší hlubiny opět k Tobě povznesl, šel jsi mu znovu vstříc, ukázal jsi Se opět ve tvaru již mnohem pevnějším a rovněž také obsáhleji ve zjevení člověka poučujícím. Učinil jsi mu velké zaslíbení toho, co jsi nyní před našima očima uvedl v nejúplnější a nejušlechtlejší skutek tím, že jsi Se také Ty stal vůči člověku nejdokonalejším spoluchovákem, aby mohl po všechny příští věčnosti co nejdokonaleji samostatně naproti Tobě stát a abys měl tím Ty Sám větší nádhernější a jistě blaženější požitek stát naproti Svým dětem ne nadále jako ve vši nekonečnosti Se prostírající a tím nikdy nespátitelný a nepocitovatelný Bůh, Pán a Otec, nýbrž jako viditelný milý Otec, Kterého mohou děti milovat a že můžeš všechny dobré děti osobně do všech Svých divuplných nebi vést.

20) Jaká blaženost by to také mohla být pro nekonečného Boha; kdyby sice mohl Svě milé děti vidět, ale tyto děti by Ho nikdy nemohly spatřovat jinak nežli jen jako nekonečné moře světla?! Takto však jsi připravil lidem zajisté nejvyšší blaženost a tím jako pravý, jediný a přelaskavý Otec Svých dětí také Sobě Samému!

21) Neboť jakou radost bys mohl mít Ty Sám ze všech těch Svých nejlepších a srdcem nejčistších dětí zajisté v nejjasnějším vědomí, že Tě věčně nikdy nebudou vidět ani slyšet mluvit?!

22) Tedy kvůli Sobě a kvůli lidem jsi to vše, Ó, Pane, učinil, aby se čistí stali v Tobě co nejblaženější a abys také Ty v nich mohl prožívat nejvyšší slast a blaženost!

23) A kdyby mohli nyní všichni andělé z nebes sestoupit a uvádět mně jiný hlavní důvod Tvého nynějšího, dokonce hmotně tvarového vtělení, pak se zříkám navěky svého lidství a chci přestat být, anebo chci být navěky nějakým zvířetem!

24) Kdybys neměl, Ó, Pane, v Sobě lásku, pak bys věčně také nikdy nepovolával ani jednu ze Svých nejnádernějších idejí ve viditelné a tvarové bytí; tím však, že Ty Sám jsi nacházel velké zalíbení ve Svém Božím srdci na Svých přepodivně nádherných a velkých idejích, které jsi miloval již dříve nežli je Tvá neskonalá moudrost a moc povolala do vnějšně nazíravého a Tvou silou zpevněného tvarového bytí, nutila Tě Tvá láska, která se také stávala žhavější a činnější, abys pak také dal Svým idejím bytí jakoby mimo Tebe a proto také následující život.

25) Tento život není však již nic jiného nežli Tvá nejvyšší, nejmocnější a nejčistší božská láska!

26) Všichni tvorové vydechují svůj život z této a v této Tvé lásce, ano, jejich celé bytí je jen Tvá láska a všechny tvary jsou také jen Tvá láska! Vše, co slyšíme, vidíme, postřehujeme, pocítujeme, ohmatáváme a ochutnáváme, je jen Tvá láska! Bez této lásky by nikdy slunce neosvětlovalo nějakou Zemi a plodně neohřívalo její nivy.

27) Jestliže však to vše učinila jen Tvá láska s Tvými nádhernými praideami, neměla by pak pro sebe samu nic učinit, aby právě ve všech jí stavších se bytostech dosáhla ve vši hojnosti toho, co ji prvopočátečně v sobě samé nutilo, totiž připravit idejím formu a svobodný samostatný život?!

28) Jsem nyní toho mínění, že jsem mluvil úplnou pravdu, z níž co nejjasněji vyplývá, že jsi Se musel Ty, Ó, Bože od věčnosti, Sám Sebou donucen také nutně stát jako my v čase člověkem!!

29) A tím také myslím, že jsem otázku mně danou, pokud je to lidské moudrosti možné, vyčerpал! - Prosim Tě, Ó, Pane, abys nyní jasně o tom vyslovil Svůj úsudek."

184. ŘEČ SRDCE.

1) Všichni žasli nad hlubokým názorem a moudrostí Filopoldovou. Kisjona ho pozoruje od hlavy až k patě a nechápe, jak tento jinak dobře známý velmi zkušený člověk nyní pojednou svou pronikavou moudrostí uvádí všechny do největšího úžasu a sám **MATHAEL** praví: „Já také něčemu rozumím, - ale do těchto hlubin můj duch ještě nikdy nepronikl! jeho duch anebo duše jistě musela již chodit do školy někde v nějakém jiném a lepším světě!"

2) Také Jara pozoruje tohoto moudrého muže a pro samý úžas nad jeho moudrostí se ani nemůže úplně vyznat.

3) **JÁ** však pravím jemu: „Vidíš, milý příteli a bratře, jak se ti zcela dobře dařilo a jak jsi svou nádhernou odpovědí na Mou otázku položenou tvému srdci, věc vystihl.

4) Pravím tobě, že jsi nyní ve jménu Mém zjevil všem Mým učedníkům, přátelům a bratřím co nejpřesněji, nejpravdivěji a velmi snadno pochopitelně nejúplnější pravdu a já nyní nemusím dodávat nic jiného nežli: Tak je tomu a tak je to se všemi věcmi, záležitostmi a bytostmi od věčnosti!

5) Hle, v tom je více moudrosti nežli v celé velepisni Šalomounově, jenž jí v podstatě právě tak málo rozuměl jako kdokoli jiný; neboť kdyby jí byl rozuměl, nebyl by pak upadl do všech hříchů a nebyl by zahynul!

6) Proto hleďte všichni moudrost a pravé zjevení ze Mne jen v srdci, tak je pak snadno pochopíte a pro svůj celý život a navěky podržíte!"

7) Praví poté **PETR**: „Ale Pane, my jsme nyní téměř devět měsíců stále u Tebe a kolem Tebe; pročpak my nedovedeme ze sebe tak promluvit jako tento přítel z Káně u Kisu?"

8) Pravím **JÁ** : Římané mají úsloví říkající: Ex trunco non statim fit Mercurius! (Z pařezu se Merkur hned nestane; vyd.) A tak je tomu také více méně u vás a já Sám bych se vás chtěl již chvílemi otázat a říci: jak dlouho vás budu muset ještě snášet, nežli ve svém pravém životním základu něco pojmete a pochopíte?

9) Cožpak jsem vám již často neřekl, že máte začít chápat myšlenky ne v hlavě, nýbrž v srdci, abyste dospěli k hojnosti pravdy, která vás opravdu životně osvobodí! Proč to tedy nečiníte a zůstáváte raději u hmoty, která nic nemá a nic dáti nemůže?! Konejte čemu vás učím, pak budete mluvit jako nyní Filopold v opravdové moudrosti!"

10) Praví **PETR**: „Pane! O to jsme se již často pokoušeli, leč s myšlením v srdci to nejde kupředu. Čas od času v srdci jen pociťuji - ne tak velice opravdové myšlenky jako spíše zcela zvláštní slova a ta přece nemohu nazvat myšlenkami, jelikož se mi zdá, že tato slova se vyslovují v srdci teprve potom, když byla napřed myšlenka v mozku!"

11) Pravím **JÁ** : „To je počátek; cvičte se v tom a dospějete brzy tak daleko, že budete schopni těch nejhlubších a nejsvobodnějších myšlenek v srdci!"

12) Praví **PETR**: „Díky Tobě, věčně dobrý Mistře; je-li tomu tak, pak přijdeme již co nejdříve dále kupředu!"

13) Pravím **JÁ**: „Ano, ano, ne však úplně před Mým návratem Domů; ale potom ano!"

14) Tomu nikdo u stolu nerozuměl i tázali se co jsem tím chtěl říci.

15) **JÁ** jsem však pravil: „Cožpak myslíte, že Syn člověka bude tak jako nyní až na konec této Země v těle a krvi mezi vámi lidmi chodit a učit a konat zázraky?!"

16) Ano, budu sice až do konce Země prodlévat mezi těmi lidmi, kteří jsou dobré vůle, utěšuje, posiluje, oživuje, uče a také zázraky konaje a ke všem, kdo Mne opravdu milují a Má přikázání zachovávají budu přicházet a jim Se zjevovat, - ale ne v tomto těle smrtelném, nýbrž v proměněném a věčně nesmrtelném! Kdo má smysly, pochop to dobře!"

17) Praví **učedníci**: „Pane, smysly bychom sice měli, - avšak toto přece jen nedovedeme pochopit!"

18) Pravím **JÁ** : „Proto jsem vás také ještě dávno neučinil odpovědnými! Každý učeň však potřebuje určitou dobu, nežli se stane pevný a zručný v tom, čemu se učí; je-li takovým, pak je propuštěn a teprve od té doby je za nějaké další chyby sám odpovědný! Proto dosud nyní ještě leccos nechápete, jste bez chyby; ale potom tomu bude jinak! - Nyní se však třeba sebrat! Neboť ihned se stane něco, s čím budeme mít mnoho co dělat!"

185. O NIMBU.

1) Toto jsem vyslovil nahlas, takže to také hosté u ostatních stolů slyšeli a náš **STAHAR**, představený z Cesareje Filippi povstal pln vážnosti se svého místa, přistoupil ke Mně a pravil: „Pane! Slyšel jsem vše co se zde u tohoto nejvznešenějšího stolu mluvilo a posuzovalo mnoho obdivuhodného, vznešeného, hluboce moudrého, úplně pravdivého a v každém směru nevyvratitelného; všude z toho vyzařovala Tvá nejčistší božskost jako slunce za nejjasnějšího poledne a všichni andělé nebes by tu nemohli tvrdit nic jiného!

2) Ale nicméně mi přitom vždy něco ušlo; a to je onen - určitý božsky vznešený nimbus, který se ještě za naší doby až příliš zřejmě pozoruje v chrámu a zejména v jeho svatyni, sotvaže se do ní jen vkročí!

3) Určitý, posvátně tajemný klid, posvátná obětní vůně - zde však zcela chybící - působí na člověka vždy veskrze jímavým účinkem a jistě v jeho prospěch! Jak nevypověditelná propast je tam mezi Bohem a člověkem!

4) Jak nepatrný se cítí člověk oproti strašné věčné božské velebnosti, ano, jak úplně v nic klesá zpět a teprve v takovémto svém úplném zničení cítí ono velké božské Vše-ve-všem a své naprosté nic, což je nejvyšší prospěšné k upokoření lidského rádo se nafukujícího srdce.

5) Krátce a dobře, podle mého nerozhodujícího názoru neměl by se člověk, zejména v takové přítomnosti svého Boha, svého Tvůrce, tak volně a tak zcela jako doma cítit, jakoby seděl doma u čičovice a zcela pohodlně ji pojídal!

6) Zde tedy chybí tento vznešený nimbus (záře svatosti)! Sedíme jako pouzí přátelé a dokonce bratři bez ladu a skladu pospolu a kdo tu něco mluví, mluví sice nesmírně pravdivě a moudře, ale také zcela bez určitého prastarého původního prorockého nimbu; domluvil-li někdo, tu je hotov - ale my žel téměř také i se vši tou zvláštní nejvyšší úctou, kterou má člověk vždy mít před Bohem!

7) V Tvé přítomnosti je nám tak zcela mile u srdce, že ani sobota, která jinak ve všem nejvyšší úctyplném klidu tak nádherně nalaďuje srdce člověka, nečiní na naši mysl nyní mnohem lepší dojem nežli každý jiný zcela obyčejný všední den a teprve nyní se má stát něco zcela zvláštního, co naši mysl, ještě k tomu jako v sobotu o novém měsíci, jistě tak zcela všedně nalaďí, jako jen něco zcela obyčejného v nejvyšší míře všedního!

8) Nemohlo by se tedy Tvou všemohoucností tak dalece zabránit, aby aspoň dvě ještě zbývající hodiny nebyly v žádoucím sobotním klidu příliš zevšedněny a aby nepozřely všechny nimbus božskosti?

9) Pravím **JÁ** : „Starý strom se dá těžko ohýbat; a neslyšel jsi nikdy, že se říká: „Pes se vrací vždy opět k tomu co vyvrhl a vepři se vždy vrací k loužím, v nichž se znečistil!“?

10) Co tedy s tvým prázdným a úplně bohaprázdným vznešeně vonícím chrámovým nimbem?! Komu již kdy otevřel oči duše a koho naučil cestám života?!

11) Stvořil jsem člověka pro nimbus anebo snad jen pro všeoblažující lásku?!

12) Tyrani a násilní utiskovatelé svých spolubližních se obklopují vždy dýmem tvého nimbu, vedle toho sypou všem dosud vidoucím do očí písek a rdousí chudé a slabé pouze proto, aby si zvýšili ten tvůj vznešený hrozný nimbus - a to ty nazýváš dobrým a lidské duši dokonce také ještě velmi užitečným? Ó, starý slepý pošetilče!

13) Co bych vám prospěl, kdybych byl mezi vámi jako vše stravující oheň?! Povzneslo by to kdy vaši lásku a vaši důvěru ke Mně?! Či je ti možno milovat toho, jenž ti jako nejmocnější neustále s očima hněvem žhoucíma hrozí jakmile uděláš i jen nejnepatrnější chybný krok?!

14) Víš tedy ty a váš temný chrám lépe nežli Já, proč Bůh stvořil lidi a v jakém vzájemném poměru jsou Bůh a lidé?!

15) Copak je to, co ty nazýváš „nimbem“? Hle, je to vlastní nejhorší a nejjedovatější výpar z nejspodnějšího pekla, kterým satan obklopuje své jemu podobné věrné sluhy, aby byli před veškerým světem ve strašně velké vážnosti, aby tím a s tím snáze přivedli vel mi mnohé lidské duše říši satanově!

16) Je však psáno, že vše co je před světem obléváno určitým nimbem, co se jeví velké, je před Bohem ošklivostí!

17) Viděl jsi někdy, že by dva lidé, kteří se opravdu milují, hrdě spolu jako nimbem obklopeni jednali a druh druhu považoval sotva hodna vlídného pohledu a ještě méně něžného slova?!

18) Anebo viděl jsi již, že by nějaká opravdu něžně a vřele milující mladá nevěsta šla vstříc

svému ženichu s nejděš možným nimbem vysokomyslnosti a ženich jí s nimbem ještě větším?! Myslíš, že z toho se stává manželský pár? Ano, může z toho sice být mocí zákona pro tento svět, pro nebe však věčně ne! Neboť kde není lásky, tam není také nebe!

19) Já ti pravím: Tu je kletba pekla a žádné světlo; žádná cesta, žádná pravda a tedy také žádný svobodný život, nýbrž jen věčný soud, který o sobě potlačuje sebou samými prokleté a drží je nanejděš ztuha přitažené uzdou!

20) Tobě se to zdá být zde méně božské a Boha důstojné vlastně proto, že zde nedostáváš ochutnávat peklo a jeho zvrácenosti!

21) Hledte, jak daleko to může přivést slepé lidstvo! Stojí na stanovisku víry, má peklem prokazovat spravedlivou a libou službu Bohu! Dále by to ve slepotě, hlouposti a zlobě již nemohlo přivést!

22) Zdá-li se ti to však v pekle tak velmi povznášeující a Boha důstojné, pak jdi opět do pekla a služ tam Bohu podle své vznešené domněnky a měj se ve svém nimbu dobře!"

23) Po těchto slovech padne **STAHAR** přede Mnou na kolena a prosí Mne za odpuštění řka: „Pane, odpusť mně hloupému starému a slepému bláznu a děkuji za toto mně udělené napomenutí; teprve nyní jsem zcela vyléčen!"

24) Hleď, byl jsem tak vychováván a dojmy v kolébce těžko lze ze srdce vymýtit! Nyní však ve mně vyšlo jako nové slunce a vidím celou zavržitelnost a nejděšší zvrácenost služby chrámové; ať nyní přijde cokoli, zůstanu jako žulová skála v moři pevně stát v této nové, Boha nejděš důstojné nauce z Tvých svatých úst!"

25) Pravím **JÁ** : „Vstaň, bratře! Jdi a řekni také svým bratrům co jsi slyšel; neboť také oni ještě až po uši vězí ve svém hloupém nimbu! Vylož jim co je nimbus a vysvětlí jim také Kdo jsem Já avšak také bez takového nimbu a co vlastně chci!"

26) Po těchto slovech Stahar vstane, co nejděš se přede Mnou pokloní, odebere se rychle ke svým bratrům a začne důrazně vykládat a brzy se zcela hlasitě mluví u stolu, u kterého bylo dříve zcela ticho a Stahar má nesnáz se svými vínem poněkud rozpálenými bratry.

27) Avšak Floran, jeho hlavní řečník ho podporuje a tak se věc brzy urovná.

28) **FILOPOLD** však praví Cyreniovi: „Vysoký veliteli! Je věru skutečně podivné, že tak mnozí lidé nevidí pro samé stromy les!"

29) Praví **CYRENIUS**: „Zvyk je mocná opora pro veškerou hloupost. V Evropě existuje národ, u něhož se vše vyřizuje klackem a dŭtkami; za jakýkoli sebenepatněšší přestupek se co nejbolestněš použije hole, dŭtek anebo řádné metly. Můj bratr Augustus César to chtěl odstranit a ustanovil vychovatele, kteří proti tomu horlili a poslal dokonce muže a ženy do Říma, aby se tam učili požehnaní humanity; a hle, tito lidé dostali mocnou touhu po domově, po zemi, kde se jim jistě každý měsíc do modra a krvava natlouklo!"

30) Stalo-li se tedy nějakému člověku již hmotné peklo tak velice zvykem, že po něm zatouží, jestliže se s ním u lidsky vzdělaného národa již nesetkává, oč mnohem více peklo duchovní; které člověku poskytuje tak mnohé výhody pozemské!"

31) Proto jsem se také nikterak nedivil projevům Staharovým. Tomuto člověku bylo po mnoho let fysicky zcela dobře pod jeho nimbem a chtěl ještě nyní promluvit o něm slovo, aby se mu navždy odporučil. Nyní však je to tak dobře a nechť tedy jeho nimbus odpočívá!"

186. PŘÍPRAVY NA BLÍZKOU BOUŘI.

1) Zatím se však **HERME**, posel a pěvec z Cesareje Filippi šel podívat na horu, jak to asi dopadá s vyhořelým městem a shledal, že je ještě tu i tam v mocných plamenech; zároveň však také objevil, že se právě směrem k městu začala rychle zvedat velmi mocná bouře prudce se ženoucí a podle jeho názoru nedá na sebe nikterak dlouho čekat!

2) Nyní sešel jako nějaký prorok povětrnosti s hory a pravil starému Markovi: „Milý sousede, je tu tolik hostů a nebude trvat ani půl hodiny a budeme všichni v nejděšší bouři! Máš dostatek přístřeší, které by nás všechny ochránilo před všelikou nesnází? Za takové bouře není totiž radno být venku! O větru a dešti nechci zrovna ještě příliš mnoho říkat; ale krupobití a blesk jsou přece jen trochu nepříjemné, než aby je člověk vydržel venku! Máš-li příliš málo přístřeší, pak bychom měli učinit příslušná opatření!"

3) Praví **MAREK**: „Dokud nic neříká a nenařizuje ten Jeden, Jenž je zde, není jistě nebez-

pečí! Tento Jeden je naše nejlepší a nejspolehlivější přístřeší; přeje-li si však On, aby tu byla učiněna opatření, budou také co nejrychleji učiněna! Proto, milý příteli a sousede, buď! zcela bez starosti; však se již vše zcela dobře stane!"

4) I povolám oba a pravím Markovi: Bouře, která bude brzy nad námi, způsobí nám zajisté velmi mnoho nesnází! Proto by bylo podle mínění Hermova nějaké přístřeší dobré; leč chybí ti k tomu zcela materiál! Odkud se ve velkém spěchu vezme?"

5) Praví **MAREK**: „Pane, dokud Ty jsi u nás a mezi námi, říkám, jako jsem předtím řekl příteli Hermovi: „Ty jsi“ naše nejlepší přístřeší a nepotřebujeme věčně žádného lepšího a trvalejšího!"

6) Tato slova starého Marka jsou nyní mnohými kol stojícími hlasitě a úplně důvěřivě vyslovována a **JÁ** pravím: „Tak tedy budiž! A co když přijde řádné, bleskem a průtrží mračen provázené krupobití?"

7) Praví všichni: „Pane, nech k tomu ještě neslýchaným zemětřesením sesypat všechny hory a s nebe hvězdy padat a my se tomu v Tvé přítomnosti zcela hrdla zasmějeme; neboť co nám může ublížit, chrání-li nás Tvá všemohoucí ruka?!"

8) Pravím **JÁ** : „Jako nyní, tak musíte také v bouři a v nebezpečí mluvit v srdci a nikoli pouze ústy, tehdy vám bude a se stane Má ochrana vaší vírou a vaší živou důvěrou prospěšná; ale začnete-li v nebezpečí malomyslně, pak vám Má ochrana zrovna příliš neprospěje!"

9) Praví **všichni**: „O, Pane, kdo by tu zakolísal ve víře a důvěře v Tebe?! Nicméně však zabavíme především Tvou lásku a Tvou všemohoucí vůli; neboť kdybys Ty, ó, Pane, ustal ve Své vůli, pak bychom na tom byli se vši svou vírou a důvěrou velmi špatně! Ale Ty jsi zajisté předobry a spravedliví a naši důvěru vniveč přijít nenecháš!"

10) Pravím **JÁ** : „Ó, nikterak, právě tento večer poznáte a pocítíte moc a slávu Boží! Mimoto však tato bouře musí přijít kvůli dosud hořícímu městu, jinak by ještě několik dní dále hořelo. Bude to asi tři hodiny trvající bouře, jakou jste dosud ještě nezažili, nicméně však způsobí více užítku nežli nějakou škodu.

11) Pojdme nyní k moři, neboť tam bude naše přítomnost nanejvýš nutná! Také tam budete moci nejnáze pozorovat rozbouřené živly a sláva Boží se vám tam stane zřejmější nežli pod střechou!"

12) Po těchto slovech se nyní všichni vyhnou ven ke zcela klidnému moři. Ale také tu již spatřují táhnout sem černé mraky a hromadit se ve spoustách nad východním a jižním pohořím a všem je nyní patrné, že z toho bude ohromná bouře; nad mořem však se také ukazuje ihned mnoho buňáků.

13) Proto **OURAN** začíná mít starosti o své krásné a nádherné stany, přichází ke Mně a prosí Mě, abych také tento jeho cestovní klenot vzal do ochrany; neboť jak tato obrovská bouře vypadá, zachvátí asi velice stany.

14) Pravím **JÁ** : „Neříkal jsem vám, že se právě zde sláva Boží zjeví co nejjasněji? Jak se tedy můžeš ještě tak starat o své ubohé stany, jakoby na nich spočívala nějaká spása světa?! Hle, stany jsou velké a velmi prostorné; až bude bouře se vši svou prudkostí stát nad námi, tehdy nech vejít dovnitř všechny ženské hosty a také ony hosty mužské, kterých by se snad zmocnila příliš velká bázeň! Neboť tato bouře nebude nijaká hračka; ale tvým krasostanům se nic nestane, leč že budou trochu mokré."

15) Praví **OURAN**: „Děkuji Ti za toto zaslíbení, které se nyní již co neúplněji splnilo. Mé stany, které ani při nejprudší průtrži mračen nepropustí kapku vody, jsou nyní k službám všem, kteří je chtějí použít. Já sám však zůstanu též venku u Tebe, ó, Pane!"

16) Pravím **JÁ** : „Nebojíš se tedy krupobití?"

17) Praví **OURAN**: „Já jsem se všemi ostatními vyslovil již dříve své mínění a říkám ještě jednou s moudrým výrokem Římanů: Si totus illabatur orbis, impavidum feriet ruinae!“ I kdyby se zhroutil veškeren okřsek zemský, neohroženého budou trosky nosit ; vyd.)

18) Pravím **JÁ**: „Nuže zcela dobře; ale nyní si již začínají bouřlivé mraky podávat ruce a proto to brzy začne! Také na moři se začínají tu a tam ukazovat skákající vlny a proto je pro bázlivé na čase, aby šlo do sucha!"

19) Ryby vyskakují z vody aby chytaly nízko létající komáry; rovněž se nad povrchem vody obveseluje stále rostoucí množství mořských racků a břehulí a pomáhají rybám zmenšovat počet komárů. Voda se stává místy neklidná a ve vysokém vzduchu se prohánějí mraky ve stále

hustším reji. Na západě nepřetržitě hřmí a vichřice na širém moři začínají svůj strašně zuřivý a hučivý zápas.

187. BOUŘE.

1) Když se předchozí hukot rychle se blížící bouře stává stále silnější a dunivější a nad mořem a nad celou krajinou se začíná šířit téměř úplná temnota, tu se také bázněji začínají ubírat do Ouranových stanů a nemají již chuť prodlévat venku u Mne. Také učedníci začínají mezi sebou hlasitě projevovat všelijaké starosti; z padesáti farizeů nezůstal venku ani jediný, když spatřili spadnout před sebou na zem několik jako libra těžkých krup.

2) Ebahl napomíná **JARU**, aby se s ním odebrala do Ouranova stanu, leč Jarou nelze pohnout s místa a ona praví: „Kdo se může tak silně bát v blízkosti a neúplněji přítomnosti Páně?! Cožpak taková bouře zmůže více nežli láska, všemohoucnost a věčně nejvyšší moc Páně?“

3) Praví **EB AHL**: „To daleko ne; ale při padání krup jako libra těžkých, zejména budou-li je mraky ve zcela hustých masách sypat dolů, zmocňuje se člověka přece jen zcela bezděčně malá bázeň! Taková ledová koule jaká právě nyní spadla přede mnou, by člověku mohla zcela snadno hlavu roztříštit!

4) Věřím, že se mě a mé dcerušky ani jedna i při nejhustším padání nedotkne anebo nám neublíží; ale přesto se člověka jakým jsem já, zmocňuje bezděčně starozvyklá bázeň. Ale nyní se nicméně nebudu bát; neboť před svou Jarou se přece nesmím nechat zahanbit!“

5) Nyní začínají padat kroupy již trochu hustěji. Kroupy dvakrát větší nežli pěst dopadají s velkou prudkostí k zemi, moře začíná přihánět vlny vysoké jako domy, blesk stihá blesk a s hustým krupobitím se začíná v proudech řítit dolů déšť.

6) Tu se dá Hebram a Risa i s třiceti mladíky též na útěk a zachraňují se pod stoly; avšak Suetal, Ribar a Bael, první z dvanácti někdejších zločinců zůstávají a Moji učedníci až na Jidáše Iškariota zůstávají též. Římsí vojáci hledají ochranu v domě a v rybářských chatrčích markových a pod skalami

7) Kolem Mne v nejbližší blízkosti jsou pak Cyrenius, Kornelius, Faustus, Julius, Filopold, Ebahl s Jarou, Rafael s Josoem, pak jedenáct učedníků, starý Marek se svými dvěma syny a také Mathael s Ouranem, Rob., Boz, Michna a Zahr.

8) Avšak Helena, nyní žena Mathaelova, prchla rovněž se ženou a dcerami Hermeovými do stanů, Herme však zůstal též u Mne.

9) Jak jsme však také stáli zcela volně na břehu mořském, nebyl nikdo sebe hustěji padajícím krupobitím anebo lijavcem dotčen; také místo kde stáli zůstalo úplně suché. Blesky byly před námi a za námi do země a svým silným rachotem neobtěžovaly nic jiného nežli většinou jen naše uši. Nyní začala však také vichřice se vši prudkostí zpracovávat moře a ihned se valily vlny jako malé hory a poskytovaly lidským očím velmi strašný pohled.

10) Tu praví **MAREK**: „Pane! jsem přece nyní již starý muž a viděl jsem a zažil jsem bouře v Kalábrii a Sicílii; avšak takovéto pravé noemovské bouře jsem ještě nezažil! Pane, toto krupobití zpusť krajinu na několik let! A strašné vodní proudy odplaví všechnu dobrou půdu do moře! To bude pro chudé lidi pěkné hospodářství! A toto dějství nejen nepřestává, nýbrž bouří stále prudčeji a hustěji! Ti tamto pod stoly se utopí, nevstanou-li. Stoly jim beztoho již málo prospívají, ježto jsou již mnohonásobně rozbity! - Pane, jak dlouho ještě tato bouře potrvá?“

11) Pravím **JÁ** : „Ještě ani zcela řádně nezačala a ty chceš, aby již skončila?! Teprve až bude bít kolem, ucítíš její prudkost! Ostatně o tuto bouři se vůbec nestarej! Kdyby jí nebylo třeba, musela by na jediný Můj pokyn ustát; ale nyní je jí k udržení Země právě tak třeba, jako jsou tobě nutné oči k vidění. Proto ji necháme nyní úplně využít !

12) Na druhé straně musíme však známým přátelům nimbu dáti také pocítit něco z pravého nimbu, který jim u Mne chyběl! Pohled, jak pokradmu vykukují z otvorů stanů a nechápou, že my venku můžeme s tak klidnou myslí snášet bouři! Leč vyjít ven nemají nicméně odvahy; ó, jak nepatrná je ještě jejich víra!“

13) Praví **MAREK**: „Už je vše v pořádku; ale z čeho budou chudí lidé živi? Zjistě vidíš, že krupobití, kterému nechce být konce, všechno dočista utluče a vodní přívaly odnesou všechnu půdu do moře! A tisíce lidí a domácích zvířat bude nyní pobito a co vyvázne životem bude pak

vydáno na pospas zřejmé smrti hladem! To je tedy přece jen trochu příliš kruté a příliš těžce trestající navštívení přespříliš silnou metlou!"

188. SOUD NAD KRAJINOU CESAREA FILIPPI.

1) Pravím **JÁ** : „Víš, milý Marku, každý mluví, jak nějaké věci rozumí a také ty nyní mluvíš tak, jak věci rozumíš! Pravím tobě: Pán mete zřídka; ale když mete, pak mete čistě.

2) Znáš tuto rozsáhlou okolní krajinu? Ano, znáš ji a víš, že jako jedna z nejúrodnějších krajin je obývána jen nejvyššími zpupnými bohatými Řeky; chudí Židé musí však za opravdu směšnou mzdu v potu tváří pracovat pro bohaté řecké psy a přinášet všechny plody do stodol Řeků. Řekové pak s nimi provozují ve všech krajinách světa obchod, který vynáší velmi mnoho zlata a stříbra a naši Židé musí pak chodit v zimě žebrať a chytat ryby, chtějí-li žít!

3) Hle, to mohou Židé vždy činit a moře zůstane nadále na ryby bohaté!

4) Obdržel nějaký Žid od takového Řeka kdy také jen kousek chleba, když měl hlad? Ó, nikoli, musel pro něj jet přes moře a na druhém břehu u svých souvěrců si chleba vyžebrať! Tu stojí Můj Kisjona a tu Můj Ebahl! Zeptej se jich a řeknou ti, kolik tisíc chudých Židů z těchto krajin si jen od nich odneslo v zimě chleba!

5) Já jsem k tomuto nejvyšší zločinnému nešvaru dlouho přetrpělivě přihlížel; ale nyní se míra naplnila a já potrestám tyto nemilosrdné a vší věmosti prosté lichvářské psy, až jim přejde navždy sluch i zrak.

6) Pohleď na svou zahradu a na svá malá pole; ani voda, ani krupobití tu nějakou škodu nedělá; ale podívej se poté na jinou krajinu a shleďáš zde takové zpustošení, s jakým jsi se tak snadno někde neshledal!

7) Tímto bičem budou řečtí lichvářští psi z této země vyhnáni. Neboť na holých kamenech nebudou již sklízet pšenici, žito, ječmen, kukuřici, čočku a fazoli; proto tuto pustou půdu opustí a odtáhnou do Evropy.

8) Právě proto jsem hlavně dopustil, že téměř celé město bylo proměněno v hromadu popela a sutin; neboť kde člověk již nemá příbytek ani půdu k obdělávání, tam opouští brzo prázdná a pustá místa a táhne dále.

9) Pro chudé Židy bude však u moře ještě dosti půdy na obdělávání a pro pravé Židy bude zase postaveno město - avšak v čistším a lepším slohu, nežli tomu bylo dosud! Toto je sice ještě velmi mladé město a jako již město čítá sotva 70 let, neboť předtím stálo na jeho místě jen zcela nepatrné městečko; ale od nynějška nebude již nazýváno městem, nýbrž bude a zůstane jen rybářskou vesnicí. Sláva Řeků musí zmizet; ale zato se zde projeví sláva nebes, jak se toto nyní právě děje a postupuje. - Jsi nyní, starý Marku, s Mou domácností spokojen?"

10) Praví **MAREK**: „Ano, když je tomu tak, pak bij, ó, Pane, do toho ještě desetkrát více! To je však také ta nejčistší pravda! S těmito bohatými Řeky nebylo již možno ani slovo vážně promluvit a o nějaké lásce k bližnímu nebylo již dávno ani řeči. Chtěl-li někdo od nich něco mít, musel to stříbrem anebo zlatem co nejdráž zaplatit; jestliže však oni něco koupili, od nás, museli jsme přijmout za to vždy nějakou jinou věc výměnou. O, proto je to nyní velmi dobré a já mám velkou radost z této prudké bouře! Ó, nyní může být ještě desetkrát prudší!"

11) Pravím **JÁ** : „Nech jen vše pěkně být, však správná míra bude již učiněna!"

12) Praví **CYRENIUS**: „Ty tedy míníš, že tato krajina zůstane zcela pustá?"

13) Pravím **JÁ**: „To zrovna ne; ale bohatí Řekové musí z této krajiny! Pravím tobě, že tato bouře zažene daleko z této krajiny nejméně tisíc nejzámožnějších rodin; neboť já jsem ji už dávno předvídal! Ale proto přece zůstanou ještě poddanými Říma."

14) Praví **CYRENIUS**: „Copak není pro určitou krajinu anebo pro celou zem dobré, má-li velmi zámožné obyvatele?"

15) Pravím **JÁ** : „Ó, ano, jsou-li takoví jako Moji přátelé Kisjona a Ebahl; neboť pak jsou to praví zemští otcové všem chudým obyvatelům země a každá země by si mohla pokládat za štěstí, kdyby měla hodně mnoho takových otců země."

16) Ale tito bohatí Řekové jsou pravými vysavači krve země a domnívají se, že chudí Židé musí už být velmi rádi, smí-li odměnou za jejich těžké práce jíst s vepří Řeků! To u Mě již nejsou lidé, nýbrž pouzí ďáblové plní krutosti a s těmi nemám soucit a slitování nad jejich bídným hr-

dým tělem! Ať si po bouři, která za hodinu ustane, položí své mnohé zlato a stříbro na holé kameny a nechť na to nasejí pšenici a uvidíme, zda tu vypučí jen jediné stéblo!

17) A hle, takto jsem nyní zde jednou ranou mnoho zlých much porubal; lživí kněží museli uprchnout a nyní učiní totéž i lichvářští Řekové! Jejich paláce leží v sutinách a jejich velká role, zahrady a louky jsou úplně odplaveny. Až se půjdou po bouři podívat na své pozemky a přesvědčí se, že by jakékoli příští obdělávání bylo úplně marnou námahou, vydají se na cestu a odeberou se většinou do Evropy; potom však budu již mít dosti prostředků, abych v nejkratší době učinil tuto krajinu opět co možno kvetoucí."

18) Nyní však také ustává bouře a ačkoliv krupobití přestalo, padá nyní déšť z mraků v takové hustotě, že se voda na ploché půdě shromažďuje do výše půl muže a pak s nejhroznějším hukotem odtéká, takže dokonce moře začíná pociťovat mocný přítok, což jistě není maličkost. Domy, chatrče, stromy a tisíce jiných věcí proudí k moři. Také mnoho dobytka, kuřat, všeho druhu ptáků, které zabily kroupy, nescíslný počet vepřů, oslů, krav, volů, ovcí, koz a zajíců, srnců a jelenů dostane moře za potravu; převelké množství ryb, které v sobě chová toto vnitrozemské moře, se tím velmi občerství, velmi se z toho oplodní a rozmnoží; a to bude dobrá náhrada pro chudé Židy, kteří zde beztoho nemohli nic ztratit, protože měli buď málo nebo nic. Nemnozí zámožní se však stali ve své mysli již dosti řecky krutí a bezcitní a jejich duši naprosto neuškodí, dají-li se nyní také s ostatními nyní na rybaření a žebrotu.

19) Když nyní začalo velmi mocně pršet, zvedli se všichni, kteří dříve hledali ochranu pod stolem, odebrali se zcela promočeni ke Mně a nemohli se dost vynadivit, když spatřili Mne a všechny, kdož zůstali venku u Mne, naprosto suché a také ona poněkud vyvýšená místa našli tak suchá, že ani na jednom stéble nebyla kapka vody.

20) **HEBRAM** postoupiv až ke Mně, otázal se Mne: „Pane, jak je možné, že při tomto neslýchaném lijavci zůstalo toto místo i vy všichni suší, kdežto my jsme promokli, jako bychom byli spadli do moře a nyní mrzneme jako v zimě; ale zde na tomto místě je právě tak příjemně teplo, jako bylo dnes ráno?! Pane, jakpak to přijde?"

21) Pravím **JÁ** : „To se děje právě tak, jak se to vlastně děje! Já ti na tvou otázku nemohu věru dát žádnou jinou odpověď! Neboť měl bys přece nyní již při tom mnohém co jsi slyšel a viděl vědět a dokonce živě postřehovat, Kdo a Co je zde! A kdybys to ve své duši pochopil, jak bys Mně potom mohl dát takovou otázku?!"

22) Ráno se u vás ukazovalo velmi dobré; ale večer se zdá u vás také opět duševním večerem! Ó, ty strašně slepé lidstvo! Jsi sice na okamžiky snadno osvícováno; ale toto světlo, protože nevzniklo na vlastní půdě, nezůstává a za málo okamžiků nastupuje na místo duševního jitra zase noc!"

23) Praví **HEBRAM**: „Pane, co jsi tím chtěl mně a mým 29 bratřím říci?"

24) Pravím **JÁ** : „Nic, nežli že ty a tvoji bratři jste samé slepé ryby v kalné vodě! Řekněte Mně, co vás při Mé nejuplnějši přítomnosti zahnal pod stoly a lavice!"

25) Odpovídají promočeni: „Pane, zcela přirozená z našeho dětství nám ještě zbylá bázeň a ostych před takovými ohromnými bouřemi!"

26) V naší slepé úzkosti nepomysleli jsme na to, kde a u koho jsme byli; nyní ovšem poznáváme svou pošetilost a také vidíme, jak slepí jsme vesměs byli. a jak velice jsme chybili před Tvou nejsvětější tváří. Nyní nemůžeme dělat nic jiného, nežli prosit Tě se vši nejoprávdovější a nejživější zkroušeností srdce, ó, Pane, za odpuštění! Pane, odpusť nám naši velkou pošetilost!"

27) Pravím **JÁ**: „Já jsem vám již dávno vše odpustil a pro pošetilosti jsem ještě neotevřel pro nikoho nějakou knihu pohledávek; neboť každý pošetilec si musí sám sobě připsat, utrpí-li škodu. Ale podruhé, ježto Mne nebudete mít u sebe tak jako teď, vzpomeňte v pravé živé víře na jméno Mé a to vás bude lépe chránit nežli nějaké slabé rozlomitelné prkno!"

28) S tímto napomenutím se oněch třicet spokojí a prosí, aby směli zůstat na tom suchém místě.

29) Pravím **JÁ** : „No, to se přece rozumí samo sebou! Zůstaňte a osušte se; neboť déšť potrvá ještě dobrou půl hodinu!"

30. Z toho se všech třicet velice potěšilo, zůstali, setrvávají a osušují se a mají velkou radost, že se při nejsilnější průtrži mračen zakrátko zcela osuší.

189. LOĎ NA ŠIRÉM MOŘI V TÍSNI.

1) **JÁ** však povolávám anděla a pravím mu hlasitě kvůli hostům a učedníkům: „Na moři je ve velké nesnázi krytá dosti velká loď s dvaceti lidmi obého pohlaví, bez osmi lodníků. Na počátku bouře se loď zdržovala u druhého břehu nedaleko Genezaretu; když se však bouře prudce obrátila, odtrhla loď připravenou k odjezdu od břehu a hnala ji s největší prudkostí na širé moře. Lodníci a cestující pracovali s největším úsilím a vyčerpali téměř všechny své síly, aby se zachránili před zánikem. Nyní jsou v nebezpečí, že budou mořem pohlceni; proto si pospěš a zachraň je, - ne však nepochopitelným způsobem, nýbrž uvolni člun a vesluj jako obratný lodivod na pomoc lodi nacházející se ve veliké tísní a přiveď ji sem, protože tato loď beztoho chtěla připlout sem do Cesareje Filippi!"

2) Po těchto Mých slovech opouští anděl okamžitě naši společnost, uvolní člun - jenž byl ovšem plný vody, leč Rafael měl brzy všechnu vodu do poslední kapky přes palubu - plul pak jako o závod s mocnou vichřicí a v několika okamžicích dostihl v tísní jsoucí loď.

3) Když **krutě stísnění** spatří lodivoda, padnou na kolena, děkují Bohu a praví: „Ó, to není nějaký obyčejný lodivod! To je opravdový anděl, kterého nám na naši snažnou prosbu poslal Bůh pro naši záchranu! Ten nás všechny zachrání!"

4) **RAFAEL** se však táže jen pro forma (na oko; vyd.) : „Kam chcete za této bouře?"

5) Praví **stísnění**: „Chtěli jsme do Cesareje Filippi, leč teprve po bouři; avšak příliš prudká bouře odtrhla loď od břehu a zahнала nás vši mocí sem. Nevíme kde jsme, neboť příliš prudký déšť nám nedovoluje v žádném směru spatřit známý nám břeh. Máme ještě daleko tam, kam chceme přijít?"

6) Praví **RAFAEL**: „Při, tomto větru nikoli; ježto však silný déšť a bouře potvrávají jistě ještě malou půlhodinu a vy byste pak teprve přišli do velikého vlnobití, kde byste byli bez záchrany ztraceni, přišel jsem jako nejzkušenější a nejsrdnatější lodivod, abych vás a vaši loď přivedl do úplného bezpečí. Máte mnoho vody v lodi?"

7) Praví **lodníci**: „Dostil!"

8) Za několik okamžiků však voda do lodi vniklá až do poslední kapky zmizela a lodníci praví k přívětivému lodivodovi: „Ale to je přece nanejvyš podivuhodné! Hle, ušlechtilý mladý lodivode, my jsme se předtím mylili; do naší kryté lodi nevnikla ani kapka vody! My jsme se sice ku podivu předtím domnívali, že jsme v naší lodi objevili trochu vody; ale to byl asi pouze klam následkem naší pochopitelné bázně, neboť nyní neobjevujeme nikde ani kapku vody, což skutečně vypadá trochu podivně. Ano, ano, je to vždy vše zázrak, co Pán uspořádá; avšak toto je přece jen trochu zvláštní, že nyní při tomto eonovém dešti není v naší kryté lodi ani kapka vody a že tvůj otevřený člun je sotva trochu vlhký!"

9) Praví poté **cestující** oněm několika lodníkům: „Nemluvte mnoho nadarmo! To vše je přece zřejmá milost Boha, za což Mu máme přinést tu nejvážnější a nejlahodnější oběť díky a onen mladý zmužilý lodivod je lodivod z nebes! Neboť pohlédněte jen, kterak dosud v plných proudcích lije a kolem nás vysoko stoupají vlny; naše loď však a rovněž i jeho člun se klidně vznášejí jakoby bylo moře klidné jako zrcadlo a ani na naši loď ani na jeho člun nepadne jediná dešťová kapka! Také blesky sviští a mihají se kolem nás jako čilé denní mouchy a žádný ze zářících a rachotících smrtonošů se nás ani netkne! Hledte, to je milost, ano, námi všemi nanejvyš nezasloužená milost shora!"

10) Praví **lodníci** cestujícím: „Ano, máte všichni úplně pravdu; to je zázrak, to je opravdová milost shora! Jsme zachráněni! Hledte, už spatřujeme opravdu blízky břeh! Množství lidí stojí přes nesmírný déšť na břehu a hledte, mnozí, ano všichni nám již kynou a nejvyš vlídně nás vítají! Ó, Bože a Pane! Jak velký a nádherný jsi i v bouři těm, kdo Tě vždy věrně ctíli a chválili a s radostí Ti vždy přinášeli předepsanou oběť! Věčná čest jediné Tvému nejsvětějšímu jménu!"

11) Po těchto slovech zamíří pomalu ku břehu a Já nyní skrytě přikazuji bouři, aby se utišila a úplně ustala.

12) A vše se rychle ukončí a uklidní, jakoby tu nikdy bouře nebylo. Loď připlouvá polehounku ku břehu a cestující jsou vysazeni na břeh.

13) Když cestující přijdou, nemohou se dost vynadivit všemu tomu, co je tu potkává.

14) Bouře a průtrž mračen úplně umlká, hladina mořská je v nejkrásnějším klidu a nebe je prosté mraků; jen zcela lehcí beránci zdobí tu a tam v růžovém světle modrý základ nebes. Ne-

boť slunce zmizelo již za hory a zemi, kde jsme byli, zanechalo jen opravdu nádherný večerní soumrak jako pozdrav na rozloučenou.

15) Břehy, na které vystoupili cestující, jsou zcela suché, všichni u Mne zde jsou hosté vyhlížejí velmi vesele a vlídně a náš starý Marek je velmi vlídně přijímá, také se ihned táže, zda nebudou chtít nějaké občerstvení a posílení, neboť tato jízda za bouře je jistě velmi unavila.

16) Zkrátka, vše to působí na cestující tak příznivě, že samým úžasem takřka nic neslyší a nevidí co je a se děje kolem nich.

190. ŽIDOVŠTÍ OBCHODNÍCI Z PERSIE.

1) Za nějakou chvíli největšího úžasu praví jeden z cestujících: „Kdepak je nyní ten náš lodivod, abychom se ho mohli zeptat na náš velký dluh? To přece není věčně žádný žert vystavovat se takovému nebezpečí, aby loď plná cestujících byla zachráněna!”

2) Lodníci však přicházejí k cestujícím a ptají se jich, zda zde mají kvůli zpětné jízdě noc a den čekat, anebo zda mají nyní za klidného moře jet domů na druhý břeh, který byl vzdálen v přímé linii od tohoto břehu dobrých 5-6 hodin.

3) Cestující pak sdělí lodníkům, aby na ně počkali, nežli si v Cesareji Filippi vyřídí obchody.

4) To uslyší **MAREK** a praví cestujícím: „Milí přátelé! Cestu do města si můžete zcela dobře ušetřit; neboť z celého města nezbyvá nic dalšího a nic více nežli několik chatrčí chudých Židů a množství ohořelých pustých zřícenin! Minulé noci a tohoto dne se zaslouženě stalo smutnou kořistí plamenů a nebylo nikomu možné oheň zvládnout!

5) Máte-li něco vyřídít, musíte to učinit nyní již zde, protože nejvyšší světské i duchovní úřady se zdržují nyní zde u mě!”

6) Při této zprávě se **cestující** zcela užasle zachmuří a praví: „Příteli, je-li tomu tak, pak nám zde bude také strašně málo vyřizovat vzdor tomu, že je zde přítomno nejvyšší panstvo nad světem a duchem! Neboť byli jsme ve značném obchodním spojení s řeckými kupci tohoto města a mnoho od nás odebírali, jsou nám však ještě za celou dávku dlužní! Jak tu přijdeme ke svým penězům?”

7) Jsme dobří umělci ve zpracovávání hedvábí a velbloudí srsti, také jsme dodali ve všech barvách nejjemnější věci z ovčí vlny a květované látky k všelikým chrámovým rouchům a poslední dodávka měla cenu 10.000, liber stříbra; jsme sice Židé příslušní do Jeruzalému, žijeme však v Persii, máme tam velké továrny a byli jsme vždy dobří a počestní.

8) Zákon Mojžíšův jsme v naší zemi zachovávali přísněji a přesněji nežli všichni Židé v Jeruzalémě a přinášeli jsme vždy hojné oběti chrámu; vydržovali jsme u nás synagogu, která by si co do velikosti a nádhery v ničem mnoho nezadala s chrámem jeruzalémským!

9) Jsme dobří a velmi dobročinní lidé ke všem chudým, kteří jsou Mojžíšovy víry a udržovali jsme vždy jak známo, nejlepší kázeň a pořádek! Proč nás tedy Jehova tak citelně krutě navštívil?!

10) Hle, rádi bychom z oněch 10.000 liber složili polovici do chrámu, kdybychom mohli přijít k našim oprávněným penězům; ano, dali bychom také ostatních 5.000 liber mimoto ještě snad velmi chudým souvěrcům této krajiny, kdybychom obdrželi a to jen kvůli obchodu a účtování celý obnos od pohanů!”

11) Praví **MAREK**: „Milí hosté a přátelé, to půjde přes váš velmi vážný slib těžko! Promluvte však s vrchním místodržitelem Cyreniem, který je nyní zde ještě s třemi římskými velmoži! Ten bude již snad moci něco udělat!”

12) Praví **cestující**: „Kde je, abychom k němu šli a co nejpoddaněji mu přednesli svou nešnáz? Snad se stane také tady něco zázračného?! Neboť naše zachránění mladým lodivodem byl zřejmě zázrak a to nemalý! Ale náš lodivod se nyní někam ztratil a neobjevuje se, abychom mu dali patřičnou odměnu za zachránění!”

13) Praví **MAREK**: „Tamto na malém pahorku u moře, kde je vrchní místodržitel a ostatní velké osobnosti, je také mezi nimi onen lodivod. Tam se také můžete zcela nerušeně odebrat a vše spolu projednat.

14) Ale je tam ještě Někdo, Jenž je zahalen ve světle modrý plášť a pod ním nosí nešitou růžově červenou suknicí a přes jeho ramena se vlíní velmi hojné plavé kadeře; budete-li si moci

Toho získat, pak budete zajisté moci mluvit o největším štěstí! Neboť Ten dovede zcela všechno a jemu není jaksi žádná věc nemožná! Leč ve vaší záležitosti s Ním bude trochu těžko hovořit!"

15) Tážou se cestující: „Co a kdo je on? Je snad dokonce něčím císařským z Říma anebo snad odněkud králem. velké říše?"

16) Praví **MAREK**: „Ani to, ani ono; jděte však jen tam a snad přijdete na to, kdo vězí pod tím modrým pláštěm!"

191. OBA VYSLANCI CESTUJÍCÍCH VE STYKU S PÁNEM.

1) S tím opouští náš Marek cestující a ubírá se do domu, aby se postaralo večeri a zařídil čeho třeba. Cestující se však nyní radí, zda se mají odebrat na onen pahorek všichni anebo jen dva z jejich středu. Brzy se však sjednotí na tom, že vyšlou ze svého středu jen dva nejmou-
dřejší. Podle ujednání se dva ihned odeberou na pahorek.

2) Přišedše k nám, pokloní se co nejhlouběji před námi a jejich prvou záležitostí je tu zno-
vunalezený lodivod, kterého se ihned co nejvlídněji ptají, co jsou dlužní.

3) **Lodivod** však ujišťuje řka: „Já jsem jen sluha svého Pána, od Něhož mám vše, čeho mi třeba; proto tedy také nepřijímám vůbec od nikoho odměnu, neboť ta náleží jedině mému Pá-
nu!"

4) I tážou se vyslanci lodivoda: „Kde a kdo je tedy tvůj šťastný Pán?"

5) **RAFAEL** ukazuje svou pravicí na Mne a praví: „Tam Ten je to, k Němu jděte a ptejte se Ho a On vám řekne, co jste Mu povinni!"

6) **Oba** se andělovi pokloní a poté se odeberou ihned ke Mně. Přišedše ke Mně, padnou podle perského zvyku na tváře a praví ležíce na zemi: „Pane, na jehož zářící obličej se neodva-
žujeme pohledět! Ty jsi k nám v největší nesnázi poslal svého nejvyš obratného a odvážného lodivoda, bez něhož bychom byli zřejmě ztraceni! My však nejsme chudí, kteří by neměli čím tuto službu jak náleží odměnit. Jsme velmi bohatí lidé a nežadáme od nikoho nějaké služby zadarmo, tím méně tuto nikdy nezaplatitelnou službu. Co jsme ti za naše zachránění z největší-
ho nebezpečí života povinni?"

7) Pravím **JÁ** : „Předně to, abyste jako lidé povstali a jak se podle našeho mravu sluší, stáli rovně a zpříma před námi; neboť nejsme nějakí marniví a vysokomyslní velikáni otrocké říše perské. Teprve pak si spolu promluvíme několik slůvek o poplatku za zachránění!"

8) Po těchto Mých slovech ti dva povstávají a prosí Mne s největší vlídností a vděčností, abych jim určil odměnu za zachránění.

9) **JÁ** pak pravím: „Vím odkud jste a proč sem přicházíte; vím že máte bohatství zlata, stříb-
ra a drahokamů jako má málo Židů ve velkém Jeruzalémě; vím, že byste za toto vaše zchrá-
nění zaplatili tolik, kolik peněz máte nyní v tomto zpustošeném městě u řeckých kupců, které však těžko kdy již obdržíte!"

10) Odměna, kterou já bych od vás mohl žádat, zvláště když jste Peršané a naši příslušníci, mohla by tedy být vším právem rovněž tak značně vysoká, jako je vaše jistá ztráta zde u těchto řeckých obchodníků hledajících nyní přístřeší v lesních chatách; Co byste pak přitom získali? Tam byste to vyzvedli a zde opět pěkně složili! Pak byste se zase vrátili domů tak, jak jste přišli sem!

11) Já však za zachránění nežádám nic a dávám vám dokonce ujištění, že pobyt zde, do-
konce jízda sem a odtud přes Genezaret zpět tam odkud jste sem přišli lodí, nebude vás stát ani stater. (Neboť byla to loď Ebahlova a byli to také jeho lodníci.) Jste s tím spokojeni?"

12) Praví oba **vyslanci**: „Pane, jenž se zdáš být a také podle vší pravdy jsi ještě pln nejvyš
kvetoucí mladistvé síly, vedle toho však také pln pravé šalomounské moudrosti - to, co jsi nyní
vyslovil jako odměnu za naše zachránění, chtěli jsme již beztoho přinést za oběť z poloviny
chrámu jeruzalémskému a z druhé poloviny chudým Židům této krajiny, kdyby nám byli mohli
kupci tohoto místa zaplatit onen ne nepatrný peníz."

13) Jelikož je však stihl tak prudký osud, nevdává nám tato ztráta ani v nejmenším a jsme
ochotni vypomoci jim dvakrát tak velkými penězi bez odplaty a bez úroků, tobě však vedle toho
ještě s nejradostnějším srdcem obětovat odměnou za naši záchranu vyslovených 10.000 liber!
Neboť hled, Pane této krajiny, jsme velmi bohatí; ani na 100.000 velbloudech bychom sem ne-

mohli dopravit naše pozemské poklady i kdyby nesl každý 4.000 liber těžké břemeno. (Perská libra měla by dnes 5-6 lotů; Jakob Lorber). Mimoto máme mnoho pozemků a mnohá velká stáda. Proto nám to naprosto nic nedělá; žádej od nás kolik chceš a my se budeme jen těšit, budeme-li moci jednat podle tvé vůle a podle tvého výroku! Neboť desetkrát tolik máme jistě ještě v městech Judeje na pohledávkách! Dáme ti tedy ihned hotové peníze anebo ty nejjistější poukázky.

14) Co je ti, ó, Pane této krajiny milejší to uděláme; neboť lakomí a skoupí jsme nebyli nikdy! Víme přece, že bohatství je stále v rukou Všemohoucího, jenž je může člověku přes noc dát a příští noc opět vzít! My jsme jen jeho správci; jediným Pánem nad ním je Pán, Bůh Abrahamův, Izákův a Jakobův!

15) Již z toho můžeš seznat, s jakými lidmi v nás máš tu co dělat; proto jen přikaz a my učiníme podle tvého jistě moudrého výroku!"

16) Pravím **JÁ** : „Co jsem jednou vyslovil, přitom zůstane! Neboť znám vás i všechny vaše poměry a učiníte dost, vyhovíte-li Mé žádosti; chcete-li však opravdu chudým nějak učinit více, nebude vám nikdo do cesty klást překážky. Ale zde lze obdržet něco, co má nekonečně větší cenu nežli všechny vaše téměř nezměrné poklady pozemské! - Leč o tom až později!"

17) Praví **oba vyslanci**: „Ty se zdáš být zvláštním mudrcem! Poklady této Země sebou, jak se zdá, nehnou; také se nezdáš být zvláštním přítelem nějaké snad přehnané dobročinnosti! Poklady duchovní platí u tebe jistě více nežli všechno zlato Země! Také ve všem tomto směru máš úplně pravdu; neboť poklady ducha trvají věčně, kdežto poklady pozemské trvají pro každého člověka jen až ke hrobu a pak je s nimi konec pro toho, kdo byl vzat s této Země!

18) Ano, moudrý Pane, dej nám poklady moudrosti, milejší nežli všechno naše zlato, naše drahokamy a těžké spousty stříbra! - Ale nyní půjdeme a věrně a přesně o tom zpravíme své bratry!"

19) Pravím **JÁ** : „Ano, ano, jděte, řekněte to vše svým bratrům a opět přijďte s nimi; neboť je vás bez lodníků celkem jen dvacet a máte zde všude dost místa!"

20) „Arci", praví rozradostnění vyslanci, „místo sice máme; je však jen otázkou, zda budeš také laskav a něco moudrého nám sdělíš. U nás v Persii je pravá moudrost stále vzácnější a na jejím místě se vždy víc a více šíří kouzelnictví pohanských kněží a učiní asi již co nejdříve konec vši moudrosti i žijících tam Židů, - zejména když vládychtiví a lakotní kněží a modloslužebníci dostanou od krále moc, čehož je se velice obávat, protože na něho přesmíru doléhají a ve dne v noci mu leží v uších.

21) Dosud jsme jim svým velkým bohatstvím ještě nadřžovali; ale tito zlí lidé dovedou také kořistit nezměrné poklady a při každé příležitosti podpírají marnotratného krále. A tak se asi stane, že učiní konec snášenlivosti jinak dobrosrdečného krále. Ale o tom později více; nyní jde o to, aby byli žádostiví bratři poučeni o všem tom, co jsme zde slyšeli!" - S těmito slovy se ukloní a pospíchají k svým bratrům. Přišedše k nim podávají jim co nejvěrněji zprávu o všem co slyšeli a hovoří nyní o lecčem se svými druhy a družkami.

192. O POŽEHNÁNÍ A KLETBĚ BOHATSTVÍ.

1) **CYRENIUS** Mně však praví: „Pane a Mistře, věru, s tak štědře smýšlejícími a srdečnými lidmi jsem se ještě skutečně nikdy nesetkal; těmto lidem musím opatřit ochranu proti přehmatům modloslužebných kněží, - ať to stojí co stojí! Král perský je také jen vasalem Říma a stojí pode mnou; ó, dílu těchto zlých ničemů bude brzy učiněna přítrž! Také Ty, ó, Pane, bys měl těmto dobrým lidem prokázat zvláštní milost; neboť zdají se mně být takové milosti úplně hodni!"

2) Pravím **JÁ** : „Ovšem, jinak bych je nebyl nechal zachránit Svým andělem od jistého zániku; neboť kde Já opatřím něco zázračného, má to jistě svůj řádný důvod. A zde důvod nechybí!"

3) Velké pozemské bohatství v rukou těchto lidí je pravým požehnáním nebes pro celý kraj; budou-li mít tito lidé mimoto ještě nějakou vyšší moudrost, mohou tím pro opravdové blaho lidstva činit divy.

4) Ale velké bohatství v rukou lakomce anebo lichváře je kletbou pekla pro celé království; neboť ten se jen snaží strhnout vše na útraty všech lidí na sebe! Jím nepohne bída, nouze a

slzy chudých opuštěných vdov a sirotků. Před chladnou tváří lichváře mohou tisícové zápasit se smrtí hladem a on přece nepodá nikomu kus chleba k nasycení!

5) Proto vám však také pravím, že nevěstkáři a cizoložníci a kající loupežní vrahové vejdou jednou do Království Božího, ale duše lakomce a lichváře nikdy; neboť tato duše je nepolepšitelná a stane materiálem, z něhož postaví ďáblové nejspodnější peklo!

6) Lichvář je pravý pekelný stroj zřízený k záhubě všech lidí a jako takový zůstane také navěky nejúplnějším vlastnictvím pekla!

7) Posad' lichvářovi královskou korunu na hlavu, dej mu žezlo a meč a mimoto mocné vojsko a dosadil jsi za tyranského vládcce nad ubohými lidmi satana, který neušetří poslední kapku krve svých poddaných! Spíše dá každého uškrtit, než aby mu odpustil a prominul jediný stater! Proto budiž Mnou proklet každý lakomec a každý lichvář!

8) Ale lidé, kteří zbohatli pílí svých rukou pod vlivem milosti z nebes, jsou dobrým a ušlechtilým plodem této Země. Jsou ustavičnými sběrateli pro slabé a chudé, budují stále nové příbytky pro lidi bez přístřeší a tkají oděvy pro nahé bratry a sestry. Proto také jejich mzda bude jednou veliká; neboť nosí nejkrásnější a nejvyšší nebe v sobě již na této Zemi!

9) Opustí-li jednou jejich duše tělo, bude se z jejího srdce šířit nebe a postaví ji do jeho středu tak jako vycházející slunce šíří své vlastní světlo a stkví se pak ve velkém středu svého ze sebe vycházejícího vše oživujícího a tvořícího světla!

10) Ostatní dobří lidé však budou blaženi jen jako planety, které se těší pod ohřívajícími paprsky slunce, přitom však přece jen stále mají stranu noční!

11) Ano, Můj milý Cyrenie! Býti bohatým na této Zemi a používat pro sebe jen tolik, kolik je nejvýš nutno k udržení sebe sama, tedy být skoupým k sobě a tím štedřejší k chudým, to' největší bohopodobnost již v těle této Země! Ale čím je větší u člověka tato ryzí a jediné pravá bohopodobnost, tím více požehnání a milosti mu také vždy přitéká z nebes!

12) Takovému člověku se daří jako slunci! Čím více svého světla nechává proudit na půdu zemskou, tím jasněji také svítí v sobě samém; je-li však slunce v zimě skoupější s vydáváním svého světla, i když také jen zdánlivě, pak má také v sobě samém chudší a slabší světlo, jakkoli ovšem jen zdánlivě!

13) Kdo mnoho s láskou a radostí dává, tomu bude také nadmíru mnoho opět dáno!

14) Neboť postavíš-li doprostřed pokoje silné světlo, bude se také silně se všech stěn opěr ke středu světla odrážet a silné světlo mocným ozářením lemovat a tím bude základní světlo ještě nádhernější, mocnější a účinnější; postavíš-li však doprostřed velkého pokoje jen slabě kmitající lampičku, pak slabě osvětlené stěny budou odrážet také jen nejvýš slabé světlo a s ozářením základního světla to bude dopadat špatně!

15) Proto vy, kteří jste nadměrně obdařeni statky této Země, buďte štedří jako je svým světlem štedré slunce, tak budete také jako slunce a sklízet jako slunce!

16) Neboť nemůžeš do dobré půdy zaset dobré semeno, aby ti nepřineslo stonásobnou žeň. Dobré skutky dobrého srdce jsou zajisté nejlepším semenem a chudé lidstvo je nejlepší půdou; nenechte ji nikdy ležet ladem, nýbrž zasévejte marnotratně do této půdy a ona vám také vždy dá stonásobnou žeň zde a tisíceronásobnou žeň na onom světě, začez' vám ručím jako spolehlivý Rukojmí!"

193. ZÁKLADNÍ PŘIROZENOST ČLOVĚKA.

1) (**PÁN** :), „Ovšem, tu i tam někdo sice řekne a bude soudit takto: Ano, ano, je dobře kázat o ctnosti a štedrosti a lakotu líčit jako nejohavnější neřest; kdo však může vlastně za to, že jeden člověk má v sobě jako pravý základ života převážný pud pro marnotratnou štedrost a zato druhý pro naprostou lakotu?! U obou je prý to jedna věc a vnější projev jejich nejvnitřnější lásky, z níž u každého vzrůstá oblažující pocit pro něho samého, který by pak jeden jako druhý podržel pro sebe. Prvý však zesmutní nemá-li tolik nadbytku, aby obšťastnil své chudé spolubližní a druhý zesmutní, nezískává-li tolik, kolik si přeje - anebo dokonce snad ztrácí! Toto vše je prý již tak původně v přirozenosti člověka a tu pak nemůže být v podstatě ani nepravosti, ani nějaké pravé ctnosti. Lakotě je štedrost nepravostí - a štedrosti ve stejné míře lakota. Může snad voda za to, že je zcela měkká a poddajná přirozenosti a kdo může odsuzovat kámen pro jeho tvrdost?! Voda musí být taková jaká je a rovněž kámen jaký je!

2) To je dílem sice správné; přirozenost štědrého je být štědrým a přirozenost lakomce na-prostý opak. Leč s touto věcí je to takto: S pudem k sobectví a lakotě přichází každý člověk jako dítě na svět a jeho duše má v sobě stále ještě nejhrubší hmotně zvířecký živel a to platí zejména pro ony duše, které nejsou shora, nýbrž jen s této Země. Ale tohoto živilu nejsou zcela prosty ani duše, které přicházejí na tuto Zemi s hvězd.

3) Je-li potom člověk v tomto zvířecím živilu vychováván, obrací jej pak sám vždy víc a více do základu svého života, to jest do své lásky; protože tato láska je však zvířecí, zůstává tedy člověk také stále dravým zvířetem a nemá nic lidského nežli jen darebnou podobu, rozvázaný jazyk a následkem uspořádané stavby mozkové pravidelnou možnost poznávací, která je však zvířecím živlem stále víc a více poháněna k mrzké činnosti. Následkem toho může jako dobré a oblažující poznávat jen to, co chce čistě zvířecký živel.

4) Kdyby nyní někdo chtěl tvrdit, že ve vlastním smyslu podle pravdy není ctnosti a tudíž také nepravosti a že činíme velmi nesprávně, odsuzujeme-li lakotu naproti štědrosti, budiž odkázán na tento Můj výklad; ať jej zkoumá a dobře o něm uvažuje!

5) Zasadí-li však zahradník do své zahrady dva ovocné stromy a náležitě je ošetřuje, - bude mu snad jedno, nese-li mu jen jeden strom ovoce, druhý však téhož druhu a v téže zemi stojící, týmž deštěm a rosou, stejným vzduchem a stejným světlem vyživovaný nenese naprosto žádné ovoce, ba nedává ani dostatek listů vhodného pro stín? Tu si rozumný zahradník řekne: „To je nepodařený nemocný strom, jenž v sobě stravuje všechny šťávy, které dostává; podíváme se, zda mu nelze pomoci!“ Tu zkusí zahradník všechny mu známé prostředky a když nakonec všechny tyto prostředky nic nepomohou, vyhubí neúrodný, v sobě samém zkažený strom a na jeho místě zasadí jiný.

6) Lakomý a sobecký člověk je tedy člověk v sobě sebou samým zkažený a nemůže přinášet žádné plody života, protože stravuje všechnen život v sobě samém.

7) Naproti tomu však člověk štědrý je již proto v sobě ve správném řádu života, že nese navenek hojné plody.

8) Strom však nemůže za to, zda nosí či nenesí plody; neboť netvoří se sám, nýbrž tvoří jej v jeho organismu vystupující duchové ze souzené říše přírody svou silou a v nich jsou nejvyšší prostou a tedy také rovněž tak omezenou inteligencí. Člověk však stojí na tom stupni, aby sama sebe tvořil neomezenou inteligencí své duše a přeměnil ve strom nesoucí nejhojnější plody života.

9) Koná-li to, k čemuž má všechny prostředky, pak se teprve stává řádným člověkem v pravém věčném řádu Božím; nekoná-li to však, zůstává zvířetem, které jako takové nemá v sobě život a proto také nemůže nechat dobrými a láskyplnými skutky přejít život na bližního.

10) Proto tedy ti zachránění perští Židé jsou již zcela dobře uspořádaní lidé a je nyní zcela snadné přivést je do vyšší moudrosti; neboť je-li nějaká lampa naplněna olejem tak, že olej začíná přehojně přetékat a má-li v sobě dobře postavený a silný životní knot, pak je jen třeba tento knot zapálit a celá lampa bude ihned plná světla a bude kolem sebe v rozsáhlém okruhu vše pěkně a jasně osvětlovat!

11) A tyto perští Židé i se svými ženami, které vzali někteří z nich s sebou, jsou takové dobře naplněné lampy; tu tedy již nebude příliš mnoho zapotřebí a všechny budou plny světla!

12) Praví poté **CYRENIUS**: „Pane, to je pro veškeré lidstvo již opět nejvyšší důležitá nauka a měla by být jistě napsána a uplatňována a zůstávat až do konce světa!“

13) Pravím **JÁ** : „Správně se o to staráš a Já jsem se již postaral, že důležité věci z toho jsou v tvých svitcích již napsány. Leč každý takový záznam prospívá k životu jen tolik jako mrtvý průvodce poutníkovi na mnohých silnicích a bludných cestách tohoto světa. To však, co může každému pomoci a dáti mu moudrost, sílu a život, bude každému člověku vepsáno do srdce a to zcela nezahladitelně tak, že toto písmo věčného životního práva a jeho vnitřních a vnějších vztahů je při každém jednání přičítám se božskému řádu v srdci lidském samo sebou hlasitě předčítáno, varuje duši, aby se vrátila do původního božského řádu!

14) Bude-li člověk tohoto vnitřního hlasu následovat, bude ihned na pravé cestě; nebude-li se však podle něho řídit, nýbrž bude jednat podle zuřící vášně svého těla, bude si pak muset jen sám sobě přičíst, bude-li vlastním soudem v sobě samém pohlcen. - Nyní však vidím, že naši Peršané povstali; proto je budeme také co nejradostněji očekávat!“

194. MÍNĚNÍ PERŠANŮ O PÁNU.

1) Zatím co jsem vykládal Cyreniovi o štědrosti a lakotě, radili se Peršané mezi sebou kdo asi jsem. Někteří mínili, že jsem prorok; Jiní Mne považovali za mudrce, kterému jsou velmi dobře známy všechny školy egyptské, řecké a jeruzalémské; několik jich dokonce mínilo, že jsem asi nějaký římský princ, že znám všechny poměry velké říše a proto mám velkou státní moudrost. Proto si musí dát přede Mnou velmi dobrý pozor; neboť jinak by pyšný Říman Cyrenius jako vrchní místodržitel celé Asie se Mnou nezacházel tak velice pokorně! Ale jeden z obou vyslanců pravil: „Ať už je tomu jakkoli; v každém případě je to nějaký vyšší člověk a můžeme se od něho něčemu naučit; a toho je nám v této době všem nejvíce zapotřebí!“

2) S tím byli konečně všichni srozuměni, vstali a ubírali se ke Mně na pahorek, ačkoli se již začínalo dosti stmívat.

3) Zároveň však přišel také starý Marek a tázal se Mne ohledně večeře, stolů krupobitím rozbitých a kvůli ještě velké vlhkosti půdy a co tu bude třeba nyní dělat.

4) **JÁ** však jsem mu ukázal na Peršany a řekl: „Pohleď na to velké a pro Mne nejvyšší chutné jídlo; ti musí být ještě před večeří úplně straveni Mou láskou! Do té doby najdeš již čas, abys připravil tělesnou večeří a stoly dal trochu do pořádku; neboť jsou rozbité jen některé a ty budou v pravý čas již zase znovuzřízeny. Rozžehněte však ihned světlo, aby lidé nechodili ve tmě!“ Poté se Marek rozradostněn vrátil zpět a uvedl vše do pohybu.

5) Peršané však přistoupili ke Mně, poklonili se podle jejich mravu opět až k zemi, nicméně potom se však vzpřímili a nezůstali ležet na tvářích.

6) **Jeden** z dřívějších dvou vyslanců se ujal slova a pravil: „Pane a jistě velký příteli lidí, kteří jsou dobré vůle, hle, už jsme tu! Znáš naše záležitosti i důvod, který nás táhl do této krajiny. Ale my to považujeme za obdivuhodné řízení shora a pravíme s Jobem: „Pane, Tvé je všechno, nebe a země, vzduch a voda! Ty dáváš a bereš kdy a jak se Ti zalíbí; žebrákovi můžeš propůjčit korunu a žezlo a hlavu králů sklonit do prachu nejuplněnější nicoty!“ Proto nás to také nebolí; neboť člověk, který vždy věrně nosí v srdci vůli všemohoucího Boha, nikdy netruchlí, leč by před tváří Boží zhřešil. Proto také pro naši značnou ztrátu netruchlíme; neboť kdyby při této smutně vypadající události nespolutřásla vůle Boží, byli bychom nyní, jako tomu jinak po všechna léta bývalo, jistě přišli bez nejnepatrnější srážky k svým penězům. Ale tady spolutřásla zřejmě vůle Boží a té rádi obětujeme tu maličkost - a rádi bychom přinesli ještě větší oběti, kdyby to od nás žádal Všemohoucí; neboť jedině On je Pán, my jsme jen Jeho vždy jedině Jemu sloužící a poslušní sluhové.

7) Milujeme a bojíme se jedině Boha a proto nemáme z lidí strach; jestliže nás však Pán nebes a země před lidmi nějak zahanbil, měl pro to již Svůj nejlepší důvod! Neboť člověk se až příliš snadno a lehkomyšlně dopouští před Bohem hříchu, který přináší duši vždy velkou škodu; tu však potom přichází Pán s dobrou metlou a pomáhá člověku opět na pravou cestu!

8) Z toho, milý Pane a příteli, vidíš, že jsme lidé, kteří na Boha dávno ještě nezapomněli. Ty jsi snad asi nějaký moudrý pohan a obeznaný v silách přírodních; my však známe jen jednu všesílu je jedině v Pánu Bohu. Proti tomu bychom nepřijali žádnou nauku!

9) Chtěl-li bys nás tedy učit nějaké pravé moudrosti, pak nezapomeň, že jsme nezměnitelně nejpevnějšími vyznavači božské nauky Mojžíšovy! Proti této nauce nic nepřijmeme i kdyby zněla a byla sebe moudřejší! Neboť chceme být všichni před moudrým světem raději blázny - nežli státi tu před Bohem jako hříšníci!“

10) Pravím **JÁ** : „Zcela správně tak a jste na nejlepší cestě! Ale jak v Mojžíšovi, tak zejména v prorocích jsou věci, které by vám mohly být ještě zcela temné. A tyto věci bych vám rád objasnil, abyste také vy a vaši bratři, ženy a děti pochopili o jakou dobu nyní jde!“

11) Když Eliáš ležel ukryt v horské jeskyni, oznámil mu Duch, aby v jeskyni zůstal tak dlouho, až půjde kolem Sám Jehova! A Eliáš se postavil v jeskyni poblíž východu a naslouchal. Tu přišla pojednou nejvyšší prudká bouře, která zuřila kolem tak mocně, že se tím zachvěla celá hora. Eliáš se domníval, že nyní šel snad kolem Jehova. Duch však odpověděl: „V bouři Jehova nebyl!“

12) Eliáš naslouchal dále a hle, brzy nato přešel kolem jeskyně mocný oheň! Mocně hučel a rachotil a vnější stěny mocí horka zeskelnatěly. Eliáš mínil, že to tedy byl Jehova. Duch však odpověděl řka: „Ani v tomto ohni Jehova nebyl!“

13) I pomyslel si velký prorok: „Tedy ani v bouři, ani ve všemocném ohni není Jehova v podstatě Své Lásky přítomen!"

14) Když tak zcela vážně přemýšlel, tu zašelestil zcela jemný a tichý dech kolem jeho jeskyně a Duch promluvil opět řka: „Hleď, Eliáš, v tomto jemném a mírném šelestění šel Jehova kolem a to ať ti slouží jako zaslíbené znamení, že nyní můžeš zcela svobodně kráčet a opustit tuto jeskyni, v níž jsi musel v skrytu čekat na vykoupení!"

15) I vystoupil Eliáš v dobré mysli z jeskyně, vydal se do širého kraje a cesta do velké Domoviny byla pro něho bez nebezpečí volná a otevřená (1. Král 19, 9-15; vyd.).

16) Jste-li již tak pevní v Písmu, pak Mi vysvětlíte tento zvláštní obraz !"

-

195. PÁN VYKLÁDÁ TEXT PÍSMÁ

1) Po této Mé otázce a předchozím líčení vyvalovali všichni oči a nevěděli co by na to odpověděli. Neboť čím více o tom přemýšleli, tím zmatenější to bylo v jejich rozumu a mysli.

2) **Jeden** z obou vyslanců učinil za chvíli poznámku řka: „Velký, moudrý příteli! Ty se mi zdáš být v Písmu velmi zkušený, ač jsi asi Říman nebo Řek. Tebou nám předvedený nejvyšší mystický obraz o proroku Eliášovi je v podstatě správně předveden; ale dosud mu ještě nikdo nikdy neporozuměl. Bylo by skutečně zvláštní, kdyby nám Židům mělo tom dát vysvětlení pohan. Ale my tě o to prosíme; neboť já jsem si již jednou dal vysvětlit leccos temného z proroka Izaiáše od jednoho moudrého pohana ze země východní a měl jsem nejoprávněnější důvod obdivovat se jeho hluboké moudrosti. Zde se zdá být opět podobný případ. Proto tě všichni, jak jsme tady, prosíme, abys nám podle svého úsudku odhalil tento obraz!"

3) Pravím **JÁ** : „Nuže, budiž! Ale především musím opravit váš omyl, v němž Mne považujete za pohana, potud, že já nejsem pohan, nýbrž od narození Žid jako vy; nyní jsem Vše se všemi, abych všechny získal pro Říši Světla, pro Říši věčné pravdy. Kdo má uši slyš a kdo má oči viz!"

4) Eliáš představuje čistou duši člověka a jeskyně, v níž byl skryt, je svět a vlastně tělo a krev člověka. Duch, jenž mluví k Eliášovi, vlastně k lidské duši, je Duch Boží, s nímž se má duše sjednotit, ale ještě nemůže, protože Jehova ještě nešel kolem tělesné aneb světské jeskyně.

5) Kolem se táhnoucí bouře znamená dobu od starého Adama až. k Noemovi, oheň dobu od Noema až na tyto časy.

6) Doba však jemného šelestu před prorokovou jeskyní je právě před námi a každé duši dobré vůle dá v duchu a ve vší pravdě úplné vykoupení a nota bene (pamatuj dobře vyd.) také vy jste nyní na tom stupni, abyste obdrželi volnost Eliášovu!

7) Také loď, která vás sem dopravila, byla podobna jeskyni prorokově. Z počátku se octla ve velké mocné bouři a vy jste trpěli velkou nesnází a úzkostí a když jste byli zahrnutí bouří na širé rozbourené moře, tu šlehal tisíce oheň kolem vašeho malého vratkého světa ze zpuchřelých prken; ale Jehova nebyl v ohni, ačkoli vám přinesl Svým ramenem (andělem) záchránění a zachování.

8) Nyní však jste zde, kde to po bouři a ohni kolem vás zcela jemně šelestí; kdo to asi může být v tomto jemném šelestění před vámi a ve vaší blízkosti?!"

9) Tu Peršané přesmíru užasnou a **vyslanec** praví: „To je zvláštní, zvláštní! Tento úplně jeden a týž obraz kupodivu podobný s oním starým obrazem proroka Eliáše! Také s naším záchráněním to bylo a to ne v nepatrné míře podivuhodné a nyní zde na tomto pahorku pociťuji opravdu fysicky a mravně ono zvláštní tajuplné šelestění, o němž Duch pravil proroku, že v něm šel kolem Jehova! - Ano, co tedy myslíte, vy všichni moji bratři a sestry?! Jak vám tato věc připadá?"

10) Praví **všichni ostatní** jako jedněmi ústy: „Nám to připadá právě tak podivuhodně jako tobě; ale ze sebe samých tu ke světlu nedojdeme! Proto nechme za tebe a za nás za všechny mluvit jen tohoto moudrého muže!"

11) Praví **vyslanec**: „Ano, to by bylo ovšem to nejlepší; ale na tomto místě, kde se zdržují nejvyšší velitelé Říma a králové a knížata, se nemůže přímo žádat to neb ono, nýbrž tu třeba především prosit o milostivé dovolení, aby se smělo prosit za něco, co bychom hlavně chtěli!"

12) Skočím do řeči **JÁ** : „Příteli, toho zde zajisté netřeba! To je sice zvykem v Persii, ale nám to zůstane navždy vzdálené! Před Bohem, příteli, je pokora lidskou duši příliš hloupě snižu-

jící již právě tak dobře pošetilostí, jako každá jiná jen v pohanství se vyskytující pošetilost, - a tím spíše příliš velké pokořování člověka zase jen před člověkem. Toto až příliš patolízalské projevování pokory člověka před člověkem činí oba špatné; prvního člověka proto, že tuto pokoru většinou jen předstírá a tím obviňuje svého bližního ještě z větší pýchy a druhého člověka proto, že se tím ve skutečnosti stává ještě pyšnější!

13) Pokora, která vychází z čisté lásky, je správná a pravá pokora; neboť ona si váží a miluje v bližním bratra jako bratra, nečiní však ani sebe ani bližního bohem, před nímž by se mělo padat na kolena a klanět.

14) Co chceš, anebo co bys chtěl, to žádej jako člověk od člověka a jako bratr od bratra; ale nikdy se nemá člověk před člověkem plazit v prachu.

15) Co od člověka nežádá Bůh, to tím méně má žádat člověk od svého bližního! To je také v nejuplnějším řádu Božím správná moudrost; proto si ji zapamatujte a jedněte podle ní, tak budete milí před Bohem a před lidmi.

16) Avšak nyní opět o něčem jiném! Abyste mohli to jemné šelestění před jeskyní prorokovou poněkud hlouběji v souladu s časem poznati dám vám nyní jinou otázku, ježto jste jak se říká, ještě v jádru pevní Židé!"

196. OTÁZKA PÁNĚ O MESIÁŠI.

1) (**PÁN**) „Copak soudíte o zaslíbeném Mesiáši, jenž má podle proroctví všech proroků právě v této době přijít, aby vykoupil Židy? Dáváte jako moudří lidé skutečně na to něco anebo nedáváte, jako nyní mnozí na taková pro lidský rozum příliš mystická proroctví nic nedají?!"

2) Praví **vyslanec**: „Vznešený příteli! To je krajně choulostivá věc! Nedat nic za to by bylo pro pravého Žida přece jen příliš opovážlivé, - a v nejuplnějším vážnosti dát něco na to, je právě také věc velmi odvážná; neboť tím se může otvírat nejširší brána temné pověře a připravovat jí tedy nejsvobodnější vstup!

3) Zda má nyní zcela žádná víra přednost před temnou pověrou - anebo naopak - o tom rozhodovat přenechám rád větším mudrcům nežli jsem já. Avšak můj stále střízlivý rozum mi praví tolik, že zcela žádná víra zdá se mít značnou přednost před temnou pověrou.

4) Neboť zcela žádná víra se podle mého názoru podobá novorozenému dítěti, anebo prázdnému, ladem ležícímu poli, do kterého není ještě nic zaseto. Dítě se může stát dobrou výchovou úplně moudrým mužem a do ladem ležícího pole může být zaset každý druh ušlechtilého plodu; je-li však pole jednou zarostlé všelikým bujným plevelem a dorostlé dítě vyučováno všelijakým hloupostem, pak to se vzděláním moudrosti buď vůbec již nepůjde, anebo jistě s největší námahou. A jak těžké je očistit role ode všeho plevelu, to ví každý poctivý rolník, kterému vždy šlo o to, aby očistil svá pole ode všeho plevelu a pak je udržoval čistá! - Nuže, vznešený příteli, takový je asi náš střízlivý názor.

5) Vzhledem k zaslíbenému Mesiáši neříkáme ani ano, ani ne; jestliže však nám nějaký opravdový, v Písmu zběhlý mudrlec tu věc objasní, budeme mu jako Židé a lidé velice zavázáni. Víš-li o tom něco platného, sděl nám to; naše vděčnost za to věčně nikdy chybět nebude!"

6) „Soudil jsi zcela správně!“, pravím **JÁ** vyslanci. „Žádná víra je mnohem lepší, nežli temná pověra, přesto však má nicméně také některé zlé výstřelky, které nakonec, jestliže jednou hodně zatvrdly, lze rovněž tak těžko vyléčit, jako je těžko zaplevelené pole očistit.“

7) Zaplevelené pole však aspoň ukazuje, že je jeho půda dobrá, jinak by nerostl na ní plevel; To však neukazuje pole úplně ladem ležící.

8) Víš, když tak zvaný matematicky determinovaný (vymezený; př.) světský rozum pevně zaujal místo u nějakého člověka, pak je to již velmi těžká věc s nějakou sebevznešenější přemoudrou vírou v něco čistě duchovního! Takový rozumový člověk chce mít nakonec vše matematicky dokázáno. Věci, které nemůže vidět a měřit, nechce naprosto brát na vědomí.

9) Nyní posuď sám, zda je to potom také s takovým člověkem ohledně přijetí čistě duchovních věcí lehká věc!"

10) Praví **vyslanec**: „Ovšem, vznešený a přemoudrý příteli! Ale tu lze přece zajisté zcela spolehlivě tvrdit, že podobných lidí je málo a tyto ojedinělé vlašťovky dávno ještě jaro nedělají. Tací rozumoví učenci jsou však pro pravdu nakonec přece jen mnohem přístupnější nežli všichni černí hrdinové nejtemnější pověry, zvláště kde se tato pověra stala vírou za chlebem! Jako

taková nedá se sebou již nikterak smlouvat a snaží se vše, co by ji jakkoli mohlo poškodit, pronásledovat ohněm a mečem. Toto prožíváme se strany našeho kněžstva, kterému nyní není již žádný prostředek příliš špatný, aby jím uchránilo své černé podvody před pronásledováním!

11) Tím však nechci nikterak tvrdit, že by měli kněží nějakou víru v to, k čemu jiné s výhrůžkami za vlasy přitahují, aby věřili; neboť jejich pohnutkou je chléb, nejlepší chléb, mnoho zlata, stříbra a drahokamů. Avšak mnohonásobně oslepené lidstvo tomu nicméně věří a to často s nejbouřlivějším a s nejukrutnějším fanatismem!

12) Nuže, před lidstvem takové nejvyšší pošetilé víry je i ten nejstereotypnější (nejutkvělejší; př.) rozumový člověk o nesmírně mnoho a mnoho požehnání napřed! Je aspoň přítelem pravdy, i když také nejvyšší stereotypní, zatím co vpravdě pověrečně černé lidstvo jakoukoli pravdu od sebe odmítá a považuje raději kůl od stromu za opici nežli za to čím skutečně je.

13) Přítel pravdy je však přece vždy nějak rozumově přístupný, kdežto u černých pověřčivých lidí nelze nikterak ani zdaleka myslet na nějakou i jen zdánlivě rozumovou přístupnost nějaké pravdě!

14) Že výslovně matematické lidi lze těžko přivést na čistou víru, to je zcela známá věc; jestliže však tento člověk jednou něco přijal, třebaže jen jako hypotézu (domněnku; vyd.), bude ji pak také skálopevně držet a vynaloží vše, aby ji jako prvou pravdu možno-li i matematicky dokázal.

15) Učiní to někdy temný pověřčivý člověk?! Tomu je bláto a pravé zlato jedno; a já trvám pěkně na tom, že zcela žádná víra je mnohem lepší nežli víra, jaká je na př. domovem u nás!

16) Jak jsme však slyšeli, není prý nyní jeruzalémské chrámové kněžstvo zrovna o mnoho lepší nežli naše kněžstvo perské. Zázračná archa úmluvy je již dávno odbytou věcí; neboť až příliš dobře víme, kdy a kde byla za starou zhotovena nová, - ovšem v Jeruzalému ne, nýbrž u nás hezky hluboko v zemi perské, aby se to neprozradilo. Ale to jim příliš mnoho neprospělo; neboť i nakonec museli perským umělcům zaplatit za mlčení desetkrát tolik, nežli stála celá ta truhla a umělci to přece pak vyprávěli domorodcům a tito nám Židům. Proto my se, vznešený příteli, velmi pevně držíme nauky Mojžíšovy, ačkoli také tu jsou věci, které přirozeně smyslově jsou holým nesmyslem; nikdo nicméně do toho nedovede vložit zdravý smysl a proto o tom nikdo nějak dále nehlobá. Avšak co se týče zákona a morálky je to nepředstížitelně dobré a moudré a nikdo si nemůže ani v nejjasnějším ranním snu dát snít něco moudřejšího a lepšího!

17) Tuto část Písma nazýváme však také jedině božskou; na všem ostatním nám pramálo záleží, zejména na části prorocké, které žádný člověk nemůže rozumět.

18) Obraz Eliášův, který jsi nám vysvětlil, je sice velmi případný a krásný pokud se týče očekávaného Mesiáše, kterého s největší pravděpodobností třeba brát jen čistě duchovně; co však o tom prorokují jiní proroci je nejvyšší mystické, potřebuje silné vysvětlení a ještě silnější víru, která na štěstí u nás již naprosto není domovem!

19) My se můžeme přímo honosit tím, že máme v podobné výstřední věci pramálo víry; avšak zato tím silněji věříme v jednoho pravého Boha, Který skrze Mojžíše co nejopravdověji mluvil k dětem této Země!

20) Avšak velmi mnohému z naší přesvědčivě pevné víry v Boha děkujeme také Platonovi, jehož spisy čteme a následujeme. Mojžíš je praktický a kreslí cestu života ostře vyznačenými čarami; Plato je však napořád duch, duše a ukazuje duši, duši a duchu ducha. A shrneme-li vše to, my nazýváme Mojžíše, Platona, Sokrata a některé proroky, chápou-li se v pravém světle, oním vlastním Mesiášem, který přijde shora, odkud přichází k Zemi a k lidem dobré vůle všechno světlo.

21) Nuže, vznešený moudrý příteli, tím jsem nás zcela odhalil jakými jsme, jak myslíme a cítíme; nyní je na tobě, je-li ti známo něco lepšího, abys nás s tím, chceš-li, seznámil! jaký bys tedy ty měl na příklad názor o prorocích a o zaslíbeném Mesiáši?

197. OBTÍŽE S OBRÁCENÍM PERŠANŮ.

1) Pravím **JÁ** : „Neslyšeli jste i ve vaší zemi nic o tom, že se před třiceti roky narodil v jednom chlěvě u Betlému, starého města Davidova, Židům Král z panny?

2) Tři mudrci z vašich východních zemí viděli hvězdu a dotazovali se svého ducha, co jim znamená tato cizí hvězda. A duch je vyzval, aby tu hvězdu následovali, že je povede k nově

zrozenému Králi Židů, jenž založí na Zemi Království, kterému věčně konce nebude.

3) Mudrci vzali zlato, kadidlo a myrhu, sedli s velkou a skvělou družinou na soumary a šli za hvězdou, která neodpočinula, dokud nebylo dosaženo rodiště novorozence. I pátrali pak oni tři po novorozence a přišli až k Herodovi, který jim nemohl podat žádnou zprávu, nýbrž odkázal je opět k Betlému, kde odpočinula ona zázračná hvězda a doporučil jim co nejhorlivější pátrání s prosbou, aby mu ihned sdělili výsledek, aby také on přišel a vzdal poctu novorozence.

4) Když poté mudrci našli novorozence a přinesli mu své oběti, varoval je ihned poté duch z nebes, aby svůj objev Herodovi nezvěstovali a oni se pak vrátili do své země jinou cestou.

5) Řekněte, zda a co jste o tom slyšeli!"

6) Praví **vyslanec**: „Ano, ano, připomínáš nám věc, o níž se mnoho mluvilo v celé Persii až k Indii; neboť oni tři mudrci, jakých je na hranici Indie více, velice tu věc tehdy rozhlásili, takže to dokonce přišlo před krále, který si však z toho zrovna příliš mnoho nedělal, protože ví, že mudrci jsou nakloněni vždy k tomu, aby z komára udělali celého slona! Proto podobné věci nečiní u nás nikdy nějaký zvláštní dojem a nyní také na vyšších místech všechny divy kouzelnictví ztratily veškerou cenu něčeho zvláštního a mimořádného, protože na lepších místech jsou již obeznámeni o všech způsobech zázračných kouzel. Na dobře zvolené a zdařené kouzelnictví se sice ještě dívají, jsou-li při dobré náladě a smějí se pak tomu, když se tu vyskytne leccos žertovného, - avšak, jak bylo řečeno, u nás jsou podobná kouzla úplně bez ceny.

7) Jen čistá, číslu prokazatelná pravda u nás něco platí; všechna jiná nepochybná podivná blouznění ztratila u nás lepších již dávno všechnu cenu a otevřeně řečeno, nic na to již nedáme! Tu i tam mohou mezi nimi být skryty také zcela opravdové věci; ale tyto věci vězí pak již zakopány ve všelike mystice tak, že je již žádný lidský rozum nedovede jako úplně čisté dopravit na neklamné denní světlo a ty, vznešený příteli, sám uznáš, že je rozumnější, aby se všechny smysly řídily jen podle čisté pravdy, nežli aby se holdovalo sebe básničtějšímu blouznění!"

8) Praví zde stranou ke Mně **CYRENIUS**: „Pane, jak se mi zdá, zde nebude možno s těmito o sobě sice velmi cennými lidmi pro naši věc co dělat; stojí příliš hluboko v jejich ciferné pravdě a jsou rozhodně proti všemu, co obvykle nazýváme vírou! Také se zdají být přímo nepřáteli jakéhokoli zázraku, kterého v nejkrajnějším případě vždy používáš jako nezvratného důkazu pro Svou nejúplnějši božskost.

9) S nějakým zázrakem už jim asi sotva budeš smět přijít, abys je úplně nerozčilil a také s ostatními důkazy jako vysvětlivkami na Tebe se vztahujících textů v proroku Jesaiášovi, Davidovi a Šalomounovi se s nimi nic nepořídí, protože proroci mají u nich špatný úvěr; a tak tu skutečně třetího východiska již neznám! Neboť číslicemi nelze přece dokázat, že jsi ten skutečný Mesiáš a jinak se zdají být nepřístupní!"

10) Pravím **JÁ** stranou k Cyreniovi: „Nech jen toho; to je Má starost! Bylo-li možno napravit Mathaela a představeného Florana, bude tedy zajisté možno napravit také je. Nejtvrdošijnější byl přece představený Stahar a ten je nyní v nejúplnějším pořádku - a tím spíše a snáze budou do náležitého pořádku přivedeni tito poctiví lidé!"

11) Praví **CYRENIUS**: „O tom nepochybují, neboť jedině Tobě jsou všechny věci možné; ale pro mé ještě velmi lidské pojmy nelze tuto věc nikterak tak snadno provést!"

12) Pravím **JÁ**: „Ovšem, ale proto přece to není nemožné; jen se jim musí dříve dát příležitost, aby se mohli úplně uvolnit. Teprve potom až budou s uvolněním svého nitra hotovi a u konce, bude možno v jejich očištěných zahradách srdce položit nový plod!"

13) Zatím co jsem vyměňoval s Cyreniem těchto pár slůvek, šuškali si Peršané potají do uší a náš vyslanec jménem **SCHABBI** Pravil svým druhům: „Mně to stále více připadá tak, jako bychom stáli na žhavém uhlí. Záležitost Mesiáše je zde asi velmi rozhlášená. Římané, kteří mají jemný nos, jistě o tom slyšeli něco zvonit a nyní nepochybně již zkoumají všechny kouty židovské říše, aby se nějak zmocnili onoho muže, který má zde na Zemi k nejzřejmější nevýhodě světských vládců založit navěky nezničitelné, jakož i úplně nepřemožitelné Království. Proto třeba, abychom byli neobyčejně chytří, bychom se neučinili v očích Římanů úskočnými!"

14) Muž, který nyní zcela potají mluvil s vrchním místodržitelem, je zřejmě zcela prohnáný, všemi mastmi mazaný examinátor (zkušební komisař) Říma! Kdybychom zde jen trochu pevně a nezměnitelně uvěřili v příštího Mesiáše, byli bychom jistě již obětováni! Proto třeba zde zůstat stereotypně při matematice, spíše poslouchat nežli mluvit a bude-li se opět něco vynášet o Mesiáši, pak už kvůli svému pozemskému štěstí víme, co máme pro vnější zdání jako z jedněch úst mluvit! Pro sebe již víme, co máme jako Židé soudit o prorocích; ale tohoto chytrého hrdinu

si na nos uvázat nepotřebujeme! Ten soudce a examinátor je v našem Písmu od A do Z nad všechny naše znalce Písma zběhlý a chtěl by nás trochu chytat; avšak také my jsme chytří a moudří a nepodaří se mu to, přesto že jsme zde byli tím podivným mužem zachráněni před jistým zánikem. Proto zůstaňme jen pevně stát při naší matematice a odejděme odtud se zcela zdravou kůží! Ale nejneopatrnější podřeknutí proti tomu mohlo by nás uvrhnout do největších nesnází!"

15) Všichni ostatní dávají Schabbimu za pravdu a slibují mu, že se zde budou chovat jako jeden muž a že neprozradí ani slůvko ze všeho toho, čemu věří o Mesiáši.

16) Nyní však vstoupím opět mezi ně **JÁ** a pravím vyslanci: „Ale Schabbi, proč myslíte v srdci zle proti Mně a proti těm neškodným Římanům ?!"

17) A myslíš, že Mně ušlo, co jsi zde nyní se svými lidmi potají ujednal? Pravím tobě: ani slůvko Mně nezůstalo skryto! Neboť Ten, jenž viděl a věděl, že jste byli ve velikém nebezpečí, jinak by vám byl žádnou pomoc neposkytl, vidí také zde do základu vašeho srdce! Jelikož to však s vámi míní zcela upřímně a dobře, proč mu tedy nechcete věnovat důvěru?"

18) Praví **SCHABBI**: „Ty jsi zajisté chytrý a moudrý; ale prospěje nám něco ta tvá moudrost? Na mozek není z nás zrovna také nikdo padlý a domníváme se, že jsme tě prohlédli! Nejvyšší Římané po tvém boku, nedaleko odtud táboří římsí vojáci, nepochybně aby někde někoho chytili, kdyby ho všelijakými chytrými otázkami a řečmi nějak poznali?! Ale u nás již nemusíte vůbec nic hledat; neboť zde věčně nic nenajdete!"

19) Praví Mně stranou právě opět **CYRENIUS**: „Ach, to je s těmito lidmi přece jen zvláštní! Nyní se objevuje i nejvyšší zvláštní způsob přetvářky! Kdo by ji byl u těchto lidí hledal?! Nyní však jsou teprve notně zabezděni a zataraseni a to tak, že k nim nyní již nelze se žádné strany přistoupit! Co nyní s těmito lidmi?! Dělají si o nás utkvělou, v podstatě falešnou představu, která se u nich žel tak vyhranila, že jí vlastně nemůžeme nikterak čelit. Je nyní velkou otázkou co tu dělat?"

20) Pravím **JÁ** : „Tu bude ještě velmi mnoho co dělat; nyní jsou již mnohem blíže u cíle nežli předtím! Této opatrnosti dbali zcela potichu již hned z počátku, protože zde spatřili vás Římané! Neboť u nich se od nějaké doby rozšířila neblahá pověst, že v zemi židovské povstal skutečně Mesiáš a koná velká znamení, což se však Římané dověděli a tohoto Mesiáše co nejukrutněji pronásledují; neboť nevzali prý si na mušku jen Mesiáše, nýbrž také každého, kdo projevuje jen stopu víry v přicházejícího anebo již v příšedšího Mesiáše. A hle, v tom spočívá celý důvod jejich přetvářky, kterou brzy zvládneme!"

198. VÝSTRAŽNÁ ŘEČ SCHABBIHO.

1) Cyrenius nyní dobře poznává, jak jsou na tom s Peršany; ale nechápe, jak se mohlo takové opravdu satanské očernění Římanů dostat mezi perské Židy a kdo tam zasel takové habnebné semeno.

2) Pravím **JÁ** : „Cožpak nejsem chrámu znám jako činný již asi po devět měsíců?! Jdi tam a přeptej se! Odtamtud přicházejí všechny ty špatné a falešné zprávy o Mně, o Mému působení a také o vás Římanech, ježto vědí, že nejste proti Mně! Jan Křtitel by ještě žil, kdyby se nebyl chrám dovedl skrýt za matku krásné Herodiady!"

3) Vše vychází z chrámu a jeho ramena sahají daleko přes půdu zemskou; leč budou mu brzy velmi zkrácena! Hle, tak se mají věci a nyní snad nahlédneš, že s těmito lidmi lze sice nyní poněkud těžko jednat, ale přece jen ne marně! A oni musí být do pravého světla přivedeni, jinak by to bylo skutečně špatné pro Mne, pro Mou nauku a pro vás!

4) Nyní zajisté také poznáváš skutečný důvod, proč jsem vlastně zachránil tyto Peršany od zániku na moři. Pro zachování jedině jejich tělesného života nebyl bych vyslal žádného anděla na jejich záchranu; ježto však správné poučení těchto lidí o Mně a o Mé věci je nanejvýš důležité, protože oni mají velký vliv na svou velkou zemi a na svůj četný lid, musel jsem zachránit jejich život; neboť bez nich bychom neměli účinný prostředek, abychom osvobodili Peršany od jejich jednou pojatého bludu."

5) Praví **CYRENIUS**: „Tobě, ó, Pane, jedině všechna chvála; nyní je již vše opět dobré a mně je teď vše úplně jasné! Nyní jen s nimi jednej dále; neboť nyní již poznávám, že tu lze a také se musí očekávat jistý nejlepší výsledek."

6) Zatím co jsem však stranou takto poučoval Cyrenia, mysleli Peršané zcela jinak a náš **SCHABBI** pravil svým druhům: „Hledte, jak ti dva vysocí tam zcela tajně rozmlouvají, jakým novým nejúskočnějším způsobem by nás snad přece jen mohli polapit! Neboť až dosud z nás nic nedostali; ale nyní třeba, abychom se ještě desetkrát více sebrali! Dosud zkoušeli to s námi jen s malým nábojem, nyní nejspíše asi začnou s berany zdi bourajícími (obléhajícími stroji; vyd.) a nebudeme-li se nesmírně pevně držet, budeme srazeni jako slabá třtina! Proto bud každý z nás co možno na stráž! Neboť oni naprosto nikdy z nás nedostanou naši nejnuitnější viru jako vědro vody z nějaké cisterny! Ten examinátor mně předtím chtěl nahnat strach tím, že tvrdil, že zná co nejpřesněji všechny naše nejnuitnější myšlenky a to právě tak dobře, jako když předtím viděl a poznal naše nesnáze na vodě. Já však jsem si potají pomyslel: „Oho, ty chytrá liško! Touto dírou bys chtěl tedy ven?! Ó, tady to nepůjde, mrzký příteli!“ On však brzy shledal, že mne tímto úskokem naprosto nemůže chytit, proto ihned poté odešel k vrchnímu místodržiteli a jistě se s ním nyní domluvil na tom, jakou past by na nás nalíčil, aby nás jistě chytil; leč on nás do žádné pasti ani pozitivně ani negativně nijak nelapí. Na číhané však musíme stát jako jeřábi v močálech, - jinak jsme ztraceni!“

7) Práví jeden z nich: „Jak to, že ví tvé jméno? Od nás se ho dovědět nemohl!“

8) Práví **SCHABBI**: „To se zdá být sice poněkud zvláštní, ale to nás nesmí nikterak mýlit; neboť cesty a prostředky, které mají tito všemi mastmi mazaní lidé, aby se od jiných lidí dověděli nějaké zcela tajné věci, jsou nesčetné. Proto se při podobných zjevech nedáme tak snadno napálit.“

9) Vševedoucí je jedině Bůh - a člověk jen tehdy, je-li Duchem Božím povolán, aby ostatním lidem zjevil věci, které by mysl přirozeného člověka nemohla nikdy zbádat. Avšak takový Bohem nadchnutý člověk přichází do tohoto zlého sobeckého světa jen zřídka - a mezi nejtemnější pohany, kteří jsou plni vládychtivosti a sobectví, již zcela nikdy.

10) Ale tito lidé, kteří mají všeliká spojení se vším světem a jeho mudrci, jsou veskrz štvané chytré lišky a vyznají se zcela znamenitě v tom, aby z lidí vyloudili jejich tajemství! V čas potřebý se používá dobroty, přísnosti, velkomyslnosti, trpělivosti, ano i zasvěcování do jejich tajemství, aby u zkoušeného vzbudili úplnou důvěru a obměkčili jeho jazyk a množství jiných podobných úskoků, aby přišli často i na nejskrytější lidská tajemství. Jsou-li však tito slitování prostí pohané v prokázaném vlastnictví tajemství i jen zdánlivě odporujících jejich vládychtivým záměrům, pak běda tomu, kdo se těmito necitům prozradil! Jsou chytří a zlí a proto mohou být drženi na uzdě jen zase nesmírnou proti-chytrostí! Mohou se sice vplížit do tajemství všelijakými skrytými cestami, - nikdy však ne do tajemství srdcí, dovede-li je zkoušený vytrvale zastírat!

11) Přátelé, stojíme zde nyní před nejneúprosnějšími soudci! Sporné a u pohanů nejnenáviděnější téma (předmět) je Mesiáš, který nyní již skutečně vystoupil, jak jsme o tom byli se všech stran nejneklamněji ujištěni. Potají prý Se zdržuje někde v Galileji, nežli přijde Jeho pravý dobře vypočtený čas. Proto na Něho konají pohané honbu a již víra v možnost objevení Se velkého Zachránce Židů z tvrdých a ostrých tygřích drápů pohanů přináší smrt! Nyní víte, jaká páda nás to zde nosí a proto také budete vědět co tu dělat!“

199. ROZMLUVA MEZI DVĚMA VYSLANCI.

1) Práví **druhý**: „Ty jsi sice vždy opatrnost sama a opatrnost je matka moudrosti; ale zde ji asi neužíváš na pravém místě! Neboť trochu znalosti lidí máme také my a čím déle toho examinátora pozorujeme, tím více mizí každá myšlenka, že by snad za ním vězela i jen jediná falešná jiskra! Já, tvůj spolu-vyslanec jsem dříve poněkud napínal uši a zaslechl jsem leccos z tajné rozmluvy examinátora s Cyreniem a tato rozmluva obsahovala jen jakousi malou starost jak nás z našeho bludu vyléčit! My jsme byli na nepřímých cestách zlomyslně chrámem v základu zcela falešně zpraveni o Mesiáši a Římanech, proto prý jsme z nich měli nyní slepý strach a proto jsme skrývali svou zcela pravou a dobrou viru!“

2) Když jsme sem přicestovali, měli jsme přece leckterou příležitost pozorovat všude přítomné Římany a přes všechno naše sebechytřejší přeptávání jsme nikde nezjistili nic, z čeho bychom mohli soudit, že by byli Římané skutečně tak ukrutní; naopak mluvilo pro ně vždy a všude zcela nenuceně a radostně to nejlepší mínění. Ty jsi ovšem vždy říkával: „Kdyby byli v této záležitosti ukrutní, pak by to dovedli zatím před očima světa zcela dobře ukryt, aby nevyvo-

lávali před časem mezi lidem nepokoje!" Já však nejsem toho mínění; neboť každý člověk náleží přece vždy nějaké rodině a ta by jistě zpozorovala jeho odchod a konečně by se jala pátrat, kam se poděl ten drahý člen rodiny! Avšak o něčem takovém nebylo dosud nikde ani stopy a tak zde tedy myslím, že tvá jinak velmi chvalitebná opatrnost zachází trochu příliš daleko, zejména vůči tomuto examinátorovi, z něhož vyzírá naprostá otevřenost a prostosrdečnost.

3) Já zde však nyní pozoruji něco zcela jiného a to něco nanejvýš mimořádného a divím se velice, že něco takového mohlo zcela uniknout tvému bystrozraku!"

4) Praví **SCHABBI**: „Nuže, copak?! Já bych musel přece také něco pozorovat; neboť mým očím jinak tak snadno něco neujde a můj pocit je jemný jako ranní dech. Divil bych se, že ty bys zde snad objevil něco, co by bylo ušlo mým očím!"

5) Praví druhý vyslanec jménem **JURAH** : „A přece! Nepozoroval jsi, co chtěl examinátor jen tak nahodile naznačit tím, když nám tak pěkně makavě vysvětloval zjevení Eliášova v jesky-ni jakoby na něho samého se vztahující?"

6) Praví **SCHABBI**: „A co tím chtěl naznačit?"

7) Praví **JURAH**: „Nic jiného, nežli že je totiž on sám ten zaslíbený Mesiáš, před jehož mocí se musí sklánět všichni vládcové Země! Hle, já jsem zjistil co tak zcela ušlo tvé velké opatrnosti! Mé velmi špičaté ucho také postřehlo, jak tu krátce předtím vrchní místodržitel nazval tvého examinátora svým „Pánem"! Něco neslýchaného od takového římského vrchního vojevůdce! A hle, to jsou vesměs věci, přes které by se ze samé přehnané opatrnosti přece také nemělo příliš lehce přejít! Co však potom, kdyby tento vzácný muž byl přece jen tím zaslíbeným Mesiášem?!"

8) Praví **SCHABBI**: „Nuže pak by mohl být s mou jistě odůvodněnou starostí ve vysoké míře jen spokojen; neboť má opatrnost má přece ten účel, aby byla posvátnost naší Boží nauky uchována před slinou pohanů! Na tvém zjištění může ovšem již něco být; ale bez nejostřejší tajné zkoušky nesmíme ani z dálky nějak něco přijímat, - leč bychom k tomu byli silně donuceni nejmakavějšími důkazy. Vždyť vše, co jsi postřehl, mohlo by být pěknou maskou a pak bychom také zcela snadno mohli stát na místě mnou obávaném! Proto jen pomalu, příteli! Takové věci jsou-li pravdivé přijme člověk vždy ještě dosti záhy; neboť příliš předčasné přijetí by mohlo člověka uvrhnout do velikých rozpaků!"

200. UKVAPENÁ DŮVĚRA.

1) Nyní přicházím opět k Peršanům **JÁ** a pravím obraceje se hlavně k Schabbimu: „Nuže, co jste zatím ujednali? Považuješ Mne ještě za chytrou lišku, která vyšla jen proto aby vás kvůli Mesiáši Židů, Římany obávanému, vydala všechny jako trestné do neúprosných rukou nynějších světských vládců? Copak jsem skutečně podobný takovému zvrhlému zrádci?"

2) Praví **SCHABBI** poněkud rozpačitě: „Dobrý, vznešený příteli! Obličej je sice většinou zrcadlem duše, - ale ne vždy! Znal jsem člověka, jehož zevnějšek se podobal úplně nejmírnějšímu a nejprostosrdečnějšímu andělu jako oko oku a přece to byla jen přirozená maska, neboť tento člověk byl svou myslí in optima forma (ve vší formě; vyd.) dokonalý satan! Tento člověk byl pro svou krásnou a jemnou postavu dokonce oblíbencem dvora a vyznal se také ve všech možných uměních a vědách jako nejkrásnější jarní jitro; ale jeho mysl byla černější a temnější nežli vybájený Styx pohanů (řeka v podsvětí; př.)! Běda tomu, kdo by se mu byl kdy vlídně přiblížil! Ztracen byl každý! Ženy za ním běhaly jako posedlé, ačkoliv každá žena, která se k němu přiblížila, padla mu tak jistě za oběť, jako padá na zem dešťová kapka, kterou mrak již nemůže udržet. On však byl vždy tím nejnevinnějším, nejjemnějším a nejčistším člověkem! Všude způsobovaly vše nepředvídané okolnosti; podivuhodné bylo jen to, že jemu samému nemohly ty nešťastné okolnosti nikdy na tělo. Vyšel všude se zcela zdravou kůží; jen těm, kdož se mu přiblížili, dostalo se vždy okusit na život a na smrt nejtěžší břemeno zlých okolností! O, svému králi byl nejvěrnějším sluhou, ale každému poddanému zcela podivně libým dáblem!"

3) V královském městě měl jeden bohatý Řek, který se však dal na naši víru obrátit mladou překrásnou a neobyčejně milou ženou, která byla svému muži tak věrně oddána jako tato má pravá ruka mému tělu a vůli mého srdce. Netrvalo však nikterak dlouho a tento spanilý satanský člověk se dověděl o oné krásné ženě a ihned zařídil své cesty tak, aby na nich byl tou ženou zpozorován. Náhoda tomu chtěla, že se Řek dostal jednou do protivné soudní pře s jedním rodem a mravem pravým Peršanem pro zdráhané splacení velmi značného a plnoprávného dlu-

hu, který učinil Peršan u našeho Řeka. Peršan měl za své soudce stejně umravnělé krajany a tak nemohl náš Řek vůči zpronevěřilemu a věrolomnému Peršanovi dojít práva. Tu pravila jednou žena, vědouc dobře, že se onen krásný dvořan již častěji na ni zadíval: „Což kdybychom pomocí krásného dvořana hledali pro naše dobré právo u krále ochranu?“ Řek pravil: „Ano, já vím, že on často pohlíží na tebe s velmi žádostivýma očima; a slovo tvé anebo mé by mnoho zmožlo, i kdyby za ním také nevězelo za odplatu nic nežli zcela slepá naděje; leč o tomto krásném dvořenínu není slyšet naprosto nic dobrého! Ano, bylo by dokonce lépe být s ním v nepřátelství! Kdo se s ním pustil do sebe vlídnějšího styku, přišel bez okolků do velikého neštěstí! Proto ztráta našeho požadavku se mi zdá být mezi těmito dvěma zly menším zlem a učiníme lépe, když prvé a menší zlo přineseme za oběť Pánu!“

4) S tím pak byla také krásná mladá žena zcela srozuměna. Brzy poté přišel však náš dvořenín sám do domu k našemu Řekovi, aby si tu něco nakoupil; neboť náš Řek je obchodník s klenoty a zasazovač drahokamů do zlata a stříbra. Choval se tu zcela vlídně a jemně a vzbudil u Řeka důvěru, ačkoliv žena nyní zcela dobře postřehla, že je jí bezděčně úzko před tímto velmi vlídným a jinak nejvyš velkolepě skvělým a nejvyš štedrým člověkem; neboť ještě se jí nikdy nestalo, aby nějaký člověk ihned zaplatil prvou vyslovenou cenu za klenot, aniž by byl smlouval. Za tím vězelo něco jiného!

5) Řek v dobré mysli nad tím řekl: „Ach tento člověk má asi pro svou krásu a skromnost a pro své štěstí u dvora mnoho závistníků, kteří se snaží rozhlásit ho jako nějakou ohavnou bytost a učinit ho dvoru podezřelým; mluví přece tak střízlivě a moudře jako nějaký prorok! Skutečně za tímto člověkem nemůže vézet nic zlého!“ Zanedlouho přišel opět náš dvořenín k našemu Řekovi a koupil velký do zlata zasazený dýmáček pro svůj turban, který mu daroval král. Cena dýmáčku byla sto liber zlata, kterou chtěl dvořenín také ihned vyplatit; neboť míval vždy velkou družinu, která nosila nejněžnější poklady za ním. Ale Řek mu pravil: „Nejkrásnější, nejmoudřejší a nejvyš vznešený příteli, pomoz mně k mým hotovým penězům, které požadují od N.N., - a ta drahocenná spona bude zaplácena! Tvé slovo zmůže u velkého krále vše; budu ti vděčný!“

6) Tu pravil dvořenín: „Zítra se uplatní tvé dobré právo; nicméně však přijmi za svůj klenot zde to zlato! Jelikož ti však zcela nezištně prokazují velkou službu, žádám od tebe jen malou protislužbu. Za sedm dní o narozeninách velkého krále uspořádám ve velké rajske zahradě velkou slavnost a zvu tě k této slavnosti a ty přijdeš se svou ženou v ozdobném oděvu; přivedu tě i s tvou ženou ke králově tabuli, kde si pak ty a tvá žena budete moci vyprositi mnoho milostí!“

7) Řekovi to přišlo velice vhod, neboť již dávno by se byl rád stal dvorním klenotníkem. Žena však poznamenala: „Nyní již nemůžeme věc změnit; ale nevyzírám z toho mnoho dobrého pro tebe a ještě méně pro mne! Tento člověk má se mnou špatné úmysly; a tobě se může stát, že budeš po mém boku obětován! Nejlépe by bylo, kdybychom vše sbalili a na křídlech větru odtud prchli dříve, nežli nadejde onen přenešťastný sedmý den!“

8) Řek však pravil: „Milá ženo, opatrnost je dobrá věc; ale chovat příliš velkou nedůvěru k lidem, kteří k tomu nedali ještě nikdy nějaký skutkový podnět a o nichž se také neví nic jiného, nežli co proti nim vymysleli a zle zosnovali cizí jazyky - věc to, která se může přihodit dočista čestnému muži - je právě tak nemoudré jako zavržitelná lehkomyšlnost!“ Něžná žena se s tímto opravdu rozumným napomenutím spokojila. Druhého dne musel obviněný Peršan do posledního stateru Řekovi zaplatit.

9) Jako železný osud nadešel neblahý sedmý den a šlo se ve slavnostní výzdobě do králova ráje. Zde bylo vše plamen a světlo; se všech stran zářilo zlato a drahokamy více nežli nejjasnější hvězdy s nočního nebe a hudba a zpěv svištěly hustým loubím velké zahrady. Oba však nemuseli dlouho čekat nežli byli naším dvořenínem objeveni a ihned ve velkém zahradním chrámu králi předvedeni a vlídně jim přijati. Uprostřed velkého sloupového chrámu byly umístěny stoly a velké množství nevýslovně nádherných hedvábných polštářů a na stolech stály velké zlaté mísy plné vybraných pokrmů a ve velkých křišťálových pohárech se třpytilo vzácné víno a také mnoho jiných kořených nápojů.

10) Náš Řek se musel posadit u stolu vedle velkého královského stolu; jeho krásná žena byla však přibrána ke stolu královskému. Jedl se a pilo po nějakou dobu ve velmi srdečné náladě. Našemu Řekovi začalo však být brzy nevolno, neboť dostal nápoj, do něhož byl přimíchán jed a musel být odvezen domů. Žena však byla zavedena do královských komnat a musela tam na život i na smrt dát se sebou vše dělat, dokud se jí nenasytili. Řek sice po jedu nezemřel, zů-

stal však až do této chvíle ochrnutý; a jak vypadající a zřízená teprve po sedmi dnech přišla však ubohá žena domů, dovede si každý snadno pomyslet!

11) To bylo ovoce ukvapené důvěry k člověku, jehož zevnějšek budil u každého důvěru, zatím co jeho srdce bylo obýváno rotou nejhorších ďáblů. Oba dva, kteří to před ne příliš dlouhým časem prožili, sedí pro svou slabost tamto poněkud stranou a mohou to, co jsem nyní vyprávěl, svým nejvyšším jazykem potvrdit! Příteli, prožil-li člověk takové věci, pak zajisté asi ví, proč je opatrný!"

201. ROZDÍL MEZI PÁNEM A MÁGY.

1) Pravím **JÁ** : „Jdi a oba Mně předved!“ – Schabbi odejde a přivádí oba ke Mně.

2) Já pak se jich tážím. zda si přejí, aby byli opět úplně zdraví a silní.

3) Praví **oba**: „Ano, Pane. kdyby to bylo možné! Ale ten zvláštní jed zcela ochromil všechny mé údy a jen s námahou se mohu vléci dále; a tu pohleď na tuto ubohou podlomenou ženskou květinu, - je zkažena na těle pro celý svůj život! Ó, Jehovo, proč muselo právě nás něco tak strašného potkat? !“

4) Pravím **JÁ**: „Já však chci, abyste byli oba opět tak zdraví a veselí a vypadali jako tehdy, když jste se vzali!“

5) Když jsem toto vyslovil, projelo oba něco jako plamen a byli ihned zdraví a silní, jakoby jim nikdy nic nechybělo; také jejich postava byla tak, ano ještě více kvetoucí nežli při svatbě. Začali se přemíru divit, neboť něco takového v Persii ještě nezažili.

6) Také Schabbi se začíná neustále víc a více -podívat a téměř nedůvěřuje svým smyslům; leč **JURAH** ho štouchně a poněkud potají mu praví: „Ty, já věřím, že jsme již přímo na pravém místě a že nejsme tak příliš daleko od Toho, jehož chceš tak velmi opatrně zapírat! Já ti pravím, Tento - anebo navěky již žádný! Nyní suď ty o tom podle své mysli!“

7) Praví **SCHABBI**: „Ano, ty jsi asi svůj šíp daleko od cíle nevystřelil! Toto náhlé uzdravení obou pouze slovem je více nežli co může pochopit všechna lidská moudrost! Nyní se mi stává také naše zachránění poněkud jasnější. Člověk, v jehož vůli je taková síla, že se jí musí podrobit i hrubá hmota, stojí jistě výše nežli všichni ostatní lidé Země; v něm jistě sídlí úplně božská síla a jeho duše je jistě životně nejsilnějším otiskem božské vůle, - anebo je to Božství Samo! Zašel jsem se svou opatrností snad trochu příliš daleko, ale prohřešit jsem se tím přece nemohl; neboť chtěl jsem tím uchovat ono božské, jež by snad přece mohlo být pohanům ošklivostí a nenechat je poslintat takovými necity, což by nic neprospělo ani nám, ani nejvznešenější věci víry!“

8) Ale jak se zde zdá, nejsou pohané nikterak tak strozí, jak nám byli vylíčení v Persii. Sotva lze asi předpokládat, že by snad nesmírně pyšný vrchní místodržitel Cyrenius nevěděl, co vězí za tímto divotvůrcem!? Ví-li to však a nazývá ho Pánem, pak má k tomu jistě svůj nejvyšší páný důvod! Neboť proti moci takové vůle by jistě byly všechny zbraně Říma příliš krátké a příliš slabé!

9) To nebylo kouzelnictví a zázračné uzdravování podle způsobu našich mágů a kněží, kteří penězi a jinými výhodnými sliby přiměli úplně zdravé lidi k tomu, aby se dělali hluchými, chromými a slepými, takto putovali k nějakému bůžku ve špinavém chrámu a tam se pak na smlouvené znamení stali vidoucími, slyšícími a jako strom vzpřímenými. Tím bývá mnoho slabomyslných napáleno a přijdou-li pak skutečně chromí, slepí a hluší a prosí a obětují, nikomu se neulehčí. Tu se vždy řekne: „Vaše víra je příliš slabá a vaše příliš nepatrná oběť není Bohu libá!“ Ano, ty víš, že naši mágové přivádí v život dokonce mrtvé děti bohatých rodičů; leč my již dávno víme jak a víme také, že tyto z mrtvých probuzené děti nejsou pokrevní příbuzní. Tento zde bude také jistě s to povolati aspoň zdánlivě mrtvé opět v život!“

10) Přistoupím **JÁ** a pravím: „Ano, to On je s to bez obětí, bez oleje a bez bylinné šťávy! Pohleďte dolů ku břehu; oba synové našeho hospodského vytáhli právě z vody tři utopené, jednoho muže a dvě děvčátka!“

11) Je to chudý otec se svými dvěma dcerami, chudý Žid. jeho žena si zachránila holý život stromem, jenž ležel ve vodě; její muž a obě dcery, kteří spěchali ku pomoci matce nacházející se v největším nebezpečí, byli však stále mocnějším přívalem spláchnuti do moře a utonuli ve

vlnách. Vlny mořské je však hodily jako úplně mrtvé na břeh a oba silní synové našeho hospodského je našli nyní ležet mrtvé a právě je zde hned dole položili na břeh.

12) Já však chci též, aby tu byla ona nešťastná žena, která je dosud u stromu a pláče, chvěje se a volá o pomoc.

13) Použiji k tomu opět Svého lodivoda; teprve poté uzříte slávu Boží a uvěříte Tomu, jenž vás všechny zachránil!" Zde zavolám Rafaela a dám mu pouze pokyn, kterému on porozumí a sotva za minutu přináší Mně na pahorek také již běžující ženu, kterou zatím nelze nijak utišit.

14) **JÁ** se však dotknu ženy a pravím: „Uklidni se, ženo a věř a důvěřuj; neboť u Boha jsou všechny věci možné!"

15) Poté se žena uklidnila, avšak pravila: „J dobře vím, že u Boha jsou všechny věci, možné; ale vím také, že já jako hříšnice nejsem hodna Boží milosti! O, jak přečisté srdce musí mít člověk, má-li být hoden i nejnepatrnější z Boha vycházející milosti! Tyto dveře milosti však jsou přede mnou již dávno uzavřeny. Bůh si mne nyní v mé bídě jistě nepovšimne, protože já jsem si Ho ve svém štěstí jistě příliš málo všímala. Bůh mi však prokázal opravdovou milost již tím, že mne potrestal!"

16) Pravím **JÁ** „A což, kdybych ti navrátil tvého muže a obě tvé dcery?!"

17) Praví **žena**: „O posledním soudu bude mi je moci jen Bůh navrátit; neboť leží pohřbeni ve vlnách a jsou mrtvi! Mrtvé bys mně mohl ovšem dát, byli-li někde vytaženi z moře syny Markovými; - ale žijící již nikdy; neboť jistě jsou již několik hodin úplně mrtvi!"

18) Pravím poté **JÁ** andělovi: „Doprav sem ty tři mrtvolky!" A anděl dopraví ihned ony tři na pahorek a klade je k Mým nohám.

19) Žena poznává ihned v oněch třech mrtvolách svého muže a obě dcery, a dá se také ihned do hořkého pláče.

20) **JÁ** však pravím: „Ženo, buď klidná; vždyť přece vidíš, že zde jen spí!"

21) Praví **žena**: „Ano, spí věčným spánkem, z něhož se ještě nikdy nikdo neprobudil!"

22) Pravím **JÁ** : „Ženo, mýlíš se; není věčný spánek jak ty si jej představuješ, jelikož nemáš úplnou víru v posmrtný život! Já však tyto tři probudím, abys ty a mnozí jiní zesílili ve víře a důvěře v živé jméno Boží!"

23) Poté pravím nahlas mrtvolám: „Zvedněte se a povstaňte ze smrtelného spánku!"

24) Ihned se začaly ony tři mrtvolky hýbat a brzy se zcela užaslé vztyčily. Se široce otevřenými očima hleděli kolem sebe; neboť nevěděli co se s nimi stalo a kde nyní jsou.

25) **JÁ** však pravím nyní ženě: „Jdi a vysvětli jim, kde nyní jsou a co se s nimi stalo! Až se vzpamatujete a poznáte, pohovoříme si o tom podrobněji !"

26) **Žena** však padne přede Mnou na zem a ze samého údivu nemůže ze sebe slovo vypravít. Teprve za chvíli byla žena sto úplně se vzpamatovat a jala se Mne nadmíru chválit a velebit; neboť ponenáhlu se vždy víc a více přesvědčovala, že její muž a obě dcery úplně žijí a zcela zdravě a utěšeně vypadají.

27) Já však jsem ji poukázal opět k probuzeným, aby se s nimi dorozuměla a dala na srozuměnou, že je zachráněnou ženou muže a pravou matkou obou dcer. Poté šla žena několika kroky k probuzeným; neboť byl-li někdo Mnou uzdraven anebo probuzen, vzdálil jsem Se z důvodů jedině Mně známých několik kroků od uzdravených anebo probuzených.

28) Přišedši k probuzeným, dala se ihned poznat a byla za velkého a přeradostného úžasu probuzenými ihned poznána a co nejvřeleji pozdravena.

29) Já jsem však přitom zapověděl ženě, aby Mě prozradila jako Zachránce a Buditele těch, kteří jsou nyní již při plném vědomí, protože se to pro nově probuzený život nehodí; teprve až obdrží ode Mne pokyn, může Mne pak již prozradit; toho také žena dbala, přesto že ji muž co nejnaléhavěji prosil, aby mu ukázala onoho zázračného Dobrodince.

202. ÚČINEK ČINU PÁNĚ NA PERSKÉ ŽIDY.

1) Teprve tato událost učinila na naše Peršany náležitý dojem. Nyní byli všichni zděšeni a náš Schabbi pohlížel hned na Mne, hned zase na probuzené, ohmatával jejich tepny a co nejhorlivěji se jich dotazoval, zda byli zcela určitě mrtvi a zda by se nemohli nějak upamatovat, co se s nimi přihodilo!

2) **Muž** však pravil: „Zeptej se tohoto kamene a on ti bude o tom s to říci zcela totéž jako

nyní já! Víím nyní jen tolik, že mě strhl do moře mocný proud a ihned mě také učinil tak bezvědomým a tudíž mrtvým, že od tohoto okamžiku nevím, co se pak se mnou přihodilo. Jen tolik si vzpomínám - leč jen v duši, - že jsem se brzy po pohlčení smrtelnými vlnami octnul se svými dcerami zcela smutný na velké louce nevěda, proč jsem vlastně tak zcela smutný. Brzy však nás zahalil se všech stran světlý oblak a mně bylo v tomto světle tak blaženě! Neviděli jsme však mimo sebe nikoho a v této slasti se nás zmocnil sladký spánek a z tohoto spánku se probouzíme opět zde. Nyní víš vše, co ti dovedu říci; - suď nyní sám!

3) Že mé tělo bylo mrtvé, to podléhá právě tak málo pochybnosti, jako že nyní žiji! Neboť sestup do hlubiny moře, zůstaň přes dvě hodiny pod vodou a ručím ti za to, že budeš tělem úplně mrtvý!"

4) Praví **SCHABBI**: „Ano, ano, byl jsi úplně mrtvý a ten zázračný Muž tě probudil pouze svým všemohoucím slovem! Ne, ne něco takového tato Země ještě nezažila! - Ale co nyní?!"

5) Tu povolává **JURAH** Schabbiho a praví jemu: „Nuže, příteli Schabbi, co říkáš nyní této události?"

6) Praví **SCHABBI**: „Co má, co může tomu člověk říci?! Zde působí moc Jehovy a nic jiného! Neboť to jde nekonečně daleko nad každý obzor lidských zkušeností a žádné vědění se ještě nikdy na tuto strašnou výši nevyšplhalo. Nyní teprve se stávám notně zmateným!"

7) Pravím **JÁ** k Schabbimu: „Nuže, příteli, jak to nyní vypadá u tebe s vyprávěním o Mesiáši, které před třiceti léty rozšířili ve vašich zemích známí mudrci od východu? Považuješ také to ještě za astrologickou pohádku?"

8) Neboť hle, týž člověk, kterého tehdy něžná panna porodila v Betlému v ovčím chlévě a kterému oni tři mudrci, vámi nazvaní hvězdní králové přinesli darem zlato, kadidlo a myrhu, jsem Já, - tehdy novorozené dítě a nyní v plné síle muž! Jak se ti líbí tento zvláštní sběh okolností a jakou se ti zdá být tato věc!?"

9) Že Já však jsem zcela určitě Týž, zato zde ručí dva dosud zcela dobře žijící svědkové; jedním je vojevůdce Kornelius, nejmladší bratr císaře Augusta a druhým je vrchní místodržitel Cyrenius, jenž zařídil a podporoval Můj útek do Egypta a jenž je starším bratrem císaře Augusta! Víš-li však nyní to, řekni Mi nyní, co soudíš o Mesiáši, kterého u vás rozhlásili oni tři hvězdní králové! Je na Něm něco anebo není na Něm nic?"

10) Praví **SCHABBI**: „Ano, nyní je na něm vše; ale tehdy to znělo ovšem silně jako pohádka o hvězdných králich! Neboť je třeba jen znát naše hvězdné krále, abychom také snadno pochopili, jak dovedou každý nový zjev na nebi vykořistit ve svůj prospěch. Předně jsou co nejlépe obeznámeni se všemi spisy domácimi i cizími. Znají proroky židovské právě tak dobře jako indické; *Sen scrit a sen ta veista* Parsů, Geberů a Birmanů znají tak dobře jako knihy naše; znají také školy pohanů a jejich knihy. Za druhé však není hvězdička na nebi kterou by neznali a také již dávno byli nepojmenovali.

11) Objeví-li se nějaká dosud jim neznámá hvězda, jako třeba nějaká kometa, nuže, používá se jí k všelikým prorockým výkladům; nehodí-li se pro tuzemce, jede se s ní do ciziny a zde se již najde nějaké místečko, kde ta věc vzbudí pozornost. To víme my osvícení až příliš dobře a tím se omlouvá zajisté sám sebou důvod následkem něhož tehdejší rozhlášení zaslíbeného a zrozeného Mesiáše Židů nemělo žádného zvláštního účinku u nás na hmotnou výhodu hvězdných králů, kteří, vrátivše se domů všem Židům to se strašně velkou okázalostí zvěstovali. Obírali se sice věcí velmi vážně; leč u nás platí staré pořekadlo: „Kdo častěji bájí a lže, tomu se nevěří, i když také mluví pravdu!"

12) Koho by bylo tehdy u nás mohlo i jen ve snu napadnout, že by hvězdní králové přece konečně jednou také něco pravdivého vypátrali?!"

13) Nyní se stal ovšem ten příběh s Tebou zcela jiný a Ty nám přece pro nyníšek nebudeš ve své moudrosti počítat za hřích naši tehdejší nevíru?!"

203. UŽITEK Z ČINNOSTI A ZLÉ NÁSLEDKY LENIVOSTI.

1) Pravím **JÁ** : „To zrovna sice ne; ale vedle toho je přece také pravda, že pozemští obchodníci až příliš často přecházejí trochu lehkomyšlně všechny duchovní věci, jak tomu také bylo u vás. - Mám pravdu anebo ne?"

2) Praví **SCHABBI** : „Ano, vznešený příteli plný Boží síly, je zajisté pravda, že světský ob-

chod a poklady této Země, jejich získávání a náležité spravování způsobují člověku mnoho přemýšlení a mnoho starostí; ale vždyť právě dobře používaným bohatstvím činíme snadno všeliké užitečné zkušenosti a probouzíme dřímajícího ducha mnohého člověka k všelikým užitečným věcem, opatřujeme mu užitečné zaměstnání a tak ho vzdalujeme zahálky, která je obyčejně otcem všech hříchů a nepravostí.

3) Pohled na kněžstvo téměř všech národů! Dokud tito lidé museli pracovat a jako každý jiný člověk svůj chléb si v potu tváře vydělávat, byli také prvními přáteli pravdy a objevovali a vypočítávali leccos, nad čím ještě podnes vším právem žasneme. Přiváděli do lidského myšlení soulad a zřizovali školy pro vzdělávání lidského ducha a poznávání sama sebe. Tací kněží nacházeli tehdy cesty k Bohu a plni ducha a vážné dobré vůle vedli spolubližní ke stejnému poznání.

4) Když však později lidé víc a více poznávali velké dobrodiní krásné a vznešené námahy starých a opravdových kněží a uznávali jejich převeliký užitek, tu vzali na sebe všechny těžké práce kněží, kterých si nadevše vážili a které milovali, zavedli desátky a ustanovili, aby se kněží starali a pracovali jen pro ducha člověka. Tu se však potom stalo kněžstvo také brzy zahálčivé, začalo básnit a dělat si nároky, zazdilo jasnou pravdu do temných katakomb a začalo odbývat tehdy lehkověrné lidstvo všelikými pohádkami a bajkami a tak se stala zahálka kněží zřejmým důvodem k úpadku i toho nejvznešenějšího a nejzbožnějšího učení velkého a pravého kněze Mojžíše.

5) Čtème jen Mojžíše a proroky a porovnejme nynější chování nástupců Mojžíšových a Aronových v Jerusalemu a brzy a snadno shledáme, že nevěří ani v Mojžíše a ještě méně v Boha. Neboť kdyby věřili v Mojžíše a v Boha jím hlásaného, nestali by se nejhanebnějšími lháři a podvodníky lidu, který zotročují tělesně i duchovně! To vše je však nutný následek neřestné zahálky! A tak myslí, že spravedlivé bohatství v rukou moudrých, blahovolných a činných lidí je pro potřebné lidi spíše Božím chrámem nežli je Šalomounský chrám v Jerusalemu!

6) Ovšem, my obchodně činní lidé nemáme příliš mnoho kdy se zabývat všelikými mystickými bájemi privilegovaných zahalečů a hloubat kolik je v nich pravdivého; avšak my učíme lid prchat před zahálkou a utvářet v opravdové užitečné lidi! Tak myslím, že tím mnohonásobně napravíme malou chybu, kterou jsi mně ukázal v tom, že často příliš lehkomyšlně odbýváme a přecházíme leckteré věci duchovní! Neboť i já myslím takto: konat dobro skutkem je lepší, nežli psát o něm nejkrásnější nauky - a nikdy je však neuskutečňovat.

7) Co nám však v podstatě také prospívá naše sebe hlubší hloubání a blábolení? Na pravou moudrost Boží smrtelník přece jen nikdy nepřijde, ano, neodkryje ani její nejzevnější závoj!

8) Bude-li však toho lidem třeba, pak Boží milost již zase probudí nějakého Mojžíše, tedy nějakého pravého Mesiáše, jakým se zdáš být nyní Ty. Ten nás pak jistě poučí v pravé Boží moudrosti a my to jako pravé zboží z nebes jistě za každou cenu rádi a co nejvděčněji přijmeme a budeme také podle toho činni, protože my obchodníci máme vždy velkou radost ze vši lidstvu prospěšné činnosti a našeho velkého pozemského bohatství používáme jen k tomu, abychom zaměstnávali lidstvo nakloněné od přirozenosti k lenosti a zahálce, ve vši dobré činnosti k prospěchu jejich i těch ostatních.

9) Řekni, vznešený, Duchem Božím naplněný příteli, zda je náš životní názor dobrý, potřebný a proto správný, anebo zda jsi sto dát nám z tvé moudrosti nějaký ještě lepší názor!"

204. PODSTATA PRAVÉHO ZJEVENÍ.

1) Pravím **JÁ** : „Naprosto ne! Dobré a pravdivé je stejné, ať je objeví člověk svým čilým bádáním, anebo ať mu bylo Bohem bezprostředně zjeveno; neboť samo nalezení pravdy je totiž také zjevením shora, jenže zprostředkované a prostředkem k tomu bylo čilé bádání.

2) Takovýmto bádáním se duše víc a více uvolňuje od hrubých pout hmoty a tím na okamžiky v sobě probouzí božského ducha, aneb přichází spíše do životního středu svého srdce, kam se stále a ustavičně vlévá Boží světlo a slítování a opatřuje duši taktéž život a duchovní vzrůst, jako vniká sluneční světlo a teplo do brázd země a probouzí, udržuje a podporuje tam život a zdar rostlin, až se zplodí z rostliny svobodný, samostatný a tím úplně zralý plod, jehož vlastní život není již závislý na rostlině, nýbrž trvá sám o sobě (samém).

3) Přijde-li duše v pravých životně čilých okamžicích do popsání životního centra v srdci,

pak tím také dospěla ke zjevení Božího Ducha v srdci každého člověka a nemůže tu nalézt nic jiného nežli jen věčnou stejnou pravdu z Boha v sobě samé. A to je zjevení zprostředkované a rozeznává se od bezprostředního zjevení jen tím, že tu Bůh v případech velkého zatemnění lidstva probouzí schopné lidi bez jejich přičinění a vede jejich duši právě též do jejího životního centra, aby zase odtud opatřil ostatním slepým oči otvírající světlo.

4) A je tu ještě jeden rozdíl mezi zprostředkovaným a bezprostředním zjevením, který záleží v tomto: Zprostředkované zjevení podává hledajícímu člověku správné světlo jen o tom, o čem by je zvláště chtěl mít a podobá se dobrému světlu lampy, kterým se může zcela jasně osvětlit nějaký temný pokoj; bezprostřední zjevení se však podobá slunci za nejjasnějšího poledne, jehož mocné světlo osvětluje celý svět ve všech jeho velkých i malých brázdách.

5) Toto bezprostřední ke slunci přirovnatelné zjevení neplatí tedy jen pro toho člověka, kterému je dáno, nýbrž pro všechny lidi a především pro národ, kterému prorok přináležel; ale ježto jsou čistí a praví Bohem povolání proroci, lze si vedle toho snadno představit, že budou také proroci falešní a to z těchto snadno pochopitelných důvodů:

6) Pravý prorok musí u svých spolubližních dojít jakési vysoké vážnosti; neboť jeho prorocství a někdy také jeho skutky na důkaz božskosti jeho probuzení, musí obyčejnému všednímu člověku zajisté vdechovat určitou úctu, - ať se mu ta prorocství líbí anebo ne a ať už jsou v souladu s jeho pozemskými zájmy anebo ne.

7) U člověka lepšího smýšlení vzrůstá prorok však bez své vůle v nedostižného obra a nemůže se nikdy ubránit určité zbožné vysoké vážnosti a úctě, jakkoli také jinak je a být musí pokorný.

8) Nuže, to vidí ostatní světštlí lidé, jejichž rozum je často ve mi vynalézavý; neboť hadí chytrosti dětem světa ještě nikdy nechybělo. Tito světštlí lidé chtějí také vážnost a s ní pochopitelně pozemský zisk.

9) Pustí se do studování a za pomoci satana vynalézají nezřídka věci a konají zdánlivě moudré řeči, takže laické lidstvo ve všem vědění nedovede již nakonec činit rozdíl mezi tím co je pravdivé a pravé a co je falešné a špatné.

10) Ale jak lze pak nicméně rozeznat falešného proroka od pravého? Zcela snadno: podle ovoce totiž!

11) Neboť s trní a bodláčí se hrozny a fíky nesklízí!

12) Pravý prorok nebude nikdy sobecký a jakákoli vysokomyslnost je mu vzdálena. Přijme sice vděčně co mu dobrá a ušlechtilá srdce darují; nikdy však nebude na nikom požadovat poplatek, protože ví, že je to před Bohem ošklivost a protože Bůh Se dovede o Svě sluhy zajisté postarat!

13) Falešný prorok dává si však platit za každý krok a za každý tak zvaný bohoslužebný výkon k předstíranému a vylhanému blahu lidstva. Falešný prorok bude hřmět Božími soudy a sám bude ve jménu Božím soudit ohněm a mečem; pravý prorok nebude však nikoho soudit, nýbrž jen nezištně napomínat hříšníky k pokání a nebude činit rozdíl mezi velkým a malým a mezi vznešeným a nevznešeným. Neboť jemu je vším jedině Bůh a jeho slovo, - vše ostatní je pro něho marnivá pošetilost.

14) V řeči pravého proroka nebude nikdy rozpor; postav však na světlo řeč falešného proroka a bude se to v ní hemžit rozpory. Pravého proroka nemůže nikdy nikdo urazit, bude jako beránek snášet vše cokoli mu svět učiní; jen proti lži a proti pýše vzkypí v ohnivě horlivosti a obé bude vždy bít.

15) Falešný prorok je vždy úhlavním nepřítelem každé pravdy a každého lepšího pokroku v myšlení a ve skutcích; nikdo mimo něj nemá nic vědět anebo mít nějakou zkušenost, aby byl každý nucen vždy a ve všech věcech u něho si drahou radu za peníze opatřit.

16) Falešný prorok myslí jen na sebe; Bůh a jeho řád jsou mu obtížné a směšné věci, v něž nemá u sebe ani jiskry víry, proto si také s nejlehčím svědomím může udělat boha ze dřeva a kamene, jak se mu jen zlíbí. Že pak tento bůh může skrz naskrz zaslepenému lidstvu snadno konat rukama falešného proroka zázraky, bude snad přece velmi snadno pochopitelné!"

17) Praví **SCHABBI**: „Ó, vznešený přáteli, to vím i my všichni, jak to ti falešní chlapi provádí a jak konají zázraky; to jsou u mě bestie a ne již lidé! Neboť i nenacházím ve světě větších hanebností, nežli když takový odborný duchovní podvodník lidí nutí své nevědoucí bratry věřit něčemu, čemu se u sebe musí smát a sám sotva chápe, jak může být lidstvo tak strašně hloupé, že přijímá za ryzí zlato takový strašný nesmysl.

18) Ó, vznešený příteli, co jsi nyní řekl, vím a znám! Ale jaké tu je bezprostřední zjevení, to jsem vědět nemohl; těší mě však, že to, co člověk poctivé vůle našel a objevil svým cílým bádáním, nakonec je přece jen také zjevením shora. Ovšem každý člověk nemůže být celému národu prorokem; ale když nepřímý prorok vynalezl a objevil především ve vnitřní oblasti něco velmi užitečného, jakkoli jen za účelem tělesných výhod, přijde to také časem v užitečné používání ku blahu celého národa a tím tedy také může zvláštní nepřímý prorok být a se stát všeobecným!

19) Předpokládejme jistě již předpotopní vynález pluhu! Toto neocenitelné užitkově nejvyšší cenné polní nářadí vynalezl jistě na cestě nepřímého zjevení nějaký činný a myslící člověk. Jeho jméno se sice v dějinách nezachovalo; ale jak nevypočitatelný prospěch již přinesl jeho vynález lidstvu! A tak je velké množství takových zcela všeobecně užitečných vynálezů sterého náčiní, které má nekonečnou užitkovou cenu. Jejich vynálezci byli jistě velmi činní, skromní a nenároční lidé, jinak by byli písaři jejich jména jistě zaznamenali jako jména těch, kteří vládli nad národy a všeobecně jim jen velmi málo prospěli.

20) Jsem toho mínění, že největšími dobrodinci národů jsou ti lidé, kteří je učili myslet podle řádu pravdy a obohatili je užitečnými vynálezy!

21) Prospěch všeobecných, čistě duchovních proroků je však ještě dodnes velmi na váhách. Kárali sice rozšířené zvrácenosti lidu a trestali zlé svévolné zločince. Hlásali většinou v silně zahalených slovech Boha a Jeho řízení a Jeho chtění a Jeho úmysly; ale lidé jim v úplně jasném smyslu nerozuměli a proto nicméně činili co chtěli podle svých světských choutek a Boha a Jeho vznešených proroků nedbali.

22) Takovým způsobem vzniklo zmatené pohanství a s ním všechny pomyslitelné odrůdy nejtemnější pověry; ale pluh zůstal pluhem a pila pilou a sekyra sekyrou - a pohan tak jako arcizid stejně používají těchto užitečných vynálezů!

23) Nakonec je ještě otázkou, který druh pravých proroků má všeobecnější cenu pro lidstvo!

24) Lidé sice mnoho myslí a leccos chápou; ale chápat zcela Daniela nebo nějakého Izaiáše, Jeremiáše anebo dokonce velepíseň Šalomounovu, tu lidské myšlení nepomáhá, - je marné! To chápe jen Bůh anebo nějaký andělský duch anebo nějaký zvláště k tomu probuzený prorok. Jen těmto třem druhům duchů je to možné chápat. Každému jinému duchu je to dočista nemožné. Nyní však je otázkou, k čemu je dobrá nějaká vysoká moudrost, kterou žádný smrtelník nemůže pojmout ani pochopit!"

205. O MALOMOCNOSTI LIDÍ.

1) Pravím **JÁ** : „Příteli, pohlédni vzhůru ke hvězdám! Znáš je a rozumíš co a k čemu jsou? Nemají snad vůbec být proto, že je dosud ještě žádný člověk nemohl pochopit? Chápeš snad, co je slunce a měsíc? Nemají být proto, že ty je nechápeš?!”

2) Chápeš vítr, blesk, hrom, déšť, jinovatku, snílí, led? Nemá toto vše být proto, že ty a všichni ostatní lidé to vše nechápou?!”

3) Chápeš tisíce druhy zvířat, jejich podobu a jejich složení? Chápeš svět rostlin a jejich tvary? Víš snad co je světlo a co je teplo?!”

4) Nemá to vše také být proto, že to ty a všichni ostatní lidé nemůžete pojmout a pochopit?!”

5) Chápeš snad svůj život a jak můžeš vidět, slyšet, hmatat, chutnat a čichat? Nemá snad člověk vidět, slyšet, hmatat, chutnat a čichat proto, že to vše nedovede nikdy pochopit?!”

6) Ježto je však již v tomto hmotném světě tolik věd. které lidstvo není s to nikdy v úplnosti pochopit, pak jdi a přemýšlej jen poněkud o tom a potom Mně sděl svůj názor!”

7) Praví **SCHABBI**: „Pane a Mistře, plný božské síly! O tom nepotřebuji mnoho přemýšlet, mám již vše, co jsi mi tím chtěl říci. Ty jsi mě chtěl k tomu přivést a mně ukázat, že bádáním v oblastech vyšší moudrosti je tomu přesně tak, jako v oblastech hmotného stvoření. My lidé nerozumíme a nechápeme z toho vlastně zcela nic, leč jen nejzjevnější obraz a to co z něho svými nejvyššími hrubými hmotnými smysly postřehujeme a co na stvořených věcech můžeme rozeznávat podle tvaru, barvy, vůně a chuti. Ó, jak málo a vlastně zcela nic člověk nechápe a neví a přece se domnívá být velkým v moudrosti a je pyšný na svou blednou trošku vědění! A co je to co ví? Nic, ale naprosto vůbec nic!”

8) Ó, jak slepí a hloupí jsou všichni lidé! Nepřivedou to ani tak daleko, aby poznali, že nejsou zcela nic a že nepoznávají zcela nic! Tráva roste a vidoucí a cítící člověk se z toho těší;

ale čeho třeba k tomu, aby byla tráva stvořena a rostla a v témž druhu se stále udržovala, - kdo to ze všech smrtelníků poznává?!

9) Adam, Enoch, Noe, Abraham, Izák, Jakob, Mojžíš a Eliáš byli jistě nejmoudřejší lidé, jaké kdy Země nosila; měli v sobě mnoho světla z Boha. Ale jak tráva vzniká, roste, přináší símě a jaké je uspořádání v semeni, aby z něho mohlo povstat ve věčnosti nesčetné množství a mnohost téhož druhu trávy, - o tom se zajisté všem těmto jmenovaným dědům moudrosti jistě ještě nikdy ani nezdálo!

10) Nevíme-li však ani jak roste a se rozmnožuje ta nejprostší mechová rostlinka a jak se krouť červíček v prachu, co chceme mluvit o živlech a co o dalekých hvězdách?! Jako však my lidé zde nic nevíme, tím méně ještě víme a rozumíme tomu, kdo a co jsou hvězdy, k čemu a z čeho jsou učiněny!

11) A hle, velký a vznešený Mistře, ty jsi mě chtěl, poukazuje na mé nevědění, napomenout a říci: „Bůh, Nejmoudřejší vystavuje mnohé před oči člověka a před všechny jeho vnější smysly a jimi zároveň také před smysly duše, aby člověka nutil k přemýšlení. Ale vysvětlení si musí člověk hledat sám; neboť kdyby mu dal Bůh k tomu také vysvětlení, pak by se mohl člověk stát co nejdříve líný a nakonec nadevšecko zcela nečinný a shrnilý.

12) Neboť co člověk jednou úplně v sobě má a ovládá, pro to jeho líná přirozenost nemá již smyslu; to je až příliš potvrzeno a prokázáno všestrannou zkušeností a nepotřebuje tudíž žádný nový důkaz. A tak by se člověk zřejmě také zcela jistě choval v oblasti čistě duchovní, kdyby navlas a nad slunce jasně rozuměl všemu, co zaznamenali do knihy moudrosti proroci z Boha. Brzy by ulehl ke spánku a nakonec by již zcela o ničem nepřemýšlel; o čem však by měl pak člověk ještě také přemýšlet, kdyby beztoho všemu rozuměl?!

13) Proto Bůh zcela dobře ví, jak má lidi přidržovat k tomu, aby museli myslet, chtít a nakonec být velmi činni; jak v tom, tak v onom jen ne zahálka!

14) Nyní také poznávám, že by záležitost a věc Mesiáše nebyla na mě celkem učinila ten účinný dojem, kdybych byl až do posledního minima (do nejmenší podrobnosti) rozuměl všem textům z Izaiáše na to se vztahujícím. Třem hvězdným králům bych se byl nejvýš vysmál, kdyby byli ke mně přišli se svými mystickými tirádami (slovními výlevy) moudrosti; a každému jinému, jenž by byl ke mně přišel z tohoto důvodu, nedařilo by se ani o vlas lépe!

15) Ježto však to vše zůstalo do této chvíle u mě v důvěřivé polotemnotě, cítím nyní tím větší blaženost, protože to, čemu bylo lze tak těžce a jen nejvýš temně věřit, se rozprostřelo před mýma očima tak jasně, že nyní před sebou vidím Toho, na Kterého všichni Židé i se mnou tak toužebně čekali! - Pane a Mistře, pochopil jsem Tě anebo ne?!"

206. SCHABBI POZNÁVÁ PÁNA.

1) „Ano, ano!" pravím **JÁ** a kladu mu dále následující otázku: „Nyní, milý příteli, jelikož jak se zdá máš v každém ohledu před očima a ušima lidí velmi inteligentní hlavu a zcela správně a bystře posuzuješ mnohé věci, řekni Mi podle svého nejlepšího přesvědčení, co si představuješ pod Mesiášem, Kterým jsem nyní Já Sám! jaký účel vlastně má nynější vystoupení Mesiášovo?!"

2) Praví **SCHABBI**: „Ano, převznešený příteli, to je zcela nápadně chytlavá otázka, to jest ne snad podle mého dřívějšího zcela mylného mínění z opatrnosti, jako bys chtěl nepochopitelnými divy a nejzchytralejšími otázkami vyloudit ze mě nějaký záblesk nepřátelství k Římanům, nýbrž čistě se zřetelem k mystické osobnosti Mesiáše Samého, o Němž právě Izaiáše vypovídá nejvýš obdivuhodné věci, z nichž nemůže být žádný člověk chytrý. Neboť hned je Mesiáš královským synem, hned silným a mocným Hrdinou, hned Synem Božím, hned Synem panny! Právě Izaiáš (Is. 25, 6-9) :

3) *Hospodin (zástupů) Cebaot učiní všem národům na hoře této hody z věcí tučných; hody z vína čistého, z věcí tučných šťavnatých, z vín, v nichž není kvasnic. A na této hoře sejme závoj, kterým jsou všichni národové zahaleni a pokrývku, kterou jsou pohané přikryti. Pohltí smrt navždy; a Pán, Hospodin setře slzy se všech tváří a zbaví lid Svůj hanby ve všech zemích; neboť Hospodin to řekl. V ten den se řekne: „Toť náš Bůh, Kterého jsme očekávali, Ten nám pomůže! Toť ten Pán, na Kterého čekáme; plesat a veselit se budeme ve spasení jeho!"*

4) Hleď, nejvznešenější Pane a Mistře, to jsou ona velmi příznačná slova prorokova; ale co

si z nich vlastně vybrat? Kdo a kde je ta hora, na níž nám Pán připraví zvláštní tučnou hostinu z čistého vína, tuku, morku a opět z bezkvasničného vína? Komu tato strava bude chutnat, ten bude muset mít zcela zdravý žaludek!

5) Přirozený smysl tato hostina mít nemůže, nýbrž jen duchovní; kdo však jej najde? Kdo je ona hora a kdo ona obzvláště tučná hostina? Pro mne to vlastně znamená dělat si z lidstva blázny! Na téže hoře Pán, to jest podle mého porozumění Mesiáš, odejme závoj, kterým jsou národové zahalení a sejme pokrývku s tváří pohanů. To by bylo srozumitelné; ale ta hora, ta hora, kde je a kdo je?

6) Že On může smrt pohltnout a také pohltnout a že odstraní hanbu svého lidu ve všech zemích, tedy i v naší Persii, to je mi aspoň nyní jasné, protože jsem viděl, že jsi povolal mrtvé v život.

7) Ale potom nechává Izaiáš na hoře šťastný lid zvolat: „Tot' náš Bůh, tot' náš Pán!“ Je to Bůh Abrahamův, Izákův a Jakobův? Je-li tomu tak, pak jsi tedy Týž, jenž dal na Sinaji Mojžíšovi zákony; jenž tu hřměl: „Já jediný jsem tvůj Bůh a tvůj Pán, mimo Mne nebudeš v žádného jiného Boha věřit a se Ho držet!“

8) Byl-li Izaiáš se zákonem Mojžíšovým, pak nemohl nechat v Mesiáši vynořit se ještě jednoho Boha; protože Ho však Izaiáš takto zcela nedvojsmyslně nechává vynořovat jako Boha, pak musíš být týž Bůh, Který hovořil již na Sinaji s Mojžíšem!

9) Co mně budeš moci říci, když nyní následkem výpovědi proroka padnu před Tebou na kolena a začnu se k Tobě jako k Bohu Abrahama, Izáka a Jakoba hlasitě modlit?!”

207. PRAVÁ MODLITBA K BOHU.

1) Pravím **JÁ** : „Kdybys v nejplnějším smyslu živě věřil a měl vnitřní přesvědčení, nemohl bych ovšem tobě jakož i vám všem nic namítat, kdybyste se začali ke Mně jako k svému Bohu správně modlit; ale protože nemáte v tom a nejméně ve své duši nějaké duchovní přesvědčení, prováděli byste se Mnou právě tak dobře modlářství, jako kdybyste prokazovali božskou poctu nějakému jinému člověku anebo vyřezávanému obrazu.

2) Kdo se chce k Bohu opravdově a úspěšně modlit, musí Boha napřed ve svém srdci co nejživěji poznávat, musí mít napřed Boha v duchu a ve vší pravdě v poznání a lásce, pak Mu teprve může vzdávat úctu a v úplné vážnosti se k Němu modlit; jinak provádí člověk také s pravým Bohem ošklivé modlářství!

3) Jak se však může člověk k jedině pravému Bohu důstojně a účinně modlit, když Ho ještě nikdy jinak nepoznal, leč jen zcela modlářsky od poslouchání?! Jaký rozdíl pak bude mezi modlením k jedině pravému Bohu a modlením k modle?!

4) **Pravé modlení k jedině pravému Bohu záleží v lásce k Němu a v lásce k bližnímu.** Kdo však může Boha milovat, jestliže Ho ještě nikdy nepoznal?

5) Či může kdy nějaký mladý člověk zahořet láskou k nějaké panně, kterou ještě nikdy neviděl a nepoznal? A domnívá-li se tento člověk, že někde je a začne ji vpravdě nikde nejsoucí velmi mocně milovat pak je to blázen a proto provádí v nejvyšším stupni sebelásku a to je ošklivost před Bohem.

6) Každé modlářské modlení je tudíž největší pošetilostí a ošklivou slepotou lidí. Neboť nakonec se pevně modlářští zbožňovatelé domnívají být sami jako modly a nechávají si sypat kadidlo a se jako bohy zbožňovat, - a to je pak triumf (skvělé vítězství) satana v lidském srdci! Běda však těm, kteří si v nejvyšším zaslepení namlouvají, že jsou sami bohové! Jejich osud bude jednou nejvyšší smutný; neboť taková pýcha je červ, který nikdy neumírá a oheň, který nikdy neuhasíná!

7) Pravím tobě: Satanovou rozkoší je odvádět slepé lidi vštěpovanou do nich pýchou co nejdále od řádu Božího; ale až jednou přijdou jako učedníci jeho školy na onen svět, pak je zavrhne a ustanoví k svým nejnižším a nejošklivějším službám, v nichž jim bude podle jeho nejvyššího zlé vůle zůstat věčně!

8) Satan jako kníže temnoty nechává zde lidi povýšit na bohy, aby je jednou pokořil dolů k nejnižším obludám.

9) Bůh však zde požaduje moudré a pokorné srdce, aby jednou člověka tím výše pozdvihl a učinil blaženějším.

10) Tato moc bude sice satanovi vzata a lidé budou moci úplně neodvisle svobodně podle

své mysli vládnout, čímž pak budou dobří tím více svítit, zato však ze sebe zlí budou tím více a hlouběji náležet peklu; neboť tam jejich zlobu neobdrží satan na svou účetní tabuli, nýbrž oni na svou nejvyšší vlastní a budou jednou satanem a jeho sluhy tím hůře nabírání.

11) Proto je prvou povinností každého člověka ve vši pokoře svého srdce v duchu a pravdě hledat Boha a našel-li Ho, pak ať se teprve modlí v duchu a v pravdě k Bohu!

12) Hlavní modlitba však záleží v tom, že pokorné srdce zůstává pokorným a svého bližního miluje v skutku více nežli sama sebe, Boha však jako jediného pravého Otce všech lidí a andělů nadevšecko!

13) Nikdo však nemůže ve svém temném těle milovat Boha, nenávidí-li svého bratra; neboť jak by mohl někdo milovat Boha, kterého nevidí, nemiluje-li svého bratra, kterého vidí?!

14) Ale nestačí jen říkat: „Miluji své bližní a jsem k nim velmi vlídný!“ Pravá a před Bohem jediné platná láska musí spočívat ve skutečích, jestliže je bližní potřebují duchovně anebo tělesně. Tato láska je zázračný klíč ke světlu z Boha ve vlastním srdci.

15) Pravím tobě a tvým druhům: kdybyste nebyli našli a do svého srdce nepojali tento zlatý klíč, nikdy byste sem cestu nenašli! Jaký je však význam toho, že jste ty a tvoji druhové přišli sem, jakkoli mocnou bouří vnějšího života, to začínáte nyní již tušit, - avšak teprve to co bude zkrátka následovat, přivede vás do pravého světa! Teprve až Mne zcela poznáš, pak také nahlédneš, zda mám být vyzván či ne!"

208. PERŠANOVA HLUBOKÁ ÚCTA PŘED SVATOSTÍ PÁNĚ.

1) Po těchto Mých slovech Peršané velmi přemýšlejí a **JURAH** praví svým druhům, zatím co já jsem Se odebral k oněm třem ze smrti probuzeným a tělesně jsem je dal opatřit: „Přátelé! Ten má zcela zvláštní řeč, která zní ještě zázračněji nežli když se hledí na jeho skutky! Ačkoliv tyto skutky jsou takové, že jsme dosud nic jim podobného neviděli, podobá se tu však vždy jeden zázrak druhému a člověk v tom nezkušený je slepý a nevidí tam, kde by měl vidět nejlépe a nejjasněji! Uzdravení našeho klenotníka je sice velice překvapující, ale není snad nemožné uskutečnit je způsobem přirozeným. My ovšem nevíme, jak by něco takového bylo možné; víme však ze zkušenosti, že Indové léčí uštknutí nejjedovatějšími hady bez byliny, šťávy a oleje. On však uzdravil ty dva také bez byliny, šťávy a oleje; jak, to nevíme a - také vědět nemůžeme!

2) Tři utopenci byli opravdu povoláni zpět v život; třeba ještě nutno dokázat, zda byli skutečně již úplně mrtví, anebo zda nebyli na oko utopení! Zkrátka tyto skutky dávno ještě .vše nedokazují! jeho mocné slovo však dokazuje podle mého názoru více nežli oba zázraky; neboť tak nekonečně moudře a věčně pravdivě nemluví jazyk smrtelníka! Přemýšlej, Schabbi, jen o tom výkladu jediné pravého modlení k Bohu a shleď, jaká v tom spočívá vše pronikající moudrost; to mně dokazuje něco nesmírného, ano něco, že se to ani neodvažují vyslovit!"

3) Táže se **SCHABBI** zcela udiven: „Nuže, copak je to, že se to neodvažuješ ani vyslovit?"

4) Praví **JURAH**: „Přemýšlej jen sám zcela zrale a ať se jinak jmenuji - nepřijdeš-li brzy na totéž!" Zde začíná Schabbi velice přemýšlet, nicméně však opravdu neví, co si má vlastně s otázkou Jurahovou počít.

5) Za chvíli praví **SCHABBI** Jurahovi: „Já bych ti rád něco řekl a myslím, že by se z toho vyklubala zcela zvláštní věc; ale právě tato zvláštní věc je a zůstává něčím velmi odvážným! Pomysli jen, že je-li toto nyní téměř nepochybně Mesiáš, pak je to podle Izaiáše nejen zcela prostý člověk, který zde mluvil s námi, nýbrž pamatuj, že je to také podle Svě duše ten jedině pravý Bůh od věčnosti! Je-li však tomu tak, co potom s námi? Jak my slabí lidé před Ním, Nejvyšším, obstojíme? Co potom učiníme, kam potom s námi?!"

6) Praví **JURAH**: „Ano, to je také má starost a nyní má největší starost! Tuším, že se zde objeví něco nejzářivějšího, jen nechápu ty vysoké pohany neboť oni, jak se zdá, na Ném lpí jako na svém životě!"

7) Praví **SCHABBI**: „Slyšel jsi, že je v Izaiášovi psáno: „A On sejme pokrývku, kterou jsou pohané přikryti.“? To znamená: Těmto prvým z pohanů Se již zjevil! Oni už vědí co je na Ném a proto jsou mu tak uctivě oddáni. Mají již nejúplnější přesvědčení, že On jako od věčnosti Nejvšemocnější, může je jediným dechem navěky jako uvolněné plevy odváť a proto mají přenesmírnou úctu k Němu a jak se mi zdá, jsou jím už poraženi a dobří Židé jsou svobodni! - Takový je můj názor.

8) A později na to se v prorokovi též praví: „A Pán setře slzy se všech tváří a zbaví Svůj lid hanby ve všech zemích!" To znamená: jistě také nás, kteří jsme v Persii jenže nebudeme zřejmě první, kterým to učiní, - nicméně jsme však nyní na řadě a toto se zdá být právě tím okamžikem, v němž Si vzpomněl na Židy v ostatních zemích. S námi učinil začátek, aby nám osušil slzy a zahladil naši hanbu! My jsme sice pozemsky výjimečně na tom tak dobře, že nemáme příčinu ani v cizině ronit v bídě slzy a hanbu nezakoušíme; avšak žijí tam ještě tisíce našich bratří a sester, kteří nicméně trpí velkou nouzí. Jim se pohané často hrozně vysmívají a všude jimi pohrdají; leč my jsme ve velmi dobrém postavení, že jim všem můžeme pomáhat a v jeho jménu slzy na jejich tvářích osušovat a jejich mnohaletou hanbu zahlazovat! Proto, jak se zdá, Pán, Který tu zřejmě nyní je, zachránil nás také sem na tuto skromnou horu, aby nás mohl upotřebit za Své nástroje u těch, kteří přebývají v cizích zemích. Takový je ve všem všudy můj názor. - A nyní mluv, příteli, ty!"

9) Praví **JURAH**: „Ano, ty jsi podle mého názoru uhodil nyní na pravou strunu! Tomu všemu již docela tak bude! Ale ježto tomu všemu nyní asi tak zcela jistě bude, namítá se tedy opět velká nejvyšší významná otázka: jak se Mu přiblížíme, když přece jistě až po uši vězíme ve všelichých hříších? Je přece psáno: „Bohu se nesmí a nemůže přiblížit nikdo, kdo má na sobě nějaký hřích!" My jsme jistě mnohonásobně nečistí! Kde se budeme moci nyní očistit? Kde je Ten, jenž by od nás přijal platnou oběť, která by nás očistila od našich hříchů před Bohem?!"

209. O MODLITBĚ.

1) Nyní přistupuji opět mezi ně **JÁ** a pravím: „Já Sám; .a jako jsem mohl říci mrtvým: „Probuďte se ze smrti a žijte!", právě tak účinně, dobře a platně mohu říci vám: „Budte čistí a odpuštější se vám všechny hříchy!" a nyní stojíte čisti a bez hříchu přede Mnou! Věříte tomu?"

2) Praví **JURAH** a **SCHABBI** : „Pane, věříme tomu! A ježto je podle Tvého věčně nejsvětějšího úradku tato věc pro spásu všech Židů a pohanů jednou taková, pak nám buď ubohým hříšníkům před Tebou milostivý a naplněný dobrotou a slitováním! Ó, Pane, buď s námi a budoucně s duchem všech těch, kdož budou ještě Tebou probouzeni k věčnému životu nyní jakož i po všechny věky věků! Nyní však, ó, Pane, ježto jsme Tě poznali a naše srdce v nejúplnější lásce vzplála k Tobě, dovol, abychom dali průchod svým srdcím a ve vší vroucnosti a nejúplnější zkroušenosti myslí se k Tobě pomodlili!"

3) Pravím **JÁ** : „Z toho, milí přátelé a bratři nebude nic! Četli jste, co vyslovil Můj Duch ústy proroka, když řekl: „Tento lid Mne uctívá rty; ale jeho srdce daleko je ode Mne!" A já Sám vám to opakuji: Každá jakákoli retní modlitba je přede Mnou ošklivostí!

4) Budte opravdu rozumní a mějte rozumné srdce, čiňte dobro každému kdo někdy potřebuje vaši pomoc! Ano, čiňte dokonce dobro svým nepřátelům a žehnejte těm, kdož vám klnou! Tím se budete podobat Mně, neboť já nechávám Svě slunce svítit na dobré i špatné a Moji největší nepřátelé jsou z Mé všemohoucí ruky denně zahrnováni dobrodiním; jen nad příliš zlomyslnými bezbožníky zamává Má metla. Ano, pravím vám: Vy všichni jste děti Mého srdce a bratři Mé duše. Proto, modlíte-li se, nemodlete se jako pohané a farizeové rtoma, slovy utvořenými jazykem tělesným, nýbrž modlete se, jak jsem vám řekl, v duchu a v pravdě živoucími díly a skutky lásky k bližním, pak bude každé slovo ve jménu Mého opravdovou modlitbou, kterou vždy nepochybně vyslyším; ale retních vzdychálek nevyslyším nikdy. - Rozumíte nyní dobře tomu co jsem řekl?"

5) Praví **SCHABBI**: „Ó, Pane, jak zcela jiný jsi, nežli jsme si Tě kdy představovali! Kdo by Tě také nadevšecko nemiloval, kdo Tě jednou poznal?! Ty jsi láska a největší mírnost Sama a jak nekonečně vzdálena každé noci a temnoty je Tvá nejsvětější nauka a jak lehce srozumitelné je však každé slovo z Tvých úst! Ano, teprve nyní úplně věříme, že jsi opravdu očekávaný Mesiáš a není jiného mimo Tebe!"

6) Pravím **JÁ** : „Zcela dobře, zcela dobře, Moji milí přátelé! já jsem vás znal a vedl k Sobě po cestě, která byla ukázána proroku Eliášovi. V mocné bouři byla Má vůle, v ohni Má síla; ale v jemném vání jsem Já Sám. A tak jste museli také projít nejmocnější bouří a vodou a ohněm, abyste přišli ke Mně. Nyní však jste u Mne a našli jste Mne, Toho dávno hledaného; jako je však leckomu nesnadno Mne nalézt, tak mnohem nesnadněji je Mne jako jednou nalezeného ztratit! Ty, kdož Mne uchopili v srdcích, uchopím také já; kdo Mne však uchopil, může Mne sice opět

pustit, ale Já ho nicméně nikdy neopustím, neboť Má láska netrvá snad jen po nějakou dobu, nýbrž věčně a kdo ji přijal do srdce, ten se nemůže věčně nikdy ode Mne uvolnit! Neboť Má Láska ho drží navěky pevně na uzdě, aby nemohl navěky nikdy ode Mne zcela zabloudit. A tak se bude dařit i vám! Budete sice uvedeni do příležitostí a stavů světa, v nichž vám bude poněkud těžko vyznávat Mé jméno a zůstávat pevnými ve víře - neboť zakrátko se stanou, protože se stát musí věci, které vás učiní vůči Mně malověrnými, avšak Já vás v pravé době již zase posílím a komůrku vašeho srdce úplně osvítím. Potom již nevejdete pro jméno Mé v žádné pokušení, nýbrž napříště budete zůstávat v Mé Lásce a v Mé Síle.

7) Nyní však ještě něco jiného! Vráťte se opět do Persie. Až tam co nejdříve zase přijdete, zvěstujte věrně bez přidavků, s čím jste se zde setkali a co všechno vás ke spáse všech lidí na Zemi potkalo! Takovým způsobem se stanete také vy pracovníky na Mé vinici. Zvěstujte to také svému králi, aby věděl co má činit! Nechť ustoupí od černého pohanství a nikdy neposlouchá podvodná slova mágů, kteří se nazývají božími knězi, ač v podstatě nejsou nic jiného nežli služebníci a otroci pekla. Ať také vypudí ze země zlomyslné apoštoly z Jeruzalému, kteří putují po zemích a mořích, aby učinili z pohanů Židy; a učiní-li z nějakého pohana Žida, stane se pak ještě mnohem horším sluhou pekla nežli byl předtím jako pohan. Vedle těchto obrácení rozšiřují však tito zlomyslní apoštolové z Jeruzalému dále také neblahé pověsti, z nichž jste nám jednu takovou pověst týkající se ukrutností Římanů otevřeně oznámili tím, že jste se z bázně před Římany postavili tak strašně opatrně vůči Mně!

8) Abych tedy čelil všemu tomu zlu, povolal jsem vás před mnohými tisíci tisíci z vaší země, abych vložil na vaše bedra tento snadný úřad, na jehož splnění máte ten největší nadbytek sil i prostředků! Vaše odměna v mém věčném Království nebude jednou nikterak nepatrná!

9) Nyní víte, co máte ve jménu mém činit a vedle toho také ve jménu Římanů, kteří tam byli hanebně pomluveni; ať nemáte nedostatek dobré vůle, píle a činnosti a tehdy ani Já vás nenechám v ničem v nedostatku!

10) Nyní však vidím Marka vycházet ven. Bude nás zvat k večeři, která byla dnes jistě o několik hodin později připravena nežli Jindy; avšak to zavinila bouře. Krupobití uvedlo mnohé lavice do malého nepořádku; musely být nyní znovu zřízeny. Nyní je však opět vše v nejlepším pořádku a jídlo je zcela dobře a v největší hojnosti připraveno a tak se zase jednou po vykonané velké práci náležitě posilnime!"

210. BUDOUCNOST JARY.

1) Nyní přišel náš starý hospodský **MAREK** a pravil Mně: „Pane a Mistře, večeře je připravena; je-li Ti to příjemné, dám ji nyní ihned přinést na zcela nově zřízené stoly!"

2) Pravím **JÁ** : „Učiň tak, neboť dnes mám již dokonce i Já notný hlad a těším Se na dobrou rybu, na dobrý kus chleba a čisté a dobré víno!"

3) Tvoji dva synové ať se však ještě jednou podívají na moře u břehu! Podél břehu je na moři ještě několik mrtvol; je to několik chudých Židů s jejich ženami a dětmi. Nechci, aby v době, kdy zde prodlévám, oni a také někdo jiný našel smrt. Moře je klidné jako zrcadlo a hvězdy svítí dnes obzvláště jasně. Tvoji synové tuto věc snadno provedou a to tím spíše, že budou moci být zcela dobře podporováni dlíci zde lodníky Kisjonovými, Ebahlovými z Genezaretu a lodníky Korneliovými. Asi devět osob je na vodě u břehu rozptýleno ve vzdálenosti nejvýš půldruhé hodiny cesty; ať je sem přinesou; zde musí pak být položeny na poněkud skloněnou půdu a obličej dolů obráceny a takto pak až do rána ležíc ponechány! Teprve zítra je pak probudím!"

4) Táže se **MAREK**: „Pane, pročpak ne již dnes, proč teprve zítra?"

5) Pravím **JÁ** : „O to se, příteli Marku, nestarej! Já vím proč již v tomto roce nenarostla tráva, kterou se teprve příštího roku louky zazelenají! Proto se o to nestarej, neboť Já již rozumím řádu mnohem lépe nežli ty, nejmilejší Marku! Jdi nyní a učiň, aby bylo vykonáno v pořádku vše, co tu třeba vykonat!"

6) **MAREK** jde a dá ihned nosit pokrmu na stoly a sdělí také práci synům, kteří vstoupí ihned na velký člun a požádají ostatní dříve jmenované lodníky o spolupráci.

7) My však opouštíme naše místo a ubíráme se ke stolům, které byly již ve známém pořádku obsazeny; oni tři v život zpět povolání přicházejí pak i s ženou do domu Markova, kde se jim

dostává pokrmu, nápoje a poté dobrého noclehu; - a to vše podle vůle Mé, aby se posílili na zítřek.

8) Teprve když se ubíráme ke stolům, začínají obyvatelé Ouranových stanů vycházet také na denní světlo, aby se také poohlédli po stolech pro ně připravených.

9) Zde Mne zatahá **JARA** a praví: „Pane, má stále mocnější láska, pohled tamto, kterak se zmužili bojovníci pro Tvé Království začínají teprve nyní puzeni hladem. plížit ven ze svého úkrytu! Skutečně je mezi nimi, až na Mathaela, rozhodně pramálo velkých duchů! Ach, před bouří bylo až příliš komické dívat se na to, kterak pohled na první spadlé, ovšem libru těžké kroupy zahnal oněch padesát farizeů s největším chvatem do velkých stanů!

10) Věděli tak dobře jako já, že jsi nejjistější Ochránce v každé nesnazi a přece se stali malověrnými a velmi bázlivými a hledali ochranu hmotnou. Nyní se zřejmě stydí, že to učinili a jak se mi zdá, neodvažují se přijít Tobě, ó Pane, řádně na oči! Nuže, Mathael byl by se svými společníky již zůstal; ale musel následovat svou mladou překrásnou královskou choť. Tomu se tedy musí po mém zdání odpustit; ale u ostatních to zavinila pouze jejich slabá důvěra a malověrnost a proto si jich nemohu příliš vážit."

11) Pravím **JÁ** : „Máš pravdu, Moje dceruško; ale nechme ty, kteří jsou ještě v tom či onom slabí, - čas a několiknásobná zkušenost je již učiní ve všem silnějšími! Považ, kolik jsi toho po mém boku již zakusila a proto můžeš již mít snadno více odvahy; oni však toho zakusili ještě málo a proto byla jejich bázeň snadno větší nežli jejich důvěra. Budoucně však budou již také mít větší důvěru. - Chápeš to?"

12) Praví **JARA**: „Ano, to chápu dobře; ale vím také, že v Genezaretu všichni se mnou stejně mnoho zakusili a přece se z počátku nikdo mimo mne neodvažoval vstoupit s Tebou na čirou vodní hladinu, ani ne Tvoji učedníci! V čem **pak** tedy tady spočívala nepatrnější důvěra?"

13) Pravím **JÁ** : „Opět přece v tvých větších zkušenostech; neboť tebe nesl viditelně Můj anděl na rukou a ty jsi učinila zkušenosti, jaké dosud neučinil žádný člověk. A mimoto jsi měla zajisté tu největší a nejmocnější lásku ke Mně, v níž ovšem také vždy zavládá ta největší důvěra.

14) Proto se tomu tak velice nediv, že tvá důvěra ke Mně je silnější nežli u ostatních lidí; neboť to ti dává tvá velká láska!

15) Avšak, jak jsem ti již poznamenal v Genezaretu, přijdou také na tebe v několika letech ještě leckterá pokušení, s nimiž ti bude bojovat přes největší důvěru ke Mně. Avšak silou a mocí Mého jména srazíš všechna pokušení k zemi a teprve poté budeš svobodně kráčet v mém světě.

16) Neboť co člověk chce mít pro sebe svobodně ze Mne, to si musí vybojovat vlastní silou! Ty, Má nejmilejší dceruško, jsi žádný zvláštní boj nepřestála a nebyla tu k tomu zvláštní doba a příležitost; toho všeho se dostane každému člověku teprve až bude Můj denní úkol na této Zemi dokonán.

17) Já jsem nyní jen Rozsévač a kladu dobré pšeničné zrno do živého pole vašich srdcí. Símě tu napřed vzklíčí a pak vzejde k nejpožehnanější sklizni; pak teprve bude vám samým s mnohým úsilím a sebezapíráním pěstovat plod na vaší vlastní půdě životní! Blaze- tomu, kdo přinese plod, který jsem zasel do jeho srdce, čistý a nejvyš hojný do Mnou v něm zřízených stodol Mého ducha! Věru, ten nebude navěky ani hladovět, ani žíznit!

18) Co tedy, Má nejmilejší Jaro, nyní máš, je jen Mnou do tvého srdce vložené símě. Po několika letech bude tu jako vlnící se polní osení a bude vystaveno všelikým bouřím; ale tu pak půjde o to, aby bylo toto vlnící se polní osení co nejsilněji a nejspolehlivěji Mým jménem a velkou, sebe samu zcela zapírající láskou ke Mně uchráněno před hrozícími bouřemi, aby zhoubně nepropukly a nezničily nádherné pole s osením, které jsem co nejlépe vzdělával Já Sám! Neboť propukla-li jednou nad takovým polem pustošící bouře, pak je téměř nemožné ji zastavit.

19) Snad si ještě vzpomeneš, kterak jsem ti před několika týdny v Genezaretu založil zahrádku a osázel všelikými rostlinami!? Tyto rostliny rostou velmi dobře a velmi bujně; ale zahrádku a rostliny musí být pěstovány, plevel, kdekoli vyrazí musí být vyplet a za velkého horka a sucha nesmí být opomenuto kropící konve.

20) A hle, podobnou zahrádku jsem založil v tvém srdci a co nejhojněji opatřil všelikými užitečnými rostlinami; opatrování a další ošetřování této zahrádky je nyní ponecháno tobě. Vynalož veškerou pozornost a pili opatrování a ošetřování této zahrádky, pak z ní budeš mít bohatou sklizeň! - Rozumíš dobře tomuto obrazu?"

21) Praví **JARA**: „Ano, Pane, má jediná Lásko, rozumím tomu zcela; leč měla bych být ovšem poněkud smutná proto, že musím ještě přestát lečjaké bouře nežli bude sklizeň! Avšak doufám a věřím, že nenecháš zahynout Svou ubohou - děvečku. bude-li v nesnázi volat k Tobě o pomoc; vždyť Ty jsi slyšel a vyslyšel mé snažné prosby, když jsem Tě neviděla a neznala jako nyní.“

22) Pravím **JÁ** : „Všichni ti, kdož Mne poznávají, volají v srdci a důvěřují v moc Mého jména, nebudou věčně zahanbeni a poškozeni; o tom můžeš být úplně ujištěna! Avšak nyní se posadíme ke stolům a pojíme co je předloženo!“

211. VÝKLAD ČTVRTÉHO PŘIKÁZÁNÍ.

1) Poté se ubíráme všichni rychle ke stolům a večeříme. Za jídla se tentokrát nic nemluvilo; po požitém vínu však začalo být ve společnosti velmi živo. Vedle stolu, kde jsem seděl s Cyreniem, Korneliem, Faustem, Juliem, se Svými učedníky, s Ebahlem, Jarou, Kisjonou, Filopoldem, s Ouranem, Helenou, Mathaelem a jeho druhy, s andělem Rafelem a chlapcem Josoem, byl zřízen nový stůl pro naše Peršany; všichni ostatní již známí hosté seděli u zvlášť pro ně zřízených stolů podle toho, jak k sobě, jak známo společensky náleželi.

2) Všichni však obdivovali příjemný teplý večer po tak nehorázně bouři; a zejména se divili úplně suché půdě, na níž ještě před několika hodinami stála voda ve výši několika střevců. Ouran se Mne tázal, jak to bude s noclehem pro tolik lidí. Co pojmu jeho stany, rád přijme; protože zde však šlo o zaopatření několika set lidí, k tomu jeho stany zdaleka nestačí!

3) Pravil jsem **JÁ** : „Příteli, Adam a jeho první potomci neměli ani stany, ani chaty anebo pro všechno zcela pohodlně zařízené domy; půda zemská a stinný strom byl jim vše a velmi mnohé noci odpočívali pod širým nebem a byli zdraví a silní. Ani pokrývku na tělo si nedovedli zhotovit; věnec z fíkového listí na zakrytí přirození byl celým jejich oděvem a dosahovali věku několik set let! Nyní však vynalezli lidé všeliká pohodlí pro život a za jeden ztracený pozemský ráj si vytvořili sami mnoho set tisíc rájů a hle, věk sto let se nyní stal divem!“

4) Hle, to zavinila změkčilost lidí, kteří se tím sami odcizují přirozenosti tohoto světového tělesa, které má ve všem určené lidi nosit, vyživovat a udržovat při zdraví a síle!

5) Proto se, Můj Ourane, o nocleh nestarej; dobrá a zdravá půda jim všem dá zcela dobrý nocleh! Koho jednou přepadne spánek, ten si zcela dobře odpočine na polštáři z kamene; obtěžuje-li jej kámen pod hlavou, pak nebývá člověk unaven a klid příliš nepotřebuje a tu se může již zase vzchopit a jít za prací!

6) Měkká lůžka činí lidi měkké a ubírají jejich údům potřebnou sílu a příliš dlouhý spánek oslabuje duši a svaly těla. Přirozenost člověka je jako kojeneček, kterého nic tak dobře neživí jako prsa matky; a děti, které dlouho dostávaly potravu z prsou silné matky, - za předpokladu, že je přirozeně zdravá a nezkažená jako Eva, - bývají obrovsky silné a boj se lvem je neunaví.

7) Stejnou měrou je také přirozenost této Země pravými mateřskými prsy pro lidi, jestliže se od nich nevzdalují všelikými nepotřebnými změkčilostmi. Jestliže se však lidé vzdálili od těchto velkých mateřských prsou a isolovali od jejich posilujícího účinku, pak se jim ovšem, dostanou-li se k jejím mlékem bohatým prsům, daří jako dorostlému muži, má-li pít mléko matky. Bude se mu ošklivit až k dávení. Co ho jako dítě sílilo a co nejlépe živilo, to ho bude jako muže mateřským prsům dávno odrostlého činit nemocným a slabým na žaludek.

8) Ovšem člověk zajisté nemůže navždy na prsou mateřských pít sílu a. přirozený život pro své svaly; ale od prsou matky Země se nemá nikdy příliš vzdalovat, chce-li být tělesně zdravý, silný a dosáhnout vyššího věku.

9) Mojžíš pravil: „Cti otce i matku a budeš dlouho žít a dobře se ti povede na Zemi!“ Tím označoval Mojžíš nejen ploditele otce a ploditelku matku, nýbrž právě tak dobře také Zemi a její stále nový život rodící sílu. K této síle se také nemá člověk obracet zády, nýbrž má ji chovat skutečně ve vysoké úctě a dostane se mu za to onoho požehnání, které zaslíbil Mojžíš tělesně. Chovat v úctě tělesného otce a tělesnou matku je dobré a nutné, kde jsou podle toho poměry a kde se to dá dělat; ale je-li to co zaslíbil Mojžíš slovo Boží, musí to také mít jako sluneční světlo nejvšeobecnější a ničím nepřerušitelný účinek!

10) Omezuje-li se však zaslíbení Mojžíšovo jen na to, že dlouhý život a zdar na Zemi mohou očekávat jen ti, kdo ctí své tělesné rodiče, pak to zřejmě dopadá špatně s těmi, kdož ztratili

rodiče nezřídka již v kolébce a pak byli vychováni lidmi zcela cizími! jak mají ctít své pravé rodiče, když je nikdy nepoznali?

11) Mnohé děti bývají často nalezeny na cestách a silnicích; krkavčí matky je počaly ve své chlípnosti a brzy po narození někde odložily. Takoví nalezcenci bývají nějakým citově vřelým a milosrdným člověkem sbíráni a ošetřováni; těmto dobrodincům jsou pak také povinni veškerou láskou a úctou. Mojžíš nemluví nic o těchto rodičích nevlastních, nýbrž jen o rodičích skutečně pravých!

12) Dobře vychovaný nalezenec nemůže však své skutečné rodiče ctít, protože je předně dokonce ani nezná a i kdyby je také znal, neměl by zadruhé před Bohem a přede všemi lidmi opravdu počestné povinnosti k těm, kteří ho zplodili v hříšné chlípnosti a když byl zrozen, vystavili ho ihned smrti. Poněvadž však tento člověk nemůže pak podle Mojžíše milovat a ctít své skutečné rodiče, neměl by pak nárok na Mojžíšovo zaslíbení? Ó, to by byla pěkná věc a jako přemoudré Boží slovo by se vyjímal strašně!"

13) Dále jsou však také rodičové, kteří své děti vychovávají ke všemu, co se jen může nazývat špatným. Už v kolébce jim vštěpují opravdu satanskou pýchu a učí je, aby byly ke každému kruté a bezcitné. Takoví tygří rodiče učí již záhy své děti, aby byly drzé, lživé a podvodné! Určil snad Mojžíš své dobré zaslíbení také pro tyto děti, které ctí své zlé rodiče se vší špatností a zlobou, protože to rodičové chtějí od svých dětí?

14) Čímpak jsou děti zlodějů, lupičů a vrahů povinny svým skutečným rodičům? Mohou své rodiče zcela přirozeně uctívat jen jsou-li ve velmi znamenité míře tím a konají to, co také jejich rodiče jsou a vždy konají, tedy: okrádáním, olupováním a vražděním cizích cestujících! - Může se zaslíbení Mojžíšovo účinně vztahovat snad také na tyto děti?

15) Jen poněkud jasný světský rozum musí ti tady říci, že zaslíbení, kterému by se takto rozumělo, bylo by i s přikázáním Mojžíšovým největší hanbou vší božské moudrosti! jak může Bůh, jenž je nejvyšší moudrý, dávat přikázání, podle něhož by byl také andělský, do těla vrozený duch povinován láskou a vší úctou rodičům, kteří vstoupili do těla z nejspodnějšího pekla?!

16) Vidiš, že přikázání Mojžíšovo, uvažuje-li se o něm z tohoto pravého hlediska, bylo by tu největším a nejšílenějším nesmyslem!

17) S jedné strany je jasné a nyní více než prokázáno, že vše co Mojžíš mluvil a učil je čisté Boží slovo a proto věčně v sobě nemůže skrývat nesmysl; s druhé strany však, když někdo vykládá a zachovává zákon Mojžíšův tak hloupě, jako byl dosud vykládán a zachováván, pak musí být tento zákon před soudnou stolicí všeho lepšího lidského rozumu nejzřejmějším nesmyslem!

18) V čem to potom spočívá, že zákon Mojžíšův, jak byl dosud zachováván, musí být přes čistě božský původ nesmyslem? To spočívá v nesmírně velikém neporozumění toho, že Mojžíš tímto přikázáním oznámil především všeobecnou manželskou dvojici velké Boží přírody, totiž Zemi, světové těleso stvořené pro lidská pokolení jako Otce a její lůno, z něhož se neustále rodí všeho druhu a rodu nescíslné děti, jako pravou matku! Tento prastarý manželský pár má tedy tělesný člověk ctít a si ho vážit a nikdy se k němu zchoulostivěly obracet zády, pak se mu dostane dlouhého života ve zdravém. těle a také pravého zdaru.

19) Od tohoto starého páru rodičů se může horlivý člověk také nejvíce všeho dobrého, velkého a pravdivého naučit a z toho si především postavit onen velký žebřík, na němž praotec Jakob viděl nebeské anděly vystupovat a sestupovat. Kdo tu pilně a s velkou vážností bádá v přírodě, přinese mnohé požehnání ke zdaru sobě i svým bratřím.

20) Jen se tedy nyní, milý Ourane, nestrachuj, že strávíš jednu noc v lůně tvé staré tělesné matky, - proto se ti nic zlého nepříhodí!"

212. FARIZEJSKÁ OBNOVA ČTVRTÉHO PŘIKÁZÁNÍ.

1) Ouran je nyní zcela potěšen a praví, že ještě nikdy něco tak opravdu prakticky moudrého neslyšel a že bude této rady vždy co nejpečlivěji dbát. Nejvíce se však tomu diví naši Peršané.

2) **JURAH** praví: „Ano, tomu říkám pravé Světlo shora neboť za toto Světlo ještě nikdy nějaký smrtelník nepronikl! Takto bych si chtěl dát všech deset přikázání vysvětlit! Věc je tak blízká a tak jasná a přece jsme ji nemohli se vší svou rozumovou bystrostí odhalit! Ale na něco se při tom přece jen musím otázat!"

3) Praví **SCHABBI**: „Tu bych věru nevěděl, na kterou věc by se mohla ještě položit zvláštní otázka!“

4) Praví **JURAH**: „Cožpak nevíš, že o povinnosti dětí vůči rodičům trvá již dávno nový zákon, podle něho syn anebo dcera lépe učiní, přinesou-li do chrámu oběť nežli aby ctili otce a matku? Tento nový zákon neruší sice zákon starý, ale k dosažení Mojžíšova zaslíbení podává lepší prostředek nežli je Mojžíšův zákon sám. Ale právě proto bych se rád dověděl, jelikož se nyní tak obdivuhodně naskytla mimořádná příležitost mluvit s Prazákonodárcem Samým, co tomuto novému zákonu říká Pán!“

5) Na jedné straně, má-li dítě zcela špatné a zvrhlé rodiče, zdá se mi být tento zákon zcela na pravém místě; ale má-li často od přirozenosti lehkomyšlné dítě velmi dobré a ctihodné rodiče, které před Bohem a všemi lidmi zasluhují od svých dětí veškerou úctu, lásku a čest, pak se mi zase tento zcela templářsky hrabivě vypadající zákon naprosto nejeví být na správném místě. Celý zákon zavání silně lidsky a božského z něho vyzívá pramálo; avšak je tu opět zákon, který praví: „Ty, kdož zde sedí na stolicích Mojžíše a Arona, máte vždy poslouchat a činit co vám nařizují!“

6) Tento zákon je však také pravý velbloud, na kterém farizeové podlouzně dopravili do chrámu již velmi mnohé falešné a špatné zboží za pravé a lid je musí za vysokou cenu své mravní svobody kupovat jako úplně pravé. To je špatná věc a mně se zdá být takový zákon daný jako výlučná výsada jen jistým lidem pekelnou dírou, kterou dostává satan vždy vstup do svatyně; neboť tito privilegovaní svatí se o překot snaží, z počátku bývají jaksí ve zbožné pyše obestřeni obalem svatého prorockého nimbu, později jsou však v úplné vážnosti panovační a nadtyranští, vysokomyslní a nade vši míru pyšní, - sedí však dosud na stolicích Mojžíše a Arona! Já však míním bratře - víš, tak mezi námi řečeno - že by tu mohl již hned raději satan sám zabavit tyto svaté stolice! A od těchto pravých zástupců satana na stolicích Mojžíšových a Aronových nastoupilo mnoho zlých lidských ustanovení na místě všebožských a my jsme je museli strávit, protože velbloudí zákon pekelné díry poroučí poslouchat ty, kdož sedí na svatých stolicích a konat co oni nařizují.

7) Ano, zákon o sobě byl by zajisté zcela v pořádku, kdyby byl člověk ujištěn, že na svatých stolicích budou kázat jen nejhodnější nástupci Mojžíše a Arona; leč jaký to pravý dračí národ seděl již na svatých stolicích a metal z nich nezřídka nejbouřlivější zákony vidoucímu lidu jako ostrý písek do otevřených očí, takže pak musel poté většinou oslepnout! A tyto všechny šílenosti překračující zákony trvají pak k největší trýzni lidstva dále a nikdo se již neodvažuje toto jeho setrást. Tu se tedy nakonec čistý rozum táže, zda o tom Bůh něco ví, anebo zda je vůbec Bůh, Který Se ve Své svatyni může dívat na takovou ošklivost!

8) Nuže, vysvětlení o tom Jím Samým mohlo by našinci nejlépe ukázat nejčistší a nejpravdivější stav věcí a proto bych nyní chtěl přímo Jemu položit otázku! - Co myslíš, mám se k tomu odvážit anebo ne?“

213. PÁN VYKLÁDÁ ZÁKON FARIZEŮ.

1) A **JÁ** odpovídám ihned místo Schabbihova řka: „Poslyš, příteli Jurahu, tvá otázka je správná a velmi důležitá; nemusíš Mně ji opakovat, neboť Já beztoho vím kde vás bota tlačí!“

2) Pohleď, to je pravda, že je to přikázání z doby soudců, ale teprve tam, kde věstec přikazuje ústy poslouchati ty, kdož sedí na stolicích Mojžíše a Arona a dělat co oni z ducha Páně přikáží; avšak jen tehdy, jsou-li jejich skutky dobré. Jsou-li jejich skutky špatné, pak ať jsou nejdůstojnějšími potomky Leviho se stolic svrženi.

3) Avšak ti, kdož na zmíněných stolicích sedí, dovedli své skutky velmi zastírat. Místo důstojných nástupců Mojžíše a Arona na svatých stolicích seděli a dosud sedí jen draví vlci v beránčích kožiších a jako takoví vrhli mezi lid jakožto božskou vůli zákony, před nimiž se musí dokonce i svět zhroutit!

4) Vzpomeňte si, jak často jsem co nejvážněji napomínal tyto falešné potomky Mojžíšovy a Áronovy ústy posvěcených proroků a jak často jsem je nejostřejší metlou trestal! Co to však pomohlo? Na nějaký čas bylo lépe; ale brzy nato opět ještě hůře nežli dříve, až nyní nastalo tak zle, že již nemůže být ani hůře. Naplnili míru vši špatnosti a už jen několik kapek a začne ihned přetékat a uvede všechny v záhubu jako potopa Noemova; o tom můžeš být zcela ujištěn.

5) Jako však mnohé jiné, tak vyšel také zákon o obětování v chrámu místo mojžíšského zákona o povinnostech dětí k rodičům. Na počátku měl zcela dobrou a spravedlivou tvářnost a vztahoval se jen na děti, jejichž rodiče - jak se často stává - byli pravými vyvrheli lidstva. Tito rodičové měli však kupodivu často velmi dobré a hodné děti, které jsou Bohu oddané velmi dobře poznaly a shledaly hlavní špatnost svých tělesných rodičů. Požadavky, které jim kladli jejich zlí rodiče, způsobily, že jim vlasy na hlavě vstávaly; ale v nepochopeném zákonu Mojžíšově nebylo nic, nežli ctít rodiče především poslušností!

6) Z těchto důvodů se pak tyto nešťastné děti za ještě zcela dobré chrámové doby v chrámu dotazovaly co by měly dělat a říkaly: „Je ovšem pravda, že Mojžíš přikázal z Boha rodiče poslouchat a po celý život si jich tedy vysoce vážit a je ctít, aby člověk dlouho živ byl a dobře se mu vedlo na Zemi; ale Mojžíš také přikázal nezabíjet, nekrást, nemluvit falešně, nesmilnit s pannami a ještě méně požádat ženu bližního. Toto vše by jim však přikazovali nyní jejich zlí rodiče! Co by tedy měly nyní činit, aby se proti žádnému přikázání Mojžíšovu neprohřešily?“

7) Tu pravil Duchem Božím zajisté proniknutý velekněz: „Odejďte od takových tělesných rodičů, obětujte místo špatné poslušnosti dar a modlete se k Bohu a to bude lepší pro vás a milostí shora také pro vaše nezdárné rodiče!“

8) A tu se tedy stalo, že tyto děti opustily zlé rodiče, přinesly chrámu za sebe a své zlé rodiče oběť a snažily se pak dostat službu u dobrých lidí, aby tu žily bohulibým životem.

9) Dotud a potud byl tento zákon zcela božského původu. Ale časem zlí vlci, sedící na stolicích Mojžíše a Arona v beránčích kožiších, tento zákon zevšeobecněli a tu se pak mohly také nezdařené děti zcela dobrých a hodných rodičů vykupovat obětmi z poslušnosti k svým rodičům, aby pak mohly zcela volně a nesvědomitě hřešit!

10) Tím bylo toto dvojnásobné přikázání Boží dvojnásobně zatlačeno a na jeho místo bylo postaveno lidské, čistě pekelné ustanovení, které je ovšem před Bohem, protože je zcela proti jeho řádu, ošklivostí ošklivosti; neboť tu přece musí jen poněkud čistěji myslící člověk na první pohled uznat, že toto ustanovení nemůže být nikdy a nikdy původu božského, nýbrž jen čistě pekelného a satanského! Ostatně toto vše nyní velmi brzy skončí a potom nebude již třeba horlit proti tomu.

11) Jinak je však zcela jistě v řádu, že se slabý dává vésti silným! Rodičové jsou však přece jen vždy silnější nežli jejich děti a proto je zcela v řádu, že se děti nechávají vést rodiči; pozoruje-li však slabý, že ho chce silný svrhnout do záhubné propasti, pak velmi dobře učiní, když se silnému vymkne a vyhledá si místo jistější.

12) Ostatně zákon Mojžíšův plní zcela jen ten, kdo se ve všem chová tak, jak jsem celý stav věci úplně jasně ukázal starému králi Ouranovi. Pochopili jste to nyní dobře?“

214. CO JE NECUDNOST?

1) Práví **JURAH**: „Ach, ano, to je světlo, láska a nejvyšší pravda soustředěná v jednom bodě! Ano, Pane a Mistře od věčnosti, takto bych chtěl světlo o celém zákoně Mojžíšově a pak by se dalo teprve zcela neměnitelně pevně v Tvém věčném řádu žít a kráčet! Tehdy by satan jistě již nenašel žádnou díru, kterou by se mohl vplížit jako vlk zakuklený do kůže beránčí do Tvé jasně osvětlené svatyně a z Tvých nejsvětějších přikázání kovat ustanovení lidská!“

2) Pravím **JÁ** : „Příteli, ještě nepřišla hodina, v níž bude souzen temný kníže světa; ale velmi se přiblížila! Až však bude souzen, budou tu nicméně až příliš brzo lidé, kteří budou v té době s Mými nejčistšími zákony ještě hůře nakládat nežli satan sám. Na této Zemi bude muset světlo vždy bojovat s temnotou!“

3) Práví **JURAH**: „Pane, pročpak? Budou-li všichni lidé poznávat světlo aspoň tak jako nyní já, pak bude mít satan a všechna jeho zlomyslnost věčný svátek na Zemi! Že potom budou naše děti a vnukové v téměř světle co nejsvědomitěji vychovávány a také v něm zůstanou až na konec světa, to bude přece také tak jisté a po všechny časy neměnitelné, jako lze jistě a neměnitelně předpokládat, že dvě a dvě jednotky téhož druhu dávají pro všechny věčné časy čtyři jednotky téhož druhu! O tom žádný člověk na celé Zemi nepochybuje, protože je to nezvratná a makavá pravda. Tvé objasnění deseti přikázání Mojžíšových činí každé z nich matematickou zásadou; je-li však tomu tak, komu může pak vedle toho i jen zdaleka napadnout uvádět takovou pravdu nějak v pochybnost?“

4) Poněvadž by tedy o tom nemohl již nikdo mít jakoukoli pochybnost, pak by také podle takové co nejjasněji poznané pravdy jednal, jinak by musel sama sebe považovat za naprostého blázna, anebo by toto o sobě slyšel mluvit z úst každého rozumného člověka!

5) Ale ovšem, jsou-li nejsvětější a pro nás lidi nejzávažnější pravdy podávány vždy v jistém záhadném obalu a člověk z nich nezřídka může dělat co se mu líbí, pak je tu ovšem ihned největší spousta lhářů, jimiž může satan se svou nejneřestnější družinou konat zcela volný vjezd do společnosti lidí.

6) Proto podej nám, nejvznešenější Pane a Mistře, pravdu jasně a otevřeně, aby se napříště zatarasil veškeren přístup satanovi k lidem silnou zdí nejvyšší neměnitelné pravdy!

7) Já se chci na příklad zmínit jen o onom přikázání Mojžíšově, kterým zakazuje necudnost jako hřích. Copak je to vlastně necudnost? Záleží pouze v tom, že někdo s neumytým tělem souloží s ženskou bytostí a po souloži se opět neumyje? Anebo se tím rozumí dychtivá chlípnost a souložení ženské osoby, panny, nevěstky, kuběny anebo mladé vdovy?

8) Patří slepé smilstvo do této rubriky, anebo dokonce němý sodomský hřích, anebo i má-li někdo něco s velmi žádostivou ženou druhého muže? Má člověk, aby byl úplně cudný, tento nejmocnější ze všech přirozených pudů úplně potlačit? Je-li však tomu tak, pak manželské lůžko není jistě také nic jiného nežli danou mravně platného provádění necudnosti; neboť kdo nám ručí za to, že muž se svou bujnou ženou nesouloží častěji, nežli je nutné ke zplození plodu?!

9) Viděl jsem a poznal jsem lidi, které by bylo možno nazvat pravými zlatými lidmi pokud šlo o dobrotu, účinnou lásku, trpělivost, jemnost a milosrdenství; avšak v mrzuté věci necudnosti byli a zůstali slabí. Činili sice mnohé, aby se stali také v této věci silní, ale v jejich přirozenosti se to nepodalo ani tehdy, když je postihla přirozená úplná neschopnost; bujná panna učinila na ně vždy stejný chtivý dojem.

10) A opět jsem viděl a znal lidi, kteří při největší ženské kráse zůstali chladní jako kámen, právě vzory cudnosti, ale jinak v životě to byli ke všem necitelné pařezy! Nic jimi nepohnulo! Nouze a bída chudých byly pro ně směšnými věcmi, slzy trpících úskokem chtějícím vzbudit soucit; žena jim byla opovržení hodnou a velmi snadno postradatelnou věcí, která nemá ve světě žádný jiný účel, nežli jaký má pole pro výsev nějakého druhu obilí. Sňatek shledávali jedním z nejměšnějších zřízení v lidské společnosti. Podle jejich názoru by se měly všechny zdravé ženy zavřít do velké budovy a tam je nechat se silnými a ovšem plození schopnými muži souložit, tak by z toho vznikli vesměs krásní, zdraví a silní lidé; ošklivé a slabé ženy by se měly vyhubit anebo je jako dobytek používat k nejnižším pracím a nechat je tak dlouho pracovat, až by pošly! Takové jsou skutečnosti jaké jsem zažil já!

11) Nyní se táži, zda nemá v cudnosti slabý člověk před očima každého velmi velkou přednost před ledově chladným hrdinou cudnosti! Co mne se týče, jistě! No, jak je to napsáno u Tebe, nejvznešenější Pane a Mistře, nevím a také vědět nemohu. Abych tedy také v této Mojžíšem zakázané věci přišel do stanoveného řádu a nebyl stále ve zhoubné úzkosti, že jsem každým takovým aktem před Bohem zhřešil a je-li jakýkoliv akt vždy hříchem, pak budeš, ó Pane a Mistře, zajisté také proti tomu vědět nějaký prostředek, kterým lze tuto chtivost a tento pud zahnat jako rýmu! Neboť pro čestného člověka není nic horšího, nežli je-li neustále s jisté strany za vlasy přitahován aby hřešil, přirozenost nutí neodolatelnou mocí neustále tělo a padne-li tu někdo jako volným vzduchem přirozeně těžké těleso, pak se tím však také již dopustil smrtelného hříchu! To je přece jen trochu příliš silné, zejména pro člověka, jenž bohudíky ještě vždy podle možnosti nosil hlavu a srdce na pravém místě! O tom bych tedy chtěl, Pane a Mistře, mít od Tebe také nějaké malé vysvětlení! Neboť to se zdá být, aspoň mně, jednou z nejchoulostivějších věcí!"

215. HŘÍCH PROTI CUDNOSTI.

1) Pravím **JÁ** : „Není-li život člověka laškovným žertem, nýbrž velmi posvátnou vážností, nemůže ani být akt při jeho vznikání naprosto nějakým laškováním, nýbrž také jen velmi posvátnou vážností. Pochop správně základ a bude ti to brzy vše samo sebou jasné!

2) Libé pocity aktu samého nemají být pohnutkou k aktu, nýbrž jedině aby byl zplozen člověk!

3) Pochopíš-li to, pak brzy shledáš, že libé pocity jsou jen průvodními zjevy, kterými se

umožňuje dílo zčlověčtování v tělesné přirozenosti. Pudí-li tě tento hlavní důvod, pak jdi a jed-nej a hřích nemáš! Ale třeba přitom vzít nicméně leccos v opatrnost podle řádu.

4) Tento akt se nesmí dít mimo oblast pravé lásky k bližnímu; hlavní zásada pravé lásky k bližnímu pak zní: „Čiňte svým bližním to, co si přejete, aby také oni činili vám!”

5) Nuže, měl bys rozkvétající dceru, která je štěstím tvému otcovskému srdci; nebudeš se o nic tak velice starat jako o pravé spásonosné štěstí tvé sebou co nejněžněji milované dcery. Tato dcera by byla zralá tedy schopná počítí jak by ti bylo, kdyby nějaký jinak zcela zdravý muž, nucen potřebou zplodit člověka s pannou, přišel a násilně zplodil s tvou dcerou plod?!

6) Hle, to by tě naplnilo proti takovému pachateli strašnou pomstou a ty bys ho již nespustil s očí bez nejostřejšího potrestání.

7) A přece by se tento člověk nedopustil hříchu proti cudnosti, protože byl vážností puzen k tomu, aby své semeno neroztrušoval mimo dobrou nádobu, čímž by byla odříznuta stezka zčlo-věčtění. Leč tento akt je na druhé straně nicméně hříšný, protože tím utrpěla mocnou ránu lás-ka k bližnímu!

8) Dejme tomu, že by tebe samého pudil vážný akt v cizině; potkal bys tu na poli ženu a pe-nězi a slovy bys ji získal, aby vyhověla tvému pudu a žena by svolila; pak bys se tím nedopustil hříchu proti cudnosti, ani cizoložství i kdyby tato osoba byla řádnou ženou muže. Ale kdybys byl uvážil, do jak velkých a nejvyš svízelných rozpaků a pronásledování by přišla žena, kdyby jí pravý muž řekl: „Ženo, odpověď se z toho, kdo do tebe vložil semeno, ježto jsem se tě od té a té doby nedotkl!”, shledal bys, že jsi porušil domácí mír mezi manžely a to je hrubý hřích proti lásce k bližnímu! Neboť mohl jsi si svůj, třebaže vážný pud, není-li chlípnuv žádostí, ušetřit pro vhodnější příležitost!

9) Z toho vidíš, že muž musí při jinak zcela řádném a opravdové cudnosti neodporujícím jednání obrátit svou pozornost také na všechny ostatní lidské vedlejší okolnosti, nechce-li se prohřešit proti některému zákonu!

10) Ale muž může také se svou ženou právě tak dobře provozovat necudnost jako s něja-kou nevěstkou, ano ještě hůře. Neboť u nevěstky nelze již nic, zkazit, protože zde je již beztoho vše zkaženo; ale žena může být předražďovaná a tím přejít ve vášnivou žádostivost, čímž se pak může stát mnohem horší nevěstkou nežli nějaká žena svobodná.

11) Kdo souloží se svobodnou, hřeší proti cudnosti, protože důvodem jeho aktu bylo a ne-mohlo také být něco jiného nežli jen ukojení pouhé chlípnoti a nikoli zplození člověka, protože mu čistý rozum musí říci, že se pšenice neseje na silnici.

12) Kdo souloží s nevěstkou, dopouští se vedle hříchu proti řádné cudnosti ještě hříchu na lidskosti své a nevěstky, protože tím snadno způsobuje velkou škodu své přirozenosti a slepou nevěstku ještě více utvrzuje v její skryté posedlosti a činí ji nevyhléditelnou, což potom je již opět hřích proti lásce k bližnímu.

13) Kdo však souloží se ženou, z níž byla učiněna nevěstka, prohřešuje se týmž způsobem dvojnásobně a čtyřnásobně, i když je manželem, protože také tím se dopouští cizoložství.

14) Myslím, že ti toto málo jako čistě myslícímu muži postačí a to tím spíše, že člověk jakým jsi ty beztoho ví, co se sluší na muže v každém ohledu řádného!"

15) Praví **JURAH**: „Ano, Pane a Mistře, nyní je mi vše jasné a nyní také vím, kam musí vést ty mnohé druhy necudnosti! Ano, nyní je vše jasné! Ve všem je jen jedna před Bohem platná, ve věčném řádu opodstatněná pravda, - vše pod, nad_a vedle toho je zlo!"

16) Pravím **JÁ** : „Ano, tak tomu je a navěky tak také zůstane. - Nyní se však vrací vyslaní lodníci s mrtvými lidmi, i musí tento Můj sluha (Rafael) tam a pomoci jim, aby náležitým způso-bem položili mrtvolu, jinak by bylo jejich zítřejší uzdravení ztíženo!"

17) Rafael se tam rychle odebere a uvede vše do nejlepšího pořádku. Teprve poté odchází lodníci k večeři.

216. SPOR FARIZEŮ O BOŽSKOST PÁNĚ.

1) Se vším tím, co se po této sobotní večeři přihodilo a událo, bylo by tedy považovat denní úkol za skončený; ale v nebi se nikdy neodpočívá v konání dobra, jako také peklo nikdy ne-odpočívá v působení zla a tak bylo také pro tuto sobotu vyhrazeno nakonec ještě něco zcela zvláštního a muselo to být ještě před půlnocí účinně skončeno.

2) Mezi padesáti farizeji, v jejichž čele stáli představený Stahar a známý nám již řečník Floran, vznikl spor. Tito polopecení během bouře projevovali ve stanu Ouranově ještě všelijaké pochybnosti a nynější položení mrtvol potvrdilo leckteré jejich pochybné názory o Mně a Mém působení. Jenže mínění bylo mezi nimi rozděleno tak, že lepší část slavnostně přijala, že jsem mimořádný prorok druhu Eliášova - temnější část však soudila, že přes veškerou velkou zběhlost v Písmu jsem jen žákem egyptských katakomb a že jsem se moudrosti a pravé magii naučil v chrámu v Koraku (Karnaku). Proto jsem také byl Římany tak dobře přijat, neboť oni cení pravé mágy více nežli své bohy, neboť je považovali za prsty boha Dia, jenž tu takto působí mezi lidmi a je velmi oddán velkým! Římané jsou však velmi moudří lidé a vědí, že Židům nelze po tak dlouho důvěřovat, dokud se nestanou duší, krví, kůží i vlasy Římany. Toto by však mohlo být nejnáze skutečně tím, kdyby byli Židé, kteří nejvíce baží po zázracích, zpracování takovým arcimágem ze školy v Koraku, ale tak, aby v tom našli svého Mojžíše a své proroky. A to se nyní asi stalo a to zřejmě s nejlepším úspěchem; neboť kdo se nedá obrátit slovy a zázraky, pro toho stojí v nejuplněší pohotovosti vždy několik kohort (zástupů) římských vojáků, aby ho obrátili zastrašením. Proto se také při každé příležitosti vytáhne ze všech sil proti chrámu jeruzalémskému; se vši pílí se vyzdvihuje jen to špatné, dobré se však nechává zcela bez povšimnutí a nevzpomíná se na ně vůbec ani slůvkem, ač je přece známo, kolik dobrého koná chrám a to neúnavně!

3) Stahar a Floran, kteří měli o Mně a Římanech ovšem lepší mínění nežli ti ostatní, snažili se to sice svým kolegům vymluvit; mnoho však nepořídili, přesto že Mne co nejdůrazněji označovali za proroka druhu Eliášova.

4) **Strana protivná** pravila: „Pohledte, kterak je zcela podle pravidel umění lékařského oněch devět utopených položeno hlavami dolů a obličejem k zemi! Tedy pročpak? Bůh je dosti mocný, aby také bez takových příprav oživil utopence; kde se však musí konat taková čistě lékařská opatření, aby se utopencům vrátil snad život, tam to má s čistým divotvůrstvím již zcela značnou potíž! Také ti tři dříve probuzení museli být dopraveni do pokoje, aby jim chladný noční vzduch neuškodil a aby příštího jitra vypadali lépe a svěžeji! Člověk se nyní již zcela vyzná!”

5) Floran se však tázal na úsudek o Rafaelovi, který přece vykonal věci neuvěřitelně zázračné. Tu se ovšem někteří zarazili a nevěděli, co by na to odpověděli.

6) Avšak **jeden hlavní odpůrce** nicméně pravil: „Příteli, my vlastně zcela nic nevíme; ale jistě lze předpokládat, že v přírodě jsou ještě velmi mnohé skryté a neobjevené síly, o nichž se nám ještě nikdy ani nezdálo. S těmito silami se v Egyptě seznámili a dovedou způsobem nám zcela neznámým podmanit skryté síly přírodní tak, že se nám laikům takové podmanění němé přírody musí zřejmě jevit jako nejčistší zázraky. Kdyby nám onen mladý člověk ukázal podstatu a opravdové rukama hmatatelné výhody a prostředky, mohli bychom také my zcela nepochybně konat zázraky. Ó, lidé dovedou zcela zvláštní věci provádět a celou přírodu si podmanit; avšak z ničeho přece jen nedovedou učinit něco, to dovede jen Bůh Sám! A v tom je také velký rozdíl mezi všemohoucností Boží a mezi zázračnou silou mnohých probudilých lidí.

7) Ať onen mladý člověk stvoří jen nějakou novou Zemi ve vším co na ní je, žije a dýchá a při takové práci se mu zcela jistě zkrátí dech! Ano, manipulovat (zacházet) se stávající přírodou není pro toho kdo se v tom vyzná, jistě žádné příliš zvláštní umění; ale stvořit z ničeho aspoň jeden svět anebo i jen jedno travné stéblo bez semene anebo dokonce člověka - ale úplně z ničeho - tu se tedy hned ukáže, jak daleko sahá všemohoucnost takových lidí!”

8) .Praví **FLORAN**: „Ano, příteli, nechtěl bych zrovna vsadit příliš velký kus zlata na to, že by ti dva lidé, kdyby to zrovna muselo být, nebyli také s to vytvořit svět z ničeho; věru, to bych nepřipustil!”

9) Praví **STAHAR**: „Ani já ne; neboť oba mi již prokázali až příliš velké služby! Mimoto se projevuje v obou ve všech --věcech tak velká moudrost, kterou veškeré mé vědění a zkušenosti jsou dočista k zemi sraženy; kde se však projevuje tak veliká moudrost, tam působí Boží Duch, Kterému není žádná věc nemožná.

10) Pohlédneme-li zpět co vše bylo Eliášovi a Mojžíšovi možné, budeme si tím moci také zde učinit pochopitelným; kterak tyto dva právě také týmž všemohoucím Duchem vždy co nejjistěji vykonávají nepochopitelné zázraky!

11) Nuže, co ještě?! Víme-li, že jen všemohoucím Božím Duchu jsou možné věci, které jsou lidem nemožné, pak je zcela snadno činný týž Boží Duch, Který kdysi z ničeho povolal v jsoucnou Zemi a později Mojžíšem a Eliášem konal nejzázračnější věci.

12) Mimoto zde musím poznamenat ještě jednu věc a táži se vás: Kdepak byl kdy mimo kruhy dětí Izraele národ, který by byl stál v moudrosti a síle někdy výše nežli právě my, jako praví potomci Abrahama, Izáka a Jakoba?! Kdo tedy nenalezl pravou moudrost a její sílu v domě Jakobově, kde jinde by ji mohl nalézt?! Vím sice ovšem také něco o tajné škole Egypta a vím, čemu se tam učilo! Ano, ta škola v Koraku přišla s největší bídou až do předsíně; ale do svatyně, do nejhlubšího nitra ovšem nikdy!

13) Těmto dvěma se však zdá být svatyně, nitro, což se jim musí na prvý pohled přiznat, tak nejvýš důvěrně známá jako hospodyně nitro její spíže. U hospodyně starostlivé o domácnost lze z jejího radostného pohledu ihned poznat, že je spíše dobře opatřena; a u těchto dvou lze se však také tak dalece zcela dobře vyznat, prohlédneme-li si jen poněkud jejich obličej; snadno shledáme, kterak překypují nejvýš radostným bezstarostným klidem a úplnou bezstarostností!

14) Kdo je takovou moudrostí a mocí opatřen a může se s tímto opravdu božským klidem dívat do světa a na koho největší bouře právě tak málo doléhá jako na nás prvá zima, kterou zažil praotec Adam, ten je Nejsvětější, již Sám Pán a nejsvobodnější Velitel! Ten také nepotřebuje žádnou školu moudrosti v Koraku, protože Duch Boží mu vložil Sebou Samým lepší školu do srdce! Takový je můj názor a nyní také má pevná víra; a že je tato má víra dobrá, poznávám z toho, že také já v ní začínám pociťovat zcela božský a svobodný klid, což jsem dříve ještě nikdy nepocítil a nepostřehl.

15) Já vám jako váš bývalý představený nemohu sice přikazovat tuto víru a tyto pocity, protože se také nedají nikdy a nikdy přikazovat; nicméně vám však mohu říci, že se věci takto mají a že vy se svou egyptskou školou chodíte čistě v těch nejtemnějších katakombách bez vodítka!"

16) Praví mluvčí protistrany, která se nyní po slovech Staharových již zmenšila o několik hlav: „Ano, ano, milý příteli, nyní jsi mluvil zcela zdařile a správně, ale vadí nám jedině ono lékařsky nutné položení těch devíti utopenců; neboť takto pokládají utopence lékaři jakož i zkušení lodivodi a stává se častěji, že již tím se vracejí do života. Touto polohou uniká voda z plic a nevyhasla-li v srdci každá jiskra života, vrací se pak život zpět; neboť u utopenců prodlévá prý duše ještě tři dny v těle, proto tedy takovýmto způsobem, který spočívá na staré zkušenosti, je prý znovuoživení utopenců i tehdy ještě možné, když leželi plně dva dny ve vodě. Nuže, je-li však v tomto elišském proroku opravdový Duch Boží, nač potom ta lékařská příprava?!

17) Když podle pověsti Eliáš oživil a tělem obalil celou hromadu kostí mrtvol, nepotřeboval žádné lékařské přípravy, nýbrž stačilo jeho slovo a jeho vůle. Také tento Eliáš vykonal předtím skutky jedině mocí slova; proč nyní taková opatření s devíti utopenými, jakoby byl úplně prost síly Božího Ducha v sobě!?

18) Hle, příteli, přidělaš-li na nějaký již naskrz zamazaný šátek malou špinavou skvrnu, pak to nebude žádnému sebe bystřeji vidoucímu oku nápadné; ale na zcela čistém bílém šátku ti bude vadit i jen jeden temný bod! A tak je tomu také u tohoto velkého proroka, v jehož srdci je prý úplnost Božího Ducha; zde ruší každá maličkost, která se jen trochu nesrovnává s nejvýš vznešeným pojmem a s nejvyšší důstojností Ducha Božího. Kdyby aspoň to byl nedělal, byl bych Ho mohl nakonec považovat za Jehovu Samého, neboť jeho dřívější řeči a skutky byly zcela božské; ale touto manipulací s devíti utopenými setřel u mě celý dřívější nimbus božskosti a nyní se již nemohu a nikdy nebudu moci náležitě spokojit!"

19) Praví opět **STAHAR**: „Příteli, když to tě již tak ruší, pak se velice divím, že ti nakonec již dávno nevadilo ve víře v Jehovu, když jsi jistě již dosti často pozoroval povlovný vzrůst rostlin, zvířat a lidí! Nač potřebuje všemohoucí Duch Jehovův činit taková obtížná opatření?! Nač potřebuje vůbec stromy, keře a rostliny, aby na nich poněmáhlu nechával uzrávat různé druhy plodů?! Ať jen chce a budou zralé padat z mraků na Zem! Nač pole na Zemi?! Ať Boží Duch nechává raději nejčistší a úplně zralou pšenici z nebes pršet a ještě lépe již nejlepší a chutný chléb! Nač plození zvířat a lidí?!. Proč se musí člověk rodit zprvu úplně nemotorný a jako komár slabý?! Nechť padne na Zem ihned silný, moudrý a vším zaopatřený!

20) Nemyslíš, že by to bylo pro všemohoucnost Božího Ducha mnohem moudřejší a jeho důstojnější nežli známá zdlouhavá cesta, podle níž musí hladovějící dítě nezřídka několik týdnů pozorovat strom, nežli na jeho větvích uzrají plody?! Jakou radost by měli o blaho svých dětí starostliví rodiče, kdyby přicházely na svět děti již se vši moudrostí jako Samuel? Leč musí se rodit s mnohými bolestmi a pak třeba nejméně dvanácti roků, nežli to dítě přivede jen tak daleko, aby bylo schopno vyššího vyučování a pak může až do mužského věku vynakládat všechnu

píli k tomu, aby se mu v nějakém umění anebo vědě dostalo žádoucí pevnosti. Shledáváš to snad přiměřené nejvyšší moudrosti Ducha Božího?!

21) Když však při tom všem nekonečná moudrost božská přece nic neutrpí, jak můžeš nyní tomuto proroku zazlívát, položil-li podle lékařského řádu oněch devět mrtvol? - Mluv nyní, příteli!"

22) Praví odpůrce jménem **MUREL**: „Ano, ano, příteli Stahare, máš pravdu a já nyní zcela dobře poznávám nicotnost svého dřívějšího tvrzení! Ale přesto je přece něco na tom, co jsem uvedl a to je právě Boží liknavost, která se mi zdá být v mnohých věcech sice velmi dobrá, ale v mnohých věcech zase nikterak! Ano, v lecčem by mohlo naproti tomu převládat zase více liknavosti, jako například ve zhoubném blesku a v příliš krátkých dnech v zimní době; také úplněk by měl své úplné světlo déle podržet nežli sotva jen několik dní! Kdyby blesk nebil s tak děsnou rychlostí, mohl by se mu člověk vyhnout a pak by byl méně škodlivý; také vichřice by mohla jít pomaleji, čímž by se mohlo zabránit mnohým škodám! Ve stvoření se shledáváme s nesmírnou pohotovostí vlády Boží moci většinou právě tam, kde škodí oživené přírodě; a tam však, kde podle mého úsudku delší, často příliš dlouhé prodlévání nepřináší zcela žádný prospěch, není o nějakém postupu téměř vůbec řeči.

23) Nuže, každý člověk ze zkušenosti ví, že je tomu tak. Ale proč tedy musí tomu tak být a proč musím tedy to, i kdyby to bylo snad také dobré, poznávat jako nedobré a vedle toho se stávat netrpělivým a zlým? Pročpak často prší ač podle poznání všech hospodářů by byl svit slunce největším dobrodiním a proč svítí slunce často celé měsíce, aniž zaprší? Ano, příteli, hle, to jsou vesměs nejvyšší závažné otázky; kdo však mi na ně odpoví?"

24) Praví **STAHAR**: „Tam ten velký Mistr! Jdi k Němu a já se sázím, že ti o tom dá náležité poučení. Neboť pro mě jsou tvé otázky příliš vysoké, ano, tak vysoké, že bych je mohl nazvat téměř hloupými, ale ne snad proto, že by byly skutečně hloupé, nýbrž jen proto, že se zdají být mému nerozumu hloupé."

25) Praví **MUREL**: „Ó, ty jsi chytrý chlapík a jsi mnohem moudřejší nežli já a dáváš mým otázkám takové vysvědčení!? Jak mohu s tím předstoupit před Nejmoudřejšího?!"

26) Praví **STAHAR**: „No dobře, jestliže to uznáváš, pak se netaž na důvod takových věcí a zjevů, které Boží moudrost již od věčnosti uspořádala! My lidé nerozumíme nesmírně mnohému, ba nerozumíme vlastně vůbec ničemu; neboť veškeren náš rozum je oproti Boží moudrosti sotva sluneční prášek a chtěl by mít od Boha vydání počtu, proč to a ono uspořádal a zařídil?! My jsme dávno ještě nepřišli ani k první začáteční čáře alfy a ptáme se již na moudrost omegy! Ó, jak jsme přece jen slepí a hloupí!"

27) Ve škole v Koraku v Egyptě může snad být něco takového obvyklé mezi slepými pohany; ale u dětí Izraele, které mají být vidoucí, neměly by se vyskytovat takové otázky. Neboť nepoznávají-li se slepí, máme se aspoň my tak dalece poznávat, aby naše poznání dosáhlo nejvyššího vrcholu moudrosti v tom, že jsme dospěli k názoru, že všechno naše vědění a poznávání je oproti jen jedné jiskře Boží moudrosti naprosté nic!

28) Ovšem, hloubající duch člověka spatřuje sice v oblasti nejpodivuhodnějších Božích stvoření leccos, co ve velké omezenosti svého rozumu nemůže příliš schvalovat; ale nechť si vzpomene na svá dětská léta, kdy mu jeho moudří rodičové i leccos zadržovali, co by mu bylo jako nezkušenému a lehkomyšlnému dítěti jistě způsobilo velkou škodu, kdyby byl o tom věděl! Jestliže nám nejvyšším nedospělým a nezkušeným dětem láska a slitování Boží také ještě nyní leccos zadržuje co by nás přivedlo, kdybychom to věděli, jistě do mnohého velkého a nedozírného proudu škod, pak za to můžeme Boha jen chválit a velebit! Neboť až budeme schopni moudrosti větší, nebude nám Bohem také zadržována!"

217. CYRENIŮV ROZHOVOR S PÁNEM O MURELOVI, STAHAROVÍ A UČEDNÍCÍCH.

1) Tu Mi praví **CYRENIUS**, který velmi pozorně naslouchal tomuto hlasitě vedenému jednání: „Pane a Mistře, náš představený Stahar se činil. Nebyl bych v něm hledal tolik moudrosti! Protistranu přivedl lehce k hlubokému mlčení a nejvíce je se divit, že zvítězil nad Murelem neboť toho znám jako vynikajícího řečníka a také ho považuji za člověka, jenž učinil ve všech končinách milé Země největší zkušenosti a proto ví o čem mluvit a co mluví, to má nějakou pevnou oporu. Zním ho proto, že přicházel ke mně vždy jako vyslanec, mělo-li židovské kněžstvo něja-

kou zvláštní prosbu. Dovedl svou žádost vždy tak přednést, že nebylo možno naprosto nikdy mu ji zcela odmítnout. A proto se tím více divím, že Stahar úplně porazil tohoto Murela.

2) To jsi mu, ó Pane, jistě položil na jazyk také leckteré slůvko; jinak by se byl Murel jistě stal zřejmým vítězem! To co řekl Murel, mělo také základ. Tak zcela na písku své předpoklady nestavěl; ale Stahar mu pak ovšem řádně čelil a ukázal mu věci, které ovšem stojí na základech mnohem pevnějším.

3) Musím vůbec doznat, že mezi Židy jsou i v této nejzvrácenější době muži, jakých by se v celém světě již nenašlo a proto jim již nemohu být nikterak nepřítelem. Staharovi musím však na každý způsob dát opět místo, v němž bude mít podle své moudrosti velmi vydatný okruh působnosti neboť on je nyní již zcela na Tvé straně!"

4) Pravím **JÁ** : „Je takový a já jsem již dávno věděl, že takový bude, - ale Murel bude ještě významnější, neboť duch Murelův je duch velké pevnosti a v základu jeho duše jsou velmi mnohé, dobře upotřebitelné zkušenosti, s jejichž pomocí dovede zcela dobře rozeznávat vše pravdivé od falešného a vše dobré od zlého. Tohoto Murela musíme ještě dále probudit a ukázat mu jedině správný řád Božího Ducha a on jej pak bude moci ostatním s největší výmluvností dále dokonale ukazovat."

5) Práví **CYRENIUS**: „Ale čemu se zde u Tvých vlastních učedníků velice divím je to, že tu jsou jakoby jich tu vůbec nebylo! Jenom poslouchají a stále udiveně a pozorně přihlížejí; ale po řečech a rozhovorech není u nich téměř ani stopy! Pročpak se chovají tak zcela trpně?"

6) Pravím **JÁ** : „Protože oni až na jednoho již zcela dobře vědí, co mají nyní činit! Kdo mlčí a poslouchá, ten stále shromažďuje; kdo však sám mluví, ten rozptyluje a k pravému bohatství nikdy nepřijde. Až však jednou Moji učedníci, kteří již od počátku byli u Mne, velmi mnoho nashromáždí, budou také již mluvit a spasení bude pak teprve jimi zvěstováno národům Země. Jsou mezi nimi hluboce moudří muži, ačkoliv náležejí většinou chudému rybářskému stavu.

7) Ale nyní se vraťme opět k našemu Murelovi! On nám sice nechá ještě několik komárků bzučet kolem uší, potom však z vlastního sebe-vývoje přejde do pravé obrovské síly ducha."

8) **CYRENIUS** praví: „Na tento průběh se zase neobyčejně těším; neboť mám vždy velkou radost, když se nějaký slepec stává vidoucím a němý mluvícím."

218. MURELOVY ZKUŠENOSTI NA CESTÁCH.

1) Zatím co Cyrenius činí tuto poznámku, přichází sem též **MUREL**, pozdravuje Mne a praví: „Pane a Mistře, dříve mluvili za nás všechny jen dva, byli to Stahar a Floran; já jsem byl sice potichu, jelikož jsem byl s mnohým úplně srozuměn, - bylo však přítom leccos, s čím jsem nebyl a nemohl být srozuměn. Stahar mně nyní rozžehl velmi velké světlo a nyní vidím mnohem lépe nežli jsem viděl dříve; ale přesto je tu leccos, co dávno ještě dost jasně nechápu! A ježto nyní o tobě smýšlím zcela jinak nežli jsem smýšlel, rád bych také od tebe obdržel leccaké světlo a světélko.

2) Byl jsem sice farizejem jako moji kolegové, pokud se snášelo farizejství s mými protřibennými pojmy a poznatky a vím, že právě nejsi zvláštním přítelem těchto většinou proroků noci! Ale také v této třídě lidí jsou ještě někteří, u nichž dosud ještě zcela nezmizel lepší duch a k nimž jsem se také ještě vždy počítal já a pod touto ochranou jsem se pak také osmělil přijít nyní k tobě a na leccos se tě - nikoli jako tebe nenávidějící farizeus, nýbrž jen jako zcela prostý, mnohými zkušenostmi obohacený člověk - tázat čeho třeba vědět nejen mně, nýbrž každému.

3) Ale nyní přijde jistá předběžná otázka záležející v tomto: „Já jsem hříšný člověk a ty jsi Boží světec; uznáš mne za hodna mně postačující odpovědi?"

4) Pravím **JÁ**: „Kdo poznává svůj hřích jako hřích a skutečně si jej oškliví, Boha nadevšecko miluje a svého bližního jako sebe sama, není přede Mnou již hříšníkem!

5) Boha nadevšecko milovat pak znamená chtít Jeho přikázání zachovávat a nechtít žít mimo Boží řád; je-li tomu u tebe tak, pak mluv a Já tě budu poslouchat a budu ti odpovídat!"

6) Práví **MUREL**: „Pak, příteli, s Bohem; neboť tu spolu vyměníme velmi málo slov! Co mi prospěje poznávat své hříchy a také si je podle možnosti ošklivět?! Přijde neblahá hodina pokusění a člověk tisíckrát znovu padne na témž místě, na němž již dříve padl tisíckrát!

7) Člověk také zachovává přikázání Boží dobrou vůlí vždy; ale se skutkem je až příliš často velká potíž.

8) Já jsem také vždy miloval své bližní, jestliže to nebyli lumpové a taškáři; byli-li však takoví, pak jsem je zřejmě nemiloval a dávno ještě nejsem jejich přítelem. Stanou-li se čestnými lidmi, pak je budu také již opět milovat a jich si vážit, ale jinak tak snadno ne! Nyní víš z mých úst, jakého ducha jsem dítě. Chceš-li anebo můžeš-li mě uznat za hodna odpovědi, pak mi to nepokrytě oznam; nemůžeš-li však, pak to řekni a já s tím budu také spokojen!

9) Pýcha a svéhlavost jsou mé mysli zcela cizí věci; ostatně však není ve mně také nižádné bázně, protože nejsem zvláštním přítelem nějakého života. Na tomto mém životě mi záleží právě tolik, jako na posledním prkně archy Noemovy. Nebytí bylo by mi o plných tisíc let milejší nežli toto žalostné bytí!

10) Proč jsem musel vůbec povstat a nyní dále trvat? Copak jsem kdy snad prosil nějakého boha o vznik a život?! Povstal jsem bez mé vůle a trvám nyní dále bez mé vůle a musím si dát líbit všeliké zákony a jiné obtíže, ta což nemám nic jiného nežli nejdříve temné zaslíbení, podle něhož po tomto bídném životě je prý méně bídný život s věčným trváním. Abych ho mohl být jednou účasten, mám zde v tomto životě potříti načisto všechna sebesilnější pokušení a státi tu podle zákonů čistší nežli polední slunce, podmínka to, kterou nelze naprosto splnit, leč bychom měli rovněž tak božskou přirozenost jako máš zajisté ty, milý velevážený příteli!

11) Ale nač to vše? Pryč s tímto životem; neboť nepotřebujeme ani špatný časný a ještě méně snad v nejpříznivějším případě trochu lepší věčný život! Úplné nebytí je již v sobě samém nejopravdovější blažeností!

12) Ó, kdybych měl jisté vyhlídky na nějaký věčný dokonalý život, pak by to bylo něco zcela jiného! Člověk by věděl jak a proč musí v tomto životě něco dělat, aby mohl s největší důvěrou očekávat příští věčný, lépe uzpůsobený život; avšak tak tomu nikde není!

13) Ať člověk přijde kamkoli, ať se dá zasvětit do školy kterékoli, všude nalézá místo jasné vyhlídky slepou víru ve společnost úplně bezpodstatné naděje. A tak si lidé utvořili - říkám - snad k možnému uskutečnění jejich naděje prýstící z jejich učiněné víry, všude zákony, jimiž sami sebe a své spolubližní pro nic za nic týrají a to nezřídka nanejvýš nesnesitelně.

14) Procestoval jsem celý Egypt a hledal jsem jasné přesvědčení o záhrobním životě! A co jsem našel po všech těch zasvěcovacích trýzních? Nic - než uměle vytvořené jasnější snění; učili mne vykládat snová vidění a dávat jim mysticko-prorocký význam, který se obyčejně hodil pro všechny události!

15) Kdybych byl také jako mnozí jiní nějakým slaboduchým snílkem, bylo by podobné smyslové kejklířství učinilo na mě v každém případě zcela zvláštní dojem a byl bych velmi živě uvěřil těmto hloupostem; ale takto jsem přes veškeré iluse (přeludy) viděl ihned bezdůvodnost věcí, poznal jsem v sobě samém podvedeného a mistry vysoké školy jako učiněné a také dobrovolné podvodníky, kteří ze všeho toho, čemu ostatní učí, sami ani slůvko nevěří.

16) Tito lidé jsou ještě ti nejchytřejší; vedle toho však ti poněkud věřící jsou ovšem již značně hloupější a nepoznávají nikdy jasnou, na nesčíslných stále stejných zkušenostech spočívající pravdu: „Člověče, žiješ jen ode dneška do zítřka!“

17) V Koraku jsem zaplatil požadované školné a zasvěcovací poplatek a odešel jsem odtud s nejjasnějším přesvědčením, že jsem ten velký poplatek zaplatil nadarmo – to jest naproti tomu, čeho jsem chtěl vlastně dosáhnout.

18) Cestou jsem se setkal s člověkem, který se připojil k mé karavaně; byl v Persii a dokonce u starověrců (Birmanů), o nichž mně vyprávěl podivné věci. Po třech dnech jsme se dohodli, že budeme cestovat přes Persii k oněm proslulým starověrcům. Naše cesta tam, spojená s mnohým nebezpečím a nesnáze, trvala plných pět týdnů. Našli jsme tam strašně přísně žijící, kající se lid, který však jinak byl velmi pohostinný a skutečně nás přijal se vši láskou. S řečí to šlo ovšem špatně; ale můj vůdce ji znal, dělal mi tlumočníka a mohl mě tedy uvést v dorozumívání s proslulými starověrci, kteří prý pocházejí přímo od Noeho. V krátké době jsem si sám osvojil jejich řeč natolik, abych mohl s těmito dobrými lidmi mluvit. Mé vyptávání směřovalo především ovšem k tomu, abych se dověděl, jak je to s jejich přesvědčením o posmrtném životě.

19) Odpověď zněla: To ví jen jejich nejvyšší nesmrtelný kněz, jenž může mluvit stále s Bohem a zřít také záhrobní svět a všechny, kdo tam byli vstoupili. Leč tento kněz je pro všechny smrtelníky navždy nepřístupný! Nikdo se nesmí k jeho residenci přiblížit, leč jen jednou za rok, ale jen až na půl hodiny od zlaté skály, na niž se za sobotního jitra při východu slunce ukáže na několik okamžiků smrtelníkům. Všichni však musí věřit a doufat, zachovávají-li, pravím, marciál-

ně (vojensky) nesnesitelné zákony; prohřešil-li se však někdo, musí konat kajicné skutky, kterých by se potom však i satan musel hrozit!

20) Bylo mně ukázáno několik takových kajicníků, že při pohledu na ně přecházel mně však také ihned zrak i sluch! Co se děje ve školách egyptských spíše na oko - jediné jen k probuzení úzkosti a hrůzy - to a ještě horší věci se tam dějí v nevyšší nahé skutečnosti! A proč to vše dělají ti lidé, tato nehloupější zvířata? Pouze z naděje na lepší příští život!

21) Vnucují se do namluvené jim naděje jako přikovaní, takže nakonec považují tento nejvyšší zhoubný klam jejich ubohé duše za jednu z nejneklamnějších pravd!

22) K tomu všemu přispívají ovšem žel kněží, protože takové podvádění lidu jim připravuje stále nejvážnější život. Hloupí jsou ti lidé dost a proto si dávají takový podvod rádi líbit. Ale u mě tomu již dávno není; já chci jistotu anebo úplně mě rozkládající smrt!

23) Po strastiplném roce jsem také tyto starověrce opustil a odebral jsem se s jednou perskou karavanou domů, to jest do Jeruzalému a stal jsem se v chrámu brzy levitou a poté farizejem (varizaer = strážce, pastýř) a brzy poté jsem přišel sem, kde jsem nyní již plných jedenáct let ve službách jako židovský kněz.

24) Hloupějšími nežli byli ti lidé dříve, jsem je sice ani slovy ani skutky neučinil, ale také ne moudřejšími; neboť jsem si pomyslel: Koho činí jeho hloupost šťastným, tomu budiž nerušeně ponechána! Neboť nedá se mu ani nejprokázanejší pravdou nic lepšího! - Tím jsem ti nyní ukázal jak vlastně smýšlím a jak tomu je se mnou.

25) Jestliže zákony lidmi stanovené, které lze těžko zachovávat, rozhodují o člověku zda je spravedlivý anebo zločinec, pak jsem zřejmě hříšník před tvou zákonitě nejčistší Bytostí a nemohu, nechci a nesním mít s tvou svatostí kvůli tobě rozhovor.

26) Není-li rozhodujícím před tebou jako přede mnou lidmi utvořený zákon, nýbrž jediné člověk jakým je podle své povahy, pak můžeš mít přes svou božskost, do které mně vlastně zcela nic není, právě tak rozhovor se mnou jako já s tebou! Nečekej však za to ode mne ani dík ani jakoukoli úctu, - i kdybys byl Jehova Sám; neboť pak jsem tvé dílo a nevidím zcela žádný důvod, pro který bych se tě měl bát anebo tě milovat a ctít!

27) Ano, kdybys tě byl snad dříve mohl prosit o bytí, pak by byl poměr zcela jiný, ovšem, kdybys byl také přítelem života; ale já jsem se stal nepřitelem života, protože jsem shledal ubohé počestné lidstvo úpící stále pod nejbídnějším tlakem všelikých hloupých a nicotných zákonů. Jen lidé, kteří dovedli již od prvopočátku notně oklamávat své slabomyslnější spolubližní, jsou šťastni, protože se dovedou vždy povznést nad každý zákon.

28) Tito lidé zatemňují své ubohé bližní všelikým posmrtným zaslíbením, aby oni sami zde mohli tím volněji žít zcela dobrým životem. Znam tyto věci a vím co si mám o příštím posmrtném životě myslet a co od něho očekávat. Proto také nemám strach ani před všemohoucím Bohem a ještě méně před nějakým velkým a sebe mocnějším světovládcem.

29) Boha se nebojím proto, že musí být zřejmě až příliš moudrou Bytostí, které věru nemůže působit potěšení trýznit nějakého ubohého nicotného červa v prachu, kterého Bůh může, stal-li se mu obtížným, tisíckrát zničit nejslabším dechem. Jako nejvyšší moudrá Bytost nemůže proto také Bůh rozumně ode mne žádat uctívání a vzývání a lásku, protože mne postavil sám od sebe nevyzván do bídného jsoucná, které mne učí ústy vládychtivých a prospěchářských lidí doufat v nějakou posmrtnou blaženost a já mám považovat tuto nauku za nejčistší pravdu, zatím co mně tisíce a tisíce zkušeností v každém směru zřejmě ukazují naprostý opak a velká příroda ze všech svých hrobů hlasitě volá: „Člověče, všechn tvůj život trvá jen ode dneška do zítřka!“

30) Ty vidíš, že se u mě s tou staroslavnou vírou a s její utěšující průvodkyní milou nadějí nedá dělat nic, naprosto nic! Proto mi dej pravdu, kterou pocítím živě jako tento můj život a já budu moci postrádat každou víru, jakož i každou prázdnou naději!

31) Nedělej nám lidem, moudrý a mocný muži Jehovův, laskominy, - které však potom nedostanou nic k zakousnutí! Já bych na tebe, moudrý příteli, tak bez okolků nedodral, kdybys byl z tvých dřívějších řečí a nauk nevyrozuměl, že je v tobě také pravda domovem a že také ty jsi jedním, jenž to poctivě míní s ubohým lidstvem.

32) Kdybys však také ty měl mít jiné pozadí, pak mne nech při té pravdě, kterou jsem těžce a trpce nabyt tisícerými zkušenostmi!“

219. KDE HLEDAT PRAVDU.

1) Pravím **JÁ** : „Příteli, ztratil-li jsi něco a pak to hledáš na nějakém cizím místě kde jsi nic neztratil a zdržuješ se tím, když ztracenou věc nenalézáš a divíš se, že jsi tak dlouho se vši pílí a s mnohým obětováním hledal a přece jen nic nenašel, - pak i když jsi moudrý a střizlivý muž, tentokrát jsi jím opravdu nebyl!

2) Hle, ty jsi hned z počátku svého poznávání shledal Mojžíše a všechny proroky prázdnými, bezduchými a nepravdivými, - považoval jsi je jako vše za marnivou lidskou slátaninu, nedal jsi si také nikdy práci, abys vnikl do ducha Písma, raději jsi promrhával čas a zlato, abys hledal pravdu tam, kde ji nebylo možno nikdy nalézt! .

3) Tak jsi se shledával všude oklamáný a podvedený, nenacházel jsi nic nežli lež, pokrytectví a nejsprostší podvod. Tvé mnohé zkušenosti byly tudíž také nutně trpké a do této chvíle ti k ničemu neprospěly, leč že ti znenáviděly i život a odňaly všechnu lásku, vážnost a úctu k Bohu.

4) Kdybys byl však hledal pravdu na pravém místě, jistě bys ji byl také již dávno našel, jako ji našli velmi mnozí před tebou!

5) Věř Mi, pravda nevyžaduje víru tím způsobem co ty nazýváš vírou, ani ne prázdné netajené naděje, nýbrž pravda ti zjednává v tvém životním nitru nad slunce jasnou jistotu a o příštím životě neponechává sebemenší pochybnosti! Nejúplnější a nejzřejmější přesvědčení žije v tvém duchu, jakmile se probouzí láskou k Bohu a k bližnímu!

6) Ale ani v pohanské škole v Koraku v Egyptě a tím méně u starých pošetilců v Indii nelze ovšem něco takového nalézt!

7) To vše je člověku mnohem blíže a lze toho každému pilnému hledajícímu zcela snadno docílit; avšak musí to hledat tam, kde to lze nalézt, - jinak je každá námaha a práce marná! Ztrnčí a hloží se hrozny a fíky nikdy nesklidí a v loužích a močálech se pšenici nedaří.

8) Také jsi řekl, že nejsi povinován Bohu ani láskou, ani bázni, ani nějakým díkem, neboť jsi Ho nikdy neprosil, aby ti dal jsoucnost! Kdyby byl tvůj duch již bdělý, pak by ti jistě co nejjasněji oznámil, čím jsi povinen Bohu, Otci všech lidí. Tvé tělo a krev ví o tom ovšem právě tak málo, jako neví tvůj kabát, hladoví-li tvůj žaludek.

9) Zde u tohoto stolu však najdeš jistého Filopolda z Káně v Samaří. Ten před několika týdny myslel zcela tak jako nyní ty a jeho slova se podobala také slovům tvým. Promluv si s ním, přijdeš k jednotnému světlu; teprve potom však ti dám pravé Světlo Já a pak se již ukáže, zda je Bůh hoden či ne nějaké tvé opravdové a věrné lásky! Zde hned naproti Mně sedí ten muž, s ním si napřed promluv! Jdi a uposlechni Mou radu; on ti jistě více prospěje nežli škola v Koraku!

10) **MUREL** se nyní ubírá obcházeje dlouhý stůl k Filopoldovi a praví: „Mistr mne poslal k tobě, abych od tebe obdržel vážnou a pravou jiskérku světla ve věci, na níž mi velice záleží. Řekni mi o tom něco dobrého a pravdivého!"

11) Praví **FILOPOLD**: „Příteli, slyšel jsem vše, co jsi před námi všemi řekl Pánu do očí! Poznám jsem z toho, že jsem kdysi sám nemnoho jinak myslel a mluvil; ale důvod byl ve mě samém. Také já jsem hledal někde, kde jsem nikdy nic neztratil; kde však jsem něco ztratil, tam jsem nehledal a proto jsem také nic nenašel. Teprve když tento Pán a Mistr shora a od věčnosti přišel k nám, byly mně oči otevřeny! Poznám jsem kdo jsem a proč a také jsem poznal, co je vůbec člověk a proč tu je! A nyní příteli, je vše ve mně světle a žádná temná pochybnost nezaštiňuje již nijak mé co nejjasněji osvětlené bytí! Tak bude jistě také zanedlouho s tebou."

220. O ÚPADKU EGYPTSKÉ A INDICKÉ MOUDROSTI.

1) Tu prosí Murel Filopolda, aby mu o tom dal náležité poučení. Praví poté **FILOPOLD**: „Příteli a milý bratře! Ty jsi mnoho zakusil a přišel jsi dokonce k Indům a do zemí, které se prostírají ještě velmi daleko za Gangem, až k horám, na které nevstoupila dosud noha smrtelníka a předtím jsi přišel daleko do Egypta, kde přes skály hučí a ječí Nil. Starý skalní chrám * Ja bu sim bil * ti nezůstal neznám a *Mem' n' Onovy sloupy* jsi slyšel jednoho rána zaznívat. Zkoumal jsi stará klínová písmena a ještě starší rohové písmo jsi se snažil rozluštit.

2) Učitelé Koraku byli by ti měli vše vysvětlit, ježto jsi jim chtěl za to až příliš dobře zaplatit; leč oni to nicméně neučinili, protože to učinit nemohli. Neboť právě nynější egyptští mudrci a učenci nejsou ani rosná kapka těch, kteří v dobách starých faraónů byli zakladateli těchto škol a

chrámů. Daří se jim mnohem hůře nežli znalcům Písma a farizeům v Jeruzalému pokud jde o, starou moudrost a Birmané jsou na tom ještě hůře. Ti přešli do takového asketismu, že je to hanbou lidstva; a co jiného je tento asketismus nežli na jedné straně bezmezná, vysokomyslnost a právě proto na druhé straně bezmezná hloupost!?

3) Ti lidé měli kdysi také pravdu moudrost, jako ji měl otec Noe; ale časem, když se rodiny rozmohly v národ, který měl zřejmě jistě více potřeb nežli malá rodina, byly fyzické síly lidí až příliš zaměstnávány, než aby se byl mohl každý o sobě zabývat jen nejnuitnější moudrostí.

4) Národové zvolili ze sebe ty nejmoudřejší, odevzdali jim tuto svatou záležitost a zavázali je pečovat o to, aby mezi nimi bylo stále udržováno poznání Boha a aby nejnuitnější moudrost nezanikla, nýbrž aby zůstala mezi nimi a jejich dětmi.

5) Zároveň dal národ představitelům a pěstovatelům moudrosti právo ustanovit podle moudrosti zákony, za jejichž schválení ručí jako rukojmí a vykonavatel od prvního až do posledního celý národ a aby hříšníci proti těmto svatým zákonům byli co nejpřísněji trestáni.

6) Na počátku tohoto zřízení šla věc zcela dobře a neměla nějaký neblahý následek. Leč postupem času se rozmnožovala též kasta kněžská a potřebovala mnoho pro své tělesné zaopatření. I vycházely brzy nové zákony a nařízení pod mystickým názvem „z Boha vycházející“. Začalo se to hemžit tresty a pokáním i všelikými klamnými zázrakům podobnými prostředky aniž se zapomínalo na výkupné; kdo chtěl být za přestoupení některého domněle božského zákona od trestu osvobozen, musel zaplatit nehorázné výkupné. Chudí si ovšem museli tresty pokání dát líbit a to kvůli mučednickému příkladu. Že dnešního dne je to tam jistě ještě horší, lze si zajisté domyslet!

7) A vidíš, příteli, tam jsi šel hledat pravdu a nejhlubší moudrost!? Že jsi je tam nemohl nalézt, je pochopitelné, jako také že jsi se potom musel stát zřejmým nepřítelem života; ale že tě nenapadlo, abys jako sám kněz a sám znalec Písma bádal právě v Písmu, zda a kolik je v něm skryto pravdivého a moudrého a zda nelze dospět podle pravidel staré prorocké školy k nějakému vnitřnímu životnímu nazírání, to je mi nyní ovšem poněkud nepochopitelné.

8) Já jsem sice dílem také ovšem nebyl s poznáním pravdy na tom o mnoho lépe a má moudrost záležela většinou v řecké filosofii, ač jsem cenil výše božské spisy Židů, - leč chyběl mi hlavní kořen, proto tento nádherný strom nemohl u mě nésti plody."

221. O PŘEDEŠLÉM ŽIVOTĚ ČLOVĚKA.

1) (**FILOPOLD:**) „Když se mi však před několika týdny dostalo neocenitelného štěstí setkat se s tímto božským Mistrem, tu zmizely pojednou všechny chmurné mraky a v mé duši zazářilo slunce Božího života! Teprve v tomto svatém světle jsem poznal podstatu svou a podstatu Boží; i viděl jsem teprve nyní čím jsem Bohu, jedině svatému Otcí povinován, Bohu, Kterýž je od věčnosti nejčistší Láská.

2) Poznal jsem se úplně a poznal jsem, že jsem uzavřel, abych se stal dítětem Božím, s Duchem Božím zcela zvláštní smlouvu a to před svým vtělením na této Zemi, která v celé nekonečnosti jediná má určení nosit Boží děti pro plození a výchovu podle věčného řádu Boží lásky.

3) Pohled' vzhůru, všechny ty nesčíslné hvězdy jsou světy mnohem větší a nádhernější nežli je tato Země a na každém z těchto světů najdeš lidi, kteří jsou nám svým tvarem úplně podobní a všude najdeš velkou moudrost mezi nimi a ani láska úplně nechybí; leč přicházejí téměř jako zvířata této Země na svět již dokonalí a nemusí se od základu všemu učit co chtějí a mají znát. Řeč je téměř všude jedna a táž a jejich poznávání má zcela určité hranice; všude však jde poznávání až k nejvyššímu Božímu Duchu, ale toto poznávání je spíše tušení nežli poznávání.

4) Krátce a dobře, na všech oněch nesčíslných světových tělesech najdeš lidi, kteří se téměř úplně podobají lepším pohanům této Země, jenže s tím rozdílem, že lidé na těchto světových tělesech v podstatě nic nového nevynalézají; ale co tu je, to je pokud možno v největší dokonalosti, kdežto pohané dovedou přece jen vždy něco nového vynalézt a tím jim není nikde zahrazena cesta k nekonečnému, stále pokračujícímu zdokonalování.

5) Na velkých světech jsou však sem tam také mudrci, kteří se časem jaksi stýkají s vyššími duchy a dávají se jimi poučovat v hlubším poznávání Boha. Tu se pak někdy (tu a tam) stane, že nějakého probuzenějšího zachvátí touha státi se též dítětem Božím!

6) Neboť na všech světech vědí mudrci skrze vyšší jim se zjevující duchy, že v dalekém

tvůrčím prostoru existuje svět, na němž jsou lidé -Božími dětmi a že duše, oprostivší se ve svém světě od svého těla, může na onom šťastném světě znovu vstoupit do těla, avšak do těla zcela hrubo tělesného. Od toho okamžiku, když někdo projeví vážně toto přání, ukáže se mu navlas vše, co mu bude na tomto světě přestát.

7) Pojednou se duši odejme jakákoli vzpomínka na dřívější dobrý stav, takže se v novém světě zrodí s nedokonalým tělem z ženy, téměř ve zcela nevědomém nejnižším zvířecím stavu a není s to vydat ani nejmenší počet z nové existence. Teprve ponenáhlu asi po roce se začíná z obrazů, jevů a vjemů smysly postřehovatelných vyvinovat zcela nové vědomí; paměť a čerstvé rozpomínání na to, co se vnímalo, jsou pak jedinými průvodci a pomůckami na nové dráze tohoto pozemského života. Tu nepřicházejí vyšší, Bohem seslaní duchové, aby uváděli dítě do vyššího a hlubokého poznání, nýbrž rodiče musí svými získanými zkušenostmi usilovat o to, aby dítě uvedli na lepší dráhu. Dítě se pak musí mnoho učit, musí začít samo se určovat, musí hledat a prosit, snášet úzkost, hlad, žízeň a všeliké bolesti a strádání, musí se až do posledního puntíku života dát pokořit a na konci takového života přichází pak obyčejně bolestná a těžká nemoc, aby tělesnému člověku odňala život.

8) Splnil-li člověk všechny ty požadované a předepsané životní podmínky a miloval-li Boha nadevšecko a svého bližního - i tehdy, když ho byl jako zlý nepřítel pronásledoval - více nežli sebe sama, pak v sobě oživil a ke vzrůstu probudil jiskru Božího Ducha vloženou do jeho srdce.

9) Teprve pak vzrůstá v člověku Bůh, prostupuje duši, činí ji. rovnorodou a tak se. stal dřívější přírodní člověk z nejhlubšího bahna nicotnosti Božím dítětem, které se v takovém dokonalém stavu může těšit všem dokonalostem, které jsou v Bohu Samém.

10) Hleď, příteli Mureli, jak jsem ti to nyní oznámil, právě tak všeobecně a co nejstručněji se to člověku předloží na hvězdném světě; a jestliže si toho ve vši vážnosti žádá, bývá svého lehkého těla v jediném okamžiku zbaven a nevědomě rovněž tak rychle přenesen ke zplození na tuto Zemi a tu pak takový člověk stojí jako právě nyní já a ty sám před sebou.

11) Z toho nyní víš, zda jsme předtím nežli jsme přišli na tuto Zemi, neuzavřeli s Pánem Bohem dobrovolnou smlouvu!?

12) Bůh však dostojí ze Svého věčného řádu neměnově slovu, nic nemůže Jeho mysl změnit; zda však jsme také my činili vždy totéž podle zákona, který On Sám dal pro všechny lidi Mojžíšem a praotci této Země a k tomu ještě vepsal do každého lidského srdce, to je jiná otázka!

13) My jej ovšem jistě budeme od nynějška zachovávat, o čemž nepochybuji; ale to nepřipadá k dobru našemu úsilí, nýbrž jedině Božímu slitování. - Řekni mi nyní, jak jsi spokojen s touto mou malou moudrostí!"

222. FILOPOLDŮV ZÁŽITEK NA ONOM SVĚTĚ.

1) Praví **MUREL**: „Poslyš, příteli Filopolde, ty jsi mi odhalil věci, o nichž předtím neměl ještě nikdy žádný člověk ani tušení! To je vše zázrak na zázrak; řekni mi však v nejúplnější vážnosti, zda to není od tebe přece jen jakási fantasmie! Neboť zní to zvláště a neobyčejně jako nějaká z prvých bájí pohanské víry.

2) Ostatně může to však být také úplně pravda, což nyní nejsem s to posoudit, protože má znalost ve hvězdách je mou nejslabší stránkou! Kdo by si však byl také s to představit, že hvězdy, tyto malé světelné jiskry na nebi, jsou světy a to také ještě větší nežli tato naše Země jejíhož konce však ještě nikdo nikdy neviděl?!

3) Prosím, ujisti mě o tom; neboť probudil jsi ve mně příliš mocnou žádostivost, abych byl nyní podrobněji zasvěcen do této nejvyšší pamětihodné věci! V Mojžíšovi se nenajde ovšem ani stopa o tom, ba ani sebe-slabší náznak; neboť v jeho Dějinách stvoření není o tom ani zmínka. Vůbec z jeho Genesis není žádný člověk moudrý, co jí vlastně chtěl říci!"

4) Praví **FILOPOLD**: „Příteli! Kdo chápe Mojžíše správně, ten i to v něm najde; je k tomu ovšem více třeba, nežli vštípit si bídě v paměť smysl litery! Kdo však Boha nadevšecko miluje, tomu také již Duch Boží dá náležité objasnění a ten pak také bude vědět, že Mojžíšova Genesis nelíčí ani tak velice vlastní stvoření světů, jako spíše a vlastně především jen duchovní vzdělání a vytváření celého člověka a jeho svobodné do Božího řádu vcházející a přecházející vůle. Kdo to chápe a poznává, ten pak také pozná brzy to ostatní, protože lze v tom cestou nejneklamněj-

šího podobenství najít to, co bych ti mohl sám i zcela makavě jasně ukázat. Ale na to by byl právě dnes čas příliš krátký.

5) Já však mám něco jiného, co mně jako nepopíratelný důkaz přišlo shora do rukou zázračnou milostí Pána, jenž je zde v našem středu v úplné pravdě dokonce v těle, jak Ho přesně oznámili všichni proroci.

6) Tehdy právě tak jako teď byl mezi námi také jeden andělský, éterickým tělem oděný duch, to jest když nás Pán v Káni navštívil z Kisu. Tento anděl sňal mně na příkaz Páně pásku s očí mé duše a ihned nato se do celé mé bytosti vrátilo úplné vědomí mého předchozího života, anebo lépe řečeno mé existence v jiném světě.

7) Ihned jsem poznal onen nádherný velký svět, v němž jsem žil a jednal v těle před touto existencí na této Zemi; ano, spatřil jsem i své ještě tam v těle žijící a jednající rodiče a sourozence a anděl mě dopravil sem na tuto Zemi některé mé potřeby, které jsem ihned poznal jako nesporně pravé.

8) Když mně bylo rozžehnuto toto tak nesmírné duchovní světlo, spatřil jsem potom také, čím vším jsem povinován Pánu Bohu a nyní dokonce přelaskavému Otcí!

9) Teprve od té doby jsem pochopil neocenitelnou hodnotu svého života, jakož i života každého člověka a nemohu nyní Pána Boha a všechny své bližní dost chválit, milovat a velebit!

10) Před tímto zázračným aktem byl jsem však člověk právě tak životu nepřátelský, jako jsi byl ty; jsem však předem přesvědčen, že budeš brzo zcela takový a budeš právě tak myslet, jako nyní myslím a jsem já. Co jsem ti však nyní vyprávěl, mohou ti téměř všichni u tohoto stolu jako úplně pravdivé dosvědčit, jestliže je k tomu vyzveš.

11) Největším nejdůležitějším svědkem mezi nimi je však právě Pán Sám, jenž tě odkázal proto na mě, abys se ode mě dověděl, zda tedy není člověk podle tvého mínění povinován Pánu Bohu ani díkem, ani chválou a láskou!"

223. PŘÍRODNÍ ŘÁD SVĚTŮ.

1) Práví **MUREL**: „Děkuji ti, můj hluboce probuzený příteli a bratře Filopolde! Ty jsi mně nyní učinil odhalení, o němž se bezpochyby Šalomounovi v jeho nejvyšší moudrosti nikdy ani nezdálo! Věc je sice tak zvláště mimořádná, že by o ní musel každý myslitel hned předem pochybovat, protože v našem vnějším lidském rozumu není o tom ani jiskérky sebe slabšího tušení; nicméně však nejsem o tom nyní ani v sebemenší pochybnosti. Neboť kdyby tato věc nebyla založena na tvé nejstřízlivější zkušenosti, nebyl bys mně ji mohl také vyprávět, protože na něco takového nemohl ještě nikdy žádný člověk, dokud Země nosí lidi, ani pomyslet a také ty bys na něco takového nikdy nebyl pomyslel, kdybys nebyl na to přiveden nejjasnější zkušeností. Neboť něco takového si člověk z prstů nevyucává; to je nejvyšší obdivuhodné zjevení shora a já je přijímám za zřejmě pravdivé, jako kdybych je byl prožil sám.

2) Řekni mi však nyní ještě něco o hvězdných světech; neboť si stále ještě nedovedu představit, jak mohou být tyto nepatrné světlé body světy!"

3) Práví **FILOPOLD**: „Ano, milý příteli, to půjde poněkud těžko, protože nemáš ještě ani pojem o tomto našem zemském světě a nemáš pravou představu, jak vcelku vypadá a jak je vůči ostatním světům fysicky opatřen! Musím ti tedy říci, jak vypadá tato Země a jak je opatřena a pak budeš snáze s to učinit si správný pojem o světech ostatních."

4) Tu popsal Filopold Murelovi celou Zemi jako nějaký nejznamenitější profesor zeměpisu a dokazoval mu to také ze zjevů a zkušeností, které Murel učinil na svých dalekých cestách. Také mu ukázal vyplývající z toho důvody, na základě kterých se musí na Zemi stále zcela pravidelně navzájem střídát noc a den a vedle toho mu také vysvětloval měsíc, jeho povahu, vzdálenost a určení, jakož i ostatní k tomuto slunci náležející planety.

5) Když byl s těmito výklady jak jen možno makavě jasně u konce, tu teprve přešel na stálice a pokračoval:

6) „Nyní jsi poznal podstatu naší Země, měsíc, slunce a ostatní je obíhající planety tak dokonale, jak to jen bylo v tak krátké době možné a nemůžeš o onom „tak a ne jinak" mít již snadno jakoukoli pochybnost; a nyní ti mohu říci, že všechny větší a nejmenší světelné body na nebi nejsou ničím jiným nežli pouhé nesmírně velké sluneční světy, z nichž jsou některé neuvěřitelně větší nežli toto naše slunce, před jehož velikostí jsi dostával téměř závrať.

7) Že se nám však zdají být tak malé, to dělá jejich nesmírná vzdálenost odtud. Dovedeš-li si však představit velkou vzdálenost našeho slunce od Země asi čtyřistatisíckrát zvětšenou, pak máš beze vší pochyby vzdálenost nejbližší stálice po našem slunci. A v tom můžeš také snadno nalézt důvod, proč se našim tělesným očím jeví tak malé, když se nám již naše slunce, které je přece tak veliké, že může zcela snadno pojmut tisíckrát tisíc našich Zemí, jeví sotva tak velké jako dlaň naší ruky.

8) Jiné stálice, které však také ještě vidíme, jsou tak nevýslovně od nás daleko, že k označení jejich vzdálenosti nemáme již zcela žádné číslo. Pochopil-li jsi to nyní řádně, pak ti bude jistě snadno pochopitelné, že ty malé světlé body mohou být zcela dobře nesmírně velké světy i když se tělesnému oku nikdy nejeví tím čím jsou! - Rozuměl jsi tomu všemu dobře?"

224. MURELOVA CHVALOŘEČ A DĚKOVNÁ ŘEČ.

1) Praví **MUREL**: „Příteli, jsem nyní vysvobozen a je mi vše úplně jasné, co mně kdy bylo dříve nejasné; nyní však také poznávám, že by tu člověk bez mimořádného Božího přispění věčně nikdy ničeho nedosáhl! Kdo může učinit takový přejasný pohled do nekonečně velkého Božího domácího zřízení nežli jen duch z nebes? Jen Duch Boží může přehlédnout takové věci a potom nám je lidem, kteří jsme aspoň dobré vůle, zjevit. Kdyby však chtěli lidé vyzvědět něco svým rozumem bez zjevení shora, nepořídili by jistě od věčnosti do věčnosti nic než hloupou a pošetilou věc; ale Pán Bůh a nás všech Otec pečuje o Svě děti a dává jim všechno dobré z nebes, když po tom žízní!

2) Ó, proto nyní všechna chvála a má láska jemu, jedině opravdu dobrému a svatému největšímu Dobrodinci lidí! Jak vznešená a velká je ta světlá myšlenka, která vystává v mém srdci jako slunce z temnoty noci!

3) My lidé na této Zemi jsme sami bratři a sestry a svatý dobrý Otec nás vede Svým všemohoucím nejmoudřejším řízením k nejvznešenějšímu svatému cíli!

4) Ó, bratře Filopolde, jak nikdy neodplatitelnou zásluhu o mě jsi si vydobyl! Jak mohu, jak mám ti to oplatit? Příteli, kdybych měl od nynějška prožít ještě stáří Methuzalémovo a kdyby mně byly otevřeny všechny chrámy a katakomby pozemské lidské moudrosti, věděl bych dokonce ze všech tebou mně nyní zjevených pravd sotva tolik, kolik jsem z nich věděl, nežli jsi mně začal ty zázračné věci odhalovat! Nyní uplynula sotva slabá hodina a já stojím jako Mojžíš na Sinaji, když plameny božského světla šlehaly vysoko nad jeho hlavou a on byl doslovně tělem i duší božskou moudrostí veskrze proniknut!

5) Ó, jak dobře je mi nyní v tomto svatém pravdivém Božím světle! Ano, jak teprve nyní chválit a velebit Toho, jenž napřed tak mocně probudil tebe, že jsi byl nyní také s to tak velmi mocně a jasně probudit mě?! Je lidskému jazyku možné vyslovit slova, která by Ho byla hodna? Ne, ne, nikdy ne! Každý smrtelný jazyk musí umlknout tam, kde začíná ve všech nejmocnějších plamenech planout živé slovo nově probuzené lásky k Bohu, svatému Otcí!

6) Ó, jak nekonečně velký a vznešený stojíš, svatý Mistře, nyní před námi! Kdo pojme, kdo pochopí Tě úplně?! My lidé ne a věčnost také ne!

7) Jelikož Ty, svatý Mistře, víš věci, které vědět může jen Ten, kdo je stvořil, pravím: I když jsi, nejsvětější Otče, před námi také do těla zahalen, přece Tě mé srdce poznává! Ty jsi zcela Týž, jenž jsi dal na Sinaji Svému vyvolenému lidu Mojžíšem svaté zákony života a ústy posvěcených proroků jsi vždy mluvil k lidu! Ty jsi Ten Sebou Samým Zaslíbený a splňuješ nyní velké Boží slovo Svě věčné otcovské lásky Svým nyní slabým nedospělým dětem. Ó, dej, abychom se stali brzy mužnými a silnými a z našeho srdce a z našich nesmrtelných úst mohla Ti být vzdána chvála, jakou Ti všechna nebe, ó nejsvětější Otče, ještě nikdy nevzdala!

8) Ó, Země, jsi jako svět také malá proti velkým světům tam nahoře, které si v nezměrném prostoru stvoření razí své nekonečně velké a rozsáhlé dráhy - ale jak velká jsi nyní oproti všem těm tam nahoře, jelikož ty jediná nosíš nyní Toho, Kterého ony všechny nejsou s to pochopit!

9) Ó, vy všichni bratři, proč ještě váháte se. povznést a Jej nadevšecko velebit, když přece musíte nyní tak dobře jako já vědět, Koho máte před sebou?! A kdybyste to snad ještě úplně nevěděli, pak vám všem pravím: Zde je On, Pán, Otec od věčnosti; nebe a země jsou přeplněny Jeho velkou a věčnou slávou! Chvalte, chvalte Ho se mnou, pomáhejte také vy, kteří jste se stali již mocnými v Jeho velké milosti a slitování!"

10) Tu pravím **JÁ** Murelovi: „Stačí, stačí úplně, nejmilejší příteli Mureli! Já jsem tě již dávno znal a dobře jsem věděl, co je v tobě skryto. Jelikož jsi pochopil tak mnoho v této krátké době, pochopíš toho ještě více!

11) Ale nyní pojď sem ke Mně a napij se čistého vína z poháru, z kterého jsem pil já; pak poznáš ještě zcela jiné věci, nežli které ti nyní sdělil přítel Filopold! Proto pojď ke Mně!”

12) Praví **MUREL**: „Ó, Ty Volání, volání, Ty Hlase hlasů. Ty Slovo slova, poprvé mou hloupostí poznané a pochopené! Kdo Ti může odporovat, když Tě poznal ve svém srdci? Ó, jak vznešeně, svatě, velkolepě a mile a jak domácky známé zníš ze svatých otcovských úst vstříc slabému, tak dlouho z Tvého srdce vyobcovanému dítěti! Kolik tisíců a tisíců blažeností proudí mně vstříc jediným dechem z úst Toho, Který kdysi do přenekonečných prostorů- zahřměl ono „Staň se!“, načež se to pak začalo hýbat a pohybovat všemi nekonečnými prostory, které žádná věčnost nemůže změřit, aniž kdy změří!

13) Zachvěj se, otřes se nyní ve mně vše, co mně kdy propůjčilo sílu k hříšnému jednání, avšak ty, mé znovuzrozené srdce, raduj se a jásej! Hle, tvůj Tvůrce, tvůj Bůh a Otec tě- volal; proto následuj volání tohoto hlasu, který vdechl život do tvých vláken!

14) Ó, otcovský hlase, jak blahým zvukem jsi uchu dětské lásky v srdci dítěte probuzeného ze smrtelného spánku!”

225. SPLNĚNÍ PROROCTVÍ IZAIÁŠOVA.

1) Po těchto skutečně významných slovech šel **MUREL** ke Mně vzlykaje a plakaje radostí. Když přišel ke Mně, pravil hlasitě ke Staharovi a Floranovi: „Přistupte také vy sem a otevřete vaše ještě velmi kalné oči! Do předsíně chrámové jste sice pronikli přede mnou a jako přátelé jste mě táhli tam, kde vy jste již byli; ale zde je více nežli Vaše předsíň, zde je pravá svatyně!”

2) Pravím **JÁ** : „Ať je to co jej zde vezmi pohár a pij! Neboť jsi nyní mnoho mluvil a proto ti dosti vyschlo v krku. Ovlhči tedy svou hruď vínem pravdy a lásky, abys se stal silným a Mně zdatným nástrojem ku potírání noci a jejích následků!

3) Hle, zde se sice noc proměnila v nejjasnější den; ale kolem nás panuje nejhlubší noc! Tu bude třeba mnohých a silných svítilen, aby byla zaplašena temnota noci a ty Mi posloužíš jako zdatná pochodeň!

4) Poté vezme **MUREL** s nejradostnějším srdcem pohár, jenž byl zcela naplněn a do poslední kapky jej vyprázdí. Pln údivu nad neobyčejnou dobrotou tohoto vína praví zcela nadšen: „Ó, nejvzácnější z vín jaké jsem kdy pil! Ty jsi jistě nebylo lisováno z hroznů této Země a nikdy v měchu kvašeno, nýbrž ty jsi bylo pro Pána slávy všech nebi přímo z nebes sem dopraveno! Ó; Pane, ó, nejlepší, nejsvětější Otče, jak nádherně musí být v nebesích! O, řekni mi, čím jsme si zasloužili, že Ty Sám jsi nás učinil hodnými tak nepochopitelně velké milosti a lásky!?”

5) Pravím **JÁ** : „Důvodem toho je mocné pouto mezi Otcem a jeho dětmi a opět jako pouto mezi ženichem a nevěstou!

6) Já jsem ve Svém věčném Duchu vaším Otcem již od věčnosti; ale v tomto Svém těle Se nicméně podobám ženichu a vy všichni se podobáte Mé milé nevěstě tím, že přijímáte Mé slovo a Mé učení a věříte živě ve svém srdci, že Já jsem ten Zaslíbený, Který má přijít, aby vysvobodil všechny lidi od starého hříchu, kterýž je výplodem pekla a aby jim otevřel cestu k věčnému životu a k opravdovému dětství Božímu.

7) Vpravdě pravím vám: Kdo věří ve Mne a Mé slovo skutečně zachovává, ten je jako nebeská nevěsta ve Mně a Já jako pravý ženich věčného života v něm! Kdo však je ve Mně a Já v něm, ten budoucně již smrti neuzří, nepocítí a neokusí!

8) Kdo věří ve Mne, a Mne miluje a tím zachovává Mé snadné přikázání čisté lásky, ten to je, jenž Mne také v nejplnějším světle svého srdce jako Otce poznává! A k tomu Já Sám vždy přijdu a jemu se zjevím a bude budoucně Mnou poučován a veden a Já mu propůjčím Svou vůli a sílu, takže ho budou v případě skutečné potřeby všechny živly poslouchat!

9) Ve vlastním světě nebudou slavit Moji (přátelé) žádnou skvělou vítězoslávu; neboť všichni lidé této Země nejsou jen děti Mé, nýbrž také děti knížete lži, noci a temnoty. Tyto děti nemilují Mé světlo a nebudou milovat ty, kdož jim budou přinášet Mé světlo; ale tím ať se Mé děti nepohoršují, neboť jim je vyhrazena vítězosláva v Mému Království!

10) Pravím vám, že vám bude pro jméno Mé za všech dob snášet od vlastního světa jisté

pronásledování a opovrhování; ale tam potom v Mém Království se věc zcela obrátí, o tom můžete být ujištěni a moc vaší vůle také ještě na tomto světě velkou hanbou pokryje odpůrce a vy budete potají pro jméno Mé jásat! Neboť víte, Kdo Já jsem a co vám mohu jediné Já dát; svět, zlý odpůrce světla a Mé lásky to neví a také se to nedozví!

11) Vy to však víte a zde na tomto místě se splňuje, co prorokoval prorok Isaiáš: „Pán Cebaot uspořádá všem národům na této hoře tučnou hostinu, hostinu čistého vína, tuku, morku, vína v němž není kvasnic. A na této hoře sejme roušku, kterou jsou všichni národové zahaleni a pokrývku, kterou jsou pohané pokryti. Pohltí smrt navěky a Pán setře slzy se všech tváří a zruší hanbu Svého lidu ve všech zemích; neboť Pán to řekl. V té době a na této hoře budou národové volat: „Ejhle, to je náš Bůh, na Kterého čekáme; jediné On nám všem pomůže! Ano, tu je opravdu Pán, na Kterého čekáme, abychom se těšili a veselili ve slávě Jeho! Ruka Páně spočívá na této hoře!“

12) Moab (Jeruzalém a jeho zlé zřízení) bude však rozmačkám, jako se rozmačkává sláma v hnojném blátě! On roztáhne Své ruce mezi ně, jako plavec roztahuje ruce k plování a nádheru jejich poníží rameny rukou Svých; a vysokou pevnost vašich zdí (sebelásku a. pýchu) sehne, poníží a srazí na zem až do prachu (největšího upokoření)!"(Is.25, 6-12)

13) Hleď, co tu Izaiáš právě na tomto místě, když přicházel do Galileje a právě na této hoře u jezera prorokoval, to se také zde nyní před vašimi očima zcela naplňuje! Počítej všechny národy které jsou zde zastoupeny a všem bude sňata s očí hustá pokrývka a každému bude dáno nejčistší víno bez kvasnic a kdo se ho napije a přijme jeho ducha do své duše, ten přijal v sobě věčný život a bude tedy pro všechny, kteří jsou zde, požívat Mé slovo jako nejčistší víno z nebes a kdo je potom z vás dostanou pít a je podobně jako vy ihned v plných doušcích polknou, těm bude Mnou také jejich smrt pohlcena a oni budoucně již smrti nepocítí a neokusí!

14) Ano, tato moudrost je zajisté tučnou hostinou, kterou jsem zde ve vás připravil národům Země, - ano, morkem nejhlubší moudrosti a věčné pravdy budete zde napájeni a nasycováni!

15) Potom však jděte, pokud vám nebudou vůbec chybět náležitá a velké zásoby, do veškerého světa k opuštěným bratrům a sestrám a ke všem vdovám a sirotkům, osušujte jim slzy s tváří jejich a dávejte jim hojně pít z tohoto nejčistšího vína, které jsem Já vám všem dal v hojnosti pít!

16) Doba však, kdy vám toto bude činit, bude vám všem Mým Duchem ve vás oznamena! Budete-li pak ve jménu Mém pravdivě a věrně jednat, bude Můj Duch, Mé Já u vás a ve vás povždy navěky!

17) Od nynějška nebude vám třeba myslet co máte ve jménu Mém mluvit; neboť v pravé době bude vám to do srdce a do úst vloženo.

18) Duch tohoto vína, které jsem Já vám dal pít nevyrchá z vašich duší nikdy; neboť je to „věčná pravda"! Proto se také nebude moci ve vás uplatňovat žádná nepravda, neboť v tomto víně spočívá věčná Pravda. Nepravda je smrt, záhuba a věčný soud; avšak Pravda sama je Život a tento Život jsem Já Sám ve vás a Já jsem od věčnosti Pravda, Světlo, Cesta a Život Sám!

19) Kdo tedy má v srdci Mne, ten má vše; neboť mimo Mne není věčně nikde pravda a život! - Řekni Mi nyní, Mureli, především zda je ti toto vše pochopitelné a jasné!"

226. ZASLÍBENÍ PÁNĚ.

1) Praví **MUREL**: „Ó, Pane! Jak by mně to také nemělo být jasné? Vždyť víno, které jsem dostal pít, bylo právě tak bez kvasnic jako tato Tvá nauka; a nyní Ti také pravím, že tentokrát a to poprvé v celém svém životě jsem zcela porozuměl Izaiášovi! Toto duchovní víno nemělo také pro mě již žádné kvasnice a jistě tak také pro všechny, kteří se účastnili této přetučné hostiny; a ve víně prorokově Tebou nyní, Ó, Pane, úplně zjasnělém jsem poznal také Tebe, ó, Pane a nyní chápu, že i já náležím k těm, kteří tu na této hoře volají: „Ty, ó, Pane, jsi náš Bůh, na Kterého jsme čekali a pomáháš nám nyní vpravdě a tak je nám pomozeno navěky!" Avšak Moab je také náležitě rozmačkán; leží tu jako nejprázdnější sláma a jako hnůj, který rozhlodali červi a trusné mouchy. O, jaká to nevýslovná radost pro mou kdysi ubohou duši, která žíznila tak dlouho po pravdě a zde byla co nejbohatěji odškodněna za všechny ty námahy, které si k nalezení nejčistší pravdy sama uložila!

2) Ano, Pane, Ty jediný jsi náš Bůh a Pán a mimo Tebe není již na věky žádného! Tobě Jedinému platí tedy všechna naše láska navěky! A také tobě, milý bratře Filopolde, platí můj nepomíjející dík; neboť ty jsi mně nejprve otevřel oči, abych mohl vidět to, co jsem jinak marně hledal na všech koncích a místech této Země!

3) Ale nyní mám ještě jednu velkou prosbu k Tobě, ó, Pane, nás všech! Jelikož jsi Se dal námi nyní jednou nalézt, neopouštěj nás, Své děti nikdy tak, aby Tě naši potomci museli zase tisíc let hledat, aniž by mohli říci: „O, Pane, opět jsme Tebe našli!“ Tuto prosbu Ti, ó, Pane, přednášíme všichni co nejživěji!”

4) Pravím **JÁ**: „V Mém slově, které je Můj Duch a Má Láska, budu napříště u lidí dobré vůle zůstávat až na konec světa! O tom buďte všichni ujištěni!”

5) Ale v této Mé zevní lidské podobě hmoty věčně nikdy, až ji zanedlouho podle věčného úradku proměním!

6) Neboť tímto tělem jsem vzal veškeren soud a smrt na Sebe a toto tělo musí být na tři dny vydáno smrti, aby vaše duše mohly napříště mít život věčný.

7) Neboť toto. Mé tělo je zástupcem vašich duší; musí, aby vaše duše žily, zanechat života a život, který zanechá přijde k dobru vašim duším.

8) Třetího dne však také toto Mé tělo přijme opět život zcela proměněný a přehojnost Mého věčného Ducha bude pak vnikat do vás a uvede vás do vší pravdy.

9) Teprve v této pravdě budete podobně jako Mé tělo v srdcích a v duších proměněni a budete z přehojnosti Mého Ducha sami brát svobodně a nezávisle věčný život a tak se teprve stane opravdu dětmi Božími a budete a zůstanete jimi navěky.

10) Nyní však budete k tomu všichni teprve připravováni a zařizováni. Naslouchejte Mému hlasu a slyšte Mé slovo!

11) Nikdo však ke Mně do Mého Království nikdy nepřijde, nebude-li vychováván Duchem ze Mne! Kdo je však tento Duch? Je to Otec od věčnosti, Který vás přitáhne ke Mně.

12) Tento Duch je bezejmenný; ale jeho podstatou je Láska. Máte-li tuto Lásku, pak máte také Ducha, - máte-li však Ducha, máte také Mne; neboť Já, Otec a Duch jedno jsme!

13) Proto usilujte o lásku k Bohu a o lásku k bližnímu, zejména k oněm nejbližším, kteří jsou chudí a potřebují tělesnou i duchovní pomoc, tak probudíte touto láskou lásku k Bohu, zvláště, nedíváte-li se přitom na svět a na jeho nevázaný úsudek; neboť kdo z vás se bude kvůli světu za chudé bratry a sestry stydět a před nimi prchat, aby se u světa jevil v čestné pověsti, ten také nebude Mnou poznán a přijat!

14) Krátce, pravím vám: Kdo se bude kvůli zlému světu za Mé chudé bratry a sestry stydět, za toho Se budu stydět také Já!

15) Kdo však uzná Mého Ducha také v chudých, toho uznám také já za Své dítě navěky! To si dejte všichni říci! - Nyní se však odebereme na tomto místě na tři hodiny k posilujícímu odpočinku!”

227. PODSTATA PÁNĚ A LIDSTVO.

1) Moji učeníci byli při usínání první, také Římané byli unaveni; každý si učinil z ruky polštář pod hlavu, opřel se o stůl a spal jako na nejměkčím lůžku. Náš Murel však a Filopold neusnuli, nýbrž ustoupili poněkud zpět a rozmlouvali po celý čas o všem, co se tu přihodilo.

2) Také náš **MATHAEL** se přidružil k oněm dvěma a pravil: „Po všem tom, co vše jsem zde ve dvou po sobě následujících dnech zažil a viděl, nemohu nyní spát. Považte, před třemi dny jsem byl posedlý zástupem ďáblů a byl jsem, ovšem nevědomě, nejobávanějším lupičem!”

3) Kde tušili, že jsem, tam tudy se žádná karavana neodvažovala jít a kdo padl do mých rukou, ten jistě nešel svou pustou cestou beze škody dále!. A nyní jsem zetěm krále Ourana a spoluvládce velké země u Pontu nahoru až k říši Skytů! Tato říše se rozprostírá od Pontu přes velké horstvo až k moři Kaspickému. - Není to div všech divů?! Ano, zde se dějí věci, o nichž si žádný člověk někde jinde na Zemi nedovede učinit pojem!

4) Avšak nyní třeba položit také velkou otázku a ta záleží zcela prostě v tomto: Pochopí to a podrží čistě lidé, kteří žijí bud prostorově odtud velmi vzdáleni, anebo budou žít časově odtud vzdáleni? Neboť i když je tato nauka o sobě sebečistší a pravdivější, budou ji považovat za projev nějakého velkého proroka, - ale přijmout, že by toto Bůh Sám v těle a krvi lidí učil, to se sta-

ne těžkou a nestálou poučkou víry, zvláště když On je, abychom tak řekli, přirozeným synem známé Marie, která se později stala ženou tesaře jménem Josef! Nuže tyto věci jsou nyní již namnoze mezi lidem známé a je tu poněkud těžké dát právě lidu jistý pocit člověčenství co se Pána týče, ačkoliv my o tom nemáme již pochybnosti.

5) My jsme úplně přesvědčeni, že na Něm nelpí nic přirozeně lidského, jako je tomu u nás, až na jediné vnější formu; Této, duše a duch je Bůh! Neboť tu lze říci: V Něm je hojnost Božství také tělesně! Neboť třeba jen, aby chtěl a v okamžiku se to také děje,

6) Největší a nejmakavější důkaz pro Jeho Božskost spočívá však v Jeho slově a v andělu, který je Mu stále k službám a který před očima všech přítomných koná skutky, které pro každého smrtelníka jsou ještě nevysvětlitelnější nežli „Filopoldův výklad o světě stálic.

7) Krátce, pro nás, kteří tu zříme, je to něco nejsvětějšího, nejvyšší mimořádného za nejjasnějšího dne; neboť máme přehojnost nejvýmluvnějších důkazů!

8) Toto však nebude moci být všude a vždycky. Již zde jsem pozoroval, že u mnohého člověka i přes všechny nejvýmluvnější důkazy to jde ještě vždy velmi těžko, aby poznal a pochopil božskou podstatu Páně; a učinil jsem také přitom poznámku, že vysvětlující slovo působí vždy více divů co se týče poznání Pána a Jeho čistě božské slávy nežli nejvýmluvnější zázrak. Důvod toho se zdá spočívat v tomto: Na stále záhadné skutečné anebo umělé zázraky jsou lidé v dnešní době již tak zvyklí, že si již vlastně ani nevynucují zvláštní úžas.

9) Zejména as od 60 let, co se stali Římané našimi pány, se to mágy a divotvůrci jen hemžilo! Člověk nezkušený a nezběhlý v tajné magii hází nyní opravdový a umělý zázrak zcela snadno do jednoho a téhož polévkového hrnce, nečiní tu rozdíl mezi zázrakem pravým a falešným - a také činit nemůže, protože se mu k tomu nedostává všech poznávacích prvků. Tak se pak zcela snadno stává, že zázrak nemůže vyvolat nikdy takový účinek, jako jasné slovo.

10) Krátce, náležitým probuzením lidského rozumu se vykoná zřejmě více nežli jakýmkoli zázrakem.

228. BUDOUCNOST NAUKY JEŽÍŠOVY.

1) (**MATHAEL:**) „Ano, nám jsou mimořádné skutky již také velmi mocným důkazem, protože máme nyní tak dalece probuzený rozum, abychom rozeznali na prvý pohled vše falešné od pravdivého!

2) Neboť nám jsou již všechny umělecké kousky mágů známy a žádný neprovede mnoho nového; ale tyto skutky zde vyžadují více nežli pouze nějakého mága z Egypta anebo z Persie; vyžadují tvůrčí Boží všesíly a nikdy nevýstižné hloubky moudrosti, vyžadují prvotní a základní priority (přednosti) Božského Ducha, jehož vůle drží všechny duchy a všechny světy jako dobrý řidič koní svůj potah na uzdě, kterou více méně přitáhne a naznačuje předem jinak nezkrotným zvířatům svou vůli, aby podle ní jednala.

3) Tu je tedy zřejmá nejúplnější Prabožskost, zatím co u mágů věčně nikdy nemůže být zřejmá, protože jí tu nikdy není a nebylo. Avšak můžeme zajisté také předpokládat, že naši prarodcové konali jistě z božské síly v nich mnohé zázraky; neboť bez pravých zázraků jistě by nikdy nevznikly falešné.

4) Teď máme před očima opět zcela pravé zázraky; ale nechci být špatným prorokem, že v několika staletích bude na jméno Páně více zázraků falešných nežli pravých!

5) To vše je sice u Pána; ale zcela jistě lze předpokládat, že předně Pán nezůstane mezi lidmi na této Zemi stále tělesně viditelný a nebude tělesnou radou a tělesným skutkem k službám tak, jako nyní při založení nové nauky; a zadruhé od nynějška bude také méně brát lidem svobodnou vůli nežli tomu bylo dříve před touto věčně paměti nejhodnější epochou, která i tuto Zemi učiní navždy nezaniknutelnou a jistě ji jednou postaví jako ústřední bod nebes.

6) Neboť svět, na který On jednou vstoupil v těle Svýma nohama, musí aspoň v proměněném způsobu zůstat po věčné časy. Podrží-li však lidé svou svobodnou vůli a budou-li se stále tak nevědoucí a téměř beze vši inteligence rodit na svět, takže jejich pozdější poznatky budou záviset jen na původně vnějším vyučování, pak se ovšem nedá myslet nic jiného, nežli že za temnění nabude opět převahu a že panovační a po blahožití toužící lidé učiní z této nové čistě božské nauky desateronásobné pohanství, které si v ničem nezadá s pohanstvím indickým!

7) V našich tělech to neprožijeme, ale zato tím jistěji jako obyvatelé dosud nám ještě neznámého světlého světa duchovního! Zde se to bude ještě hemžit podvodem, lží, pýchou, ziskostmi, sobectvím, světskou bází, pokrytectvím, svatouškovstvím, pronásledováním, soudem, pomstou a všelikými ukrutnostmi!

8) Pán Sám přece řekl, že to vše musí být dopuštěno kvůli sebeurčení a opravdovému životnímu výcviku každého jednotlivého člověka o sobě, bez něhož se nikdo nestane pravým Božím dítětem a také nikdy nemůže vejít do věčné slávy Otcovy!

9) Když nám tedy již Pán Sám činí takovou předpověď, co jiného tu máme myslet, nežli že se to stane právě tak, jak jsem vám to nyní řekl! Nejlepším ohrazením proti tomu je a ještě vždy zůstává jasná řeč s matematickou jistotou. Neboť matematický důkaz proud času nerozhlodá; ten platí pro Inda jako pro Peršana a Araba, Řeka, Římana a Žida!"

229. MISIJNÍ STAROSTI.

1) Práví **MUREL**: „Vznešený, moudrý příteli! To však je právě při této nauce, že co do její jasnosti, spočívá po mém zdání ještě více, nežli na matematicky jistém základu a nezanechává tedy za sebou pochybnosti. Proto jsem také toho mínění, že tato nauka nebude moci být nikdy zfalšována!"

2) Práví **MATHAEL**: „Bylo by si toho sice přát; leč nicméně nebude tomu tak! Tak zcela matematicky pevně, jak ty si ji představuješ, tu nestojí již pro svou čistě duchovní povahu! Považ jen, co to stálo u tebe, nežli jsi začal dostávat o pravdě v ní spočívající jen tušení a nežli se ti konečně úplně rozjasnilo!

3) Jak jsi byl množstvím všelikých věd a zkušeností připravován a obohacován, jak protřiben byl již tvůj rozum a přece jsi nechápal Mojžíše ani Isaiáše; to bylo třeba nějakých slov, nežli se u tebe v tvém srdci rozsvětlo a rozjasnilo!

4) Nyní si však představ lidí, kteří předtím nemají ani nějaké vyšší vědění, ani zkušenosti a přijde apoštol nové nauky a zvěstuje jim toto nejpravdivější evangelium ze Světla nebes! Jak se budou tací lidé při takovém zvěstování vyjímát?

5) Proto tedy myslím, že bychom měli Pána požádat hlavně o to, aby nám ukázal, jak máme srozumitelnou řečí vštěpovat slovo života živě přesvědčující a nový život probouzející těm, kteří nás budou poslouchat! Neboť to považuji za nejvyšší nutné a budoucně dobré věci jediné co nejzdařměji sloužící!"

6) Práví **FILOPOLD**: „Poslyš, vznešený příteli, oděný rouchem, jakým jsou zdobeni králové! Mluvil jsi sice velmi dobře a správně; ale vždyť přece Pán Sám učinil zaslíbení, že nám netřeba přemýšlet o tom, co budeme v jeho jménu mluvit; v příhodné chvíli bude nám to do srdce a do úst vloženo! Je-li tomu jistě a nepochybně tak, pak věru nevím, proč máme o to Pána ještě jednou žádat!

7) Jsem však toho mínění, že bychom jako pozdější šiřitelé této nauky neměli úplně postrádat zázračnou sílu; neboť vůči hrubému násilí lidí pořídí něco jen zázraky. Člověk, který je ze dvou třetin zvířetem, musí být teprve zázrakem přiveden k tomu, aby se zarazil a přemýšlel, nežli s ním bude lze mluvit o Bohu a o věčném určení člověka.

8) S lidmi jen trochu vzdělanými by v nejpříznivějším případě stačilo moudré slovo také bez zázraků, avšak vůči hrubému násilí se nedá bez zázraků nic dělat! Všichni zpola a zcela zdivočelí národové se stali většinou svými vládci a knězi a vždy jejich falešnými zázraky polozvířaty. Slovu nerozumějí; avšak zázrak pravý, který musí být silnější nežli falešný, přivádí je k tomu, že se začínají přidržovat silnějších a teprve jsou-li jednou získáni, může se pak s nimi začít nějaká účelná škola.

9) Takové je tedy moje mínění a já také tvrdím, že i u rozumově velmi probudilých lidí lze se zázrakem, je-li pravý, vždy více poříditi a také s nimi rychleji dojíti k cíli, nežli sebe vybranější řečí! Neboť také člověk rozumově probudilý žije v určitém ujištění, které je falešné již proto, že je to ujištění a taková ujištění nelze pouhými slovy snadno z duše dostat!

10) Zkoumejme sami sebe a tažme se, co tedy nás především vytrhlo z našich ujištění! Nestáříme si to! Byly to právě skutky, které nám ukázaly, Kdo je Ten, jenž je vykonal!

11) A tak myslím, že máme především žádat Pána o sílu, abychom v čas potřeby vykonalí zázrak!"

230. NICOTNOST VŠECH MISIJNÍCH STAROSTÍ.

1) Praví **MUREL**: „Milí přátelé, aniž se vás chci jen dost málo dotknout anebo říkat, že by vaše přání nebyla odůvodněna v božím řádu, poznamenávám jen zcela prostě bez jakékoli zbytečné slovní nádhery, že se tu radíme čistě o obrácení jediného vlasu, zatím co Pán Se již jistě dávno o všechno postaral.“

2) Časem jistě nastane zatemnění našeho duchovního slunce právě tak dobře, jako tu velmi často zatemní temné mraky za jasného dne milé slunce tak, že předně nemáme ani stopu, na kterém místě oblohy stojí matka dne a zadruhé mimoto se ještě tak zatmí, že se musí v poledne rozžehnout světlo, aby bylo trochu vidět. Avšak mraky poté zrodí úrodný déšť a nejbližšího slunného jasného dne se vonící nivy smějí oplývající požehnáním nebes.

3) A tak tedy také myslím, že nejvyšší láska a moudrost Páně nechá také často uprostřed nejjasnějšího poledne lidského poznání a moudrosti přejít nad naši duchovní Zemi kalné a temné mraky přes svatou tvář Slunce našeho ducha, aby učinila lidstvo tím žíznivější po světle. Teprve při ztrátě světla poznáváme, jak velká a neocenitelná je hodnota pravého životního světla.

4) Lidé se pak začnou brzo úzkostlivě tázat: „Kde je Světlo života?“ Vzdechají a pláčou a slzy jako déšť z duchovních mraků padají na brázdy sklíčeného srdce a oživují porůznu znovu zakrmivší kořeny svatého slova v duši a my pak znovu ožíváme s kořeny a se znovu posíleným zrakem spatřujeme pak brzo a snadno opět Slunce života v našem nově osvětleném srdci a nadmíru se pak radujeme z nového Světla, jež jsme museli ve všelikém hašteření a sváru po nějakou dobu postrádat.

5) Já pravím vám: Pán ví zcela jistě, co tu ještě vše přijde přes náš přirozený a duchovní okrsek zemský a proč!

6) Proto se mi naše porada zdá být aspoň mně úplně marnou. Bude-li On nás považovat za schopné pro Svě účely, pak jistě od Něho obdržíme slovo a účinnou sílu; nikdy však Mu nemůžeme podle našeho hloupého názoru předpisovat, co nám má především dát a co má opatřit!

7) Neboť kdybychom nevěděli Kdo On jest, pak bychom s Ním zajisté mohli jednat jako s člověkem našeho druhu; ježto však všichni až příliš dobře víme Kdo je, pak to zajisté již nejde! Neboť tím bychom dávali najevo, že jsme buď ještě velmi hloupí, anebo bychom se nakonec považovali za moudřejší nežli je On! - Rozmyslete si to dobře a řekněte mi, zda jsem také já v podstatě správně soudil!"

8) Praví **MATHAEL**: „O tom již není pochyb, že ty jediný máš úplnou pravdu! Mé mínění mělo však vlastně také jen ten účel, abych poznal, čeho by tu bylo na všechn způsob třeba, aby se lidstvu trvale dopomohlo ke Světlu života! Ale také jsem ihned poznal, že vy oba a zejména přítel Murel jste soudili mnohem jasněji nežli já. Ostatně myslím, že. nám všem třem nechybí dobrá vůle a že to nejlepší učiní Pán Sám! - Avšak nyní, přátelé, o něčem jiném!"

231. O SMRTI PÁNĚ A BUDOUCNOST JEHO UČEDNÍKŮ.

1) (**MATHAEL**): „Jak asi se bude vyjímat tato záležitost v Jeruzalému? Známe noc chrámu, jeho neomezenou vládychtivost a lakotu a skryté nepřátelství vůči Římanům. Kdyby Se Pán nyní přece jen snad odebral nahoru do Jeruzalému - jak bylo možno z mnohého z Jeho dřívějších slov vyrozumět, - jak se bude k tomu tvářit chrám a jak vládychtivý a rozmařilého života chtivý Herodes?!“

2) Jsem toho mínění, že nevyhnutelným následkem toho bude strašné všeliké rozčilení v Jeruzalému! Tu bude platit: Buď nechat oheň s nebe pršet anebo z města vši záhuby uprchnout, aby člověk nebyl co nejhanebněji osočován! Leč to i ono málo prospěje, neboť kde si jednou postavil své hnízdo satan, tam se již nebudou líhnout holubi tak jako v hadích děrách kuřata. Ať se tu dělá cokoli, satan zůstane satanem, dokud potrvá poslední zrnko písku této Země. - Co o tom soudíte?"

3) Praví **FILOPOLD**: „To, vznešený příteli, se mi zdá být poněkud příliš vysoko nad obzorem našeho poznávání! Všemohoucímu a nejmoudřejšímu Duchu Božímu bude snad přece

všechno možné a tedy také zkrocení Jeruzalému!? Pohleď na pyšné město Cesareu Filippi! Kde a co je nyní to pyšné město, které začínalo dláždít své ulice zlatem a drahokamy? Je z něho žalostná zřícenina! Myslíš, že toto Pán také brzo nedopustí na nevěstkářský Jeruzalém?

4) Pravím tobě: Za sto let nebude možno ani zjistit místo, na kterém stával pyšný Jeruzalém! Nechme tedy podle mínění Murelova také to; neboť Pán bude nejlépe vědět, co tu bude třeba činit!

5) Nestarejme se nyní o nic jiného, než abychom sami zůstávali ve světle Páně; to ostatní již On Sám uspořádá a co nejlépe zařídí! Nejste oba také téhož mínění?"

6) Praví **MATHAEL**: „Je již jednou všemu tak, jak to nyní vyslovili Murel a Filopold; ale já vím nyní ještě něco, co vy dva bezpochyby nevíte a vím to z úst Pána Samého a protože to vím, mluvil jsem také k vám tak, jak jsem mluvil.

7) Pán půjde jako člověk za nějakou dobu do Jeruzalému, bude tam učit a konat veliké zázraky. Tím bude chrám velmi zkrácen, velice se rozhoří a bude se snažit Pána uchopit a usmrtit, - podnik, k němuž by už nyní měl chrám největší chuť. A slyšte! Pán Se nechá chrámem uchopit a tělesně usmrtit! To jsou Jeho nejvyšší slova.

8) Ale On zůstane jen tři dny jaksi zdánlivě mrtvý, ovšem jen tělem, pak vstane z mrtvých a tehdy teprve zničí všechnu noc a její soud. Teprve pak udělí všem Svým apoštolům opravdovou moc a opatří je vši silou Svého Ducha, Své moudrosti a lásky.

9) Svých dvanáct starých učedníků, kteří jsou a byli všeho svědky, vyšle jistě do veškerého světa, aby hlásali Jeho svaté evangelium.

10) Ale co se stane potom s námi? Protože jsme nebyli od počátku svědky, udělí nám něco z oné milosti? Nuže, to se jistě stane! Co se však potom s námi stane? Vy dva to máte snazší a můžete se jaksi k tomu všemu smát; já však musím snad zítra nebo pozítří pryč, daleko odtud do studených krajů Pontu a budu tam vést a spravovat hrubé národy a napříště nebudu již moci být svědkem všeho toho, čemu Pán ještě bude příště učit a co bude konat! Kdo mně o tom podá zprávu a kdo mně bude moci říci, zda mé vedení národů bude úplně souhlasit s Boží vůlí?"

232. SVĚDOMÍ A VLIV ANDĚLŮ.

1) Zde přistoupí **RAFAEL**, který přirozeně také nespal, k oněm třem a praví Mathaelovi: „Myslíš, že my nesčíslní andělští duchové a zde zejména já, jsme Pánu k službám jen na tomto pahorku?

2) Hle, jak nyní na vlastní oči vidíš, jsme Pánu vždy pohotově ke vznešeným službám a nosíme jeho vůli z jedné nekonečnosti do druhé a bud ujistěn, že my tě v tvých pontských krajích zcela jistě najdeme a vždy tě uvědomíme o všem, čeho ti bude podle Božího řádu třeba vědět! Děj se co děj, zůstane-li tvá vůle jakou je nyní, budeš o všem tobě nutném v okamžiku uvědoměn a více zatím zajisté nepotřebuješ.

3) Kdybys však jako král přešel do obyčejné vladařské pýchy a tak se odvrátil od Pána a tedy také od nás, pak ovšem bys se nedověděl nic. dalšího o Království Božím a Boží nezměrné milosti!

4) Nestarej se tedy o nic jiného, nežli abys zůstal v milosti a úplné lásce Páně, - vše ostatní ti připadne samo sebou!

5) Kdybys se mohl sám přesvědčit o všem, co Pán bude ještě budoucně na této Zemi osobně konat a kdybys se pak dal ještě nějak světem svést, pak by ti prospělo vše, co jsi viděl a slyšel právě tolik, jako kdybys byl nic neviděl a neslyšel! Zůstaneš-li však budoucně v milosti a v lásce Páně tím, že se nedáš oslepit světem, nýbrž budeš stále Pána nadevšecko a všechny své bližní jako sama sebe milovat, pak budeš i kdybys byl také v nejcizejším a nejdálenějším světě, nicméně do všeho zasvěcen co bude Pán činit, - pokud je to žádoucí pro tvou spásu. Neboť vědět zcela vše co Pán v celé nekonečnosti chce a pořádá, není pro spásu tvé duše nutné!

6) Hle, Pán na každém z nesčetných světů stále něco nařizuje co se tam má stát; ale to se hodí právě jen pro onen svět pro který to nařídil a to se pro spásu tvé duše naprosto nehodí! Také musí Pán pro trvání této Země stále leccos pořádá, na čem ti také nic nezáleží; co se však nařizuje pro duševní spásu lidí, z toho ti nebude nic zadrženo! - jsi s tím spokojen anebo ne?"

7) Praví **MATHAEL**: „Vznešený příteli z nebí Božích! jsem s tím úplně spokojen a nepotřebuji již nic více nežli jen to jediné, abys mne napomenul, kdybych se pro leckteré poměry i jen v nejmenším odchýlil od Pána a od jeho řádu! Neboť takový šturec v pravou dobu má větší cenu nežli svět plný největších pokladů!“

8) Praví **RAFAEL**: „Také toto by se i bez tvé žádosti vždy stalo. Neboť hle, každý člověk má ve svém srdci duchovní orgán (ústroj!), který je nám andělům Božím vždy otevřený a bez překážek přístupný! Toto ústrojí zastupuje vždy prosté pojmy: Dobře - špatně, pravdivě - nepravdivě, správně - nesprávně.

9) Konáš-li vždy dobré, pravdivé a správné, dotkneme se přesvědčující a dobré části a v době tím vzniká pocit odměny, že jsi jednal a mluvil dobře a správně.

10) Jestliže jsi však někdy dobře nejednal a nemluvil, vzbuzujeme opak toho ústrojí a tebe se zmocňuje úzkost a řekne ti, že jsi vystoupil z Božího řádu. A toto ústrojí se nazývá v mravní řeči zcela příhodně svědomí (Gewissen).

11) Na tento hlas se můžeš zcela přesně spolehnout, nikde a nikdy tě nezklame! Muselo by se jen stát, že by někdo nechal toto ústrojí tak otupit, že by pak nakonec jako příliš zhmotnělé našeho dotyku již vůbec nepostřehovalo; tu by pak duchovní část člověka byla již beztoho úplně ztracena! To se však u tebe zajisté věčně nikdy nestane, protože jsi učinil v milosti a lásce Páně již příliš velký pokrok a Pán tě i s tvými druhy zcela nově přetvořil a organizoval. Tvá duše je sice ještě ona stará duše, v níž začala již velmi mocně zavládat láska Páně jako Jeho Duch; ale tvé staré zlé tělo bylo Pánem přeměněno, aby tvou duši netísnilo.

12) Musel bys jen v srdci pevně chtít od Pána odpadnout a tehdy by tvé tělo také zpusťlo jako kdysi tělo Esaua, jemuž proti vůli otcově honba na divoká zvířata působila více potěšení nežli hlídka krotkých otcových stád. Ale u tebe je takové zpusťování nemožné, protože tvá duše je již příliš mocně a povšechně prostoupena duchem lásky k Pánu.

13) V krátké době přejde tvá láska k Pánu činností lásky k bližnímu do intensivní podstaty a formy a pak se úplně sjednotí s duší; tehdy budeš v duchu a v pravdě znovuzrozen a vejdeš do duchovního sňatku s Praláskou v Bohu a tím se s ní rovněž sjednotíš."

14) Tím se však také Boží láska naproti tobě stane teprve bytostnou a přijme formu a ty pak budeš moci Boha vždy vidět a s ním mluvit a jako je ti nyní Pán tělesně viditelný a tvému srdci vnímatelný zde, tak bude a zůstane tvým Vůdcem a Učitelem navěky. A tu již nebude možné, abys se ve svém srdci a ve svém poznání odvrátil od Pána; neboť tehdy budeš v chtění a poznávání jako pravý a opravdový syn věčného Otce úplně s Ním zajedno. - Rozumíš tomu?"

15) Praví **MATHAEL**: „Ano, tomu dobře rozumím a jsem nyní zcela ve všem uklidněn!"

233. METEOR.

1) Zatím co však Mathael chtěl ještě něco říci, letěl zcela nízko velký a velmi silně svítící meteor a způsobil rychlým letem zvláštní, dobře slyšitelné svištění vzduchu; neboť byl celkem jen asi 800 sáhů nad půdou zemskou. Za meteorem byl viditelný dlouhý ohon, který se zdánlivě táhl za ním. Všichni tři se však tohoto zjevu ulekli a co nejrychleji se tázali anděla, co to nyní bylo.

2) Avšak **anděl**, místo aby oněm třem ihned posloužil odpovědí a vysvětlením, pustil se za meteorem a přinesl jej v několika málo okamžicích k oněm třem jako poněkud neohrabanou kouli o průměru 2 1/2 sáhu, postavil ji na volném místě a pravil pak oněm třem: „Nuže, pojďte sem a prozkoumejte beze strachu tento zjev; nikomu z vás nebude přítom ani vlas zkřiven aneb ožehnut!"

3) Oni tři se zvedají a s velkou skromností se blíží k meteoru ještě stále silně svítícímu. V blízkosti cítí silný sirný zápach a celá značná hrouda vypadá z blízka úplně jako pemza a z větších pórů vyráží bělomodré plameny a způsobují zvláštní syčení a slabý pískot a praskot. Mnohý plamínek je ještě velmi jasný, mnohý však také již mdlý.

4) Teprve nyní se táže **MATHAEL** opět anděla řka: „Nuže, copak je to za věc, jak a kde vznikla? Zdá se být dosti pevnou hmotou a má asi pro naši lidskou sílu velkou váhu. Pojď, milý nebeský příteli, vysvětli nám to trochu!"

5) Praví **anděl**: „Tento balvan byl před půl hodinou ještě součástí slunce. Velkým ohnivým kráterem, v němž to pře mocně řádilo, byl vedle mnohých jiných nepochopitelně velkou mocí

vyvržen do velkého světového prostoru. jako náhodou dostal tento balvan směr k této Zemi. Rychlostí větší blesku letěl éterem a dosáhl již za světadílem Evropou atmosféry této Země, které se z počátku dotkl jen na povrchu. Když však v následujícím okamžiku klesal hlouběji a setkával se s velkým odporem ve stále hustší atmosféře této Země, byla jeho rychlost vrhu velmi zmenšována; když přišel do této oblasti, konal ve čtyřech okamžicích času jen dvacet hodin cesty. Když jsem jej dohonil, byl nicméně již blízko nad celou Asií a v desíti okamžicích by byl padl do velkého zemského moře; ale Pán chtěl, abyste byli také v tomto směru poučeni a abyste neustále nevěřili, že tu letí nad Zemí nějaký zlý duch, aby způsobil lidem škodu. Nyní máte toho zlého ducha před sebou a můžete se z toho poučit, že toto je zcela přirozený zjev mezi velkými světovými tělesy."

6) Praví **MUREL**: „Ale jak to přišlo, že ve vzduchu tak silně svítil a zde však svítí stále slaběji a slaběji?"

7) Praví **RAFAEL**: „Silné svícení způsobuje nesmírně rychlý let vzduchem; tře se co nejmocněji o částičky vzduchu a velmi silně je tlačí, protože mu vzduch nemůže dosti rychle uhnout. Vzduch však jaký je zde se vzněcuje je-li příliš silně tlačěn anebo tísněn; a jelikož se vzduch na celé trati meteoru neustále vzněcuje, je také na místě, kde se takový meteor při svém letu nachází, vždy bleskově jasno; a protože se za meteorem tak prudce letícím vytváří vzduchoprázdný prostor, jehož stěny jsou ještě zcela ohnivě roznícené, spatřujeme za meteorrem také stále se ztrácející prudce žhoucí ohon, který je o sobě jen zjevem a již žádnou skutečností."

8) Ohmatejte jen tuto hmotu jak je ještě žhavě horká a budete se moci snadno dokonale přesvědčit o tom, co jsem vám nyní vykládal! Ještě jeden důkaz vám mohu zcela přirozeným způsobem podat, protože takový pokus je mi možný; vezmu ležící zde kámen, vrhnu jej bleskurychle vzduchem a poddaní mně duchové jej přinesou za několik málo okamžiků opět sem a vy se přesvědčíte, jak tento jen několik liber těžký kámen bude ihned právě tak svítit, jako předtím silně svítil tento meteor."

9) Tu vrhl Rafael přestrašnou mocí kámen do vzduchu a služební duchové jej poháněli několik okamžiků rychlostí větší blesku kruhovitě jen několik sáhů vysoko ve vzduchu. Vedle silného hukotu svítil kámen tak silně, že celá krajina kolem byla osvětlena jako za jasného dne a oni tři viděli před sebou vlastně jen kruh svítící jako slunce, protože pohyb kamene byl příliš rychlý, než aby mohlo lidské oko postřehovat jeho let.

10) Po několika okamžicích položili služební duchové kámen dosud v nejvyšším stupni žhoucí opět zcela klidně před ony tři užaslé pozorovatele na zem a **RAFAEL** řekl: „Tu máte nyní před sebou rychle a zcela snadno provedený pokus; shledáte nějaký rozdíl mezi tímto uměle a oním přirozeně způsobeným meteorrem?"

11) Praví **MATHAEL**: „Nikoli, je to naprosto týž zjev; jenže rozsah je ovšem různý! Avšak přesto se mně nyní vnucuje otázka a to: Že tobě, jenž jsi nám podal již leckterou ukázkou své nepopsatelné dovednosti a síly, je zajisté velmi snadno možné vrhnout nejvyš nepopsatelnou silou a rychlostí kámen, že vzduch se musí kamenem nesmírnou rychlostí vrženým velice stlačený zapálit a kámen sám zakrátko co nejvíce rozžhavit, - a k tomu jsi jedním z nejmocnějších duchů andělských, jenž by si mohl s celými světovými tělesy jako my s lískovými ořechy pohrávat a nějaké slunce v jediném okamžiku vrhnout do takové hlubiny nekonečného prostoru stvoření, že by blesk měl stotisíckrát stotisíc let co dělat, aby jí dosáhl! Pro takový pokus je ti podle toho Bohem propůjčena síla a moc nám ovšem ještě zcela nepochopitelná; ale jak může slunce, jako jen líné přirozené těleso vyvinout také takovou moc ze sebe?"

234. PODSTATA HMOTY.

1) Praví **RAFAEL**: „Ó, tedy myslíš, že ve slunci nejsou služební duchové? Já ti říkám a vám oběma: Ani na slunci, ani nikde na této Zemi se neděje něco bez nějakého služebního ducha; neboť vše, nač se podíváš a čeho se dotkneš, je všechno v podstatě duch. Ba i nejhrubší hmota je duch, duše, - ale jen ve stavu souzeném. Urážíš-li duchy v hlubokém soudu jako mrtvě odpočívající přespříliš letem, nárazem a tlakem, dají ti hned pocítit svou moc a sílu!

2) Hledte, vzduch je jistě něco velmi jemného a měkoučkého; je-li však nějak mocným nárazem anebo tlakem přiveden z rovnováhy a příliš rušen ve svém klidu, rve nejobjemnější a

nejsilnější kmeny z kořene, způsobuje zemětřesení, vzněcuje se v tisíci pustošících blescích a stává se přestrašným živlem!

3) Kdo však to potom řádí tak zuřivě ve vzduchu a vzduchem? Duchové a souzené duše v něm odpočívající a vlastně jej tvořící!

4) Tluč dvěma kameny hezky prudce o sebe a duchové v nich poutaní se hned ohlásí a rozloží celou byt' sebetvrďší kamennou masu v nejmenší částičky prachu, při čemž nebudou chybět ani ohnivé zjevy!

5) Vezmi vodu a vystav ji co možno nejsilnějšímu tlaku! Nejprve tím získáš ledovou hroudu, která také zcela zpevní a ještě zcela klidně zničí sebepevnější nádobu, v níž je obsažena; kdybys však mohl podrobit led ještě většímu tlaku, pak se náhle rozloží v ohnivou páru a zničí s nejstrašnějším hřmotem a rachotem vše, co se jí snaží zadržovat.

6) Dokud nejsou v jevovém jsoucnu hmoty upoutaní duchové a přírodní duše uráženy, odpočívají ovšem jako mrtvé a nechají mnoho ze sebe dělat a tvořit; jsou-li však jednou nějak ze svého zákonitého klidu probouzeni, pak běda tomu, kdo je v jejich blízkosti!

7) Přítomnost duchů v hmotě se však dá velmi snadno poznat. Jsou-li přinuceni k nějaké mimořádné činnosti, pak spatříte vždy podle stupně síly a prudkosti duchovní činnosti světélkování. Čím silnější světélkování, tím prudší je činnost duchů, kteří se stali v nějaké hmotě činni.

8) Jak činní jsou tedy duchové slunečního vzduchu zejména na jeho povrchu, to dokazuje nanejvýš prudké světlo slunce.

9) S jakou prudkostí však bývá potom takový chuchvalec vymršťován ze slunce u příležitosti jeho velkých erupcí, při čemž duchové jeho hmoty jsou uváděni do největšího neklidu a činnosti, o tom si můžete učinit aspoň slabý a přibližný pojem již z prudkosti slunečního světla.

10) Ano, ujišťuji vás: V lůně velkého slunce jsou nezřídka tak mocné erupce (výbuchy), že by si ve své projevené síle pohrávaly s balvany velikosti této Země, jako si zde na této Zemi pohrává vítr s lehkými plevami! A tak se vám stane. tím pochopitelnější, jak a s jakou nejrychlejší lehkostí přišel tento balvan ze slunce dolů na tuto Zemi!"

11) Praví **MUREL**: „Je-li však tomu nepochybně tak, pak má tento balvan nakonec neocenitelnou hodnotu a měli bychom jej dát jako něco nejvyšší mimořádného na věčnou památku do musea!"

12) Praví **RAFAEL**: „To bys pak musel již hned celou Zemi vstrčit do musea; neboť celá Země je rovněž odtamtud, odkud je tento balvan!"

13) Praví **MUREL**: „Je-li tomu tak, co potom máme soudit o Mojžíšových dějinách stvoření?"

14) Praví **RAFAEL**: „V tomto ohledu se obrať na přítele Mathaela! Ten je v této věci úplně doma; také Filopold má o tom zcela významné znalosti!"

235. SMYSL MOJŽÍŠOVÝCH DĚJIN STVOŘENÍ. **NADSMYSLOVÝ ZÁŽITEK MATHAELŮV.**

1) Nyní se táže Murel na totéž **MATHAELA** a tento praví: „Co říká Mojžíš o stvoření, to nemá se stvořením světa pranic společného, nýbrž jen se vzděláváním člověka počínajíc od kolébky až k jeho zdokonalení; tím je tedy také naznačeno založení církve Boží na Zemi až na tyto časy a příště až na konec světa.

2) „Nebem a zemí" je rozumět nového pozemského člověka hned od narození. „Nebe" značí jeho nejvnitřnější skryté duchovní schopnosti a prázdná a pustá Země" označuje nově povstalého přirozeného člověka, jenž si je sotva vědom svého bytí; - prvé stadium (vývojový stupeň) člověka.

3) Časem dospívá dítě k sebevědomí a začíná snít a myslet. To je ono „Budiž světlo!" v člověku, aby věděl že jest; - druhé stadium.

4) A tak to jde po všechny ostatní dny stvoření až ke stadiu klidu dokonalosti člověka! - Řekni mi, zda z toho začínáš něco chápat!"

5) Praví **MUREL** biblickou moudrostí Mathaelovou zcela udivený: „Ne, vznešený příteli, tuto moudrost bych v tobě nikdy a nikdy nehledal! Ach, takovým způsobem, jak jej nyní poznávám za jedině správný, dal bych si od tebe vysvětlovat celé Písmo! Ano, mnoho je třeba k tomu, než-li nějaká lidská duše vnikne do této hlubiny moudrosti! Jak jsi však k tomu přišel?"

6) Praví **MATHAEL**: „Příteli Mureli, na místě, na kterém nyní jsme, to přece není již žádnou otázkou! Pán mezi námi, - tu anděl z nebes, jenž jistě byl svědkem takového hmotného stvoření! Já sám jsem byl již od svého mládí učencem Písma v chrámu, proto jsem byl také poslán jako apoštol k Samaritánům; leč nežli jsem mohl se Samaritány promluvit slovo, učinil Jehova škrt přes můj rozpočet, octnul jsem se mezi zlými lupiči a musel jsem se, abych zachránil svůj život, stát sám zlým lupičem.

7) Ježto jsem se však viděl Bohem tak mocně opuštěný, aniž jsem mohl v sobě samém nalézt důvod toho, hněvalo mě to velice. Z počátku jsem byl nevěřící a začal jsem považovat celé Písmo za lidskou slátaninu, ale byl jsem brzy jakýmsi podivným zjevem poučen o něčem jiném.

8) Jakýsi muž pln trpké vážnosti přišel jedné noci ke mně, když jsem samoten konal stráž před strašnou lupičskou jeskyní. Proklál jsem ho ihned mečem. On však řekl: „Nenamáhej se, se svou bídnou zbraní; neboť nesmrtelného ducha neusmrtíš nikdy zbraň smrtelníka! Já jsem duch Abrahamův a ptám se tě, proč jsi opustil Boha a chceš pronásledovat jeho jméno!”

9) Pravil jsem na to já, Mathael, pln hněvu: „Proč mne předně pronásleduje Bůh, když jsem byl přece v jeho jménu vyslán k Samaritánům, abych je všechny získal pro chrám? Můj úmysl byl čestný a poctivý před Bohem a všemi lidmi, protože byl čestný a poctivý před mým svědomím. Bůh mně dal od počátku mého bytí za mého soudce jen mé svědomí a já jsem žil spravedlivě před tímto vnitřním přísným soudcem. Já sám jsem se k Samaritánům nevyslal, nýbrž velekněz jako zástupce Mojžíše a Arona.

10) Bylo-li nesprávné, že jsem byl vyslán k Samaritánům, pak by moudrost Boží neměla trestat za to mě, nýbrž jedině toho, kdo mě vyslal; ježto však uchopila mě nevinného, jsem od tohoto okamžiku úhlavním nepřítelem Jehovovým, jehož apoštolem ke mně zdáš se mi být, roztrpčený duchu!”

11) Tu pravil duch ještě zatrpkleji vypadající: „Znáš Boží moc a hněv? Jak chceš ty, bezmocný červ v prachu, vzdorovat všemocnému Bohu? Nemůže tě jeho moc uchopit a co nejbídněji zničit, jako bys tu nikdy nebyl?!”

12) I řekl jsem já: „To může jistě učinit; neboť za takový život, jaký nyní mám, mohu jí jen věčně klnout! Nebude-li mě však již vůbec, pak bude také s mým spravedlivým hněvem a vztekem proti ní věčný konec!”

13) Zatrpklý vážný duch však pravil: „Bohu nemůžeš přikázat, aby tě zničil! On by tě mohl trápit věčně nejstrašnějšími bolestmi a trýzněmi a pak by se ukázalo, jak dlouho bys vzdoroval Boží všemohoucnosti!”

14) Tu jsem pravil pln nejpálčivějšího hněvu: „To může učinit Bůh, působí-li mu zvláštní radost trápit věčně nějakého tvora pouze proto, aby mu neustále ukazoval Svou všemohoucnost! Ale ubezpečuji tě, zatrpklý vážný duchu, že Bůh, i kdyby byl tisíckrát všemohoucnější nežli je, mou mysl věčně nikdy i se všemi Svými možnými trýzněmi neskloní!

15) Dobrotou, mírností a prokazatelnou spravedlností může se mnou pořídit vše, může mě učinit beránkem beráneků; Svým hněvem však ďáblem ďáblů! Až doposud mně Boží všemohoucnost dala jen nejvyšší strastiplný život, za který jí nikdy děkovat nebudu; napadne-li jí snad jednou, aby se stala ke mně milosrdnější a napravila na mně, čeho se na mně všemohoucně rozmarně dopustila, budu jí pak také vděčný! Takto však, jak nyní věci jsou, jsem nejrozhodnější nepřítel Jehovův! V jeho jménu jsem šel pln vážnosti z Jeruzalému do Samaří, abych tam hlásal jeho čest a jeho chválu; zato mě nechal uchvátit a přemoci ďábly.

16) Může být, že mé poslání tam Mu nebylo příjemné a milé! Mohl-li však falešného proroka Bileama napomenout jeho oslem, proč ne mě a mé druhy našimi osly, kteří nesli nás a naše zavazadla?! Proč nás vydal do spárů ďáblům?!

17) Odpověz mi, anebo tě z mých úst stihne kletba, jaká nad půdou této Země nebyla dosud nikdy vyslovena!” - Tu duch zmizel a já jsem v bezvědomí padl na zem!”

236. NEPOCHOPITELNOST KRUTÝCH VEDENÍ. STYK S PÁNEM V SRDCI.

1) (**MATHAEL**:) „Od tohoto okamžiku jsem ztratil jasné sebevědomí a pokud se nyní mohu upamatovat, opanovali mé tělo nejhorší duchové a stal jsem se postrachem celé krajiny! Mé tělo neproklálo žádné kopí a žádný oštěp a nejsilnější pouta letěla s mých rukou jako plevy! Bojovat

s jediným člověkem anebo s tisíci lidmi bylo mi jedno; ti, kdož mne uchopili, byli velmi zle zříceni a mnozí byli usmrceni! O tom však má duše nic nevěděla.

2) Podle Božího úřadu bylo nás pět přesto nedávno zajato Římany a především přiveďeno sem. Zde nás Pán osvobodil od našich velkých muk. Má duše byla opět jednou plně inteligentní obyvatelkou tohoto těla a Mojžíš byl v ní jako předtím. Pán však osvětlil všechny bludné cesty mého srdce a - slyš! - teprve nyní jsem chápal Mojžíše a proroky!

3) Kdyby nyní přišel ke mně duch Abrahamův, hovořil bych s ním jistě zcela jinou řečí nežli asi před pěti roky! Přesně ti nemohu onu dobu nikterak udat; ale od té doby uplynulo jistě několik roků. - Nyní víš jak jsem přišel k porozumění Písma!

4) Nepřeji sice nikomu, aby po Mé cestě přišel na Mojžíše, protože nyní je cesta lehčí; ale protože jsi se mě, Mureli, jaksí otázel jak jsem přišel k tak jasnému pochopení knih Mojžíšových, musel jsem ti tedy ukázat svou smutnou cestu a nyní si můžeš to ostatní snadno domyslet.

5) To ostatní a nekonečně snadnější však je nyní milost Páně, která ti v několika málo okamžicích může dát to, čeho jsem já dosáhl na cestě nejvyšší tmité.

6) Zde však stojí anděl Páně, otaž se ho a on ti ukáže, jak velmi pravdivě jsem ti nyní odhalil svůj příběh, jakož i svých čtyř druhů! - Co tomu všemu nyní říkáš?"

7) Praví **MUREL**: „Ó, příteli Mathaeli, ty jsi strašně mnoho vystál a měl jsi odvahu, jaké je na světě k pohledání! Byl jsi sice ďáblem a přece tvé srdce zkažené nebylo! Žádalo si pravdu, spravedlnost a lásku a protože si to žádalo, obdrželo nyní též co si žádalo; neboť Pán nenechá žádné upřímné srdce přijít do záhuby.

8) Ale proč Pán tebe a tvé čtyři druhy tak velmi krutě postihl?! Nedovedu si přece jen tak lehce představit, že by se měl hledat důvod pro takové nadělení snad jediné a pouze v poslání do Samaří za účelem obrácení Samaritánů na víru jeruzalémskou! Za tím vězí jistě něco jiného!

9) Praví **MATHAEL**: „To jistě, avšak o tom dodnes nic nevím a upřímně řečeno, - také jsem to ani vědět nechtěl; ale nyní bych chtěl sám také dostat o tom malé světélko! - Náš Rafael by nám tu mohl dát jistě světélko, kdyby byl zrovna při dobré náladě!?"

10) Praví **RAFAEL**: „Na mně a na mé náladě tady tak jako nikde jinde nezáleží, nýbrž jediné na vůli Páně; neboť mé bytí není nic jiného nežli pouhá vůle Páně! Obrat se proto v srdci na Pána a tvému přání bude jistě vyhověno!"

11) Praví **MATHAEL**: „To by bylo vše v pořádku, kdyby Pán nespal; ale On nyní spí a bylo by zajisté velmi neslušné kvůli tomu Ho budit!

12) Praví **RAFAEL**: „Také ty jsi ještě poněkud sláb! Jeho tělo ovšem nyní poněkud spí; avšak jeho duše a jeho věčný nejsvětější Duch nikdy a nikdy! Co by bylo s celým stvořením, kdyby Pán jen na okamžik na ně zapomněl?! V nejrychlejším okamžiku bylo by po něm veta; žádné slunce, žádný měsíc, žádná hvězda v celé věčné nekonečnosti a žádná země, která tě nosí, by již neexistovaly, ani žádný anděl a ani člověk by se již nemohl ze sebe nikde udržet!

13) Vše co tu je, udržuje stále všemohoucí, věčně stejná a nejvyšší neproměnitelná vůle Páně, bez níž není žádné jsoucno myslitelné.

14) Je-li tedy tomu tak a ne jinak, jak můžeš myslet, že by mohl spát a tedy nebýt ve spánku při vědomí On, Kterého nekonečné stvoření potřebuje v každém okamžiku svého bytí.

15) Pán ví co nejpřesněji co nyní myslíš a chceš; neboť vím-li to já, musí to dávno předtím vědět Pán, poněvadž jinak bych to nemohl vědět já! Neboť vše, co my andělé víme a poznáváme, víme a poznáváme to jen z Pána. Nyní však vím o všech tvých krutých zkouškách; kdo jiný by mně je mohl zjevit nežli jen Pán? Ty ne a ústa a mysl jiného ducha také ne, protože toto vše bych nemohl bez myslí a vůle Páně vnímat!

16) Jako však vše bezprostředně chápou, poznávám a vím jediné z Pána já, tak můžeš i ty, - avšak ovšem jen vždy potud, pokud jsi k tomu uzpůsoben v srdci!

17) Taž se tedy ve svém srdci Pána a uvidíme, zda ti nevloží odpověď do srdce!"

237. DŮVODY TĚŽKÝCH VEDENÍ MATHAELOVÝCH.

1) Tu Mně položil **MATHAEL** ve svém srdci zmíněnou otázku a já jsem mu ihned zcela otevřeně vložil do srdce následující odpověď, kterou Mathael ihned oněm třem takto nahlas přednesl: „Pán byl se Samaritány, protože se odloučili od zamořené nauky Jeruzalému a vrátili se k čistému Mojžíšovi a Aronovi. Ty, Mathaeli, jsi však byl velmi zkušený silný řečník a měl jsi ne-

poddajnou mysl v tom, co jsi si předsevzal. Pán to znal a viděl, že bys Mu byl způsobil velkou škodu mezi čistými věřícími Samaritány, kdybys byl přišel s nimi poučováním do styku. Proto tě nechal Pán s tvými druhy přijít mezi pověstné lupiče, věda dobře, že se jich dříve nezbavíš, dokud tvá tuhá mysl nebude zcela měkká a povolná. Dokud jsi byl v nejplnějším vědomí mezi lupiči sám spolulupičem, nechtěla se tvá mysl naprosto pokořit, naopak jsi pojal zcela úskočný plán a přivedl jsi asi 50 lupičů i s jejich ženami a dětmi k tomu, že se zcela přiklonili v základu k falešné nauce Jeruzalému, protože v ní našli záruku a jisté útočiště pro své loupežné řemeslo.

2) Když jsi je přivedl tak daleko, aby již příštího dne pod tvým náčelnictvím v počtu s tebou 55 apoštolů vnikli ku blahu Jeruzalému a k tvému vlastnímu blahu do Samaří, aby tam v nejneúprosnější přísnosti zavedli nauku Jeruzalému a každého odpůrce usmrtili, dopustil Pán, že jsi byl varován starým duchem Abrahamovým.

3) Protože však ani tento zjev nemohl změnit tvé smýšlení, tu teprve Pán dopustil, že se tvá duše musela ve svém těle skrýt, zato však tvé tělo bylo mnohými ďábly ovládnuto. Od té doby jsi se stal se svými druhy postrachem krajiny!

4) I tvých 50 lupičských apoštolů prchlo z oné krajiny a stali se řádnými lidmi; a protože velmi dobře viděli co strašného tebe a čtyři druhy potkalo - pro předsevzatý zlý plán se Samaritány, kteří měli být obráceni - vzdali se také každý o sobě sebe vzdálenějšího předsevzetí obrátit Samaritány pro Jeruzalém.

5) A tak Pán překazil velmi účinně tvůj nejvyšší nezřízený záměr a nechal tě vězet v soudu pekla, dokud se tvé duši nedostavila povolná mysl.

6) Pán však věděl také odkud pocházela tvá duše a jak a proč byla tak nepoddajná a proto tedy také nechal na ni přijít to nejtrpčí, neboť jiným způsobem by nebyla nikdy napravena.

7) Ve veliké dálce v oblasti planet kroužících kolem tohoto jednoho slunce je zvláštní Země, kterou doposud sotva spatřilo oko nějakého hvězdáře. Na této Zemi (Uranu; vyd.) žijí velmi tvrdošijní lidé, které nelze od plánu a předsevzetí jednou pojatého odvrátit, dokud nebylo provedeno. Také s tohoto světa bývají duše tam dozrálé vkládány do těla na tuto Zemi k dosažení dětství Božího a podržují ještě velmi mnoho ze své nepoddajnosti mysli.

8) Ty jsi však jaksi také takovým cizincem na této Zemi, pocházíš svou duší s onoho světa a proto jsi byl tak nepoddajný ve své mysli a svém předsevzetí.

9) Aby se tato tvá duše stala ohebnější a přirozenost tvé duše z onoho světa byla utvářena tak, aby se stala vnímavou pro čistou a nejsvobodnější pravdu z Boha a mohla vejít do božské lásky a jí do zcela pravého Božího dětství, byla jediné tato cesta pravá a účinná.

10) Tobě se muselo dostat, tak jako duším dětí této Země, určitého vyžrání v pekle duchů a duší této Země, musel jsi takto projít nejužší branou, abys mohl jako zušlechtěná šťáva životní stoupat do vyšších oblastí života. A proto nyní stojíš již jako takový před Bohem, pánem všeho života."

238. VNITŘNÍ SLOVO. DŮVOD VTĚLENÍ PÁNĚ.

1) Když Mathael domluvil před oněmi třemi tuto odpověď vloženou do jeho srdce, užasl v sobě samém nad touto v sobě slyšenou pravdou a vnitřní dříve nikdy tak jasně nepocítěnou řečí.

2) **RAFAEL** však pravil Mathaelovi: „Vidíš nyní, jak velice je Pán bdělý, i když nyní také tělem spí a kterak jsi nyní jasně a srozumitelně slyšel v srdci řeč Páně a pak jsi ji také hlasitě vyslovil tělesnými ústy?! Hle, tímto způsobem slyšíme také my co nejživěji a neúčinněji v sobě Slovo a vůli Páně a to tak, že se stáváme zcela jeho slovem a vůlí! Jsme -li však to, jsme tím pak také jako Jeho slovo a Jeho vůle vykonaný skutek sám, tedy slovo, vůle a skutek v jedné formě! - Rozumíš nyní tomu všemu čistě a jasně, příteli Mathaeli?"

3) Práví **MATHAEL**: „I když také člověk nabývá uklidňující přesvědčení, jakoby už nyní rozuměl ihned všemu na cokoli jen pohlédne, přijde hned zase něco, o čem se mu ještě nikdy ani nezdálo! Ze všeho toho vidím, že v božské moudrosti spočívá tak nezměrná hojnost a hloubka, že ji žádný duch nebude moci nikdy úplně pochopit! Budeme se tedy moci věčně hojně stále něčemu novému učit. a něco nového chápat! Tak je to však také zcela dobře!

4) Mně by opravdu nebylo nikterak vhod, kdyby mně nyní bylo vše tak jasné jako Pánu samotnému. Kdyby v celé nekonečnosti nebylo již nic, co by mně bylo neznámé, byl bych života

brzy syt; ale takto je tak přenekonečné množství co nejhloběji a nejhustěji zastřených věcí, že s nimi nebudeme věčně hotovi; a musím nyní otevřeně doznat, že by vedle toho a přitom blaženost Boží jistě nebyla veskrze závidění hodna, kdybychom my jako jeho tvorové a dítky vše tak jasně poznávali jako On Sám a Jeho věčná a nekonečná totální (úplná) moudrost musela by se Mu stát nejstrašnější dlouhou chvílí, kdyby jí měl používat jen pro Sebe Samého.

5) Proto naplnil nekonečný prostor nesčíslnými tvorbami, přiměřenými Jeho neskonale moudrosti a moci a stvořil myslící a také mnohou moudrostí nadané bytosti. Tyto bytosti uchváceny vždy v nejvyšším stupni touto hlubinou moudrosti a moci v Bohu, bádají a obdivují neustále božskou hlubinu moudrosti a moci Toho jednoho Tvůrce a při každém novém odhalení jsou opět strhovány k obdivu a klanění a k nejsilnější lásce!

6) Nuže, toto jediné je jistě pro Boha zvláštní blaženost! Pro Něho jako Tvůrce a Otce andělů, světů a lidí a dětí musí být největší blažeností jedině to, aby všechny ty, kdož stále víc a více poznávají a milují Jež a Jeho slova, činil také vždy blaženějšími!

7) Aby připravil nám lidem této Země, vám andělům všech nebi a všem tvorům celé nekonečnosti tím větší blaženost, přišel On Sám jako člověk k nám na tuto Zemi, aby Se nám zjevil výslovně jako Sám člověk s tělem a krví jako člověk člověku. Příteli, bytosti aneb anděle od věčnosti anebo člověka jakým jsem já, to nečiní Pán jen kvůli nám, to činí také kvůli Sobě; neboť- musel by časem dlouhou chvílí zhynout, kdyby musel Svou vševědoucností co nejjasněji v Sobě pozorovat, že nemůže být jako intelligence v nejvyšším stupni beztvárá, věčná, byť- také nejdokonalejší, Svými tvory nikdy spatřen a ještě méně osloven a že musí tudíž zůstat také nepoznán!

8) Nebylo by pro nějakého pozemského otce nanejvýš smutné, kdyby měl například dvacet velmi milých dětí, ale všechny by byly slepé a hluché, takže by přelaskavý otec nemohl s nimi nikdy ani slovo promluvit a také se jim jako člověk ukázat?! Představme si jen náležitě živě tento poměr: Velmi zámožný otec s dvaceti postavou velmi překrásně urostlými dětmi obého pohlaví, ale hluchými a slepými! Táže se: Nevynaložil by takový otec největší peníz na to, aby učinil své jinak převelice milé dítky slyšícími a vidoucími?! Jaký zármutek by však pociťoval, kdyby nebylo v celém světě prostředku, aby učinil své děti slyšícími a vidoucími?!

9) Nuže, my lidé jsme sice vzájemně se slyšící a vidoucí a nacházíme navzájem velké potěšení, - mnohdy i více nežli třeba, takže přitom můžeme dokonce na Tvůrce zapomenout; ale svatý dobrý Tvůrce, přemoudrý Otec, by musel navždy úplně postrádat toho přeblaženého potěšení, aby byl kdy Svými dětmi poznán, slyšen a viděn? To by bylo pro věčného Otce, plného nejvyšší a nejčistší lásky k Svým dětem naprosto nesnesitelné!

10) V Něm je jistě větší touha, aby nás, Své děti, spatřil v tom stavu, který nás podle jeho řádu činí způsobilými Ho vidět, osobně milovat a s Ním se beze škody pro naši existenci sdílet, - nežli aby v nás viděl děti, které nemají ještě pojem o vlastním prabytí věčného Otce.

11) Nemyslím proto, že činím nějaké až příliš vymyšlené tvrzení, řeknu-li: Pán nejen kvůli nám, nýbrž také kvůli Sobě Se přioděl tělem a krví a takto Se odebral na tuto Zemi k nám, k Svým ještě ovšem silně nevycepaným dětem! On již od věčnosti předvídal, co učiní. My však jsme nyní svědky provádění jeho věčně velkého plánu! - řekni, Rafaeli, zda jsem nyní soudil správně či falešně!"

239. MYŠLENKA DLOUHÉ CHVÍLE U BOHA.

1) Praví **RAFAEL**: „Ne ty, příteli, jsi nyní takto soudil, nýbrž Pán Sám ti vložil tento úsudek do srdce a musí tedy být správný!"

2) Praví také **MUREL**: „Ne, co tu všechno člověk slyší, to je tomuto světu přece jen silně nepodobné! A přece zde nemůže žádný čistý lidský rozum nic namítat! Naše dlouhá chvíle, kdybychom se najednou stali jako Bůh moudří a vševědoucí a naproti tomu také dlouhá chvíle Boha při stále pomyslitelném stavu, že nebude Svými tvory, dětmi a dokonce anděly nikdy vnímán, pociťován, slyšen a viděn, - ne, to jsou opravdu dva názory a úsudky, před nimiž hlouběji myslící člověk musí nutně mít všechen respekt! Něco takového se zajisté nikdy nějakému templáři ani nezdálo; a přece je to správné! Ať nyní myslím a soudím jakkoli, nemohu proti tomu nalézt námitku, ačkoliv výraz „Boží dlouhá chvíle" zní poněkud zvláštně! Ale ať jej nyní osvětluji

jakkoli, zůstává pravdivý a velmi pravdivý! K této zcela nové pravdě vnucuje se mi nyní ještě velmi vhodný příklad a musím vám jej dát k lepšímu!"

3) Praví **MATHAEL**: „Bratře, jen ven s ním hned! Neboť z mysli tak mnohými zkušenostmi obohacené dá se očekávat jen něco skutečného, dobrého a pro tuto věc velmi potřebného!"

4) Praví **MUREL**: „Ne vlastně proto, nýbrž abyste viděli, jak jsem toto vše pochopil! Představuji si člověka, jenž nadán vší moudrostí, byl by na milé Boží Zemi sám. Chtěl by se s ostatními lidmi, kdyby tu někde byli, jistě co nejvěrněji sdílet. Prohledává dopodrobna všechny kouty Země a nenalézá živé myslící bytosti. Jeho velká moudrost se mu stává obtíží; neboť cokoli dělá a tvoří, nikdo nepoznává a neobdivuje. Jak by bylo asi takovému člověku po delší době? Nezoufal by si? Nestrávila by ho úplně nejvyšší děsná dlouhá chvíle?"

5) Jak nevýslovně mile by mu asi bylo u srdce, kdyby konečně našel sebenepatrnější služku, anebo také jen nejhrubšího sluhu! S jak nevýslovnou láskou by se chopil takového nálezu!

6) Ó, tu se jasně ukazuje, čím je člověk člověku a jaká blaženost spočívá v konání dobra bližnímu!

7) Jak strašným osudem by bylo, kdyby nějaký samojediný člověk na celé Zemi nenalezl člověka druhého, aby mu prokázal dobrodiní!? Již proto je láska čistě nebeským živlem života, že nemožnost činně se ostatním sdělovat, by ji musela učinit nejvyšší nešťastnou!

8) Co by prospěl nějakému pěvci úchvatný zvuk jeho hlasu, co zaznívání dobře naladěné harfy, kdyby se musel věčně sám poslouchat?! Skáče-li ptáče od stromu ke stromu v lese samo a známými žalostnými tázavými tóny hledá sobě rovné a nenalézá je, stává se úzkostlivé, brzy umlká, zesmutní a opouští pustý pro ně prázdný les.

9) Již zvíře má tolik lásky, že touží zřejmě po sobě rovném, oč mnohem více člověk nadaný hlubokým citem, rozumem a moudrostí! Co by mu prospěly všechny velké schopnosti a talenty, kdyby jimi nemohl prospět nikomu jinému nežli jen sobě samému?!

10) A tak také po tomto mém odůvodněném postřehu mohu tedy také zcela případně předpokládat - to jest podle našich lidských pojmů, - že by Se pak Pán Bůh nakonec přece jen musel strašně nudit, přestože by měl kolem Sebe celou nekonečnost plnou nejvyšších zázračných světů, na nichž by však nebylo bytosti, která by Toho, Jenž ji stvořil ze Své lásky poznávala, milovala a měla velkou radost z nesčíslných divů Jeho moudrosti, moci a síly. Aby Ho však mohla poznávat a milovat, musí jít Tvůrce tvorů a otec dítěti tak dalece vstříc a takovým způsobem Se mu zjevit, aby bylo tvorů a zejména dítěti možné poznávat otce jako takového.

11) Kdyby se nesplnila tato podmínka, pak by Bůh nadarmo stvořil anděly a lidi a vše co je tu; zůstal by však věčně Sám a jeho sebe překrásnější tvorové by o Něm věděli právě tolik, kolik ví tráva o ženci, jenž ji žne a suší na seno.

12) Leč Bůh Se vždy nejvhodnějším způsobem velmi zřejmě zjevoval Svým, o opravdovou životní svobodu zápasícím, vším rozumem nadaným bytostem a připravoval je na tento Svůj příchod. Tímto příchodem je však nyní také vše zaslíbené splněno; tvorové Ho vidí jako sebe samé v těle a krvi; kráčí zcela jako člověk mezi nimi a učí je jako Otec od věčnosti znát jejich velké a věčné určení!

13) Takovým způsobem je však také vše v největším pořádku a nyní závisí jedině na nás lidech, abychom zcela svědomitě používali životních prostředků, které se nám radí a velkého dvojího cíle je dosaženo, totiž: Dítě poznává svého věčného svatého Otce, spatřuje Ho očima láskou opojenýma a nadmíru se z Něho těší; a Otec Se také nadmíru těší, že tu již nestojí Sám, nýbrž v nejsvětějším středu Svých dětí, které Ho poznávají, chválí, nadevše milují a vždy znovu a znovu žasnou nad jeho divy, nanejvýš je obdivují a velebí jeho nekonečnou moc a moudrost! A to pak jistě překypuje blažeností jak pro Tvůrce tak i pro tvora! Soudil jsem tu falešně anebo správně?"

240. RAFAELOVA MISIJNÍ OTÁZKA.

1) Praví **RAFAEL**: „Zcela správně, tak je tomu a ne jinak! Leč z tvého těla a krve jsi to nečerpál, nýbrž z ducha slova Páně! Stačí však, že toto nyní víte! Co však nyní v této sféře víte, podržte pro sebe! Neboť u duší jako jsou vaše se žádá, aby to chápaly; ostatním stačí, že Boha poznávají a jako Otce nadevšecko milují. Shledáte-li se však s nějakými opravdu velkými du-

šemi, pak můžete také jim sdělit, o čem jsme nyní již přes dvě hodiny hovořili. - Ale nyní, milí přátelé, ještě o něčem jiném!

2) Na vašich cestách a stezkách budete mít jako spolupracovníci na Království Božím velmi často příležitost, že se vás vaši učedníci budou naléhavě tázat řkouce: „Vaše nauka je sice velmi vznešená, krásná a jímavá; ale zaslíbení, která jste nám učinili; se stále ještě nesplňují. Bylo nám slíbeno, že v sobě uslyšíme hlas Otcův, ba i dokonce uvidíme Otce a budeme s Ním mluvit; leč z toho všeho dosud jsme ještě nic nezakusili. Obsahuje-li vaše nauka pravdu, pak se musí také vaše zaslíbení nám učiněná osvědčovat na nás! Zachováváme vše a dosud ještě nepociťujeme na sobě nic z nějakého splnění vámi nám učiněných zaslíbení! Odpovězte nám přesně a otevřeně v čem to je, že se vaše zaslíbení na nás nechtějí vůbec vyplnit! - Co jim v tomto případě řeknete?“

3) Zde všichni tři hledí, vyjeveně vyvalují oči a **MUREL** praví: „Příteli, učiníme-li na nejvěrnější slovo Páně zaslíbení a naši učedníci budou nauku vskutku následovat, pak nás Pán ovšem nesmí nechat nějak zcela na holičkách, protože jinak by bylo zřejmě moudřejší tuto nauku neuveřejňovat, nežli chytat na ni lidi.“

4) A chtěl bych zde dokonce zcela upřímně tvrdit, že podobná božská ponechání na holičkách byla vždy velmi závažným spolu-důvodem úpadku náboženství! Neboť věřícím učiněná zaslíbení se z nějakého skrytého důvodu buď ne úplně a velmi často také zcela nesplnila. Tu museli učitelé sáhnout k prostředkům umělým, aby nebyli od lidu nanejvýš potupně obslouženi! To obrátilo mysl lidu rychle navenek a pak již nebylo možno s oklamaným lidem podnikat nic čistě duchovního.

5) To by tedy neměl již Pán všem Svým šířitelům jeho nauky činit; neměl by je již nechávat na holičkách a zejména ne v okamžicích, kde postavili splnění jeho zaslíbení jako určitě se dostavující za hlavní důkaz pravdy a božskosti; neboť já aspoň bych chtěl být raději nejsprostším metařem, nežli nějakým do krvava utrápeným Jeremiášem! A na tom bytí by ještě nic nebylo, kdyby člověk jako takový někomu prospěl; ale o nějakém prospěchu nemůže být věčně řeči tam, kde se člověk stává lidstvu jen pohoršením!“

6) Praví **RAFAEL**: „Ale, milý příteli, ty ve své horlivosti odbočuješ zcela od toho, na co jsem se tě zde vlastně tázal! Pán to Svě, co zaslíbil, vždy a věčně učiní; ale přijde nyní jen na to, zda vy vždy co nejpřesněji znáte zcela platné podmínky, za kterých Pán vždy stejně nechává splnit učiněná zaslíbení!“

7) Neboť u nějakého člověka může to často záviset na maličkosti, pro kterou se nějaké zaslíbení skutečně nesplňuje; tu musíte pak být jako praví učitelé co nejpřesněji poučeni, abyste věděli, co ještě chybí učedníkovi, že nemůže být ještě mistrem. A hle, k tomu právě směřuje ona otázka, kterou jsem ti dal předtím!“

241. KRÁLOVSTVÍ BOŽÍ V SRDCI LIDSKÉM.

1) (**RAFAEL**:) „Protože však vidím, že nemůžete na otázku, kterou jsem vám dal nikterak odpovědět, odpovím vám tedy na ni přiměřeně k vašemu probudilému porozumění sám. Musíte si však tuto mou odpověď dobře zapamatovat a hodně hluboko do srdcí zapsat; neboť velmi mnoho, ba dokonce vše záleží na tom, abyste co nejpřesněji znali podmínky, které jsou k úplnému dosažení opravdového dětství Božího nutné, protože podle neměnného Božího řádu nutné být musí.“

2) Vy víte, že každý člověk musí sama sebe zcela nezávisle na všemohoucnosti boží vůle svobodně ze sebe podle uznaného Božího řádu vycvičit a vytvořit, aby se takovým způsobem stal svobodným Božím dítětem.

3) Žádoucím, nejsilnějším a tedy nejúčinnějším prostředkem k tomu je láska k Bohu a ve stejné míře láska k bližnímu, ať už je to muž nebo žena, mladý nebo starý, to je jedno.

4) Po boku lásky stojí pravá pokora, mírnost a trpělivost, protože bez těchto tří vedlejších částí naprosto nemůže trvat opravdová láska a také opravdovou a čistou láskou není.

5) Jak se však může člověk v sobě dovědět, že je zcela přesně v čisté lásce podle Božího řádu?

6) Ať se člověk zkouší, uvidí-li chudého bratra anebo chudou sestru anebo přijdou-li dokonce k němu o příspěví, zda ho to v jeho srdci co nejradostněji a bezměrně zapomínaje zcela sa-

ma sebe pudí zřejmě příjemně k dávání! Pociťuje-li toto v sobě a to ovšem úplně vážně a živě, pak je již jako pravé Boží dítě zralý a hotový a učiněná zaslíbení, která může takto hotové Boží dítě očekávat, začínají se tu úplně uskutečňovat a v řeči a skutku se obdivuhodně ukazovat a tím se objevíte jako učitelé před svými učedníky ospravedlnění.

7) Učedníci však, u nichž se zaslíbení nestávají zřejmá, budou se muset podle toho zařídit a sami sobě přičíst, jestliže se u nich učiněná zaslíbení dosud ještě neobjevila; neboť neotevřeli ještě svá srdce úplně chudým bližním.

8) Lásky k Bohu a dobrovolné následování Jeho poznané vůle jsou vlastním živlem nebeským v srdci člověka. Je to komora. a obytná světnice Božího Ducha v každém lidském srdci; láska k bližnímu je pak branou do této svaté obytné světnice.

9) Tato brána musí být zcela otevřena, aby mohl Boží život v hojnosti vstoupit do této světnice a pokora, mírnost a trpělivost jsou ona tři široce otevřená okna, jimiž se z nejmocnějšího Světla z nebes svatá Boží obytná světnice v lidském srdci co nejjasněji osvětluje a vši životní hojností z nebes prohřívá.

10) Vše tedy podle toho záleží na svobodné a nejvyš radostně otevřené lásce k bližnímu; nejvyšší možné sebezapírání je samo zjevení zaslíbení. - Tu máte nyní správnou odpověď na nejdůležitější životní otázku. Rozjímejte o ní a jedněte podle toho, tak budete ospravedlnění před sebou samými, před svými bratry a před Bohem! Neboť co činí nyní Pán Sám, to budou muset činit také lidé, aby se stali Jemu podobnými a tedy Jeho dětmi. - Rozuměli jste tomu všemu?"

242. PRAVÝ DUCHOVNÍ ŽIVOT.

1) Když byl Rafael tuto svou řeč ze Mne dokončil, podivovali se oni tři nesmírně a **MATHAEL** pravil: „Těmto vpravdě živým svatým slovům jsme dobře porozuměli a také poprvé úplně tomu, co chtěl David říci tím, když ve svých božských Žalmech pravil: „Otevřete dveře vysoko a brány široce, aby vstoupil Král poct!“ Ale to živé provedení! Ó, kde to je?! Čeho třeba k tomu, aby se to životně teple provedlo!

2) Člověk dá již rád něco chudému člověku a pak mu také dokonce není líto maličkosti, kterou dopřál potřebnému; leč k tomu ho povzbudil mnohem spíše rozum nežli nějaký pocit lásky k bližnímu! O, Bože, jak daleko je člověk od cíle se svým rozumem a se svým chladným vši lásky prostým úsudkem! Jestliže někdo s pravou láskou bratrskou a láskou k bližnímu podá něco chudému a mimoto má ještě opravdovou pokory plnou radost z toho, že učinil ve jménu Jehovy svým bratřím a sestrám co nejvíce dobrého a má v sobě stále nejživější přání, aby konal ještě mnohem více dobrého a snaží se vlídností, radou, slovem a nejradostnějším skutkem učinit své chudé bratry a sestry co možno šťastnými, jak nezměrně vysoko stojí duše a duch takového člověka před Pánem Bohem! Ale kde jsme my ještě se svými tvrdými srdci a malými dary z rozumu?!

3) Ó, přáteli z nebes! Ty jsi nám svou otázkou a vlastní odpovědí na ni pěkně posvítil! Nyní teprve zcela jasně víme, jak stojíme a na čem jsme! Pane, probud' naše srdce a rozněť je v opravdové lásce k bližnímu, jinak Tvá celá nejvyš čistá božská životní nauka není nic jiného nežli prázdná mravně-estetická slovní hříčka bez síly a účinku!

4) Nyní vidím také celou cestu svého života až do této chvíle; byla již v základu pochybená a proto jsem nemohl dospět k cíli!

5) Teprve nyní vlastně začínám poznávat pravou cestu a vím tedy, v čem spočívají zaslíbení a jejich splnění. Nyní vím co mně samému ještě chybí a co bude chybět těm, u nichž se nesplní zaslíbení přesto, že přijali tuto božskou nauku a jak je bude třeba přivést na zcela správnou cestu; ale vedle toho také poznávám, že budu mít ještě velmi mnoho co dělat, abych přišel v sobě samém do nejúplnějšího řádu!

6) Máme sice velkou posilu v oblasti víry, protože zde mezi námi kráčí Pán Sám a učí slovem a skutkem, je nám zde tedy také celé nebe široce otevřeno a andělé Boží nás učí nebeské moudrosti a věčnému řádu života z Boha; ale vzdělávání srdce je nicméně zcela přenecháno jedině nám! Ale s pomocí Páně dokážeme i to!

7) Vědění je něco jiného a cítění také zcela něco jiného. K vědění lze dospět i pílí a k svět-ské moudrosti zkušenostmi; ale k pravému cítění patří více nežli mnoho se učit a dovědět!

8) Mnohé vědění nečiní lidské srdce citícím a vždy správně chtějícím a zkušenost nás může učinit chytrými jak ve špatném tak i v dobrém; jen pravý cit vše oživuje, vše pořádá a dává klid a blaženost. Proto by se mělo již při počátečním vzdělávání člověka na pravého člověka hledět především na jeho srdce!

9) Neboť nebylo-li hned z počátku zpracováváno srdce nýbrž jen rozum, pak srdce zatvrdne a brzy podle požadavků rozumu zpychne! Je-li však srdce jednou pyšné, pak přijme velmi těžko vzdělání citu; tu pak již musí přijít řádné zkoušky ohněm, skládající se z všelike bída a nouze a srdce musí pocítit všeliký tlak, aby pak změklo jako hnětený vosk a stalo se jemné a citlivé pro nouzi a bídu plačícího bližního!

10) Děkujeme tobě a skrze tebe Pánu za toto předůležité poučení, kterým teprve nyní zcela jasně vím, co budu muset pro veškerou budoucnost činit jak pro sebe tak i pro všechny ty, kdož přijmou nejnádhernější a nejčistší Světlo z Boha skrze mne."

243. O HLAVNÍCH PŘEKÁŽKÁCH VE SPLNĚNÍ ZASLÍBENÍ.

1) Praví **RAFAEL**: „Mně nepřísluší ani dík ani čest, nýbrž vše jedině jen Pánu!

2) Dobře však je, že jste toto v pravé životní hloubce pochopili. S tímto prostředkem budete moci čelit vždy každému, kdo přijde a řekne: „Příteli, já jsem sice dosud vše učinil a všemu uvěřil čemu jsi mě učil; ale ze zaslíbených účinků se do této chvíle nedostavil ani jediný! Co tedy mám ještě učinit? Dobrou starou nauku svých otců, v níž oni velmi často našli veškerou útěchu, nejlepší radu a potřebnou pomoc ve všelikých potřebách, jsem opustil a tato nová nauka mne nechává i s mým sousedem sirotkem; žádná prosba nebývá nijak vyslyšena a žádná temná pochybnost osvětlena! Kde je ten tvůj nádherný Bůh, od Něhož jsi nám sliboval všechno štěstí a jiné obdivuhodné věci?!”

3) Ty však mu budeš moci snadno odpovědět takto: „Příteli, toho není vinna nauka, nýbrž tvůj nerozum! Ty jsi sice přijal nauku do svého rozumu a pokusně jsi také dokonce přesně podle ní jednal a čekal na prospěšné splnění zaslíbení; konal jsi však dobro nauky jen kvůli prospěšnému zaslíbení, nikoli však kvůli dobru! Byl jsi činný jen ze svého rozumu, nikdy však ne ještě ze svého srdce! Srdce zůstalo o sobě tvrdé a studené jako před přijetím čistě božské nauky; proto jsi také nedospěl ani skutkem, ani mrtvou a slepou vírou ke splnění tobě daných zaslíbení!

4) Probud' nyní své srdce! Konej vše co konáš z pravého životního základu! Miluj Boha pro Něho Samého nadevšecko a rovněž tak svého bližního!

5) Konej dobro pro dobro ze svého životního základu a netaž se zda se snad z důvodu tvé víry anebo tvého skutku dostaví či nedostaví splnění zaslíbení! Neboť splnění je důsledek toho, že v srdci živě věříš, cítíš a z nejživějšího popudu lásky se stáváš činný. Ale tak jak jsi dosud věřil a byl činný, podobal jsi se člověku, jenž ve snu oral a sil a v bdělém stavu chtěl pak sklízet, ale nenašel ani pole ani zasetý plod.

6) Vědění, víra a jednání lidského rozumu je marnivé snění a není v něm užitek pro život. Všechno si musí vzít člověk k srdci, v němž dlí život; co vloží do srdce, vzejde a ponese zaslíbené plody.

7) Kdo tu tedy nedovede anebo nechce dovést uspořádat svůj život a je sobecký také vírou a svým myšlením, ten nedojde nikdy ke splnění zaslíbení; neboť ono je plodem činnosti srdce!"

8) Odpovíte-li takto tomu, kdo se vás bude dotazovat na ještě nesplněné zaslíbení, pak vám dá také pokoj a bude se snažit, aby byl opravdově činný v srdci.

9) Bude-li takový, začne se pak u něho samého již ukazovat, že zaslíbení Boží nauky není nějaký marnivý prázdný slib; bude-li však dále brát na radu jedině svůj rozum a bude-li podle něho činný, bude si muset sobě přičíst, nedospěje-li po celý svůj pozemský život ke splnění učiněného zaslíbení - a také na onom světě těžko! - Řekněte, zda tomu všemu ze životního základu náležitě rozumíte!"

10) Praví konečně také jednou **FILOPOLD**: „Ó, příteli z nebes! Kdo by také tomu neměl rozumět! Kdo žije, myslí a cítí více jen v srdci jako ty, ten rozumí velmi snadno a jasně všem životním záležitostem srdce; kdo však žije, myslí a cítí jen ve svém mozku, tomu jsou životní záležitosti beztoho tolik jako směšné nic. My jsme nyní o této věci bez okolků zcela jasně pojedna-

li a jak pozoruji, začíná nyní na východě již svítat a jitřenka stojí již značně vysoko. Proto myslím, že bychom nyní měli přejít k něčemu jinému!"

244. SVOBODNÁ VŮLE ANDĚLA.

1) Práví **MUREL**: „Ano, ano, to by bylo zajisté velmi nádherné, dobré a pěkné, jen kdybychom řádně věděli k čemu! Což kdyby nám milý přítel z nebes pověděl něco o jitřence? Neboť budeme-li učitelé živého božího díla, pak nemůžeme nikdy vědět příliš mnoho všeho možného! Neboť bude nám co činit s všelijakými duchy, kteří se nás budou na všelicos tázat. Nebudeme-li s to dát jim dostatečné vysvětlení, pak nám prchnou, vysmějí se nám a budou námi pohrdat; budeme-li však s to dát jim na všechno dostatečné objasnění, vyslechnou nás pak také v jiných věcech a přijmou naše evangelium! Co bys, Filopolde, odpověděl tomu, kdo by se tě otázel, co je o sobě jitřenka?"

2) Práví **FILOPOLD**: „Příteli! Pak bych ho poukázal na to, že toto vše se dozví ze sebe a ze svých vnitřních pozorování, zařídí-li svůj život podle spásné nauky z nebes; neučiní-li to však, pak mu také všechno. Mé vysvětlování nic neprospěje, protože si nebude moci o všem tom zjednat přesvědčení. Slepou vírou se však beztoho nikomu neposlouží neboť dnes tomu věří, zítra však přijde na něho někdo silnější a pak uvěří na slovo silnějšímu, ovšem ne s větším užitekem pro svůj život, nežli když den předtím uvěřil nám.

3) Člověk musí tudíž být veden k tomu, aby podstatu blízkých jakož i vzdálených věcí spatřoval v sobě, uvědomoval si je a pak je ohledával z živoucího jasna takového vnitřního vědomí. Přivedl-li to tak daleko, což právě není nemožné, pak o tom nepotřebuje naše poučování!

4) Podle mého názoru učiníme dost, ukážeme-li lidem úplně správnou a jasnou životní cestu, vše ostatní se pak již učiní samo sebou, jak také náš nebeský přítel ukazuje velmi nádherně tím, že třeba jaksí jen vložit řádný plod do své půdy a plod pak rodí a zraje sám sebou dále. Ale pro nás samé a k naší posile může nám nebeský posel právě tak dobře otevřít oči pro pohled na jitřenku, jako kdysi rybí žlučí otevřel oči starému Tobiášovi neboť zdá se mi být týmž Rafaellem, který kdysi vedl mladého Tobiáše!"

5) Práví **MATHAEL**: „Můžeš však mít také úplně pravdu! Jména jsou těž, moudrost rovněž a tak je náš nebeský přítel málem pravým očním lékařem a může nám, chce-li a smí-li, poněkud důkladněji osvětlit jitřenku! Neboť u něho přijde přesně vše na vůli Páně on sám nemá vlastní vůli, tak jako máme my zcela vlastní a nejsvobodnější vůli."

6) K tomu poznamenává **RAFAEL**: „Řekl jsi docela dobře ale má vůle v podstatě také není tak zcela nesvobodná jak tomu rozumíš ty! Já jsem také nádoba a ne snad jen pouhé vyzařování Boží vůle. Cítím velmi dobře co chci já a co pak chce Pán.

7) Jenže já postřehuji vůli Páně snáze, určitěji a rychleji nežli vy lidé a podřizuji pak okamžitě svou vůli zcela a úplně vůli Páně a tím mne lze pak právě tak dobře považovat za pouhé vyzařování Boží vůle ale přesto mám vůli zcela svobodnou a mohl bych jednat proti vůli Páně tak jako člověk. Leč to se nicméně stát nemůže, protože mám v tak vysoké míře moudrost, že poznávám jako samo světlo z Božího Prasevřtla až příliš věčnou neměnitelnou spravedlnost Boží vůle jako nejvyšší životní dobro všech lidí, andělů a světů a proto ze svého nejvyššího vlastního určení provádím jen dobře poznanou vůli Boží a pak vůli svou vždy co nejdokonaleji podřizuji vůli Boží.

8) Chcete-li tedy, abych odhalil jitřenku, kterou nazývají pohané „Venuše", pak toto mohu učinit také již ze své vůle, není-li vůle Páně proti tomu kdyby však byla proti tomu, nemohl bych vám podat žádné vysvětlení. Co k vám mluvím, to tedy mluvím také ze svého poznání a moudrosti, která však nemůže ovšem být jiná nežli jen Boží, protože mne rozněcuje a k jednání a mluvení povzbuzuje vždy jen vůle Boží. Chcete-li tedy poznat jitřenku v přirozenosti a skutečnosti, vyhovím vám a ukáži vám ji." - Práví všichni tři: „Učiň tak, nejmilejší příteli z nebes!"

245. NA VENUŠI.

1) Tu vložil Rafael každému své ruce zároveň na čelo a na prsa a téměř v okamžiku se tři zrakem svých duší octli na planetě Venuši a ohledávali zcela dobře její půdu, tvory a zřízení,

slyšeli dokonce tamní lidi mluvit a to právě v jednom shromáždění na počest velkého Ducha všech duchů. A co se tu mluvilo, znělo takto: „Lidé této krásné země, kterou stvořil velký Duch podle míry Svého oka, jsme zde shromážděni, abychom vzdali čest a chválu tomuto velkému Duchu! Nejvyšší mocný a moudrý je však velký Duch; proto Ho můžeme uctívat také jen tím, že se osvědčíme ve všem jednání vůči Němu ze sebe moudřími. Pravá moudrost však záleží v největším možném pořádku; nejvyšší stupeň tohoto pořádku je však souměrnost. Pozorujme sebe jako vrcholný bod veškerého stvoření! Jaká souměrnost ve stavbě našich údů! Jak podobné je oko oku, ucho uchu, ruka ruce, noha noze! Pozorujme naši postavu! Kdo může říci, že není mezi námi největší fyziologická podobnost? Kdyby nebylo rozdílu v našich charakterech a temperamentech, nemohli bychom se navzájem ani rozeznat!

2) Z toho, jakož i z mnohých jiných věd vidíme, že moudrost velkého Ducha má jistě největší zalíbení na nejdokonalejší souměrnosti a proto ve všem co budeme konat a budovat, budeme dbát nejpřísnější souměrnosti! Nikdo nechť nestaví dům ani o vlas větší nežli jeho sused, ať mu také nedává jinou podobu a ani o vlas ho nestaví před anebo za nejpřímější čáru; neboť to by se Veleduchu nelíbilo a takovému nespořádanému domu by nežehnal.

3) Také připomeňme všem tvorům, že Veleduchu je nejmilejší oblý tvar; neboť čím je tvor dokonalejší, tím znamenitější je také v zaoblení svého tvaru. Proto dejme také všemu co činíme zaoblení; neboť velký Duch má a musí v něm mít obzvláštní zalíbení, protože také my, jako bytosti podle Jeho míry stvořené a Jeho smysly obdařené, máme největší zalíbení jen v zaobleních. Proto je také příkaz, abychom vše co činíme náležitě zaoblili. Kdo provede něco hranatého a dokonce špičatého bez potřeby a řádného svolení, ten si přivodí nelibost a hněv velikého Ducha!

4) Rovněž vidíme dále, že velkému Duchu je nepochybně nejpříjemnější krásná bílá, sem tam poněkud načervenalá barva, protože nám dal, jako Svým nejznamenitějším tvorům tuto barvu. Proto musíme tuto barvu v našem oděvu především obzvláště dbát a ji volit a nesmíme se dát svést, abychom snad dali našim šatům nějakou jinou barvu; neboť také to by nebylo milé velkému Duchu!

5) Také zcela přímou čáru máme používat jen tam, kde je nejnütnější, tak jako také velký Duch používá přímou čáru, rovněž jen tam, kde je jí nevyhnutelně třeba! Všude jinde pozorujeme zaoblení a proto je nutné, abychom byli ve všem velkému Duchu podobní a dokonalí, abychom také tuto míru a formu co možno přísně dbali.

6) My však víme, že toho všeho můžeme co nejpřesněji dosáhnout jen dokonalou znalostí v počtech a v dovedném měření. Je tedy opět každého nejpřísnější povinností, aby pěstoval především toto umění a tuto vědu; neboť bez ní by se musel člověk jevit v jednom dni velkému Duchu tisíckrát ošklivý a opovržení hodný! Velký Duch vidí a chápe v každém okamžiku vše, kde se setká s nedbalostí v tomto Jemu jedině libém pořádku, odvrátí Své oko a tím také Své požehnání, bez něhož nemůže nic zdárně prospívat!

7) Jsme-li však v těchto hlavních věcech v nejúplnějším řádu, pak se rozumí samo sebou, že musíme být také v našem myšlení a chtění v řádu; neboť vnější dokonalá souměrnost ve všem musí mít nutně za následek vnitřní souměrnost duše, na což se ovšem Duch především dívá!

8) Jak brzy by se vplížila pýcha a nejzhooubnější podceňování člověka člověkem a chudoba, bída a nemajetnosti jen nejpřísnějším zachováváním souměrnosti ve všem se toto zlo vždy od nás vzdaluje a my žijeme všichni tak šťastně, ježto si nemůže nikdo namlouvat, že by snad byl znamenitější nežli jeho bližní.

9) Kde velký Duch nařídil nesouměrnost Sám jako nutnou, tam nám také škody nepřináší, nýbrž jen užitek. Nemůžeme tedy být všichni stejně staří. Je to sice v nejpřísnějším řádu chyba; ale tato chyba se velkým Duchem vyrovnává úplně tím, že stáří bohaté poznatky a zkušenostmi činí mládí právě tak bohaté jako je samo!

10) A tak je ještě několik podobných nerovností v souměrnosti řádů velkého Ducha; ale ty nám slouží jen k poučení, že také vedle nejvyššího řádu jsou nepořádky, které však nejsou požehnány proto, že jsou dopuštěny, nýbrž jen proto, že na nich snáze poznáváme to špatné. Nikdo nemá chodit s roztrhaným šatem, nýbrž má ihned spravit díru podobnou záplatou, nemůže-li si dát zhotovit šat nový!

11) Také bylo u některých pozorováno, že mají-li konat delší cestu, používají posunovací anebo opěrné hole. To je něco nepořádného a mělo by se tomu zabránit! Kdo už pro stáří pou-

živá hůl, ať vezme dvě zcela stejné hole, do každé ruky jednu kvůli souměrnosti, aby se před očima velkého Ducha nejevil neoblíbený!

12) Také bylo pozorováno, že někteří dávají svým zahradám jiné zařízení a jinak je uspořádávají, nežli jsou uspořádány krásné zahrady pořádek zcela milujících sousedů. Na tom nemá velký Duch zalíbení, také by se tím mohla mezi vámi vyvinout závist a žárlivost, což by před velkým Duchem bylo již něco velmi strašného! Proto dbejte toho, aby byl ve vašich zahradách a na vašich polích stejný pořádek! Jsou-li takto ladně jak zahrady tak role uspořádány, pak na tom nachází oko velkého Ducha opravdové zalíbení a s tímto zalíbením přichází požehnání.

13) Také ve svých domech dělejte tento pořádek, aby když souseď vstoupí do domu souseďa, se mu to v něm nezdálo cizí, nýbrž zcela tak útulné jako ve vlastním domě! Též na to se velký Duch dívá se zalíbením; neboť vy všichni jste před velkým Duchem jedna rodina a nemáte se nikdy vzájemně odcizovat.

14) I kdyby k nám někdo přišel od konce světa, musí mu to nicméně připadat tak, jako by byl zcela ve své domovině a ve svém vlastním domě! Něco takového vidí velký Duch rád a Jeho požehnání nedá na sebe čekat.

15) Někteří se sice opovážili postavit u velké vody neobvyklé budovy, které zdobí krajinu; leč velký Duch nemá na tom zalíbení. Co se však nelíbí velkému Duchu, v tom pak také nemáme mít zalíbení ani my!

16) Krotká domácí zvířata pěstujte a dobře s nimi zacházejte; neboť také ona jsou díla velkého Ducha a jsou určena k tomu, aby vám byla užitečná. Jsou to živé nástroje k našemu prospěchu a proto je musíme mít ve vší úctě.

17) Rovněž nemá nikdo zbytečně ničit ani sebemenší rostlinku; neboť něco takového by bylo vůči velkému Duchu nevděkem, za který bychom nemohli počítat s požehnáním. Cesty pak mají být udržovány v čistotě a nemáte na nich nikdy nechávat růsti trávu, aby nebyla pošlapávána a ve svém vzrůstu ničena! Čiňte vše to co nejpřesněji a nebudete mít nikdy mezi sebou nouzi!

18) Považujte má slova za mně zjevenou vám vůli nejvyšší všemohoucího velkého Ducha a jedněte přesně podle ní, šťastni zde a blaženi tam v onom světě, o němž nám duše našich zesnulých říkají, že je nadmíru krásný a nádherný a že v něm také častěji uzříme velkého Ducha a jeho nejsvětější sluhý.

19) Nakonec vám však musím oznámit ještě něco, co mně již před delší dobou jednou oznámil a nyní znovu oznamuje jasný Duch a to mnohem určitěji nežli dříve. Za noční doby vidíte zajisté lesknoucí se velkou hvězdu, kterou provází hvězda malá, krásnou jasnou Kapru (tak nazývají lidé Venuše tuto Zemi) znáte až příliš dobře; ale žádný z vás neví, co je ona Kapra. Také já jsem to dříve nevěděl. Ale Duch mi to řekl a ukázal mi Kapru ve snu jako rovněž velký svět a zemi, jako je země, která nás nosí.

20) Malá, Kapru stále doprovázející hvězda je rovněž země, ale značně menší nežli Kapra sama. Tato malá země je velmi holá a zpolovice úplně bez bytostí.

21) Na velké Kapře ukázal mi však Duch Člověka a řekl: „Hle, toť Pán! V Něm přebývá hojnost věčného velkého Ducha. Od nynějška bude tento Duch v nejdokonalejší lidské podobě přístupný všem Svým rozumným tvorům jako Člověk člověku. Lidé Kapry jsou však většinou jako jeho děti a všem se uděluje velká božská moc, plní-li tyto děti vůli tohoto Člověka všech lidí; ti však, kdož, tuto vůli neplní, zůstávají hloupí a slabí a nepřijímají se za děti, nýbrž zůstávají podobně jako duše zvířat tak dlouho zvířaty, dokud si úplně neosvojili vůli velkého Ducha, která přebývá v tomto jednom Člověku!“

22) My lidé máme tudíž mít vždy obzvláštní úctu před krásnou jasnou Kaprou! Měli bychom však velkého Ducha, který nyní jako nejdokonalejší Člověk přebývá na oné Kapře, také milovat jako zde miluje žena muže a dítě otce a matku, pak bychom mohli také my jednou velkého Ducha jako Člověka vidět a s Ním mluvit, - což by velice zvýšilo naši očekávanou blaženost; ano, duch, jenž mně toto zjevil, dokonce pravil, že pro mnohé z naší země by nebylo nemožné, aby byli postaveni naroveň dětem Kapry.

21) jelikož jste se toto nyní dověděli vašim vždy nejoprávnějším učitelem a vůdcem, věřte tomu a osvědčujte ve své mysli oně hvězdě úctu, aby nás mohly z jejího světla v hojnosti zasahovat paprsky požehnání a milosti!“

246. VÝHODY ŘÁDU NA VENUŠI.

1) Když byl toto učitel a vůdce na Venuši oznámil své obci, byli oni tři Rafaelem opět probuzeni. Zatím se však již náležitě vyjasnilo a nescházela již ani hodina do východu slunce a Mathael se velice obdivoval tomu, co viděl nyní v nanejvýš živém snu. Vypravoval tento sen a oba, Murel a Filopold se divili ještě více, protože také oni viděli a slyšeli navlas totéž, co Mathael sděloval jako svůj sen.

2) **RAFAEL** však pravil: „Nuže, jak se vám líbilo na jitřence!?”

3) Práví **MATHAEL**: „Ano, byla-li to nepochybně jitřenka, o čemž nyní již naprosto nepochybují, pak se mi zcela líbila a lidé se svou naukou a přesným zachováním souměrnosti nejsou nikterak hloupí a chovají se jistě stále nejvýš bezúhonně; neboť za takových okolností je hřích holou nemožností! Mně by však byla za takových životních poměrů nesnesitelně dlouhá chvíle; věčná jednotvárnost a žádný pokrok, - to je život obojživelníka! Hlemýžď a člověk Venuše mají patrně jednu a tutéž potřebu; co jde nad to, do toho oběma již nic není! Ne, příteli Rafaele, jitřenka svítí velmi krásně a s této naší Země vypadá neobyčejně nádherně; ale jako svět se svými lidmi a s ostatními tvory se mi nikterak nelíbí!

4) Je sice pravda, že při takovém zřízení mezi lidmi onoho světa nemůže věčně nikdy vypuknout válka, ježto tam nemůže také být nikdy řeči o nějakém hříchu; ale mně je nicméně řádný hříšník na této Zemi mnohem milejší nežli takový člověk Venuše při vší své bezúhonnosti! Taková bezúhonnost nemůže také mít žádnou cenu, protože vedle ní se nemůže rozmáhat duchovní zdokonalení; neboť kdyby se tu mohl stát člověkem dokonalejšího ducha, musel by si při takovém symetrickém (souměrném) chování a jednání veškerého lidstva jitřenky úplně zoufat, protože by ho to pudilo kupředu a on by musel trčet jako strom na jednom místě!

5) Duchovně dokonalý člověk na Venuši by se také podobal stromu, který by mohl myslet a žádat, ale svými kořeny by musel nicméně stát upevněn na půdě!

6) Řekni nám, milý příteli, cožpak lidé Venuše nemají zcela žádného ducha, žádnou lásku, žádnou svobodnou vůli a žádnou žádost?! Vždyť přece dovedou jistě myslet a počítat, protože jejich učitel jim co nejstarostlivěji doporučil především počty; dovedou-li však to, pak musí být u nich myslitelný také nějaký duchovní pokrok?”

7) Práví anděl: „Ovšem, - ale oni nechtějí pokrok vnějšně se zdající, nýbrž jedině pokrok vnitřní; neboť říkají a poznávají, že vnějšně viditelný pokrok je vnitřnímu pokroku ducha na překážku. Ať se dělá vše vnější co možno stereotypně (stále stejně) a odměřeně, ať se to nařizuje podle potřeby těla, - ale ať se v tom pak také nejde ani o krok dále, neboť každý pokrok v zevnějšku a hmotnu je couvnutím duchovna, nitra.

8) U lidí, kteří pěstují příliš vnějšno, vládne v nitru nejnesvědomitější barbarství. Národ nadaný vnitřní tichou předností ducha, nesvedl ještě nikdy nějakého závistivého souseda k válce; dal-li však jednou národ najevo svou vnitřní duchovní velikost snadno proveditelnými zevními hradbami, pak tím také probudil hned žárlivost národa sousedního a válka byla hotova! Není-li a nemůže-li nikdy být něco takového u lidí Venuše, jsou proto na tom hůře nežli lidé této Země?

9) Tam nemá člověk zcela žádné vnější přednosti, ani postavou, ani oděvem a příbytkem; proto se tam cení vše jen podle hodnoty vnitřní. Následkem stejného vnějšího vytváření mají také všichni lidé úplně stejnou podobu, která se stává stejným oděvem ještě podobnější, nežli v podstatě je.

10) Lidé, kteří nebývají sžíráni všelikými vášněmi, jsou si také ve vnějším typu (rázu) jako bratři a sestry podobní. Čím více se však nějaká tak zvaná vnější forma lidí navzájem různí, tím více je to také znamením vnitřní rozervanosti, protože nitro každého se zařídilo podle vnějších snah, které se však nemohou nikdy stát podobné, protože lpí na nich nikdy se nenasycující hrabivost, závist, nepřizeň, vysokomyslnost, pýcha, vypínavost a vládychtivost člověka.

11) Nosíš-li plášť zelený, tvůj soused plášť modrý a někdo třetí červený, octnete se brzy ve sporu a hádce pro přednost té či oné barvy; máte-li však všichni tři plášť téhož tvaru a téže barvy, pak vám ani ve snu nenapadne, abyste mezi sebou začínali hloupou bezvýznamnou hádku pro větší nebo menší hodnotu barev a tvarů a zbude vám čas na to, abyste mohli mluvit o lepších věcech a záležitostech.

12) Na Venuši jste viděli úplnou podobnost všech vámi viděných lidí a výrazů jejich tváří. Muž byl podoben muži jako oko oku, rovněž tak i děvče a žena; všude jeden a týž tvar, avšak o sobě nanejvýš krásný a dokonalý. To je rovněž velmi dobré.

13) Na této Zemi je různost tvarů podle stupně domnělé menší anebo větší krásy nezřídka důvodem sváru, lásky, nenávisti, ošklivění nebo přehnaného vnějšího nadřování a náklonnosti; na Venuši není o tom všem ani stopy. Lidé se tam milují jen podle vnitřního stupně moudrosti;

čím více kdo dovede vyprávět o dobrotě, moci a moudrosti velkého Duha a čím bývá jemnější a pokornější, tím větší hodnotu a tím větší úctu má před svou obcí! Řekněte mně, zda to není také přemoudré zřízení se strany Páně!"

14) Práví **MATHAEL**: „Ovšem a já bych chtěl, aby bylo nyní na naší Zemi podobné zřízení! - Ale nyní povstává Pán a všechny lid s Ním! Nyní třeba mít otevřené oči a uši, neboť bude jistě hned něco podniknuto! - Devět utopených?!"

* * * KONEC DÍLU TŘETÍHO * * *

O B S A H

KAP.

STR.

JEŽÍŠ V KRAJINĚ CESAREJE FILIPPI MATOUŠ - KAPITOLA 16. (POKRAČOVÁNÍ)

1.	Orákulum delfské (věštírna)	4
2.	O zjevování vyšších bytostí	5
3.	O určení a vývoji člověka.	5
4.	Nařízení Pána ve věcech lupičů	7
5.	Ohrožování farizeů Juliem.	8
6.	Výměna názorů mezi farizeji a Juliem o Ježíšovi	9
7.	Doznání farizeovo o vnučování víry chrámem	11
8.	Podmínky Páně při přijímání učedníků	12
9.	Výhody sebezapírání	13
10.	Potřeby a jejich zlo	13
11.	Příčiny potopy	14
12.	Pokyny misijní	15
13.	Noe a archa	16
14.	Jak o pozemských pokladech uvažovat a je zužitkovávat	17
15.	O správné cestě k cíli zdokonalení lidí	18
16.	O povýšení Ježíše	18
17.	Moc vůle Páně a svoboda duše lidské	20
18.	Zaznamenávání řeči Páně	21
19.	Velepíseň Šalomounova	22
20.	O jídle hostů při snídani	24
21.	Uzdravení pěti posedlých vrahů a lupičů	25
22.	Zoufalé řeči posedlých	27
23.	Zvláštní duševní stav uzdravených posedlých.	28
24.	O rozdílu duší pro jasnovidné.	30
25.	Mathaelova přírodní filosofie	30
26.	Řeč o boji v přírodě	32
27.	Mathael o vnitřním životě Cyrenia	33
28.	Řeč Mathaelova o Bohu	34
29.	Řeč Cyreniova o jeho moudrosti a Mathaelova odpověď.	35
30.	Ježíš odkazuje Cyrenia na řeči Mathaelovy.	36
31.	Mathael mluví o cestě k cíli pravého života	37
32.	O jednotě věčného života.	38
33.	Proroctví Mathaelovo	39
34.	Pět uzdravených chce, aby jim byl Ježíš označen.	40
35.	Ježíš hrdinou v boji se smrtí	41
36.	Řeč Páně o pravém uctívání Boha	42
37.	Pochybnosti Juliovy o výsledku ostatních zločinců	43
38.	Julius vyslyší zločince	43
39.	Řeč Suetalova o chrámu a Spasiteli z Nazaretu.	45
40.	Proč obžalovaní přišli do Galileje	47
41.	Mathael vypravuje o svých osudech a uzdravení	48
42.	Duše a duch.	49
43.	O životě a smrti	50
44.	Pán pečuje o zajaté.	51
45.	Vyprávění o uzdravení! dnou trpícího na požehnané louce	52
46.	Suetal podává zprávu o vlivu zázračného Spasitele	54
47.	Řeči Mathaelovy a Suetalovy o napomenutích.	54
48.	Řeč Mathaelova o zákonu a lásce.	56
49.	Vysvětlení vnějších příhod u Mojžíše	57
50.	Pochybnost oněch dvanácti o osobě Spasitelově	58
51.	Podrobnosti o proslýchané božskosti Nazarejce	60

52. Suetalova a Ribarova rozmluva o Rafaelově ukázce zázraku	61
53. Základy nauky Ježíšovy.....	63
54. Druhý zázrak: podle přání Ribarova.....	64
55. Rozdíl mezi zázraky Rafaela a zázraky mágů.....	65
56. Suetalův a Ribarův názor o Ježíšovi.....	66
57. Pán slibuje oběma, že je upozorní na Spasitele.....	67
58. Rafael jako silný jedlík ryb	69
59. Dobré a zlé vlastnosti při napomínání.....	70
60. Suetal se ukazuje být žvanilem.....	71
61. Poučení Rafaelova o ubytování se ve vlastním srdci ...	72
62. Risova světská moudrost.....	73
63. Řeč Hebramova ukazuje Risův omyl	75
64. Božský řád a náš světský rozum.....	76
65. Pán dává začátečníkům pokyny pro život	77
66. Řeč Páně o pohlavním řádu	78
67. Výjimky v případech pohlavnosti.....	79
68. Hříšný pohlavní styk	80
69. Opatření k polepšení pohlavně výstředních	81
70. Případy řádné rozluky.....	82
71. Pokyny o chování pro manžele a soudce.....	83
72. O zkoušení ženicha a nevěsty	84
73. Rafael zaznamenává řeč Páně o pohlavním životě.....	85
74. Suetalova netrpělivost a zvědavost vidět Pána	86
75. Suetal mluví s Ribarem o chování Rafaela	87
76. Tušení Ribarovo o přítomnosti Páně.....	88
77. Jak:se Bůh dává poznat	90
78. Rozum a cit.....	91
79. Příčina různosti lidských talentů.....	92
80. Rozumový člověk: hledá lásku.....	94
81. Pán oznamuje zatmění slunce	95
82. Rafael jako lodivod zachraňuje ohrožené Řeky	95
83. Následky zatmění slunce	96
84. Bohové a lidé.....	97
85. Ouran dostává Mathaela za učitele.....	98
86. Helena, ušlechtilá dcera moudrého Řeka	99
87. Zdánlivé slunce.....	100
88. Bázeň Řeků před Spasitelem	101
89. Mathaelova účast a vysvětlení	103
90. Vznik a výklad jmen řeckých bohů	104
91. Mathael bořitelem zdí pohanských chrámů	105
92. Rozdíl v kráse dětí Božích a dětí světa	106
93. Dvojitá láska k Pánu	107
94. Mathael mluví o pohybu hvězd	108
95. Výchovná metoda ve starém Egyptě	109
96. Úvahy Heleny o moudrosti lidí	110
97. O správné době a účinku poučení lidu	111
98. Ouranovy myšlenky při vědomí přítomnosti Pána	112
99. Zhasnutí zdánlivého slunce a jeho účinek	112
100. Vznešený původ a povolání člověka.....	113
101. Mínění Heleny o apoštolech.	114
102. Mathael vykládá jména prvních tří souhvězdí.....	115
103. Výklad čtvrtého až šestého znamení zvěrokruhu.	117
104. Sedmé, osmé a deváté znamení zvěrokruhu.	119
105. Vysvětlení posledních tří souhvězdí zvěrokruhu.	120
106. Heleno se táže na Mathaelovu školu.	122
107. Všeobecné poznámky o Zodiaku.	123

108. Mínění o rozšíření nové nauky.	124
109. Osobnost Jidášova.	125
110. Hledání Boha.	126
111. Spojení s Pánem.	127
112. Jak se může a má Bohu děkovat.	128
113. Budoucnost čisté Boží nauky.	129
114. Výklad o probuzení v duchu.	130
115. Následky přírodních událostí v Cesareji Filippi.....	131
116. Markova radost z potrestání kněží.....	132
117. Pokárání škodolibosti.....	133
118. Mathael se stává místokrálem.....	135
119. Helena se stává chotí Mathaelovou.....	136
120. Dík a dobrá předsevzetí Heleny.....	137
121. O Bytosti Ježíšově.....	138
122. O podstatě andělů.....	140
123. Moudrost Jary.....	141
124. Helena o moci kněžské.	142
125. Ouran poukazuje, jak neodůvodněná je obava Heleny.	143
126. Jara vypravuje o svých zkušenostech s hvězdami.	145
127. Řeči o pamětihodných událostech.....	147
128. Michovo životně moudré pochopení událostí.....	148
129. Mathael podává vysvětlení o pamětihodnostech.....	149
130. Poslání a utrpení andělů.....	150
131. Rafael zaplašuje ducha všelikých lidských starostí.....	152
132. Potíž s obrácením kněží.....	153
133. Správné hledání Boha	154
134. Důvod zničení Cesareje Filippi.....	155
135. Cyrenius a výprava arcifarizeů z vyhořené Cesareje.....	156
136. Markova obžaloba proti představenému farizeů.....	159
137. Jednání s farizeji.....	160
138. Cyrenius posílá do Cesareje pro svědky proti farizeům.	162
139. Podstata Země a Měsíce.....	163
140. Zpráva posla o vzpouře v Cesareji.....	164
141. Sluha, Herme vypráví svůj zážitek ve městě.....	165
142. Další otázky při vyšetřování Cyreniem.	167
143. Úsudek představeného farizeů o Spasiteli.....	168
144. Farizeové soudí o svém představeném a o Ježíšovi.....	169
145. Hluboce vážná řeč Cyreniova.....	171
146. Povaha představeného.....	172
147. Padělaná listina.....	174
148. Doznání představeného.....	175
149. Představený Stahar sděluje své názory víry.....	176
150. Rafael a Stahar.....	178
151. Staharův zážitek s Indickými mágy.....	179
152. Stahar vypráví o zavraždění kněze Zachariáše.....	180
153. Rafael podává vysvětlení o proroctvích týkajících se Mesiáše...	182
154. Stahar obrací své kolegy.....	183
155. Řeč Hebramova o „NOVÉM SVĚTLE" od věčnosti.....	185
156. Farizeus mluví o odpovědnosti člověka.....	186
157. Floran filozofuje o Bohu.....	188
158. Pokora a pýcha.	189
159. Floran před Pánem.....	191
160. Floran mluví se Staharem a se svými (jeho přáteli) o Pánu..	191
161. Floranovo vyznání před Pánem a svědectví o chrámu.....	193
162. Cesty božských vedení.....	194
163. Misijní pokyny pro pracovníky na vinici Páně.....	195

164. Lodi s hosty na obzoru.....	196
165. O nebezpečí pýchy.	197
166. Radost ze. shledání po příchodu hostů.....	198
167 Proroctví o vtělení Páně.....	201
168. Vedení lidí a národů.....	202
169. Společná velká hostina u Marka.....	203
170. Rozpor mezi chtěním a konáním.....	204
171. Znovuzrození.....	205
172. Kornelius a Jara.....	206
173. Korneliova otázka Jaře.....	207
174. Přirozené slunce.....	208
175. Vzdělávání srdce a vzdělávání rozumu.....	209
176. Osud božské nauky.....	210
177. Důstojnost svobody lidské vůle.....	211
178. Založení a určení člověka.....	213
179. Vzpomínka Korneliova na Spasitelovo zrození.....	213
180. Podstata a určení andělů.....	215
181. Filopoldova filosofie o stvoření.....	216
182. Oblast rozumu mozkového.....	217
183. Důvod vtělení Pána.....	219
184. Řeč srdce.....	221
185. O Nimbu.	222
186. Přípravy na blízkou bouři.....	223
187. Bouře.....	225
188. Soud nad krajinou Cesarea Filippi.....	226
189. Loď na širém moři v tísní.....	228
190. Židovští obchodníci z Persie.....	229
191. Oba vyslanci cestujících ve styku s Pánem.....	230
192. O požehnání a kletbě bohatství.....	231
193. Základní přirozenost člověka.....	232
194. Mínění Peršanů o Pánu.....	234
195. Pán-vykládá text písma.....	235
196. Otázka Páně o Mesiáši.....	236
197. Obtíže s obrácením Peršanů.....	237
198. Výstražná řeč Schabbiho.....	239
199. Rozmluva mezi dvěma vyslanci.....	240
200. Ukvapená důvěra.....	241
201. Rozdíl mezi Pánem a mágy.....	242
202. Účinek: činu Páně na perské Židy.....	244
203. Užitek z činnosti a zlé následky lenivosti.....	245
204. Podstata pravého zjevení.....	246
205. O malomocnosti lidí.....	248
206. Schabbi poznává Pána.....	249
207. Pravá modlitba k Bohu.....	250
208. Peršanova hluboká úcta před svatost Páně.....	251
209. O modlitbě.	252
210. Budoucnost Jary.....	253
211. Výklad čtvrtého přikázání.....	255
212. Farizejská obnova čtvrtého přikázání.....	256
213. Pán vykládá zákon farizeů.....	257
214. Co je necudnost?	258
215. Hřích proti cudnosti.	259
216. Spor farizeů o božskost Páně.....	260
217. Cyreniův rozhovor s Pánem o Murelovi. Staharovi a učednících..	263
218. Murelovy zkušenosti na cestách.....	264
219. Kde hledat pravdu.....	267

220. O úpadku egyptské a Indické moudrosti	267
221. O předešlém životě člověka.....	268
222. Filopoldův zážitek: na onom světě.....	269
223. Přírodní řád světů	271
224. Murelova chvalořeč a děkovná řeč.....	271
225. Splnění proroctví Isajášova.....	272
226. Zaslíbení Páně.....	273
227. Podstata Páně a lidstva.....	274
228. Budoucnost nauky Ježíšovy.....	275
229. Misijní starosti.....	276
230. Nicotnost všech misijních starostí.....	277
231. O smrti Páně a budoucnost Jeho učedníků.....	277
232. Svědomí a vliv andělů.....	278
233. Meteor.....	279
234. Podstata hmoty.....	280
235. Smysl Mojžíšových dějin stvoření. Nadsmyslový zážitek: Mathaelův..	281
236. Nepochopitelnost krutých vedení. Styk: s Pánem v srdci.	282
237. Důvody těžkých vedení Mathaelových.....	283
238. Vnitřní slovo. Důvod vtělení Páně.....	284
239. Myšlenka dlouhé chvíle u Boha.....	285
240. Rafaelova misijní otázka.....	286
241. Království Boží v srdci lidském.....	287
242. Pravý duchovní život.....	288
243. O hlavních překážkách ve splnění zaslíbení.....	289
244. Svobodná vůle anděla.....	290
245. Na Venuši.....	290
246. Výhody řádu na Venuši.....	293
Obsah	295

_____ * * * _____

NÁZEV DÍLA : VELKÉ EVANGELIUM JANOVO - TŘETÍ DÍL
AUTOR : JAKOB LORBER
PŘEKLADATEL : PROF. ING. VINCENC KROUŽIL - BRNO
PRO KRUH PŘÁTEL NOVOSALEMSKÉHO SVĚTLA
(ZASTOUPENÍ ING. ARCH. ZDENĚK KŘÍŽ
BOH. MARTINŮ 5. - 602 00 BRNO) VYDÁVÁ
VYDAVATEL : NAKLADATELSTVÍ * T R I G O N *
VLADISLAV ZADROBÍLEK
ROK VYDÁNÍ : 08 - 1996
PŮVODNÍ NÁZEV : JOHANNES DAS GROSSE EVANGELIUM 3.TEIL
PŘEKLAD Z NĚMČINY PODLE ČTVRTÉHO VYD.
AUTORSKÁ PRÁVA : LORBER VERLAG – ING. FRIEDRICH ZLUHAN
HINDENBURGSTRASSE 3.
7120 BIETIGHEIM – BISSINGEN * BRD
TISK A
KNIŽNÍ VÝROBA * C E N T A * SPOL. S R. O.
ODŠTĚPNÝ ZÁVOD BRNO
VEVEŘÍ 39. – 602 00 BRNO

ePub&Pdf: 2013 LiveSpirit